

Giới thiệu Trà Môn Khuê Tú

Editor: Taylucdiep, Ngọc Doanh Nhi

Thể loại: Ngôn tình cổ đại, HE, nữ cường.

Tình trạng bản gốc: Hoàn

Số chương: 428 chương

Giới thiệu:

Vốn là trưởng nữ của một gia đình kinh doanh trà thương, Tô Ngọc Uyển trách nhiệm càng thêm nặng nề khi phụ thân chẳng may sớm thế.

Một mình nàng mạnh mẽ đứng lên, bảo hộ mẫu thân yếu đuối, nhị đệ non nớt, còn phải đề phòng cả nhà nhị thúc như hổ rình mồi, luôn mưu toan đi đoạt gia nghiệp của phụ thân.

Vị hôn phu tiểu thương hộ đính ước từ nhỏ nói: “Nữ nhân xuất đầu lộ diện còn ra thể thống gì? Từ hôn đi”.

Thế tử Hầu phủ nào đó khen: “Hôn ước này lui thực tốt.”

- - - - -

Mình đặt gạch trước cái văn án nhé. Truyện này khá nhẹ nhàng, không cầu huyết lăm, không ngược một xíu nào. Bạn nào thích kiểu điền văn nhẹ nhàng thì vào đây nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tranh chấp

Cuồng phong nổi lên từ phía khiến cây cối quần quai nghiêng ngả, người đi đường cũng chịu khổ không kém, mắt thấy trên trời mây đen dày đặc chắc hẳn mưa sẽ tới rất nhanh. Máy chiếc xe ngựa từ ngoại thành Huy Châu Hưu Ninh huyện vội vã tiến vào, rốt cuộc cũng dừng lại ở trước cổng lớn một khu nhà treo đầy cờ trắng.

Đoàn người mặc đồ tang vội vã xuống xe rồi diu dắt nhau vào cửa, vừa hay một tia chớp nhoáng lên, mưa to cũng ầm ầm trút xuống.

Bọn họ đều là người Tô gia. Tô gia đại lão gia Tô Trường Khanh đột ngột qua đời vì bệnh tật, hôm nay vừa hạ táng, vợ con hẳn cùng với gia quyến của hai đệ đệ vừa cùng đi đưa ma về.

Nhị phu nhân Ngụy thị ba mươi tuổi, diện mạo xinh đẹp đứng trên hành lang, nhìn cơn mưa phía sau cảm khái: “Thật là trời cao phù hộ a, may mắn không bị mưa xối.”

Trưởng nữ của Tô Trường Thanh Tô Ngọc Uyển nhẹ liếc nàng một cái, lại nhìn thoáng qua nhị lão gia Tô Trường Đình đang đứng bên cạnh nàng ta, nắm chặt khăn tay.

“Hôm nay mọi người vất vả rồi”. Đại phu nhân Ân thị đi sau cùng hai mắt sưng đỏ, nghẹn ngào nói xong vén áo thi lễ với mọi người, lại không ngờ thân thể nhoáng lên, thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất. May mắn nha hoàn bà tử phía sau nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp.

“Đại tẩu, người bảo trọng thân thể, bọn nhỏ còn phải dựa vào người a”. Tam phu nhân Trần Thị than nhẹ một tiếng lại nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Nhanh đỡ nương nương về phòng nghỉ ngơi đi”. Tô Ngọc Uyển từ lúc đại phu nhân sắp ngã đã bước lên đỡ nàng, nhìn tam phu nhân gật đầu cảm kích một cái, chuẩn bị trở về.

Nhị lão gia đứng ở một bên vẫn luôn trầm mặc không nói bỗng nhiên lên tiếng: “Đại tẩu, đợi một chút” khiến cho mọi người đều quay lại nhìn hần.

Tô Trường Đình ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Ta biết đại tẩu thân thể không tốt, cần được nghỉ ngơi. Nhưng chẳng mấy nữa là đến tiết trà xuân, lời này nếu còn không nói chỉ e là không kịp nữa”.

Lời vừa dứt, cả hành lang gấp khúc lập tức rơi vào trầm mặc, mọi người nhìn Tô Trường Đình đầy thâm ý.

Tô Trường Thanh cùng hai đệ đệ Tô Trường Phong, Tô Trường Đình không phải là anh em đồng mẫu, người trước là do nguyên phối của Tô lão thái gia Trần thị sở sinh, hai người sau là con của vợ kế Không thị. Một năm trước khi Tô lão thái gia mất, sợ trường tử bị một nhà Không thị dùng hiếu đạo áp

ché, khi phân gia tất chịu thiệt nên trước khi tất thờ đã thỉnh tộc trưởng tới cho ba nhi từ phân gia. Ngoại trừ của hồi môn của mẫu thân từng người, tài sản Tô gia chia đều thành ba phần bằng nhau cấp cho mỗi người một phần.

Từ đó về sau ba huynh đệ liền mỗi người sống cuộc đời riêng, tự mình xử lý vườn trà cùng trà trang của mình.

Bây giờ Tô Trường Thanh không còn nữa nhưng hấn còn nhi từ, tài sản có người kế thừa, vụ trà xuân tự nhiên là sẽ do đại phu nhân an bài người đi xử lý. Lui một bước mà nói cho dù mặc kệ không xử lý cũng là việc của đại phòng, dù sao cũng không đến lượt Tô Trường Đình hỏi đến.

“Nhi đệ muốn nói gì cứ việc nói thẳng ra” Ân thị khàn giọng nói, thanh âm không giấu được vẻ mệt mỏi. Mặt nàng gầy ốm tiêu tụy, đôi mắt bởi vì khóc nhiều mà sưng đỏ, che kín tơ máu, hoàn toàn không có tinh thần nghĩ đến dụng ý của Tô Trường Đình.

Hấn đành phải nói toạc ra; “Đại ca đã không còn nữa, đại tẩu thân thể không tốt, Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi tuổi đều còn nhỏ. Tuy chúng ta đã phân gia, nhưng làm nhi thúc, ta cũng không thể nào không giúp đỡ mọi người một phen. Không bằng vườn trà cùng trà trang nhà tẩu ta liền để ta quản lý hộ đi?”

Ân thị nâng đôi mắt vô thần lên nhìn trưởng nữ Tô Ngọc Uyển tựa hồ còn muốn hỏi ý nàng một chút.

Tô Trường Đình thấy vậy vội vàng nói thêm vào: “Uyển tỷ nhi sang năm đã mười sáu, là một đại cô nương rồi, lại đính hôn, thủ hiếu tự nhiên không có khả năng xuất đầu lộ diện. Ở nhà quản hậu trạch còn được, chứ vườn trà cùng trà trang âu cũng không phải là việc mà nàng có thể quản.” Hấn vỗ ngực cam kết: “Đại tẩu yên tâm, giao cho ta quản, tiền đồ của vườn trà nhất định cũng không thua kém so với trước đây trong tay đại ca”.

Tô Ngọc Uyển thấy mẫu thân do dự, tựa hồ động tâm lập tức nhướng mắt cất cao giọng nói: “Hảo ý của nhi thúc chúng ta xin lĩnh, bất quá lúc lâm chung phụ thân đã có di ngôn nói Xương ca nhi đã sắp mười hai tuổi, cũng nên bắt đầu gánh vác trọng trách trong nhà.

Cố ý dặn dò vườn trà không được đưa cho người ngoài chăm sóc, để hấn tự mình rèn luyện cho thật tốt. Còn dặn ta phải để ý chăm lo một chút, đừng để ngoại nhân mưu đoạt gia sản”

Trưởng tử của Tô Trường Thanh là Tô Thế Xương nghe được tên mình liền bước ra phía trước, ưỡn ngực đứng bên cạnh Tô Ngọc Uyển.

Ân thị xưa nay hiền huệ nhất nhất đều nghe theo trọng phụ, nay vừa nghe là di ngôn của trọng phụ thì lập tức hướng Tô Trường Đình khàn giọng nói: “Đã là di ngôn của lão gia, chúng ta tự nhiên là vâng theo...”

Nhưng lời còn chưa dứt đã nghe Tô Trường Đình gầm lên, đánh gãy lời nàng: “Uyển tỷ nhi ngươi có ý gì? Cái gì gọi là mưu đoạt gia sản?”.

Ân thị hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô Trường Đình sắc mặt giận dữ, hai mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn Tô Ngọc Uyển, nàng liền lo sợ không yên, ngăn trước mặt Tô Ngọc Uyển cuống quýt nói: “Nhi đệ đừng nóng giận, ta đáp...”

“Mẫu thân!” Tô Ngọc Uyển lập tức cắt ngang lời nàng lại chuyển qua Tô Trường Đình mặt đầy ý cười lạnh lẽo: “Nhi thúc, ta lại chưa nói là người, người hoảng cái gì nha? Hay là chột dạ? Người nếu không có cái tâm này vậy thì tốt, chuyện của đại phòng cũng không cần người giúp đỡ, lòng tốt của nhi thúc ta thay mặt nương cùng hai vị đệ đệ đa tạ. Sau này cho dù chúng ta sinh ý không tốt, cả nhà phải ăn cỏ, ăn trấu, xin cơm qua ngày cũng sẽ không liên lụy tới trên đầu nhi thúc, các người cứ yên tâm.”

Tô Trường Đình bị nàng nói thiếu chút nữa không xuống đài được, bất quá hấn đứng là có tư tâm, muốn trước mặt mọi người nói ra chuyện này đơn giản là muốn dựa vào tính tình mềm yếu lại thủ tín kia của Ân thị, để nàng trước mặt mọi người đáp ứng hấn. Mặt thấy sắp sửa thành công, hấn cũng không dây dưa với Tô Ngọc Uyển nữa mà quay sang Ân thị nói: “Đại tẩu, quy củ của Uyển tỷ nhi đệ xem phải cần học lại cho tốt, nào có đạo lý trưởng bối nói chuyện, tiểu bối lại xen mồm vào. Người như nàng nếu còn ra ngoài xuất đầu lộ diện, chẳng lẽ không sợ truyền ngoài làm hỏng thanh danh khiến Lý gia có cớ từ hôn?”

Đối với tính tình mẫu thân nhà mình Tô Ngọc Uyển tự nhiên là hiểu rõ, nàng sẽ không cấp cho Tô Trường Đình một chút cơ hội nào. Hấn vừa dứt lời nàng liền cười khê cũng không tức giận, hai mắt sáng như sao nhìn hấn chăm chăm, thanh âm trong trẻo, không nhanh không chậm nói: “Quy củ của ta thật không cần nhi thúc lo lắng, từ trước đến nay quy củ của ta so với nhi muội đều tốt hơn nhiều, luận về công phu xen mồm, nơi nào so được với nhi muội nha” Nói tới đây, nàng quay đầu trưởng nữ của Tô Trường Đình là Tô Ngọc Lăng một cái rồi nhoèn miệng cười, “Nhi muội, muội nói đúng không?”

“Ngươi, ngươi... người nói vậy!” Tô Ngọc Lăng không nghĩ tới mũi giáo tự nhiên chỉ vào mình, sau khi sừng sốt thì vô cùng tức giận. Nhìn Tô Ngọc Lăng như vậy tam phu nhân không khỏi nhướng mày, khoe miệng lộ ra trào phúng. Những người khác thần sắc cũng khác nhau.

Tô gia vốn là thương hộ lại là từ thế hệ của Tô lão thái gia mới phát lên nên từ trước đến nay đều không nhiều quy củ. Tô Ngọc Lăng ý vào Không thị là thân tổ mẫu của mình, cha mẹ lại vô cùng sùng ái, mẫu thân Ngụy thị lại là người có gia cảnh tốt nhất trong mấy chị em dâu nên lúc trưởng bối nói chuyện nàng xen mồm là việc bình thường, có khi còn chen ép khiến đại bá mẫu Ân thị cùng tam thẩm Tân thị xuống đài không được, cho nên lời này của Tô Ngọc Uyển cũng thật sự là có ý tứ.

Nhìn thấy trọng phụ ghen lời, nữ nhi bị khinh, nhi phu nhân nơi nào còn nhịn được, bước lên một bước vung tay phải lên muốn cho Tô Ngọc Uyển một bạt tai, lại không nghĩ đến bên tai truyền đến một tiếng hét to: “Đủ rồi” khiến nàng hoảng sợ, vội thu tay quay đầu nhìn lại.

Tô Trường Phong hai mắt tròn lên, chỉ vào Tô Trường Đình, lại chỉ chỉ nhi phu nhân, nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm ép xuống thật thấp, sợ người ta nghe thấy: “Đại ca thi cốt còn chưa lạnh, không chừng lúc này đang ở trên trời nhìn các ngươi đó, các ngươi khi dễ cô nhi quả phụ nhà người ta như thế, không sợ báo ứng sao? Nhanh thu hồi cái vẻ mặt kia của các ngươi rồi trở về.” Nói xong trừng mắt liếc Tô Trường Đình một cái, phẩy tay áo xoay

người rời đi. Tam phu nhân cũng vội vã dẫn nữ nhi cùng hạ nhân đuổi theo.

Tô Trường Đình cùng nhị phu nhân sắc mặt đột biến, hoảng sợ nhìn lên trời liếc nhau một cái rồi cũng vội vàng kéo nữ nhi rời đi.

Nhắc tới trượng phu, đại phu nhân đã sớm ở một bên khóc không thành tiếng. Tô Ngọc Uyển bắt đặc đi liếc nàng một cái, thở dài rồi phân phó nha hoàn bà tử: “Đỡ phu nhân về phòng đi, nấu canh an thần cho nàng uống, ta đổi quần áo xong sẽ đi thăm vườn trà.” Lại dặn đệ: “Về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng chạy lung tung, cũng đừng đi tìm Cát ca nhi, Tường ca nhi chơi nữa. Chuyện lúc nãy các người cũng thấy rồi, cha đã không còn, nếu xảy ra chuyện sẽ không ai bảo vệ các người được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuyết Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lời đồn

Tô Trường Thanh có hai nhi tử, Tô Thế Xương là con vợ cả, năm nay mười một tuổi, con vợ lẽ Tô Thế Thịnh năm nay mười tuổi rưỡi, đang là tuổi bướng bỉnh. Nhị phu nhân sinh được hai nhi tử là Tô Thế Cát mười hai tuổi và Tô Thế Tường mười tuổi. Bốn người tuổi xấp xỉ nhau, lại cùng ở học đường đọc sách, tuy đã phân gia nhưng sân lại liền nhau, chỉ cách một bức tường, cho nên ngày thường cả bốn thường chơi cùng nhau.

Tô Thế Thịnh hơi nhát gan, vừa rồi bị dọa không ít nên nghe trưởng tỷ dặn dò liền gật đầu thật mạnh: “Đệ biết rồi.”

Tô Thế Xương lại lôi kéo tay áo Tô Ngọc Uyển nói: “Tỷ, bây giờ mưa đang lớn, tỷ về phòng đổi quần áo trước đi, đợi mưa tạnh, đệ theo tỷ tới vườn trà.”

Tô Ngọc Uyển trong lòng an ủi sờ sờ đầu hắn nói: “Cũng được, đệ lớn rồi cũng nên học cách quản lý vườn trà. Cha trước cũng từng nói qua, chờ khi nào đệ mười hai thì không cần đi học nữa, người sẽ mang đệ theo bên cạnh để dạy cách xử lý sinh ý.” Nói đến đây thanh âm không khỏi có chút nghẹn ngào, rơi nước mắt.

Mọi người cũng thấp giọng nức nở theo, đại phu nhân Ân thị vừa mới dùng khóc cũng bị thương mà khóc lên.

Tô Ngọc Uyển hít hít mũi, lau khô nước mắt, ngẩng đầu liếc nhìn mọi người một vòng nói: “Cha đã không còn nữa nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục sống. Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ sống tốt thôi.”

“Vâng” Tô Thế Xương dùng sức gật đầu.

“Được rồi mọi người trở về đi.” Tô Ngọc Uyển thấy mẫu thân vẫn khóc không ngừng không khỏi thở dài.

Nhũ mẫu của Ân thị là Quan ma ma an ủi: “Phu nhân, người chết không thể sống lại, ngài nghĩ thoáng một chút. Nơi này gió lớn, chúng ta trở về đi.” Nói đoạn đỡ nàng liền muốn rời đi.

“Các người cũng trở về phòng đi. Uyển tỷ nhi, mưa lớn như vậy, vườn trà để ngày mai đi cũng được, hôm nay đừng đi nữa, sinh bệnh thì không tốt.” Ân thị tuy tính tình yếu đuối, không có chủ kiến, mặc dù đau lòng trượng phu qua đời nhưng vẫn thực tâm yêu thương nhi, nữ nên quay đầu dặn dò một tiếng thấy mọi người đều ứng mới đỡ tay Quan ma ma, lau nước mắt mà đi.

Mẹ ruột Tô Thế Thịnh là Mạnh di nương thấy nu kéo tay Tô Thế Xương chuẩn bị rời đi, vội vàng dùng sức đẩy Tô Thế Thịnh một phen lại ở bên tai hắn nói thầm hai câu, Tô Thế Thịnh vô cùng đáng thương nhìn Tô Ngọc Uyển khẩn cầu: “Đại tỷ tỷ lúc nào đi vườn trà có thể mang theo đệ với được không?”

Tô Ngọc Uyển trời sinh tâm tư linh lung, vừa nhìn hành động của Mạnh di nương làm sao không biết nàng ta có chủ ý gì, chỉ là nàng vẫn cười liếc Mạnh di nương một cái, gật gật đầu nói: “Được, đến lúc đó tỷ cho người gọi đệ.”

“Cảm ơn tỷ tỷ” Tô Thế Thịnh rất là cao hứng, còn Mạnh di nương bị cái liếc mắt kia khiến cho cả người không được tự nhiên.

“Trở về thôi.” Tô Ngọc Uyển dẫn Tô Thế Xương chậm rãi đi dọc theo hành lang gấp khúc. Mạnh di nương nhìn bóng dáng yếu điệu của Tô Ngọc Uyển, phi một ngụm “Phi, đây là ý gì? Trước kia là lão gia sủng ái người. Hiện giờ lão gia đã không còn, xem người nhảy nhót được bao lâu?” nói đoạn cũng lôi kéo Tô Thế Thịnh trở về phòng.

Nha hoàn tiểu miêu thấy mọi người đều đi rồi cũng hướng Viên di nương nói “Di nương chúng ta cũng về thôi.”

“Ừ.” Viên di nương chỉ sinh được một nữ nhi, lại là người ôn nhu an tĩnh, tuân theo quy củ. Thấy mọi người đều đi rồi mới mang theo nữ nhi rời đi.

Tô Ngọc Uyển trở về thay đổi quần áo, Lê ma ma liền bưng canh gừng lên chờ nàng uống xong mới yên tâm, lại thấy nàng vừa ăn hai miếng điểm tâm đã vội vàng vàng chuẩn bị ra ngoài bên ngoài mưa lớn như vậy, nếu không chờ mai hẵng đi? Người đã đáp ứng với phu nhân, phải đợi mưa tạnh mới đi mà.”

“Ma ma, ta nói như vậy cũng là để nương an tâm thôi, làm sao có thể chờ mưa tạnh được. Mưa này cũng không biết mấy ngày mới ngừng. Cha đi đột ngột, vườn trà đã không biết loạn thành cái gì rồi. Cũng sắp tới lúc hái trà xuân rồi, ta không đi xem làm sao có thể an tâm? Tô Ngọc Uyển vừa khoác áo choàng vừa đi ra ngoài.

Lê ma ma cũng không có cách nào đành phải theo ở phía sau, thở dài nói: “Thật là khổ cho cô nương.”

Tô lão thái thái Không thị làm mẹ kế, tuy không phải người ác độc hạ được hại người gì đó nhưng cũng có chút tư tâm. Lúc Tô Trường Thanh nghị thân nàng chỉ nói Ân thị là nhi nữ của tú tài, tri thư đạt lý, dung mạo lại xuất chúng, là một cô nương tốt trăm dặm khó tìm. Tô lão thái gia làm công công, tự nhiên là không thể đi gặp mặt cô nương nhà người ta, chỉ có thể phái người đi hỏi thăm một chút, thấy Ân thị làm người đúng như lời Không thị nói nên cưới vào cửa cho đại nhi tử.

Nhưng vào cửa rồi mới biết, Ân thị chính là tượng bột, nhu nhược, không có chủ kiến, gặp chuyện chỉ biết khóc, không gánh vác được việc gì. Không thị liền coi đây là cái cớ, vẫn nắm chặt quyền quản gia, cho dù có cần giúp đỡ cũng chỉ kêu Nhị phu nhân Ngụy thị. Sau lại Tô lão thái gia qua đời, ba huynh đệ phân gia, đại phòng sống một mình, vẫn là Tô Ngọc Uyển tiếp nhận quyền quản gia, xử lý gọn gàng ngăn nắp Tô Trường Thanh mới bớt lo.

Nếu Tô Trường Thanh có thể sống lâu thêm một chút, giúp Tô Thế Xương cưới một thê tử có khả năng về, thì cho dù Tô Ngọc Uyển xuất giá, nhà này vẫn quá được rất tốt. Nào ngờ Tô Thế Xương còn chưa kịp lớn, phụ thân đã buông tay về trời, gánh nặng trong ngoài cả nhà tự nhiên đều đặt ở trên vai Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển ăn qua điểm tâm, súc miệng rửa tay xong liền phân phó nha hoàn Cốc Vũ đi gọi Vương ma ma tới.

Cốc Vũ vâng lệnh rời đi.

Không bao lâu sau liền thấy một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, khoác áo ngoài bằng lụa màu cánh sen đến, hành lễ vãn an xong liền an tĩnh đứng ở đó chờ Tô Ngọc Uyển hỏi chuyện.

Nàng là thê tử của quản gia Lư an Vương thị.

Lư An trước đây là gã sai vặt của Tô Trường Thanh, càng lớn càng có năng lực, sau khi phân gia Tô Trường Thanh liền để hẳn làm quản gia của đại phòng. Mà Vương thị vốn là nha hoàn hồi môn của Ân thị, sau lại gả cho Lư An. Từ khi Tô Ngọc Uyển quản gia liền cất nhắc Vương thị lên làm quản sự tú phòng. Nàng ban đầu vốn định thông qua Vương thị bên người Lư An để nắm được hướng đi của ngoại viện, từ đó có thể trợ giúp Tô Trường Thanh. Không nghĩ tới cách làm này lại trở thành một nước cờ hay, giúp nàng nhanh chóng khống chế được cả nội viện lẫn ngoại viện trong tay mình.

Nghĩ đến đây Tô Ngọc Uyển cố nén đau xót trong lòng hỏi Vương thị: “Trong khoảng thời gian này, vườn trà bên kia có ổn không?”

Vương thị lắc đầu, cười khổ nói: “Thật đúng như cô nương dự liệu, hiện giờ nhân tâm ở vườn trà vô cùng hoảng sợ. Không biết từ đâu tung ra lời đồn, nói cô nương căn bản không quản được vườn trà. Nếu không bị bán đi thì cũng đưa cho nhị lão gia quản, những quản sự cũ chỉ e sẽ bị đòi hết cho nên mọi người đều vô tâm làm việc.”

Nói đoạn nàng nâng mắt lên nhìn sắc mặt Tô Ngọc Uyển, thật cẩn thận nói: “Thực tình mà nói chuyện ở vườn trà vẫn còn tốt một chút, nông dân trồng trà bên kia còn tệ hơn, nghe nói đã có người đi tìm trà thương rồi.”

Trà thương ở Huy Châu lúc này cơ bản vẫn là tự sản tự tiêu, tức là trà nhà mình thu được đều do trà trang nhà mình bán ra. Còn những tiểu địa chủ hoặc nông hộ bình thường có vườn trà nhưng không có khả năng mở trà trang thì phụ thuộc vào những trà thương lớn, đem chè sô mỗi quý bán cho bọn họ.

Từ lúc trà Tùng La ra đời tới nay, Tô lão thái gia là nhóm đầu tiên trồng trà, bán trà. Chỉ mười mấy năm ngắn ngủi, Tô gia từ một tiểu địa chủ có chút ruộng đất đã mở rộng thành vườn trà trăm mẫu, cũng có một ít tiểu nông hộ trồng chè dựa vào, ở Hư Ninh huyện này cũng xem như là một phú thương. Trước khi Tô đại thái gia qua đời cấp ba huynh đệ phân gia, đại phòng được phân hơn ba mươi mẫu vườn trà, công thêm một gian trà sạn ở huyện Hư Ninh, một gian trà trang ở phủ Huy Châu, dựa vào mấy chục mẫu núi trồng chè của nông dân. Mỗi năm sản lượng thu được ở đây còn nhiều gấp đôi sản lượng chè thu được của nhà mình.

Nếu những nông dân trồng chè đó đem chè sô bán cho người khác, đại phòng không chỉ mất đại bộ phận lợi nhuận của một năm nay, sau này muốn mua lại chè của những nông dân này chỉ sợ là rất khó. Ở Huy Châu này, người làm buôn bán đều lấy chữ tín là gốc, nông dân trồng chè cùng trà thương hợp tác, chỉ cần giá cả hợp lý lại không có mâu thuẫn gì lớn, nông dân trồng chè tự nhiên sẽ không chủ động đổi người hợp tác khác.

Nghe được lời này, Lê ma ma không khỏi lo lắng hỏi: “Chúng ta không phải đã lập khế ước với những nông dân trồng chè đó sao? Chẳng lẽ bọn họ không sợ bị kiện?”

Vương thị gả cho Lư An mười mấy năm, đối với những chuyện bên ngoài hiểu biết không ít, so với Lê ma ma cả ngày bị nhốt ở đại trạch tự nhiên là nhiều hơn vài phần kiến thức.

Nàng lắc đầu nói: “Những chuyện như thế này quan phủ tự dự là sẽ không quản, nay lão gia đã không còn nữa, những nông dân đó vì lợi ích lâu dài mà tìm trà thương khác mua bán cũng là chuyện bình thường, nhiều nhất cũng chỉ bồi thường phí vi phạm khế ước thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 3: Dưa thề

Lê ma ma im lặng, chờ đợi nhìn Tô Ngọc Uyển.

Mặc dù Tô Ngọc Uyển tuổi không lớn nhưng từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, rất được Tô Trường Thanh yêu thích. Không những mời danh sư dạy nàng tri thức, lúc ra cửa bàn việc làm ăn cũng thường mang nàng theo. Tô Ngọc Uyển cũng không phụ sự kỳ vọng của phụ thân, từ nhỏ đã bộc lộ tháo vát, vì sinh ý của gia đình mà bày mưu tính kế. Sau khi phân gia, sinh ý của đại phòng lại càng phát triển rực rỡ, bỏ xa nhị phòng cùng tam phòng, trong đó có hơn một nửa là công lao của nàng.

Đương nhiên đầu năm nay nữ nhân mà quá vượt trội cũng không phải chuyện gì tốt, Tô Trường Thanh lo lắng người khác phê bình nàng, đã hạ lệnh giữ bí mật này của nàng, ngoại trừ người thân cận thì không ai biết, cho dù là tồ lão phu nhân cùng nhị phòng, tam phòng cũng chỉ biết Tô Ngọc Uyển rất có khả năng, còn khả năng tới đâu thì lại không rõ ràng lắm.

Quả nhiên, Tô Ngọc Uyển cũng không kinh hoàng, bình tĩnh nâng chung trà lên, uống một ngụm mới hỏi Vương thị: “Ta để Lưu thúc giữ biểu huynh Trần gia lại, bây giờ thế nào rồi?”

Nói đến việc này, biểu tình của Vương thị tức khắc giãn ra rất nhiều: “Trần công tử vốn định hôm nay trở về, nghe nói cô nương muốn dẫn hân đi thăm vườn trà liền ở lại rồi, bây giờ vẫn đang ở trong khách viện đọc sách.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, nói: “Người sang chỗ biểu huynh nói ta chuẩn bị đi thăm vườn trà, một lát sẽ ở cổng lớn chờ huynh ấy, có lẽ phải ở lại thôn trang bên kia một đêm, để huynh ấy chuẩn bị cho tốt.”

“Vâng.” Vương thị đáp ứng.

Lê ma ma lại suy xét sâu xa, cẩn thận nói: “Cô nương, người đi vườn trà với Trần công tử như vậy có dẫn tới gièm pha gì hay không?”

Nha hoàn, bà tử trong phòng cũng gật đầu tán thành.

Hôm nay Tô Trường Thanh mới vừa hạ táng, Tô Ngọc Uyển liền cùng một ngoại nam đi vườn trà, còn ngủ lại ở đó, nếu bị người có tâm biết được, không biết sẽ đồn đãi thành cái dạng gì nữa. Hiện giờ nhị phòng như hồ rình mồi, đang chờ bắt lấy nhược điểm của Tô Ngọc Uyển. Cô nương làm như vậy chẳng phải tự mình dâng lên cửa, đến lúc đó Tô lão thái thái lấy cớ này, cảm tức Tô Ngọc Uyển, vườn trà chẳng phải sẽ hoàn toàn rơi vào tay Tô Trường Đình hay sao?

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Sao lại là ta cùng Trần công tử đi? Tự nhiên là Xương ca nhi đi cùng biểu huynh nha! Việc của ta lại không ít, nào có thời gian bồi hân đi dạo?”

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh. Tô Ngọc Uyển lại nhìn về phía Vương thị nói: “Người đi khách viện thông tri Trần công tử xong thì tới chỗ Hàn ma ma tâm sự với nàng một chút.”

Nàng thoắt thoắt lá trà trong chén, chậm rãi nói tiếp: “Hai nhà đã vài thập niên không qua lại, tình huống nhà chúng ta, Trần gia tất nhiên là không biết, biểu huynh lại là người đọc sách, đối với những cong cong vẹo vẹo trong hậu trạch hân là không muốn hỏi tới. Ta nghe lão nhân trong nhà nói, lúc tổ phụ muốn tặc huyện Cừ tổ phụ đã cất lực phản đối. Nhưng tổ phụ lại khẳng khái muốn cưới, lại tuyên bố Trần gia không cần quản chuyện của Tô gia, cho nên hai nhà mới cắt đứt liên hệ. Bây giờ tổ phụ đã tạ thế, phụ thân cũng không còn, đại phòng yếu thế, nhị phòng hùng hổ dọa người, hôm nay vừa mới đưa tang về đã buộc chúng ta giao vườn trà, cô nhi quả phụ chúng ta cũng thật là đáng thương.”

Nàng buông chén trà: “Người đem những chuyện này xem như nhàn thoại chậm rãi nói cho Hàn ma ma nghe, lại khẩn cầu nàng nể mặt phụ thân đã mất của ta, tới chỗ lão phu nhân ở nhị phòng ngồi một chút, thỉnh cái an, chu toàn lễ nghĩa, coi như là chiếu cố cô nhi quả phụ chúng ta.” Nói đoạn nâng đôi mắt đen láy như mực ngọc, đầy thâm ý nhìn Vương thị nói tiếp: “Ý tứ của ta, người có hiểu không?”

Vương thị cũng là người tâm tư linh lung, Tô Ngọc Uyển nói rõ ràng như thế, nàng nơi nào còn không hiểu? Hàn ma ma là người của Cừ lão thái gia phải tới, mà Cừ lão thái gia lại là thông phán đại nhân của Huy Châu phủ, quan chính lục phẩm của triều đình. Trước kia Tô gia cùng Trần gia không lui tới, đại phòng không cách nào mượn thế của Trần gia. Lúc này Tô Trường Thanh qua đời, Tô Ngọc Uyển phải người đi Huy Châu một chuyến báo cho Trần gia, lúc ấy Tô lão phu nhân cùng nhị phòng, tam phòng còn mở miệng chằm chọc, nói Trần gia là quan lại, làm sao để ý Tô gia, hơn nữa Tô Trường Thanh cũng không còn nữa, quan hệ với Trần gia tự nhiên cũng xa càng thêm xa, người ta để ý người mới lạ.

Nào ngờ cừ lão gia Trần gia lại thập phần nể tình, để nhị công tử Trần gia Trần Trác Lăng cùng Hàn ma ma bên người cừ lão phu nhân tới một chuyến. Nghĩ đến đây Vương thị càng bội phục Tô Ngọc Uyển sát đất. Cô nương chắc hẳn đã nghĩ đến khốn cảnh của đại phòng sau khi lão gia mất, cho nên mới phòng ngừa chu đáo, trước dựa vào Trần gia.

Nàng gật đầu như già tới đáp: “Nô tỳ minh bạch, cô nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ cân nhắc rõ ràng mọi chuyện.” Vương thị đã nói vậy, Tô Ngọc Uyển liền biết nàng đã hiểu ý mình nên gật đầu nói: “Được rồi, người đi đi.” Đợi Vương thị hành lễ lui ra ngoài, Tô Ngọc Uyển lại kêu Cốc Vũ: “Đi xem thiếu gia thu thập thỏa đáng hay chưa, đề đệ ấy sang khách phòng bồi biểu huynh cùng đi. Ta ở trong xe ngựa ngoài công lớn chờ bọn họ.” Cốc Vũ lĩnh mệnh ra ngoài, Lê ma ma cũng biết sự tình trọng đại nên không ngăn cản nữa, chọn một kiện áo choàng dày mặc vào cho Tô Ngọc Uyển dặn dò: “Xuân hàn se lạnh, trong núi hơi ẩm lạnh nhiều, cô nương phải cẩn thận giữ ấm, bảo hộ thân mình.”

“Ma ma yên tâm, ta biết rồi.” Tô Ngọc Uyển cầm tay Lê ma ma một lát rồi xoay người ra ngoài. Bốn nha hoàn Lập Xuân, Hạ Chí, Cốc vũ, Tiết Sương cùng mấy bà tử cũng vội vàng mang theo hành lý đuổi theo, Lê ma ma lưu lại giữ nhà. Ân thị không dùng được, trong nhà phải có người chiếu ứng.

Mùa xuân thường hay có mưa phùn, rất ít khi có mưa to tầm tã. Con mưa này vốn đã kỳ quặc, không ngờ nhanh tới cũng nhanh đi, chỉ sau một chén trà nhỏ đã tạnh hẳn. Tô Ngọc Uyển không nhanh không chậm dọc theo hành lang gấp khúc đi tới. Bỗng nhiên từ đầu hành lang gấp khúc bên kia truyền tới một loạt tiếng bước chân, sau đó xuất hiện một bà tử mặc áo mỏng màu xanh biển, mặt đầy nôn nóng, mắt hướng về bên này nhìn quanh.

Trông thấy Tô Ngọc Uyển, lập tức vui mừng, chạy thẳng tới bên này, trong miệng kêu lên: “Đại cô nương, đợi một chút...”

Tô Ngọc Uyển dừng bước, đợi nàng lại gần, mắt hơi lóe lên một chút. Bà tử này là Triệu ma ma trong viện nhị phu nhân. Triệu ma ma đi cũng thực vội vàng, lúc dừng lại đã có chút thở hổn hển, ngực phập phồng một lúc sau mới mở miệng nói: “Đại cô nương, lúc nhị lão gia trở về mới biết lão phu nhân bị bệnh, phải lão nô tới thỉnh mọi người qua đó.”

Nói xong lại liếc nhìn Tô Ngọc Uyển một cái, lại nhìn mấy người Lập Xuân hỏi: “Đại cô nương đang chuẩn bị đi đâu sao?”

“Ta đang chuẩn bị đi vườn trà” Tô Ngọc Uyển nói, trên mặt vẫn bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc gì.

“May mắn lão nô tới kịp, trên đường gặp được cô nương” Triệu ma ma cười nói, “Như vậy cũng tốt, không cần mất thời gian nữa, lão nô liền hầu hạ cô nương đi tới chỗ lão phu nhân bên kia. Cô nương cũng không cần lo lắng, đại phu nhân cùng nhị thiếu gia, tam thiếu gia tự nhiên sẽ có người đi thông tri sau.”

Lập Xuân không khỏi kín đáo bĩu môi một cái. Tô lão phu nhân sáng nay các nàng vừa gặp qua, khí sắc vẫn tốt lắm a. Rốt cuộc Tô Trường Thanh cũng không phải nhĩ tử thân sinh, mặc dù trắng niền mặt sớm cũng không thấy nàng có bao nhiêu thương tâm. Nàng không cần tức trực bên linh cữu, cũng không phải nhọc lòng lo lắng việc ma chay mai táng, cả ngày sống trong nhung lụa, làm sao lại đổ bệnh đến nỗi phải triệu tập con cháu đến hầu hạ. Rõ ràng là nhị phòng cố ý, muốn ngăn cản cô nương đến vườn trà. Các nàng không khỏi lo lắng nhìn Tô Ngọc Uyển, mà Tô Ngọc Uyển trên mặt lại không có nửa phần buồn bực, bình tĩnh nhìn Triệu ma ma quan tâm hỏi: “Tổ mẫu bị bệnh gì vậy? Có nghiêm trọng không, đã mời đại phu hay chưa?”

“Bởi vì chuyện của Đại lão gia, lão phu nhân trong thời gian này ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay hạ táng, lão phu nhân lại không nghe lời khuyên mà đứng trong hành lang một hồi lâu. Cô nương cũng biết, hôm nay tuy nói là sắp vào xuân nhưng vẫn còn rét lạnh, khả năng là bị gió thổi trúng nên đau đầu không thôi, lúc này đã phái người đi thỉnh đại phu, chắc cũng sắp đến rồi.”

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, quay lại nói với đám nha hoàn: “Lập Xuân cùng Tiết Sương theo ta sang chỗ tổ mẫu, Hạ Chí ra cửa nói xa phụ đem xe ngựa cất đi, Cốc Vũ tới khách viện báo cho biểu ca cùng Xương ca nhi, Thịnh ca nhi tổ mẫu sinh bệnh, tạm thời không đi vườn trà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chỗ dựa

Hạ Chí cùng Cốc Vũ lên tiếng nhưng không lập tức đứng dậy, nhìn Tô Ngọc Uyển đang giả vờ muốn đi đầy lo lắng. Triệu ma ma nghe Tô Ngọc Uyển phân phó thì vô cùng vui vẻ, quay đầu lại ân cần đưa tay mời: “Đại cô nương thỉnh.”

Tô Ngọc Uyển đang nhắc chân chuẩn bị đi thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau, thanh âm của Tô Thế Xương đã truyền đến: “Đại tỷ tỷ, tỷ đang ở chỗ này làm gì thế?”

Tô Ngọc Uyển xoay người liền nhìn thấy Tô Thế Xương đang cùng một nam tử mặc trường bào bằng lụa màu xanh ngọc thêu mây đi tới. Phía sau hai người còn đi theo bảy tám hạ nhân, Vương thị cùng Hạ ma ma cũng ở trong đó. Nhìn thấy Vương thị kín đáo gật đầu với mình, trong lòng Tô Ngọc Uyển càng thêm an ổn. Nàng trước tiên hành lễ với Trần Trác Lăng, gọi một tiếng “Biểu huynh”, sau đó mới nói với Tô Thế Xương: “Nhị thẩm nói tổ mẫu bị bệnh, đề tỷ đi hầu tạt. Tỷ đang định cho người đi thông báo với các đệ, vườn trà hôm nay chỉ e là không đi được, đành để hôm khác vậy.”

Tô Thế Xương hơi nhăn mày, hần tuy mới mười một tuổi, vẫn là một tiểu tử, nhưng từ khi phụ thân qua đời hần liền trở thành nam đinh lớn tuổi nhất trong nhà, cũng trưởng thành không ít, tự nhiên minh bạch việc hái trà xuân đối với trà thương có bao nhiêu quan trọng. Hiện tại đã sắp tết Thanh Minh, là vụ trà tốt nhất trong năm, lấy giá trị của Minh Tiên trà có thể so với hoàng kim mà nói, trị hoãn mấy ngày tổn thất tự nhiên không nhỏ. Hần quay đầu liếc Triệu ma ma một cái, Triệu ma ma vội vã tiến lên, đem lý do thoái thác kia nói lại một lần. Tô lão phu nhân đã cáo ốm, mặc kệ là bệnh thật hay bệnh giả, cũng mặc kệ nàng là thân tổ mẫu hay kẻ tổ mẫu, Tô Thế Xương cùng Tô Ngọc Uyển đều phải tới thăm hỏi một chút.

Tô Thế Xương cũng không còn cách nào, đành phải nói với Trần Trác Lăng: “Biểu huynh, ngại quá, chúng ta phải đi xem tổ mẫu một chút. Nếu không huynh về phòng trước, đợi có thời gian rảnh đệ lại đi tìm huynh?”

Trần Trác Lăng năm nay cũng mới mười sáu, đang tuổi ham chơi, cả ngày bị tổ phụ cùng phụ thân bắt buộc ở nhà đọc sách, buồn bực vô cùng. Thật vất vả gặp được người Tô gia đi báo tang, trong nhà lại không có người thích hợp lại đây phúng viếng, hần mới nản nỉ tổ phụ ra ngoài giải sầu. Hai ngày này cho dù Tô Ngọc Uyển không giữ lại hần cũng không muốn trở về sớm như vậy. Vườn trà ở Tùng La sơn hần vẫn luôn muốn đi xem một lần. Lúc này

nghe Tô Thế Xương nói vậy cũng đành bất đắc dĩ gật đầu nói: “Không sao, đệ đi đi.”

Lại hướng Tô Ngọc Uyển gật đầu một cái xoay người trở về. Hàn ma ma được Trần gia phái tới tự nhiên cũng là người khôn khéo. Tô gia tuy là thương gia, nhưng Trần lão thái gia có thể phái Trần Trác Lăng tới, chứng tỏ hân đối với Tô gia còn có một phần tình cảm. Cho dù Tô Ngọc Uyển cũng không nói cái gì, nhưng nhìn thấy đại phòng bị khi dễ như vậy, nàng tự nhiên cũng muốn giúp đỡ một phen, huống hồ Tô Ngọc Uyển còn nhờ Vương thị tới cầu nàng, nàng làm sao lại bỏ mặc không lo. Không chờ Trần Trác Lăng đi, nàng đã cười nói: “Công tử, lúc lão nô tới, lão phu nhân còn muốn đề lão nô đi thỉnh an Tô lão phu nhân đâu, nay Tô lão phu nhân đã không thoải mái, lão nô cũng nên đi thăm một phen. Hay là lão nô theo đại cô nương cùng đi một chuyến?”

Trần Trác Lăng cả ngày vui đầu khô học, nội trạch nhà mình, hẳn rất ít khi quan tâm, huống hồ là chuyện của Tô gia nhiều năm không lui tới. Chỉ là trên đường tới phúng viếng, hẳn nghe Hàn ma ma nói, cô nãi nãi nhà mình là Trần thị đã sớm qua đời, hiện giờ Tô lão phu nhân là vợ kế, cho nên tới Tô gia chỉ cần tới trước linh đường thắp mấy nén nhang là được, không cần thỉnh an chỗ Tô lão phu nhân. Nay lại nghe Hàn ma ma đổi ý muốn đi thỉnh an, hẳn cũng không để ý lắm, gật đầu nói: “Người đi đi, thay ta vấn an lão phu nhân một chút.” Nói xong gật đầu với hai tỷ muội Tô Ngọc Uyển một cái rồi xoay người trở về.

Triệu ma ma nghe được lời của Hàn ma ma thì trong lòng đại hi. Trần gia là nhà mẹ đẻ của nguyên phối Tô lão thái gia, lại không phái hạ nhân tới chỗ Không thị thỉnh an, chuyện này làm cho Không thị vô cùng mất mặt. Nhưng năm đó Trần gia không đồng ý Tô lão thái gia cưới Không thị, sau hai nhà lại đoạn tuyệt lui tới, việc này nháo lên ồn ào, huyền áo, thân thích bằng hữu đều biết.

Cho nên cho dù Không thị muốn tranh cãi, nói Trần gia không hiểu lễ nghĩa cũng không nói được. Vì việc này mà bà ta còn buồn bực vài ngày đâu. Nay Hàn ma ma lại nói từng được chủ nhân phân phó đi thỉnh an Tô lão phu nhân, chẳng phải làm Triệu ma ma vui mừng khôn xiết. Việc này nói ra không phải chỉ có Tô lão phu nhân hãnh diện mà nhị phòng, tam phòng cũng có mặt mũi. Triệu ma ma vui mừng nói: “Làm phiền lão phu nhân tôn quý còn nhớ tới lão phu nhân nhà ta. Lão nô thay lão phu nhân trước tạ ơn quý gia lão phu nhân.”

Nói xong lại hành lễ với Hàn ma ma. Tô Ngọc Uyển nhìn Hàn ma ma một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt đầy thâm ý của bà nhìn lại đây. Nàng lễ phép gật đầu, duỗi tay mời: “Hàn ma ma thỉnh đi bên này” nói xong thì dẫn đầu bước về phía nhị phòng.

Lúc phân gia, Tô lão thái gia phân phó trực tiếp dùng tường gạch làm vách ngăn phân Tô trạch thành ba phần. Đại phòng chiếm sân phía đông, nhị phòng mang theo Tô lão phu nhân trụ ở trung gian, tam phòng trụ ở phía tây. Vì tiện cho Ân thị sáng tối đi thỉnh an Tô lão phu nhân, trong nhà có ý để lại một cánh cửa thông với nhị phòng, chỉ là chìa khóa do Ân thị, Tô ngọc Uyển cùng ma ma quản sự là Lữ ma ma giữ. Vừa rồi đám người Tô Trường Đình cùng Tô Trường Phong đứng là rời đi từ cánh cửa đó.

Đoàn người đi dọc theo hành lang gấp khúc, xuyên qua một hoa viên nhỏ, qua cửa liền vào sân của nhị phòng. Tô gia tuy là thương gia, Tô lão thái gia lúc còn trẻ cũng từng đọc sách, còn trúng tú tài. Sau lại không thể tiến thêm mới bỏ văn theo thương. Tuy có lấy đỉnh mũi tiền, nhưng vẫn còn một phần tinh thần của người đọc sách, cho nên lúc xây dựng phủ trạch, Tô lão thái gia cũng đặt cho mỗi sân một cái tên rất phong nhã, tỷ như chủ viện của Tô Trường Đình cùng nhị phu nhân gọi là Xuân Hòa Đường, chỗ của Tô Trường Phong cùng tam phu nhân gọi là Đào Nhiên Cư, chỗ của Ân thị là Như Ý Cư, sân của Tô Ngọc Uyển là Thiên Ảnh các...Mà từ lúc Tô lão thái gia qua đời, tam phòng phân gia xong, Tô lão phu nhân liền từ Xuân Hòa đường chuyển tới Hi Ninh Đường phía sau.

Lúc đoàn người Tô Ngọc Uyển đến, Ân thị cùng tam phu nhân Tần thị đã tới rồi, đang ở nhà kẻ nhỏ giọng nói chuyện, Tô Trường Đình cùng Tô Trường Phong đang bồi đại phu ở nhà chính bắt mạch cho Tô lão phu nhân. Thấy tỷ đệ Tô Ngọc Uyển bước vào, trong mắt nhị phu nhân hiện lên châm chọc: “Nha, Uyên tỷ nhi tới rồi? Người không phải người bận rộn sao, sao lại có thời gian đến thăm lão thái thái?” Đương kim hoàng thượng là người lấy hiếu trị thiên hạ, lời này của Ngụy thị nếu là truyền ra ngoài, có thể nói là tru tâm. Hàn ma ma không có nhìn thấy một màn bức Tô Ngọc Uyển giao ra vườn trà của Tô Trường Đình.

Nếu không phải vừa vào cửa liền nghe được một câu tru tâm này của nhị phu nhân, có lẽ nàng cũng chỉ chiều theo thỉnh cầu của Vương thị mà tới đây thỉnh an Tô lão phu nhân một cái, lại chỉ điểm vài câu liền thôi. Dù sao nàng cũng là hạ nhân, Trần lão thái gia lại không chỉ thị rõ ràng, nàng cũng không có khả năng bao biện làm thay những tay vào việc nhà của Tô gia. Nhưng nghe được lời này, lửa giận trong lòng tức khắc bùng lên. Đại lão gia qua đời, nhị phòng liền khinh đến trên đầu đại phòng, đối với trường nữ của đại phòng nói ra những lời tru tâm như thế, lại còn diễn ra ngay trước mặt người Trần gia là nàng, đây là không đem Trần gia để vào mắt à! Chẳng lẽ Không thị đây là ôm hận chuyện năm đó, Tô Trường Thanh vừa đi liền sai tức phụ của nhị tử thân sinh tới trả thù đại phòng? Nghĩ đến đây, nàng tiến lên vài bước, cười như không cười mà nhìn Ngụy thị liếc mắt một cái hỏi: “Xin hỏi, vị này chắc là Tô Gia nhị phu nhân?”

Triệu phu nhân thấy thế vội kinh hãi thất sắc, bước vội vài bước, đến bên cạnh nhị phu nhân thì thầm vài câu. Nhị phu nhân kinh ngạc ngẩng lên nhìn Hàn ma ma một cái, trong phòng khó tránh khỏi vài phần hồi hận. Nàng đây là khó chịu chuyện trượng phu cùng nữ nhi bị chèn ép lúc này, lúc này mới mở miệng châm chọc Tô Ngọc Uyển. Dù sao đại phòng cùng nhị phòng đã xé rách mặt, vì đoạt vườn trà sau này lại không biết sẽ nháo ra bao nhiêu mâu thuẫn đâu, bây giờ nói vài câu khó nghe thì tính là gì đâu? Nhưng đây dù sao cũng là mâu thuẫn trong Tô gia, cho dù là tộc trưởng cũng không thể nhúng tay vào được.

Nhưng Trần gia thì khác, Tô trường Thanh dù sao cũng là cháu ngoại của Trần gia, con cháu đại phòng bị khi dễ, Trần gia tất nhiên sẽ ra tay giúp đỡ. Đến lúc đó, Tô Trường Đình muốn đánh chủ ý lên vườn trà của đại phòng, sợ là sẽ khó khăn. Nghĩ đến đây nàng không khỏi quay đầu lại, hung hăng trừng mắt liếc Triệu ma ma một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Giáo huấn

Triệu ma ma vô cùng ủy khuất, cả một đường Hàn ma ma cùng Tô Ngọc Uyển đều nói chuyện với bà, cho dù bà muốn đi báo tin cũng không tìm được cơ hội nha. Ngụy thị cũng biết bây giờ không phải lúc trách tội cho nên đành phải quay đầu mỉm cười với Hàn ma ma một chút, trả lời: “Đúng là ta. Xin hỏi người là...”

“Ta là Hàn ma ma nhà thông phán Trần đại nhân của Huy Châu phủ, lão phu nhân nhà ta phái ta đi theo công tử nhà ta tới phụng viếng.” Hàn ma ma khỏe miệng mang theo tươi cười nhàn nhạt, hai mắt lại lạnh lẽo sắc bén liếc nhìn Ngụy thị: “Nghe nói lão phu nhân quý phủ thân mình không khỏe, ta vốn định lại đây vấn an, không ngờ lại được chiêm ngưỡng phong thái của nhị phu nhân.” Tươi cười dần biến mất, ánh mắt bà càng thêm lạnh lẽo sắc bén: “Ta lại muốn hỏi nhị phu nhân một chút, bây giờ ở Hưu ninh huyện nhà ai có vườn trà lại không vội vàng đến khuya? Đại lão gia của quý phủ qua đời, đại phòng lại mầu nhược đệ ấu, đại cô nương không thể không gánh vác sinh kế của cả nhà, đang chuẩn bị đi vườn trà lại nghe lão phu nhân bị bệnh, không nói hai lời liền mặc kệ tất thảy, tới đây thỉnh an hầu tạt. Một nữ nhi hiếu thuận như vậy, nhị phu nhân không nói được lời hay thì thôi lại còn trách móc nặng nề như vậy? Thanh danh bất hiếu này một khi truyền ra, mặt mũi Tô gia của các người chẳng phải cũng mất hết? Nhà Nhị phu nhân cũng có nữ nhi mà phải không?”

Ngụy thị bị Hàn ma ma nói đến á khẩu, môi mấp máy nhưng không nói được một lời. Ân thị bị những lời này động tâm, lại nhớ đến chỗ tốt khi trọng phụ còn sống, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống. Tam phu nhân Tần thị lạnh lùng nhìn Ngụy thị, sắc mặt cực kỳ khó coi. Tần thị thành thân nhiều năm, chỉ sinh được hai nữ nhi, thiếu gia của tam phòng là con vợ lẽ, mẹ ruột là một di nương quan hệ với Tần thị cũng không tốt lắm. Cho nên Tần thị bây giờ cũng không có gì trông cậy vào, chỉ mong hai nữ nhi tìm được một nhà chồng tốt. Có như thế, tuổi già nàng mới có nơi nương tựa, nhất từ cũng có thể quá tốt một chút. Đại nữ nhi Tô Ngọc Vân năm nay mười ba tuổi, đang là lúc nghị hôn, nếu lúc này truyền ra tin đồn nữ nhi Tô gia bất hiếu, ảnh hưởng lớn nhất không phải là Tô Ngọc Uyển đã đính thân mà là nữ nhi của Tần thị nàng.

Hàn ma ma thấy thế, thân lại là hạ nhân nhà quan lại, cảm giác về sự ưu việt lại càng thêm mãnh liệt, hơi lớn giọng nói: “Tuy nói cô nãi nãi nhà ta khôn còn nữa, biểu lão gia do cô nãi nãi sở sinh cũng không còn, nhưng huyết mạch của hai người họ vẫn còn ở đây. Nhị công tử nhà ta có thể tới đây phụng viếng, chứng tỏ trong mắt lão thái gia nhà ta vẫn chưa đoạn tuyệt với cửa thân thích này. Ai nếu dám khi dễ huyết mạch Trần gia ta, phải chuẩn bị tinh thần gánh vác lửa giận của chúng ta, các người không tin có thể thử một chút xem!”

Ngụy thị bị bà nói càng thêm sợ hãi, lo lắng Tô Trường Đình biết được việc này sẽ trách cứ chính mình, bèn lớn gan cãi lại: “Ai khi dễ nàng? Vừa rồi bắt quá chỉ là vài câu vui đùa. Ma ma cũng thật là, sao lại không phân rõ trắng đen như thế?” Nói đoạn quay sang Tô Ngọc Uyển nói: “Uyển tỷ nhi, người nói có phải hay không?” Tô Ngọc Uyển chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái nói: “Không phải.”

Ngụy thị “...” bị hai tiếng này ghen thiếu chút nữa không thờ được.

Tiểu nữ nhi Tô Ngọc Mân của Tần thị nhìn không được phì cười ra tiếng khiến Tô Ngọc Vân phải vội vàng duỗi tay che miệng muội muội nhà mình lại. Hàn ma ma nhìn Tô Ngọc Uyển, ánh mắt càng thêm tán thưởng. Lúc này bên ngoài truyền tới tiếng bước chân. Mọi người nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Tô Trường Đình cùng Tô Trường Phong đang đưa lang trung ra ngoài. Ngụy thị do dự một lát rồi cũng không chào mọi người, vội vàng đứng dậy ra cửa, đến phòng lão phu nhân. Tô Ngọc Uyển liếc mắt nhìn một cái nhưng vẫn không nhúc nhích, Tần thị cũng không động. Nhưng thật ra Ân thị lại bất an đứng dậy, tựa hồ muốn đi theo vấn an lão thái thái.

“Nương, người cứ ngồi đó đi, đợi nhị thúc, tam thúc trở về, hỏi tình huống một chút rồi hãy đi thỉnh an tổ mẫu. Nếu không mọi người vây lại bên giường tổ mẫu nói chuyện ồn ào lại khiến tổ mẫu phiền lòng.” Tô Ngọc Uyển nhẹ giọng trấn an Ân thị, Ân thị nghe xuôi tai lại ngồi trở về.

Lúc này Tô Trường Đình cùng Tô Trường Phong đã quay lại. Tần thị đứng dậy mở miệng hỏi: “Tướng công, mẫu thân thế nào rồi?” Tô Trường Phong nhìn Tần thị một cái, ho nhẹ một tiếng, lại không trả lời.

Tô Trường Đình đang muốn mở miệng trả lời thay, liền nghe thấy tiếng Ngụy thị vội vàng kêu lên ở chỗ cầu thang: “Tướng công, nhanh lại đây, nương có chuyện muốn nói với người.” Hân quay đầu thấy Ngụy thị mặt đầy nòn nóng, liền tục hướng vãn tay. Tô Trường Đình nhú nhú mày, vỗ nhẹ vai Tô Trường Phong, rồi nhắc vạt áo trước, bước nhanh qua cửa lên bậc thang. Ân thị lúc này đứng ngồi không yên, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài nhìn xem, lại bị Tần thị một phen giữ chặt: “Đại tẩu, người cứ ngồi đi, nhị tẩu muốn nói chuyện riêng với nhị ca, người vào lúc này không hay lắm. Ân thị xấu hổ, vội vàng ngồi xuống. Tô Trường Phong biết lời này tuy là nói cho Ân thị nghe, cũng là nói cho hân nghe nên ngừng bước chân, đi vào thiên đình, tìm cái ghế dựa ngồi xuống, lại ngậm miệng không nói gì đến bệnh tình của lão phu nhân.

“Cha, tổ mẫu thế nào rồi?” Tô Ngọc Mân thấy cha không trả lời câu hỏi của mẫu thân, trong lòng có chút bất mãn, nên chạy tới bên người hân làm nũng hỏi. Tần thị vội vàng mở miệng nói: “Mân tỷ nhi, trở về, đừng nháo cha con, cha mệt, muốn nghỉ ngơi một lát.” Tô Trường Phong nhìn nữ nhi một cái gắt đầu phụ họa nói: “Đúng vậy, cha hơi mệt.” Tô Ngọc Mân mất hứng, mím môi, trở về bên cạnh Tô Ngọc Vân.

Ngụy thị cùng Tô Trường Đình nói chuyện riêng không bao lâu liền có nha hoàn tới nói lão phu nhân đã tỉnh, thỉnh mọi người qua. Tô Ngọc Uyển đỡ Ân thị vào phòng lão phu nhân, liền thấy trên đầu nàng mang đai buộc trán, nửa nằm trên giường, sắc mặt so với ngày thường không khác biệt lắm, chỉ là mắt hơi híp, tựa hồ không có tinh thần lắm, thấy mọi người tiến vào thì hừ hừ hai tiếng. Ân thị từ nhỏ đã bị cha dạy tam tòng tứ đức, hiền huệ vô cùng. Lúc này thấy lão phu nhân như vậy, vội vàng tiến lên thỉnh an. Lão phu nhân nửa mở mắt liếc nàng một cái, hừ khí vô lực nói: “Không có việc gì, bị phong hàn chút thôi” Nói xong kéo tay Ân thị vỗ vỗ tựa như trấn an nàng: “Lão đại không có phúc khí, tuổi trẻ đã đi rồi. Các người phải sống thật tốt, đừng để hân ở dưới đất còn phải bận tâm, đi không được yên lòng.” Nhắc tới trọng phụ, nước mắt Ân thị liền ào ào chảy xuống, kéo tay lão phu nhân khóc không thành tiếng.

Tô Ngọc Uyển biết Tô lão phu nhân đây là diễn kịch cho Hàn ma ma xem, lại nghĩ đến lúc phụ thân còn sống che chở yêu thương bao nhiêu, lúc mất đi

lại có bao nhiêu gian khổ ập xuống, nước mắt cũng không nhìn được mà rơi xuống. Trong một lúc, mỗi người đều rung rung nước mắt, khóc không ngừng được. Hàn ma ma vẫn lặng lẽ đứng sau lưng mọi người giống như người vô hình, không có cảm giác tồn tại. Đến xong tiết mục mẹ chồng nàng dâu thâm tình, Tô lão phu nhân mới lờ mờ phát hiện ra có người lạ trong phòng, nhìn về phía Hàn ma ma nói: “Vị này chính là...”

Ân thị lau nước mắt, giới thiệu nói: “Đây là Hàn ma ma của Trần gia.” Hàn ma ma lúc này mới tiến lên chào hỏi.

Trần Trác Lăng cùng Hàn ma ma đến, Tô lão thái thái đã sớm biết, trong lòng đối với bọn họ không chịu tới vẫn an mình còn tức giận không thôi. Lúc này thấy Hàn ma ma e ngại nhíu phòng ức hiếp đại phòng mà không thể không tới thỉnh an mình thì trong lòng vô cùng đắc ý. Bất quá trên mặt nàng lại không dám phô trương, khách khí nói: “Trần lão thái gia cùng lão phu nhân có tâm, đã nhiều ngày trong nhà vội vàng, ta lại chỉ lo thương tâm khổ sở, chiêu đãi không chu toàn, nếu có chỗ nào chậm trễ, còn thỉnh ma ma tha bỏ quá cho.”

“Đại cô nương an bài rất tốt, không có chỗ nào không chu toàn. Hàn ma ma thái độ cũng rất tốt, không hùng hổ dọa người như lúc nói chuyện với Ngụy thị, trên mặt còn lộ ra vài phần quan tâm “Mối này nghe nói lão phu nhân thân thể bất an, bây giờ cảm thấy thế nào rồi, không có gì trở ngại chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lên núi

“Đây là do các vị lão gia của quý phủ hiểu thuận, Tô lão phu nhân người thật là có phúc khí.” Người Tô gia thức thời, Hàn ma ma cũng khéo léo nói “Biểu lão gia đã không còn nữa, lão thái gia nhà chúng ta nghe được tin dữ này cũng sững sờ mất nửa ngày. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, chuyện bi thương nhất thế gian cũng chỉ đến thế này mà thôi. Lão phu nhân người cũng nghĩ thoáng một chút, đừng quá thương tâm.”

Lão phu nhân vừa nghe thấy lời này, nước mắt lại rơi như mưa, nức nở nói: “Thanh ca nhi đáng thương của ta, làm sao lại mắc bệnh kia...”

Hàn ma ma thờ dãi một hơi: “Đáng thương nhất là mấy hài tử.” Nàng chỉ chỉ Tô Ngọc Uyển cùng Tô Thế Xương, còn có Tô Thế Thịnh, nói tiếp: “Còn nhỏ liền không có cha.”

“Còn không phải sao.” Lão phu nhân lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, hướng Tô Thế Xương vẫy vẫy tay. Đợi Tô Thế Xương đến bên cạnh, nàng yêu thương xoa xoa đầu hắn, lại nói với Hàn ma ma: “Hàn ma ma người trở về nói với Trần lão gia, thỉnh hân yên tâm. Cho dù lão đại không còn nữa, nhưng vẫn còn có ta cùng hai huynh đệ của hắn đâu, chần chẫn sẽ chiếu cố tốt cho mấy đứa Xương nhi.”

Hàn ma ma gật đầu: “Lão phu nhân ngài đã nói như vậy, ta liền an tâm. Người không biết chứ trên đời này nhiều nhất chính là kẻ có lòng tham không đáy. Có bao nhiêu nhà huynh trưởng vừa mất, đệ đệ không những không giúp đỡ chiếu cố cô nhi quả phụ, ngược lại trăm phương ngàn kế mưu đoạt gia sản của hắn. Loại người táng tận lương tâm này, theo ta thấy nhất định là sẽ không được chết tử tế, kéo theo lão bà cùng hài tử cũng không có kết cục tốt đâu.”

Mặt Tô lão thái thái cứng đờ, nhìn trộm Tô Trường Đình một cái, chỉ thấy mặt hắn đen như đất nồi, còn mặt Ngụy thị thì vằn vẹo dữ tợn, cảm tức nhìn Hàn ma ma, tự hồ muốn nuốt nàng vào bụng cho hả giận. Tô lão thái thái sợ Hàn ma ma nhìn thấy bộ dạng này của Ngụy thị vội vàng tiếp lời: “Hàn ma ma người yên tâm, nhà của chúng ta nhất định không có loại người như vậy. Mấy huynh đệ bọn họ tình cảm tốt lắm. Lão nhị, lão tam đều xem Xương ca nhi như nhi tử thân sinh của mình a.” Tam phu nhân nghe lời này không khỏi lộ ra trào phúng.

“Ta trở về sẽ đem những lời này của Tô lão phu nhân chuyển cho lão thái gia nhà chúng ta.” Hàn ma ma thấy mục đích đã đạt được, liền không muốn ở lại lâu. Bà đứng lên, hướng Tô lão phu nhân nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt đi, ta liền không làm phiền nữa.” nói xong vén áo thi lễ, chuẩn bị lui ra ngoài.

Vốn dĩ làm chủ nhà, Hàn ma ma rời đi, mặc dù Tô lão phu nhân không nói, Ngụy thị thân làm chủ mẫu cũng nên phái người đưa tiễn một chút. Nhưng lúc này Ngụy thị chính là hận không thể chặt hai bàn tay của Hàn ma ma đâu, làm sao còn để ý chuyện này, chỉ giả vờ như không phát hiện. Tô Ngọc Uyển thấy vậy, không chờ Tô lão phu nhân mở miệng, liền nói: “Lập Xuân, người đưa Hàn ma ma về đi.” Hàn ma ma cười như không cười liếc Tô lão phu nhân một cái khiến bà ta nóng mặt. Nếu Tô Trường Đình đã không muốn lộ ra chuyện xấu trước mặt người Trần gia, bà ta liền hào phóng nói: “Ta cũng không có gì trở ngại, các người cũng đừng ở chỗ này nữa, nên làm gì thì làm đi.” Lại nhìn Tô Ngọc Uyển, trên mặt đầy từ ái nói “Vườn trà bên kia sắp phải hái trà xuân rồi phải không? Cha người đã không còn, đệ đệ lại còn nhỏ, gánh nặng này còn phải để người tới chịu trách nhiệm thôi. Nhị thúc, tam thúc của người cũng vội vườn trà của mình, sợ là không giúp gì được cho người. Được rồi, người cứ đi đi, chỗ này của ta còn có nương người cùng nhị thẩm, tam thẩm, không cần lo lắng.”

Bà ta nói lời này trước mặt Hàn ma ma tỏ ý hai nhi tử của mình sẽ không động tâm tư chiếm đoạt tài sản của đại phòng. Bất quá nói xong lại cảm thấy không ổn, có chút bạc tình, lại bồi thêm một câu: “Nhưng mà dù sao chúng ta cũng đều là người một nhà, người nếu có chuyện gì khó xử cứ việc lên tiếng, nhị thúc cùng tam thúc của người tự nhiên sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ một phen.”

“Đa tạ tổ mẫu. Đã vậy chúng con xin đi trước, người保重 thân thể.” Tô Ngọc Uyển cũng không muốn ở lại đây lâu, kéo kéo Tô Thế Xương, hai tỷ đệ đứng lên hành lễ rồi cũng đi theo hàn ma ma rời khỏi Ninh Hi viện. Trước khi đi cũng không quên vẫy vẫy Tô Thế Thịnh, Tô Thế Thịnh đang muốn đi theo, lại bị Mạnh di nương kéo lại. Mạnh di nương cười nói với Tô Ngọc Uyển: “Vừa rồi trở về phòng ta thấy Thịnh ca nhi có chút nóng, sợ là buổi sáng lên núi bị cảm lạnh. Lần này liền thôi, chờ hắn hết bệnh rồi ta lại phái người đưa hắn đi.”

Tô Ngọc Uyển nhìn nàng một cái, gật đầu nói: “Cũng được” xong liền xoay người đi ra ngoài. Tô Thế Thịnh há miệng muốn nói lại bị Mạnh di nương dùng sức túm lại, trừng mắt nhìn một cái, lúc này hần mới mím môi, đứng im đó cũng không lên tiếng.

Vườn trà của Tô gia ở trên núi Tùng La. Minh Thái Tổ lúc trẻ đã hủy bỏ đoàn trà tiến cống, đổi thành tán trà. Nhưng lúc đó tán trà vẫn sử dụng phương pháp chưng thanh. Mãi đến khi Đại Phụng đại sư ở Tùng La am thuộc huyện Hư Ninh, Huy Châu nghĩ ra thủ pháp sao trà, chế ra trà Tùng La thanh hương tiên sáng, rất là khác biệt. Người có kiến thức ở Hư Ninh huyện liền lập tức học nghệ, mua núi trồng trà, lại mang đến tiêu thụ ở Huy Châu phủ, Tùng Giang hoài, danh tiếng của trà Tùng La mới được truyền bá rộng rãi.

Mà Tô lão thái gia chính là dựa một trong những người dựa vào cây trà Tùng La để làm giàu sớm nhất. Bấy giờ muốn mua vườn trà ở núi Tùng La chính là đã khó lại càng thêm khó, rất nhiều phú thương ở Huy Châu mặc dù hoa thật nhiều bạc cũng không mua được nửa mẫu. Đây cũng là nguyên nhân mà Tô Trường Đình tốn trăm phương nghìn kế cũng quyết cướp đi vườn trà của đại phòng. Mặc dù khế đất của vườn trà vẫn còn trong tay đại phòng, chỉ cần sản lượng trà nằm trong tay hần thì lợi ích tự nhiên không cần tính cũng khiến người ta đỏ mắt. Thành Hư Ninh cách núi Tùng La chỉ mười dặm lộ trình. Lúc này mặc dù có mưa nhưng mây đen đã tan hết, xem ra mưa cũng sẽ không lâu. Đoàn người Tô Ngọc Uyển lên ba chiếc xe ngựa, Tô Thế Xương, Trần Trắc Lăng mang theo gã sai vặt lên chiếc xe ngựa đầu tiên, Tô Ngọc Uyển, Lập Xuân, Tiết Sương đi ở giữa, còn Hạ Chí, Cốc Vũ mang theo hành lý ngồi lên chiếc xe cuối cùng. Bên ngoài còn có thêm bốn gã hộ vệ cưỡi ngựa đi theo hộ tống. Lúc này mới giờ thân, trời vẫn còn sáng, đường lại có chút lầy lội nên xe ngựa cũng đi tương đối chậm rãi.

Tô Ngọc Uyển ôm lò sưởi tay, ngồi trên thảm mỏng, hơi khép mắt, nửa dựa vào đệm dưỡng thần. Đang lúc mơ màng, bỗng dừng xe hơi khựng lại, xa phu “Hu” một tiếng, rồi dừng hẳn. Tô Ngọc Uyển mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này Tiết Sương đã thò đầu ra oán trách nói “Cha, có chuyện gì vậy ạ?” Người đánh xe Ngô Hạo kia chính là cha đẻ của Cốc Vũ cùng Tiết Sương, từng là tiêu sư của tiêu cục, sau bị đồng sự hãm hại phải vào tù, đúng lúc Tô Trường Thanh muốn tìm cho Tô Ngọc Uyển hai nha hoàn biết võ công, biết được chuyện này liền cứu Ngô Hạo ra. Thế tử của Ngô Hạo mất sớm, ba cha con hần vẫn sống nương tựa lẫn nhau. Ra khỏi đại lao, hần cũng không thêm làm tiêu sư nữa, dứt khoát vào Tô gia làm xa phu, bảo vệ an toàn cho Tô Ngọc Uyển

“Xe ngựa của thiếu gia đột nhiên dừng lại, hình như phía trước có xe bị mắc lầy, không qua được nên thiếu gia cùng biểu thiếu gia đã xuống giúp đỡ rồi.” Ngô Chính Hạo lớn tiếng trả lời. Tiết Sương nghe vậy thì quay đầu hỏi Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, nô tỳ đi xem một chút nhé?”, thấy Tô Ngọc Uyển gật đầu, nàng liền nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, bước vội về phía trước, không bao lâu đã quay trở lại nói: “Phía trước có sáu người, là hai chủ tử và bốn nô tài, nghe giọng hình như là người bên Huy Châu phủ. Bọn họ có hai chiếc xe ngựa, một chiếc bị sa lầy, biểu thiếu gia hình như có nhận thức họ nên lệnh cho xa phu cùng gã sai vặt nhà chúng ta giúp bọn họ đẩy xe, chắc chỉ một lát là thông.”

“À, vậy đợi một chút, người đi thông báo cho mấy người Cốc Vũ một tiếng đi.” Tô Ngọc Uyển nói xong, Tiết Sương liền chạy tới thông báo cho mấy nha hoàn ngồi trên chiếc xe phía sau. Ăn xong điểm tâm đã thấy gã sai vặt của Tô Thế Xương là Thu Sinh chạy tới nói: “Đại cô nương, Trần công tử gặp được người quen ở Huy Châu. Người kia họ Thẩm, dẫn theo bằng hữu họ Nhan, nói là lên Tùng La am bài phòng Đại Phụng đại sư. Trần công tử nói nếu đã tiện đường, chỉ bằng đợi mọi người cùng nhau đi.” Tô Ngọc Uyển gật đầu đáp: “Ta biết rồi.”

Đội Thu Sinh trở về, mấy chiếc xe ngựa phía trước liền bắt đầu chậm chậm khởi hành. Lúc này đoàn xe biến thành năm chiếc, Tô Ngọc Uyển cùng nha hoàn, hộ vệ Tô gia đi sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chọn lựa

Có kinh nghiệm của đoàn xe trước, xa phu lo lắng xe ngựa nhà mình bị sa lầy nên đánh xe càng thêm cẩn thận, phải đi mất nửa canh giờ, lại thêm lúc trước trì hoãn chờ đẩy xe cho nên khi đoàn xe dừng lại ở vườn trà Tô gia trên núi Tùng La thì trời cũng đã tối.

Vườn trà của Tô gia tên là Diệp Gia viên, là Tô lão thái gia dựa theo câu đầu của “Trà kinh” là “Trà giả, phương nam chi gia mộc cũng” (đại ý là Trà là giống cây quý ở phương Nam), lại nhân trà chủ yếu là dùng lá nên trà còn có biệt danh là “Diệp gia.” Người có đam mê đặt tên thanh nhã như Tô lão gia tự nhiên là không thể bỏ qua, bèn đặt nhã danh cho vườn trà này là Diệp gia viên.

Xe ngựa của Tô Ngọc Uyển vừa dừng lại đã thấy Thu Sinh tiến lại bẩm báo nói: “Đại cô nương, trời tối đường không dễ đi, Trần công tử sai tiểu nhân đến hỏi cô nương một chút, trong vườn nhà chúng ta có phòng trống dành cho khách nhân hay không? Có thể để hai vị công tử nghỉ tạm chỗ này một đêm?”

“Có, ở tiền viện có mấy gian khách phòng, người đi nói với Hoàng quản sự dọn dẹp một chút, lại đưa thêm chút rượu cùng thức ăn để thiếu gia chiều đãi bọn họ.” Tô Ngọc Uyển nói.

Thời điểm hái trà hàng năm, Tô Trường Thanh sẽ mang theo Tô Ngọc Uyển lên núi ở một thời gian, cho nên vườn trà cũng có tiền viện và hậu viện. Tiền viện có năm gian, trái phải ba gian sương phòng cũng đủ cho bọn họ ở. Nhìn Thu Sinh rời đi, Tô Ngọc Uyển phân phó Ngô Chính Hạo: “Ngô thúc, cho xe ngựa đi thẳng vào hậu viện đi.”

“Vâng.” Ngô Chính Hạo đáp ứng một tiếng, vung roi giục ngựa chuẩn bị hướng đến chỗ rẽ phía trước. Bởi vì vườn trà nhiều người, thường có người hái trà ra vào, Tô Trường Thanh sợ nữ nhi bị va chạm không hay nên lúc xây dựng, đã mở một con đường thông thẳng tới hậu viện. Mỗi lần Tô Ngọc Uyển

đến vườn trà đều trực tiếp vào hậu viện mới xuống xe. Nhưng chưa đi được mấy bước liền có người xông ra vừa chặn xe ngựa vừa hét lên: “Cô nương, tiểu nhân có việc cần bẩm báo.”

Tô Ngọc Uyển vén rèm nhìn thử, thấy người tới là quản sự vườn trà Hoàng Diệu Tổ, thì vội cho Ngô Chính Hạo dừng xe lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Cô nương, bắt đầu từ trưa hôm nay có một đoàn nông hộ trồng chè tới vườn trà nhà chúng ta, nói là lão gia đã không còn nữa...” Nói tới đây, Hoàng quản sự dừng lại một chút, hơi lo lắng liếc Tô Ngọc Uyển một cái. Nhắc tới phụ thân, Tô Ngọc Uyển lại thấy đau lòng, nhưng vẫn cố nhin xuống, vẩy vẩy tay để Hoàng quản sự nói tiếp. “...Lo lắng chúng ta từ bỏ khế ước thu chè sô đã kí trước đây, cho nên tới nơi này đòi lý lẽ.”

“Buổi trưa?” trong mắt Tô Ngọc Uyển thoáng hiện lên lạnh lẽo. Trước buổi trưa chẳng phải là lúc Tô Trường Đình muốn quản lý vườn trà, nàng không đáp ứng mà hai bên nổi lên tranh chấp hay sao? Nàng nâng mắt lên nhìn Hoàng quản sự chăm chú: “Người không giải thích với bọn họ?”

“Tiểu nhân đã nói với bọn họ khế ước ký năm trước chúng ta bây giờ cũng chưa nói là muốn sửa, tự nhiên là sẽ án theo khế ước mà làm. Nhưng bọn họ không nghe, vẫn luôn nháo, nói là... Cho dù lão gia đã không còn nữa, cũng phải kêu nhĩ lão gia hoặc tam lão gia xác nhận một chút.”

“A?” Tô Ngọc Uyển nhướn mày, ý vị thâm trường nhìn Hoàng quản sự một cái. Hoàng quản sự thấy ánh mắt nàng cổ quái, sợ nàng sinh nghi nên vội vàng giải thích: “Cô nương, lời này không phải tiểu nhân nói, là mấy người trồng chè kia nói. Lo lắng của bọn họ cũng có thể lý giải được, thế đạo này, trong nhà dù thế nào cũng phải có nam tử trưởng thành đứng ra nói chuyện, mới có thể làm cho người ta tin phục được.”

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, trên mặt vẫn không có biểu tình gì đáp: “Ta biết rồi.” Nói xong quay lại phân phó Lập Xuân: “Chúng ta xuống ở đây thôi.” Lập Xuân xuống xe trước cầm theo cái ghế nhỏ đặt ở cửa, xong xuôi mới đỡ Tô Ngọc Uyển xuống.

“Tỷ, tỷ đây là...” Tô Thế Xương bên kia cũng vừa xuống xe đi theo Trần Trác Lăng, chuẩn bị vào tiền viện, trông thấy Tô Ngọc Uyển cũng xuống ở chỗ này nên vội vã chạy tới. Tô Ngọc Uyển vừa đi vừa trả lời hân: “Mấy người trồng chè đang nháo lên, tỷ đi xử lý một chút.” Tô Thế Xương hơi sững sốt rồi cũng vội vã đuổi theo: “Đệ cùng đi.” Tô Ngọc Uyển hơi chậm lại chờ đệ đệ theo kịp rồi cùng đi.

Mà lúc này Trần Trác Lăng đang cùng bằng hữu đứng trước xe ngựa, nói chuyện phím chờ hạ nhân dọn hành lý xuống, cũng để hạ nhân Tô gia có thời gian an bài khách phòng. Thấy tỷ đệ Tô Ngọc Uyển đang từ từ đi tới bên dừng lại, giới thiệu với Tô Ngọc Uyển: “Biểu muội, đây là Thẩm Nguyên Gia, bằng hữu của ta ở Huy Châu phủ, nhà hắn cũng có vườn trà ở Kỳ Môn cùng Truân Khê bên kia.”

Thiếu niên kia chừng mười bảy, mười tám tuổi, mặc áo gấm màu xanh ngọc, mỉm cười chấp tay với Tô Ngọc Uyển nói: “Vốn là muốn đi Tùng La am, không ngờ lại bị trì hoãn, trời tối đường không dễ đi, đành phải quấy rầy quý phủ một đêm.”

“Thảm công tử khách khí rồi.” Tô Ngọc Uyển hành lễ đáp lại, “Hân xá đơn sơ, nếu như có chỗ nào không chu toàn, còn thỉnh công tử bao dung cho.”

Trần Trác Lăng lại chỉ vào thanh niên mặc trường bào màu thiên thanh, xấp xỉ tuổi Thẩm Nguyên Gia nói: “Vị này là Nhan An Lan, công tử, từ kinh thành tới Huy Châu du ngoạn, là bằng hữu chí giao của Thẩm huynh.” Tô Ngọc Uyển lại hành lễ với Nhan An Lan, khách khí nói: “Biểu huynh, xuong ca nhi còn nhỏ, hai vị công tử đành làm phiền huynh chiếu cố giúp.” Nói đoạn hướng hai vị công tử mỉm cười gật gật đầu, lập tức đi vào bên trong.

“Cô nương, người đi chậm một chút, để tiểu nhân đi trước nhìn xem, để tránh va chạm với mấy kẻ lỗ mãng kia.” Hoàng quản sự nói xong cũng bước nhanh đi trước vài bước mà bốn hộ vệ cũng chia ra bảo hộ xung quanh Tô Ngọc Uyển. Tô Thế Xương vốn nghĩ đơn giản, nhìn thấy thế trận này lập tức khẩn trương lên, nhìn tỷ ty há miệng thờ dốt, muốn hỏi lại không dám. Thẩm Nguyên Gia vẫn chú ý tới tình hình bên này, thấp giọng hỏi Trần Trác Lăng: “Trần công tử, chỗ này của biểu muội người có phải là có chuyện gì hay không?”

“Hả?” Trần Trác Lăng vẫn đang cúi đầu nói chuyện với Nhan An Lan nên không chú ý xung quanh, nghe thấy hân hỏi mới ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Thẩm Nguyên Gia, lại thấy hân hất cằm về phía Tô Ngọc Uyển. Trần Trác Lăng nhìn Tô Ngọc Uyển, chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn Thẩm Nguyên Gia, ngược lại Nhan An Lan cau mày, quay đầu hỏi Thẩm Nguyên Gia: “Muốn đi xem không?” Thẩm Nguyên Gia thấy Trần Trác Lăng không có chủ ý gì thì gật gật đầu nói: “Đi xem thử.”

Hai nhóm người một trước một sau vừa bước vào cổng lớn Diệp viên đã thấy trong sân có hai, ba mươi người hoặc đứng hoặc ngồi, đang cãi cọ gì đó. Thấy có mấy người mặc đồ sang trọng tiến vào, mọi người liền im lặng nhìn chăm chăm bên này. Hoàng quản sự lớn tiếng nói: “Các vị, lời ta nói các người không tin, vậy bây giờ đại cô nương cùng nhĩ thiếu gia đã tới, lời của hai người họ, các người tổng cũng nên tin rồi chứ?”

“Đại cô nương cùng nhĩ thiếu gia?” Một âm thanh trào phúng vang lên, Tô Ngọc Uyển nâng mắt lên nhìn thấy đó là một hân tử trung niên, khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt già nua, da ngăm đen, có vẻ khẩn trương. Hân đội nón che mưa bằng tre, trên người khoác áo toi cũ nát, dưới chân còn mang một đôi giày màu đen, mặc dù đã dính bùn mà sắp chuyển sang màu vàng đất nhưng nhìn cẩn thận vẫn nhận ra được đó là giày da. Ở phía nam Huy Châu, đồ bằng da giá cả hơi cao, người trồng chè bình thường căn bản không mua nổi giày da. Kẻ kia không biết một đôi giày da đã tiết lộ chính mình, vẫn cao giọng hét lên: “Tô gia các người ngoại trừ đại lão gia đã qua đời thì không còn nam nhân khác hay sao? Vậy mà lại phải một cô nương gia cùng hài tử đến đây làm chủ sự, đây là khinh thường chúng ta sao?”. Những người khác cũng sôi nổi phụ họa: “Đúng vậy, kêu người lớn trong nhà các người tới.”

Tô Ngọc Uyển buông tay đệ đệ ra, bước lên trước vài bước, đứng trước mặt hân tử kia, lặng yên nhìn hân một lát, sau đó cúi đầu, quan sát thật kỹ giày hân một phen rồi khẽ cười nói: “Giày da này không thấm nước, thích hợp mang vào đầu mùa xuân, không biết đại thúc mau hết bao nhiêu tiền?”

Lúc này mấy người trồng chè kia mới chú ý tới giày dưới chân hân, tức khắc trong lòng “lộp bộp” một cái. Hân tử này tên là Mạc Cương, là người trồng chè dưới chân núi Tùng La, mặc dù tổ tiên có để lại cho ba, bốn mẫu vùng núi, bây giờ đều trồng trà, nhưng nhà hân đông hài tử, mẫu thân lớn tuổi lại đau ốm hàng năm. Vườn trà mới trồng được hai năm, sản lượng thu vào không nhiều nên trong nhà cũng không dư dả gì. Ngày thường hân ngay cả một bộ quần áo từ tế cũng không có, thì tiền đâu ra mua giày da?

P/s: hôm nay rảnh đăng sớm hẳn 2 chương cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ứng đối

Mạc Cương vừa nghe lời này, vội vàng muốn giấu đi nhưng làm sao giấu được, hần thần sắc hoảng loạn, lắp bắp giải thích: “Cái này... Đây là ta lúc trước vào thành giúp việc, gia chủ của ta không cần nữa nên thưởng cho ta.”

Những người trông chè kia đều kinh ngạc nhìn Mạc Cương, bọn họ đều là hàng xóm nhà hần nên biết rõ trong nhà hần chỉ có một lao động chính, vườn trà nhà hần còn cần người chăm sóc, làm sao có thời giờ đi vào thành làm việc?

Tô Ngọc Uyển nhìn Mạc Cương cười cười đầy thâm ý nhưng cũng không dây dưa, quay lại đối mặt với mọi người nói: “Các vị, cha ta mặc dù không còn nữa, nhưng đệ đệ ta là đích trưởng tử, gia nghiệp này đều là của hần, làm sao lại không làm chủ được? Nhị thúc, tam thúc của ta đã sớm phân gia, bọn họ cũng không có khả năng đến quản lý sinh ý của nhà ta. Chuyện này cho dù có đưa lên quan phủ vẫn là chúng ta chiếm lý. Huống hồ...” Nói đến đây nàng lại quét mắt nhìn mọi người một cái, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Hiện tại là ta cùng Xương ca nhi đứng trước mặt mọi người mà không phải nhị thúc, tam thúc. Điều này cũng có nghĩa là trong Tô gia của ta đã đạt được nhận thức chung, những kẻ muốn khơi mào sự tình để trục lợi ta khuyên vẫn nên tỉnh lại đi kéo ăn trộm gà không được lại mất thêm nắm gạo.”

Lời này vừa dứt, mọi người ban đầu còn nhỏ giọng nghị luận cũng dần im lặng, ánh mắt không tự chủ được mà chuyển sang người Mạc Cương. Mạc Cương vốn là một hần nông bình thường, bị Tô Trường Đình thu mua đi kích động mấy người trông chè khác tới đây nháo sự. Lúc này thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm khiến cả người không được tự nhiên, bất quá có thể được Tô Trường Đình nhìn trúng tự nhiên là cũng có vài phần bản lĩnh. Hần lấy can đảm một chút rồi gân cổ lên nói:

- Ngươi là một cô nương gia, cả ngày xuất đầu lộ diện gặp gỡ nam nhân chúng ta, không sợ tổn hại danh dự hay sao?

Tô Ngọc Uyển cười lạnh một tiếng:

- Xin hỏi các vị đại bá đại thúc ở đây, nếu chẳng may các ngươi tao ngộ bất trắc mà buông tay rời khỏi nhân gian, trong nhà thế tử ốm yếu, nhi tử lại nhỏ, vậy các ngươi hy vọng trưởng nữ đứng ra gánh vác cả nhà hay là chỉ lo danh dự của chính mình mà trốn ở trong phòng, để cho thúc bá trong tộc cướp đi toàn bộ gia sản của mình?

Bên dưới liên vang lên tiếng nghị luận, những người trông chè này đều là dân chúng bình thường, nữ nhi trong nhà xưa nay đều phải lo liệu việc nhà, lên núi hái trà, vào thành giúp việc, nào có chuyện ở không? So sánh với việc có thể ăn no, sống tốt thì loại quy củ khuê phòng đại môn không ra nhị môn không tới này chỉ là cái rắm, đã hôi thối lại mờ mịt. Nếu bọn họ không còn nữa, nữ nhi lại chỉ biết trốn trong phòng bảo toàn danh dự mà không màng sinh tử, kia không bằng để nàng hiện tại đối chết, đỡ lãng phí lương thực.

Tô Ngọc Uyển nói lời này cũng không phải muốn bọn họ trả lời, liếc mắt nhìn Mạc Cương thông thả nói:

- Ta không biết ngươi bị ai thu mua để kích động mọi người tới đây gây rối, nhưng ta nói cho ngươi biết, việc nhà ta không phải ngươi có thể chen vào.

Nói đoạn lại nghiêm túc nhìn mọi người, lạnh lẽo tiếp:

- Ta hôm nay cũng nói rõ ràng, khế ước trà xuân năm trước chúng ta đã ký xong, nếu là nguyện ý bán, chúng ta sẽ thu mua theo thỏa thuận, một văn cũng không thiếu, nếu như không muốn bán thì chúng ta cũng không ép, chỉ cần bồi thường phí vi phạm khế ước là được, những chuyện khác không cần nói nữa.

Nói xong, phất tay áo xoay người rời đi.

Nghề trà đã có lịch sử lâu đời, lợi nhuận vô cùng lớn, vì thế mà cửa hàng mua bán trà có ở khắp nơi. Nhóm nông dân trồng trà sẽ ở lúc hái trà quý trước cùng trà thương kí kết hiệp ước thu mua. Trà thương sẽ tính toán toàn bộ chi phí mua than, nhân công, thuế quan, li kim, chi phí vận chuyển cần dùng trong quá trình sản xuất và buôn bán trà, sau đó định ra giá cả hợp lý để thu mua chè số của nông hộ, cũng dự chi tiền đặt cọc, đợi sau khi thu hoạch và chế biến xong, lại căn cứ vào chất lượng chè số mà điều chỉnh giá cả, bổ sung phần tiền còn thiếu.

Vì đảm bảo tính ổn định cho ngành sản xuất trà, tránh việc cường mua cường bán, hoặc giá cả tăng đột biến mà tổn hại lợi ích của trà thương khác, cửa hàng đề nghị trà thương trước khi thu mua chè số phải cùng nông dân trồng chè kí kết hiệp ước, cũng quy định tiền vi phạm hợp đồng. Một khi xảy ra chuyện đều sẽ có người đứng ra chủ trì công đạo.

Cho nên Tô Ngọc Uyển căn bản không sợ những người này cầm tiền đặt cọc nhà nàng lại xoay người đi bán trà cho người khác. Bọn họ nếu muốn bán chỉ cần bồi thường gấp mười lần tiền đặt cọc cho nàng là được. Nếu là như vậy, đại phòng chẳng những không bị thiệt hại, ngược lại có thể kiếm thêm chút đỉnh.

Nhìn Tô Ngọc Uyển mạnh mẽ dứt khoát như vậy, những nông dân kia không khỏi ngạc nhiên. Bọn họ theo chân Mạc Cương đến nháo, đơn giản cũng là muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của, dù sao đại phòng Tô gia đều là cô nương gia cùng hài tử yếu đuối, còn không phải bọn họ nói cái gì liền đáp ứng cái đó hay sao? Bọn họ cũng không quá phận, chỉ muốn tăng giá trà xuân lên một, hai thành là được, nào ngờ đại cô nương lại dứt khoát như thế, một chút cơ hội để thương lượng cũng không có.

Mạc Cương lại vô cùng vui vẻ, hẳn bị Tô Ngọc Uyển phá ngang đã cho là việc hôm nay không thể thành. Dù sao những người này cũng đã hợp tác với Tô Trường Thanh nhiều năm, cũng có chút giao tình. Sau khi làm rõ ý đồ của hắn, chỉ cần Tô Ngọc Uyển lại khóc lóc cầu xin một chút, không chừng mấy người này sẽ mềm lòng, chỉ nhắc giá trà lên một chút liền thôi, nếu muốn phá hỏng sinh ý của đại phòng sợ là rất khó. Không nghĩ tới Tô gia đại cô nương lại chính mình tìm đường chết, chẳng những không khóc lóc van xin, ngược lại thái độ còn cứng rắn, buông lời đe dọa xong liền phất áo bỏ đi, mấy kẻ chân đất kia tất sinh ra bất mãn, chỉ cần hắn xúi giục thêm vài câu, việc lớn còn không phải sẽ thành? Nghĩ đến đây hắn liền âm dương quái khí nói:

- Chắc chắn, Tô đại lão gia là người hòa khí, làm sao lại có nữ nhi ngang ngược như thế a? Nói lời không hợp liền uy hiếp, thật cho là chúng ta sợ người, làm như rời khỏi Tô gia thì chúng ta không có cơm ăn vậy.”

Mấy người trông chề tuy biết Mạc Cương là kẻ bị người khác thu mua, nhưng lời này đúng là vẫn là hợp ý bọn họ, nói không chừng người thu mua Mạc Cương cũng không chỉ thu mua một người này, không biết trong túi còn bao nhiêu kẻ cùng một giuộc với hắn. Cho nên Mạc Cương vừa dứt lời liền có người phụ họa nói:

- Còn không phải sao? Đại tiểu thư ngang ngược nói nói lý lẽ như thế, nếu muốn cùng nàng hợp tác làm ăn, tất phải cẩn thận hầu hạ, nếu không nhất định sẽ không có trái ngon để ăn.”

- Đúng vậy

- So với cha nàng còn kém xa, Tô gia ở trong tay nàng phỏng chừng không tới hai năm sẽ suy tàn xuống dưới. Chúng ta nếu đã nháo lên, không bằng nhân cơ hội này đổi một chủ gia mới, miễn cho sau này phải chịu khổ.”

Đám người Trần Trác Lăng nguyên vẫn đang đứng một bên xem kịch, không nghĩ tới trong nháy mắt lại phát triển thành cái dạng này. Tuy hắn không rành thế sự nhưng cũng hiểu được biểu muội nhà mình đây là bị người khi dễ. Hắn tới Tô gia chính là tùy tiện hành động, tiền trăm hậu tấu, trước đó cũng không có phân phó của Trần lão thái gia nên không tiện nhúng tay vào việc của Tô gia. Nhưng hắn cũng biết nếu hắn cứ trơ mắt mặc kệ đám nông hộ kia khi dễ cửa thân thích này thì về nhà nhất định sẽ bị tổ phụ khiển trách.

Hắn tiến lên vài bước, mặt trầm xuống, muốn lên tiếng trách cứ lại không ngờ bên cạnh nhiều hơn một người kéo tay hắn, thấp giọng nói: “Biểu thiếu gia, cô nương nhà ta nói việc này cô nương tự có chủ trương, biểu thiếu gia không cần lo lắng. Còn thỉnh người đứng lên tiếng đem con cá sắp cần câu chạy mất.”

Trần Trác Lăng quay đầu nhìn lại chỉ thấy một nha hoàn thanh lệ, hình như là nha hoàn thiếp thân của Tô Ngọc Uyển. Thấy hắn nhìn lại, nha hoàn kia nhún gối hành lễ: “Nô tỳ Cốc Vũ, là nha hoàn thiếp thân của đại cô nương.”

Trần Trác Lăng chớp mắt, nhất thời không hiểu được ý của Cốc Vũ, Nhan An lan lại lên tiếng trước: “Trần công tử, xem ra lệnh biểu muội đã có diệu kế, chúng ta không cần nhúng tay, đợi xem nàng an bài thế nào đi.”

Thân phận của Nhan An Lan mặc dù Thẩm Nguyên gia không nói rõ, chỉ hàm hồ nói qua là đến từ kinh thành. Nhưng dựa vào thái độ cung kính của Thẩm Nguyên Gia đối với hắn mà nói, thân phận của hắn tất không phải tầm thường. Nếu hắn đã nói vậy, Trần Trác Lăng cũng không tiện nói gì thêm nên hướng Cốc Vũ gật gật đầu, cười nói với Nhan An Lan: “Nhan huynh nói phải, đã vậy, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi thôi.”

Hạ nhân ở vườn trà đã tới từ sớm, Tô Thế Xương cũng đã trở lại nên, mọi người lần lượt vào phòng, tự mình rửa mặt nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Giúp đỡ

Tô Ngọc Uyển đã vào hậu viện, vừa tháo áo choàng ngồi xuống đã nghe Lập Xuân báo có Hoàng quân sự cầu kiến.

Hai tay Tô Ngọc Uyển ôm ly trà Hạ Chí vừa rót cho mình sưởi ấm, phản phó Lập Xuân: -

- Thỉnh hắn vào đi.

- Đại cô nương - Hoàng quân sự tiến vào cung kính hành lễ.

- Hoàng quân sự không cần đa lễ. Hạ Chí, mang ghế cho Hoàng quân sự.

- Không cần đâu, thuộc hạ đứng là được – Hoàng quân sự khách khí từ chối vài câu cuối cùng cũng ngồi xuống, đón ly trà Hạ Chi vừa pha, sốt ruột mở miệng nói - Bây giờ chúng ta phải làm sao mới tốt, những người lúc này đều nói là sẽ không bán chẻ sô cho chúng ta nữa.

- Không bán thì không bán, tự chúng ta cũng có trà, cần gì phải cầu xin bọn họ - Tô Ngọc Uyển bĩu môi, giận dỗi nói, rõ ràng vẫn chỉ là một tiểu cô nương chứ nào có khí độ thông dong, bình tĩnh như lúc này trước mặt mọi người.

Hoàng quân sự mấp máy miệng một lúc rồi thở dài một hơi:

- Đại cô nương, tiểu nhân biết bọn họ chính là muốn bỏ đá xuống giếng, cô nương tức giận là đương nhiên. Chỉ là ... làm buôn bán không thể làm theo cảm tính được, vừa rồi nếu người xuống giọng uyển chuyển vài câu, không chừng bọn họ liền đổi ý. Nhưng mà người như vậy... Ai!”

Tô Ngọc Uyển kinh ngạc nhìn hần, lại rừ lông mi xuống trầm mặc nhìn chung trà trong tay một lát mới nói:

- Người nếu đã có tâm muốn gây rối, ta cầu chỉ sợ cũng vô dụng, không bằng giữ lại chút tôn nghiêm.

Hoàng quân sự lắc đầu, thở dài nặng nề:

- Không kể những người này thì người làm trong vườn chúng ta cũng sinh dị tâm, hai ngày nay đã có vài người tới nói mùa trà năm nay trong nhà bận việc không thể tới.

Tô Ngọc Uyển chớp chớp mắt, ngược lên nhìn Hoàng quân sự:

- Không tới thì không cần cưỡng cầu, những người tới làm được thì tăng tiền công thêm một thành.

Hoàng quân sự sừng sốt, đứng lên chấp tay cung kính đáp: “Vâng.” Tô Ngọc Uyển nhìn hần hỏi tiếp: “Những người khác trong vườn vẫn còn ổn chứ?” Hoàng quân sự há miệng thở dốc cũng không biết phải trả lời thế nào. Tô Ngọc Uyển cũng hiểu được tình huống, xua xua tay ý bảo không cần nói nữa:

- Được rồi, mọi người ta đều đã biết, những người không an tâm làm việc đó người lập thành danh sách cho ta, tự ta sẽ có cách xử trí.

- Vâng.

Hoàng quân sự cúi đầu đáp, thấy Tô Ngọc Uyển không phân phó gì nữa liền hành lễ lui ra ngoài. Chờ hần ra khỏi cửa ngoài, Tô Ngọc Uyển nhú mi nói với Lập Xuân:

- Không phải nói hần có qua lại với người của nhị thúc bên kia sao, sao ta lại cảm thấy có chút không giống?

- Đúng ạ. Hôm trước A Cửu mới nhìn thấy Lưu quân sự tươi cười bước ra từ nhà hần, sao hôm nay lại thấy không giống nhỉ?

Trước khi Tô Trường Thanh qua đời đã phó thác Tô gia cho Tô Ngọc Uyển, nàng tự nhiên là không cô phụ di nguyện của cha, mặc dù thủ trước linh đường nhưng vẫn không lơ là, phái hộ vệ tâm phúc đi theo dõi mấy nhân vật mấu chốt trong nhà cùng vườn trà. Hôm trước A Cửu còn đến báo Hoàng quân sự cùng Lưu quân sự của nhị phòng có qua lại, hơn nữa còn cùng nhau đi uống rượu. Nhưng xem biểu hiện vừa rồi của hần, lại không giống như người muốn phản bội đại phòng. Tô Ngọc Uyển nói:

- Thôi không nghĩ nữa, đi một bước tính một bước.

Đường dài biết sức ngựa, ở lâu mới biết lòng người, kế hoạch của nàng cũng không nghĩ tới thay đổi quân sự vườn trà. Hoàng quân sự trung tâm hay không trung tâm cũng đều không ảnh hưởng đại cục, không cần nghĩ nhiều. Nàng ngược lên nhìn mấy nha hoàn phân phó:

- Chuẩn bị hái trà rồi, nếu mấy người hái trà đó không tới, ngày mai Cốc Vũ liền đi Chu thôn một chuyến. Tiết Sương cũng theo Ngô Thúc xuống núi đi, vào thành tìm Bảo Lợi tiêu cục, mời bọn họ đi đón mấy vị sư phó sao trà lại đây.

- Vâng cô nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt. Cốc Vũ đáp lời

Tô Ngọc Uyển gật gù đầu nói:

- Lập Xuân cùng Tiết Sương ở lại hầu hạ, những người khác đều lui xuống nghỉ ngơi đi.

Mưa một ngày một đêm, ngày thứ hai khi Tô Ngọc Uyển thức dậy đã nghe thấy chim chóc trên cành hót ríu rít, mưa đã ngừng hẳn, vàng đồng cũng sắp ló dạng. Nàng vừa ăn sáng xong đã nghe Hạ Chi tới báo:

- Cô nương, Trần công tử phái người lại đây nói hần cùng mấy người Thẩm công tử, Nhan công tử lên núi chơi hai ngày, sau đó theo bọn họ hồi phủ thành luôn, cho nên chào từ biệt cô nương ở đây.

Lập Xuân lo lắng hỏi:

- Cô nương, có khi nào Trần công tử vì chuyện hôm qua mà cảm thấy không vui, muốn cách chúng ta xa một chút?

Tô Ngọc Uyển xua xua tay:

- Không cần lo lắng, cho dù biểu huynh có không vui đi chăng nữa thì hấn cũng đã tới, sau này lễ tết hai nhà tự nhiên sẽ qua lại. Quyền thế của Trần gia cho dù chúng ta không nói thì mọi người cũng biết, người nếu đã kiêng kỵ tất sẽ sợ hãi, ngược lại không để ý chúng ta cũng không mượn được tay Trần gia tới trừng phạt bọn họ. Trần gia cùng chúng ta đã nhiều năm không lui tới, lại cách mấy tầng thân, đây dù sao cũng là nội đấu, người ngoài không tiện nhúng tay, chúng ta vẫn là dựa vào chính mình thôi.

Lập Xuân nhỏ giọng đáp cũng không nói gì thêm. Tô Ngọc Uyển phân phó Hạ Chí:

- Người đi nói với thiếu gia để hấn theo mấy người biểu huynh lên núi đi, bảo hấn đừng lo lắng cho ta, có thể tạo quan hệ tốt đẹp với mấy người biểu huynh và hai vị Thẩm, Nhan công tử kia chính là đã giúp được ta rồi.

- Vâng.

Hạ Chí lui ra ngoài, mấy nha hoàn ở đây đều biết, lời của Tô Ngọc Uyển lúc này chính là đã không nghĩ dựa vào Trần gia nữa, bây giờ lại để Hạ Chí nói với Tô Thế Xương như vậy bất quá đỡ hấn lên núi chơi giải sầu thôi. Hạ Chí đi một chuyến trở lại nói Trần công tử muốn lập tức lên đường, Tô Ngọc Uyển liền tự mình ra cửa vườn trà tiễn hấn. Tuy nam nữ có khác, nhưng tối hôm qua đã gặp một lần, Trần Trác Lăng lại còn có tâm giúp đỡ, về tình về lý nàng cũng nên tới tạ ơn một tiếng.

Thẩm Nguyên Gia xuyên qua cửa sổ nhìn Tô Ngọc Uyển đang đứng ở cửa vườn trà, quay đầu nói với Nhan An Lan

- Vị cô nương này thật là có chút ý tứ, tuổi còn nhỏ đã trầm ổn như vậy. Ta nhưng thật ra cảm thấy hứng thú muốn biết nàng làm sao ứng đối với cục diện này.

Nhan An Lan nhìn bóng dáng yếu điệu xa dần của Tô Ngọc Uyển, khóe miệng hơi nhếch, cũng không nói gì. Thẩm Nguyên Gia lại không thêm để ý hấn, dặn dò gã sai vặt của mình:

- Mặc Trúc, chú ý người ở Tô gia một chút.

- Vâng.

Mặc Trúc đáp ứng xong liền nhắc màn xe, phân phó hộ vệ bên ngoài vài câu, gã hộ vệ kia liền quay đầu ngựa rời đi. Thẩm Nguyên Gia lại sợ Nhan An Lan hiểu lầm, vội vàng giải thích

- Biểu huynh của nàng không phải là người thông hiểu tục sự, không thể trông cậy. Ta ở lại đây một đêm xem như là thiếu nàng một cái ân tình, đây cũng là chuyện nhỏ không tốn sức, xem như giúp đỡ nàng một phen đi.

Nhan An Lan nhàn nhạt liếc hấn một cái: “Ta có nói gì sao?”

Thẩm Nguyên Gia: “...”

Thẩm Nguyên Gia ghen lời, ho nhẹ một tiếng liền quay đầu, không thêm để ý Nhan An Lan nữa. Bốn người họ lên núi bằng hai xe ngựa, Thẩm Nguyên gia cùng Nhan An Lan ngồi một chiếc, Trần Trác Lăng cùng Tô Thế Xương một chiếc, bởi vậy hai người nói chuyện cũng không có cổ kị

Bên này Tô Ngọc Uyển tiễn bốn người đi xong liền bắt tay vào xử lý vườn trà. Từ lúc Tô Trường Thanh bệnh nặng qua đời, quản hơn mười ngày, lại hạ táng đến nay đã gần một tháng. Thời gian này mọi chuyện đều do Hoàng quân sự xử lý, Hoàng quân sự lại lên lút lui tới với Tô Trường Đình, không chừng sẽ động tay động chân làm gì đó, đây cũng chính là nguyên nhân Tô Ngọc Uyển phải vội vã lên núi.

Nàng đổi quần áo nhẹ nhàng, mang theo Cốc Vũ, Tiết Sương, Ngô Chính Hạo cùng hai hộ vệ bắt đầu lên núi, quan sát tình huống của cây trà hai bên đường đi. Trời đầu xuân, lại là lúc sáng sớm nên có thể nhìn thấy sương mù bốc lên trên núi, trời quang mây tạnh chẳng khác nào tiên cảnh. Từng bụi trà cao bằng nửa thân người chìm giữa sương mù, hấp thụ linh khí của đất trời,片片 lá xanh ngắt, bóng bẩy như vừa được tẩy rửa. Dinh dưỡng tích lũy cả một mùa đông nay được mùa xuân ấm áp kích khởi bật ra những chồi non mơn mẫm, khoác trên mình một lớp tơ trắng mịn, lay động trong gió. Đây cũng chính là chỗ tinh hoa nhất của cây trà trong cả một năm.

Tô Ngọc Uyển đứng ở giữa sườn núi, lại nhìn tiên cảnh phía trước, tâm tình tức khắc được tha lỏng, chậm rãi thở ra một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đại Phương đại sư

Cốc Vũ cùng Tiết Sương liếc nhau, cũng âm thầm thở ra một hơi. Trong khoảng thời gian này trong mắt người ngoài cô nương nhà mình kiên cường đến vô tình, chẳng mấy khi rơi lệ, lúc nào cũng bận rộn như con quay. Chỉ có các nàng mới biết cô nương có bao nhiêu khổ sở, không biết đã bao nhiêu đêm khóc tỉnh, đến sáng lại đem tất cả gánh nặng trong nhà quán lên vai mình, cả người đều như đi trên băng mỏng, chỉ sợ sơ xảy liền không bảo vệ được gia

nghiệp, cô phụ di nguyên của phụ thân. Các nàng làm nha hoàn, đều âm thầm lo lắng cho chủ tử, sợ nàng bị bi thương cùng áp lực ép tới không thở được, bây giờ thấy Tô Ngọc Uyển thả lỏng, tảng đá trước ngực các nàng rốt cuộc cũng có thể buông xuống. Cốc Vũ nói:

- Cô nương người xem trên bề mặt đều đã được làm cỏ, xới đất, bón phân, cây trà phát triển không tệ, có thể thấy được Hoàng quân sự vẫn là làm việc nghiêm túc, ít nhất cũng không bỏ bê những cây trà này.

- Đi thôi.

Tô Ngọc Uyển gật đầu, xoay người hướng lên trên mà đi. Đoàn người đi tuần tra vườn trà một lượt, nhìn cây trà đều được chăm sóc cẩn thận, lá trà phát triển tốt, Tô Ngọc Uyển mới cảm thấy yên lòng. Vườn trà này chính là căn cơ của đại phòng, còn chè sô của những nông dân trồng chè kia bất quá cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi. Chỉ cần vườn trà này còn, mặc dù vứt bỏ bút sinh ý kia cũng không có bao nhiêu thương tổn.

Đội Tô Ngọc Uyển xuống núi đã là buổi trưa, đám người Lập Xuân đã sớm thu xếp đồ ăn. Ăn cơm xong, Hoàng quân sự liền tiến vào bẩm báo:

- Cô nương, tiểu nhân đã phái người đi hỏi thăm, những người trồng chè hôm qua tới đây đều nguyện ý bồi thường dựa theo khế ước.

- Chỉ khế ước Minh Tiền trà hay cả Minh Tiền trà cùng trà Xuân?

- Cả Minh Tiền trà cùng trà Xuân.

- Ừm, ta biết rồi.

Tô Ngọc Uyển gật đầu, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ mọi chuyện đều nằm trong dự kiến. Hoàng quân sự há miệng, muốn nói lại thôi. Tô Ngọc Uyển nâng mắt nhìn hấn nói:

- Hoàng quân sự có gì muốn nói cứ nói đừng ngại.

- Cô nương, chúng ta ở Hữu Ninh huyện cùng Huy Châu đều có trà trang, nếu chỉ dựa vào vườn trà của chúng ta, chỉ sợ là không đủ xuất. Nếu không, cô nương cho người gọi thiếu gia về, để thiếu gia cùng tiểu nhân đi gặp những người kia khuyên bảo bọn họ một chút?

Tô Ngọc Uyển nhìn Hoàng quân sự, ánh mắt cũng dần ôn hòa, lắc đầu nói:

- Không cần đâu, người cũng không cần lo lắng, chuyện này ta đã có chủ trương.

Hoàng quân sự nhú chặt chân mày, cũng chỉ đành thờ dãi. Tô Ngọc Uyển cười cười cũng không khuyên nữa mà hỏi:

- Ngoài trừ những người hôm qua tới đây, những nông hộ trồng chè khác thì sao, người có đi thăm hỏi bọn họ không?

Hoàng quân sự gật đầu đáp:

- Tiểu nhân có đi, bọn họ cũng không có ý tưởng gì, chỉ cần Tô gia vẫn thu mua như bình thường, bọn họ liền bán trà. Bất quá...những người không đồng ý chỉ là những người có vườn trà không nhiều lắm, thêm bọn họ số lượng cũng không bao nhiêu, hơn nữa sao chế chè sô chất lượng sợ cũng không được tốt.

- Không có việc gì, người chỉ cần quản lý vườn trà này cho tốt là được, những cái khác không cần người xen vào.

Tô Ngọc Uyển không nghe khuyên bảo, Hoàng quân sự cũng không có cách nào. Hấn chỉ là hạ nhân, được Tô Trường Thanh coi trọng nâng lên làm quân sự, nếu chủ nhân đã khẳng khái cố chấp, hấn cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Nhìn Hoàng quân sự ủ rũ rời đi, Hạ Chí có chút không đành lòng, nói với Tô Ngọc Uyển:

- Cô nương, nô tỳ thấy Hoàng quân sự cũng không giống người theo phe nhị lão gia, sao chúng ta không tiết lộ một chút kế hoạch cho hấn, cũng để hấn yên tâm.

Tô Ngọc Uyển còn chưa kịp nói gì, Lập Xuân đã khiển trách:

- Người lại mềm lòng, không nói Hoàng quân sự bây giờ là địch hay bạn, cho dù hấn có trung tâm, kế hoạch của cô nương quan hệ trọng đại, há có thể tiết lộ cho người khác? Người đừng nhất thời mềm lòng mà làm hỏng đại sự của cô nương.

Hạ Chí ngượng ngùng cúi đầu, nhấp miệng không dám lên tiếng. Bốn nha hoàn này của Tô Ngọc Uyển được Tô Trường Thanh mua về từ nhỏ, tí mị bồi dưỡng. Lập Xuân làm người cẩn trọng, xử sự công bằng, giỏi mưu tính, mấy cái nha hoàn đều phục nàng quản, cũng là người quan trọng nhất bên cạnh Tô Ngọc Uyển. Hạ Chí là người giỏi tính toán, từ khi Tô Ngọc Uyển quản lý nội trạch, trưởng vụ trong nhà đều do một tay nàng xử lý. Nàng còn có một tay trù nghệ, biết chút dược lý. Cốc Vũ cùng Tiết Sương công phu tốt, chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho Tô Ngọc Uyển. Khó được nhất chính là cả bốn người đều đi theo Tô Ngọc Uyển từ lúc bảy, tám tuổi, thân nhau như tỷ muội, cũng tuyệt đối trung tâm. Giống như Hạ Chí vậy, mặc dù mềm lòng nhưng nếu Tô Ngọc Uyển không cho phép cũng sẽ tuyệt đối không tiết lộ bí mật.

- Được rồi Hạ Chí người tính thử xem nhưng nông dân đó tổng cộng bồi thường cho chúng ta bao nhiêu bạc, kia chính là xuất ra từ hầu bao của nhị lão gia đó nha, đủ để hấn đau lòng một thời gian rồi.

Nói đến việc này tâm tình nàng lại tốt lên trông thấy. Tô Trường Đình người này, tâm nhãn nhỏ, thích nhất là chiếm tiện nghi của người khác, lúc nhỏ bởi vì Tô lão thái gia thiên vị Tô Trường Thanh liền đối với huynh trưởng tâm sinh ý hận. Đến khi phân gia, nhìn Tô Trường Thanh ngoài phần gia sản được chia, còn có của hồi môn phong phú của mẫu thân, trong lòng liền bất bình, mấy năm nay cũng không ít lần ngáng chân Tô Trường Thanh. Cho nên có thể làm hấn chịu thiệt, Tô Ngọc Uyển tự nhiên là vui vẻ. “Vâng”, Hạ Chí đảo mắt đã quên mất chuyện lúc nãy, vui vẻ ôm sổ sách chạy ra ngoài.

Lúc này trên núi Tùng La, Thẩm Nguyên Gia, Nhan An Lan cùng Trần Trác Lăng đang ngồi ở trong thiện phòng của Đại phượng đại sư, say mê thưởng thức trà do chính tay đại sư sao chế. Đại Phụng đại sư hỏi Tô Thế Xương:

- Người là công tử của đại phòng Tô gia phải không? Đại cô nương gần đây tốt không?

- Vâng.

Tô Thế Xương vô cùng kinh ngạc đại sư vậy mà lại biết mình, lại còn cố ý hỏi thăm tỷ tỷ nhà mình nên vội nói:

- Tỷ tỷ nhà ta khá tốt, bây giờ đang bận ở vườn trà chuẩn bị cho việc hái trà xuân, trước khi lên núi tỷ tỷ còn nhờ ta thay nàng thỉnh an đại sư.

- Ủ, nói nàng có rảnh thì lên núi một chuyến, ta có việc cần tìm nàng.

- Vâng.

Tô Thế Xương vội đáp ứng, trong lòng cũng thập phần cao hứng, Đại Phụng đại sư tuổi tác đã cao, đều xấp xỉ tám mươi tuổi, là người sáng chế ra Đại phượng trà, Hồ Khâu trà cùng Tùng La trà, ở Huy Châu là người có địa vị cao, thanh danh lại hiển hách. Phạm là người muốn làm sinh ý bằng cây trà đều sẽ đến Tùng La am bái phỏng, hy vọng có thể được chân truyền của đại sư, chế ra trà chính tông. Nhưng đại sư lấy cố tuổi tác đã cao, không đề ý tục sự, phân phó tăng nhân trong chùa ngăn khách nhân ngoài cửa. Hôm nay có thể ở Tùng La am gặp được Đại Phụng đại sư, uống trà do hấn tự tay sao, nói theo lời của Thẩm Nguyên Gia thì chính là nhờ hào quang của Nhan công tử đâu. Lại không nghĩ tới đại sư lại chủ động mời tỷ tỷ lên núi, làm sao hấn không hưng phấn tự hào cho được.

Nghe đại sư nói, Thẩm Nguyên Gia cùng Nhan An Lan, Trần Trác Lăng cũng thập phần kinh ngạc. Thẩm Nguyên Gia không nhịn được hỏi:

- Đại sư, người tìm Tô cô nương làm gì?

Đại sư là người vô cùng hiền từ, hấn cười tủm tỉm nhìn Thẩm Nguyên Gia nói:

- Nói chút chuyện lá trà thôi.

Thẩm Nguyên Gia thấy đại sư không muốn nói nhiều chuyện này cũng thức thời không hỏi nữa, chỉ là trong lòng càng thêm tò mò. Chạng vạng trở lại phòng nghỉ tạm, hấn vội tìm Mặc Trúc hỏi:

- Mã Bưu đã trở lại chưa, chuyện kêu hấn đi hỏi thăm thế nào rồi.

Mã Bưu chính là hộ vệ lần trước được Mặc Trúc phân phó trở lại vườn trà tìm hiểu tin tức.

- Còn chưa trở về, nếu gia cần, tiểu nhân lại phái người kêu hấn về.

- Đi đi

Thẩm Nguyên Gia vẫy vẫy tay. Thủ hạ của hấn đều là người đã được huấn luyện, chỉ ăn xong bữa cơm đã thấy Mặc Trúc tiến vào nói Mã Bưu đã trở lại, mà Mã Bưu cũng đã đi theo phía sau lưng hấn. Thẩm Nguyên Gia phân phó:

- Nói tình huống ở vườn trà đi.

Nhan An Lan đang xem sách, thấy Mã Bưu tiến vào, liếc mắt một cái lại cúi đầu xem sách của mình.

- Những người trồng chè đó đều bồi thường cho đại phòng một khoản lớn tiền vì phạm khế ước. Những công nhân hái trà thuê định trước có một nửa cũng không có tới, bất quá Tô đại cô nương hình như đã sớm có chuẩn bị, liền phái xe ngựa đi vào thôn khác mang theo mười mấy người tới giúp đỡ hái trà.

Thẩm Nguyên Gia thấy Mã Bưu nói xong câu này lại không nói gì nữa, cung kính đứng một bên thì không nhịn được hỏi

- Sau đó thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sao trà

Mã Bưu ngỡ ngác: “Sau đó gì cơ?”

Thẩm nguyên Gia tức giận trừng hấn: “Sau đó nàng làm gì?”

Mã Bưu gãi đầu: “Không làm gì hết, sau đó nữa thì công tử đã phải người kêu tiểu nhân trở về.”

“...”

Trong phòng trầm mặc một lúc lâu, Thẩm nguyên Gia mới nhíu mày lẩm bẩm:

- Đơn giản như vậy? Có nghĩa là nàng trực tiếp từ bỏ bộ phận chè sô kia? Không phải nói nàng có hậu chiêu sao? Chẳng lẽ đây là hậu chiêu mà nàng nói?

Lúc này Nhan An Lan rút cuộc cũng dời mắt khỏi trang sách, ngược lên nhìn Thẩm nguyên Gia:

- Có lẽ nàng có an bài khác. Nhìn nàng như vậy cũng không giống như là nhất thời mạnh miệng.

Thẩm nguyên Gia cũng gật đầu đồng ý:

- Ta cũng cảm thấy vậy, tuy rằng tuổi tác chúng ta không lớn nhưng ánh mắt nhìn người vẫn có mà – lại quay sang Mã Bưu phản phó – hai ngày sau chúng ta hồi thành, người lưu lại để ý tình hình Tô gia, có chuyện gì thì hồi báo ngay.

- Vâng, tiểu nhân minh bạch.

Mã Bưu hành lễ rồi rời đi.

Mười ngày sau, trong một khe núi của Diệp gia viên, Hạ Chí đem lá trà trong nồi trút ra ky, lau lau mồ hôi trên trán, thở ra một hơi nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng xong.

- Mọi người vất vả rồi.

Tô Ngọc Uyển trên đầu quấn khăn trùm, mặc vào vải thô màu xanh biển, nhìn qua không khác gì một cô nương nông gia. Nàng đem ky trà trên tay đưa cho một phụ nhân, đứng lên vỗ vỗ quần áo. Hai lão nông bên cạnh, bóc thử một trà vừa sao tỉ mỉ quan sát, lại đưa lên gần mũi ngửi ngửi, giờ ngón cái lại nhận xét:

- Trà của mấy vị cô nương sao so với chúng ta đã không có gì khác biệt, không hổ là người bên cạnh đại cô nương, chính là thông minh, vừa học liền biết.

Khen ngợi này khiến cho bốn nha hoàn vui vẻ không thôi, Tô Ngọc Uyển nhìn mấy người trong sân, trong lòng cũng cảm thấy được an ủi. Lúc Tô Trường Thanh còn ở trên đời, nàng đã có ý tưởng thay đổi sách lược kinh doanh trong nhà một chút, lại không nghĩ tới, lời còn chưa kịp nói, phụ thân đã qua đời. Bây giờ Tô Trường Đình lại mấy phen đè ép, nàng bèn dứt khoát tương kế tựu kế, thực thi sách lược này của mình. Tô Ngọc Uyển tin rằng, dưới tay nàng, Tô gia nhất định sẽ không xuống dốc mà càng thêm thịnh vượng.

Điểm mấu chốt của sách lược này chính là kỹ thuật sao trà. Cho nên bắt đầu từ năm trước, chi cần có cơ hội nàng cùng mấy nha hoàn đều theo sư phó sao trà học. Mấy công nhân sao trà này tuổi tác đã lớn, Tô Ngọc Uyển lại đưa giáo cao, quan trọng nhất là mấy cô nương nũng nịu này cũng không có khả năng trở thành người chuyên đi sao trà thuê, tự nhiên sẽ không đoạt bát com của bọn họ, cho nên là vui vẻ dốc túi truyền nghề. Dưới sự chỉ điểm của họ, mọi người tiến bộ vô cùng nhanh, đến giờ trà sao ra đã không thua kém gì trà của sư phó sao trà tốt nhất.

Tô Ngọc Uyển phân phó: “Mọi người đem trà cất vào trong vại đi, lát nữa xuống núi, chúng ta sẽ mang theo cùng.” “Vâng”. Mọi người đáp ứng xong thì nhanh chóng thu thập đồ đạc, cất lá trà vào vại bung ra ngoài, để vào sân của Tô Thế Xương. Sân này của Tô Thế Xương, trước đây mấy người Trần Trác Lăng, Thẩm nguyên Gia đã trụ qua, cho dù Tô Trường Đình gan to bằng trời cũng không dám ở chỗ này phóng hỏa, cho nên Tô Ngọc Uyển liền đem trà tốt sao được mấy ngày nay đều đặt trong phòng hòm trước Trần Trác Lăng đã ở, lại phân phó Ngô Chính Hạo cùng mấy hộ vệ ngày đêm bảo vệ, một tác không rời.

Tô Thế Xương nghe được thanh âm, vội vàng ra khỏi phòng, hỏi:

- Tỷ, trà đã sao xong hết rồi à?

- Ừ, đã xong hết rồi – Tô Ngọc Uyển để mọi người đem xong trà vào phòng thì quay đầu phân phó Ngô Chính Hạo – Cho người đi chuẩn bị xe ngựa, trực tiếp vào thẳng trang viện, chúng ta sẽ xuống núi ngay.

Ngô Chính Hạo lĩnh mệnh rời đi, hấn là người làm việc tinh tế, lại từng là tiêu sư nên rất giỏi ngụy trang. Chỉ một lát sau đã thấy hấn mang ba chiếc xe ngựa trở lại, đúng là ba chiếc hòm trước Tô Ngọc Uyển, Tô Thế Xương lên núi. Ngô Chính Hạo đề nghị:

- Cô nương, tiểu nhân lo lắng nửa đường có người gây rối, không bằng đem toàn bộ trà đặt trong xe ngựa, lại để Cốc Vũ, Thu Sinh đi theo xe, giả trang thành cô nương và tiểu công tử cùng nhau xuống núi, nhị vị lại đợi ngày mai hẵng xuống. Cô nương thấy làm vậy có được không?

- Chú ý này rất hay, để trông thật hơn một chút, ta cũng theo xuống núi đi.

- Vậy thì không được, nguy hiểm lắm ạ.

Ngô Chính Hạo thấy Tô Ngọc Uyển vẫn khẳng khái muốn đi thì vội vàng khuyên nhủ:

- Tồn thất một ít trà này chúng ta vẫn có thể đông sơn tái khởi, nhưng nếu cô nương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì mọi người sẽ mất đi chỗ dựa.

- Đúng vậy, tỷ tỷ đừng liều lĩnh, nếu muốn làm cho giống chút, chỉ bằng để đệ đi. Tô Thế Xương cũng ngăn trở.

- Thiếu gia đi cùng xe ngựa cũng tốt, thiếu gia dù sao cũng là nam hài tử, sẽ không sợ tổn hại danh dự, hơn nữa lời này tuy không hay nhưng là nhà chúng ta vẫn còn tam thiếu gia, cho dù nhị thiếu gia có xảy ra chuyện gì vẫn còn tam thiếu gia, nhị lão gia tất sẽ không đoạt được gia sản, cho nên hần sẽ không làm chuyện mưu hại tính mạng nhị thiếu, trên đường tự nhiên sẽ an toàn. Nếu cô nương thực không yên tâm thì để nhị thiếu gia đi theo là được.

Tô Ngọc Uyển nhìn đệ đệ còn chưa cao bằng mình kia, lại nghe mấy người Lập Xuân thay nhau khuyên can chỉ đành mỉm cười, thờ dài một hơi: “Được rồi, ta không đi nữa, để Xương ca nhi đi đi.”

Tô Thế Xương nắm tay, trên mặt lộ ra hưng phấn. Nhìn tỷ tỷ bận bịu, hần lại không thể giúp đỡ cái gì nên áy náy không thôi. Nay lại có thể đảm đương một chút, tiểu tử hần cảm giác chính mình đã trưởng thành, có thể gánh vác trọng trách, tự nhiên là cao hứng không thôi.

Ngô Chính Hạo cùng mấy hộ vệ chuyển vại trà lên xe, mỗi xe chỉ chứa lại chỗ cho hai người ngồi. Tô Thế Xương cùng gã sai vặt Thu Sinh ngồi ở xe đầu tiên, Lập Xuân cùng Cốc Vũ ngồi ở xe thứ hai, làm bộ như Tô Ngọc Uyển đang ở bên trong. Tiết Surong ngồi ở xe cuối cùng. Sắp xếp ổn thỏa xong, đoàn xe liền chậm rãi rời đi dưới sự bảo vệ của Ngô Chính Hạo cùng mấy hộ vệ.

Hạ Chí lo lắng hỏi:

- Cô nương, bọn họ sẽ không sao chứ?

- Yên tâm, chúng ta sao trà xong sớm, và xong lại trực tiếp xuống núi, cho dù nhị lão gia có cho người lên núi tìm hiểu tin tức, cũng không truyền đi nhanh như vậy. Bọn họ muốn bố trí cái gì chặn đường ít nhất cũng phải đợi đến ngày mai. Hôm nay xuống núi nhất định an toàn.

Mấy năm nay cũng bởi vì Tô Trường Đình không ít lần ngăn chân đại phòng nên Tô Ngọc Uyển cũng hiểu rõ hần như lòng bàn tay. Người này ích kỷ lại tham tài, năng lực cũng có hạn, mặc dù làm việc bốc đồng nhưng lại thiếu tình tế, mỗi lần xuất chiêu đều có lỗ hổng, thật sự không đáng sợ hãi. Chủ tớ hai người trở về hậu viện lại không thấy được Mã Bưu – người được Thẩm nguyên Gia phân phó ở lại - mặc quần áo màu vàng đất đang cưỡi ngựa vội vã xuống núi, đuổi theo đoàn xe của Tô gia.

Hai canh giờ sau, Ngô Chính Hạo lại lên núi, bên cạnh còn có thêm một phụ nhân, đúng là Hàn ma ma, khiến Tô Ngọc Uyển kinh ngạc không thôi: “Ồ, Hàn ma ma, người không hỏi phủ thành với biểu ca sao?”

Hàn ma ma thân là hạ nhân khó mà nói Trần Trác Lăng cùng hai người Thẩm, Nhan đi về cũng không nói với bà một tiếng, dường như quên mất còn có một hạ nhân như bà ở Tô phủ, cũng là nhớ đám người Lập Xuân trở về bà mới biết tin a. Hàn ma ma mỉm cười, khéo léo nói:

- Công tử nhà ta lúc đi vẫn có chút không yên tâm nên để lão nô lưu lại, giúp đỡ cô nương. Nay xem, cô nương có phiền toái, lão nô liền cùng Ngô hộ vệ lên núi đón người.

- Đa tạ biểu huynh, đa tạ Hàn ma ma. Tô Ngọc Uyển cảm kích hành lễ.

- Cô nương đừng khách khí, lão nô chỉ là hạ nhân, làm sao nhận nổi lễ của cô nương. Cô nương người cũng đừng nóng vội, nhị thúc kia của người cũng thật quá đáng, thật xem Trần gia chúng ta không có ai? Đợi lão nô trở về phủ thành, chắc chắn sẽ bẩm báo với lão thái gia, đến lúc đó hần ta cứ từ từ mà hưởng, hừ!

- Đa tạ...

Tô Ngọc Uyển thờ dài, gặp được thân thích cực phẩm như Tô trường Đình, nàng cũng không có cách nào nha.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Người nhà chồng tới

Hàn ma ma xua tay: “Đại cô nương xem xem còn gì muốn thu thập không, nếu không liền trở về thôi. Hiện giờ trời nhanh tối, nếu không nắm chặt thời gian, chỉ e không kịp trước khi trời tối.

“Nô tỳ đi lấy hành lý.” Hạ Chi nghe được lời này, cũng không đợi Tô Ngọc Uyển phản phó đã chạy vào phòng. Lúc Tô Ngọc Uyển lên núi chỉ mang theo mấy bộ quần áo cùng đồ rửa mặt, nàng đã thu thập xong từ sớm, chỉ cần nhấc tay nài lên là có thể đi luôn. Đã có Hàn ma ma, Tô Trường Đình dù có muốn chế tạo phiền toái cũng không dám vọng động cho nên đoàn người Tô Ngọc Uyển bình an trở về Hưu Ninh thành.

- Cô nương... - Lập Xuân cùng lên núi với hàn ma ma, thấy xe ngựa đã sắp về tới Tô gia, liền gọi Tô Ngọc Uyển một tiếng, muốn nói lại thôi.

- Có việc gì cứ nói thẳng đi. - Tô Ngọc Uyển bình tĩnh nói.

- Lý gia phái người tới cửa, buổi chiều đã tới rồi, vẫn luôn không đi, vị Lý gia nãi nãi kia vẫn còn ở đó quở trách cô nương không phải đâu.

Lập Xuân nói xong, lo lắng nhìn Tô Ngọc Uyển, sợ nàng tức giận, Tô Ngọc Uyển lại không để ý, kỳ quái hỏi:

- Quở trách ta không phải chuyện gì?

- Nói... nói cô nương ngài không giữ phụ đạo, xuất đầu lộ diện...

Nói đến đây nàng liền ấp úng, hiển nhiên những lời này của Lý gia chỉ sợ càng thêm khó nghe. Những lời này tiểu cô nương bình thường nghe được chỉ sợ đều phải khóc lên, nhưng với Tô Ngọc Uyển mà nói lại chỉ như gió thoảng bên tai, một chút ảnh hưởng cũng không có. Nàng cười lạnh: “Lý gia đến chỉ sợ cũng là do nhị thúc tính toán đi.” Lập Xuân im lặng. Chuyện này cũng là hiển nhiên, nếu không ai đi Lý gia khua môi múa mép, trong một thời gian ngắn như vậy, người của Lý gia làm sao biết Tô Ngọc Uyển lên núi mà tới đúng lúc như thế?

Hai người không nói gì nữa, Hàn ma ma mới hỏi: “

- Lý gia mà Lập Xuân cô nương nói là nhà hôn phu tương lai của cô nương?”

- Vâng – Lập Xuân cố tình nhắc đến việc này trước mặt Hàn ma ma chính là muốn mượn danh Trần gia để áp Lý gia một đầu nên cũng không giấu diếm nói - Lý gia ở trong thành buôn bán tơ lụa, mười năm trước lúc lão gia nhà ta đi làm ăn buôn bán gặp phải ô cướp được Lý lão gia vừa vận đi qua cứu một mạng, hai nhà mới ước định kết thành thông gia. Phu nhân nhà hân thấy cô nương nhà chúng ta lớn lên xinh đẹp, liền phái người cầu thân. Lão gia nhà chúng ta vì ân cứu mạng, lại xem đại thiếu gia Lý gia phẩm mạo đoan chính, mới đồng ý cửu hôn sự này.

Hàn ma ma nghe xong lại liếc Tô Ngọc Uyển một cái, thấy nàng vẫn nhàn nhạt không lên tiếng, cho là nàng đang lo lắng nên vỗ vỗ ngực nói: “Cô nương đừng lo lắng, hết thảy đều có lão nô. Một lát lão nô nương theo tên tuổi Trần gia nói với bọn họ một chút, bảo đảm bọn họ sẽ không dám vung tay múa chân, nói ra nói vào.”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu, thờ dãi nói: “Thực ra việc hôn nhân này ta cũng không thích. Cha thấy Lý gia sau khi phát đạt, gia phong đã không tốt như trước nữa, cũng hối hận năm đó đã đồng ý cửu hôn sự này. Chỉ là việc từ hôn xưa nay đối với nữ tử đều không tốt, nương ta lại sống chết không đồng ý, cha lo lắng ta từ hôn rồi khó tìm được nhà tốt cho nên vẫn kéo dài tới tận bây giờ.” Nói đến đây nàng lại hướng Hàn ma ma cười xin lỗi: “Cho nên bây giờ bọn họ tới nháo có khi lại là chuyện tốt, tình huống nhà chúng ta mọi người đều biết, nếu ta không xuất đầu lộ diện, trong nhà liền không có ai làm chủ. Chẳng lẽ muốn ta vì việc hôn nhân của mình mà bỏ mặc mẫu thân cùng đệ đệ, trực tiếp đem gia tài phụ thân vất vả kiếm được cho người khác? Lời này của Lý gia chính là không màng tới sống chết của đại phòng, nhà chồng như vậy, ta còn muốn làm gì? Theo ta, nhân lúc còn sớm tính toán từ hôn mới là tốt nhất, cho nên hảo tâm của ma ma Ngọc Uyển vô cùng cảm kích, nhưng mà chuyện này trước liền không cần phải làm phiền ma ma, đợi xem bọn họ tính toán thế nào lại bàn.”

Hàn ma ma nhúng tay vào chuyện này bất quá là xem mặt mũi Tô Ngọc Uyển, muốn Tô Ngọc Uyển nợ Trần gia một cái ân tình. Lúc này Tô Ngọc Uyển không muốn bả nhúng tay, bả tự nhiên càng vui vẻ. Lại nói trong mắt Hàn ma ma, vị Tô cô nương này hành sự quả quyết, có phong phạm đại tướng, tâm địa chính trực, tính tình bình thản, hơn nữa dung mạo như hoa, của hồi môn lại phong phú, muốn tìm một nhà chồng tốt còn không dễ dàng hay sao, không chừng đợi bả trở lại Huy Châu báo cáo với Trần gia, lão phu nhân cũng có ý với cửa hôn nhân này đâu. Lui hôn với Lý gia cũng không có gì ghê gớm, chỉ là một thương hộ ở nơi nhỏ bé, cũng không ủy khuất đại cô nương. Bà gật gật đầu nói: “Đã vậy lão nô liền nhìn xem, cô nương cũng đừng để mình bị ủy khuất là được.” Tô Ngọc Uyển cười cảm kích: “Ta biết rồi.”

Xe ngựa dừng trước cửa viện của đại phòng, Tô Ngọc Uyển vừa xuống xe thấy người đợi trong đại môn kêu lên vui mừng: “Cô nương đã trở lại.” Chỉ lát sau liền có mấy nô bộc từ bên trong đi ra, cung kính hành lễ với Tô Ngọc Uyển:

- Cô nương đã trở lại.

- Cô nương vất vả rồi.

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, mang theo đoàn người đi thẳng vào hậu viện. Một phụ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, đứng ở cửa thùy hoa, thấy Tô Ngọc Uyển đi vào liền hành lễ nói:

- Cô nương đã trở lại rồi? Phu nhân nghe tin người đã trở về, sai nô tỳ đến đây đợi người.

Bà ta là nha hoàn hồi môn của Ân thị, sau lại gả cho Hứa quản sự trong nhà nên mọi người đều gọi là Hứa ma ma. Tô Ngọc Uyển cũng không có gì khác thường, gật đầu với Hứa ma ma, vừa đi về sân viện của mình vừa nói: “Người đi bẩm với phu nhân, đợi ta về phòng đổi quần áo xong sẽ đến thỉnh an.” Hứa ma ma cười cười, nhìn Tô Ngọc Uyển vào viện môn, lúc này mới quay đầu nhìn Như Ý cư, thờ dãi một hồi.

Ngày thường Tô Ngọc Uyển đối xử với hạ nhân rất ôn hòa, đặc biệt là người ở Như Ý cư, đều có lễ ngộ và tôn trọng nhất định. Hạ nhân trong nhà có ai không hâm mộ người ở Như Ý cư đâu, cảm thấy các nàng nhờ dính ánh sáng của đại phu nhân mà thường xuyên được đại cô nương khen thưởng, trước mặt mọi người có thể diện biết bao. Nhưng nào có ai biết được, lễ ngộ và tôn trọng này của các nàng có được là do các nàng có thể khuyên bảo được phu nhân, một khi khuyên không được, để người làm chuyện hồ đồ, cái mà các nàng nhận được chính là lửa giận của đại cô nương.

Vừa nhìn thái độ của Tô Ngọc Uyển, Hứa ma ma liền biết, cô nương đây chính là bất mãn đâu, nhưng các nàng cũng là không có cách nào nha, đại phu nhân người này tai rất mềm, người ta nói cái gì cũng tin, rất dễ bị lừa gạt nhưng một khi nhắc đến chuyện của nữ nhi, nhất là chuyện hôn nhân liền cố chấp muốn chết. Lúc đại lão gia còn sống còn không có biện pháp, các nàng là hạ nhân chẳng lẽ lại có biện pháp? Huống hồ còn có người xúi giục một bên đâu.

Hứa ma ma mang theo khuôn mặt u sầu trở về Như Ý cư, vừa vào cửa liền kín đáo lắc lắc đầu trả lời ánh mắt thăm dò của Quan ma ma, xoay người nói với Ân thị: “Đại cô nương đã vào trong viện, nói là đổi xong quần áo sẽ đến thỉnh an người ạ.”

Ân thị vừa há miệng muốn nói chuyện, phu nhân mặc áo kép bằng lụa màu đỏ tía, trên đầu gắn đầy châu Ngọc liền nhìn ra ngoài nói: Xem, phu nhân thông gia, ta nói đúng rồi nha, trời đã tối rồi đại cô nương mới trở về, dọc theo đường đi lại hoang vắng, sơn dã, nếu gặp phải kẻ giật tiền, cướp sắc thì làm sao sống được, cũng không thể để cho Minh ca nhi nhà chúng ta còn chưa thành thân đã phải đội nón xanh nha. Phu nhân thông gia cũng xuất thân từ người đọc sách, hiểu rõ quy củ, hẳn cũng biết nữ nhi phải lấy hai chữ “trinh tĩn” này làm đầu, cửa trước không ra, nhị môn không tới mới đúng. Lát nữa cô nương tới đây, người phải nói chuyện với nàng thật tốt, nếu không chúng ta sợ là phải cân nhắc lại việc hôn sự này a.”

“Không, không, không, tâu tử thông gia xin yên tâm, một lát ta nhất định giáo huấn nàng.” Ân thị cuống quýt xua tay, roi nước mắt nói: “Ai, nàng cũng là không có cách nào, lão gia nhà ta ra đi đột ngột, bỏ lại mấy người cô nhi quả phụ chúng ta, hai đệ đệ của nàng còn nhỏ, ta lại không dùng được, mắt thấy phải hái trà xuân, nàng bắt buộc dĩ mới phải đứng ra làm chủ. Bây giờ trà cũng hái xong rồi, những chuyện còn lại đều có quản sự trong nhà đi làm, đến lúc đó nàng chỉ cần ở trong nhà, nơi nào cũng không đi, chuyện này ta có thể bảo đảm. Còn thỉnh tâu tử thông gia về nói tốt với phu nhân thông gia một chút, mong nàng thông cảm mà bỏ qua cho Uyển tỷ nhi nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Làm bộ làm tịch

Phu nhân kia là tâu tử không cùng chi của vị hôn phu Lý Ngọc Minh nhà mẹ đẻ họ Tống, khéo miệng lại biết nịnh hót mẫu thân của Lý Ngọc Minh là Lý phu nhân nên làm việc cũng xem như thuận lợi, lần này được Lý gia phái tới hưng sư vấn tội.

Đội Ân thị nói xong, nàng cười lạnh một tiếng: “Cái gì bắt buộc đi? Ta lại nghe nói nhị lão gia nhà các người chủ động muốn giúp đỡ chăm sóc vườn trà, còn bảo đảm doanh thu nhất định không thua kém so với trước đây. Nhưng đại cô nương lại kiên quyết từ chối, hơn nữa lão phu nhân bị bệnh cũng mắc kẹ, nhất định phải lên núi, lên núi liền ngăn người hơn mười ngày. Ta nói này phu nhân thông gia, cách làm này của đại cô nương, chúng ta khó mà chấp nhận được a. Vị đệ đệ kia của ta nghe được việc này tức giận không thôi, còn trực tiếp tìm lão phu nhân nói muốn từ hôn kia.”

Ân thị nghe được lời này tức khắc hoảng sợ luống cuống, không ngừng mềm giọng năn nỉ Tống thị trở về có thể nói Tô Ngọc Uyển tốt một chút, lại tháo đôi vòng tay bằng vàng nạm đá xuống đưa cho Tống thị, lúc này Tống thị mới nhấp miệng đáp ứng. Thấy cảnh này Quan ma ma cùng Hứa ma ma liếc nhau, thâm than một tiếng. Tống thị chẳng qua là muốn cáo mượn oai hùm thôi, việc hôn nhân một khi đã định, nào có dễ dàng lui như vậy. Quan gia cũng không phải dân chúng bình thường không có căn cơ. Tống thị nói vậy bất quá là xem Ân thị nhu nhược, hù dọa nàng thôi, hẳn là muốn từ nàng đảo vài thứ tốt. Nhưng có tình Ân thị lại không thấu, bị Tống thị ăn đến gât gao.

Lời đã nói xong mà vẫn không thấy bóng dáng Tô Ngọc Uyển đâu, Tống thị liền mất kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn trời nói: “Ai, trời cũng tối rồi, đại cô nương còn không tới, ta liền phải trở về đây” nói xong cũng đứng lên.

“Tâu tử thông gia, người lại ngồi thêm một chút, để ta cho người đi giục nàng.” Ân thị cuống quýt lôi kéo Tống thị, vội vàng gọi người đi giục Tô Ngọc Uyển, oán trách nói: “Đứa nhỏ này còn đang làm cái gì a?”

“Đại cô nương tới.” một tiểu nha hoàn chạy vào nói.

“Tới rồi, tới rồi.” Ân thị thở dài nhẹ nhõm.

Tống thị nói muốn đi bất quá là làm dáng một chút hù dọa Ân thị mà thôi, thấy Tô Ngọc Uyển tới liền sửa sang lại quần áo ngồi xuống. Nâng cằm, kiêu căng bưng chén trà tựa hồ đang chăm chú thưởng thức, mí mắt hơi rũ, không thèm nhìn Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển vào cửa, hành lễ với Ân thị, kêu một tiếng nương, rồi mới liếc mắt nhìn Tống Thị. Thấy nàng héch mũi lên trời, cũng không chào hỏi mình thì mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Ân thị, hỏi Quan ma ma: “Mấy ngày nay thân thể nương có tốt không, mỗi bữa ăn được bao nhiêu cơm, buổi tối ngủ có ngon không?”

Quan ma ma thờ dài nói: “phu nhân nói không muốn ăn uống, cơm cũng chỉ tùy tiện ăn hai ngụm liền thôi, buổi tối trần trọc khó ngủ, ngủ rồi lại giật mình

tình giấc nhiều lần, mấy hôm nay cũng không có tỉnh thần gì.”

Tô Ngọc Uyển nhìn Ân thị khuyên nhủ:

- Nương, nữ nhi biết người vì cha mất đi mà thương tâm, một chỗ không thể nghĩ thông. Nhưng người không vì chính mình suy nghĩ cũng nên nể mặt ta cùng đệ đệ. Nếu người xảy ra chuyện gì không hay, ta cùng đệ đệ phải làm sao? Người cũng đừng cả ngày ở trong phòng, thời tiết tốt thì đi dạo công viên một lát. Người không phải thích nhất là hoa đỗ quyên sao? Hiện tại đúng là lúc hoa khai đẹp nhất, người nên ngắm nhiều một chút. Nữ nhi nghe nói phái nam có một loại đỗ quyên thay đổi màu sắc, từ lúc nở tới lúc tàn đều khác nhau, ta lại đi hỏi thăm chút, tới lúc đó mua cho người vài gốc trồng trong hoa viên có được không?

Nói đoạn lại quay sang phân phó Quan ma ma:

- Một lát đi thỉnh lang trung tới, khai cho phu nhân mấy toa thuốc an thần, điều trị thân thể một chút. Lại phân phó phòng bếp bỏ nhiều tâm tư làm mấy món phu nhân thích. Không cần làm nhiều, chỉ cần tinh tế là được.

Quan ma ma ứng, lại khuyên Ân thị:

- Phu nhân người xem, không phải lão nô nói ngoa nhưng tìm khắp cả Hưu Ninh thành cũng không có bao nhiêu người hiểu thuận được như cô nương nhà chúng ta đâu. Nàng tuổi còn nhỏ, lại là cô nương gia, chẳng lẽ không muốn an ổn trong phòng đọc sách thêu hoa, thanh nhàn qua ngày. Bây giờ lại bận rộn trong ngoài, tất cả gánh nặng đều đặt trên vai nàng là vì cái gì? Không phải lão nô lắm miệng nhưng theo lẽ lão gia không con nữa, cái nhà này người chính là chủ mẫu, là mẫu thân của cô nương cùng thiếu gia, mọi chuyện phải do người gánh vác mới đúng. Nhưng người đừng nói tới làm chủ mọi việc, cả ngày cũng chỉ biết khóc lóc ốm đau. Cô nương chẳng những bận rộn trong ngoài còn phải lo lắng thân thể của người, người nữ lòng sao? Người xem, cô nương đã gây thành cái dạng gì rồi?

Theo lẽ, Quan ma ma là hạ nhân, lời này không nên do nàng nói, nhưng dù sao nàng cũng là chủ mẫu của Ân thị, mẫu thân Ân thị mất sớm, nàng cũng xem như nửa mẫu thân, nói vài lời giáo huấn cũng không quá đáng. Lại thêm tính tình mềm mại như bông của Ân thị, nếu không nói nghiêm trọng một chút, căn bản sẽ không nghe lọt.

Ân thị tuy tính tình nhu nhược nhưng lại vô cùng quan tâm nữ nhi, cho dù là con của vợ lẽ như Tô Thế Thịnh cùng Tô Ngọc Như cũng là dụng tâm đối đãi. Nghe Quan ma ma nói, lại nhìn Tô Ngọc Uyển quả nhiên đã gây đi một vòng, khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn trong lòng cũng nóng lên, quan tâm hỏi: “Sao lại gây như vậy? Trên núi vất vả lắm à hay đầu bếp không dụng tâm?” lại tỏ thái độ: “...nương sẽ cố gắng ăn uống thật tốt, người không cần lo lắng, chỉ cần chiếu cố chính mình là được rồi. Còn có những chuyện bên ngoài đều để quản sự làm đi, người không cần phải nhọc lòng, không cần chuyện gì cũng tự mình xử lý. Nếu thực sự không được, liền đem...”

Tô Ngọc Uyển cắt ngang lời nàng nói: “Nương, người trăm ngàn lần đừng bao giờ nhắc lại những lời như đưa vườn trà cho nhị thúc quản. Cha nếu đã giao sự nghiệp vào tay nữ nhi, ta vất vả một hai năm chờ Xương ca nhĩ lớn chút liền giao cho hắn. Phụ thân trước lúc lâm chung đã dặn dò nữ nhi phải thay đệ đệ bảo vệ gia sản này, ta không dám không nghe. Nếu giao cho nhị thúc quản, đến lúc đệ đệ trưởng thành, có thể lấy về lại hay không là một chuyện, cho dù lấy về được lại còn bao nhiêu đâu? Cho nên nữ nhi vất vả một hai năm cũng không tính là gì, nhưng đánh mất gia nghiệp mới lại là chuyện lớn.”

Nàng biết mẫu thân tuy rằng yêu thương mình nhưng nữ tử mới là mệnh căn của nàng, chỉ có lấy Tô Thế Xương làm đề mới có thể khiến Ân thị nhớ lâu. Ân thị khuyên Tô Ngọc Uyển giao vườn trà cho Tô Trường Đình quản cũng là vì đau lòng nữ nhi, nhưng việc này lại liên quan đến tài sản của nhị tử thì không kiên trì nữa, chỉ dặn dò:

- Vậy người cũng phải chiếu cố tốt chính mình mới được.

- Vâng, nữ nhi biết rồi, sau này sẽ chú ý.

Lại nói Tống thị cố tình không để ý tới Tô Ngọc Uyển là muốn chờ Tô Ngọc Uyển không chịu nổi mà cúi người hành lễ với mình, nào ngờ Tô Ngọc Uyển vào cửa xong liền cả mặt ánh mắt cũng không cho nàng, mà cùng Ân thị nói chuyện hăng say, giống như trong phòng không có một người như nàng vậy, cái này thực khiến Tống thị tức muốn học máu, không thể không ho vài tiếng khiến Ân thị chú ý, nàng ta cũng hiểu rõ, trong hai người chỉ có Ân thị dễ dẫn dụ nhất.

Hành động này của Tống thị thật đúng là đã thành công nhắc nhở Ân thị, khiến nàng vội vàng nói với Tô Ngọc Uyển:

- Đây là nhị nãi nãi của Lý gia, là tẩu tử của Lý thiếu gia, được Lý phu nhân nhờ đến xem chúng ta.

- Tẩu tẩu? nhị nãi nãi Lý gia? – Tô Ngọc Uyển kinh ngạc như ong mảy – Lý thiếu gia không phải là con trai độc nhất sao? Làm sao lại có tẩu tẩu, hơn nữa vị nãi nãi này lại đứng hàng thứ hai?

Người của Hưu Ninh thành đều gọi Lý Ngọc Minh là Lý đại thiếu gia. Ân thị đối với chuyện này cũng không suy nghĩ cẩn thận, quay đầu hỏi Tống thị: “Tống thị không giả vờ nổi nữa, đành phải hậm hực giải thích:

- Tầng tổ phụ của nhị gia nhà ta là thân huynh đệ của tầng tổ phụ Lý đại thiếu gia. Người cách cũng xa, con cháu lại nhiều, cho nên thứ tự cũng là xét tương ứng, chỉ của nhị gia nhà ta đứng hàng thứ hai, còn chi của Lý đại thiếu gia là lão đại, vì vậy mới có xưng hô này.

Tô Ngọc Uyển bừng tỉnh: “Thì ra là thế.”

Lập Xuân ở phía sau cười trộm. Cô nương cũng thật là xấu nha. Tổng thị là nửa năm gần đây mới đến Lý gia đương vai bà con thích xa, ở Lý gia cũng không phải nhân vật quan trọng gì, nhưng Tô Ngọc Uyển từ sau khi đính thân vẫn theo dõi chặt chẽ tình huống nhà Lý gia cho nên đối với Tổng thị vẫn có hiểu biết. Vừa rồi nàng hỏi như vậy nhất định là có ý.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chọc phá

Tổng thị lại có chút buồn bực, nàng cố ý mặc quần áo sang trọng, lại mượn hai kiện trang sức quý giá, đơn giản là muốn bày ra thể diện tâu tấu nhà mẹ chồng trước mặt Tô Ngọc Uyển, khiến Tô Ngọc Uyển phải kính sợ mình, sau đó mượn oai của Lý phu nhân dọa Tô Ngọc Uyển một chút, sau này Tô Ngọc Uyển vào cửa, kia còn không phải đối với nàng cung kính, một khi sự thành, nàng liền xem như đã bắt chẹt được thiếu nữ nãi nãi của Lý gia, nhất từ cũng có thể qua thật tốt. Lại không ngờ Tô Ngọc Uyển chỉ hỏi một câu liền đem công sức xây dựng hình tượng của nàng sụp đổ. Nhưng Tổng thị ngoài mặt vẫn không có gì bất thường, nhân nhạ nói:

- Chúng ta cùng Lý đại thiếu gia tuy cách hai tầng, nhưng Lý gia là người trọng quy củ, trường ầu tôn ti rất rõ ràng. Ngọc ca nhi thấy ta cũng cung kính gọi một tiếng tâu tấu, không hề khinh mạn một chút nào, lời của nhị gia nhà ta hẳn cũng chịu nghe.

Tô Ngọc Uyển nghe xong cũng chỉ cười cười không nói, Ân thị tự nhiên không thể để không khí tê ngắt, tiếp lời Tổng thị:

- Đây là tự nhiên, cho dù cách xa hay gần, cũng mặc kệ bản tiện hay phú quý, thân thích chung quy vẫn là thân thích, lễ nghĩa tự nhiên vẫn phải nói. Lý đại thiếu gia là người quy củ, tự nhiên sẽ không đối với thân thích vô lễ.

Ân thị vốn là muốn phụ họa nàng để không khí trong phòng dễ chịu chút, nhưng vô tình lại đánh tan uy hiếp trong lời nói của Tổng thị. Nhìn gương mặt buồn bực của Tổng thị, Hứa ma ma thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng quay mặt đi, sợ Ân thị cùng Tổng thị trông thấy.

Ân thị là người hồ đồ, Tổng thị cũng không mong chờ nàng có thể nghe ra ẩn ý, chỉ liếc nhìn Tô Ngọc Uyển hi vọng có thể nhìn thấy hiệu quả mong muốn, nào ngờ cái liếc này lại gặp phải ánh mắt đầy thâm ý của Tô Ngọc Uyển, cứ như không có gì qua được mắt nàng vậy. Tổng thị có chút chột dạ, cảm thấy nguy trạng cùng mưu kế của mình đã bị Tô Ngọc Uyển nhìn thấu, bất quá ngay sau đó bà ta lại nghĩ chắc do mình nghĩ nhiều mà thôi, Tô Ngọc Uyển cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, trước nay vẫn sống trong sự bảo bọc của cha mẹ thì có thể biết được bao nhiêu, cho dù bây giờ có căn răng gánh trên vai gia nghiệp chống lại nhị phòng, chẳng lẽ nàng còn có thể thông tuệ đến mức nhìn thấy mọi tính toán của mình.

Mà lúc này Tô Ngọc Uyển lại mở miệng nói tiếp:

- Nhưng mà ta lại nghe nói một chi này của nhị nãi nãi cũng không có lui tới với chi của Lý thiếu gia nha? Hơn nữa... - Nàng dừng lại, liếc một vòng từ trên xuống dưới Tô thị, trong mắt còn mang theo hoài nghi cùng miệt thị nói tiếp – kinh tế cũng không được dư dả, trang phục này của nhị nãi nãi không phải là mượn đó chứ?

Mặt Tổng thị lập tức đỏ lên, cả người xấu hổ không thôi, giống như không mặc gì đứng trước mặt người khác vậy, chỉ ước gì có cái lỗ để chui xuống. Ân thị lại ngo ngắc không hiểu nữ nhi của mình vì sao lại nói như vậy, Tổng thị này dù sao cũng là người Lý gia phải tới, đặc tội nàng ta còn không biết khi trở về sẽ bôi đen nữ nhi thế nào. Nàng há miệng muốn giảng hòa, không ngờ Tô Ngọc Uyển uống một ngụm trà lại nhân nhạ nói tiếp:

- Đầu năm nay kẻ tổng tiền cũng thật là nhiều, cũng là Lý phu nhân hảo tâm, thu lưu bà con nghèo túng, đổi lại là ta, cho một bữa cơm liền đuổi đi cho xong, làm sao còn để nàng nhân mô cầu dạng, khắp nơi giả danh lừa bịp làm hỏng thanh danh nhà mình.

Tổng thị ngồi không yên, vụt đứng lên, chỉ vào Tô Ngọc Uyển nói:

- Lời này của ngươi là có ý gì? Ai tổng tiền? Ai giả danh lừa bịp? Có người đối đãi với người nhà chồng như ngươi sao? Đừng nói ta là cháu dâu của Lý phu nhân, cho dù Lý phu nhân phải một ma tới, ngươi cũng phải cung kính mà dâng trà lấy lòng mới là phải. Ngươi nhìn lại mình xem, nói năng lỗ mãng, khắc nghiệt với người nhà chồng, đã không cung kính còn tự cho là thông minh, mắt chó nhìn người thấp. Ta phi, người như vậy còn muốn gả vào Lý gia, không có cửa đâu.

Nói xong nói giận đùng đùng, phất áo bỏ đi, ra tới cửa lại quay người lại với Tô Ngọc Uyển:

- Phu nhân nhà ta nói, ngươi tốt xấu gì cũng là một cô nương gia đã đính thân, tốt nhất đừng chạy loạn khắp nơi, cả ngày tiếp xúc cùng những kẻ phạm phu tục tử kia, thật không ra thể thống gì. Đại thiếu gia nhà chúng ta không muốn còn chưa thành thân đã phải đội nón xanh.

Nói xong cũng nhắc chân đi, Ân thị nóng nảy muốn đuổi theo ra ngoài, lại bị Tô Ngọc Uyển giữ chặt tay, cao giọng nói:

- Đừng quan tâm nàng, bất quá cũng chỉ là một cái họ hàng xa nghèo túng, bị nhị thẩm hối lộ chạy tới trước mặt chúng ta giả trang, vừa đe dọa dụ dỗ, vừa ác miệng. Nói khó nghe một chút chính là muốn ta thành thật ở nhà, đem vườn trà giao cho nhị thúc quản. Hừ, tính toán cũng thật hay. Người như vậy, ta không lấy chổi quét ra ngoài đã đủ khách khí, nàng còn muốn thế nào? Thật đương mình là đại nhân vật không bằng? Chẳng lẽ nàng còn có khả năng thuyết phục Lý gia tới đây từ hôn? Lý phu nhân mới không thêm để ý nàng đâu. Bây giờ đặc tội ta còn muốn nói lời bản thiêu bôi nhọ danh dự của

ta, đợi vào cửa rồi, xem ta có thu thập năng hay không?

- Ai nha, người đưa nhỏ này...

Ân thị nghe vậy cũng biết Tổng thị chuyện này tới không đơn giản, nhưng đặc tội người nhà chồng cũng không phải chuyện tốt lành, ai biết Tổng thị trở về có nói bậy Tô Ngọc Uyển trước mặt Lý phu nhân hay không, cho nên trong lòng cũng lo lắng không thôi.

Tổng thị bên ngoài cửa sổ nghe được lời của Tô Ngọc Uyển thì giận run người, nhưng tức giận xong lại sợ hãi, nàng vạn vạn không nghĩ tới hành động của mình đều bị Tô Ngọc Uyển thu vào mắt, Tô Ngọc Uyển có thủ đoạn như vậy chứng tỏ cũng là người cương liệt cường ngạnh, nếu nàng thật gả vào Lý gia, Lý phu nhân còn có chỗ dung thân của phu thê mình, không chừng muốn cuốn gói chạy lấy người cũng không được, chỉ e nàng không lọt mấy tầng da của mình thì không bỏ qua. Mình phải hao tổn không ít mới có thể lấy lòng Lý phu nhân lúc về quê tế tổ, lại mạo hiểm bán tất cả gia sản dọn tới trong thành, tìm cơ duyên để Lý phu nhân biết được chỗ mình đang ở mới có thể ngênh ngang tiến vào trong phủ. Có cơ hội thân cận với phu nhân, mới có thể khiến nàng vui vẻ mà giao cho mình trọng trách. Bây giờ chẳng qua là giả trang một chút, trông xem thử điểm mấu chốt của vị thiếu nữ tương lai này một chút, nếu là tính tình nhu nhược nàng liền tiến thêm một bước, trực tiếp bắt chẹt; nếu tính tình cường ngạnh, nàng liền lui một bước, chậm rãi ma sát, ừ cho cục đá này nóng lên, chỗ tốt sau này tự nhiên là không ít.

Lại không nghĩ tới vị Tô cô nương này lại là cái dùi, nói vài câu không hợp liền chọc thủng ngực trang của nàng, một mảnh vải cũng không lưu, khiến nàng không có chỗ trốn. Làm người có thể quá đáng, không chừa chút đường sống nào như vậy hay sao? Nghĩ thế nàng ta không rét mà run, đối với Ngụy thị càng hận, quyết định lát nữa đi tìm Ngụy thị phải đòi chút lợi ích, sau đó lại hỏi Lý phủ, đem những hành vi của Tô Ngọc Uyển khoa trương lên, phá hỏng hôn sự này mới tốt.

Bất quá đi được vài bước, Tổng thị lại sầu não không thôi. Từ hôn cũng không phải dễ nói, Tô cô nương chính là Lý phu nhân tận mắt nhìn thấy mà nhận định làm con dâu, hôn ước đã lập, nếu không có sai lầm gì to lớn, vô duyên vô cớ, Lý gia sẽ không từ hôn. Lại nói, Lý đại thiếu gia trong mắt nàng ta lại là kẻ háo sắc, trong phòng đã có sáu, bảy nha hoàn mỹ mạo, nếu không phải có kỵ Tô gia, không chừng thứ tư cũng đã có vài cái. Cô tình Tô Ngọc Uyển này lại thập phần mỹ mạo, nếu Lý đại công tử không bỏ được, cho dù Lý phu nhân cố ý, hôn sự này sợ là cũng không thể lui.

Xem ra không thể vì nhất thời tức giận mà xé rách mặt với Ngụy thị, hai bên vẫn nên ngồi xuống hảo hảo thương lượng một phen mới được. Mặc dù nhị phòng Tô gia cấp bạc chỉ muốn gây áp lực cho Tô Ngọc Uyển, cũng không tính toán từ hôn, nhưng nhược điểm của bọn hắn đã đưa tới cửa, nói thế nào thì chuyện này cũng không tới phiên bọn họ làm chủ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tam phòng

Tổng thị vừa tính toán vừa đi ra ngoài, mà trong Tây viện của tam phòng, Tần thị đang ngồi cạnh bàn chuyên chú cắt quần áo cho nữ nhi. Nha hoàn Ngọc Lê đi đến gọi một tiếng:

— Phu nhân.

Tần thị ngừng động tác trong tay, buông kéo, xoay người lại hỏi:

— Thế nào?

— Đã hỏi thăm được rồi. Muội muội nô tỳ nói, lúc đại cô nương chưa vào phòng còn tốt, sau khi đại cô nương trở về, vào phòng không biết đã nói gì mà bên trong liền ồn ào lên, vị Lý nhị nữ kia còn kêu to gọi nhỏ có vẻ không vui.

Muội muội của Ngọc Lê là nha đầu nhị đẳng Ngọc Dung trong phòng Ân thị. Tần thị muốn thám thính tin tức gì của đại phòng đều thông qua hai tỷ muội Ngọc Lê. Hiện giờ đại phòng cùng nhị phòng tranh đấu gay gắt, tam phu nhân luôn chú ý động tĩnh nên cũng trọng dụng Ngọc Lê hơn trước. Tần thị nhún mày:

— Sao lại như vậy, đại cô nương sẽ không giận tới mức lại đi va chạm với người nhà chồng chứ?

Ngọc Lê lắc đầu, muốn nói lại thôi. Tần thị biết nha hoàn nhà mình xưa nay làm việc cẩn trọng, việc nếu chưa chứng thực sẽ không tùy tiện nói. Nhưng cái nàng cần chính là những tin tức nhỏ nhỏ đó bên tai:

— Còn có gì nữa, mau nói đi.

Ngọc Lê hơi do dự nhưng vẫn đáp:

— Vừa rồi lúc nô tỳ trở về có nghe nhóm bà tử chọn mua đồ của phòng bếp nói chuyện với nhau, nói là hôm qua trông thấy Triệu ma ma của nhị phòng ở bên ngoài từ lâu uống rượu với một phụ nhân ba mươi tuổi, mà phụ nhân kia, nghe các nàng miêu tả, nô tỳ thấy có chút giống Lý nhị nữ này.

– Hà, là vị bà tử nào? – Tần thị nghiêm túc lên, taylucdiep cũng không đợi Ngọc Lê trả lời, vội phân phó – người nhanh đi kêu bà tử kia cùng đi ra cổng lớn chờ một chút, xem người hôm qua uống rượu với Triệu ma ma có phải là Lý nhị nãi nãi không.

Ngọc Lê cũng không trì hoãn, lĩnh mệnh đi ngay. Tần thị cũng không cắt quần áo nữa, tâm thần có chút không yên đi lại trong phòng. Ngọc Lê cũng không đi lâu lắm, chỉ sau một chén trà nhỏ đã trở lại. Tần thị đón đầu hỏi:

– Thế nào rồi?

– May mắn phu nhân phân phó kịp lúc, lúc nô tỳ cùng Vương bà tử đến cửa, vị Lý nhị nãi nãi kia cũng ra tới, vừa khéo Triệu ma ma cũng đang ở cổng lớn. Vị Lý nhị nãi nãi kia thấy nàng cũng không tránh người khác, mà vẫy tay gọi nàng đến, giữa này còn ần ần không vui. Triệu ma ma vừa vội vừa sợ nhanh chóng kéo Lý nhị nãi nãi tới một chỗ yên lặng nói chuyện. Cũng không biết hai người nói gì mà Triệu ma ma có vẻ khó xử, còn vị kia liền lên xe đi mất. Vương bà tử nói, người hôm qua uống rượu cùng Triệu ma ma chính là Lý nhị nãi nãi.

Tần thị sắc mặt xanh mét, thấp giọng mắng một câu. Nàng đương nhiên không cho rằng Tô Ngọc Uyển sẽ nói gì đó chọc giận Tổng thị. Dù sao Lý gia trong thành cũng có chút danh tiếng, Lý Ngọc Minh lại từng đọc sách, dung mạo tuấn mỹ, tuy là độc đinh trong nhà nhưng cũng không bị chiều hư, sau khi phụ thân qua đời liền một mình chống đỡ sự nghiệp. Mấy năm nay cũng là người tháo vát, không ai không khen. Tuy có hơi tham sắc, nhưng đối với nam nhân mà nói, đây cũng không phải khuyết điểm gì lớn. Hiện giờ đại phòng Tô gia đã taylucdiep thành như vậy chính là lúc cần Lý Ngọc Minh trợ giúp một hai, Tô Ngọc Uyển làm sao lại đi đắc tội Lý nhị nãi nãi, khiến nhà chồng không vui đâu.

Còn nữa Tô Ngọc Uyển cũng là nàng nhìn lớn lên nên hiểu rất rõ, đứa nhỏ này tuy rằng có hơi cứng đầu nhưng cũng là người thông tuệ, đúng mực, biết rõ đắc tội với người nhà chồng không tốt, làm sao lại còn đi làm loại chuyện ngu ngốc này?

Tất nhiên là do Ngụy thị dùng tiền bạc thu mua Tổng thị, để nàng ta tới trước mặt Ân thị nói hươu nói vượn, cường bức Tô Ngọc Uyển thành thật ở nhà, không được xuất đầu lộ diện nữa, đem vườn trà cho Tô Trường Đình tới quản. Với cái tính tình cương ngạnh kia, lại thêm sự tôn trọng đối với phụ thân, giữ gìn đệ đệ của Tô Ngọc Uyển, tất nhiên là sẽ không đồng ý, vì thế hai bên mới xảy ra xung đột...

– Thật là bất chấp mọi thủ đoạn.

Tần thị oán hận nói xong bỗng nhiên đứng lên, phân phó nói:

– Thay quần áo cho ta, ta phải đi nhị phòng một chuyến.

Lần trước tẩu tẩu nhà mẹ đẻ nàng tới cho Tô Ngọc Vân một mối hôn sự tốt. Nhà đó gia sản tuy không giàu có như Tô gia, nhưng cũng có trăm mẫu ruộng tốt, áo cơm không lo. Khó nhất chính là hài tử nhà kia lại thấp phận có tiền đồ, tuổi còn nhỏ đã khảo trúng tú tài, tiền đồ vô hạn. Vì việc này Tần thị còn vui mừng mấy ngày, chỉ chờ Tô Ngọc Vân qua trăm ngày hiếu kỳ, hai nhà sẽ định thân. Lúc này việc định thân của Tô Ngọc Uyển nhất định không thể xảy ra sai lầm.

Ngọc Lê hơi do dự khuyên nhủ:

– Phu nhân, làm vậy có phải có chút không ổn hay không? Dù sao chúng ta cũng không có chứng cứ rõ ràng, cứ như vậy nháo lên, nô tỳ lo lắng nhị phu nhân chẳng những không nhận còn cần ngược lại một cái, cáo trạng tới trước mặt lão phu nhân, phu nhân lại phải chịu thiệt thòi.

Ngọc Lê nói xong thấy Tần thị cũng có chút do dự bèn nói tiếp:

– Hơn nữa, theo nô tỳ thấy, nhị phu nhân bất quá cũng chỉ muốn mượn tay Lý gia ép đại cô nương buông sinh ý trong nhà ra thôi, tuyệt không có ý định từ hôn. Dù sao nhị phòng cũng còn nhị cô nương. Nhị phu nhân không vì tam cô nương, tứ cô nương suy nghĩ cũng không thể bỏ mặc nữ nhi nhà mình chứ. Nhị cô nương nay đã mười bốn, lại chưa đính thân, đúng là lúc quan trọng, bà ấy làm sao dám để truyền ra thanh danh cô nương Tô gia bị từ hôn đâu?

– Người nói cũng đúng, là ta sốt ruột.

Tần thị cũng thả lỏng chút, gật gật đầu nói. Nàng cũng chỉ kỳ vọng hai nữ nhi có thể gả cho phu gia giàu có, phu thể hòa thuận, nhân sinh trôi chảy. Nhưng nhị phòng bói vì Tô Ngọc Lăng có chút mỹ mạo, còn nhỏ đã có sức quyến rũ người khác, lại thông minh mà muốn đầu cơ kiếm lợi, tưởng cho nàng treo cao gả vào phu gia có tiền, khiến cho nhị phòng có cái chỗ dựa mà thăng tiến. Cho nên, Tô Ngọc Lăng mặc dù đã mười bốn mà vẫn còn chưa đính thân. Ngụy thị tất nhiên sẽ không đi làm chuyện giết địch một ngàn tổn hại tám trăm. So sánh với vườn trà đại phòng, vợ chồng họ càng dễ bụng hôn sự của Tô Ngọc Lăng hơn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần thị liền thả lỏng tinh thần, gõ gõ mặt bàn nói: “Gọi Thanh Mai pha trà đi.”

Ngọc Lê lĩnh mệnh đang muốn ra ngoài kêu lại thấy một nha hoàn lấp ló ngoài cửa, hướng nàng vẫy vẫy tay, nàng bèn cáo tội một tiếng rồi đi qua, lát sau trở lại bẩm báo:

– Lúc nô tỳ trở về có phải một tiểu nha đầu trong tiểu viện qua đó nhìn xem, có chuyện gì thì trở lại bẩm báo. Vừa rồi tiểu nha đầu kia trở lại nói sau khi Lý nhị nãi nãi rời đi, trong phòng đại phu nhân liền truyền ra tiếng khóc, không chỉ đại phu nhân, mà cả đại cô nương cùng hạ nhân cũng đều khóc rất thương tâm.

– Ai, thật là làm bậy a.

Tần thị thở dài, càng thêm yên lòng. Tô Ngọc Uyển cũng khóc, có thể thấy được là do do Lý nhị nãi nãi kia bức người quá đáng, cũng không phải nàng cố ý muốn xung đột. Ngụy thị cùng Lý gia không có ý từ hôn, Tô Ngọc Uyển vì hôn sự của mình hẳn cũng sẽ không nháo ra chuyện lớn gì. Mình chỉ cần đứng một bên xem diễn là được.

Nghĩ như thế lại thấy Ngọc Lê vẫn đứng ở đó thì trờng mắt nói:

– Còn thất thần ở đó làm gì, nhanh đi pha trà. Đợi đã, người tự mình pha, không cần gọi Thanh Mai.

Ngọc Lê vui mừng ứng một tiếng rồi đi pha trà. Nàng nguyên là nha đầu nhị đẳng trong phòng Tần thị, chuyện châm trà bưng nước này trước nay đều không tới lượt nàng làm. Nhưng nửa năm qua vì có muội muội làm việc trong phòng của Ân thị nên lâu lâu lại được tam phu nhân phái đi tìm hiểu tin tức. Lúc này nói chuyện, Tần thị không những chỉ để lại một mình nàng, ngay cả đại nha hoàn Thanh Mai cũng phải ra ngoài, tay luc diep bây giờ lại cho nàng đi pha trà, chắc là chuẩn bị nâng mình lên làm đại nha hoàn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mưu hoa

Lúc này Tô Ngọc Uyển cũng bước ra từ phòng Ân thị, dùng khăn vải xoa xoa làm cho đôi mắt thoát nhìn càng sung đỏ hơn một chút, hỏi Cốc Vũ:

- Ngọc Dung có động tĩnh gì nữa không?

Cốc Vũ cười nói:

- Cũng chỉ có chút việc đó, nàng đã đưa tin hai lần chẳng lẽ còn chưa đủ, có thể nháo ra động tĩnh gì nữa chứ?

Mấy người Lập Xuân cũng nhấp miệng cười. Từ khi lão gia sinh bệnh, Ngọc Dung đã bị tam phòng mua chuộc, thường để lộ tin tức ra ngoài. Lúc biết được việc này, tay luc diep các nàng tức giận muốn chết, muốn đem cái đồ ăn cây táo, rào cây sung kia bắt lại, khiến trách răn đe thật nặng, nhưng mà cô nương nói không cần bắt dây động rừng, chỉ cần chú ý để Ngọc Dung không thám thính được những tin tức quan trọng là được. Không nghĩ tới, bây giờ lại có tác dụng. Lập Xuân nói:

- Cô nương, Ngọc Dung cũng không đáng ngại, dù sao tam phu nhân cũng không có ác ý, chỉ muốn biết một chút tình huống trong nhà mà thôi. Ngược lại là Vương bà tử kia, nô tỳ lo lắng nhị phòng đối nàng động chân tay, để nàng chôn cái gì trong hoa viện, vậy thì không xong.

Sau khi Tô lão thái gia phát lên mua không ít hạ nhân, mấy người bọn họ cũng đem hài tử của chính mình nhét vào phòng làm gã sai vặt hoặc nha hoàn bên cạnh thiếu gia, tiêu thư trong phủ. Việc này không chỉ tiền tiêu hàng tháng phong phú, mà địa vị cũng cao lên, cả nhà trong phủ cũng có mặt mũi. Lúc ấy cả ba phòng còn chưa phân gia nên hạ nhân có quan hệ họ hàng cũng là chuyện bình thường. Tam phu nhân Tần thị mãi tới lúc đại phòng xảy ra biến cố mới nghĩ đến tìm người nội ứng thám thính tin tức, mà nhị phu nhân Ngụy thị đã sớm từ mười năm trước chôn một cái nhân tuyến trong hậu viện đại phòng. Tỷ như Vương bà tử chăm sóc cây cỏ trong viện của Tô Ngọc Uyển, trước đây bà ta vốn là người làm việc nặng trong viện của Ân thị. Sau khi Tô Ngọc Uyển lên nắm quyền quản gia, mới đổi tới trong viện của nàng.

Mấy nha hoàn nghe Lập Xuân nói cũng gật đầu tán thành. Chỉ là Tô Ngọc Uyển vẫn xoa xoa tay:

- Không sao, kêu Lý bà tử nhìn kỹ nàng ta là được, trước cứ lưu bà ta lại, ta có việc cần dùng.

Thân phận này của Vương bà tử là do Tô Trường Thanh nói cho Tô Ngọc Uyển biết, nội ứng của nhị phòng ngoại trừ Vương bà tử còn có tùy tùng của Tô Trường Thanh là Vương Quý, cũng chính là trượng phu của bà ta. Lúc biết chuyện này nàng cũng khẩn trương như mấy nha hoàn bây giờ, chỉ muốn lập tức đem mấy tai họa ngầm kia diệt sạch sẽ, nhưng phụ thân nói, lưu trữ những người này, vào lúc mấu chốt chỉ cần hơi lợi dụng một chút sẽ có hiệu quả lớn.

Thấy Tô Ngọc Uyển đã có nắm chắc, mấy nha hoàn cũng yên tâm. Lúc này Tiết Sương vén rèm tiến vào nói:

- Cô nương, Lưu quản gia đã trở lại, nói là đã biết được chỗ của người nọ rồi.

- A? để hắn vào phòng nghị sự chờ đi, ta lập tức tới ngay.

Đội Lập Xuân đổi xong áo ngoài cho Tô Ngọc Uyển, nàng liền đi tới phòng nghị sự. Quản gia Lưu An cùng với thê tử đã sớm chờ trong phòng. Thấy Tô Ngọc Uyển tiến vào liền cung kính hành lễ:

- Đại cô nương,

- Lưu quản gia vất vả rồi. Người kia có thân phận gì? Người xử lý thế nào?

- Người nọ là cháu ngoại gái nhà mẹ đẻ của đại tẩu nhị phu nhân, tên là Mạnh Ánh Tuyết. Mạnh gia cũng không phải hộ giàu có gì, phụ thân Mạnh cô nương lại mất sớm, nên cuộc sống cũng rất gian nan. Mạnh cô nương may mắn lại tốt nên nương nàng muốn đem nàng gả vào Ngụy gia. Tình huống Ngụy gia cô nương cũng biết rồi, nhị phu nhân sinh ra muộn nên hai ca ca kia của nàng cũng đã năm mười, ba chất nhi cũng xấp xỉ ba mươi, thế thiếp đã sớm thành đàn. Gả cho hai vị lão gia làm thiếp thì Mạnh gia lại không cam lòng, muốn gả cho Ngụy thiếu gia thì bồi phận lại không hợp. Hiện giờ nàng ta thường xuyên ở lại Ngụy gia chính là muốn bám lấy Ngụy gia kiếm một mối hôn sự tốt. Nhị phu nhân Ngụy gia chính là vì việc này mà phiền não không thôi, sợ chọc ra sai lầm gì khiến người ta chê cười. Nhưng Mạnh Ánh Tuyết kia lại không làm gì khác thường, nàng cũng không thể nói thẳng những lời này với Ngụy đại phu nhân được.

Tô Ngọc Uyển gật đầu. Mạnh Ánh Tuyết trong miệng Lưu An chính là cô nương nàng gặp trong lễ tang của cha. Người này khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, diện mạo vô cùng xuất chúng. Ở Hưu Ninh thành, cho dù xuất sắc như Tô Ngọc Uyển cùng Tô Ngọc Lăng cũng không thể so được với nàng ta. Càng khó được chính là không chỉ dung mạo, mỗi cái nhấc tay của nàng cũng có một cổ phong lưu ý nhị khó diễn đạt bằng lời, khiến cho mấy nam tử đến viếng kia thấy nàng đều dời không được mắt, phải hạ nhãn đi tìm hiểu lai lịch của nàng ta. Mà trong mấy nam tử đó, có cả vị hôn phu Lý Ngọc Minh của Tô Ngọc Uyển.

Lý Ngọc Minh diện mạo anh tuấn, dáng người đỉnh bạt, là người xuất sắc nhất trong mấy nam tử kia. Mạnh Ánh Tuyết thấy hắn thì mặt đầy tình ý, còn ba phen bốn bận ngoảnh lại nhìn đầu, cái này cũng vừa khéo lọt vào mắt Tô Ngọc Uyển. Nếu không phải như vậy, hơn nữa thời gian này nhị phòng gặt gao tay lucdiep ép buộc, nàng một mình đau khổ chống đỡ, Lý Ngọc Minh kia chẳng những không giúp đỡ, lại chỉ lo nhớ kỹ Mạnh Ánh Tuyết, phải người hỏi thăm khắp nơi thì Tô Ngọc Uyển nàng cũng không có dũng khí mà nghĩ tới việc từ hôn. Nàng hỏi:

- Lý Ngọc Minh có tìm được nàng không?

Mấy người Lưu An cùng nha hoàn nghe được câu này đều giương mắt lên nhìn trộm nàng một cái, thấy nàng vẫn bình tĩnh, giống như hai người kia chẳng liên quan gì tới mình thì âm thầm thở dài, cảm thấy không đáng thay cho cô nương mình.

- Không có, Ngụy đại thái thái cũng là người chính trực, ngày đó thấy chuyện không ổn, chỉ ở trước linh đường của lão gia thấp nén hương, ngồi khoảng nửa chén trà liền rời đi, cơm cũng không ăn. Lúc đi còn có ý đi mấy vòng, sau đó kêu bà tử nửa đường thuê xe ngựa khác, trực tiếp đem Mạnh cô nương về Mạnh gia. Các nàng ở lễ tang không bao lâu, lại không tiếp xúc với người ngoài, Lý thiếu gia lại không dám kinh động người nhà chúng ta cho nên chỉ cho người lên hỏi thăm ở phụ cận mấy lần, không có kết quả cũng liền thôi.

Tô Ngọc Uyển vẫn bình tĩnh hỏi:

- Vậy người làm sao mà tra được thân phận cùng hành tung của nàng?

- Tiểu nhân theo phân phó của cô nương mua chuộc một phụ nhân họ Trương trong thôn của nàng, để phụ nhân kia tới nhà nàng thám thính. Mạnh cô nương trong lòng đúng là vẫn nhớ kỹ Lý thiếu gia, chỉ là Ngụy phu nhân ghét nàng, trước khi rời đi còn cảnh cáo một phen khiến nàng ta không dám tới Ngụy gia nữa. Nên Trương phụ nhân kia nói muốn giúp người tới cầu hôn, nàng hỏi cũng không hỏi tình huống của đối phương đã trực tiếp cự tuyệt, mà mẹ của nàng ta hình như cũng biết việc này, thấy Mạnh cô nương cự tuyệt cũng không có gì dị nghị.

Nếu Mạnh Ánh Tuyết là một cô nương an phận thủ thường, Tô Ngọc Uyển tự nhiên là sẽ không kéo nàng ta vào, nhưng nếu nàng ta đã có tâm muốn leo lên vậy Tô Ngọc Uyển nàng cũng nên cấp cho nàng ta một cái cơ hội vượt qua Long Môn mới phải. Nàng phân phó nói:

- Người tìm người đi thăm dò thói quen ra cửa của Lý Ngọc Minh, lại kêu phụ nhân kia tìm cớ, dẫn Mạnh cô nương vào thành dạo một vòng, tạo cơ hội cho hai người gặp mặt. Còn lại phải dựa vào bản lĩnh của nàng ta thôi. Nàng muốn hạ mình làm thiếp cho Lý Ngọc Minh hay cự tuyệt dụ hoặc, an ổn qua ngày thì tùy nàng. Đương nhiên nếu nàng có bản lĩnh, có thể khiến Lý Ngọc Minh cam tâm tình nguyện cưới làm chính thê, đó cũng là phúc khí của nàng ta, những chuyện này đó, người ngàn vạn lần không được nhúng tay.

- Tiểu nhân minh bạch – Lưu An gật đầu đáp.

Tô Ngọc Uyển lại dặn thêm:

- Tốt nhất là để phụ nhân kia về sau ở lại bên cạnh Mạnh cô nương, làm nội ứng cho chúng ta.

- Cái này cô nương an tâm, phụ nhân kia vẫn thường làm bà mối cho người ta, hay đi lại bên ngoài, lại biết ăn nói, nhất định thành. taylucdiep Chỉ cần cho nàng bạc, nàng không có gì là không làm được.

- Như vậy thì tốt, một lát người đi phòng thu chi lãnh năm mươi lượng, làm phí tiêu dùng. Đừng sợ phí bạc, chỉ cần làm tốt việc này là được.

- Cái này... cô nương, tiểu nhân biết lời này không nên nói, nhưng lão gia đối xử với tiểu nhân không bạc, có vài lời nếu không nói ra tiểu nhân cũng không chịu được. Lý thiếu gia kia tuy hào sảng, làm người cũng có chút lạnh bạc, nhưng gia cảnh không tồi, năng lực cũng tốt. Cô nương giữ đạo hiếu ba năm, hết hiếu kỳ cũng đã mười tám. Đến lúc đó lại tìm một người có điều kiện như Lý thiếu gia chỉ sợ là không dễ. Thỉnh cô nương vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đệ đệ

- Cái này ta đã nghĩ kỹ rồi, người không cần khuyên nữa. - Tô Ngọc Uyển nói.

Trong khoảng thời gian này biết được Tô Ngọc Uyển ccos tâm từ hôn, đám người Lê ma ma cùng Lập Xuân đều đã khuyên qua. Nhưng hai tật xấu của Lâm nàng không thể nhìn được. về sau chẳng sợ gì cho người không có năng lực hay gia cảnh nghèo khó, chỉ cần thành thật, đối với nàng tốt một chút cũng tốt hơn nhiều so với giả cho làm. Lấy bản lĩnh của nàng, tự nhiên sẽ không để nhà chồng phải sống cảnh nghèo khó, điểm này nàng vẫn có tự tin. Cho nên thân này nàng vẫn quyết định phải lui. Bất quá lui như thế nào thì phải chú ý một chút, cho nên nàng mới thận trọng từng bước, làm nhiều việc như vậy.

- Còn có Tổng thị kia trở về nhất định sẽ khoa trương mà bẩm báo lại với Lý phu nhân, bà ta sẽ không dễ dàng tin tưởng, tất phải người đến phủ ta thăm dò. Người an bày vài người ở cửa phủ, cả những người được chọn ra ngoài mua sắm cũng đều thống nhất nói ta khiến Tổng thị tức giận rồi đi, còn cụ thể nói như thế nào, lát nữa Lập Xuân sẽ tự bàn giao cho người.

Lưu An cùng Lập Xuân đồng thanh ứng. Bên ngoài lại có nha hoàn hành lễ:

- Thiếu gia.

- Tỷ tỷ có trong phòng không? Làm phiền tỷ tỷ vào thông báo một tiếng.

Giọng nói của Tô Thế Xương từ bên ngoài truyền vào, Tô Ngọc Uyển cũng không chờ nha hoàn vào thông báo mà cao giọng nói với bên ngoài:

- Xương ca nhi vào đi.

Chỉ một lát sau, Tô Thế Xương vén rèm tiến vào, yên lặng nhìn hai mắt của Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển sờ sờ mặt, cười nói:

- Nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có hoa sao?

Tô Thế Xương không nói chuyện ngay mà ngồi xuống ghế xong mới nghiêm túc nói:

- Tỷ tỷ, những lời lung tung bấy bọ đó của Lý nhị nãi nãi tỷ đừng để trong lòng, đợi ta đem gia nghiệp phát dương quang đại, nhất định làm cho bọn họ phải lau mắt mà nhìn.

Nhìn bộ dáng này của đệ đệ, Tô Ngọc Uyển vừa vui vẻ trong lòng vừa buồn cười, nàng nói:

- Được, vậy ta chờ ngày nở mày nở mặt.

Thấy cảm xúc của Tô Ngọc Uyển không tệ, Tô Thế Xương mới thở ra nhẹ nhõm, sau đó lại nhíu mày nói:

- Lý gia không phải sẽ có ý kiến gì với tỷ chứ? Nếu không ngày mai đệ đi tìm Lý đại ca nói chuyện.

- Người tìm hấn nói chuyện gì?

- Đương nhiên là kêu hấn đừng tin lời của những kẻ ba hoa múa mép đó, lại giải thích chuyện nhà chúng ta, tỷ phải xuất đầu quản lý vườn trà cũng là bất đắc dĩ. Lại nói, sau này những chuyện bên ngoài tỷ cứ giao cho đệ đi làm là được. Nếu đệ không biết, thì tỷ dạy đệ, từ từ đệ cũng sẽ biết. Dù sao cũng còn Lưu quản gia mà, hấn cũng có thể chỉ điểm một hai, đệ sẽ không mắc phải sai lầm gì lớn được.

Lưu An cũng nhanh chóng bày tỏ trung thành:

- Đúng vậy, tiểu nhân tuy năng lực không cao, nhưng chuyện bên ngoài cũng biết một hai. Thiếu gia có việc gì cứ sai sử tiểu nhân.

Tô Ngọc Uyển mặc dù không thể thay đổi cách hành sự của mình, nhưng nếu đệ đệ có thể chủ động đứng ra gánh vác một phần, nàng đã cảm thấy được an ủi cùng cao hứng không thôi, cũng không muốn giới nước lã vào hấn. Nghĩ nghĩ một lúc liền nói:

- Như vậy đi, trà sạn bên kia chuẩn bị phân loại chè sô, ta lại không có thời gian đi quản, Mã chương quấy tưng tận tâm, nhưng không có chủ nhân nhìn cũng không yên tâm. Mấy ngày nay đệ qua đó giúp đỡ đi. Lưu quản gia trong khoảng thời gian này cũng đi theo chỉ điểm cho thiếu gia đi.

- Cô nương an tâm, tiểu nhân đã biết.

Rất cuộc cũng không còn bị xem là tiểu hài tử, lại có thể đảm nhận công việc quan trọng như vậy, Tô Thế Xương vô cùng cao hứng, đem những chuyện cần lưu ý ở trà sạn hỏi Tô Ngọc Uyển cùng Lưu quản gia một lượt cho đến khi không còn nghi vấn gì nữa mới thỏa mãn rồi đi. Hấn cũng không nhìn được đến ngày mai, dù sao trà sạn cũng ở ngay trên phố, cách phủ cũng không xa, hấn liền chuẩn bị đi qua đó nhìn một cái. Nếu ở trà sạn đã chuẩn bị thỏa đáng, trong chốc lát có thể cho người chuyển chè sô qua, bắt đầu phân loại chè.

Nhìn đệ đệ nhảy nhót ra ngoài, Tô Ngọc Uyển không khỏi cười lắc đầu nói:

- Nhìn xem, vẫn là một tiểu tử a.

Mã chương quây chương quán trà sạn là người của Tô lão thái gia lưu lại, vừa trung tâm lại lão luyện thành thực. Có hẳn ở đó, lại thêm Tô Thế Xương, Lưu An, trà sạn tự nhiên là không có nhiều loạn gì. Nghĩ như vậy Tô Ngọc Uyển mới cảm thấy thả lỏng một chút, quay đầu phản phó nha hoàn: “Chuẩn bị một chút, ta muốn gội đầu”

Ở cổ đại, nữ tử thường để tóc dài, không thể mỗi ngày đều gội, Tô Ngọc Uyển thời gian này đều ở trên núi có nhiều bất tiện nên đành phải chịu đựng. Hiện tại đã về đến nhà, tự nhiên là muốn gội cho sạch sẽ. Nhưng còn chưa đợi nàng gội xong, Tiết Sương đã vào bẩm báo: “Cô nương, Mạnh di nương tới, nói muốn gặp người.” Đầu là nữ tử, lại chung một nhà, Tô Ngọc Uyển cũng không cố kỵ, nằm ở đó tùy ý để Lập Xuân giúp nàng lau tóc, lười biếng nói: “Cho nàng vào đi.”

Chỉ một lát người đã vào cửa, vừa hành lễ xong đã hoang mang nói:

- Uyển tỷ nhi, ta nghe nói phụ nhân Lý gia tới nói muốn từ hôn có phải không? Rốt cuộc là có chuyện gì? Ngươi không sao chứ?

Tô Ngọc Uyển mí mắt cũng chưa nâng, nhắm hai mắt nằm ở kia nói:

- Không có việc gì.

Tươi cười trên mặt Mạnh di nương cứng lại, đứng yên ở đó nhìn Tô Ngọc Uyển một lát, muốn mở miệng nói chuyện, Hạ Chí đã bụng ghé tới sau lưng nàng nói: “Di nương, mời ngồi.” Mạnh di nương tạ ơn ngồi xuống, cân nhắc một phen, đang muốn há mồm, Hạ Chí lại bụng trả tới: “Di nương, thỉnh uống trà.” Mạnh di nương đành phải ngậm miệng, đón lấy ly trà nói: “Đa tạ Hạ Chí cô nương.”

Lập Xuân nhìn không được nữa mắng:

- Còn không nhanh đi mang nước đến đây, ta còn chưa xả tóc cho cô nương đâu.

Hạ Chí le lưỡi với nàng, cảm thau đồng ra ngoài mức nước sau, trong phòng lại càng yên ắng, chỉ có tiếng lược chải tóc của Lập Xuân. Mạnh di nương ho nhẹ một cái nói:

- Phụ nhân Lý gia kia nói thế nào? Ta cũng là mợ hồ nghe được người ta nghị luận mới tới hỏi cô nương cho rõ ràng. Tuy ta chỉ là một di nương, lẽ ra không có tư cách hỏi chuyện này, nhưng dù sao cô nương cũng là thân tỷ tỷ của Thịnh ca nhi, cả đại phòng chúng ta còn phải dựa vào cô nương đâu, cho nên nơi này của cô nương không thể xảy ra chuyện không hay. Ta cũng là không yên tâm nên mới tới hỏi một chút. Cô nương nếu cảm thấy ta nhiều chuyện thì xem như ta cái gì cũng chưa nói.

- Đa tạ di nương thương nhớ - Tô Ngọc Uyển mở to mắt, chậm rãi nói – bất quá là Lý phu nhân cảm thấy một cô nương chưa lập gia đình như ta, xuất đầu lộ diện xử lý sinh ý có chút không thỏa đáng nên cho người tới nhắc nhở một phen thôi, cũng không đến mức từ hôn, di nương yên tâm.

- Cái này phải làm sao bây giờ, Lý phu nhân là bà mẫu (mẹ chồng) tương lai của cô nương, thái độ của bà ấy đối với cô nương vô cùng quan trọng, lỡ bà không cao hứng, sau này cô nương xuất các khó tránh khỏi bị khinh thường, cho nên lời bởi ấy nói cô nương cũng không thể không nghe.

- Ta cũng không có cách nào – Tô Ngọc Uyển thở dài – cũng không thể vì thanh danh chính mình mà bỏ mặc sinh ý trong nhà không lo khiến cho gia nghiệp sụp đổ, cứ tùy bà ấy đi.

Mạnh di nương hơi do dự một chút đề nghị:

- Nếu không cô nương đem công việc bên ngoài giao cho Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi xử lý.

Nói đến đây hai mắt đã sáng lên, giống như vừa mới phát hiện ra một chủ ý tuyệt diệu, giọng điệu cũng vui sướng hẳn:

- Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi đều đã trưởng thành, cũng nên gánh vác sự nghiệp trong nhà rồi. Cho dù nhất thời làm không tốt cũng còn cô nương cùng quản gia bên cạnh chỉ điểm. Xương ca nhi là ca ca, tuy chỉ lớn hơn Thịnh ca nhi nửa tuổi, đối nhân xử thế lại ra hình ra dáng. Trà sạn kia là nơi máu chó, chỉ cần Xương ca nhi ngây ngốc ở đó vài năm, nói không chừng còn lợi hại hơn lão gia đâu.

Nhắc tới Ngô Trường Thanh, giọng nàng cũng chùng hẳn xuống, dùng khăn tay che miệng, tận lực khống chế cảm xúc của chính mình, trong mắt tràn ngập bi thương. Lập Xuân ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, lại nhìn Tô Ngọc Uyển, cúi đầu chuyên tâm chải tóc. Một hồi lâu, Mạnh di nương mới hồi phục tâm tình, tiếp tục nói:

- Thịnh ca nhi không tốt, mặc dù chỉ nhỏ hơn nửa tuổi nhưng còn không bằng một nửa của Xương ca nhi. Minh Tiên trà hái xong, cũng sắp sửa tới vụ trà xuân rồi, không bằng để hẳn lên vườn trà nhìn chút. Hẳn tuy không hiểu cái gì, tốt xấu cũng xem như chủ gia, có hẳn ở đó mấy công nhân kia cũng không dám lừa gạt. Cô nương nếu không yên tâm thì thỉnh thoảng lại lên núi nhìn một cái, dù sao trên núi cũng còn Hoàng quân sự, không sợ nháo ra chuyện gì lớn.

Nói xong thấy Tô Ngọc Uyển vẫn đang nhắm mắt, nửa ngày cũng không hé răng thì cảm thấy bất an, đành hỏi lại:

- Cô nương cảm thấy được không?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Xúi giục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

– Không tệ, cứ làm như vậy đi.

– Đa tạ cô nương cho hần cơ hội

Mạnh di nương vui mừng đứng lên hành lễ, Tô Ngọc Uyển xua xua tay nói:

– Hần là đệ đệ của ta, cũng không phải người ngoài.

– Vâng, vâng, Thịnh ca nhi cũng chỉ có hai người tỷ tỷ cùng ca ca ruột thịt, lại là người biết nhớ ơn, cô nương cùng thiếu gia đối với hần tốt, hần chắc chắn ghi nhớ trong lòng, sau này trưởng thành rồi cả ba giúp đỡ lẫn nhau, nhà chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Tô Ngọc Uyển gật đầu, từ trên giường ngồi dậy, nhìn Mạnh di nương nghiêm mặt nói:

– Ngươi là mẹ ruột của Thịnh ca nhi, vì hần tính toán cũng là xuất phát từ tấm lòng người mẹ, chuyện này ta có thể lý giải. Bất quá có vài lời khó nghe ta cũng phải nói trước, chút tư tâm kia của ngươi ta có thể xem như không thấy, nhưng ngươi không được làm việc gì ảnh hưởng đến đại phòng. Nếu vượt qua điểm mấu chốt này, cho dù là ai, mặt mũi có bao nhiêu lớn, ta cho dù phải liều mạng, hủy cả thanh danh cũng tuyệt không bỏ qua, điểm này tốt nhất là ngươi nên nhớ cho thật kỹ.

Nói đến phía sau, ánh mắt nàng đã trở nên lạnh lẽo, thanh âm không cao lại vô cùng nghiêm túc. Mạnh di nương đỏ mặt lạnh, liên tục gật đầu:

– Vâng, vâng, ta cũng không dám.

Mặc dù Tô Trường Thanh lúc còn sống vẫn thường khen ngợi Tô Ngọc Uyển, bây giờ nàng dưới áp lực của Tô Trường Đình vẫn chống đỡ cái nhà này yên ổn, mọi người đều khen ngợi, nhưng Mạnh di nương vẫn cảm thấy mọi người chỉ là nói quá lên thôi. Tô Ngọc Uyển thế nào vẫn là một cô nương mười lăm tuổi, trước giờ vẫn sống trong sự bảo bọc của cha mẹ, chưa từng gặp trắc trở gì, ngày thường đối nhân xử thế cũng vô cùng ôn hòa, nói chuyện cũng không lớn tiếng. Một nữ nhi lớn lên trong nhung lụa có thể có bao nhiêu lợi hại? Thời gian này bất quá cũng chỉ là cường ngạnh mà thôi, sau lưng còn không biết trốn tới chỗ nào khóc nhè đâu. Lại nói cũng không biết nàng còn trang được bao lâu, không chừng quá hai ngày lại đem sinh ý của đại phòng giao cho Tô Trường Đình xử lý. Đây cũng là vì sao mà mấy ngày trước Tô Ngọc Uyển nói muốn đi vườn trà, Mạnh di nương cố ý muốn Tô Thế Thịnh đi theo, bất quá sau đó thấy Tô lão phu nhân cáo bệnh, cho rằng có biến nên mới lui một bước lấy tình chế động, không cho Tô Thế Thịnh đi nữa.

Mạnh di nương không nghĩ tới tâm tư cùng tính toán của chính mình đều bị Tô Ngọc Uyển nhìn thấu, hơn nữa còn nói toạc ra trước mặt, khiến người ta không rét mà run, Mạnh di nương cũng xem như chân chính lĩnh ngộ sự lợi hại của Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển đón ly trà trong tay Lập Xuân, xua xoay tay nói:

– Không dám thì tốt, được rồi ngươi cũng trở về đi.

– Vâng.

Mạnh di nương đã không còn thông dong như lúc đến nữa, nhu thuận đáp ứng một tiếng liền lui ra ngoài, ngo ngắc mãi đến tận cửa Thiên Ảnh các mới phục hồi tinh thần. Nàng dừng bước chân, xoay người rồi rảo nhìn vàng thái dương đang đỏ xuống Thiên Ảnh các, lầm bầm nói:

– Đại phòng ở trong tay nàng hẳn là sẽ chống đỡ qua được thôi.

Đội giáo khô tóc, dùng xong bữa trưa, Tô Ngọc Uyển lấy ra một danh mục quà tặng, phân phó Lập Xuân:

– Ngươi đến nhà kho lĩnh mấy thứ này ra thu thập cho thỏa đáng đi. Hần ma ma cũng sẽ không ở lại đây lâu, không chừng ngày mai liền trở về, chuẩn bị tốt lễ vật đến lúc đó đỡ phải luống cuống tay chân.

Lập Xuân nhận danh sách quà tặng, tự mình đi nhà kho chọn lựa. Nàng chân trước vừa đi, Vương thị đã lĩnh Hần ma ma vào cửa, nói:

– Nô tỷ đã thỉnh Hần ma ma trụ lại thêm mấy ngày nhưng ma ma nói bên Hàng Châu cũng vội nhiều việc, phải nhanh chóng

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giở trò

- Tô Ngọc Uyển à Tô Ngọc Uyển, trời làm bậy có thể tha, người làm bậy không thể sống nha. Dám đắc tội ta xem người còn có ngày lành hay không?

Tổng thị đắc ý lắm bằm, lầu bầu một phen, lại lấy gương soi, chỉnh trang quần áo, dẫn Xuân Hương coi chừng nhà cửa, đến phòng bếp lấy thêm mấy cái bánh chưng đi về phía Lý phủ.

Bà ta là người thức thời, ngoại trừ thỉnh an mỗi sáng, nếu Lý phu nhân không triệu kiến thì bà ta cũng không cố tới chọc người phiền chán. Sở dĩ Tổng thị có thể ở Lý phủ lẫn lộn vui vẻ chính là nhờ biết cách thân cận với hạ nhân trong phủ, thỉnh thoảng ban chút ân huệ nho nhỏ khiến bọn họ nhớ kỹ, trước mặt Lý phu nhân nói bà ta như thế nào hòa khí, rộng lượng, lại có khả năng thế nọ thế kia, lâu dần Lý phu nhân tự nhiên là ấn tượng càng sâu, càng thấy bà ta tốt.

Đúng lúc rảnh rỗi, Tổng thị quyết định đến chỗ ở của hạ nhân Lý phủ một chút, sẵn tiện thám thính tình hình chỗ Lý phu nhân. Vận khí của bà ta hôm nay thật sự là rất tốt, vừa mới vào ngõ nhỏ phía sau Lý phủ đã gặp ma ma thô sử họ Ngô trong viện Lý phu nhân. Tổng thị mở nắp cái giỏ tre, để lộ mấy cái bánh chưng, cười nói:

- Ta thêm ăn nên tranh thủ gói mấy cái bánh chưng, nghĩ đến các ma ma ngày thường đều chiều cổ ta cho nên cố ý mang tới cho các người nếm thử. Ta làm không ngon còn thỉnh các vị đừng ghét bỏ.

Nguru ma ma cũng thân quen với Tổng thị nên không khách khí đẩy giỏ ra lấy một cái bóc vỏ cắn một ngặm, nhồm nhoàm hỏi:

- Nải nải tới giờ này là có việc gì sao?

Ngày thường Tổng thị đều chọn lúc mọi người rảnh rỗi mới tới, khi đó người nhiều, náo nhiệt. Giờ này mọi người vẫn còn bận rộn trước mặt chủ tử đâu, Nguru ma ma cũng là vừa mới quét sân xong trở về nhà. Tổng thị cũng không giấu diếm, kể lể với Nguru ma ma:

- Ta muốn nghe thử Lý phu nhân có cái nhìn thế nào về ta.

Chỗ thông minh nhất của Tổng thị chính là ở đây, bà ta biết rõ khi nào nên thẳng thắn, thành khẩn, khi nào nên che giấu. Quả nhiên thấy Tô thị chẳng những không dỗi gắt mà chuyện gì cũng nói với mình, Nguru ma ma rất cảm động, chỉ hận không thể moi tim móc phổi ra được, liền nói ngay:

- Người đừng vội, đợi ta đi hỏi thăm một chút, không đến một chén trà liền trở về.

Tổng thị cũng biết những hạ nhân này đều có quan hệ họ hàng với nhau. Nguru ma ma tuy chỉ là thô sử bà tử nhưng làm việc lâu rồi tự nhiên sẽ quen biết rộng, cũng có địa vị. Loại chuyện hỏi thăm này cũng không tốn bao nhiêu sức, lập tức cười nói:

- Vậy được, ta ở đây chờ, bánh này người để dành cho tôn tử đi.

Trong lúc nói chuyện, Nguru ma ma đã ăn xong cái bánh kia rồi, đang dùng tay quẹt quẹt miệng, cũng không chối từ, nhắc nhở lên nói:

- Người nếu không chê thì vào trong viện của ta ngồi đi.

Tổng thị vốn cũng không phải người quý giá gì, nhà cũ trong thôn của nàng còn bán hơn đầu, hơn nửa laik đang cầu người, làm sao dám ghét bỏ, cũng đi theo Nguru ma ma vào.

Nguru ma ma lấy ghế cho Tổng thị, cắt bánh đi, trả lại cái rổ không cho bà ta rồi mới bước ra ngoài nói:

- Chờ ta.

Không đến thời gian một chén trà, bà ta đã trở lại, mặt đầy ý cười,, vuốt cằm nói:

- Không sao? Phu nhân cho người đi hỏi thăm, người làm của Tô gia cùng người đều nói giống nhau như đúc. Phu nhân nghe xong còn tức giận không nhẹ, nói muốn đi Tô phủ lý luận đầu. Chỉ là biểu thiếu gia khuyên lại, nói Tô lão gia vừa mất, nếu nhà chúng ta liên tiếp phải người tới cửa răn dạy, để người biết được chỉ sợ lại bàn ra tán vào không hay.

Quả nhiên!

Tống thị nghe xong lời này chẳng những không mừng ngược lại còn sầu lo không thôi. Bà biết ngay mà, chỉ có Lý phu nhân có ấn tượng không tốt với Tô Ngọc Uyển thì cũng vô dụng, còn phải để Lý Ngọc Minh chán ghét nữa mới được.

Một chi này của Lý Ngọc Minh nhân khẩu đơn bạc, phụ thân hắn cũng chỉ có một mình hắn nên Lý lão phu nhân cùng Lý phu nhân đều sủng hắn lên trời, muốn trăng nhất định không hái sao, nếu hắn vẫn luyến tiếc Tô Ngọc Uyển, chết sống đều phải cưới bằng được thì cho dù Tô Ngọc Uyển có giết người, phóng hỏa, Lý phu nhân cũng bằng lòng vào ngục cứu người lại gả vào phủ đầu. Nhưng mà để Lý Ngọc Minh ghét bỏ Tô Ngọc Uyển, chủ động từ hôn sợ là còn khó hơn lên trời.

Tống thị lên tinh thần, cười nói với Ngu ma ma:

- Hôm nay may nhờ có người giúp ta hỏi thăm tin tức, nếu không ta cho dù có ngu cũng không yên ổn. Ai, đại cô nương kia làm sao có thể như vậy a. Sau này nàng vào cửa, ta thì cũng thôi, chỉ cần ít qua bên này là được. Nhưng mà các người thì khác, nàng một khi gả vào, phu nhân chỉ định nàng làm đương gia, chủ tử kiều ngạo, ương ngạnh, không biết tôn trọng trưởng bối như vậy, các người làm sao có ngày lành.

Ngu ma ma ban đầu còn chưa nghĩ nhiều, nghe Tống thị nói vậy không khỏi cân nhắc một phen, nhú mày nói:

- Chúng ta là người trong viện của phu nhân, nàng chắc cũng không dám không tôn trọng đi.

Tống thị cũng không nói gì thêm, chỉ bĩu môi cười:

- Có lẽ vậy. cũng không còn sớm nữa, ta về trước, bữa tối hẵng còn chưa nấu đâu.

Ngu ma ma cười nói, đưa Tống thị ra cửa:

- Tiểu nha đầu kia không chịu làm việc hay sao mà người còn phải tự mình động thủ.

Đội Tống thị đi rồi Ngu ma ma càng nghĩ càng thấy không ổn:

- Nhị nãi nãi chính là thân thích, lại được phu nhân phái đi mà Tô cô nương còn đối nàng như vậy, hạ nhân như chúng ta nàng còn để vào mắt hay sao? Chẳng lẽ muốn đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng? Có thiếu gia che chở, cho dù là phu nhân cũng không có biện pháp. Ai nha, cái này phải làm sao sống, không được, đợi các nàng (hạ nhân trong phủ) trở về, mình phải nói chuyện một phen mới được.

Đầu kia, Tô Ngọc Uyển sáng sớm ngày thứ hai tiễn Hàn ma ma lên đường xong liền phân phó nha hoàn:

- Cốc Vũ đến chỗ Mạnh di nương nói ta muốn lên núi một chuyến, hỏi xem tam thiếu có muốn đi không?

Lê ma ma kinh ngạc hỏi:

- Sao lại muốn lên núi? Lá trà cũng không lớn nhanh như vậy nha?

- Đại Phụng đại sư để Xương ca nhi truyền lời, bảo ta lên núi một chuyến. Lần trước vội vàng, ta vẫn không có thời gian đi, thừa dịp bây giờ rảnh rồi cũng nên đi một chuyến.

Lê ma ma nghe xong lời này cũng không dám nói gì thêm. Đại Phụng đại sư là người chế ra trà Tùng La, ở Hưu Ninh huyện này người sống dựa vào cây trà có ai không tôn sùng đại sư như thần linh. Người khác muốn thân cận với đại sư còn không được, bây giờ người ta chủ động mở miệng tương mời, Tô Ngọc Uyển kéo dài mấy ngày mới đi đã là chuyện vô cùng bất kính rồi, bà nào dám ngăn cản.

Đội không bao lâu đã thấy Tô Thế Thịnh ăn mặc chỉnh tề vào cửa, cao hứng nói:

- Đại tỷ, tỷ muốn đưa đệ lên núi thật sao?

- Đương nhiên.

Tô Ngọc Uyển quay đầu cười liếc hắn một cái, thấy hắn chỉ mang một thân áo kép, ngay cả áo choàng cũng không mang thì hơi nhíu mày, phân phó Lập Xuân:

- Đem kiện áo khoác ta làm cho Thịnh nhi tới đây cho hắn thay.

Tô Thế Thịnh vội xua xua tay:

- Không cần đâu, đệ không lạnh. Di nương ồ ào kêu đệ mặc nhiều chút, là đệ không muốn. Đại tỷ không cần lo lắng, đệ thân thể khỏe mạnh, không sợ lạnh, hơn nữa đầu xuân rồi trời cũng ấm áp.

Tô Ngọc Uyển vẫn ôn tồn khuyên:

- Trên núi nhiệt độ thấp, hàn khí dày, phải mặc nhiều chút, nếu không sẽ nhiễm bệnh - Thấy Tô Thế Thịnh còn muốn cãi lại, trầm giọng nói – Nghe lời!

Tuy Tô Ngọc Uyển đối với Tô Thế Thịnh trước nay đều ôn hòa, nhưng không biết vì sao, Tô Thế Thịnh luôn có chút sợ nàng. Thấy mặt nàng trầm xuống thì không dám dị nghị gì thêm, ngoan ngoãn để Lập Xuân đổi áo cho mình. Tô Ngọc Uyển cũng đã thu thập thỏa đáng, đứng lên nói:

- Đi thôi.

Tỷ đệ hai người qua cửa, phân ra ngồi trên hai chiếc xe ngựa chạy thẳng tới núi Tùng La. Đã nhiều ngày thời tiết sáng sủa, đường lên núi so với lần trước Tô Ngọc Uyển đi đã tốt hơn rất nhiều nên chỉ sau nửa canh giờ, xe ngựa đã tới cửa vườn trà.

Tô Ngọc Uyển xuống xe ngựa, nói với Tô Thế Thịnh:

- Tỷ phải lên Tùng La am một chuyến, đại khái cũng phải tới giờ cơm chiều mới trở lại, đệ vào trong tự thu thập thỏa đáng rồi theo Hoàng quân sự đi quan sát tình hình khắp nơi, xem thử cách chăm sóc cây trà, hái trà phải chú ý những gì, làm sao để sao trà... Những chuyện này Hoàng quân sự sẽ nói cho đệ, nếu muốn quản lý vườn trà, những chuyện này đều nhất định phải biết rõ mới không bị người lừa gạt.

Hoàng quân sự sớm đã được nô bộc báo tin, chờ trước cửa vườn trà, cười nói với Tô Thế Thịnh:

- Tam thiếu gia, bên này thỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đại Phương đại sư

Tô Thế Thịnh tuổi còn nhỏ, mỗi ngày còn phải lo đọc sách nên trước đây cũng chỉ tới vườn trà hai ba lần, mỗi lần đều đi theo Tô Trường Thanh. Tuy đã gặp Hoàng quân sự vài lần, nhưng chung quy cũng không thân. Lúc này nghe nói Tô Ngọc Uyển không đi cùng mình thì cảm thấy sợ hãi. Nhưng nghĩ tới những lời di nương dặn dò trước khi đi, hăn lại không dám để lộ, chỉ đành lưu luyến nói với Tô Ngọc Uyển:

- Vậy tỷ về sớm chút, trên núi nhanh tới, về muộn không an toàn.

- Ừm, tỷ biết rồi. Đệ vào đi thôi.

Tô Ngọc Uyển lại lên ngựa, để Ngô Chính Hạo đánh xe lên Tùng La am.

Đại Phương đại sư rất ít khi ra ngoài, ngày thường đều ở trong chùa, lên núi là có thể gặp được. Thấy Tô Ngọc Uyển tới, Đại Phương đại sư cười ha hả hướng nàng vẫy tay:

- Nhanh lại đây, ném thử trà ta mới pha.

Đại Phương đại sư sở dĩ nguyện ý cùng một tiểu cô nương như Tô Ngọc Uyển phẩm trà, ngoại trừ cảm thấy Tô Ngọc Uyển tốt tính, quan trọng nhất chính là Tô Ngọc Uyển trời sinh đã có một đầu lưỡi tốt. Nàng đối hương vị cực kỳ mẫn cảm, người khác ném không ra sự khác biệt nho nhỏ của hai loại lá trà, nàng chỉ cần ném một cái liền biết, lại còn có thể nói ra đường đi nước bước trong đó. Đối với người si mê nghiên cứu lá trà như Đại Phương đại sư mà nói, thiên phú này của nàng cực kỳ quan trọng.

Đại Phương đại sư không thích mấy nghi thức xã giao rườm rà, nên Tô Ngọc Uyển cũng không khách khí, đi qua ngồi xuống, đón chung trà trong tay Đại Phương đại sư.

Nàng cũng không vội uống, mà đặt xuống trước mắt nhìn màu nước, thấy nước thanh triệt sáng trong, lớp men trắng của ly gốm bị nước trà ánh lên màu vàng lục nhạt; lại đưa lên mũi ngửi ngửi, một cỗ hương khí tựa lan phi lan ập vào trước mặt, đầu óc thanh tỉnh, cảm giác cả người đều thoải mái nhẹ nhõm rất nhiều. Thẳng đến lúc này, nàng mới đưa chung trà lên miệng nhẹ nhấp một ngụm, cũng không vội nuốt xuống, nhắm đôi môi tách hai hàm răng ra, để nước trà ở đầu lưỡi, thân lưỡi, gốc lưỡi chuyển vài vòng, mới từ từ dọc theo hai bên đầu lưỡi nuốt xuống. Lúc này, vị ngọt thuần của nước trà xuân kia chậm rãi ở trong khoang miệng tràn ra, thấm tận tâm can.

Nàng nhắm hai mắt lại cẩn thận phân biệt tư vị bên trong, sau một lúc lâu, mới mở bừng mắt, như rồng mây nói: “Đây là từ nhị, tam diệp chế thành, hương vị lại không thua mầm tiêm! Đại sư lại có thủ pháp chế trà mới rồi?”

Đại Phương đại sư vỗ về chòm râu cười ha ha nói:

- Cái gì cũng chạy không thoát đầu lưỡi này của người.

Trà xanh chú ý nhất chính là nguyên liệu non mịn. Nguyên liệu càng non, trà phẩm chất lượng càng tốt. Trải qua mùa đông dài, chất dinh dưỡng trong cây trà tích lại thật nhiều, hơn nữa đầu mùa xuân nhiệt độ không khí thấp, cây trà sinh trưởng chậm, lúc này chất lượng của mầm trà tương đối tốt, vị chất ít, lá

trà mới thơm mà thuần vị, từ đó mới có câu “Minh Tiền trà, quý như kim”.

Vì theo đuổi chất lượng, người ở Huru Ninh thành khi hái trà sản xuất trà Minh Tiền đều là chỉ dùng trà mầm. Trà mầm vô cùng non mềm, mặt trên còn mang theo nhung mao, còn gọi là “bạch hào”. Mà loại bạch hào này đến đệ nhị, tam điệp (lá trà thứ hai, thứ ba từ ngọn đếm xuống) ít dần, tới đệ tứ điệp liền không còn nữa. Cho nên mọi người nếu dùng mắt phân loại trà, liền xem bạch hào nhiều hay không, bạch hào nhiều, nguyên liệu liền non tốt, phần lớn là trà ngon; ngược lại tức nguyên liệu thô già, giá cả thấp, hương vị cũng sẽ không tốt.

Mà trà mầm trên mỗi cây trà đầu vụ, không có khả năng đều là mầm tiêm, có một ít phát triển nhanh hơn nên lúc này đã toát ra nhị, tam điệp. Lúc hái trà lại không thể nhìn kỹ, hai tay thoăn thoắt chỉ có thể hái tất cả trà mầm xuống. Trước khi sao chế lại tiến hành phân nhặt một lần, lấy ra tất cả mầm tiêm, còn lại nhị, tam điệp thậm chí tứ điệp, đều tính là trà thứ đẳng, tuy cũng được sao chế nhưng giá bán không cao.

Trà Đại Phụng đại sư pha, từ hương vị tới xem, so với trà mầm tiêm hương vị hơi nồng đậm chút, cũng đáng hơn một chút. Bất quá bởi vì thủ pháp sao trà thật sự cao minh, chút đẳng này nếu không có đầu lưỡi mẫn cảm như Tô Ngọc Uyển thì người uống cho dù có phải là khách lâu năm hay không cũng không cảm nhận được. Hơn nữa hậu vị cam thuần càng sâu hơn trà mầm tiêm, nên hương vị ngược lại so với trà mầm tiêm còn muốn tốt hơn. Vừa có sự tươi mới, cam thuần của Minh Tiền trà, lại kiêm thêm tư vị nồng đậm của trà xuân, cũng ít hơn trà xuân một phần đáng chất, hơn nữa Minh Tiền trà vừa mới hái xong, cây trà còn không kịp mao mầm để hái lần hai, cho nên Tô Ngọc Uyển đoán một cái liền chuẩn.

Đại Phụng đại sư đã thừa nhận, Tô Ngọc Uyển liền không khách khí, lấy bình trà tới nhìn kỹ điệp để. Quả nhiên, ở trong ấm, không chỉ nhị, tam điệp, mà thậm chí còn có đệ tứ điệp!

Nàng không khỏi tán thưởng thủ pháp chế trà cao siêu của Đại Phụng đại sư.

Đối với người có thủ pháp cao siêu mà nói, cho dù nguyên liệu không được tốt, cũng có thể sao ra trà có hương vị thập phần xuất chúng, ngược lại nguyên liệu tốt, nhưng thủ pháp không cao minh, trà chế ra không phải có vị ngọt chất nhẹ mà sẽ hơi nồng.

Phụng pháp chế trà, từ trước đến nay đều là bí mật độc nhất vô nhị, Tô Ngọc Uyển tuy trong lòng ngứa ngáy muốn biết nhưng cũng không hỏi, nàng muốn biết, bất quá cũng xuất phát từ lòng hiếu kỳ, muốn tìm tòi nghiên cứu, chứ không phải ham hố lợi nhuận kiếm được đằng sau nó.

Nàng buông ấm trà, hướng Đại Phụng đại sư cười thần bí, từ bên trong tay nải lấy ra một cái vại sứ tinh xảo nhỏ, nói:

- Ta cũng pha một bình trà cho người nếm thử.

Đại Phụng đại sư còn đang đắc ý đâu, chưa thấy được Tô Ngọc Uyển cực lực khen ngợi mình đã lấy ra một khoản trà khác muốn pha cho hắn uống, có ý ganh đua cao thấp thì hết sức hiếu kỳ, không nhịn được nói:

- “Người cũng chế một loại trà mới? Nhanh pha thử xem

Hắn tuy là cao tăng đắc đạo, tuổi cũng lớn, lại là người tính tình ôn nóng, đặc biệt là khi nhìn thấy trà ngon, một khắc đều không thể đợi. Ngược lại tiểu cô nương Tô Ngọc Uyển mới mười lăm này lại giống cao tăng đắc đạo, hành sự thư hoãn ôn trọng, không nhanh không chậm, thanh thản đáp:

- Đùng gấp, trà ngon không sợ chờ lâu.

Đại Phụng đại sư cùng Tô Ngọc Uyển tiếp xúc cũng không phải một ngày ngày hai. Tự nàng mười hai tuổi năm ấy theo Tô Trường Thanh lên núi, Đại Phụng đại sư bị vị giác nhạy bén của nàng làm cho kinh ngạc không thôi, này một già một trẻ mỗi năm không biết muốn ở bên nhau uống bao nhiêu lần trà. Mỗi khi Đại Phụng đại sư pha chế ra một khoản trà ngon, hoặc là được người khác biểu trà đặc sắc, hắn đều phải mời Tô Ngọc Uyển tới cùng nếm nhấp. Vì thế, Tô Trường Thanh từ muốn gặp Đại Phụng đại sư cũng khó, nay đã có thể thường thường dựa hơi đại sư uống trà ngon, trở thành khách quen của từng la am Cho nên hành động vững vàng ôn trọng này của Tô Ngọc Uyển ở trong mắt Đại Phụng đại sư chính là cố ý, cố ý trêu chọc Lão hòa thượng hắn đâu. Nha đầu này, thực đáng giận!

Tô Ngọc Uyển cũng không cần tiểu sư phụ Mịch Sơn động thủ, chính mình tự mình đốt lửa nấu nước, đổi nước tẩy bình, chờ đến khi Đại Phụng đại sư uống được trà của nàng cũng mất thời gian bằng một bữa cơm. Đại Phụng đại sư trừng mắt với Tô Ngọc Uyển

- Hừ, về sau xem ta có trà ngon, có gọi người tới uống nữa không.

Tô Ngọc Uyển lại cười hai mắt cong cong, đem chung trà đặt lên bàn trước mặt Đại Phụng đại sư làm cái thủ thế:

- Thành lão nhân gia ngài dùng trà.

- Hừ.

Đại Phụng đại sư vốn định làm giả một chút, không cho nha đầu này mặt mũi, nhưng ngặt nỗi người có thể ngăn cản được các loại dụ hoặc khác như hắn chỉ duy độc đối với trà này, lại ngăn không nổi. Hơn nữa hắn phải mất một hai năm công phu, mới tìm ra thủ pháp đặc biệt cải tiến kỹ thuật sao trà Tùng La, đem nguyên liệu chất lượng không tốt tạo thành trà phẩm có hương vị cực tốt, này đã tiêu phí không biết bao nhiêu trí lực của hắn a, chút râu ít ỏi kia cũng bị hắn bứt muốn hết rồi. Mà Tô Ngọc Uyển còn nhỏ tuổi, ban đầu đi theo phụ thân khắp nơi, sau phụ thân lại bệnh nặng qua đời, nào có tâm cảnh cùng thời gian tới nghiên cứu lá trà đâu? Nay lại muốn đem một khoản trà tới cùng hắn ganh đua cao thấp, hắn nơi nào còn có tâm tình làm dáng?

Trà này cũng giống như chung trà ban đầu hắn rót cho Tô Ngọc Uyển uống, đều là ngâm ở trong ấm rồi mới rót ra, không mang theo lá trà, liếc mắt một cái chỉ thấy nước trà trong vắt màu lục nhạt, không có gì đặc biệt.

Đại Phương đại sư nâng chung trà lên nhìn, lại ngửi ngửi một chút, sau đó phóng tới bên miệng, nhấp một ngụm, nửa híp mắt tinh tế phẩm vị

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bí phương

– Ừm?

Đại sư mở mắt ra, nhìn Tô Ngọc Uyển liếc mắt một cái, lại uống một ngụm, sau một lúc lâu, mới hỏi:

– Người đây là như thế nào làm? Chẳng lẽ cũng giống như ta?

Thanh âm chưa dứt, hần lại lắc lắc đầu,

– Không đúng, trà này tuy rằng hương vị cực tốt nhưng so ra vẫn có chỗ bất đồng, chỉ là không thể diễn đạt rõ ràng được.

Tô Ngọc Uyển cười cười, đang muốn mở nắp bình trà mới pha, Đại Phương đại sư đã xua xua tay, nói:

– Để ta nói cho người cách chế khoản trà kia đã.

– Đại sư.....

Tô Ngọc Uyển biết bí phương này trân quý, bao nhiêu người nâng bạc lên núi, cầu Đại Phương đại sư truyền thụ một ít thủ pháp chế trà, đại sư đều không để ý tới. Nàng chỉ dùng một chút mảnh khoe nhỏ nhỏ liền đòi lấy kỹ thuật sao trà mới của đại sư, khác nào muốn chiếm tiện nghi của người khác?

Thấy nàng muốn thoái thác, Đại Phương đại sư vội vàng nói:

– Người đừng chối từ, lúc ta tìm ra phương pháp này đã tính toán dạy cho người rồi.

– Đại sư, cái này sao được...

– Người không cần nhiều lời. Lão hòa thượng ta đã tám mươi tuổi rồi, còn sống được mấy năm nữa đâu. Ta lại là người xuất gia, không có hậu nhân, cần bạc nhiều làm gì? Mấy phương pháp chế trà này ta chỉ truyền cho người thuận mắt, người nếu không cần, ngày mai ta liền tùy tiện tìm một trà thương rồi cho hẳn.

Nói xong còn liếc Tô Ngọc Uyển một cái, vẻ mặt như muốn nói: “người nói xem”

Tô Ngọc Uyển dờ khóc dờ cười. Người này càng già tính tình càng như trẻ con, chỉ thích làm theo bản tính. Nàng hôm nay thật dám cự tuyệt ý tốt của Đại Phương đại sư, không chừng ngày mai hẳn liền tùy ý tìm đại một trà thương tới mà truyền cho kỹ thuật mới này cũng nên.

– Được rồi, ta còn từ chối nữa liền thành bất kính.

Đại Phương đại sư lúc này mới cười ha ha nói:

– Như vậy mới đúng. Mịch Sơn đem nồi bạc của ta tới đây.

Chú tiểu Mịch Sơn lên tiếng, từ trong ngăn tủ bên cạnh, móc ra một cái nồi bạc chừng hai thước vuông, đưa cho Đại Phương đại sư. Đại Phương đại sư cầm nồi bạc, đắc ý nói:

– Nhìn xem, bí mật chính là ở đây. Ta phát hiện ra, dùng nồi bạc này để sao, trà thu được hương vị so với dùng nồi sắt càng thơm càng thuần hơn rất nhiều.

Tô Ngọc Uyển mở to hai mắt, vạn vạn không nghĩ tới trà còn có thể như vậy sao. Nàng còn tưởng rằng, muốn cải tiến kỹ thuật sao trà phải cải tiến nhiệt độ hoặc thủ pháp đảo lá, bằng không cũng là thay đổi trong quá trình xử lý nguyên liệu. Nào ngờ mấu chốt lại ở chỗ dụng cụ sao trà. Kính ngạc qua đi nàng cũng có chút cạn lời, nếu không phải có tiền lại rảnh rỗi, ai lại nhàn chán nghĩ tới việc dùng nồi bạc đi sao trà.

Bởi vì tạo ra không ít danh trà, Đại Phương đại sư đích thực là người có tiền. Chùa này có hương khí cùng diện tích không nhỏ như bây giờ đều là do đại sư bỏ tiền kiến tạo, cho nên dù Đại Phương đại sư không phải phương trượng chủ trì, nhưng địa vị lại so với phương trượng chủ trì còn muốn siêu nhiên hơn.

Tô Ngọc Uyển mở to mắt, tò mò hỏi:

- Đại sư có phải hay không cũng dùng nồi vàng thử một chút.
- Khụ – Đại Phương đại sư xấu hổ đỏ mặt, thối râu, trừng mắt nói – Tiểu hài tử không nên quá tò mò.
- ...

Tô Ngọc Uyển thức thời không nói nhưng cả mặt không giấu nổi ý cười. Đại sư bị đánh bại, dững cả vùng tay:

- Được rồi, ta thừa nhận, nồi vàng cũng đã thử qua nhưng hiệu quả không tốt.

Tô Ngọc Uyển cảm nồi bạc lên lật qua lật lại, cũng không thấy có chỗ nào kỳ lạ bèn hỏi:

- Đại sư, người có phải hay không nhìn thấy người ta dùng nồi bạc để nấu cháo đun thuốc, cho nên đột phát kỳ tưởng, dùng nồi bạc thử một lần, kết quả liền thành?
- Thông minh, nồi bạc này dẫn nhiệt nhanh, lại không làm thay đổi đặc tính của thức ăn cùng dược liệu. Dùng nó để nấu thuốc, mùi thuốc so với mùi hoa quả, trái cây còn tốt hơn. Cho nên ta liền thử một lần, không nghĩ tới lại thành công.

Thấy Tô Ngọc Uyển đứng dậy, sửa sang lại quần áo, đại sư vội la lên:

- Ai ai ai, người cũng đừng hành tục lễ, ta thực không thích cái bộ dáng kia.

Tô Ngọc Uyển lại không để ý tới hán, quỳ xuống cung kính mà dập đầu ba cái, hành một cái đại lễ, lúc này mới đứng dậy, nghiêm mặt nói:

- Đại sư trời sinh tiêu sái, không thích tục lễ, nhưng ngoại trừ tục lễ, ta cũng không biết đưa gì. Để không uổng phí ân huệ, thôi thì đại sư liền cố nhận lấy phân đại lễ này đi.
- Phụt – Đại Phương đại sư nhin không được phì cười, dùng ngón tay điểm Tô Ngọc Uyển nói – trẻ con nghịch ngợm.

Sau đó hán phẩy tay áo một cái nói:

- Được rồi, đừng đùa nữa, mau ngồi xuống, nói cho ta biết cách chế trà của người đi.

Tô Ngọc Uyển mở bình trà, lấy lá trà đã nở đặt tới Đại Phương đại sư:

- Đại sư người xem
- Gì?

Đại Phương đại sư thấy lá trà còn không tin, dùng ngón tay vệt vệt, chọn ra một ít, ngẩng đầu kinh ngạc hỏi,

- Trà cũ?

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, có chút âm đạm nói:

- Đúng vậy. Đây cũng là ta ngẫu nhiên phát hiện. Phụ thân bệnh nặng, ta tâm thần không yên, muốn ngâm một chút trà để tĩnh tâm. Kết quả tinh thần không tập trung cảm nhận trà của năm ngoái, lúc đôi trà mới lại đã quên không bỏ trà cũ đi mà pha luôn, lúc uống mới phát hiện hương vị vậy mà lại vô cùng tốt.

Đại Phương đại sư gật gật đầu, thờ dài một tiếng nói:

- Thế gian hết thảy đều có thiên định, ta tới tám mươi tuổi vẫn còn sống là định số, phụ thân người tuổi xuân chết sớm là định số, người còn tuổi nhỏ liền đến trải qua trắc trở cũng là định số, sức người không thể sửa đổi, vạn vạn không thể vì những chuyện đã định mà ưu tư hao tổn tinh thần, hỏng rồi thân thể. Họa kia biết đâu sau này lại là phúc, phúc kia biết đâu chính là mầm tai họa, mọi việc đều phải nhìn về phía trước.

Tô Ngọc Uyển biết Đại Phương đại sư đây là đang an ủi chính mình, cảm kích nói:

- Đa tạ đại sư dạy bảo.”

Đại Phương đại sư xua xua tay, đứng lên, đi đến gần tủ trước góc tường, từ bên trong lấy ra một cái bình gốm, để lên bàn, lấy ra một ít trà cũ, quay đầu hỏi Tô Ngọc Uyển:

- Trà cũ bao nhiêu, trà mới bao nhiêu?”

Tô Ngọc Uyển đem ra ít trà cũ đặt ở chung trà khô mát, lại rút chút trà mới bỏ vào chung khác, để trước mặt Đại Phương đại sư nói:

- Tỷ lệ như thế này. Đây là kết quả sau nhiều lần uống thử của ta.

Đại Phương đại sư gật gù gật đầu, dựa theo tỉ lệ lấy trà, bỏ vào bình, chủ tiểu Mịch Sơn cơ linh, thấy Đại Phương đại sư lấy vại trà cũ ra liền biết hẳn muốn pha trà, sớm đã nấu nước, lúc này liền rót nước vào bình, chỉ một lát, hương trà đã tràn ngập toàn bộ nhà ở.

Đại Phương đại sư nghe hương trà, say mê nói:

– Hương trà không tệ.

Lại rót ra một ly chạm rảnh thường thức nói:

– Bí phương này của ngươi so với ta còn mạnh hơn rất nhiều. Cách này của ngươi vừa nhanh vừa tiết kiệm không ít tiền bạc, công phu đã có thể uống được trà ngon, thật sự là tạo phúc cho khách nhân.

Mặt Tô Ngọc Uyển đỏ lên:

– Đại sư đừng nói như vậy, ta cũng không tính toán đem phương pháp này thông báo thiên hạ, tạo phúc đại chúng. Chỉ muốn đem nó dùng ở trong quán trà nhà mình, kiếm một ít bạc thôi. Hồ thẹn hồ thẹn!”

Đại Phương đại sư cười ha hả, chỉ vào Tô Ngọc Uyển nói:

– Tiểu quý nhà ngươi là đang châm chọc ta đấy à. Lão hòa thượng ta tuy là phương ngoại chi nhân, lại không tránh được việc thế tục. Những phương pháp chế trà đó của ta, tuy truyền lưu ra ngoài, cũng là kiếm chút tài phú cho chùa, để đám đồ tử đồ tôn không đến mức đói bụng, ngươi chớ lấy lời nói thứ (đâm) ta.

Tô Ngọc Uyển trừng mắt nhìn một cái:

– Ta thứ ngươi làm gì? Ta chỉ muốn nói hai người một già một trẻ chúng ta, chính là cái cá mè một lứa.

– A ha ha ha.....

Tiếng cười của Đại Phương đại sư thiếu chút nữa thổi bay cả nóc nhà. Hai người bạn vong niên nói đùa một hồi, lại ném trà trong chốc lát, Tô Ngọc Uyển mới đứng dậy cáo từ.

Trở lại vườn trà, biết Hoàng quân sự bồi Tô Thế Thịnh lên núi, Tô Ngọc Uyển cũng thay đổi quần áo gọn nhẹ, mang theo Cốc Vũ cùng Tiết Sương đi lên. Bò đến giữa sườn núi, liền nhìn thấy hai người Hoàng quân sự cùng Tô Thế Thịnh đang ngồi xôm dưới một gốc cây trà nói chuyện. Gã sai vặt của Tô Thế Thịnh nhìn thấy đoàn người của Tô Ngọc Uyển vội tiến lên hành lễ.

– Đại cô nương.

Tô Thế Thịnh vội đứng dậy nhìn sang bên này đợi Tô Ngọc Uyển đến, chào đón nói:

– Tỷ, về rồi.

Tô Ngọc Uyển nhìn Tô Thế Thịnh trên trán có mồ hôi, mặt còn dính chút bùn, lấy khăn tay xoa xoa cho hắn, cười hỏi:

– Ủ, Đang nói chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vườn trà

Hoàng quân sự đang nói chuyện vào vại trà Xuân, nhiệt độ không khí cao, có nhiều sâu bọ, phải làm sao để xử lý.

Tô thế thịnh cũng là tiểu tử choai choai, ngày thường cùng Tô Ngọc Uyển quan hệ tuy gần, lại chưa từng thân mật như thế, không khỏi thẹn thùng, kích động, cảm giác tởm đối với chính mình tốt hơn trước đây rất nhiều.

Hoàng quân sự cũng lại đây chào hỏi:

– Đại Phương đại sư có khỏe không?”

– Khỏe mạnh lắm, mỗi bữa còn ăn được hai chén cơm lớn.

Tô Ngọc Uyển nói, quay đầu thấy Tô Thế Thịnh mở to mắt sùng bái nhìn mình, không khỏi hỏi:

- Làm sao vậy? Đệ nhìn ta như vậy làm gì?
- Hôm nay Hoàng quân sự kể không ít chuyện của tỷ. Tỷ làm sao lại nghĩ đến chuyện trái cỏ trong vườn trà?
- Hà, đó là kết quả thu được sau khi quan sát cẩn thận. Lúc đó cha mới mua một ít vùng núi để trồng trà, mà mấy cây trà con còn chưa lớn bao nhiêu, xung quanh cỏ mọc đặc biệt nhiều, nhưng bên dưới mấy cây trà trưởng thành lại có rất ít cỏ, ta thắc mắc nên hỏi mấy lão nông trồng chè, bọn họ nói là do khi cây trà còn nhỏ, khoảng cách giữa các cây tương đối trống trải, nhiều ánh sáng cho nên cỏ đại phát triển nhanh, mà cây trà trưởng thành tán lá phát triển rộng, bên dưới bóng cây thường râm mát, không có lợi cho cỏ đại nên bọn chúng lớn chậm hơn.

Nàng lại gạt gạt chút đất màu vàng bám trên ủng nói tiếp:

- Hôn nữa lúc trời mưa lớn nước mưa sẽ kéo theo đất đai cùng phân bón trên mặt đất. Ta tự hỏi liệu có biện pháp nào vừa bảo trì thổ nhưỡng, lại không cho cỏ đại phát triển hay không? Có một lần ta thấy nhóm nhân công sau khi nhổ cỏ thì chất thành đống ở một bên, mà bên dưới đống cỏ đó đất đai vẫn luôn ẩm ướt, không dễ bảo mòn, cỏ đại không có ánh sáng nên cơ bản là không sinh trưởng, linh quang chợt lóe mới nghĩ tới biện pháp này.

Hoàng quân sự tiếp lời:

- Biện pháp này của cô nương giúp chúng ta giảm bớt rất nhiều sức lực. Trước đây, một năm bốn mùa chỉ riêng làm cỏ đã tiêu tốn rất nhiều nhân công và tiền bạc, bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần cắt cỏ lông trong núi về trải xuống đất, cỏ đại căn bản là không phát triển. Hôn nữa mấy loại cỏ lông này hai, ba năm mới mọc nữa, nhất là vĩnh dật, mùa hè giữ nước, mùa đông giữ ẩm, còn có thể gia tăng độ màu mỡ cho đất, thật sự là một đại ân. Có thể nói vườn trà này của chúng ta có sản lượng lớn, trà mầm mập mạp, chất lượng lại cao như bây giờ có hơn phân nửa là công lao của đại cô nương.

Tô Ngọc Uyển vì giáo dục đệ đệ, nói một chút ý nghĩ của chính mình cũng không có gì, nhưng nghe Hoàng quân sự khen không dứt thì hơi xấu hổ, đỏ mặt nói:

- Hoàng quân sự quá khen. Ta cũng không có công lớn lao gì lớn, bất quá là động động mồm mép mà thôi. Nhưng thật ra các người quanh năm không ngại vất vả chăm sóc, cây trà mới có thể phát triển tốt như vậy.

Hoàng quân sự xua xua tay:

- Lao động chân tay ai lại không biết, người có thể nghĩ ra được biện pháp tốt mới đáng kính, tỷ như Đại Phương đại sư, nghĩ ra phương pháp sao trà này, đã tạo phúc cho bao nhiêu người?”
- Hoàng quân sự nói không sai, tỷ tỷ cũng đừng khiêm tốn.

Tô Thế Thịnh vô cùng bội phục tỷ tỷ. Nghĩ lại lúc tỷ tỷ nghĩ ra phương pháp này bất quá mới mười hai tuổi, vừa theo phụ thân lên núi học xử lý vườn trà không lâu. Chính mình đã mười một tuổi rồi, lại cái gì cũng đều không hiểu, trong lòng không khỏi hạ quyết tâm, nhất định phải học quản lý vườn trà cho thật tốt. Về sau cho dù không thể sánh bằng tỷ tỷ, cũng không thể kém đến quá xa.

Tô Ngọc Uyển thấy trên mặt Tô Thế Thịnh tràn đầy quyết tâm, liền biết trong lòng hắn đã có sở cảm, không khỏi thập phần vui mừng. Nàng cùng Tô Thế Thịnh tuy không phải một mẹ, nhưng phụ thân ít con, tông cộng cũng chỉ có ba tỷ đệ nàng. Mạnh di nương tuy có một ít tâm tư, nhưng cũng không phải loại nữ nhân có thủ đoạn. Cho nên ngày thường nàng cũng thập phần chú trọng bồi dưỡng tình cảm tỷ đệ với Tô Thế Thịnh, đồng thời cũng dặn dò Tô Thế Xương ở học đường chăm sóc đệ đệ một chút, sau này trưởng thành, cũng có chỗ dựa vào. Hôn nữa có một chủ mẫu không đáng tin như Ân thị, Tô Trường Thanh cũng bỏ nhiều tâm tư ở trên người mấy tỷ đệ hơn, cho nên Tô Thế Thịnh vẫn chưa có ngăn cách, quan hệ cùng tỷ tỷ và huynh trưởng cũng rất tốt. Đây cũng là nguyên nhân Tô Ngọc Uyển chịu dẫn hắn tới vườn trà. Nếu không nàng cần gì phí công bồi dưỡng một cái bạch nhãn lang đầu.

Tô Ngọc Uyển dẫn đầu đi ở phía trước, nói:

- Đi thôi, dẫn đệ đến một nơi.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đi tới chỗ tảng đá lớn nhô ra khỏi núi. Đứng ở chỗ này, có thể nhìn thấy mấy cái vườn trà phụ cận và dưới chân núi.

Tô Ngọc Uyển chỉ vào một cái vườn trà bên dưới hỏi:

- Đệ biết, đó là vườn trà nhà ai không?”

Tô Thế Thịnh tuy trước kia không tiếp xúc mấy thứ này, nhưng cũng đi theo Tô Trường Thanh tới vườn trà, tự nhiên biết đây là vườn trà của nhị thúc Tô Trường Đình.

- Là của nhà nhị thúc.

Tô Ngọc Uyển gạt đầu hỏi:

- Diện tích so với vườn trà nhà chúng ta như thế nào?

— Đương nhiên là kém hơn. Cha sớm đã dùng của hồi môn của tổ mẫu mua không ít núi, lúc tổ phụ phân gia liền đem vườn trà tương liên với những chỗ đó phân cho chúng ta. Vườn trà của chúng ta so với nhị thúc, tam thúc còn lớn hơn một phần ba.

Tô Thế Thịnh tự hào nói. Tô Ngọc Uyển lại chỉ vào một vườn trà nhỏ trong núi hỏi:

— Vườn kia thì sao?

— Cái này...đệ trước đây có nghe cha nói qua, hình như là vườn trà của Phương gia trong thành. Nhà hấn vườn trà ít, sản lượng cũng không nhiều, không dám tự mình mở trà sạn, mà nhờ vào trà sạn của thân thích để bán.

Tô Ngọc Uyển nhìn vào mắt Tô Thế Thịnh nghiêm túc hỏi:

— Tỷ hỏi đệ, nếu vườn trà nhà chúng ta lớn bằng vườn của Phương gia, đến lúc người thành thân phân gia, cho dù phân cho người một nửa gia sản, người có thể có được bao nhiêu?

Vấn đề này, Mạnh di nương trước kia cũng từng lăm bắm trước mặt Tô Thế Thịnh, bị Mạnh Thế Long mắng mới không dám nhắc đến nữa. Hấn ần ần đoán được Tô Ngọc Uyển muốn nói gì, bất quá vẫn là thành thành thật thật đáp:

— Không nhiều lắm

— Nếu vườn trà lớn như bây giờ thì sao, cho dù người chỉ nhận một phần ba thì lại có bao nhiêu?

Tô Thế Thịnh nhìn vườn trà Phương gia liếc mắt một cái, đáp:

— Lớn hơn vườn trà của Phương gia.

— Nếu là chúng ta càng nỗ lực mở rộng vườn trà ra gấp đôi, người lúc đó lại có thể phân nhiều ít?

— Vô cùng lớn, có thể ở Hưu Ninh huyện này chiếm một trong ba vị trí đầu tiên.

Tô Thế Thịnh đã mơ hồ hiểu được ẩn ý của Tô Ngọc Uyển. Nàng lại mỉm cười nói tiếp:

— Cho nên chúng ta chỉ có mở rộng gia nghiệp hơn nữa thì đến lúc thành gia lập nghiệp, cho dù có tách ra, mỗi người mới có thể nhận được thật nhiều. Xương ca nhi cũng chỉ có một đệ đệ, mà đệ cũng chỉ có một ca ca là hấn. Hai huynh đệ các người nếu có thể đồng tâm hiệp lực, đem vườn trà nhà chúng ta mở ra khắp thiên hạ, bán trà ra cả ngoại vực thì mới thực là có bản lĩnh. Cho dù có phân gia, mỗi người cũng là đại phú. Đừng học nhị thúc, chỉ lo nhìn chăm chăm miếng thịt trong chén của thân nhân, quá mức hẹp hòi, không có tiền đồ.

Tô thế thịnh dùng sức gật gật đầu:

— Tỷ, người yên tâm, đệ sẽ không có những ý tưởng xấu xa đó. Cha vẫn luôn nói, dựa vào bản lĩnh chính mình thăng quan phát tài mới là chính đạo; dựa các loại thủ đoạn cướp đoạt tài sản từ trong tay người khác, đó là người không có bản lĩnh, cuối cùng sẽ không có kết cục tốt. Ca ca đối với đệ vẫn luôn rất tốt, đệ cũng không xem hấn là người ngoài.

Biết Tô Trường Thanh đã từng dạy dỗ Tô Thế Thịnh chuyện này, Tô Ngọc Uyển cũng yên lòng. Muốn phòng anh em bất hoà, không phải lúc này một câu hai câu lời nói là có thể hiệu quả, mà là trong quá trình ở chung lẫn nhau thổ lộ tình cảm, chậm rãi dạy dỗ. Lúc này nói nhiều, ngược lại sẽ kích khởi tâm phản nghịch của hấn.

Nàng liền không hề nhiều lời, vỗ vỗ vai hấn:

— Chúng ta xuống núi thôi.

Hai tỷ đệ xuống núi, dùng qua cơm trưa rồi mới lên xe trở về thành. Một đường thuận lợi nên xe ngựa vào thành còn chưa tới giờ mùi. Tô Ngọc Uyển nhìn sắc trời phân phó:

— Vẫn còn sớm, khoan trở về nhà, đi trà sạn nhìn xem. Tiết Surong người xuống xe nói với tam thiếu một tiếng, nếu hấn muốn đi thì đi, không muốn thì có thể về nhà trước.

Ngô Chính Hạo ở phía trước nghe vậy, bèn cho xe ngựa đi chậm lại, Tiết Surong nhảy xuống đi tới chỗ xe của Tô Thế Thịnh truyền lời. Chỉ chốc lát đã quay lại tới, bẩm báo Tô Ngọc Uyển:

— Tam thiếu gia nói muốn đi cùng.

— Ừ, vậy đi thôi.

Ngô Chính Hạo ở phía trước đáp một tiếng, sử xe ngựa đi về phía Trà Sạn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Trà sạn

Trà sạn ở Huru Ninh thành không giống với trà trang ở Huy Châu phủ. Trà trang chỉ là nơi bán trà, cung cấp địa phương cho khách nhân ngồi uống trà, mà trà sạn đảm nhiệm trọng trách việc gia công lá trà, thu mua chè sô, tính toán lượng trà bán ra hàng năm. Chè sô được sao chế trên núi sẽ được vận chuyển về đây, tiến hành gia công, phân loại, tuyển chọn, loại bỏ tạp chất, hong khô... mới phân cấp bậc cho lá trà là thành phẩm hay tinh phẩm, phẩm chất càng cao thì giá cả càng tốt. Cũng bởi vì vậy mà trà sạn của đại phòng được xây dựng tại Huru Ninh, còn trà trang thì đặt ở Huy Châu phủ.

Trà sạn của đại phòng gọi là trà sạn Diệp gia, là một viện tử lớn, hai gian bên ngoài làm mặt tiền cửa hiệu, đi vào chính là xưởng gian.

Hai người tới trà sạn, xuyên qua trà đường, trực tiếp vào xưởng, Tiểu nhị bận rộn lui tới, thấy Tô Ngọc Uyển đến thì cười chào, tay vẫn không ngừng làm việc. Chường quây trà sạn là Mã chường quây lúc này đang chỉ huy trong xưởng, nhìn qua cửa sổ thấy Tô Ngọc Uyển mang theo Tô Thế Thịnh tiến vào, vội ra nghênh đón:

— Cô nương, tam thiếu gia, tới rồi? Mau vào nhà.

Tô Ngọc Uyển hướng Mã chường quây gật gù đầu, hỏi:

— Nhị thiếu gia có ở đây không?

— Có, đang ở chỗ phân loại trà.

Tô Ngọc Uyển kinh ngạc nhưng mảy, cũng không cần Mã chường quây dẫn đường, trực tiếp vào gian phân nhật lá trà.

Vừa vào cửa, tỷ đệ hai người liền nhìn thấy Tô Thế Xương mang tạp dề, tay áo cuộn lại, đang ngồi cùng mấy cái tiểu nhị ở trước bàn, hai tay thoăn thoắt, tập trung tinh thần mà nhật chè sô, bên cạnh còn có một lão sư phụ chỉ điểm.

Tô thế thịnh nhìn đến ca ca như vậy, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Tô Ngọc Uyển trong lòng cực kỳ vui mừng, đi qua đi nhìn trong chốc lát, nhẹ giọng hỏi vị lão sư phụ kia:

— Hần học tới đâu rồi?”

Lão sư phụ cùng Tô Thế Xương lúc này mới phát hiện bọn họ. Lão sư phụ tự nhiên là nói tốt:

— Nhị thiếu gia thiên tư thông tuệ, bất kể chuyện gì, vừa học liền biết.

— Không có, ta chân tay vụng về, nhiều việc còn làm chưa tốt.

Tô Thế Xương đỏ mặt, vị lão sư phụ kia liền cười ha ha nói:

— Nhị thiếu gia lúc này mới tiếp xúc bao lâu a? Nếu là chuyện gì đều một học liền giỏi, vậy còn cần mấy người sư phó chúng ta làm gì?

Tuy gọi là lão sư phụ nhưng hẳn kỳ thật cũng chỉ mới bốn mươi tuổi. Gia công phân nhật chè sô, chính là đem chè sô trải lên mặt bàn, sau đó chọn lựa, loại bỏ hoàng phiến, tạp vật cùng trà ngành, những việc này đều phải dựa vào nhãn lực. Người lớn tuổi mất yếu cho dù có nhiều kinh nghiệm, cũng không làm được. Cho nên công nhân ở chỗ phân loại trà phần lớn đều dưới ba mươi tuổi. Lão sư phụ họ Lư, ở chỗ này xem như lớn tuổi nhất, nhưng hẳn nhãn lực còn tốt, nên vẫn lưu lại làm đốc công.

Tô Thế Thịnh cùng Tô Thế Xương tuổi tác xấp xỉ, lại cùng học ở học đường cho nên rất thân thiết. Hắn tò mò mà đánh giá tình hình trong xưởng một chút, lặng lẽ đến bên cạnh Tô Thế Xương hỏi:

— Ca, vì sao lại ở chỗ này làm việc?

Tô Thế Xương đang muốn xui mắ giáo huấn đệ đệ hai câu, lại thấy Tô Ngọc Uyển cũng đang tò mò nhìn mình muốn biết. Hắn gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói:

— Tỷ tỷ không phải kêu đệ về sau học quản sự trà sạn hay? Đệ nghĩ, chuyện gì cũng cần tự mình đi thể nghiệm một phen, thông hiểu đường đi nước bước trong đó mới có thể quản lý thật tốt.

Tô Ngọc Uyển còn chưa nói lời nói, Mã chường quây đã tán thưởng:

— Nhị thiếu gia nói đúng. Nếu muốn quản tốt trà sạn, cũng không phải đứng một bên nhìn nhìn, động chút mồm mép là được, bên trong còn rất nhiều việc phải xử lý đâu. Chế trà so với trồng trà càng khó, nếu là không tự mình làm một lần, thử một lần, để thông hiểu, đến lúc đó bị người lợi dụng cũng

không biết. Năm đó, cô nương không phải cũng ngồi ở đây nhặt trà một tháng.

– A? tỷ tỷ cũng nhặt qua rồi?

Tô Thế Xương cảm thấy chính mình có thể chịu được khổ, cho nên khi nhìn thấy tỷ tỷ cùng Tô Thế Thịnh, trong lòng còn đang đắc ý một phen. Nào ngờ, tỷ tỷ nững nịu kia của mình không những đã nhặt còn nhặt cả một tháng, chính mình cũng chỉ tính nhặt thử hai, ba ngày, biết được năng suất làm việc của nhân công là được, so với tỷ tỷ mình quả nhiên vẫn còn kém rất xa. Nghĩ đến đây hẳn không khỏi có chút uể oải.

Tô Thế Thịnh lại không ngạc nhiên mấy, buổi sáng hẳn cùng Hoàng quân sự lên núi, mệt đến mức thở không ra hơi, hai chân nặng như chì, nhưng sợ tỷ tỷ hỏi Hoàng quân sự biểu hiện của mình, còn có mong đợi của di nương nên đành phải cắn răng kiên trì. Nhưng không nghĩ tới tỷ tỷ nhìn như nhu nhược lại có thể leo núi như giẫm trên đất bằng, ngoại trừ mặt có chút ửng đỏ, hô hấp vẫn vững vàng. Chứng tỏ khi tỷ tỷ quản lý vườn đều sẽ tự mình bỏ đến trên núi đi dò xét tình huống, mà lúc đó cha vẫn còn trên đời đâu, năng hoàn toàn không cần làm như vậy. Có thể thấy được, người khác đều khen tỷ tỷ thiên tư thông minh, lại không biết năng sở dĩ có thể được việc, đều dựa vào là nghị lực cùng vất vả trả giá.

Trong lòng Tô Thế Thịnh nghĩ cái gì Tô Ngọc Uyển không biết, nhưng Tô Thế Xương uể oải năng lại thấy rất rõ ràng nên vội nói:

- Tình huống của tỷ không giống đệ. Khi đó tỷ mới mười hai tuổi, cha nói ta định lực không đủ, mới để ta nhặt trà một tháng.”
- Đệ cũng đã mười hai tuổi.

Tô Thế Xương trên mặt uể oải chưa hết nhưng trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm, chính mình cũng phải nhặt trà một tháng. Tô Ngọc Uyển còn muốn nói nữa cái gì, lại bị Mã chương quỳ nói trước:

- Nếu không, nhị thiếu gia cũng nhặt trà một tháng.

Tô Thế Xương dùng sức gật đầu:

- Được.
- Ta mỗi ngày cũng sẽ leo núi.

Tô Thế Thịnh không cam lòng yếu thế, vội vàng nói. Mã chương quỳ phối hợp vuốt mông ngựa:

- Tam thiếu gia cũng rất có khả năng, có thể giúp đỡ xử lý vườn trà.

Tô Thế Thịnh được Mã chương quỳ khen thì có chút ngại ngùng, nhấp miệng nở nụ cười.

Tô Thế Xương cũng không nói gì nữa mà chuyên tâm nghiêm túc nhặt trà, cũng không để ý mấy người Tô Ngọc Uyển. Mã chương quỳ thấy vậy vỗ vỗ bả vai một nhân công nói:

- Ngươi đứng đây một lát, để tam thiếu thử xem.
- Ta cũng có thể sao?
- Đương nhiên, đến lúc đó cùng ca ca ngươi về nhà luôn.

Tô ngọc Uyển nhìn thấy hai đệ đệ đều có ý cầu tiến thì cực kỳ cao hứng. Thấy Lưu sư phó đang chỉ Tô Thế Thịnh cách phân nhặt trà thì nhìn Mã chương quỳ một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Mã chương quỳ vô cùng cảm khái:

- Cô nương ban đầu ta còn lo lắng đại phòng không chống đỡ được. Ngươi mặc dù có khả năng nhưng có thể ở lại Tô gia bao nhiêu lâu đâu, ra khỏi hiếu kỳ liền phải xuất giá. Đến lúc đó hai vị thiếu gia không có khả năng gánh vác, lại tranh chấp đấu đá lẫn nhau, gia nghiệp cho dù lớn cũng không chịu nổi lẫn lộn. Nhưng mà bây giờ ta rốt cuộc có thể yên tâm rồi.

Mã chương quỳ vốn là người Tô lão thái gia lưu lại, năm nay cũng hơn năm mươi, vô cùng trung thành với Tô lão thái gia cùng Tô Trường Thanh, tình cảm với Tô gia cũng rất tốt. Từ khi Tô Trường Thanh qua đời, hẳn liền lo lắng, sốt ruột, trước sợ Tô Ngọc Uyển không chống đỡ nổi gia nghiệp, sau lại lo hai vị thiếu gia trưởng thành không gánh nổi phân trách nhiệm này.

Vườn trà có ba, bốn mươi nhân công, trà trang cũng gần hai mươi người, còn có công nhân ở trà trang huy Châu đều ký khế ước bán đứt hoặc cầm cố với Tô Trường Thanh. Đại phòng Tô gia một khi sụp đổ, bọn họ cũng chỉ có kẻ cực bị bán, về sau vận mệnh như thế nào ai cũng không dám nói trước.

Hiện giờ Tô Ngọc Uyển dưới sự ép buộc của Tô Trường Đình vẫn có thể không ngã, hai vị thiếu gia còn hiểu chuyện như vậy, Mã chương quỳ vui mừng muốn khóc. Bởi vậy hẳn mới nguyện ý khích lệ hai vị thiếu gia. Tô Ngọc Uyển trình trọng nói:

- Về sau Xương nhi sẽ thường xuyên đến đây học quản sự, lúc Thịnh ca nhi không đi vườn trà, ta cũng sẽ kêu hắn tới. Đến lúc đó còn phải nhờ lão nhân gia người chỉ điểm bọn chúng nhiều chút.

Nói xong chuyện này, Mã chương quỳ rạp mấy miếng, muốn nói lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bà bà tương lai

— Mã chương quỳ có gì muốn nói sao?

— Cô nương, người cũng biết, một khi trà Minh tiền sao xong, sẽ có khách thương tới đây bàn bạc sinh ý. Nhưng năm nay bởi vì sản lượng của chúng ta suy giảm, buổi sáng ta còn thấy hai khách thương của chúng ta đến trà sạn nhà khác. Nhất là trà sạn của nhị lão gia có rất nhiều khách thương tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Tô Ngọc Uyển nhướng mắt hỏi:

— Không phải tất cả khách thương đều không tới đó chứ?

— Cái này thì không phải. Lão gia trước đây làm ăn buôn bán phúc hậu, đại đa số khách thương vẫn niệm tình cũ, tới chỗ chúng ta trước, nếu không đủ cung ứng, bọn họ lại đi nơi khác bổ sung, giá cả vẫn chiều theo giá thị trường.

Tô Ngọc Uyển gật gù đầu. Loại tình huống này từ lúc nàng tiếp nhận sinh ý trong nhà đã chuẩn bị tâm lý. Nàng dù sao cũng là một tiểu cô nương mới mười lăm, vườn trà trong nhà có bị thúc thúc chiếm đoạt hay không? Minh lại có thể kinh doanh tốt hay không đều là vấn đề. Hơn nữa, một nửa nông hộ trồng chè bội ước, sản lượng trà Minh Tiền sụt giảm càng khiến cho nhóm khách thương vì mất lòng tin vào nàng mà thay đổi người hợp tác. Đây cũng là chuyện bình thường, nàng mặc dù cảm khái đòi người âm lạnh, nhưng thương nhân vốn đều vì lợi, thật cũng không có gì đáng trách.

— Công bằng mà nói, chuyện này đối với chúng ta cũng có chỗ tốt. Trà Minh Tiền nhà chúng ta sản lượng ít, nhiều khách thương cũng không tốt, bán hay không bán cho ai đều khó, xử lý không khéo còn đắc tội người ta, làm hỏng thanh danh của mình. Như thế này lại hay. Lại nói... nhân cơ hội này chúng ta cũng tiện thể sàng lọc khách thương hợp tác một chút, không phải ai cũng có thể mua được trà của Diệp gia viên chúng ta. Mã chương quỳ hãy ghi nhớ thật kỹ những khách thương còn ở lại với chúng ta, sau này nếu có trà ngon, sẽ ưu tiên cho bọn họ trước, nếu bọn họ không thu hết mới nhường cho người khác.

Mã chương quỳ sở dĩ lo lắng như vậy hơn phân nửa là vì Tô Ngọc Uyển. Hắn đã sắp năm mươi, có sóng gió gì chưa thấy. Chút chuyện này với hắn cũng không có gì, nhưng mà Tô Ngọc Uyển thì khác, tình cảnh bây giờ của nàng đã đủ gian nan, nếu chịu thêm một kích này không chừng sẽ suy sụp. Nàng nếu ngã xuống, đại phòng cũng liền xong. Mà Tô Ngọc Uyển không những không có việc gì, còn lạc quan chỉ ra chỗ tốt, mặt mày bình tĩnh, thông dong, tâm của hắn rốt cuộc cũng có thể thả xuống, cười nói:

— Cái này là đương nhiên, về sau ta nếu có trà ngon cũng sẽ không bán cho đám người đó.

Hai người lại bàn bạc thêm một chút chuyện ở trà sạn nữa rồi Tô Ngọc Uyển mới lên xe trở về nhà.

Một ngày này Tô Ngọc Uyển lên núi, không chỉ đi vườn trà, còn đến Tùng La am, trở về còn dạo một vòng ở trà sạn, đối với người phải xử lý gia nghiệp mà nói này đó đều là chuyện tất nhiên, nhưng trong mắt người Lý gia lại có một phen ý vị khác.

Tổng thị từ tối hôm qua trở về nhà đã căn môi xuất tiền mướn mấy tên khất cái ngồi xổm trước cửa đại phòng Tô gia. Tô Ngọc Uyển khi nào ra cửa, đi đâu, với ai đều được báo cáo rành mạch cho bà ta.

Tổng thị cũng trầm ổn, đợi đến lúc Tô Ngọc Uyển về tới nhà xong, tựa hồ cũng không có tính toán ra ngoài nữa mới đứng dậy đi về phía Lý phủ, có điều không phải đến gặp Lý phu nhân mà là hạ nhân trụ ở ngõ nhỏ phía sau phủ.

Tối hôm qua sau khi Ngưu ma ma tận lực bôi đen khắp nơi, hạ nhân Lý phủ đối với vị thiếu nữ tương lai này đã không có hảo cảm. Hiện giờ lại nghe thấy nàng không thêm đề ý lời cảnh cáo của phu nhân nhà mình, cả ngày xuất đầu lộ diện, cùng nam nhân tiếp xúc, nhóm ma ma bốn, năm mươi tuổi vốn đã bất mãn hiện thực lại càng căm phẫn, người có thể diện chút liền tới trước mặt Lý phu nhân nói chuyện một hồi, tức thì Lý phu nhân cũng bị chọc giận:

— Lấy bái thiếp của ta kêu nàng tới trà lâu nói chuyện.

Tô Ngọc Uyển còn chưa quá môn, Lý phu nhân không thể kêu nàng tới nhà mình, nhưng bà ta thân là bà mẫu, lại muốn hưng sư vấn tội, tự nhiên không thể hạ mình tới Tô phủ, đến trà lâu vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Lý gia ở Hưu Ninh thành dựa lưng vào núi Tùng La, chiếm vị trí ưu thế, cho nên cho dù nhà hắn không mua được vườn trà, tự bản thân cũng không sản xuất được, nhưng cửa sinh ý lợi nhuận phong phú này cũng không thể bỏ qua, liền khai một quán trà trên con đường phồn hoa nhất trong thành. Quán trà nhà mình, muốn tìm một chỗ an tĩnh nói chuyện đương nhiên không có vấn đề.

Tô Ngọc Uyển nhận được bái thiếp của Lý gia cũng không kinh ngạc, lập tức đi trà lâu. Lúc nàng bước vào, Lý phu nhân đã ở đó, mặc áo khoác vạt cân bằng lụa nhàu màu lam không tước, dưới chân lộ ra váy màu nguyệt bạch. Áo ngoài thêu mẫu đơn phức tạp, nhìn qua vô cùng đẹp đẽ quý giá.

Ân thị nhu nhược nhưng Lý phu nhân lại là nữ nhân cường thế, khuôn mặt tuy tốt, nhưng lại quá mức sắc bén khiến người đối diện bà ta không khỏi tâm sinh sợ hãi. Tô Ngọc Uyển chậm rãi đi qua hành lễ:

– Lý phu nhân.

Lý phu nhân nâng mắt lên nhìn Tô Ngọc Uyển, duỗi tay chỉ vào ghế dựa bên cạnh, mặt không biểu tình nói:

– Ngồi đi. Dâng trà lên.

Câu trước là nói với Tô Ngọc Uyển, câu sau là phân phó nha hoàn bên người. Nha hoàn dâng trà lên đặt trước mặt Tô Ngọc Uyển, thấy Lý phu nhân không còn phân phó gì khác thì thối lui về một bên.

Lý phu nhân cũng không nói lời nào, nâng chung trà lên chậm rãi uống, phảng phất như chính mình đang nhàn nhã uống trà sáng, nhưng khí thế sắc bén trên mặt bà ta lại khiến cho bức họa này trở nên không hài hòa.

Tô Ngọc Uyển cũng không lên tiếng, bưng trà lên nhẹ uống một ngụm, động tác thong dong, tư thái thanh tao, lịch sự, hơn nữa nàng còn trẻ, dung mạo lại xuất chúng khiến người ta vừa nhìn đã thấy cảnh đẹp ý vui, thật giống như bước ra từ trong tranh khiến Lý phu nhân có chút buồn bực.

Lúc hai nhà đính thân, Lý Ngọc Minh mới mười tuổi, Tô Ngọc Uyển chín tuổi, khi đó nàng vẫn là một tiểu cô nương thập phần đáng yêu, đã thông minh lại còn dịu dàng. Tục ngữ nói nữ nhi giống mẹ, Lý phu nhân liền nghĩ tính tình Ân thị nhu nhược như vậy, nữ nhi của nàng cũng không thể mạnh mẽ bao nhiêu, một cô nương vừa xinh đẹp, thông minh lại còn hòa thuận như vậy, có phu nhân nhà ai lại không thích đâu. Hơn nữa đại phòng Tô gia trong tay Tô Trường Thanh phát triển không ngừng, mình không sớm hạ thủ, chỉ sợ phu nhân nhà khác sẽ chọn mất, cho nên bà ta mới thương nghị với trượng phu một chút rồi nhanh chóng định xuống cửa hôn sự này.

Ai ngờ, Tô Ngọc Uyển được Tô Ngọc Thanh bồi dưỡng ngày càng có khả năng, sau khi phụ thân qua đời càng trở nên sắc bén, cái này khiến Lý phu nhân vô cùng bất mãn, nếu Tô Ngọc Uyển gả tới Lý gia, về sau ai làm chủ đương gia cũng khó nói. Quan trọng nhất chính là... Lý phu nhân giương mắt đánh giá một thân tố sắc của Tô Ngọc Uyển mà càng nhũn nhũn.

Bà ta vốn định qua năm liền làm hôn sự, hôn phòng đều đã chuẩn bị tốt. Nào ngờ Tô Trường Thanh đột ngột qua đời, Tô Ngọc Uyển tự nhiên là phải thù hằn ba năm, chờ đến lúc ra hiếu, Lý Ngọc Minh đã mười chín tuổi.

Một chi này của Lý gia luôn neo người, Lý lão gia là con trai độc nhất, thành thân xong bà lại không cho trượng phu nạp thiếp, sau khi sinh được Lý Ngọc Minh liền không có động tĩnh gì nữa, bởi vậy Lý phu nhân giờ cũng chỉ có duy nhất một nam đinh. Bà ta còn muốn tiến hành hôn sự sớm một chút, sớm bế tôn tử, sau đó lại nạp thêm mấy phòng thiếp, sinh thật nhiều con trai để Lý gia khai chi tán diệp đâu. Đáng tiếc cái chết của Tô Trường Thanh đã làm cho tính toán này của bà ta hoàn toàn mắc cạn. Nghĩ đến đây, Lý phu nhân liền không ngồi được nữa, buông chén trà, mở miệng nói:

– Chuyện hôm qua, người có gì muốn giải thích không?

– Chuyện gì ạ?

Tô Ngọc Uyển cũng buông chén trà, nghi hoặc hỏi lại. Lý phu nhân nhìn chằm chằm Tô Ngọc Uyển trong chốc lát, lúc này mới nói:

– Ta phải thân thích đến nhà người chuyển lời của ta, kết quả người đem nàng nằng nặc? Sao vậy? Không nhớ?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chọc tức

Nữ nhi gia bình thường, nếu đắc tội nhà chồng, tất nhiên sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, bất an muốn chết. Tô Ngọc Uyển lại dường như không có chuyện gì, nhắc tới còn hỏi “Chuyện gì?”, điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là trong lòng nàng chẳng những đối với nhà chồng không kính trọng, thậm chí còn không thèm để bọn họ trong lòng.

Lý gia tốt xấu gì cũng là phú hào có danh tiếng ở Hưu Ninh thành, nhi tử Lý Ngọc Minh nhà bà lại là hài tử cực kỳ xuất chúng, tài mạo song toàn, thế nhưng Tô Ngọc Uyển kia lại không đem Lý gia để vào mắt, thật là đáng giận, khó trách Tống thị sẽ bị nàng chọc giận thành như vậy.

Tô Ngọc Uyển lúc này dường như mới nhớ ra chuyện này, lập tức bừng tỉnh nói:

– A, phu nhân là nói chuyện đó sao? Ta không phải đã nói với nhị nãi nãi, nương ta không quản sự được, để để lại nhỏ, ta không ra mặt xử lý vườn trà cùng trà sạn, một nhà mấy chục nhân khẩu biết dựa vào đâu để sống. Cho nên lời này của phu nhân thứ cho không thể nghe theo.

Nàng tuy nói vô cùng khách khí, nhưng trong giọng nói lại không có chút nào xin lỗi, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không hề khản trương, thật giống như đang

cùng Lý phu nhân nói chút chuyện vặt trong nhà mà thôi. Nói xong nàng còn cười, nhấp một ngụm trà khen:

— Trà ở chỗ này của phu nhân đúng là không tệ.

Lý phu nhân bởi vì trượng phu có khả năng, gia cảnh lại giàu có, cho dù đi đến nơi nào cũng được người ta bợ đỡ nịnh hót, làm sao nhìn được con dâu bất kính với mình như thế? A, đây là muốn nói lời của ta người thích nghe thì nghe, không thích nghe thì trực tiếp cự tuyệt có phải không? Trên đời này nào có con dâu nhà ai đối đãi với bà bà như thế. Chỉ sợ cũng chỉ có công chúa mới có đãi ngộ và đặc quyền này mà thôi.

Lý phu nhân lúc này đã không còn tức giận nữa mà chỉ cảm thấy kinh dị, kinh dị Tô Ngọc Uyển không thể nói lý, kinh dị với sự đương nhiên của nàng. Bà ta nhìn Tô Ngọc Uyển tự hỏi không biết nàng ta đây là trời sinh tư duy đã khác người hay là cố ý đâu.

Trong suy nghĩ của bà ta, người sau khả năng không lớn. Khoan nói tới việc nhi tử nhà mình vừa có gia cảnh lại ưu tú, chỉ là chuyện từ hôn đối với thanh danh nữ tử trước nay đều không tốt. Tô Ngọc Uyển nếu lui thân, ba năm sau ra hiếu mới bắt đầu nghị thân thì còn có bao nhiêu chỗ tốt? Huống hồ khi đó nàng ta đã mười tám, ngoại trừ đi làm vợ kế cho người ta thì còn có thể gả cho ai? Xem ra nàng ta quả thật là đầu óc có bệnh.

Một con dâu như vậy nếu cưới về nhà, còn chưa đợi nàng ta nháo ra sai lầm gì lớn, phỏng chừng người làm bà bà như bà ta đã sớm tức chết rồi. Người này, Lý gia không thể cưới.

Lý phu nhân đã quyết định chủ ý, chỉ là làm sao để lui thân thì còn phải cân nhắc, không thể để người ta chọc cật sống Lý gia, nói Tô lão gia vừa mất, Lý gia đã lập tức lui hôn, khi dễ cô nhi quả phụ nhà người ta, này cũng quá mức bạc tình. Thương gia xưa nay đều chú trọng thanh danh, người nếu phẩm hạnh không tốt sẽ không có người nguyện ý hợp tác.

Lý phu nhân suy nghĩ, bụng ly trà chậm rãi nhấp một ngụm, trong lòng đã có chủ ý, bèn mở miệng nói:

— Người nói cũng có đạo lý.

Tô Ngọc Uyển có chút kinh dị với thái độ này của bà ta, bất quá nàng cảm thấy phía sau hẳn là còn có hậu chiêu, cho nên trên mặt vẫn bất động thanh sắc, cao hứng nói:

— Nương ta nói không sai, phu nhân quả nhiên là người tốt, biết thông tình đạt lý.

— ...

Lý phu nhân ngẹn lời, trong mắt Ân thị trên đời này có người không tốt sao? Bà ta buông chén trà, nói tới trọng điểm:

— Khó xử của người chúng ta có thể thông cảm, vậy khó xử của chúng ta cũng mong người có thể thông cảm cho.

— Lý gia cũng có chỗ khó xử sao? Có phải thiếu bạc hay không? — Tô Ngọc Uyển về mặt khó xử nói tiếp — Lúc trước chữa bệnh và làm tang sự cho cha ta đã hoa không ít tiền bạc, bây giờ lại mới thu chè sô, nhà chúng ta cũng không còn thừa lại bao nhiêu, sợ là không giúp được phu nhân...

Gân xanh trên trán Lý phu nhân nổi lên, hai bên thái dương ần ần đau. Bà ta hít một hơi, cau mày cắt ngang lời Tô Ngọc Uyển:

— Ai nói muốn mượn tiền các người? Lý gia ta tuy không phải phú khả địch quốc, nhưng bạc cũng không thiếu, ít nhất ở Huru Ninh thành này cũng có danh tiếng, làm gì có chuyện không có bạc dùng, lại càng không có chuyện mượn tiền nhà các người. Cái này người cứ yên tâm.

— Không phải mượn tiền là tốt rồi.

Tô Ngọc Uyển tựa hồ nghe không hiểu thâm chọc của Lý phu nhân, vỗ vỗ ngực, thở ra nhẹ nhõm. Lý phu nhân chỉ thấy ngực căng trướng khó chịu, hít sâu một hơi, quyết định nói thẳng vào trọng tâm:

— Người cũng biết Lý gia ta mấy thế hệ đều là đơn truyền, nhân khẩu thưa thớt, Ngọc ca nhi bây giờ cũng đã mười sáu, ban đầu hai nhà đã thương nghị, chờ thêm một năm nữa liền tổ chức hôn sự cho các người. Nào ngờ phụ thân người đột ngột qua đời, người phải thủ hiếu tận ba năm. Chờ người ra hiếu, Ngọc ca nhi nhà ta đã mười chín tuổi. Thế đạo này, nam nhi mười chín tuổi còn chưa thành thân không nhiều, chúng ta cũng không thể cứ đợi như vậy. Ta định chọn một ngày cấp Ngọc ca nhi nạp thiếp, hơn nữa người hiện tại cũng không thể thành thân, ta muốn để thiếp thất của hần sinh con trước.

Nói tới đây thấy mặt Tô Ngọc Uyển hơi đỏ, bèn dừng lại một chút, nhàn nhạt nói:

— Chuyện này ta chỉ là tới thông tri người một tiếng, cũng không phải đến trưng cầu ý kiến của người.

Lúc đính thân, Lý Ngọc Minh mới chỉ là tiểu hài tử mười tuổi, chưa rành thế sự. Tô Trường Thanh thấy hần thông minh lanh lợi, tướng mạo lại tốt, tuy là con trai độc nhất, lão phu nhân cũng phụ mẫu tuy có sủng nịnh chút nhưng cũng không chiều hư, gia cảnh lại tốt, quan trọng nhất là nhân khẩu đơn giản. Lúc đó Lý lão thái gia cùng Lý lão phu nhân đều đã qua đời. Chủ tử trong phủ chỉ có Lý Ngọc Minh cùng cha mẹ hần, những thân thích xa cũng ít khi lui tới. Tô Ngọc Uyển sau này gả vào Lý gia, chỉ cần tạo quan hệ tốt với bà bà là được, không cần phí công đi đối phó chị em dâu cùng bá mẫu, thẩm thẩm. Tô Ngọc Uyển lại là Lý phu nhân tự mình nhìn trúng, bà ta tuy làm người cường thế nhưng cũng không phải không nói đạo lý, nếu đã thích Tô Ngọc Uyển, nửa đời sau lại phải dựa vào con dâu này, tổng cũng không thể khó xử nàng. Nghĩ vậy Tô Trường Thanh mới quyết định đem nữ nhi mình hết mực yêu thương gả cho Lý gia.

Ai ngờ, Lý Ngọc Minh đến mười ba, mười bốn tuổi, bắt đầu bộc lộ bản tính ham mê nữ sắc. Mới đầu Tô gia còn chưa biết, chờ đến khi Lý Ngọc Minh

hiếu thảng cường ép thu một nha hoàn tiểu lệ trong phủ làm thông phòng, ngặt nỗi nha hoàn kia đã có đính ước, mà phu gia của nàng ta cũng làm sinh ý trong thành, bởi vì thấy nha hoàn kia mỹ mạo tốt, làm nha hoàn nhà giàu, hiểu biết quy củ, cưới nàng không chừng còn có thể nhắc lên quan hệ với Lý gia, cho nên mới đính thân với nàng. Vì hôn phu kia cũng là người có phẩm hạnh tốt, dung mạo thanh tú. Đã có một nhà chồng tốt như vậy, xuất giá liền có thể làm chính thất, nha hoàn kia là người có chí khí, làm sao lại nhìn trộm vị trí thông phòng, tự nhiên là sống chết không đáp ứng. Lý Ngọc Minh lại đang tuổi phản nghịch, người càng không muốn, hấn càng thích, lập tức hạ được nha hoàn kia, làm đến cùng. Đợi đến khi nha hoàn kia tỉnh lại, vạn niệm câu hồi, quá mức bị phần liền trực tiếp nhảy giếng.

Chuyện này người bên ngoài không biết, nhưng người yêu nữ nhi như mạng như Tô Trường Thanh làm sao có thể không biết. Từ khi định xuống cửa hôn sự này, hấn đã hoa một số tiền lớn thu mua vài hạ nhân trong Lý phủ, gần nhất có thể tìm hiểu chút tin tức, thứ nữa về sau Tô Ngọc Uyển gả vào Lý gia cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Biết được Lý Ngọc Minh vì nữ sắc mà nháo tới mạng người, hấn liền hối hận không thôi. Nhưng từ hôn chung quy đối với nữ tử đầu không tốt, hơn nữa thiên hạ này nam tử chỉ có một nữ nhân như Lý lão gia cũng cực kỳ hiếm thấy, ngay cả hấn cũng nạp đều nạp hai phòng thiếp đầu. Lý Ngọc Minh là con trai duy nhất, thiếp thị là không thể thiếu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Trường Thanh vẫn không dám mạo muội từ hôn, chỉ phải người đến Lý gia nhắc nhở, để hấn quản thúc Lý Ngọc Minh một chút, đừng nháo ra chuyện gì tương tự, cũng trịnh trọng nói, Lý Ngọc Minh có nha hoàn thông phòng cũng không sao, nhưng trước khi Tô Ngọc Uyển sinh con, không được để thông phòng sinh thứ tử trước, trừ phi Tô Ngọc Uyển thành thân ba năm sau vẫn không có con. Nếu Lý gia không làm được chuyện này, vậy hôn ước giữa hai nhà cũng xem như hủy bỏ.

Nhi tử nhà mình làm ra chuyện gièm pha như vậy, còn bị thông gia biết, Lý lão gia đã đuối lý. Hơn nữa hấn đối với Tô Trường Thanh cũng cực kỳ quý trọng, mà yêu cầu của Tô gia cũng không có gì quá phận nên không nói hai lời đáp ứng ngay.

Lý phu nhân dám lấy chuyện này tới làm có từ hôn, chính là bởi vì biết Tô Trường Thanh vô cùng coi trọng chuyện này, trước lúc lâm chung không thể nào không nói cho Tô Ngọc Uyển biết. Cho dù Tô Ngọc Uyển đầu óc có bệnh, di nguyện của phụ thân cũng không thể không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Kịch thích

Đúng như dự đoán Tô Ngọc Uyển lập tức phần nộ chất vấn:

— Lý phu nhân các người lúc trước đã đáp ứng phụ thân ta, trước khi ta thành thân sẽ không để cho di nương sinh con trước, sau khi thành thân ba năm nếu vẫn không sinh được nhi tử thì mới cho phép thị thiếp sinh con, bây giờ lại muốn lật lọng. Phụ thân ta vừa qua đời đã bội ước, này cũng thực quá đáng.

Tô Ngọc Uyển tức giận, Lý phu nhân cũng không khó chịu, nhàn nhã nhấp một ngụm trà mới thông thả nói:

— Tình huống có chút thay đổi, ai biết được người lại không thể thành thân như dự tính đâu? Nhà ta mấy đời đều đơn truyền cũng không thể chỉ vì người liên chậm trễ khai chi tán diệp, cho dù là phụ thân người dưới đất biết được cũng không thể nói cái gì.

Tô Ngọc Uyển nếu không muốn lui cửa hôn sự này tự nhiên sẽ có lý do thoái thác, nhưng cục diện hiện tại chính là do một tay nàng sắp xếp, tự nhiên càng phải tích cực đâm vào chỗ đau của Lý phu nhân, thừa thắng xông lên. Nàng ngừng đầu, về mặt ngây thơ hỏi:

— Lúc trước Lý phu nhân không phải cũng không cho Lý lão gia nạp thiếp hay sao? Càng đừng nói là con vợ lẽ, chẳng lẽ lúc trước phu nhân đây không sợ chậm trễ Lý gia khai chi tán diệp?

Chuyện này Lý phu nhân cũng biết là không hợp lẽ thường, lời nói ra khó nghe, cũng chính là nghịch lân của bà ta. Trước đây có một phu nhân thương họ cũng nói lời này, bà ta vô cùng tức giận, cũng mặc kệ nhà kia làm sinh ý đồ son, không liên quan gì đến Lý gia, trực tiếp mở một cửa hàng sơn đoạt sinh ý của người ta. Nhà kia không có cách nào đành phải đóng cửa, bỏ tiền mở một cửa hàng sách khác, ai ngờ Lý phu nhân cũng không buông tha, tiếp tục mở một cửa hàng sách khác to hơn bên cạnh. Gia chủ nhà kia hết cách, đành phải mang theo thê tử đến quý gối nhận sai, bà ta mới bằng lòng bỏ qua. Nhưng nhà kia cũng bị tổn thất rất lớn, sa sút thành tiểu thương hộ. Từ đó về sau không còn ai dám nhắc tới chuyện này nữa.

Bây giờ tức phụ tương lai lại dám chất vấn trước mặt bà ta, Lý phu nhân thật sự cảm thấy Tô Ngọc Uyển đúng là kẻ đầu óc có bệnh, mới hành động khác người như thế, hoàn toàn không nói lý. Bà ta ban đầu còn cho rằng mình sẽ không tức giận, nào ngờ một chiêu này của Tô Ngọc Uyển khiến khí huyết toàn thân xông lên, gân xanh nổi đầy trên mặt.

— Phu nhân, người không sao chứ?

Nha hoàn thiếp thân của Lý phu nhân biết rõ Lý phu nhân không chấp nhận được nhất chính là bị người nhắc đến chuyện này cho nên từ lúc Tô Ngọc Uyển mở lời vẫn luôn chú ý bên này, thấy sắc mặt bà ta không đúng hai người vội vã tiến lên xoa bóp huyết thái dương, vuốt ngực thuận khí cho bà ta.

Lý phu nhân cũng biết mình luống cuống, vội vàng hít thật sâu mấy hơi, cố gắng bình tĩnh trở lại. Qua một lúc lâu sau mới dễ chịu một chút, xua xua tay nói với nha hoàn. Lúc này nha hoàn mới thu tay, lui xuống, còn không quên trừng mắt nhìn Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển cũng thực hoảng sợ, bởi vì biết Lý phu nhân xưa nay thân thể luôn khỏe mạnh, cho nên nàng mới dùng lời nói châm chọc bà ta, chỉ là chính nàng cũng không nghĩ tới Lý phu nhân lại phản ứng lớn như vậy, cho nên cũng có chút sợ hãi, sau này có lẽ không nên kích thích bà ta nữa mà Lý phu nhân cũng không cho nàng cơ hội, chờ bình thường trở lại bèn đứng lên nói:

— Chuyện đó không cần thương lượng nữa, nếu không hôn ước này cũng hủy bỏ. Chờ tới lúc người thành thân, những thứ tử, thứ nữ đó đều do người nuôi dưỡng.

Nói xong câu này bà ta cũng xoay người đi luôn, trong lòng đã quyết định chủ ý, cho dù Tô Ngọc Uyển thế nào, Lý Ngọc Minh có phản đối hay không, việc hôn nhân này bà ta nhất định phải lui. Bà còn muốn sống lâu thêm vài năm đâu.

Tô Ngọc Uyển đứng lên tiễn, chờ cho đến khi đoàn người của Lý phu nhân đã hoàn toàn đi khỏi, lại đợi thêm một lát mới mang theo nha hoàn ra cửa. Mãi cho đến khi lên xe ngựa ngồi xuống, Tô Ngọc Uyển mới phát hiện cảm xúc của Lập Xuân cùng Cốc Vũ có chút không đúng, đang lo lắng nhìn mình thì không khỏi buồn cười, duỗi tay ngọc quơ quơ trước mặt hai người nói:

— Mau hồi hôn.

Lập Xuân buồn bã thở dài một hơi, không có tâm tình đùa giỡn:

— Cô nương, người cứ như vậy từ hôn?

— Nào có nhanh như vậy? Bà ấy cũng chỉ mới nói thôi, còn phải trao đổi thiệp canh mới xong.

Nghĩ tới việc về nhà còn phải làm công tác tư tưởng với Ân thị, Tô Ngọc Uyển liền xoa trán, nàng tình nguyện đi sao trà năm ngày cũng không muốn nhìn Ân thị khóc. Lập Xuân lại thở dài, nhưng Cốc Vũ lại chép miệng nói:

— Lý phu nhân đã quyết định chủ ý, việc này đã không còn đường cứu vãn.

Tô Ngọc Uyển quét mắt nhìn hai nha hoàn, mình bạch hai người đây là đang lo lắng cho mình về sau không tìm được nhà chồng tốt, không khỏi cười nói:

— Các người nghĩ lại xem, nếu ta cùng Lý thiếu gia thành thân, sau này phải sống những ngày như thế nào, tâm tình tự nhiên sẽ tốt.

Lập Xuân cùng Cốc Vũ cũng biết Lý Ngọc Minh kia không phải phu quân tốt, trước kia chưa từ hôn, còn hận không thể để cô nương nhà mình nhanh cắt đứt quan hệ với kẻ tham hoa háo sắc kia một chút, nhưng lui thân rồi, lại không khỏi lo được lo mất.

Có thể nói từ sau khi phụ thân qua đời, Tô Ngọc Uyển có thể từng bước thuận lợi đi đến hôm nay cũng một phần nhờ vào sự duy trì ủng hộ và bầu bạn của mấy nha hoàn này. Không riêng gì Lập Xuân, Cốc Vũ mà tất cả những hạ nhân chân chính quan tâm nàng ở trong phủ chỉ sợ cũng đều lo lắng như thế. Vì để bọn họ an tâm, sau khi Tô Ngọc Uyển hồi phủ đã kêu Vương thị tới hỏi:

— Chỗ Lưu quản gia có truyền đến tin tức gì không?

— Có, có, nô tỳ nghe nói cô nương hồi phủ, đang định lại đây báo cáo thì cô nương đã cho người truyền. Chúng ta dựa theo lời phân phó của cô nương, để Trương nhị nương... à chính là phụ nhân làm nghề mai mối trong thôn của Mạnh cô nương. Trương nhị nương nhân lúc Lý thiếu gia tuần tra cửa hàng tơ lụa đã mang Mạnh cô nương đến đó. Lý thiếu gia vừa gặp Mạnh cô nương liền bắt chấp khách nhân tiến đến, còn Mạnh cô nương cũng vô cùng kính lễ. Hai người hàn huyên một lúc, Lý thiếu liền mời hai người họ đến hậu đường ngồi một lát, cũng không biết đã nói gì mà sau khi ra ngoài, cả ba người liền lên kiệu tới thẳng biệt viện Lý gia ở ngõ Diệp Liễu.

Vương thị nói đến đây liền ngừng đầu, liếc Tô Ngọc Uyển một cái thấy nàng trên mặt vẫn bình tĩnh, cũng không có phẫn nộ hay đau lòng gì mới tiếp tục nói:

— Mãi đến một canh giờ trước, ba người mới trở ra. Lý thiếu gia phái người đưa Mạnh cô nương cùng Trương nhị nương về nhà, đi theo còn có một ma ma của Lý phủ, một ít tơ lụa cùng thức ăn. Bởi vì không biết Mạnh cô nương có tính toán gì không nên vị kia nhà chúng ta cũng đi theo phái sau, định vào thôn tìm cơ hội hỏi thăm Trương nhị nương, bây giờ còn chưa thấy trở lại, lúc nào hần về, nô tỳ lại đến bẩm báo.

Bà còn chưa nói xong, Tiết Sương đã vén rèm lên nói:

— Cô nương, Lưu quản gia đã trở lại.

Vương thị lập tức vui vẻ. Tô Ngọc Uyển đang nói chuyện với Vương thị ở thính đường nên cũng không kiêng kị gì, cho Lưu quản gia vào bẩm báo. Lưu An tiến vào hành lễ xong cũng không đợi Tô Ngọc Uyển hỏi, chủ động bẩm báo:

— Cô nương, chuyện kia thành công rồi. Mạnh cô nương cũng thật là... – Hần lắc lắc đầu, mặt không giấu vẻ khinh thường – Trương nhị nương nói, Lý thiếu gia hứa hẹn với Mạnh cô nương sẽ đặt mua cho nàng một sân viện, khế đất đứng tên nàng ta, lại cho thêm một ngàn lượng, bất quá Lý thiếu còn chưa thành thân nên không tiện nạp thiệp, trước để nàng ở lại trong viện này, chờ hần thành thân xong sẽ tiếp nàng vào phủ. Mạnh cô nương đáp ứng rồi, chỉ chờ Lý thiếu đưa bạc cùng khế đất tới sẽ theo hần vào thành.

Đám người Lập Xuân vừa khinh thường hành vi của Mạnh Ánh Tuyết, vừa cảm thấy may mắn. Nếu Lý Ngọc Minh sống chết không chịu từ hôn Lý phu nhân tự nhiên cũng không có biện pháp, chờ Tô Ngọc Uyển vào cửa, còn không biết sẽ tra tấn thế nào đâu, đến lúc đó Tô Ngọc Uyển có thể sống

những ngày như thế nào nghĩ thôi cũng biết. Cho nên Tô Ngọc Uyển chỉ có thể từ hôn.

Bây giờ Lý Ngọc Minh đã bị Mạnh Ánh Tuyết quán lấy, chắc hẳn sẽ không đến mức sống chết ăn vạ cô nương nhà mình mà không chịu từ hôn nữa đi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Suy nghĩ của ân thị

— Trương nhị nương thì sao? Mạnh cô nương có muốn mang theo bà ấy vào thành không?

Nghe Tô Ngọc Uyển hỏi, đám người Lập Xuân cũng thu lại tâm tư, lắng tai nghe ngóng:

— Có. Hôm nay Trương nhị nương biểu hiện rất tốt, Mạnh cô nương muốn sân viện cùng bạc đều là chủ ý của bà ấy, cũng chính là bà nói với Lý thiếu. Mạnh cô nương không những cảm kích mà còn rất ý lại bà ấy, nắn nỉ bà theo nàng ta vào thành, cũng cấp tiền tiêu vật hàng tháng rất phong phú. Trương nhị nương vừa nhận bạc của Mạnh cô nương, còn có thêm bạc của chúng ta, tự nhiên là vui vẻ đáp ứng.

Nghe Lưu An nói như vậy, Tô Ngọc Uyển gật gật đầu tiếp:

— Như vậy thì tốt, người cũng nên liên hệ với nàng nhiều chút, nếu Lý thiếu vẫn còn không chịu từ hôn, lại cho nàng thêm bạc thúc đẩy chuyện này một chút.

— Vâng.

Lưu An thấy Tô Ngọc Uyển cũng không phân phó gì thêm liền cùng thê tử lui ra ngoài. Hạ Chí cũng tiến vào bẩm báo:

— Cô nương, phu nhân nghe nói người đã trở lại cho người đến thúc giục người nhanh qua đó.

Tô Ngọc Uyển thở dài một hơi, dùng ngón tay xoa xoa giữa mày, hữu khí vô lực đứng lên nói:

— Đi thôi.

Bình thường Tô Ngọc Uyển ở trong phủ, bên người chỉ tùy ý mang theo một nha hoàn, bây giờ nàng còn đang bận tâm làm sao đối phó với nước mắt của Ân thị, căn bản không nhớ tới việc chọn nha hoàn nào đi theo mình.

Lập Xuân biết rõ lát nữa Tô Ngọc Uyển phải đối mặt với chuyện gì nên vội vàng giao đãi một câu “Ta đi theo cô nương” liền đuổi theo.

Trong sân Ân thị đang ngồi cắt tia phía trước một chậu đỗ quyên đỏ, nắng xuân ấm áp chiếu lên người bà, ánh lên màu đỏ của hoa đỗ quyên, khiến cho khuôn mặt tiêu tụy trước kia cũng có tinh thần hơn.

Tô Ngọc Uyển bước nhanh vài bước tới trước mặt mẫu thân, cẩn thận đánh giá, xác định không phải ảo giác, mẫu thân quả thật tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, khí sắc trên mặt cũng rất tốt. Mẫu thân đối với phụ thân chính là yêu cùng ý lại, Tô Ngọc Uyển biết nếu không có chuyện gì kích thích, mẫu thân ắt sẽ chìm đắm vào bi thương mà tinh thần sa sút, dần dần... Hiện giờ mẫu thân lại thần kỳ khôi phục trở lại, có phải hay không lời khuyên của nàng đã có tác dụng, bởi vì không muốn con cái phải bận tâm mới đi yêu quý thân thể mình?

Nhìn thấy Tô Ngọc Uyển tới đây, Quan ma ma cười tiến lên vài bước đón, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

— Cô nương, từ sau khi người nói những lời kia, phu nhân đã thông suốt, tối hôm qua còn tự mình ép buộc ăn hết một chén cơm, lại ngủ sớm, sáng nay thức dậy đã tản bộ ở hoa viên, sau khi ăn sáng xong còn đi tu sửa cây cối, cả người đều rất có tinh thần.

— Thật không? Vậy thì tốt quá.

Tô Ngọc Uyển vui mừng, nhường mày nói. Lại bước thêm hai bước đến bên cạnh Ân thị, đỡ bà đứng dậy gọi một tiếng.

— Nương.

— Ủ, trở về rồi à. Có mệt không, ăn tối chưa, nương kêu phòng bếp nấu canh nấm tuyết, tuyết lê với củ từ rồi, con uống một chén đi.

Tô Ngọc Uyển trong lòng vui vẻ, mẫu thân ấm áp trước kia của nàng đã quay trở lại rồi. Nàng đỡ cánh tay Ân thị, cùng nhau đi về phòng, trên mặt vui sướng nói:

— Được, con đang đói bụng đây, biết ngay ở chỗ nương sẽ có đồ ăn ngon mà.

– Người, nha đầu này, bên ngoài có vẻ vàng cũng phải biết chiều cố chính mình. Nếu bạn quá không thể ăn cơm cũng phải chuẩn bị chút điểm tâm lót bụng.

Ân thị có chút trách cứ, quay đầu liếc nhìn Lập Xuân. Lập Xuân còn chưa kịp giải thích, Tô Ngọc Uyển đã nói trước, một bộ hồn dỗi, làm nũng Ân thị:

– Điểm tâm đương nhiên là có, cơm cũng đã ăn một chút, chỉ là vừa nghe nương nói có đồ ăn ngon, tự nhiên lại thấy đói bụng.

Từ khi nữ nhi mười hai tuổi theo trượng phu giúp đỡ sinh ý, đã rất ít khi ở trước mặt mình làm nũng. Nếu có, Ân thị cũng không chống đỡ được, tâm liền mềm thành một mảnh, càng thêm yêu thương nữ nhi.

Hai người vào phòng ngồi xuống. Hứa ma ma đã sớm cho nha hoàn đi phòng bếp lấy canh nấm tuyết, tuyết lê củ từ mang tới, tự mình đặt ở trên bàn, tha thiết nhìn Tô Ngọc Uyển nói:

– Đại cô nương nhanh nếm thử, chén canh này là phu nhân tự mình làm cho người.

– Thật? vậy nhất định là sẽ rất ngon.

Tô Ngọc Uyển đón lấy, múc một muổng bỏ vào trong miệng, vị ngọt thanh của nước canh liền tràn ra. Nấm tuyết giòn, tuyết lê ngọt, củ từ mềm mại, hương vị vô cùng phong phú. Nước đường đỏ hầm cũng rất vừa miệng, không quá ngọt cũng không nhạt. Nàng ngẩng đầu lên cười ngọt ngào với Ân thị:

– Ăn rất ngon.

Nhìn nữ nhi như vậy, Ân thị càng thêm áy náy tự trách:

– Trước kia là nương không tốt, chỉ lo cho chính mình mà không quan tâm các người. Về sau sẽ không như vậy nữa. Canh này nếu người thích, nương mỗi ngày đều làm.

– Vâng. Nữ nhi rất thích ăn.

– Được, vậy mỗi ngày nương sẽ nấu một món khác nhau, ăn hoài món này cũng ngán. Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi cũng có phần, một lát chờ bọn chúng trở về, nương sẽ gọi tới ăn.

Cái này chứng tỏ bà đã sớm cho người đi hỏi thăm hành tung của hai đệ đệ. Thấy được mẫu thân đã thật sự bước ra từ trong bi thương, đặt trọng tâm lên người nữ nhi, tâm tình của Tô Ngọc Uyển cũng tốt lên, áp lực cùng phiền não trước khi vào cửa cũng tan biến hết.

Tô Ngọc Uyển chậm rãi ăn xong canh, rửa tay, súc miệng, chờ cho nha hoàn lui xuống hết mới nhìn Ân thị nói:

– Nương, Lý phu nhân hôm nay phải người tới kêu nữ nhi đến trà lâu nói chuyện.

– Hà? – Ân thị không biết chuyện này, giật mình lo lắng nhìn Tô Ngọc Uyển – bà ấy nói gì? Có phải là trách cứ chuyện người ra cửa, xuất đầu lộ diện hay không?

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, cười nói:

– Cũng không hẳn. Lúc nữ nhi vào cửa, bà ấy nói bởi vì con phải giữ đạo hiếu ba năm, Lý gia mấy đời đều đơn truyền, bọn họ không thể chờ lâu như vậy cho nên muốn để cho thiếp thất sinh con trước. Đợi đến lúc con thành thân không chừng đã có thể làm nương của mấy hài tử rồi.

Tô Ngọc Uyển vốn cảm thấy Lý gia làm người bạc bẽo, vừa hoang đường vừa buồn cười. Nhưng tươi cười này trong mắt đám người Quan ma ma cùng Ân thị chính là trong lòng tràn ngập chưa xót, chỉ là gắng gượng cười vui.

Cho dù là ai, nhắc tới yêu cầu như vậy của bà bà, không khóc đã là tốt rồi, làm sao còn có thể cười được? Tô Ngọc Uyển cười, chỉ sợ cũng là lo lắng mẫu thân nên mới cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh.

Quan ma ma cùng Hứa ma ma trong lòng càng thêm thương tiếc, Ân thị lại càng thêm tự trách, cầm tay Tô Ngọc Uyển nước mắt rơi:

– Đứa nhỏ này thật là làm khổ người.

Tô Ngọc Uyển lại đau đầu, mẫu thân một khi đã khóc không tốn nửa canh giờ thì không xong nàng còn cả sọt lời chưa nói đâu. Không ngờ câu tiếp theo của Ân thị làm nàng ngậm ngùi cả người.

– Nếu không, chúng ta từ hôn đi.

Tô Ngọc Uyển không dám tin tưởng lỗ tai của mình. Ân thị từ nhỏ đã được hun đúc tư tưởng tam tòng tứ đức, trượng phu chính là mệnh của nàng. Nhưng khi Tô Trường Thanh phát hiện Lý Ngọc Minh có vô số thông phòng, tức giận muốn từ hôn, Ân thị lại sống chết không nghe, lo lắng từ hôn sẽ ảnh hưởng thanh danh Tô Ngọc Uyển, về sau càng không thể tìm được hôn sự tốt.

Cho nên trước đó, Tô Ngọc Uyển cũng không có niềm tin có thể khuyên giải mẫu thân đồng ý từ hôn. Từ trước đến nay, hôn nhân đều là lệnh cha mẹ, lời mai mối. Định thân phải được cha mẹ cho phép mà từ hôn cũng vậy, rào cản Ân thị này, không thể nào vòng qua được. Nàng còn chuẩn bị trường kỳ

kháng chiến đâu, không ngờ bây giờ lại dễ dàng nói ra, còn không phải do mình khuyên mà là mẫu thân tự mình nhắc tới.

Tô Ngọc Uyển hướng mắt nhìn Lập Xuân, muốn xác nhận xem có phải ảo giác hay không. Lập Xuân cũng biết cô nương nhà mình có ý gì nên dùng sức găt đầu, xác nhận cô nương không nghe lầm, phu nhân không cần người khuyên bảo, đã chủ động đưa ra chủ ý từ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thỉnh an

Tô Ngọc Uyển quay lại nhìn Ân thị. Có lẽ ánh mắt của nàng quá mức kinh ngạc, Ân thị bèn giải thích:

— Là Quan ma ma cùng Hứa ma ma tối hôm qua đã đem hết những biểu hiện gần đây của Lý thiếu gia nói với ta, khuyên ta đừng để người đi chịu khổ. Người tuổi nhỏ tang cha, một mình chống đỡ gia nghiệp đã đủ vất vả, nếu lại làm người nửa đời sau cũng không có được ngày lành, đừng nói là nương không chịu được, cho dù là cha người ở dưới đất chỉ sợ cũng không an lòng. Cho nên...

Nhắc tới trượng phu, nàng lại càng bi thương nước nớc. Tô Ngọc Uyển cũng không an ủi mẫu thân ngay, ngẩng đầu nhìn Quan ma ma cùng Hứa ma ma. Quan ma ma từ ái nhìn nàng găt đầu. Trong lòng Tô Ngọc Uyển cũng thấy âm ập. Đúng là nàng từng hạ lệnh cho Quan ma ma cùng Hứa ma ma khi hầu hạ Ân thị, nếu Ân thị hồ đồ thì phải khuyên bảo ngăn cản, cũng phải đề phòng người khác lợi dụng Ân thị mềm lòng mà đối phó nàng cùng hai đệ đệ. Nhưng Tô Ngọc Uyển cũng chưa từng trông đợi bọn họ có thể giúp đỡ mình đến mức này. Dù sao nàng cũng là chủ, bọn họ là hạ nhân, tuy nàng cùng mấy người Lập Xuân tình như tỷ muội nhưng không phải tất cả mọi quan hệ chủ tớ đều có thể có tình cảm thâm sâu như vậy. Không ngờ tới Quan ma ma cùng Hứa ma ma lại cho nàng một kinh hi lớn.

So với Quan ma ma tuổi già lại không có con cái, Hứa ma ma chú trọng hiệu quả cùng lợi ích hơn một chút. Bà thật cẩn thận nhìn biểu tình của Tô Ngọc Uyển, sợ nàng cảm thấy hai người tự chủ trương mà sinh ra bất mãn. Đến khi nhìn thấy kinh hi trong mắt nàng, cục đá trong lòng rốt cục cũng có thể buông xuống, mới cười nói:

— Phu nhân đau lòng cô nương, tự nhiên sẽ không muốn cô nương chịu khổ.

Tô Ngọc Uyển găt đầu, đang muốn trấn an Ân thị vài câu, lại không nghĩ Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh từ trà sạn trở lại thỉnh an Ân thị, cùng nhau ăn com. Ân thị giục người đi phòng bếp dọn com, hỏi thăm sự tình của hai người cả ngày hôm nay, trong phòng liền náo nhiệt lên.

Tô Ngọc Uyển nhìn Hứa ma ma ra hiệu, hai người cùng ra khỏi phòng, tới hành lang, Tô Ngọc Uyển hỏi:

— Đây là có chuyện gì? Phu nhân làm sao lại đồng ý? Các người khuyên nhủ thế nào?

— Trước đây chúng ta cũng không phải chưa từng khuyên qua, nhưng chuyện này phu nhân cố chấp thế nào cô nương cũng không phải không biết. Sở dĩ lần này có thể khuyên thông còn phải nhờ phúc của Hàn ma ma.

— Hàn ma ma? Chính là ma ma của Cửu tổ phụ kia?

— Chính là bà ấy. Bà ấy trước khi đi có tới cáo từ với phu nhân, tuy lời nói không rõ ràng nhưng cũng lộ ra chút ý tứ. Thiếu gia Trần gia cùng cô nương tuổi tác xấp xỉ cũng có mấy người, mỗi người đều là người đọc sách có hai người còn đậu tú tài. Nói cô nương tốt như vậy, nếu có thể gả vào Trần gia kia đã thân càng thêm thân. Đáng tiếc cô nương lại đã có hôn ước, trong lời nói còn tràn ngập tiếc nuối.

Nói tới đây Hứa ma ma không khỏi mỉm cười, bội phục nói:

— Hàn ma ma không hổ là ma ma có thể diện trong nhà quan gia, từng câu đều đánh vào tâm khảm. Cô nương cũng biết, phu nhân rất dễ mềm lòng. Hàn ma ma lại chân thành khẩn thiết như vậy, phu nhân liền nghe lọt, thời gian này vẫn luôn cân nhắc đầu. Chuyện cô nương gặp mấy ngày nay, Lập Xuân cũng có nói với chúng ta, để chúng ta khuyên phu nhân một chút, không nghĩ tới, lần này phu nhân lại có thể nghĩ thông.

Nguyên lai nơi này không chỉ có công của Hàn ma ma, mà nha hoàn Lập Xuân cũng vì việc này ra sức không ít. Trong lòng Tô Ngọc Uyển cũng thấy âm ập. Nàng tuy không còn cha, nhị thúc tham lam như hổ như sói nhưng nương yêu thương nàng, đệ đệ lại hiểu chuyện, hạ nhân trung tâm. Có bọn họ, con đường gian nan hiểm trở phía trước đã không còn đáng sợ nữa.

Chuyện từ hôn này chỉ còn duy nhất một cửa ải chỗ Lý Ngọc Minh mà thôi. Nếu Lý phu nhân không thể thuyết phục được hấn, vậy nàng cũng chỉ có thể mượn lực từ Mạnh Ánh Tuyết.

Hai người nói chuyện xong, đang muốn vào nhà, lại nhìn thấy nha hoàn đi lấy com lại trở về tay không, phía sau còn dẫn theo một phụ nhân, là Chu ma ma, quần sự bên chỗ lão phu nhân.

Chu ma ma trông thấy Tô Ngọc Uyển vội vã tiến lên hành lễ, cười nói:

- Bởi vì lão phu nhân gần đây thân thể không khỏe, Không đại phu nhân mang theo hai cháu gái lại đây thỉnh an, lão phu nhân để các nàng ở lại ăn cơm chiều rồi mới trở về. Lại nghĩ người một nhà đã lâu không cùng nhau ăn cơm, mới lệnh cho lão nô tới đây truyền lời, để đại phu nhân cùng đại cô nương, nhị thiếu gia, tam thiếu gia cùng nhau qua đó dùng cơm.
- Làm phiền ma ma.

Tô Ngọc Uyển bảo Hứa ma ma dẫn Chu ma ma vào nhà, trong lòng suy nghĩ một chút. Tô lão phu nhân Không thị không phải mẹ ruột của Tô Trường Thanh, lại có chút tâm tư, Tô lão thái gia lo lắng bà ta động tay động chân, từ sau khi bà ta sinh nhi tử, liền rất ít khi để Tô Trường Thanh xuất hiện trước mặt bà, cả ngày đều mang theo bên mình. Tô lão phu nhân vô cố bị trượng phu đề phòng như vậy trong lòng không vui, cũng không thèm để ý Tô Trường Thanh nữa, hai người tuy có danh nghĩa là mẫu tử, cùng nhau sống chung vài thập niên nhưng tình cảm lại rất đậm đặc, chỉ là giữ chút mặt mũi.

Từ khi Tô lão thái gia qua đời, ba phòng lại phân ra, chút mặt mũi này Tô lão phu nhân cũng lười duy trì, trừ bỏ lễ tết, từ trước đến nay đều không gọi người đại phòng qua dùng cơm. Ngày thường cũng chỉ có Ân thị mỗi sáng đi thỉnh an Tô lão phu nhân, Tô Ngọc Uyển, Tô Thế Xương, Tô Thế Thịnh đều là mừng một, mười lăm mới đi thỉnh an một lần. Đây cũng là quy củ do Tô lão thái gia lập lúc còn sống, nói mấy người vẫn bồi còn phải đi học, không cần mỗi ngày đều phải thỉnh an.

Bây giờ không phải lễ tết, cũng không phải mừng một, mười lăm, hơn nữa còn là buổi tối, tuy có mượn lý do Không phu nhân tới, nhưng Hưu Ninh thành này vốn không lớn, Không gia cách Tô gia cũng không xa. Gia cảnh của Không gia cũng không tốt lành gì, mấy năm nay ít nhiều đều nhờ lão phu nhân giúp đỡ, mở quán trà, mỗi năm lại cấp cho lá trà tốt nhất, lúc này mới dễ sống, coi như tiểu phú thương, cũng mua được mấy nha hoàn bà tử.

Vì chuyện này mà Không gia sùng bái Tô lão phu nhân như thần linh, thường xuyên tới cửa thỉnh an. Không đại phu nhân kia không một tháng ít nhất đến Tô gia cũng mười ngày.

Hơn nữa khi bà ấy tới, Tô lão phu nhân cũng không muốn đại phòng xuất hiện, cho dù có gặp Ân thị đi thỉnh an cũng sớm đuổi trở về, chỉ sợ lúc Không thị nhìn nọt mình làm Tô Trường Thanh biết được bản thân bà ta trợ cấp nhà mẹ đẻ, tố cáo trước mặt phụ thân, khiến Tô lão thái gia bất mãn. Cho dù Tô lão thái gia qua đời, bà ta vẫn giữ thói quen này.

Bây giờ lại coi đây là cái cớ gọi các nàng qua, không thông báo trước lại còn ngay lúc mấu chốt nhị phòng trăm phương nghìn kế chiếm đoạt tài sản đại phòng, bữa cơm này không thể không khiến người ta phải nghĩ nhiều.

Trong phòng Ân thị vừa nghe là bà bà cho gọi, vội thay đổi quần áo, phân phó nha hoàn:

- Đi hỏi ngũ cô nương xem nàng có muốn đi cùng không? Nàng dạo này uống thuốc của một lang trung tha phương, đã tốt hơn rất nhiều, ngày thường cũng có thể ra ngoài một chút.

Ngũ cô nương Tô gia Tô Ngọc Như, là do Viên di nương sở sinh, chỉ nhỏ hơn Tô Ngọc Mân của tam phòng nửa tháng. Nàng vừa ra đời thân thể đã không tốt, lúc còn nhỏ mắc phong hàn sau chuyển thành bệnh suyễn, ngày thường rất ít ra cửa. Ân thị xưa nay đối với thứ tử, thứ nữ đều tốt, thường xuyên cho người đi xem tình huống mẹ con hai người, chi phí ăn mặc cùng khám bệnh cũng không cắt xén.

- Nữ nhi dạo này cũng bận quá, hai ngày nữa rảnh rồi sẽ đến thăm ngũ muội muội.

Tô Ngọc Uyển nói. Viên di nương là người thành thật an phận, Tô Ngọc Nhược thân thể lại yếu đuối, Tô Ngọc Uyển thích trẻ con nên cũng thực thích vị muội muội này, nghe nói nàng thân mình đã tốt lên thì vô cùng cao hứng.

Ân thị đổi xong quần áo, lại thấy nhị nữ vừa mới trở về từ bên ngoài, trên người vẫn còn mang áo khoác ra cửa, không cần đổi lại, liền gọi người mở cửa nhỏ ở hoa viên, đi về phía nhị phòng

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Tô ngọc lắng

Lúc đoàn người tới Ninh Hi đường, trong phòng đã vô cùng náo nhiệt, còn mơ hồ xen lẫn tiếng cười của mấy tiểu cô nương. Đi vào trong phòng Tô Ngọc Uyển thấy Không đại phu nhân đang ngồi bên dưới chủ vị, nói chuyện với Tô lão phu nhân, mà nữ nhi của bà ta là Không Bội Vân cùng mấy người Tô Ngọc Lăng đang cười rất vui vẻ, mẹ con Ngụy thị, tam phu nhân cùng hai nữ nhi của bà cũng đã đến.

Mẹ con Không gia tuy là khách quen nhưng dù sao nam nữ vẫn có khác, Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh thỉnh an lão phu nhân xong liền đi về phía đại sảnh, dùng bữa cùng Tô Trường Đình và Tô Trường Phong.

- Đại biểu tỷ tới rồi?

Không Bội Vân thấy Tô Ngọc Uyển lại đây thì ngừng cười, đứng lên hành lễ với Ân thị cùng Tô Ngọc Uyển. Không đại lão gia lớn tuổi hơn Tô Trường Thanh, Không đại phu nhân liền ngồi ngay ngắn, chờ Ân thị hành lễ với mình. Tô lão phu nhân đợi mọi người hành lễ xong, liền phân phó nói:

- Canh giờ không sớm, lát nữa Nguyệt nương cùng Vân tỷ nhi còn phải trở về, kêu các nàng nhanh dọn cơm đi.

Nguyệt thị lên tiếng, tự mình đi thu xếp. Ân thị cười nói:

- Đa tạ nương. Không biết đại biểu tâu mang cá gì tới?
- Gỏi là cá gì nhỉ...

Không đại phu nhân nhắm mắt suy nghĩ nửa ngày, gõ gõ đầu đầy châu ngọc của mình, cười tự trách:

- Xem ta này, trí nhớ thật là hổng bét, trước khi tới ta còn cố ý hỏi lão gia nhà ta tên cá, bây giờ lại không nhớ ra. Bất quá người yên tâm, ta vẫn nhớ kỹ Uyển tỷ nhi không ăn được cá biển, cho nên lúc hỏi tên, còn đặc biệt hỏi rõ là cá biển hay cá sông, gã sai vặt của lão gia nhà ta nói là cá sông. A, nhớ ra rồi, cá này là cá Dao, rất khó bắt, gã sai vặt kia phải hoa rất nhiều bạc mới mua được một sọt này, chính là nghĩ cô thái thái thích ăn đồ ngon nên mới mua tới hiếu kính.

Tô Ngọc Uyển cong môi cười, vuốt mông ngựa khen:

- Vẫn là biểu cửu mẫu có tâm hiếu thuận tổ mẫu. Bất quá cá này quý như vậy, mấy người tiểu bối chúng ta ăn không nổi, vẫn nên để tổ mẫu bồi bổ thân mình đi.
- Ai nha, Uyển tỷ nhi người cũng thực hiếu thuận, không uống công cô thái thái thương người. Người yên tâm, biểu cửu người tuy không có tiền đồ gì, năm trước mở quán trà, vận chuyển theo đường sông, cũng kiếm được ít bạc. Tục ngữ nói, uống nước không quên người đào giếng. Tô gia đối với chúng ta tốt, chúng ta cũng không dám quên. Cá này mua tới cũng là muốn cảm tạ mọi người, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ mỗi người một con.

Lời này của Không thị khiến Tô lão phu nhân vô cùng có mặt mũi, tràn ngập ý cười nói:

- Biểu cửu mẫu người đã nói vậy, người cũng đừng khách khí, chỉ lo ăn nghèo nàng là được.

Cả phòng lại được dịp cười vang. Lúc này Nguyệt thị cũng vào bữa:

- Nương, đồ ăn đã chuẩn bị xong, chúng ta nhanh tới thiên đình đi.
- Ừ, đi thôi.

Tô lão phu nhân vừa mới đứng dậy, Không đại phu nhân đã giành trước một bước nâng bà, đi đến đại sảnh. Trong sảnh bày hai bàn, người lớn một bàn, tiểu cô nương một bàn, mọi người theo thứ tự ngồi xuống, lúc hạ nhân hầu hạ chủ từ rửa tay, nha hoàn thiếp thân đã giúp chủ từ gấp đồ ăn.

Cá Dao kia rộng chừng ba bốn chỉ, dài hơn một thước (một thước là 33cm, cơ mà một chỉ là bao nhiêu mình bó tay, ai biết có thể chỉ giúp mình với được không), hấp trong mâm sứ trắng nõn, bên trên rải hành sợi, đặt ở giữa bàn.

Bàn này của Tô Ngọc Uyển có tất cả sáu người, trên mâm sứ cũng vừa đủ sáu con cá Dao, đúng là mỗi người một con. Không Bội Vân tuy là khách, nhưng cá là do nhà nàng mang đến, nên lên tiếng khuyên nhủ:

- Mọi người đừng khách khí, nhanh nếm thử cá này đi. Ta nghe cha ta nói, cá này ăn rất ngon, phải tự mình ăn thử mới biết được.

Tô gia tuy là thương gia, nhưng Tô lão thái gia xuất thân là người đọc sách, rất là chú trọng quy củ. Bàn này tuy cùng thể hệ, nhưng Tô Ngọc Uyển là trưởng tử, nàng không động đũa, những người khác cũng không thể động.

Lập Xuân thấy mọi người đều nhìn về phía Tô Ngọc Uyển, thì dùng mắt hỏi, thấy nàng gật gật đầu, liền kẹp cá tới cái đĩa trước mặt, tình tế gỡ xương. Ánh mắt Tô Ngọc Lăng lóe lên bảo nha hoàn của mình cũng gấp một con.

Tô Ngọc Uyển nhìn đĩa cá Lập Xuân gỡ ra trước mặt, do dự một chút, dùng đũa gấp một miếng nhỏ bỏ vào miệng. Cá Dao này quả nhiên là danh bất hư truyền, thịt cá non mịn, vào miệng liền tan, khó nhất chính là cỡ hương vị vô cùng tươi ngon kia khiến cho răng miệng sinh hương, thật lâu không tiêu tan. Người có đầu lưỡi mẫn cảm như Tô Ngọc Uyển, đối với đồ ăn ngon như vậy thực vô cùng hưởng thụ.

Tô Ngọc Uyển bất quá cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, ở trước mặt nữ vị cũng muốn phóng túng mình một chút. Bất quá nàng quét mắt nhìn Tô Ngọc Lăng một chút, đũa đang hướng về đĩa cá liền dừng lại, chuyển qua kẹp một miếng gà phù dung, đưa vào miệng.

Tô Ngọc Lăng ngừng ăn, hướng Không Bội Vân sử một ánh mắt. Không Bội Vân lập tức hiểu ý, cười cười nói với Tô Ngọc Uyển:

- Đại biểu tỷ, sao tỷ không ăn? Chẳng lẽ là hương vị không tốt?
- Ta ăn cá biển sẽ bị dị ứng, khi còn nhỏ thiếu chút nữa đã bỏ mạng.

Tô Ngọc Uyển cũng chậm rãi nói, bỏ miếng gà phù dung kia vào miệng.

Tươi cười trên mặt Không Bội Vân cứng đờ một lát, lại nhanh chóng khôi phục thái độ nói:

– Nhưng đây là cá sông, chính là bắt lên từ sông của châu chúng ta. Đại tỷ tỷ cũng biết cha ta mấy năm nay tuy có buôn bán trà nhưng với tài lực nhà chúng ta cũng chỉ có thể quanh quẩn trong châu này, không thể ra biển. Cá này là do cha ta tận mắt nhìn thấy người ta bắt lên, mướn thuyền cùng xe ngựa nhanh chóng mang về. Cá này chú ý tươi mới, chậm trễ một hai ngày, liền chết hơn phân nửa, cá Đao lại quý, cha ta làm sao lại bỏ được mà đem bạc vớt vào nước đâu. Hơn nữa, hẳn cho dù có tâm, cũng không có tài lực đó.

Không Bội Vân giương mắt nhìn Tô Ngọc Uyển, đôi mắt thanh triệt, vô cùng ngây thơ hồn nhiên:

– Cho nên đại tỷ cứ yên tâm, sẽ không có chuyện gì.

Lúc này lại có một âm thanh trào phúng chen vào:

– Vân tỷ nhi, người cũng đừng khuyên, nếu không có người còn cho rằng người muốn hại nàng đâu. Cả ngày nghi thần nghi quỷ, thật đúng là đem chính mình như đại nhân vật.

Lời này vừa nói ra, cả nhà đều an tĩnh, mọi người nhìn trộm Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển quay đầu nhìn chằm chằm Tô Ngọc Lăng, ánh mắt lạnh lẽo, bất quá thanh âm vẫn không nhanh không chậm, vô cùng thông dong, khỏe miệng còn mang theo ý cười:

– Tô Ngọc Lăng, Vân biểu muội còn ở đây đâu, người thật muốn đem từng chuyện từng chuyện nhị thúc cùng nhị thẩm đối ta kể ra sao, để xem có phải hay không có người muốn hại ta, xem ta như đại nhân vật?

Tô Ngọc Lăng ngẹn lời. Phụ thân nàng cụ thể đối với Tô Ngọc Uyển làm cái gì nàng không biết, nhưng Tô Trường Đình xúi giục nông dân trồng chè, ngăn cản đại phòng, nhị thái thái lại thu mua Tổng thị, dùng Lý gia tạo áp lực lên Tô Ngọc Uyển, hai chuyện này dưới sự cố ý để lộ của Tô Ngọc Uyển, hạ nhân Tô gia đều lên lút nghị luận, các chủ tử đều biết. Tô Ngọc Lăng tự nhiên cũng nghe nói. Mà trong nội tâm của nàng ta, Không Bội Vân tuy là người Không gia, nhưng so với đường tỷ Tô Ngọc Uyển này càng thân thiết hơn, những chuyện đó của phụ thân cũng không hề kiêng dè Không gia.

Nhưng những chuyện đó của cha mẹ, chỉ có thể làm, không thể nói, nói ra chẳng khác nào chứng thực đồn đãi, đối với Không gia thân cận lại xa cách với nhà đại bá cũng vậy, chỉ có thể làm, không thể nói, nói ra chính là kẻ bạc tình bội nghĩa, không biết phân biệt thân sơ.

Chỗ chết người chính là Tô Ngọc Lăng vô cùng hiểu đường tỷ nhà mình, thật chộc giận nàng, nàng thật sự sẽ nói ra hết những chuyện cha mẹ mình đã làm trước mặt mọi người.

Người trong Tô gia tự mình xé rách mặt có thể, nhị phòng đem hết thủ đoạn đoạt gia sản cũng có thể, nhưng trừ phi Tô Trường Đình không muốn ở lại Hưu Ninh thành này, nếu không tuyệt đối không dám để Tô Ngọc Uyển thông cáo thiên hạ mọi chuyện. Tuy nói thương nhân trọng lợi ích, nhưng huy thương làm việc quan trọng nhất là chữ tín. Tô Trường Đình đối với người thân còn có thể bất nghĩa, vì một chút lợi ích mà bức thân nhân vào con đường cùng, người ngoài ai còn dám cùng hắn làm ăn buôn bán?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Phát ban

Nhìn Tô Ngọc Lăng bị ngẹn, vừa xấu hổ vừa giận dữ lại không thể nói ra lời, Không Bội Vân bỗng nhiên đối với vị đại biểu tỷ không cùng huyết thống này sinh ra sợ hãi. Đáng lẽ lúc này nàng nên đứng ra giảng hòa hai câu, nể mặt người ngoài như nàng, Tô Ngọc Uyển sẽ không làm khó, nhưng nàng hiện tại vô cùng sợ hãi, há miệng cũng không phát ra được một lời nào.

Tô Ngọc Vân cùng Tô Ngọc Mân của tam phòng bị khí thế giương cung, bạt kiếm này dọa sợ, ngơ ngác ngồi ở kia, không dám cử động, sợ hai vị đường tỷ trút giận lên mình.

Tô Ngọc Uyển nói xong câu kia lại khí định thần nhàn bỏ gà phù dung bỏ vào miệng, chậm rãi nhai, sau đó lại gấp một đĩa thịt cá, lúc bỏ vào miệng còn liếc mắt thị uy với Tô Ngọc Lăng, phảng phất như muốn nói: “Người nói ta sợ, ta liền ăn cho người xem”

Hành động giận dữ này của tiểu cô nương làm không khí trong phòng bùng lỏng theo. Tô Ngọc Vân dù sao cũng lớn chút, biết Tô Ngọc Uyển tuy lợi hại, nhưng đối với tỷ muội nhà mình trước nay đều khoan dung, chỉ cần đừng giống như Tô Ngọc Lăng chộc phiên toái, nàng sẽ không vô cớ trút giận lên mình, bèn lớn gan hòa giải, vừa nói vừa chỉ bát canh giữa bàn:

– Hôm nay canh gà không tệ, đại tỷ ném thử xem.

– Thật không? Vậy ta cũng ném thử.

Tô Ngọc Uyển từ từ nuốt cá trong miệng, bảo Lập Xuân múc canh gà. Không Bội Vân cùng Tô Ngọc Mân thấy vậy, đều thở dài nhẹ nhõm. Tô Ngọc Lăng thấy Tô Ngọc Uyển không ăn cá nữa chuyển sang uống canh gà thì vô cùng buồn bực, không khỏi liếc Tô Ngọc Vân một cái.

Tuy Tô Ngọc Lăng cùng Tô Ngọc Vân đều là cháu gái ruột thịt của Tô lão phu nhân, nhưng nhị phu nhân Ngụy thị bởi vì gia thế tốt, còn sinh được con trai, miệng lại ngọt. Tô Ngọc Lăng dung mạo xuất chúng, Tô lão phu nhân tự nhiên là cưng cháu gái này hơn. Tam phu nhân Tần thị ngần ấy năm chỉ sinh được hai nữ nhi, còn muốn ngăn trượng phu không được nạp thiếp, Tô lão phu nhân liền không thích nàng, đối với hai người Tô Ngọc Vân cùng Tô Ngọc Mân cũng nhàn nhạt. Cho nên Tô Ngọc Vân cùng Tô Ngọc Mân đều có chút sợ Tô Ngọc Lăng, thấy Tô Ngọc Lăng trừng mình thì vội rụt cổ, không dám nói nữa.

— Tam muội muội ăn cá đi, cá này rất ngon.

Tô Ngọc Uyển cười với Tô Ngọc Vân khiến nàng vô cùng cảm kích, gật gật đầu, kẹp miếng cá trong đĩa trước mặt, cúi đầu rũ mắt, không muốn xen vào việc của người khác.

Tô Ngọc Lăng nhìn Tô Ngọc Uyển chậm rãi ăn xong thịt cá, trong mắt hơi lóe lên. Tần thị tuy rằng vẫn ăn cơm bên kia, còn thường thường nói chuyện với Khổng đại phu nhân nhưng lực chú ý vẫn đặt ở trên người hai nữ nhi. Thấy Tô Ngọc Lăng khi để nữ nhi nhà mình thì siết chặt khăn tay, thiếu chút nữa đã phát tác, may mắn nha hoàn Thanh Mai lặng lẽ túm tay áo của bà, lúc này bà mới nén giận, ăn cơm cũng không có mùi vị gì.

Bữa cơm này ước chừng nửa canh giờ, đến lúc sắc trời hơi muộn, Khổng đại phu nhân mới mang theo Khổng Bội Vân rời đi.

Tô Ngọc Uyển theo sau mẫu thân ra khỏi nhị phòng liền nhỏ giọng phân phó Lập Xuân:

— Người đi nói cho Lưu An, để hắn thỉnh lang trung ở trong phủ chờ.

— Cô nương, người không sao chứ?

Lập Xuân hoảng hốt nên hơi lớn tiếng, khiến Ân thị đang đi đằng trước cũng giật mình dừng bước, xoay người lại hỏi:

— Uyển tỷ nhi người làm sao vậy?

— Không có việc gì, nữ nhi vương phải tặng đá một chút thôi, là nha hoàn này chuyện bé xé ra to.

Tô Ngọc Uyển vừa nói vừa liếc Lập Xuân một cái. Lập Xuân vô khăn tay không nói gì, khăn trương nhìn chăm chăm Tô Ngọc Uyển. Ân thị thấy nữ nhi cũng không có gì khác thường, liền yên lòng dặn dò:

— Người đi đường cẩn thận chút. Lập Xuân đỡ cô nương.

Nói xong cũng xoay người tiếp tục đi về phía trước. Lập Xuân tiến lên đỡ Tô Ngọc Uyển, túm Tô Ngọc Uyển thật chặt, thiếu chút nữa làm Tô Ngọc Uyển ăn đau. Tô Ngọc Uyển chỉ đành thấp giọng giải thích:

— Ta hiện tại không sao, nhưng cá Đào kia là cá sông cũng là cá biển, ta lo lắng lát nữa có chuyện gì không ổn, mới mời lang trung trước.

Tô Trường Thanh thích xem các loại sách viết về phong tục các nơi, Tô Ngọc Uyển cũng đi theo xem, tự nhiên là biết cá Đào quý giá, sản lượng lại ít, hương vị tươi ngon rất được yêu thích nên giá cực cao. Nàng cũng biết cá này sống ở biển, vào mùa sinh sản tháng ba, tháng tư hàng năm sẽ theo Trường Giang vào hồ nước, nhánh sông để đẻ trứng, vào tiết thanh minh, ở chỗ Trường Giang đổ vào cửa biển sẽ có thể bắt được cá Đào. Cho nên nói cá Đào này là cá sông hay cá biển đều không sai.

Tô Ngọc Uyển biết rõ cá này còn ăn, tự nhiên là có dụng ý. Nếu nhị phòng đã muốn mượn tay Khổng đại phu nhân hại nàng, nàng tự nhiên là thuận nước đẩy thuyền, đánh trả một đòn. Bất quá đánh trả địch nhân cũng không cần phải dùng mạng để đổi, cho nên lúc ăn cá nàng đã lén phun ra một nửa vào khăn tay, một chút còn lại này, tìm lang trung trước cho yên tâm. Việc này nhất định phải nháo lớn, bây giờ sợ đi gạt Ân thị là bởi vì thời gian còn sớm, nếu lúc này nói mình dị ứng mà phát ban thì hơi giả, sợ phản kích không thành còn bị chê cười.

Lập Xuân nghe xong không những không thả lỏng, ngược lại càng khăn trương, giọng nói có chút khác thường, mang theo nước nín:

— Biết rõ là cá biển cô nương còn ăn, người không biết quý trọng tính mạng của mình hay sao?

Lập Xuân từ trước đến nay ôn trọng, nói chuyện hay làm việc đều rất ít khi để lộ cảm xúc ra ngoài. Nay lại khóc thút thít khiến Tô Ngọc Uyển vừa buồn cười lại cảm động, vỗ vỗ tay nàng nói:

— Ta không sao, chỉ là lo trước khỏi họa thôi.

— Có việc hay không cũng không phải do người định đoạt.

Lập Xuân lập tức cường ngạnh, Tô Ngọc Uyển hết cách đành phải đầu hàng:

— Được rồi, là ta sai, ta không nên tham ăn, trở về liền đội chậu nước đứng ở chân tường nửa canh giờ, Lập Xuân cô nương có thể cho tiểu nhân chút mặt mũi, thay tiểu nhân đi một chuyến này không?

Lập Xuân không khỏi phì cười, nín khóc. Bất quá nàng vẫn còn tức giận, nên không thèm chào hỏi, trực tiếp bỏ Tô Ngọc Uyển lại chạy ra đường nhỏ. Tô Thế Thịnh cùng Tô Thế Xương thấy hai người rì rầm nói chuyện, cũng không biết là nói gì, lúc này lại thấy Lập Xuân vội vã chạy đi, bèn hỏi:

– Tỷ, Lập Xuân đi đâu vậy?

Ân thị quay đầu lại nhìn.

– Không có gì, lúc ta trở về đánh rơi khăn tay trên xe ngựa, kêu nàng đi tìm thôi.

Mọi người nghe xong cũng không để tâm. Ân thị không yên tâm Tô Ngọc Uyển đi một mình, cho một nha hoàn của mình theo Tô Ngọc Uyển, mọi người lúc này mới từ ngã rẽ chia ra, trở về sân của mình.

Thân thể Tô Ngọc Uyển cực kỳ miễn cảm với cá biển. Chờ nàng trở lại trong sân, gọi Hạ Chí chuẩn bị nước tắm gội liền phát hiện trên người đã bắt đầu phát ban. Bất quá đúng như nàng dự đoán, cá Đao bởi vì thời gian này đều sống ở nước ngọt, mức độ dị ứng của nàng cũng không mãnh liệt như đối với cá biển. Ban cũng chỉ xuất hiện trên mặt cùng cánh tay, cổ có một ít, trên người thừa thớt mấy nốt, tình huống cũng không nghiêm trọng.

Hạ Chí hầu hạ Tô Ngọc Uyển tắm rửa lại vô cùng hoảng sợ, hét lớn lên:

– Lê ma ma, Lê ma ma, nhanh tới đây, cô nương phát ban.

Vừa nghe tới hai chữ “phát ban”, hạ nhân trong viện đều hoảng sợ, Cốc Vũ đang bụng thùng nước nóng đến đây vội vàng thả xuống, xốc mạnh vọt vào. Lê ma ma đang ở gian ngoài làm trung y cho Tô Ngọc Uyển cũng giật mình châm vào tay, máu tươi chảy ra bà cũng bất chấp, giày còn không kịp xỏ, mang vớ chạy vào phòng tắm.

Tô Ngọc Uyển bị giọng nói của Hạ Chí dọa hoảng, tự nhiên bị mọi người vây lại xem thì luống cuống tay chân lấy một kiện áo phủ lên người, khiến trách Hạ Chí:

– Người gọi cái quý gì nha? Mấy người các người cũng ra ngoài đi, nhìn gì mà nhìn?

Lê ma ma mắt diếc tai ngo, tiến lên bắt lấy tay tron bóng Tô Ngọc Uyển, dưới ánh đèn hiện rõ mấy nốt ban đỏ kia thì hoảng sợ đến mức tay run lên:

– Đây là làm sao?

– Ta đi thỉnh lang trung.

Cốc Vũ cũng không đợi người phân phó, xoay người chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phản ứng

– Ai, không cần...

Tô Ngọc Uyển còn chưa nói xong, Cốc Vũ đã không thấy bóng dáng. Tiết Sương cùng Hạ Chí vừa lục lọi khắp phòng vừa hỏi:

– Thuốc lần trước cô nương uống có còn dư hay không, để ở chỗ nào rồi?

– Cô nương nhanh mặc quần áo vào đi, một lát lang trung sẽ tới.

Lê ma ma cũng cầm quần áo sạch sẽ lại hầu hạ Tô Ngọc Uyển mặc vào. Tô Ngọc Uyển nhìn hạ nhân trong phòng vội vàng hoảng hốt như vậy thì tim như được rót qua một dòng nước ấm, cho dù không cảm thấy khó chịu vẫn phối hợp mặc quần áo, nằm ở trên giường.

Lập Xuân từ bên ngoài vọt vào, nhìn Tô Ngọc Uyển:

– Lang trung tới rồi. Cô nương thật sự phát ban sao?

Cốc Vũ cũng theo sau tiến vào, chắc là đã gặp nhau trên đường. Tô Ngọc Uyển thấy đại phu đã tới cũng yên tâm, vẫy vẫy tay nói:

– Mọi người lại cả đây đi, ta có chuyện muốn nói.

Nhìn Tô Ngọc Uyển vẫn thanh tỉnh, nhàn nhã, không có chút xú thống khổ nào, so với tình hình sống dở chết dở lần trước thì tốt hơn rất nhiều, mọi người cũng an tâm lên vây quanh nàng.

– Cá Đao hôm nay Không đại nãi nãi nói là cá sông, kêu ta yên tâm ăn, lời này cả lão phu nhân, nhị, tam phu nhân cùng mấy vị muội muội cũng đều nghe thấy, lúc ăn cơm, Lăng tỷ nhi nhìn ta rất nhiều lần, lại dùng lời nói khích ta, rõ ràng đây là cái bẫy, muốn hại ta đâu. Người đã muốn hại, ta lý nào lại

không tiếp, cho nên trận ban này phát ra cho dù là thật hay giả, cũng mặc kệ có nghiêm trọng hay không, mọi người phải xử lý như thật nghiêm trọng, có hiểu không?

Thấy Tô Ngọc Uyển trong lòng đã có tính toán, hơn nữa bệnh tình cũng không nghiêm trọng như mình tưởng, mọi người cũng thoải mái hơn. Lê ma ma nói:

— Cô nương, nhị phòng lòng lang dạ sói tự nhiên sẽ có báo ứng, người hà tất phải lấy thân thể chính mình ra tính kế, người nếu có chuyện gì, mấy chục nhân khẩu chúng ta phải sống thế nào?

— Đúng vậy, cho dù như thế nào đại cô nương cũng không thể đem thân mình ra đùa giỡn.

Lập Xuân tuy thỉnh lang trung tới nhưng trong lòng vẫn còn tức giận, phụ họa theo ma ma. Tô Ngọc Uyển đành phải nhấc tay lên đảm bảo:

— Được rồi, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.

— Hừ, lần nào cô nương cũng nói vậy.

Hạ Chí cũng chen vào, Tô Ngọc Uyển đành phải giả vờ đáng thương, cào cào cánh tay:

— A, ngứa quá, khó chịu muốn chết, ta không nhịn được.

Một chiều này quả nhiên hữu hiệu, Lê ma ma vội vàng tiến lên bắt lấy hai cánh tay của nàng, sợ nàng không nhịn được mà cào rách da, nếu trên người lưu lại sẹo thì thật phiền toái, cô nương gia là không thể bị phá tướng. Mấy nha hoàn kia vội vã thỉnh đại phu, đương nhiên trước khi đưa người vào phòng cũng không quên tặng một đại hồng bao để đại phu sau khi rời đi sẽ dựa theo lời của các nàng mà nói chuyện, cô nương cũng không thể chịu khổ không công.

Lập Xuân đi ra ngoài thỉnh đại phu vào xem bệnh. Hoắc đại phu vốn là người quen của đại phòng, đối với tình huống Tô gia vô cùng hiểu biết, sau khi bắt mạch, liền mở miệng nói:

— Đại cô nương lúc năm tuổi ăn cá biển bị dị ứng, suýt chút nữa ta đã mất mạng. Lão hủ đã từng nói với mọi người cô nương không thể lại ăn cá biển, cô nương mấy năm nay vẫn làm theo, sao hôm nay lại tham ăn? Tình huống lần này còn tốt, ăn không bao nhiêu nên cũng không nghiêm trọng, nếu còn không kiêng ăn, lần sau chưa chắc cũng có vận khí tốt như vậy.

Lê ma ma được Tô Trường Thanh tuyển làm nữ hầu cho Tô Ngọc Uyển, tự nhiên cũng không phải là người vô dụng, ngồi một bên roi lệ nói:

— Còn không phải tại Khổng đại phu nhân kia, luôn miệng nói là cá sông, không có gì đáng ngại, lại nói bà ấy phải hoa một số tiền lớn mới mua được một ít tới hiếu kính lão phu nhân, nhị cô nương lại nhiều lần ở bên cạnh trào phúng, nói cô nương ngay cả cá cũng không dám ăn, cô nương cũng không còn cách nào, mới ăn một chút. Nào ngờ...

Hoắc đại phu cả đời hành tẩu nơi nhà cao cửa rộng, chuyện hậu trạch xấu xa gặp qua không ít, cho dù không cần hỏi thăm, chỉ cần những lời này của Lê ma ma cũng có thể đoán được tám chín phần. Chỉ là hắn là người từng trải, chỉ cần bo bo giữ mạng, đối với những lời này cũng không tỏ ý kiến, chỉ vuốt râu nói:

— Ta lại khai cho cô nương mấy toa thuốc, đúng hạn uống liền không sao. Chỉ là về sau không thể đụng vào cá biển nữa.

— Đa tạ Hoắc đại phu.

Lê ma ma lau nước mắt, bỏ tay Tô Ngọc Uyển vào trong màn, đứng dậy đưa đại phu ra ngoài khai phương thuốc, vừa đi vừa nói:

— Bệnh này của cô nương nhà ta, nhìn qua không có gì nghiêm trọng, nhưng trên mặt lại đầy ban, chúng ta lo lắng sẽ để lại sẹo...

Chờ cho tiếng nói chuyện xa dần, Tô Ngọc Uyển mới xốc màn lên nói:

— Đại phu cũng đã tới, việc này không thể gạt phu nhân, Cốc Vũ, người tự mình đến chỗ phu nhân thông báo đi, phu nhân là người thành thật, sẽ không biết diễn, lúc người nói chuyện nhớ châm chước một chút.

Cốc Vũ hiểu ý linh mệnh đi ngay.

Đại phu ra khỏi phủ không bao lâu, chuyện Tô Ngọc Uyển ăn cá biển bị dị ứng nghiêm trọng đã lan truyền khắp Tô gia, Tô Ngọc Vân của tam phòng nghe thấy thì hoảng sợ, nói với mẫu thân Tần thị:

— Làm sao có thể? Khổng đại phu nhân đã thề son sắt là cá sông.

Tần thị trấn an nữ nhi:

— Ta mới hỏi cha người, cá Đao sống ở biển, nhưng cũng có một đoạn thời gian sẽ trở về sống ở trong sông hồ. Chắc là Khổng đại phu nhân cũng không biết chuyện này, mới nói là cá sông.

– Nhưng mà, nhưng mà...

Tô Ngọc Vân rối rắm, nàng tuy tuổi nhỏ, lại được mẫu thân bảo vệ mà trưởng thành, tính tình vô cùng đơn thuần, nhưng cũng không ngờ, nhớ lại biểu hiện của Tô Ngọc Lăng trong bữa cơm liền cảm thấy chuyện này cũng không phải là trùng hợp. Chỉ cần nghĩ tới nhị phòng vì muốn đoạt gia sản mà cố ý kêu Không gia mang cá Đao tới, thiết lập bố cục, đoạt tánh mạng của Tô Ngọc Uyển, nàng liền dựng tóc gáy. Gia đình ngày thường nhìn vô cùng ấm áp kia, dưới ánh nền lại đều là bóng tối. Phảng phất như một góc yêu ma quỷ quái bất cứ lúc nào cũng có thể bò ra đem nàng cắn nuốt. Tô Ngọc Vân rung mình, dùng sức ôm Tần thị:

– Nương, con sợ.

Tần thị ôm nữ nhi, trong mắt đều là hàn ý.

Nhị phòng bên kia, Tô Trường Đình uống rượu say mơ màng đang chuẩn bị đi phòng tiểu thiếp qua đêm, nghe được tin liền xoay người đi về chính viện, nổi trận lôi đình với Ngụy thị cùng Tô Ngọc Lăng:

– Ai kêu các ngươi làm như vậy? Quả thực là ngu xuẩn, ngu xuẩn!

Tô Ngọc Lăng vừa nghe hạ nhân báo cáo nên đến đây chia sẻ tin vui với mẫu thân, thấy phụ thân bỗng dưng tức giận thì không khỏi hoảng sợ. Ngụy thị vốn không sợ Tô Trường Đình, ôm nữ nhi an ủi, hét lên:

– Uống rượu vào không đi tìm chỗ ngủ chạy tới đây ồn ào cái gì? Ai ngu xuẩn? Ta thấy ngươi mới là kẻ ngu! Đồ vô dụng, có chút chuyện cũng làm không xong, còn phải để lão nương ra tay. Bây giờ còn có mặt mũi mắng chửi ta, thật là buồn cười. Nhanh về chỗ tiểu thiếp mà nghỉ ngơi đi, đừng mượn rượu giả điên trước mặt lão nương.

Tô Trường Đình tức xì khói:

– Nói ngươi ngu ngu người còn không thừa nhận. Ta hỏi ngươi có phải ngươi kêu Không gia mang cá Đao tới, còn để Lăng tỷ nhi kích Uyển tỷ nhi ăn hết?

– Là ta thì sao?

Ngụy thị chống nạnh đứng trước mặt Tô Trường Đình, Tô Trường Đình gờ ngón tay chỉ Ngụy thị, tức giận nói không ra lời. Tô Ngọc Lăng so với Ngụy thị bình tĩnh hơn rất nhiều, thấy Tô Trường Đình không giống như mượn rượu làm càn thì vội hỏi:

– Cha, người bị sao vậy? Rốt cuộc nương và ta đã làm sai chuyện gì?

– Làm sai cái gì? Ta tuy rằng xúi giục nông dân trồng chè bội ước, lại đoạt phần lớn trà thương, nhưng tất cả đều làm trong tối. Uyển tỷ nhi cho dù biết ta làm nhưng không có chứng cứ cũng không thể làm gì ta, nhiều nhất cũng chỉ để lộ tiếng gió, để hạ nhân nghị luận vài câu. Ta chỉ cần nói vài câu sáng tỏ liền xong. Các ngươi lại khen ngược, đem nhục điểm sờ sờ dâng tới tay người ta. Trong phủ nhiều người nhìn như vậy, các ngươi còn ép Uyển tỷ nhi ăn cá. Các ngươi cứ đợi mà xem, không đến ngày mai, chuyện ta hạ độc chất nữ, mưu tài hại mạng chỉ sợ cũng đồn đãi khắp thành. Đến lúc đó còn có ai dám cùng ta làm ăn buôn bán? Không có sinh ý, các ngươi đợi mà uống gió Tây Bắc đi. Ngu xuẩn, quả thực là ngu xuẩn.

Ngụy thị cùng Tô Ngọc Lăng hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nghiêm trọng

Thật tình mà nói, tuy ba phòng ở Tô gia không hòa thuận, nhưng cũng chỉ là tiểu đánh, tiểu nháo, lời qua tiếng lại mà thôi. Chuyện lớn nhất chính là Tô Trường Đình đối với sinh ý của Tô Trường Thanh hạ ngáng chân, cạnh tranh gay gắt một chút, bên ngoài vẫn giữ hòa khí, còn chưa xé rách mặt.

Ăn thị lại là cái tượng bột, giữa chị em dâu cũng không nháo ra chuyện gì. Tô Trường Đình tuy có di nương, nhưng cũng là nha hoàn của Ngụy thị, một tháng nếu không phải Ngụy thị bắt tiện hoặc uống rượu bị ghét bỏ thì Tô Trường Đình cũng không thể ngủ lại ở chỗ di nương, ngay cả một thứ tử, thứ nữ cũng không có. Ngụy thị tuy đã gả vào Tô gia mười mấy năm, nhưng cũng không có kinh nghiệm trạch đấu gì.

Nhị phòng như vậy, đại phòng bởi vì Ăn thị tuân thủ tam tông tứ đức, đối xử tử tế với di nương cùng con vợ lẽ, tam phòng Tần thị không sinh được nhi tử nên mặc dù bất mãn trọng phụ nạp thiếp cũng không dám oán giận, cho nên hậu trạch Tô gia trước giờ đều không có cảnh tranh đấu người chết ta sống. Tô Ngọc Lăng lớn lên trong hoàn cảnh đó, tự nhiên cũng giống như mẫu thân mình, vô cùng thẳng thắn.

Vì thế lúc đưa ma trở về bị Tô Ngọc Uyển chộc giận một hồi, hai mẹ con không thể nhịn được, lại thấy Tô Trường Đình đã ra mấy chiêu cũng không thể làm Tô Ngọc Uyển cúi đầu thì nhất thời sốt ruột, làm chuyện ngu ngốc.

Ngụy thị tình ngộ, vội vàng hỏi:

– Vậy phải làm sao bây giờ?

Tô Trường Đình hung hăng trừng mắt bà ta một cái, ngồi xuống đồ một ly trà ra uống rồi mới nói:

– Ngày mai kêu biểu tầu lại đây, xin lỗi Uyển tỷ nhi, chuyện này để Khổng gia gánh đi.

– Cũng chỉ có thể làm vậy.

Ngụy thị nghĩ tới hậu quả thì cũng vội lên, vẫy vẫy tay phân phó hạ nhân:

– Người đâu, đi đưa tin cho Khổng đại phu nhân, kêu nàng sớm mai lại đến đây một chuyến.

Ân thị trở về viện, vừa mới cởi áo ngoài đột nhiên nghe tin Tô Ngọc Uyển phát ban thì hoảng sợ đến mức áo ngoài cũng không kịp xỏ, vừa khóc vừa chạy tới.

– Uyển tỷ nhi, người làm sao vậy?

Ân thị xúc màn lên, thấy trên mặt, trên tay Tô Ngọc Uyển chỉ chút nốt ban đỏ thì không khỏi hít một hơi khí lạnh, sợ đến mức quên cả khóc.

– Nữ nhi không sao, nương người đừng lo lắng, uống thuốc là sẽ không sao nữa.

Tô Ngọc Uyển có chút áy náy, ban trên người nàng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ thừa thốt mấy nốt mà thôi, uống xong thuốc của Hoắc đại phu, lại ngủ một giấc, ngày mai phỏng chừng liền không có việc gì. Hiện tại phải có ý giả trang nhiều ban như vậy chính là để người Tô gia đến xem thấy được bệnh tình của nàng vô cùng nghiêm trọng. Nếu tính tình Ân thị không nhu nhược, lỗi tại lại mềm, để bị người lừa gạt thì nàng cũng sẽ không che giấu chân tướng. Đáng tiếc, haiz, cũng chỉ có thể để Ân thị thương tâm mấy ngày.

Nước mắt Ân thị lại ào ào rớt xuống. Lập Xuân cũng khóc nói:

– Phu nhân, Khổng đại phu nhân hết lần này đến lần khác nói là không phải cá biển, đại cô nương ăn sẽ không sao, lúc ấy cô nương vẫn do dự, chỉ ăn một đĩa liền không dám ăn nữa, nhưng nhị cô nương lại cố ý dùng lời kích cô nương, nói cô nương không dám ăn, là nghĩ xấu người ta, làm như có ai cố ý hại nàng không bằng, cô nương không làm sao được, mới phải ăn cá kia. Ai biết được...

Những người khác cũng thấp giọng nức nở theo.

Lê ma ma vừa gạt lệ, vừa oán hận nói:

– Nhất định là nhị phòng cố ý muốn hại cô nương sinh bệnh để bọn họ dễ tiếp nhận vườn trà. Nếu không làm sao có thể khéo như vậy, Khổng đại phu nhân tặng cá tới, nhị cô nương còn một bên chăm ngời thổi gió, chỉ sợ đại cô nương không ăn.

Tiếng khóc của Ân thị từ từ nhỏ xuống, nhìn gương mặt có chút khủng bố kia Tô Ngọc Uyển hơi giật mình. Mất một lúc sau bà mới lẩm bầm bầm như tự hỏi mình mà cũng hỏi Tô Ngọc Uyển:

– Thật như vậy sao?

Tính tình này của Ân thị lúc Tô Trường Thanh mới cưới về cũng muốn thay đổi một chút, nhưng vài lần vẫn thất bại nên đành bỏ qua, Lập Xuân cùng Lê ma ma cũng không dám hy vọng gì vào bà. Chỉ là chuyện đã phát sinh, cũng không thể để Tô Ngọc Uyển oan uổng chịu khổ, nhân cơ hội giáo dục Ân thị một chút, để bà bớt tin người cũng tốt.

– Còn không phải sao?

Nghe Lê ma ma chém đinh chặt sắt mà khẳng định, Ân thị bỗng dung đứng lên, nhìn Tô Ngọc Uyển một cái nói:

– Nương đi tìm nhị đệ muội.

– Nương, người cho dù tìm được nhị thẩm, bà ấy cũng sẽ không thừa nhận, có khi còn cắn ngược lại nói nữ nhi vì tham ăn, thân thể lại yếu đuối mới phát bệnh.

– Vậy phải làm sao? Đều tại nương vô dụng, không thể bảo vệ được người chu toàn.

Còn chưa đợi Tô Ngọc Uyển mở miệng, Lê ma ma đã nói:

– Bây giờ chúng ta chịu thiệt như vậy nhưng cũng không có biện pháp gì đành phải nhẫn thôi. Bất quá là phu nhân cũng đừng để cô nương chịu khổ oan ức. Nếu đến lúc đó lão phu nhân có nói cái gì trước mặt người, nhị phu nhân lại giả vờ đáng thương, người cũng đừng đem vườn trà nhà chúng ta giao ra.

Ân thị lau nước mắt, gạt đầu như giả vờ nói:

- Uyên tỷ nhi, người yên tâm, nương sẽ không đáp ứng bọn họ, lời người nói lúc trước, ta vẫn còn nhớ đâu.
- Nương nhớ rõ thì nữ nhi cũng yên tâm rồi.

Lúc này Tiết Sương vén rèm tiến vào bẩm

- Phu nhân, cô nương, lão phu nhân phái nha hoàn đến thăm cô nương.

Mắt Tô Ngọc Uyên hơi lóe lên, phân phó nha hoàn để người vào, lại liếc Lập Xuân ra hiệu, Lập Xuân hiểu ý liền thả màn xuống, ngăn cản tầm nhìn của mọi người bên ngoài.

Tiết Sương lại ra ngoài, một lát sau đã dẫn theo một nha hoàn tiến vào. Nha hoàn vừa tiến đến đã nhún gối hành lễ nói:

- Nô tỳ Hồng Tụ thỉnh an đại phu nhân cùng cô nương. Lão phu nhân vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi liền nghe hạ nhân tới báo đại cô nương bị bệnh, trong lòng yên nên phái nô tỳ lại đây xem. Lão phu nhân còn nói, nếu Hoắc đại phu không có bản lĩnh, người liền lấy bái thiếp thỉnh Hoàng đại phu đến xem, phải nhanh chóng chữa khỏi cho cô nương.

Hoàng đại phu nguyên là ngự y trong cung, không biết phạm sai gì mà cáo lão về quê, ngày thường cũng ít khi ra ngoài xem bệnh. Nhưng Tô lão thái gia có quan hệ rất tốt với ông ấy, ông ấy cũng nể mặt Tô lão phu nhân vài phần, nếu bà có bệnh gì nghiêm trọng cũng có thể thỉnh Hoàng đại phu tới xem. Nhưng loại ân tình này dùng một lần liền thiếu đi một lần, đã thỉnh hẳn đến xem một lần, ai biết lần thứ hai hẳn có còn chịu tới không, cho nên mấy trưởng bối Tô gia cho dù có bệnh nặng cũng chưa dám nhắc tới Hoàng đại phu.

Hiện giờ lão phu nhân nói lời này, tức khắc làm cho Ân thị cảm động rơi nước mắt nói:

- Tạ ơn lão phu nhân nhớ thương, ta đây liền thay mặt Uyên tỷ nhi tạ ơn lão phu nhân. Nói xong liền hướng Hồng Tụ hành lễ.

Hồng Tụ vội vàng đỡ Ân thị, cười nói:

- Phu nhân cũng đừng khách khí. Lão phu nhân nói, đại cô nương chính là bà ấy nhìn lớn lên, là người một nhà, sao có thể không đau lòng. Bên này của đại cô nương nếu có yêu cầu gì cũng đừng khách khí, nhất định phải nói với bà, lão nhân gia bà nếu có, tuyệt sẽ không luyến tiếc.

- Vâng, đa tạ lão phu nhân.

Nhìn Ân thị như vậy, Lê ma ma không khỏi thở dài một hơi. Hồng Tụ truyền đạt ý tứ lão phu nhân xong bèn hỏi bệnh tình Tô Ngọc Uyên:

- Không biết đại cô nương bây giờ thế nào rồi?

Ân thị lại khóc nói:

- Phát ban đầy mặt, cũng không biết thuốc của Hoắc đại phu có dùng được hay không?

Hồng tụ nghe được lời này thì nhủ mảy. Tô lão phu nhân nói câu kia, bất quá cũng chỉ là khách sáo một câu, bán một cái ân tình cho Ân thị chứ cũng không phải thật sự muốn thỉnh Hoàng đại phu. Lão nhân gia cũng đã năm mươi rồi, thân thể không tốt, cũng không biết khi nào thì phải dùng đến lá bùa Hoàng đại phu này để cứu mạng, làm sao có thể nhường cơ hội cho Tô Ngọc Uyên. Nghĩ vậy nhưng Hồng Tụ vẫn hỏi:

- Nô tỳ có thể gặp cô nương không?

Nàng tới đây chính là để tìm hiểu tin tức. Tuy Ân thị xưa nay làm người thành thật, nhưng dù sao mắt thấy mới là thật, nàng dù sao cũng phải tận mắt nhìn thấy Tô Ngọc Uyên mới có thể trở về báo cáo.

Nếu là trước đây Ân thị sẽ bận tâm suy nghĩ của Tô Ngọc Uyên mà hỏi nàng một tiếng có gặp hay không. Nhưng mấy lời này của lão phu nhân đã làm bà cảm động muốn chết, không nghĩ ngợi gì đã nhắc màn lên.

Tô Ngọc Uyên mạo hiểm ăn cá Đao, lại giả trang nốt ban đầy mặt lừa Ân thị, còn không phải vì để cho Tô lão phu nhân cùng người nhị phòng đến nhìn hay sao? Cho nên Lập Xuân cũng không xin chỉ thị của Tô Ngọc Uyên nữa mà nhắc màn lên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thoái thác

Nhìn khuôn mặt biến đổi hoàn toàn kia của Tô Ngọc Uyên, Hồng Tụ sợ tới mức quên cả thở, nắm thật chặt khăn tay, không tự chủ được mà lùi về phía sau, may mắn là phản ứng nhanh nhạy mới miễn cưỡng nhìn xuống. Nàng nhìn Tô Ngọc Uyên, cười cứng gượng hỏi:

– Đại cô nương vẫn ổn chứ ạ?

Tô Ngọc Uyển mở mắt ra, suy yếu gật gật đầu, cũng không nói chuyện.

Lê ma ma bên cạnh lau nước mắt nói:

– Cô nương nhà ta không thể nói chuyện lớn tiếng được nữa, còn thỉnh Hồng Tụ cô nương thứ lỗi cho.

Hồng Tụ không muốn đối diện với gương mặt kia của Tô Ngọc Uyển bèn quay lại hỏi Ân thị:

– Đại cô nương đã uống thuốc chưa, đại phu nói sao?

Ân thị đang muốn há miệng nói chuyện liền thấy Cốc Vũ cẩn thận bưng chén thuốc tiến vào, vừa đi vừa nói:

– Ma ma, thuốc nấu xong rồi.

Lê ma ma vội tiến lên đón lấy chén thuốc, vừa dùng muỗng khuấy cho hạ nhiệt, vừa trả lời Hồng Tụ:

– Lúc cô nương ăn cơm xong trở lại trong phòng tắm gội phát hiện không thích hợp mới thỉnh Hoắc đại phu tới. Nay xem, thuốc cũng vừa nấu xong, còn chưa kịp uống đây.

Lúc Ân thị tới, Hoắc đại phu đã đi rồi, bệnh tình của Tô Ngọc Uyển cũng là nghe Lê ma ma nói, nghe Hồng Tụ hỏi lại gọi lên thương tâm, chảy nước mắt nói:

– Đại phu nói, bệnh này của Uyển tỷ nhi tính mạng không ngại, nhưng nếu không cẩn thận sẽ để lại sẹo, cái này biết phải làm sao?

– Sẽ không đâu, cô nương phúc khí thâm hậu, sẽ không có chuyện gì đâu.

Hồng Tụ an ủi Ân thị, nhìn Lê ma ma bón thuốc cho Tô Ngọc Uyển một lúc rồi mới cáo từ.

Hồng Tụ vừa đi thì Mạnh di nương, Viên di nương cùng hai huynh đệ Tô Thế Xương, Tô Thế Thịnh cũng tới, Ngụy thị cùng Tần thị cũng cho nha hoàn đến hỏi thăm, còn tặng chút đồ bô.

Đội hai nha hoàn kia đi rồi, Tô Ngọc Uyển mới yếu ớt khuyên đệ đệ cùng di nương về nghỉ tạm, cũng khuyên Ân thị:

– Nương, con không sao, người trở về nghỉ ngơi đi.

Ân thị không chịu đi, lắc đầu nói:

– Có trở về ta cũng không ngủ được, phải ở đây thủ mới yên tâm.

– Hay là thái thái ở bên giường bên ngoài nghỉ ngơi đi, cô nương có chuyện gì người cũng có thể biết được.

Lê ma ma đề nghị, Tô Ngọc Uyển cũng nói theo:

– Nương ngồi ở đây canh, nữ nhi cũng không thể an tâm ngủ.

Ân thị bắt đầu đi đánh phải ra gian ngoài nơi mấy nha hoàn gác đêm nghỉ ngơi mà nằm xuống. Lúc này Lê ma ma cũng nhanh chóng tẩy sạch hóa trang trên mặt Tô Ngọc Uyển. Nàng vốn đã bị phát ban, nếu còn bôi trét phấn cả đêm, Lê ma ma lo lắng bệnh sẽ càng thêm nghiêm trọng. Vì đối phó với loại tiểu nhân này mà bị hủy dung thì mất nhiều hơn được.

Rửa mặt, hầu hạ Tô Ngọc Uyển ngủ xong, Lê ma ma không yên tâm, nên cùng Lập Xuân trông chừng cả một đêm, đợi tới sáng ngày thứ hai thấy mấy nốt ban kia đã nhạt dần, uống thêm một thang thuốc nữa liền không sao mới yên tâm một chút, vừa hóa trang lại mấy nốt đỏ trên mặt cho Tô Ngọc Uyển, vừa nói:

– Sau này cô nương không được lấy chính mình ra để đùa giỡn nữa, việc này nếu còn xảy ra một lần nữa, hôn của ta có khi cũng bị dọa hỏng mất.

Hôm qua Tô Ngọc Uyển ngủ rất ngon, một chút mộng mị cũng không có nên thần thái vô cùng sáng sủa, nhìn thấy quảng thâm trên mặt Lê ma ma cùng Lập Xuân thì vô cùng áy náy:

– Nhất định không có lần sau. Phu nhân đâu rồi, tối hôm qua ngủ có ngon không?

Lê ma ma thở dài:

– Làm sao mà ngủ ngon được, phu nhân trần trọc trên giường cả đêm, mãi gần sáng mới ngủ được một chút, lúc này mới chỉ ngủ được khoảng nửa canh giờ.

– Kêu mọi người nhẹ tay nhẹ chân chút, đừng đánh thức phu nhân. Trên mặt ma ma chấm ít lại chút chờ gặp phu nhân xong lại chấm thêm. Nếu bệnh tình không có tiến triển chỉ sợ phu nhân sẽ đến câu lão phu nhân đưa bái thiếp thỉnh Hoàng đại phu.

– Được rồi, trước cứ để vậy.

Lê ma ma nghĩ cũng đúng bèn dừng tay. Tô Ngọc Uyển vốn muốn để mẫu thân ngủ thêm một lát, không ngờ nàng vừa muốn đứng dậy hoạt động gân cốt một chút đã thấy Ân thị tiến vào. Bà nhìn Tô Ngọc Uyển thấy bệnh tình đã chuyển biến tốt hơn một ít, còn có thể ngồi dậy nói chuyện, tinh thần cũng rất tốt, tâm bị treo lơ lửng cả đêm rốt cuộc cũng có thể hạ xuống.

– Nương, người trở về đi, con đã không đáng ngại nữa, lại uống thêm một thang thuốc, phỏng chừng ngay mai liền không có việc gì.

– Đúng vậy, người thân mình cũng không tốt, nếu lại bị bệnh thì phải làm sao? Người như vậy cô nương cũng không thể an tâm.

Thấy Quan ma ma cũng khuyên vào mà Ân thị cả đêm qua cũng ngủ không ngon, tinh thần vô cùng ủ rũ, nên dặn dò Lê ma ma cùng Lập Xuân vài câu liền hỏi Như Ý cư.

Bà chân trước vừa đi, phía sau Lê ma ma đã nhanh tay dặm thêm mấy nốt ban nữa lên mặt Tô Ngọc Uyển. Dừng xong bữa sáng, người tới Thiên Ảnh các thăm bệnh cũng nhiều lên không dứt. Không những di nương cùng huynh đệ Tô Thế Thịnh, Tô Thế Xương mà Ngụy thị cùng Tần thị cũng tự mình tới thăm, mang theo cả Không đại phu nhân cùng Không Bội Văn.

– Uyển tỷ nhi đây là làm sao? Cá Đao kia rõ ràng là bắt được trừ dưới sông lên, người làm sao lại bị dị ứng? Đại phu nói thế nào?

Không đại phu nhân vừa thấy mặt liền đem trách nhiệm đổ lên người Tô Ngọc Uyển, đây cũng là Ngụy thị chỉ bà ta. Tuy nói phải xin lỗi nhưng mà lỗi này cũng phải nhận thế nào cho có trình độ, nếu trước nhận trách nhiệm về mình, đối phương sẽ càng cảm thấy ủy khuất, đến lúc đó càng phải trả một cái giá rất lớn mới có thể khiến đối phương bằng lòng.

Ngược lại, ngay từ đầu liền nói đối phương sai, sau đó mới xin lỗi, bồi thường chút tổn thất, đối phương không những không có bất mãn, ngược lại còn sinh ra áy náy, cảm thấy thua thiệt người.

Chuyện Không đại phu nhân giúp đỡ nhị phòng tính kế, Tô Ngọc Uyển không để ý lắm, cũng không phải nàng thánh mẫu gì, mà là bà ta cũng xem như giúp nàng một cái đại ân. Lại nói chút thủ đoạn này cũng không khó đối phó, thủ đoạn của nhị phòng còn chưa tính là thâm độc, nề mặt mấy phần ích lợi kia nàng cũng không thèm so đo.

– Đại phu nói uống thêm mấy ngày thuốc nữa sẽ không sao. Chỉ là...

Thanh âm của Tô Ngọc Uyển truyền ra từ phía sau màn vô cùng mỏng manh, phải cẩn thận lắm mới có thể nghe thấy. Không đại phu nhân nghe xong vẫn có chút mơ hồ, nhìn Lê ma ma, chỉ thấy bà chưa nói đã rơi nước mắt.

– Đại phu nói, không cẩn thận sẽ để lại sẹo.

Ngụy thị trừng mắt, liếc Lê ma ma:

– Người cái lão bà tử này, hồ ngôn loạn ngữ cái gì, đại cô nương chắc chắn sẽ không sao, người còn nói như vậy, cô nương cho dù không bệnh cũng bị người dọa thành bệnh.

– Vâng, là lão nô lỗ lòi.

Lê ma ma cũng vội vàng nhận sai, Ngụy thị còn đang muốn nói thêm vài câu trách cứ đã thấy sau màn có động tĩnh, tựa hồ Tô Ngọc Uyển muốn đứng dậy. Lê ma ma thấy vậy vội vàng chạy đến vén rèm, đỡ Tô Ngọc Uyển dậy.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt chi chút hồng ban của Tô Ngọc Uyển, mấy người Ngụy thị cũng vô cùng hoảng sợ. Tần thị siết chặt khăn trong tay, tâm cũng nhắc lên hỏi:

– Sao lại nghiêm trọng như vậy?

Cũng không phải bà có bao nhiêu cảm tình với Tô Ngọc Uyển mà lo lắng cho bệnh tình của nàng, chỉ là Lý thiếu gia kia là người háo sắc, nếu trên mặt Tô Ngọc Uyển thực sự để lại sẹo, hẳn liệu còn có thể cưới Tô Ngọc Uyển vào cửa hay không? Nếu Tô Ngọc Uyển bị lui hôn...

Chỉ nghĩ tới đây, tâm Tần thị đã chìm xuống đáy cốc. Lê ma ma gạt lệ nói:

– Hôm nay đã tốt hơn hôm qua rất nhiều rồi.

Nghe được lời này của ma ma, chứng tỏ thuốc của đại phu có tác dụng. Tần thị mới yên tâm chút. Mà Tô Ngọc Lăng đứng sau Ngụy thị nhìn thấy gương mặt của Tô Ngọc Uyển thì không khỏi vui mừng.

Dung mạo của nàng ta cùng Tô Ngọc Uyển không chỉ ở Tô phủ mà ngay cả ở Hưu Ninh thành này đều tính là xuất chúng, chẳng qua mỗi người một vẻ mà thôi: Tô Ngọc Uyển ngũ quan xinh đẹp hài hòa, khí chất cao nhã như lan, thanh lãnh thoát tục, mà Tô Ngọc Lăng lại kiều diễm vũ mị như hoa hồng, mỗi một ánh mắt, nụ cười cử chỉ đều ẩn hiện phong tình.

Tô Ngọc Uyển chính là kiểu mà phu nhân các nhà yêu thích, bởi vậy mỹ danh của nàng ở Huru Ninh thành này rất tốt, còn Tô Ngọc Lăng bị cho là có một cô hồ mị tử khí cho nên không được hoan nghênh.

Chuyện này khiến cho kẻ háo thắng như Tô Ngọc Lăng vô cùng khó chịu, đối với Tô Ngọc Uyển từ trước đến nay đều không có hảo cảm.

Bây giờ nhìn Tô Ngọc Uyển mặt đầy ban đỏ, bộ dạng giống quý, lại nghe có thể để lại sẹo thì tâm tình vô cùng tốt đẹp, sáng khoáy không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vị hôn phu

Tô Ngọc Lăng không khỏi mở miệng châm chọc:

– Vậy đại tỷ tỷ phải uống thuốc đầy đủ đó, nếu không trên mặt lưu sẹo thì cái danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Huru Ninh thành này sẽ không giữ được nữa đâu.

Ngụy thị vội vàng nhéo cánh tay nàng ta. Trước khi tới đây, Tô Trường Đình đã nhiều lần dặn dò không được khai mào mâu thuẫn nữa, nếu không chuyện này một khi nhào lên, nhị phòng cũng không thể che giấu được nữa. Chỉ có cách để cho nó im lặng chìm xuống. Không đại phu nhân lại xin lỗi Tô Ngọc Uyển, người khác mới xem như đây là chuyện ngoài ý muốn mà không bàn tán gì thêm.

Chỉ là người đã đưa lên cửa, Tô Ngọc Uyển làm sao lại dễ dàng bỏ qua đâu. Nàng nhìn chằm chằm Tô Ngọc Lăng, cười lạnh nói:

– Nếu không phải tối hôm qua muối muối mở lời trào phúng, kích ta ăn cá, ta làm sao lại bị như hôm nay? Muối muối tốt nhất là nên cầu Phật tổ phù hộ ta không bị lưu sẹo, nếu không...

Tô Ngọc Uyển không nói hết câu nhưng hai mắt lại đảo một vòng trên mặt Tô Ngọc Lăng, khiến nàng ta rợn tóc gáy, rung mình một cái, mạnh miệng nói:

– Ngươi nếu không muốn ăn, chẳng lẽ ta còn có thể đem cá kia nhét vào miệng ngươi hay sao? Chính ngươi tham ăn còn trách ai? Cho dù là biểu cữu mẫu cũng không làm gì sai. Cá kia là người mang đến hiếu kính tổ mẫu, lại không phải mua cho ngươi ăn, ngươi còn ăn nhiều như vậy làm gì? Phát ban cũng là ngươi đáng đời.

Ngụy thị miệng thầm kêu không ổn nhưng trong thâm tâm vẫn vô cùng đồng ý với nữ nhi. Chuyện này rõ ràng là Tô Ngọc Uyển tham ăn mà thành, gieo gió gặt bão, liên can gì các nàng đâu. Lời này một khi truyền đi, xem ai còn dám hắt nước bẩn lên người nhị phòng nữa, là lão gia sợ bóng sợ gió thôi.

– Ô? Thật sự không có quan hệ gì với các ngươi sao?

Tô Ngọc Uyển lướt mắt nhìn qua mấy người họ một lần, cười trào phúng, có điều nụ cười này lại xuất hiện trên khuôn mặt đầy ban kia của nàng, thấy thế nào cũng thật khủng bố.

Không đại phu nhân vốn đã chột dạ, nhìn nụ cười này lại càng thêm sợ hãi, không nhịn được mà lui về phía sau một bước, sau khi Ngụy thị cầm lấy tay bà ta mới có thể hồi phục tinh thần.

Tô Ngọc Lăng còn tốt hơn một chút, tuy cũng có chút giật mình nhưng trên mặt vẫn không có gì thay đổi, nhàn nhạt nói:

– Vốn dĩ không có quan hệ gì với chúng ta.

– Ô, lời này ta sẽ nhớ kỹ.

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu xong thì nhắm mắt lại. Lê ma ma thấy vậy thì bắt đầu đuổi người:

– Cô nương nhà chúng ta mệt rồi, thỉnh các vị phu nhân trở về đi.

Tần thị vô cùng bất mãn nhị phòng, chỉ sợ mình không nhịn được mà lỡ lời, bèn nói với Tô Ngọc Uyển:

– Uyển tỷ nhi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại tới thăm.

Nói xong cũng không đợi Ngụy thị cùng Không đại phu nhân, xoay người đi trước.

– Đúng vậy, ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt đi, muốn ăn cái gì cứ nói với biểu cữu mẫu, ta chắc chắn sẽ cho người làm cho ngươi.

Không đại phu nhân cũng vội nói theo một câu, nhìn Ngụy thị ra hiệu một cái, đứng dậy rời đi.

Lê ma ma nhìn bóng dáng xa dần của ba người không khỏi xem thường “Ta phi, đúng là một đám lòng lang dạ sói” khiến Tô Ngọc Uyển không nhịn được mà phì cười, thấy nang vui vẻ Lê ma ma cũng cười theo.

Lúc này ở Lý phủ, Lý phu nhân đang bức bối đi tới đi lui trong phòng. Lý ngọc Minh hai hôm nay vẫn đang ở biệt viện ngoại ô, chưa chịu về nhà. Bà ta cũng chỉ có một nhi tử là Lý Ngọc Minh, tự nhiên là vô cùng để ý, thời thời khắc khắc đều nắm rõ hành tung của hắn. Bà biết gần đây nhi tử nhìn trúng một cô nương nông thôn, đem nàng ta đón vào thành, dưỡng trong biệt viện của Lý gia. Nếu là ngày thường bà cũng không sẽ không quản, dù sao nhi tử mình xưa nay làm việc đều có chừng mực, sẽ không nháo ra chuyện gì, nhưng hôm nay thì khác, bà ngược lại còn có chút oán giận hắn không về nhà.

Nhìn qua cửa sổ thấy quản gia đang tiến vào sân, Lý phu nhân vội vàng ra khỏi phòng, hỏi:

- Có tìm được thiếu gia không?
- Tìm được rồi ạ, tiểu nhân đã truyền lại lời của phu nhân, thiếu gia nói một lát sẽ trở về.

Quản gia còn chưa nói xong, nha hoàn đã vui vẻ chạy vào bẩm báo:

- Phu nhân, thiếu gia đã trở lại rồi.

Lý phu nhân vui vẻ, quay đầu nhìn ra ngoài sân, chỉ một lát đã nhìn thấy bóng dáng của Lý Ngọc Minh. Hôm nay hắn mặc trường bào bằng lụa màu thiên thanh thêu viền mây, thân người thẳng tắp, mặt như quan ngọc, bước chân không nhanh không chậm, vô cùng tự nhiên tiêu sái.

Nhìn nhi tử như vậy, Lý phu nhân vô cùng thỏa mãn, ánh mắt cũng nhu hòa xuống, tươi cười bước lên mấy bước nói với hắn:

- Nếu không phải nương cho người gọi con về chắc con còn chưa chịu về có phải hay không? Xem ra trong lòng con mẫu thân cũng không quan trọng bằng một nữ tử thôn quê kia.

Lý Ngọc Minh bước nhanh mấy bước tới đỡ lấy cánh tay Lý phu nhân, vừa cười vừa làm nũng nói:

- Nương lại nói đi đâu rồi, trên đời này, nương vĩnh viễn vẫn là quan trọng nhất. Người xem, người mới cho hạ nhân đến gọi, nhi tử ngay cả cơm sáng cũng còn chưa kịp ăn đã vội vàng trở về rồi đây. Nương có gì ăn không, con đói bụng.

Lý phu nhân tức khắc đau lòng không thôi, vội vã phân phó nha hoàn:

- Nhanh đi phòng bếp, để bọn họ làm sủi cảo ưa thích cho thiếu gia, lại xem có điểm tâm gì không, trước mang lên một ít cho thiếu gia lót bụng.

Nha hoàn nhanh chóng mang điểm tâm chuẩn bị cho Lý phu nhân dọn lên bàn. Bà còn tự tay lấy cho nhi tử một khối bánh đậu xanh, giục hắn ăn lót dạ.

Tối hôm qua lẫn lộn cả một đêm, buổi sáng đang ngủ bù liền nghe thấy mẫu thân cho người đến gọi về, không thể không bỏ dậy nên Lý Ngọc Minh đã sớm đói bụng. Hắn đón lấy khối bánh, chỉ hai ba ngụm đã giải quyết xong, đưa tay với một cái khác.

- Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn.

Lý phu nhân vừa nói vừa rót một ly trà, để bên cạnh Lý Ngọc Minh để hắn lấy cho dễ.

Một chi này của Lý gia nhân khẩu thưa thớt, chủ tử trong phủ cũng chỉ có Lý phu nhân cùng Lý Ngọc Minh. Phòng bếp từ lúc Lý phu nhân cho người đi gọi Lý Ngọc Minh đã sớm chuẩn bị đồ ăn sẵn sàng, chỉ đợi nha hoàn tới báo liền đem sủi cảo lấy ra khỏi nồi, cũng kèm thêm mấy món điểm tâm đều cho vào hộp đựng thức ăn đưa tới.

Lý Ngọc Minh cũng thật đói bụng, mỗi món đều ăn một ít mới buông đũa, uống thêm mấy ngụm trà mới phát tay để nha hoàn dọn xuống, giương mắt hỏi:

- Có chuyện gì mà nương kêu con về?
- Chuyện gì? Còn không phải là chuyện của người? – Lý phu nhân trừng hắn, kể lại chuyện gặp mặt Tô Ngọc Uyển hôm trước, hàm hồ nói tiếp – loại người này nhất định là không thể cưới vào cửa. Nếu trong nhà có một kẻ lỗ mãng như vậy, ta thế nào cũng bị nàng chọc cho tức chết. Tìm người trở về là muốn nói với người một tiếng, hôn sự này ta thế nào cũng phải lui.
- Cái này hình như không tốt lắm, Tô đại lão gia vừa qua đời, chúng ta liền từ hôn...
- Có cái gì không tốt? Nhà chúng ta tam đại đơn truyền, nàng vừa thủ hiếu là phải thủ ba năm. Ba năm sau nhi tử của người đã bao lớn rồi? Người cùng tuổi người sinh nhi tử cũng đều biết chạy rồi đi. Lý do từ hôn ta cũng nghĩ kỹ rồi, liền nói nàng không đồng ý để người có con vợ lẽ trước, chậm trễ Lý gia khai chi tán diệt. Dù sao tình huống nhà chúng ta người trong thành đều biết, sẽ không ai nói tới nói lui.

Lý Ngọc Minh lắc đầu, cau mày không nói tiếng nào. Hiểu con không ai bằng mẹ, Lý phu nhân làm sao không biết lý do nhi tử không chịu từ hôn, lập tức trừng hắn nói:

- Người không phải đã có tiểu mỹ nhân kia rồi sao, còn luyến tiếc kẻ lỗ mãng Tô Ngọc Uyển làm gì? Chỉ cần người đồng ý từ hôn, ta lập tức tiếp nàng kia vào phủ, cho nàng một cái danh phận.

- Cái này có thể giống nhau sao? Thê là thê mà thiếp là thiếp! Tuyệt nhỉ tuy tốt, nhưng lại không có tám mươi mẫu vườn trà làm của hồi môn.

Bởi vì đã sớm ước định đợi Tô Ngọc Uyển đủ mười sáu tuổi liền xuất giá cho nên lúc Tô Trường Thanh còn sống đã giúp nàng chuẩn bị của hồi môn. Ngoại trừ trang sức, được liệu quý báu cùng vật dụng của hồi môn của nàng còn kèm thêm tám mươi mẫu trà trên núi Tùng La. Vì việc này, Mạnh di nương đã nói không ít lời ghen ghét, bất quá Tô Trường Thanh vô cùng sủng ái nữ nhi này, Ân thị cùng Tô Thế Xương cũng không ý kiến gì nên Mạnh di nương cũng chỉ dám lai nhai sau lưng chứ không dám nói trước mặt hẳn.

Nhi tử có thể quan tâm tới sinh ý, cũng không vì mỹ mạo nữ nhân mà mất đi lý trí, làm ra chuyện tổn hại lợi ích gia tộc khiến Lý phu nhân vô cùng vui mừng. Bất quá cho dù thế nào bà cũng không thể để nhi tử cưới Tô Ngọc Uyển kia vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lời gièm pha

Lý phu nhân nói:

- Chẳng lẽ chỉ mỗi mình Tô Ngọc Uyển mới có vườn trà làm của hồi môn? Nhà Vương viên ngoại ở thành bắc cũng có ba cô nương đương tuổi cập kê, dựa vào tài cán tướng mạo của người, cho dù yêu cầu hẳn lấy một trăm mẫu vườn trà làm của hồi môn hẳn cũng chịu.

Cô nương nhà Vương viên ngoại này là đối tượng ứng tuyển tức phụ mà Lý phu nhân chọn được trong hai ngày qua. Trong số những nhà có gia cảnh giàu có đông đúc, tướng mạo của ba nữ nhi nhà vương viên ngoại cũng xem như xuất sắc, tuy không được như Tô Ngọc Uyển nhưng nhà hẳn cũng có vườn trà, ba người lại là con của chính thất, nếu muốn hẳn lấy vườn trà làm của hồi môn hẳn là không có vấn đề gì.

Hơn nữa theo quan sát của bà, nhị cô nương Vương gia hình như cũng có ý với nhi tử nhà mình, mỗi lần Lý gia yến khách, vị nhị cô nương này luôn đi theo mẫu thân tới đây, còn trăm phương nghìn kế tìm cơ hội xuất hiện trước mặt Lý Ngọc Minh để nói chuyện.

Vừa nhắc tới cô nương Vương gia, Lý Ngọc Minh liền cau mày:

- Các nàng còn không xứng xách giày cho Tô cô nương.

“...” Lý phu nhân nhìn nhi tử, không biết phải nói gì cho phải. Mặc dù Vương cô nương không bằng Tô Ngọc Uyển nhưng cũng không kém đến mức đó mà. Lý phu nhân đành phải ra đòn sát thủ:

- Nhưng Tô cô nương tính tình không tốt, nếu cưới nàng vào cửa còn không phải muốn ta tức chết. Người muốn tức phụ hay muốn nương, chính mình tự chọn đi.

- Đương nhiên là muốn nương, Tô cô nương cũng không xứng xách giày cho nương.

- Xem như con hiếu thuận.

– Nhưng mà Tô cô nương không phải là tức phụ do nương chọn hay sao? Lúc trước là người nói với ta nàng tính tình rất tốt, vừa thông minh lại hiểu chuyện, đối với trưởng bối cũng hiếu thuận, chăm sóc, làm sao bây giờ lại chán ghét rồi. Nàng không muốn có con vợ lẽ trước cũng là lẽ thường tình, làm gì có cô nương nhà nào lại nguyện ý mình còn chưa vào cửa đã có thể làm nương rồi đâu, nương nói có phải hay không?

- ...

- Lý phu nhân bị ghen đành phải hít sâu một hơi, tận tình khuyên bảo:

– Nữ nhi mười tám liền thay đổi, lúc nhỏ tốt thế, ai biết lớn lên lại thành kẻ lỗ mãng như thế đâu? Nàng không đồng ý người có con vợ lẽ trước, chẳng lẽ người thật nguyện ý chờ nàng ba năm, để nương vẫn không được ôm tôn tử hay sao? Xem ra người cũng chỉ nói miệng vậy thôi, trong lòng, nương so ra vẫn kém một cái Tô Ngọc Uyển kia. Ai, lão gia a, xem ra mệnh của ta chính là bị tức phụ làm cho tức chết rồi nha, không chừng ngày mai ta liền đến tìm người, cái nhà này cứ để lại cho Minh ca nhi lẫn lộn thôi.

– Nương, nương, người đừng khóc. Tô cô nương còn phải giữ hiếu ba năm mà, việc này chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn có được hay không. Dù sao bây giờ cũng không phải thời điểm tốt để bàn chuyện từ hôn. Tô lão gia mới mất, chúng ta liền từ hôn, người trong thành còn không chọc cột sống nhà chúng ta, có gì từ từ nói, người xem có được không?

Lý phu nhân ngừng khóc, hung hăng trừng mắt nhìn nhi tử. Bà biết, bây giờ có nói gì cũng bằng thừa, nhi tử không muốn từ hôn chẳng qua cũng vì mỹ mạo của Tô Ngọc Uyển kia mà thôi. Bà vô cùng hối hận lúc trước đã dính xuống cửa hôn sự này. Con trai bà bây giờ chính là cần tức phụ không cần nương, chưa vào cửa đã vậy, nếu vào cửa cái nhà này còn có chỗ cho bà dung thân sao?

Nhưng ngặt nỗi bà lại không có biện pháp gì với nhi tử, đành phải lui một bước:

- Vậy một năm sau liền từ hôn.
- Được.

Lý Ngọc Minh cũng không muốn nháo căng với mẫu thân, trước cứ thỏa hiệp sau lại chậm rãi tiêu trừ hiểu lầm giữa mẫu thân và Tô Ngọc Uyển.

- Nương nếu không còn chuyện gì, nhi tử xin phép đi xem cửa hàng.
- Ừ, đi đi.

Lý phu nhân vẫy vẫy tay, nhìn bóng dáng đĩnh đạc của nhi tử, trong lòng cũng cảm thấy an ủi đôi chút. Lý Ngọc Minh tuy mê luyến thôn nữ kia nhưng cũng không trể nãi chính sự, mỗi ngày đều đi thăm cửa hàng, xử lý sinh ý, không vì nàng kia mà đánh mất lý trí, nháo lên muốn cưới về làm vợ, cái nào nặng cái nào nhẹ đều biết rõ ràng, chuyện này khiến tâm tình bà tốt lên không ít, bèn phân phó:

- Đi gọi bà mối Phan, bảo bà ấy mang mấy bức họa của mấy cô nương chưa thành thân trong thành đến đây cho ta xem thử.

Nếu nhi tử không thích cô nương nhà Vương viên ngoại, vậy bà lại chọn một cô nương khác, chẳng lẽ cả một Huru Ninh thành này cũng không có cô nương nào xuất sắc như Tô Ngọc Uyển?

Hai ngày kế tiếp, Lý phu nhân đều vội vàng lựa chọn tức phụ, chỉ cần có thể để nhi tử từ hôn, chuyện gì bà cũng không ngại, trước đây bà còn chường mặt mấy cô nương xuất thân bình thường nhưng lần này lại vô cùng phóng khoáng, còn tự mình đi tham dự mấy cái yến hội do tiểu thương tổ chức để tận mắt gặp được những cô nương nghe đồn có mỹ mạo rất tốt.

Hôm nay vừa mới một hồi trở về, nha hoàn liền tới báo có Tống thị tới cầu kiến. Lý phu nhân lười nhác dựa vào trên giường, để nha hoàn tháo trang sức xuống nói:

- Nếu không có chuyện gì thì để nàng trở về đi, hôm nay ta hơi mệt, ngày mai lại mời nàng đến nói chuyện.
- Nhị nãi nãi nói nàng có chuyện quan trọng muốn báo với phu nhân, hình như có liên quan đến Tô đại cô nương.
- A? Vậy kêu nàng vào đi.

Chỉ một lát sau Tống thị đã vào cửa, hẳn là đã được nha hoàn nhắc nhở, biết Lý phu nhân mệt mỏi nên bà ta cũng không dám rề rà, hành lễ thỉnh an xong thì nói luôn:

- Phu nhân, hôm nay ta tới là do nghe được một chuyện, Tô đại cô nương ăn cá biển, bây giờ cả mặt đều nổi ban đỏ, bệnh tình vô cùng nghiêm trọng.

Lý phu nhân tiếp một chén trà chậm rãi uống, nghe vậy thì hơi căng thẳng hỏi:

- Có nguy hiểm tính mạng không?
- Đại phu nói không tính mạng không có gì nguy hiểm, đại cô nương sau khi uống thuốc hai ngày cũng đã chuyển biến tốt.

Lý phu nhân nhăn mày, dựa vào ghế ngồi, nhàn nhạt nói:

- Không có thì tốt, ta cũng không muốn Minh ca nhi bị gán cho các rắc rối khác thế này. Còn có chuyện gì không?

Lý phu nhân nói vậy ngụ ý chính là nếu không có việc thì Tống thị có thể về, bà ta cũng không dám lấp lửng nữa, nói thẳng mục đích hôm nay tới luôn:

- Nhưng mà ta nghe nói, Tô cô nương chính vì bệnh này, trên mặt để lại rất nhiều ban ngân, không còn mỹ mạo như trước kia nữa.
- Cái gì?

Lý phu nhân đứng bật dậy, nước trà trong tay bắn lên vấy lụa màu xanh ngọc của mình bà ta cũng không thèm để ý, gât gao nhìn chăm chăm Tống thị hỏi lại:

- Lời này có thật không? Người đã đến Tô phủ hỏi thăm chưa?

Nếu chưa chứng thực Tống thị cũng không dám đến đây khua môi múa mép, bà ta tuy không thích Tô Ngọc Uyển, không muốn nàng được gả vào Lý gia, nhưng nói dối quân tình để Lý Ngọc Minh lui thân, sự thành sau nếu Lý Ngọc Minh lại phát hiện Tô Ngọc Uyển không bị hủy dung, tất sẽ giận chó đánh mèo với bà, đến lúc đó Tống thị cũng đừng mong có thể ở lại Lý phủ.

Tống thị gật gật đầu nói:

- Là thật. Lúc ta nghe được chuyện này đã đến Tô gia tìm hiểu một phen, ban đỏ trên mặt đại cô nương sau khi kết vảy bóc ra để lại rất nhiều sẹo lõm, biến thành mặt rỗ.

Nếu Lý phu nhân đối với chuyện này có tâm cẩn thận tìm hiểu, tự nhiên sẽ hướng người khám bệnh cho Tô Ngọc Uyển là Hoắc đại phu dò hỏi một phen liền biết, nhưng vì muốn từ hôn Tô Ngọc Uyển mà quấy đến không yên ổn, bà chỉ muốn Tô Ngọc Uyển làm ra chuyện phẩm hạnh không hợp cho nhi tử có cơ rồi ra, vừa nghe thấy chuyện hủy dung đã vui như lên trời vậy. Lý Ngọc Minh không chịu từ hôn còn không phải là vì không bỏ được mỹ mạo kia của Tô Ngọc Uyển hay sao? Bây giờ Tô Ngọc Uyển đã bị hủy dung, mặt rỗ, nhi tử làm sao lại cố chấp không buông đầu?

Lý phu nhân đứng dậy nói:

— Ta đi Tô phủ nhìn xem.

Cũng không phải bà ta muốn tận mắt nhìn thấy mà muốn có bằng chứng xác thực để có căn cứ nói với Lý Ngọc Minh mà thôi. Nhưng Tổng thị đã vội nói:

— Phu nhân, người tận mắt nhìn thấy cũng không bằng để đại thiếu gia tận mắt thấy.

Bà vẫn lo Tô Ngọc Uyển về sau dung mạo khôi phục, bị Lý Ngọc Minh tính sổ. Hạ nhân Tô phủ tuy nói rất khoa trương, nhưng bà tổng vẫn cảm thấy dị ứng phát ban cũng không nghiêm trọng như bệnh đầu mùa, làm sao có thể dễ dàng hủy dung. Lý phu nhân bây giờ trăm phương ngàn kế muốn từ hôn, cho dù Tô Ngọc Uyển dung mạo không biến đổi bao nhiêu phỏng chừng cũng đều xem là lý do khuyên Lý Ngọc Minh từ hôn. Đến lúc Tô Ngọc Uyển tìm được phương pháp khôi phục dung mạo, Lý Ngọc Minh hối hận, không dám cùng mẫu thân phát hỏa, tự nhiên sẽ trách tội lên đầu bà ta.

Nhưng nếu là Lý Ngọc Minh tận mắt nhìn thấy, lại chủ động từ hôn, bút trưởng này liền không thể tính lên đầu Tổng thị bà.

Lý phu nhân dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giảng câu

Nửa đời sau của bà chỉ có thể dựa vào nhi tử, không thể chỉ vì một Tô Ngọc Uyển mà mẩu từ bất hòa, đây cũng là nguyên nhân bà không dám mạnh mẽ ép nhi tử từ hôn. Sau khi Tô Ngọc Uyển khỏi bệnh, nếu dung mạo không bị ảnh hưởng bao nhiêu, vậy bà chẳng phải sẽ bị nhi tử oán trách hay sao?

Nghĩ đoạn bà lại ngồi xuống, nhũ mầy nói “Nhưng Tô cô nương dưỡng bệnh trong nhà, Minh ca nhi làm sao có thể thấy mặt?”

Thanh niên nam nữ nếu muốn gặp mặt chỉ có thể thông qua yến hội, nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn đang trong tang kỳ, nên không thể tham gia.

Tổng thị đã ra chủ ý kia tự nhiên là đã hỏi thăm rõ ràng bèn nói: “Sắp đến lúc thu hoạch trà Xuân rồi, Tô cô nương tuy bệnh còn chưa khỏi hẳn, nhưng đã không có gì đáng ngại. Trà Xuân cũng quan trọng không kém, nàng tất nhiên sẽ tự mình lên núi nhìn xem. Đến lúc đó chỉ cần chúng ta nghĩ cách để thiếu gia trông thấy mặt nàng ta là được.”

Tổng thị tính Tô Ngọc Uyển bệnh cũng đã một thời gian, khí sắc không thể nào tốt được, hơn nữa, ban trên mặt cũng chưa khỏi hẳn, sẽ để lại ban ngân, tự nhiên là không thể so với trước kia. Lý Ngọc Minh thích mỹ nhân như vậy, nếu phát hiện Tô Ngọc Uyển mặt mày xấu xí, khác xa người trong trí nhớ làm sao còn cần chết không chịu từ hôn?

“Bệnh như vậy còn lên núi?” Lý phu nhân hoài nghi nói.

Đây cũng là do hạ nhân Tô phủ nói. Nghe nói mẫu thân nàng kêu nàng ở nhà nghỉ tạm, đừng lên núi nữa, cứ giao vườn trà cho quản sự làm là được nhưng nàng không nghe, khăng khăng muốn đi. Ai, một cô nương gia, cứ thích xuất đầu lộ diện như thế, trước kia thì cũng thôi đi, cùng lắm mọi người cũng chỉ nói nàng hiếu thắng, phải chống đỡ môn hộ mà thông cảm cho. Nhưng bộ dạng như bây giờ của nàng ta còn ra ngoài đi lung tung, nếu bị người nhìn thấy, còn không biết bị người đồn đãi khó nghe như thế nào đâu. Đến lúc đó, thiếu gia ra cửa, làm sao tránh khỏi bị người khác chê cười hần cười phải mẩu dạ xoa.”

Lời này của Tổng thị đã chạm vào vảy ngược của Lý phu nhân. Bà ta cả đời quý trọng nhất chính là nhi tử này, ngay cả trượng phu còn phải xếp phía sau. Lý Ngọc Minh rút một sợi tóc cũng đủ để bà ta đau lòng nửa ngày, làm sao có thể chịu được hần vì nữ nhân mà bị cười nhạo?

Lý phu nhân quay đầu phân phó ma ma quản sự: “Người đi Tô phủ hỏi thăm xem dung mạo của đại cô nương có bị ảnh hưởng không. Nếu có thì cho người nhìn nàng chằm chằm, đừng để nàng ra ngoài gây chuyện mất mặt xấu hổ. Điều tra xem lúc nào thì nàng đi vườn trà rồi báo lại để ta an bài cho thiếu gia gặp.”

“Vâng.” Ma ma quản sự lĩnh mệnh ra ngoài.

Lý phu nhân quay đầu nhìn Tổng thị một cái, phân phó nha hoàn lấy mười lượng bạc đưa cho bà ta. Tổng thị trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn giả vờ từ chối: “Tạ phu nhân ban thưởng. Phu nhân cũng đừng khách khí, ta dù sao cũng là chất tức của người, là chuyện nên làm, người không cần để ý.”

Lý phu nhân nhàn nhạp nói: “Ngươi đi hỏi thăm tin tức cũng phải bỏ tiền mời mấy hạ nhân Tô phủ uống trà, ăn điểm tâm có phải hay không? Ta cũng không thể vì chuyện của Minh ca nhi mà để ngươi phải tốn tiền được. Được rồi, bạc này ngươi cứ nhận đi, đừng khách khí.”

Tổng thị lúc này mới vui vẻ nhận bạc còn luôn miệng cảm tạ.

Ma ma quản sự kia của Lý phủ cũng là người có khả năng, chỉ hai canh giờ sau đã quay lại bẩm báo: “Lão nô phái người hỏi thăm, mặt Tô cô nương quả thật có nhiều ban ngân, nhìn vô cùng đáng sợ. Dù chưa thoát vậy, nhưng dung mạo hơn phân nửa là sẽ bị ảnh hưởng. Còn nữa, tuy Tô đại phu nhân không ngừng khuyên can nhưng nàng vẫn khẳng khái muốn đi vườn trà, dự tính sáng mai sẽ lên đường.”

Lý phu nhân vừa lòng gật đầu dặn dò: “Trông chừng cho thật kỹ, đừng để nàng ta ra ngoài mất mặt.”

“Vâng.”

Lý phu nhân phất tay để ma ma quản sự lui xuống, tự mình ngẫm nghĩ một lát liền phân phó nha hoàn: “Đi truyền lời cho thiếu gia, bảo hắn tối nay trở về nhà một chuyến.”

.....

Lúc này ở Tô phủ, mấy người Tô Ngọc Uyển cũng chuẩn bị sắp xếp cho chuyến đi ngày mai. Nàng hỏi Luru An: “Bên Tổng thị đã an bài tốt chưa, sáng sớm ngày mai, Lý thiếu gia có đến không?”

“Đã an bài tốt rồi ạ.”

Luru An cũng không dám ngẩng đầu nhìn gương mặt kia của Tô Ngọc Uyển. Mấy nốt ban đỏ trên mặt Tô Ngọc Uyển tuy đã mất nhưng vẫn còn để lại vô số chấm đen, so ra càng thêm khủng bố. Luru An vốn cũng lo lắng cô nương nhà mình sẽ bị hủy dung như lời đồn, nhưng nhìn cô nương vẫn khí định thần nhàn như vậy, dám người Lê ma ma cùng Lập Xuân cũng không có chút nào bị thương thì cũng yên tâm xuống.

Có lẽ sau khi tróc vảy, mặt cô nương sẽ lại tron bóng như trước kia thôi.

“Ừ, ngày mai trước khi xuất phát nhớ kêu xa phu kiểm tra xe ngựa cẩn thận, đừng để trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn.”

“Vâng, tiểu nhân sẽ an bài thỏa đáng. Hộ vệ theo lên núi cũng đã lựa chọn cẩn thận, sẽ không có vấn đề gì.”

Bởi vì chuyện lần trước Tô Ngọc Uyển bị nhị phòng ám toán nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nên lần này Luru An càng thêm cẩn thận, sợ chỗ nào sai sót lại tạo cơ hội cho nhị phòng ra tay.

“Được rồi, ngươi đi đi. Mấy ngày ta không ở nhà, ngươi phải chiếu cố cho tốt, có chuyện gì thì phải báo ngay cho ta.”

“Vâng.” Luru An đi ra ngoài, suýt chút nữa đụng phải Lê ma ma đang chuẩn bị vào cửa.

“Luru quản gia đi chậm chút.” Lê ma ma cười nói.

Tâm tư Luru An vẫn còn đang lo lắng cho dung mạo cô nương, nghe vậy thì xấu hổ cười cười, xoay người rồi đi.

Chờ đến khi bóng dáng Luru An đã biến mất ngoài cửa viện, Lê ma ma thấy trong phòng chỉ còn một mình Lập Xuân, mới thấp giọng nói: “Cô nương, mọi chuyện đều đã an bài thỏa đáng, tam thiếu gia sẽ không lên núi được.”

“Ừ.” Tô Ngọc Uyển gật gù đầu.

Lê ma ma hơi há miệng định nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống. Tô Ngọc Uyển thoáng nhìn, nghĩ nghĩ liền giải thích: “Lần trước ta lên núi, Đại Phương đại sư đã nói cho ta một phương pháp sao trà mới. Bây giờ ta muốn thử một lần. Chuyện này trước khi chưa thành ta không muốn để nhiều người biết, cho nên...”

Lê ma ma vội vàng nói: “Cô nương không cần nói nữa, lão nô biết rồi.” Trong lòng bà lại vô cùng cảm kích cô nương tin tưởng mình.

Phương pháp sao trà mới của cô nương đúng là không nên cho Tô Thế Thịnh biết. Tuy nói Tô Thế Thịnh cùng Tô Thế Xương đều là đệ đệ của Tô Ngọc Uyển, nhưng hai người dù sao cũng cách một cái bụng, hiện tại nhìn như kính cần nghe lời, nhưng sau này thì không biết được. Con vợ cả cùng con vợ lẽ bình thường còn giấu diếm tư tâm, nháo chút chuyện đầu, huống chi còn có cây gậy chọc cứt nhị phòng này, tam thiếu gia sau này thế nào hiện tại không thể nói trước được. Hơn nữa ngay cả nhị thiếu gia là đệ đệ ruột thịt nhất, cô nương cũng không mang theo, nói gì đến tam thiếu gia.

Phương pháp sao trà vẫn nên nắm trong tay mình mới tốt.

Lê ma ma sống ở nội trạch nhiều năm, lại được Tô Trường Thanh chọn làm bà vú của Tô Ngọc Uyển, thủ đoạn tự nhiên không ít. Nửa đêm rạng sáng, Mạnh di nương bị đau bụng đi ngoài không dứt, nhưng không dám bẩm báo Tô Ngọc Uyển, chỉ báo cho người quản lý hậu trạch là Lữ ma ma. Lữ ma ma biết cô nương nhà mình mấy hôm trước mới bện một trận, sáng mai còn phải lên vườn trà xử lý, tự nhiên cũng không muốn để chuyện của di nương quấy rầy nàng, trực tiếp đi thỉnh đại phu xem bệnh cho Mạnh di nương.

“Lý đại phu, di nương nhà ta thế nào rồi?” Thấy đại phu đã bắt mạch nhưng hăng còn trầm ngâm, bà liền vội hỏi.

Hoắc đại phu là danh y trong thành, chỉ có mấy vị chủ tử trong phủ mới có thỉnh hấn xem bệnh, còn lại đều thỉnh Lý đại phu. Lý đại phu y thuật cũng không tệ, chỉ là do tuổi còn trẻ nên chưa có thanh danh. Nghe hỏi hấn liền đưa tay xoa xoa chòm râu không dài nói: “Ăn phải đồ không hợp bụng, ta trước khai hai thang thuốc uống thử xem, nếu vẫn không ổn thì lại điều chỉnh.”

Lữ ma ma thấy Lý đại phu cũng không nắm chắc, Mạnh di nương lại đi ngoài đến nhũn cả hai chân ra thì không dám tự tiện chủ trương. Tuy nói lão gia đã chết, địa vị di nương còn kém một ma ma quản sự như bà. Nhưng Mạnh di nương này lại khác, dù sao cũng là mẹ ruột của tam thiếu gia, nếu có chuyện gì, chính bà cũng lãnh đủ.

Lữ ma ma suy nghĩ một chút bèn gọi một tiểu nha hoàn tới nói: “Đi thỉnh tam thiếu gia tới đây, cứ nói là Mạnh di nương sinh bệnh.”

Tiểu nha hoàn chạy ra ngoài nhanh như gió, cũng không bao lâu đã thấy Tô Thế Thịnh quần áo còn chưa mặc nghiêm chỉnh đã vội vàng chạy đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mạnh di nương

Vì thế ngày thứ hai lúc Tô Ngọc Uyển chuẩn bị xuất phát, Tô Thế Thịnh mang theo hai quặng thâm mắt tới, áy náy nói: “Đại tỷ tỷ, di nương của đệ bị bệnh, mặc dù đã uống thuốc nhưng vẫn chưa thấy tốt lên, hôm nay chắc là đệ không thể lên núi với tỷ được. Đợi di nương tốt hơn, đệ sẽ lên sau.”

Tô Ngọc Uyển kinh ngạc, quay đầu trách cứ Lập Xuân: “Mạnh di nương bị bệnh sao các người không báo cho ta biết.”

Lập Xuân tiến lên nói: “Cô nương đang bệnh, hôm nay còn phải lên núi nên Lữ ma ma không dám quấy rầy mà bẩm với tam thiếu gia. Nô tỳ cũng mới vừa nhận được tin, chưa kịp báo với cô nương thì tam thiếu gia đã tới rồi ạ.”

Tô Thế Thịnh cũng vội nói: “Đúng vậy, tỷ tỷ, đệ cũng lớn rồi, có thể chia sẻ một ít việc trong nhà. Tỷ bệnh còn chưa khỏi, hôm nay còn phải vất vả, là đệ dặn Lữ ma ma không được làm phiền tỷ.”

Tô Ngọc Uyển gật gù đầu, hỏi Tô Thế Thịnh: “Bệnh của di nương thế nào rồi, có nghiêm trọng không?”

Tô Thế Thịnh đem bệnh tình của Mạnh di nương nói qua một lần, sau đó nói thêm: “Y thuật của Lý đại phu vẫn chưa thành thực lắm, uống thuốc của ngài ấy cũng chỉ giúp bệnh tình không chuyển nặng nhưng cũng không tốt lên được.”

Tô Ngọc Uyển nhìn hấn thật sâu một cái, quay lại phân phó Lập Xuân: “Đi nói với Lữ ma ma mời Hoắc đại phu tới một chuyến đi, nếu cần thuốc gì thì cứ dùng, mọi chuyện của Mạnh di nương đều phải nghe theo tam thiếu gia phân phó.”

Lập Xuân ứng một tiếng rồi tự mình đi truyền lời.

Lúc này Tô Ngọc Uyển mới nói với Tô Thế Thịnh: “Vườn trà đã có Hoàng quản sự chăm lo ổn thỏa, tỷ cũng chỉ đến nhìn một chút mà thôi, không có gì vất vả. Đệ cũng đừng bận tâm tới chuyện lên núi nữa, ở nhà chăm sóc cho di nương thật tốt, có chuyện gì thì cho người lên núi báo ta một tiếng là được.”

“Vâng, đành vất vả tỷ tỷ.” Tô Thế Thịnh tuy biết vụ trà xuân quan trọng, lúc trước Tô Ngọc Uyển cũng đã giao cho hấn quản lý vườn trà, lúc này hấn phải tự mình lên núi một chuyến mới phải. Ở trong mắt người khác, di nương cho dù là mẹ ruột hấn thì cũng chỉ là nửa nô tài, đã có đại phu khám bệnh, bên người lại có nha hoàn, bà tử hầu hạ, nơi nào lại cần thiếu gia hấn ở bên đâu. Nhưng hấn vẫn không cách nào yên tâm. Bệnh tiêu chảy này, nói lớn không lớn, nói nhỏ lại không nhỏ. Nếu là nhỏ, chỉ cần uống hai thang thuốc, lại đường một hai ngày liền không có việc gì, nhưng nháo lớn lên thì cũng có thể mất mạng như chơi. Quan trọng là bệnh này diễn biến nhanh, nếu không chữa trị kịp thời, thì chẳng mấy mà người cũng mất. Nếu hấn không ở một bên thủ, ai biết đám nô tài đó có tận tâm chăm sóc hay không, vạn nhất có chuyện gì sơ sót, đợi đến lúc hấn lên núi trở về, liền không còn gặp được mẹ ruột nữa.

“Đệ cũng đừng vất vả quá, phải biết chăm sóc thân thể của mình.” Tô Ngọc Uyển dặn dò Tô Thế Thịnh một câu, liền đứng dậy để Lê ma ma khoác lên người một lớp áo choàng, rồi nhắc chân ra cửa.

“Tỷ, hay là vẫn nên để đệ đi cho.” Tô Thế Xương cũng vội vàng chạy tới.

Bắt đầu từ hôm kia hấn đã đề nghị Tô Ngọc Uyển cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, chuyện vườn trà cứ để hai huynh đệ hấn đi giám sát cho, nhưng Tô Ngọc Uyển không chịu, hấn lại lo lắng nếu mình cứ kiên trì sợ Tô Thế Thịnh nghĩ nhiều nên không nhắc lại. Bây giờ Tô Thế Thịnh lại vì Mạnh di nương mà không đi nữa, Tô Thế Xương làm thế nào cũng không thể yên tâm được.

“Đừng nháo nữa, đệ mau trở về trà sạn đi.” Tô Ngọc Uyển trừng mắt liếc hấn một cái.

Tuy cách một lớp rèm mủ, nhưng Tô Thế Xương vẫn có thể cảm nhận được lửa giận của tỷ tỷ thì xụ mặt đứng một bên, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Tô Ngọc Uyển thấy hân vân phụng phịu, trầm giọng nói: “Tầm quan trọng của trà sạn hôm qua ta đã nói với ngươi một lần, chẳng lẽ ngươi ở đây muốn ta lặp lại thêm một lần nữa hay sao?”

Lúc này Tô Thế Xương mới không tình nguyện nói: “Tỷ tỷ yên tâm, đệ biết rồi, đệ sẽ xử lý tốt chuyện ở trà sạn, nhất định không để xảy ra sai sót gì.”

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, mang theo nha hoàn đi về phía hành lang. Vừa đi được mấy bước đã thấy Ân thị mang theo nha hoàn, bà từ từ hành lang gấp khúc đi tới thì không khỏi đau đầu, xoa xoa mi tâm. Tuy nói mầu thân, đệ đệ đau lòng nàng như thế nàng cũng thực vui vẻ nhưng nàng không muốn đối mặt với nước mắt của Ân thị đâu.

“Uyển tỷ nhi, đây là mũ sa nương làm cho con.” Nhưng ngoài dự đoán chính là Ân thị lại không khóc, cũng không ngăn cản Tô Ngọc Uyển lên núi, mà lấy ra một cái mũ sa màu nâu nhạt, mặt trên còn dùng sợi tơ cùng màu thêm hoa văn, đổi cho cái mũ sa màu đen mà Tô Ngọc Uyển đang đội.

Tô Ngọc Uyển vẫn đang trong kỳ đại tang, không thể ăn mặc quần áo rực rỡ hay thêu hoa văn phức tạp.

“Cảm ơn nương.” Tô Ngọc Uyển yên lòng.

“Đi đi, trên đường nhớ cẩn thận chút.” Ân thị vỗ vỗ bả vai nữ nhi nói thêm, “Chuyện trong nhà đã có nương rồi, ngươi cũng đừng bận tâm.”

Tô Ngọc Uyển hơi kinh ngạc nhìn bà, nhưng Ân thị có thể thông tình đạt lý như vậy đối với nàng cũng là chuyện tốt nên cũng không suy nghĩ sâu xa, hành lễ với Ân thị xong thì xoay người rời đi.

Lúc này trong trà lâu đối diện Tô phủ, Tổng thị mang theo nha hoàn Xuân Hương, đang cùng Vương bà từ của Lý phủ thông qua cửa sổ mà nhìn chăm chăm cổng lớn Tô gia. Nơi đó đã dừng sẵn hai chiếc xe ngựa, xa phu trên chiếc xe đầu tiên đứng là Ngô Chính Hạo. Hân lúc này đang cẩn thận kiểm tra bánh xe, càng xe cùng ngựa một lần, không phát hiện gì bất thường mới nói chuyện phím với xa phu phía sau.

“Ra rồi, cô nương ra tới rồi.” Thủ vệ bà từ nhìn thấy động tĩnh bên trong thì ra nhắc nhở đám người Ngô Chính Hạo, bọn họ liền tản ra, ngồi lên phía trước càng xe ngựa của mình.

Chỉ một lát, Tô Ngọc Uyển cùng mấy nha hoàn đã ra tới. Tổng thị cùng Vương ma ma cũng lên tinh thần, đợi nhìn rõ Tô Ngọc Uyển mang theo mũ rèm xong, hai người liếc nhau một cái, Vương ma ma đứng lên nói: “Ta đi báo cho phu nhân.” Nói xong cung quay người đi luôn. Tổng thị vẫn ngồi yên không nhúc nhích, đợi đến lúc xe ngựa của Tô Ngọc Uyển khởi hành, lại đem trà và điểm tâm trên bàn ăn hết, lúc này mới đứng dậy, nói với nha hoàn Xuân Hương: “Đi thôi.”

Tiểu nha hoàn Xuân Hương tò mò liếc nhìn tường xanh ngói đỏ Tô phủ một cái, chạy theo đuổi kịp bước chân của Tổng thị.

Xe ngựa của Tô Ngọc Uyển chậm rãi chạy về phía ngoại thành. Bên trong xe ngựa, Tô Ngọc Uyển hỏi Hạ Chí: “Thân mình Mạnh di nương sẽ không trở ngại gì chứ?”

“Sẽ không.” Hạ Chí nói “Sở dĩ nhìn nghiêm trọng là vì được này được hạ nhiều lần. Đã có Hoắc đại phu kê toa, lại công đạo liều thuốc, sẽ không sao.”

Cha mẹ Hạ Chí từng làm hạ nhân ở Hoắc gia nên nàng cũng đi theo học được chút y lý, sau lại do cơ duyên xảo hợp mà tới Tô phủ làm nha hoàn, lời Hạ Chí nói, Tô Ngọc Uyển đều cực kỳ tin tưởng.

“Chờ thêm mấy ngày lại đưa nhân sâm tốt cho nàng bồi dưỡng thân thể.” Tô Ngọc Uyển dặn Lập Xuân.

Bởi vì không yên tâm Tô Ngọc Uyển nên lần này Lê ma ma cũng theo lên núi. Biết được cô nương nhà mình vì muốn giữ bí mật phương pháp sao trà phải khiến Mạnh di nương sinh bệnh mà trong lòng bất an nên trấn an một câu: “Cô nương cũng không cần áy náy. Lúc Mạnh di nương sinh được tam thiếu gia, cho rằng mình có tam thiếu gia chống lưng nên nhiều lần khiêu khích phu nhân, sau bị lão gia trừng phạt nghiêm khắc một hồi mới chịu thu liễm, không dám gây chuyện nữa. Nếu không phải lão gia nhìn thấu mọi việc, kịp thời cảnh cáo, chỉ sợ Mạnh di nương vì tam thiếu gia đã xuống tay với phu nhân cùng nhị thiếu gia rồi. Bây giờ cho nàng ta nằm chút khổ sở, cũng chỉ là thu lại chút lợi tức trước kia mà thôi.”

“Còn có việc này.” Lập Xuân cùng Hạ Chí kinh ngạc.

Lê ma ma gật đầu: “Khi đó cô nương còn nhỏ, chắc là không nhớ rõ.”

“Chuyện ma ma nói hình như ta có chút ấn tượng. Lúc đó Thịnh ca nhi mới sinh không bao lâu đã bị cha ôm tới cho nương nuôi dưỡng, Mạnh di nương đi thôn trang dưỡng bệnh một năm. Sau này Thịnh ca nhi sinh bệnh, mới đón Mạnh di nương từ thôn trang về. Thì ra là vì bà ta bất kính với mầu thân sao?” Tô Ngọc Uyển nói.

Lê ma ma bội phục nhìn Tô Ngọc Uyển đáp: “Khi đó cô nương bắt quá mới ba, bốn tuổi, vậy mà cũng có thể nhớ rõ. Chắc chắn, cô nương người không biết, ban đầu...” Nói tới đây bà bỗng đứng khựng lại, mỉm cười xua xua tay nói “Không có gì, thôi không nói đến chuyện này nữa.”

Tô Ngọc Uyển cũng không truy vấn. Nàng biết lời Lê ma ma muốn nói chắc chắn là có liên quan đến phụ thân, sợ nói ra lời bất kính. Kỳ thật, cho dù ma ma không nói, nhưng dựa vào chút ấn tượng mơ hồ trong trí nhớ, cùng với lời nghị luận của hạ nhân, nàng cũng có thể đoán được lời chưa nói hết kia là gì.

Mạnh di nương vốn xuất thân trong sạch, lớn lên lại xinh đẹp, tính cách nhanh nhẹn, hoàn toàn bất đồng với vẻ nhu nhược yếu đuối của Ân thị; lúc nàng ta mới vào phủ rất được phụ thân sủng ái. Vào cửa không bao lâu đã có thai, một lần liền được con trai nên Mạnh di nương có chút đắc ý mà vênh vao, bắt

đầu thăm dò giới hạn của Tô Trường Thanh. Nếu nàng khiêu khích Ân thị nhưng Tô Trường Thanh không thêm đề ý, vậy nàng sẽ tiến thêm một bước, ra tay với Tô Thế Xương, như vậy đại phòng liền chỉ có một thứ trưởng tử là Tô Thế Thịnh, sau đó lại đối phó Ân thị, nàng liền có cơ hội thay thế trở thành Tô đại phu nhân, làm người thắng cuộc trong trận chiến này.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thành công

Bản tính này nàng ta đã tính toán rất tốt, chỉ tiếc Tô Trường Thanh lại không phải người hồ đồ, liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của nàng ta. Hắn tuy không thích Ân thị nhưng cũng sẽ không làm chuyện sùng thiếp diệt thê, lập tức hạ lệnh đánh Mạnh di nương mười bản tử, đưa đến thôn trang đường bệnh.

Sau này Mạnh di nương vẫn là nhờ vào ánh sáng của nhi tử mới được trở lại Tô phủ, từ đó chỉ cụp đuôi làm người, an phận làm di nương, đối với Ân thị cũng vô cùng cung kính.

Nhớ tới việc này, Tô Ngọc Uyển bỗng sinh tâm cảnh giác với Mạnh di nương. Ban đầu nàng chỉ cảm thấy Mạnh di nương tuy có chút tâm tư nhưng cũng không phải loại người ác độc. Nhưng người có tham vọng sẽ tùy theo hoàn cảnh mà biến hóa. Trước kia có phụ thân áp chế nên bà ta không dám vọng động, bây giờ phụ thân đã không còn nữa, chỉ cần hại tính mạng của Tô Thế Xương, tất cả tài sản của đại phòng liền thuộc về Tô Thế Thịnh. Tiền cuộc này quá lớn, ai dám chắc Mạnh di nương không bí quá hóa liều mà làm ẩu đầu?

“Ngừng xe.” Tô Ngọc Uyển kêu lên một tiếng.

“Hu...” Ngô Chính Hạo kéo chặt dây cương, chậm rãi cho ngựa dừng lại.

Tô Ngọc Uyển quay đầu nhìn Lê ma ma nói: “Ma ma, người đừng theo ta nữa, trở về trông chừng nhị thiếu gia đi. Nhắc nhở hắn cẩn thận chút, ban ngày đi tra sạ nhất định phải mang theo hộ vệ, hạ nhân trong phòng hắn người cũng đi tra xét một chút.”

Lê ma ma cũng biết tầm quan trọng của Tô Thế Xương với Ân thị và Tô Ngọc Uyển nên nói ngay: “Cô nương yên tâm, lão nô đã biết.” Nói xong cũng xuống xe ngựa.

Cũng may lúc này cũng chưa đi xa, Lê ma ma trở về cũng không mất nhiều thời gian, Tô Ngọc Uyển liền không phải người đưa bà về nữa.

Cốc Vũ đang ngồi ở chiếc xe phía sau bỗng nhiên chạy tới bẩm: “Cô nương, xe ngựa Lý phủ đã đuổi theo phía sau.”

Tô Ngọc Uyển hơi mỉm cười, phản phó Ngô Chính Hạo: “Đi thôi, đi chậm một chút.”

Xe ngựa Tô gia đi không nhanh nhưng xe ngựa Lý gia cũng không vội đuổi theo mà chậm rì rì đi tới tạo thành một hàng ba chiếc xe ngựa nối đuôi nhau ra cửa thành.

Ra khỏi cổng thành không bao lâu, xe ngựa Lý gia bỗng dừng tăng tốc đuổi theo. Ngô Chính Hạo thấy cũng không để ý, vẫn chậm rãi đánh xe đi về phía trước.

Xe ngựa Lý phủ rất nhanh đã vượt qua đám người Tô Ngọc Uyển, nhưng không bao lâu lại đột ngột dừng lại giữa đường, dường như gặp phải sự cố gì đó. Ngặt nỗi đoạn đường này lại khá hẹp, xe phía sau không thể nào vượt qua được, Ngô Chính Hạo đành phải dừng xe lại.

Thấy Lý gia diễn kịch như thật, mấy người Tô Ngọc Uyển không khỏi buồn cười. Cốc Vũ giả vờ không biết, xuống xe dò hỏi: “Xe nhà các người bị sao thế, sao lại chặn giữa đường?”

“Chúng ta cũng không muốn đâu, nhưng mà xe bị hỏng rồi.” Xa phu vừa lên tiếng, đã có một người từ trong xe bước xuống, đúng là Vương ma ma đi cùng Tổng thị buổi sáng.

“Ai da, đây không phải là Cốc Vũ cô nương sao? Sao cô nương lại ở đây?” Vương ma ma hỏi xong liền quay đầu nhìn về phía xe ngựa Tô gia hỏi: “Đại cô nương đang ở trên xe sao?”

Cũng không chờ Cốc Vũ trả lời, bà ta lại nói tiếp: “Thật là khéo, phu nhân nhà ta đang muốn đi chùa dâng hương, bây giờ vẫn đang trong xe đâu.”

Vừa khéo lúc này màn xe ngựa Lý gia cũng bị người vén lên, Lý phu nhân vron đầu ra nhìn về bên này một cái.

Cốc Vũ còn đang suy nghĩ phải làm cách nào mới có thể khiến cho cô nương nhà mình lộ tướng, dọa cho Lý Ngọc Minh kia nhảy dựng. Vừa thấy Lý phu nhân trên xe thì vô cùng vui mừng nhưng trên mặt vẫn làm bộ sợ hãi, yếu ớt nói: “Ai, thật đúng là khéo.” Vừa nói vừa đi về phía xe ngựa nhà mình, làm như lo sợ Tô Ngọc Uyển sẽ bị Lý phu nhân quở trách, dù sao trước đây Lý phu nhân đã chính miệng nhắc nhở Tô Ngọc Uyển không được xuất đầu lộ diện nữa.

Cốc Vũ bước nhanh về tới xe ngựa, bẩm báo tình hình với Tô Ngọc Uyển.

Gặp được bà bà tương lai, nào có đạo lý không xuống hành lễ đã bỏ đi, cho nên Tô Ngọc Uyển đành đỡ tay Cốc Vũ xuống khỏi xe ngựa, đến dưới cửa sổ của Lý phu nhân, hành lễ: “Tô Ngọc Uyển thỉnh an phu nhân.”

Lý phu nhân thấy Tô Ngọc Uyển mang theo mũ sa, nhìn không thấy rõ mặt thì kín đáo ra hiệu cho Vương ma ma, mặt vẫn không đổi sắc nói: “Ta nghe nói người bị bệnh, còn đang định cho người đến thăm đây, làm sao bây giờ người lại ra ngoài rồi.”

“Một chút bệnh vặt thôi, không có gì đáng ngại, uống hai thang thuốc đã tốt rồi, làm phiền phu nhân thương nhớ.”

Lý Ngọc Minh đang ngồi trong xe liếc Lý phu nhân một cái, này không phải rất cung kính sao? Sao lại nói năng đối với bà bà thái độ không tốt?

Lý phu nhân trong lòng cười lạnh, tiếp tục hỏi: “người muốn lên núi à?”

“Vâng, đã đến lúc thu trà Xuân, trong lòng không yên tâm nên muốn đi nhìn một cái.” Tô Ngọc Uyển đáp.

“Ai da, này cũng thật là khéo, phu nhân nhà chúng ta cũng đang muốn lên núi dâng hương, đều chung đường đâu.” Vương ma ma bỗng nhiên vỗ tay kêu lên. Động tác của bà ta hơi mạnh, tay giương lên đã vô tình kéo theo mũ sa trên đầu Tô Ngọc Uyển, để lộ ra gương mặt chỉ chút điểm đen của nàng trước mặt Lý phu nhân cùng Lý Ngọc Minh.

“À”. Tô Ngọc Uyển sợ hãi hét lên một tiếng, vội vã dùng tay che mặt, mà Cốc Vũ cũng nhanh chóng dùng thân mình che chắn trước mặt nàng. Lập Xuân cũng vội vàng chạy xuống nhặt lại mũ sa để lên cho Tô Ngọc Uyển.

Lý Ngọc Minh quả thực bị dọa sợ ngây người.

Này, này... nữ nhân so với quý còn khủng bố hơn này là thế từ tương lai của hần sao?

“Người, người...” Lý phu nhân tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi, đưa tay lên chỉ chỉ Tô Ngọc Uyển nhưng cả nửa ngày cũng không nói được thành lời.

“Lý phu nhân, cô nương nhà ta mấy hôm trước bị phát ban, trên mặt vẫn còn chưa bay hết nên mới có bộ dáng như vậy. Đại phu nói cái này không quan trọng, thêm hai ngày nữa thì tốt rồi, sẽ không ảnh hưởng dung mạo.” Lập Xuân vội vàng giải thích, nhưng bàn tay đang nắm lấy mũ sa của Tô Ngọc Uyển vẫn đang run nhè nhẹ, mà Tô Ngọc Uyển cũng khóc thút thít sợ hãi, Cốc Vũ lại càng kinh hoàng luống cuống hơn, khiến cho mấy lời này của nàng chẳng có lấy một phần thuyết phục.

“Các người thỉnh đại phu nào khám bệnh?” Lý Ngọc Minh vẫn đang ở trong xe bỗng dung lên tiếng, khiến ba người chủ tớ Tô Ngọc Uyển càng thêm khiếp sợ, tới bây giờ mới biết hần đang ngồi bên trong. Lập Xuân giả vờ trấn định, môi run rẩy nửa ngày mới ngập ngừng nói: “Là Hoắc đại phu.” Hai chân của Tô Ngọc Uyển như nhũn ra, vẫn phải nhờ vào Cốc Vũ chống đỡ mới không ngã xuống đất.

Thấy mục đích đã đạt được, Lý phu nhân cũng không trì hoãn nữa, quay sang hỏi xa phu: “Xe ngựa sửa xong chưa? Nhanh đi thôi, phía sau còn có xe tới, đừng gây cản trở.”

“Vâng, vâng.” Xa phu bắt đầu còn lăm lăm tịch xuống xe ngựa xem xét, thấy Tô Ngọc Uyển vừa lại đây hần đã nhanh chóng lên xe, vung roi giục ngựa tiến về phía trước.

Lý phu nhân buông màn xe, một câu khách khí cũng không nói, trực tiếp để xe đi luôn, mà trong xe Lý Ngọc Minh cũng không lên tiếng.

Chờ cho xe ngựa đi xa, lúc này Tô Ngọc Uyển mới đứng thẳng dậy nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Lập Xuân cùng Cốc Vũ nhìn xe ngựa Lý gia càng lúc càng xa, biểu tình vô cùng phức tạp.

Cô nương có thể lui cửa hôn sự này với Lý gia quả thật là chuyện tốt, có một trượng phu cùng bà bà như thế chẳng thà không có còn hơn. Nhưng mà lui hôn xong lại phải đi đâu để tìm được một nhà trong sạch đây?

Tô Ngọc Uyển mang theo nha hoàn lên núi. Mấy nông dân trồng chè trên núi Tùng La nghe được tin Diệp gia viên thu mua tiên diệp, giá cả rất tốt nên có nhiều người tự mình đến đây hỏi thăm Hoàng quân sự, biết là thật thì vô cùng cao hứng.

Nông dân trồng chè không nuôi nổi sư phó sao trà thường là chính mình sao hoặc mời người về sao. Chính mình sao thì chất lượng không đảm bảo, lại còn phải theo kịp mùa vụ, đoạn thời gian đó một môi vô cùng; thỉnh người sao thì tiền công quá cao, lại còn phải lo lắng người ta làm việc không tận tâm. Hơn nữa củi dùng để sao trà cũng phải mua từ nơi khác đến, chi phí cũng không nhỏ, vì núi Tùng La đều trồng trà, cần bản là không có củi.

Bây giờ hái tiên diệp nếu có thể bán được giá tốt, tính toán một chút so ra còn có lời hơn là tự mình sao, đã không tốn công sức, mà cũng không có nguy hiểm. Cho nên nếu giá cả thích hợp, bọn họ tự nhiên là nguyện ý bán tiên diệp cho Tô gia.

Hoàng quân sự thấy người tới ngày càng nhiều thì chấp tay hành lễ một cái rồi cao giọng nói: “Tuy nói Diệp gia viên chuẩn bị thu mua tiên diệp, nhưng vì đảm bảo độ tươi mới của lá trà chúng ta vẫn phải áp dụng theo nguyên tắc mới. Ai muốn đem lá trà bán cho chúng ta thì sáng mai mời đến đây kí khế ước, chúng ta sẽ lựa chọn những hộ có vườn trà tương đối gần Diệp gia viên để ký. Mọi người đều là người chế trà, tự nhiên cũng hiểu muốn sao được

trà ngon phải có lá trà tươi mới, nếu không liền ảnh hưởng đến trà vị. Bất đắc dĩ mới phải đưa ra hạ sách này, còn mong các vị thứ lỗi cho.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sao trà

“Đó là đương nhiên.” Mấy hộ trồng trà gần Diệp gia viên lập tức lên tiếng phụ họa.

Lại có người cao giọng hỏi: “Hoàng quân sự, có người nhờ ta hỏi giúp, tiền diệp của mấy người trồng trà bội ước trong vụ trà Minh Tiền lần trước, các người có thu hay không?”

Mấy người trồng chè đứng xa xa đằng kia, vừa nghe được lời này thì ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Hoàng quân sự. Bọn họ chính là những người bội ước lần trước, sợ Hoàng quân sự sẽ không cho mình chút mặt mũi nên không dám đến hỏi, chỉ phải nhờ người giúp.

Quả nhiên Hoàng quân sự nghe được lời này thì hừ lạnh nói: “Lá trà đó của bọn họ chúng ta cũng không dám thu, bằng không lỡ như lại xé bỏ hiệp ước thêm lần nữa, chúng ta cũng không chịu nổi lẫn lộn.”

Mấy nông dân kia cảm thấy xấu hổ không thôi. Một người kéo kéo tay áo đồng bọn, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi thêm một chút đi, lúc này đi rất dễ bị chú ý, trước cứ theo chân bọn họ.”

Những người khác nghe vậy cũng chỉ liếc bọn họ một cái rồi thôi, chuyển sang vây quay quanh Hoàng quân sự hỏi: “Chúng ta có thể đăng ký trước hay không, cũng xem như không uổng công hôm nay đến một chuyến.”

“Đúng vậy, đăng ký trước một chút đi.” Những người khác cũng nhao nhao đồng tình.

“Được, không thành vấn đề.” Hoàng quân sự gật đầu, lập tức lấy giấy mực ra bắt đầu lập danh sách đăng ký.

Mấy hộ trồng chè cũng đem tên cùng sản lượng tiền diệp mà mình có thể cung ứng báo lên xong mới rời đi.

.....

Lúc này ở vườn trà của nhị phòng, Tô Trường Đình cũng đã nhận được tin tức, nhíu mày nói: “Nàng muốn làm gì?”

Từ lúc cây trà Tùng La ra đời đến nay, mọi người ngoại trừ sản lượng trà của chính nhà mình trồng được ra thì cũng chỉ thu chè sô của nhà khác mà thôi. Tiền diệp một khi hái xuống nếu không sao chế kịp sẽ bị biến đen làm ảnh hưởng phẩm chất của trà thành phẩm. Hiện tại đã tới mùa thu trà, thợ sao trà tốt sớm đã bị người ta mời hết, Tô Ngọc Uyển biết đi đâu tìm người? Một khi không tìm đủ thợ sao trà, những tiền diệp đó chẳng phải sẽ biến chất hay sao?

Quân sự trong vườn trà của hắn cũng lắc lắc đầu nói: “Thật đúng là không biết đại cô nương đang nghĩ gì, việc này dù sao cũng chỉ là tốn công vô ích.”

Tô Trường Đình cười lạnh: “Còn có thể nghĩ gì? Đại khái là đề phòng ta lại ra tay mà thôi. Nhưng nàng lại không nghĩ tới, sản lượng trà xuân có bao nhiêu lớn, núi Tùng La tuy nói không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ, nàng có thể thu mua bao nhiêu tiền diệp, lại sao chế thành nhiều ít chè sô còn khó nói, huống hồ giá trà xuân lại chỉ bằng một nửa của Minh Tiền trà. Số lượng nhiều, giá cả lại thấp, cách này của nàng chẳng qua cũng chỉ như một giọt nước rơi xuống đại dương, căn bản là không dậy nổi bọt sóng.”

“Còn không phải sao?” Lâm quân sự cũng phụ họa nói: “Đại cô nương dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, ngây thơ ấu trĩ, không đáng để lo lắng.”

Tô Trường Đình vuốt râu, đắc ý nói: “Nề mặt Trần gia, ta sẽ không ép sát nàng, cứ để mặc nàng lẫn lộn đi xem thử có nên com nên cháo gì không rồi lại nói.”

.....

Lúc này trong Diệp gia viên, Hoàng quân sự dùng bút đánh dấu mấy cái tên trên danh sách rồi mới giao lại cho Tô Ngọc Uyển, giải thích nói: “Ta đã đánh dấu những nơi cách vườn trà chúng ta gần nhất.”

Tô Ngọc Uyển nhìn danh sách một chút rồi đưa cho Lập Xuân thu hồi, nói: “Ngoại trừ mấy người trồng chè này, khả năng còn có chủ nhân của mấy vườn trà nhỏ cũng sẽ đến. Người chuẩn bị trước một chút, tận lực chọn những người có tiền diệp tốt, nói không chừng sau này còn có thể hợp tác lâu dài.”

“Hợp tác lâu dài?” Hoàng quân sự trong lòng chưa xót.

Bởi vì chuyện cơ mật, Tô Ngọc Uyển vẫn chưa đem tính toán của mình nói cho Hoàng quân sự biết, cho nên suy nghĩ của Hoàng quân sự cũng không khác với Tô Trường Đình là mấy, cho rằng Tô Ngọc Uyển làm vậy cũng chỉ là để phòng ngừa Tô Trường Đình cắt đứt nguồn cung ứng chè sô của nàng. Lúc biết được Tô Ngọc Uyển tính toán làm như vậy, hắn đã tận lực khuyên bảo nhưng nàng lại cố chấp không nghe, hắn không có cách nào cũng chỉ có thể yên lặng thờ dài.

“Làm như vậy chỉ e là phí tổn quá cao. Lần này là nhờ có tiền vi phạm khế ước của nhóm nông dân trồng chè kia để bổ khuyết vào nên chúng ta cũng không tính là thiệt thòi. Nhưng sang năm nếu vẫn làm như vậy, chúng ta bất quá cũng chỉ là làm không công, chứ lợi nhuận không lớn.” Hắn vẫn muốn khuyên nhủ Tô Ngọc Uyển.

“Tâm tư của người ta hiểu, bất quá việc này ta tự có chủ trương, người cứ nghe theo phân phó là được.” Tô Ngọc Uyển xua xua tay nói.

Nhìn Tô Ngọc Uyển vẫn mang theo mũ sa, Hoàng quân sự chỉ đành thờ dài, cáo từ rời đi.

.....

Nghe tin Tô Ngọc Uyển thu mua tiên diệp, hơn nữa giá cả còn rất tốt, mấy chủ vườn trà nhỏ ở phụ cận cũng động tâm, ngay trưa hôm đó đã cho người đi cho người đến hỏi thăm Hoàng quân sự. Sau khi xin chỉ thị của Tô Ngọc Uyển, Hoàng quân sự đã ký khế ước thu mua với hai nhà. Buổi sáng ngày kế tiếp lại ký kết khế ước với một ít nông hộ nữa.

Những người đã ký khế ước tới ngày thứ ba đã lục tục đem tiên diệp tới. Tô Ngọc Uyển phái hộ vệ thủ quanh sân của nàng, người không liên qua không được đến gần, chỉ chừa một cửa nhỏ để Ngô Chính Hạo cùng A Cửu vận chuyển tiên diệp vào trong. Còn mình cùng bốn nha hoàn ở hậu viện, và thợ sao trà của Diệp gia viên ở tiền viện dùng nồi bạc Ngô Chính Hạo lấy về từ trên Tùng La am bắt đầu sao chế trà.

Lượng tiên diệp thu mua cùng hái được mỗi ngày trong vườn nhà mình Tô Ngọc Uyển đã tính qua, lượng tiên diệp mỗi ngày nàng cùng nha hoàn và năm thợ sao trà kia lúc sao trà Minh Tiên cũng đã thống kê một lần. Lần này, ngoại trừ năm thợ sao trà, nàng còn cho phép bọn họ mang theo ba đồ đệ, cũng trả công hậu hĩnh nên nhóm thợ này làm việc cũng rất nhiệt tình. Mặc dù lượng tiên diệp mỗi ngày đều gấp ba, bốn lần năm trước, nhưng trà sao ra vẫn có chất lượng tốt.

Qua mấy ngày, bỗng Ngô Chính Hạo vội vã tiến vào nói với Cốc Vũ: “Lê ma ma tới, nói có việc muốn bẩm báo cô nương.”

Bởi vì ngại sao trà vương vãi, trong viện lại chỉ có người nhà nên Tô Ngọc Uyển cũng không đội mũ sa nữa. Nhưng hôn sự chưa lui, xuất phát từ cẩn thận nàng cũng không muốn để ngoại nhân trông thấy mặt mình, vì vậy cố ý an bài Cốc Vũ ở gần cửa, nếu có chuyện gì thì để Ngô Chính Hạo báo với Cốc Vũ, còn mình tránh ở trong gian phòng gần rừng trúc sao trà.

Cốc Vũ nghe xong thì để phụ thân thay mình sao trà trong nồi, chạy đi bẩm báo.

Tô Ngọc Uyển nhú mày, nàng biết nếu không có đại sự, Lê ma ma sẽ không quấy rầy nàng lúc này. Lại nhìn nồi trà đang sao, quay sang phân phó: “Nói bà ấy đợi một chút, ta sao xong nồi này sẽ ra.”

“Vâng.” Cốc Vũ xoay người ra ngoài báo lại với Ngô Chính Hạo.

Tô Ngọc Uyển nhanh nhẹn sao xong nồi trà, sửa sang lại quần áo, đội mũ sa lên đi ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa đã thấy Lê ma ma đứng đợi ở đó, vẫn đang nhìn sang bên này. Thấy nàng ra tới thì nhanh chóng tiến lên bẩm báo: “Cô nương, Lý gia phái người tới nói muốn từ hôn. Phu nhân kêu cô nương trở về thương nghị việc này.”

Tô Ngọc Uyển trong lòng vui vẻ, thấy Ngô Chính Hạo cùng A Cửu đang ở phụ cận thì kéo ma ma lại gần nói: “Người trở về nói với phu nhân là Lý gia nếu muốn từ hôn thì cứ đáp ứng bọn họ là được. Vụ trà xuân này đối với chúng ta vô cùng quan trọng, ta hiện tại không thể ly khai. Hơn nữa Lý phu nhân đã quyết định từ hôn, cho dù ta có trở về cũng vô dụng, còn khiến người khác xem thường. Phu nhân không muốn lui hôn bất quá cũng chỉ là sợ ta sau này không tìm được nhà chồng tốt, người cứ lấy lời Hàn ma ma nói lúc trước ra khuyên nhủ một phen, bà ấy nhất định sẽ nghe.”

Việc Tô Ngọc Uyển bị hủy dung chính là một tay Lê ma ma an bài, tâm tư của nàng bà làm sao có thể không biết. Chuyện này đi cũng chỉ là diễn một chút cho Ân thị xem mà thôi, thật sự cũng không cần Tô Ngọc Uyển phí lời.

Bà nắm bàn tay thô ráp của Tô Ngọc Uyển đau lòng nói: “Cô nương yên tâm, lão nô đã biết. Cô nương cứ yên tâm xử lý chuyện vườn trà, chuyện này lão nô nhất định sẽ xử lý ổn thỏa.”

Trước mặt Lê ma ma, Tô Ngọc Uyển cũng chỉ giống như nữ hài tử bình thường mà làm nũng, nàng ôm tay ma ma, thanh thúy nói: “Ma ma làm việc, ta làm sao lại không yên tâm, ta có được như hôm nay đều là do ma ma dạy nha.”

Lê ma ma rất thích bộ dạng này của Tô Ngọc Uyển, cười chỉ vào mũi nàng nói: “Miệng cô nương bôi mặt hay sao mà ngọt vậy?”

Nói xong lại đưa một cái tay nải cho Tô Ngọc Uyển: “Thời tiết tuy đã ấm hơn chút nhưng sáng sớm vẫn rất lạnh, lão nô có mang theo ít áo ngoài, cô nương mặc nhiều chút, đừng để bị lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Kinh ngạc

“Ma ma yên tâm, ta sẽ chú ý.” Tô Ngọc Uyển nhận lấy tay nải, kêu A Cửu đưa Lê ma ma ra ngoài rồi mới quay người vào viện.

Trong những người sao trà, Tô Ngọc Uyển cùng Lập Xuân, Hạ Chí thân mình yếu nhất, Cốc Vũ cùng Tiết Sương từ nhỏ đã luyện võ nên khả năng chịu đựng cũng ngang ngửa với mấy thợ sao trà. Vào lúc ba người Tô Ngọc Uyển sắp sửa không trụ được nữa rồi cuộc trà xuân cũng có thể sao xong.

“May quá, cuối cùng cũng xong.” Tô Ngọc Uyển đem nồi trà cuối cùng trút vào trong bình, nằm liệt trên ghế, nửa ngày không muốn nhúc nhích.

Lập Xuân bên cạnh sao xong trà cũng không nghỉ ngơi mà cố chống đỡ thân mình đi về phía nhà bếp, chuẩn bị nước cho Tô Ngọc Uyển tắm gội.

“Trước cứ nghỉ một lát đi.” Tô Ngọc Uyển gọi nàng lại.

Lập Xuân xua xua tay: “Nô tỳ không sao.” Rồi lại đi về phía nhà bếp.

Tô Ngọc Uyển lắc đầu, vừa quay lại đã thấy Hạ Chí pha xong trà, đang đặt trước mặt nàng. Nước trà trong vắt, lá trà chìm nổi bên trong dần dần nở ra, mang theo hương trà xanh tràn ngập khắp phòng, thấm vào ruột gan.

“Là trà mới?” Nàng hỏi.

“Vâng.” Hạ Chí ngượng ngừng cười, “là trà nô tỳ sao, cô nương nếm thử xem.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, đợi trà nguội bớt mới nhẹ nhàng hớp một ngụm. Trà vừa vào miệng đã cảm nhận được một cổ tiên sáng ngọt lành, ngọt lành qua đi, đầu lưỡi còn chưa cảm nhận được vị đắng của trà đặc, dư vị cam ngọt đã kéo tới, tràn ngập khắp khoang miệng khiến cho toàn thân thoải mái, bao nhiêu mệt mỏi đều theo ngụm trà này mà tiêu tán đi hết.

Thật lâu sau Tô Ngọc Uyển mới mở mắt ra, nhìn Hạ Chí đang tròn mắt mong đợi, giong ngón cái lên nói: “Vô cùng tốt.”

Hạ Chí tức khắc vui vẻ, cười tươi như hoa, còn châm thêm trà cho nàng rồi mới tung ta tung tãng đi nấu cơm.

Tô Ngọc Uyển nhìn lá trà trôi nổi trong ly cũng mỉm cười thỏa mãn.

Trà mà Hạ Chí pha là trà mới sao, hương vị còn chưa phải tốt nhất. Trà mới sao bao giờ cũng mang theo một cổ “hỏa” khí, cần phải để trong bình một thời gian để tiêu trừ, lúc này vị mới có thể thuần khiết rõ ràng. Nhưng mà bây giờ hỏa vị còn chưa tán đi, chất lượng đã tốt hơn trà Minh Tiền.

Thực lòng mà nói, trà xuân cũng không kém trà Minh Tiền bao nhiêu, chỉ là trà Minh Tiền là lứa trà đầu tiên trong cả một năm, tích lũy tinh hoa của cả một mùa đông, hơn nữa đầu xuân nhiệt độ thấp, ít sâu bệnh, sản lượng trà ít nên mới có câu “Minh Tiền trà quý như vàng.” Trà xuân tuy không non mịn như trà Minh Tiền, nhưng bởi vì nhiệt độ tăng, mầm chồi phát triển tương đối tốt, dinh dưỡng tích lũy cũng phong phú nên tư vị nồng hơn, cũng có chỗ đặc sắc riêng. Nhưng vì trà xuân số lượng lớn nên giá cả chỉ bằng một nửa trà Minh Tiền.

Nhưng mà nếu như trà xuân lại có chất lượng tốt hơn cả trà Minh Tiền, giá cả thế nào còn chưa nói trước được.

Cũng không biết nghĩ tới cái gì, ý cười trên mặt Tô Ngọc Uyển càng sâu, nàng nâng chung trà, uống thêm một ngụm, đứng dậy đội mũ sa, đi đến cửa viện nói với A Cửu: “Người xuống núi đi, đến Thường Thắng tiêu cục, thỉnh mấy vị tiêu sư tới, ngày mai hộ tống chè sô xuống núi.”

A Cửu lĩnh mệnh rồi đi.

Ngày thứ hai, Tô Ngọc Uyển mang theo trà đã sao dưới sự hộ tống của tiêu cục Thường Thắng trở về Huru Ninh thành, theo sau còn có mấy thợ sao trà. Tuy nói không chỉ sao trà công mà cả người nhà của bọn họ cũng đều ký văn tự bán đứt cho Tô Trường Thanh, sẽ không dễ dàng phản bội đại phòng, nhưng vì đảm bảo, Tô Ngọc Uyển vẫn quyết định đưa bọn họ về giám hộ một thời gian. Phương pháp dùng nồi bạc sao trà này cũng không phải kỹ thuật gì phức tạp, cho dù là ai nếu biết được phương pháp này đều có thể tăng chất lượng trà nhà mình lên trong một thời gian ngắn. Tô Ngọc Uyển không dám mạo hiểm, cũng không dám đánh cuộc nhân tâm.

Đợi đến khi lá trà được hộ tống đến trà sạn, cất vào phòng đặc chế của Tô Trường Thanh, cùng Mã chương quầy khóa lại, chia ra mỗi người giữ một chìa, Tô Ngọc Uyển mới dẫn người về Tô phủ.

Dàn xếp xong nhóm người sao trà trong một tiểu viện yên tĩnh, Tô Ngọc Uyển mới trở về Thiên Ảnh các thay quần áo, đi Như ý cư.

Tin tức Tô Ngọc Uyển hồi phủ đã sớm truyền đến Như ý cư nên nàng vừa vào cửa viện đã thấy Hứa ma ma chờ ở đó.

“Cô nương người cuối cùng cũng đã trở lại.” Hứa ma ma mang theo vui sướng, thờ dài nhẹ nhõm.

Tô Ngọc Uyển gật đầu, vừa đi vào phòng Ân thị vừa hỏi: “Phu nhân dạ này tốt không?”

Hứa ma ma lắc lắc đầu: “Phu nhân ăn ngủ không ngon, người cũng gầy một vòng.”

Tô Ngọc Uyển nhú mồm: “Là vì Lý gia từ hôn?”

“Cũng không hẳn, chủ yếu vẫn là lo lắng thân thể cô nương, dù sao cô nương cũng còn chưa khỏi bệnh đã lên núi, trên núi điều kiện không tốt, còn phải chịu vất vả.”

Tô Ngọc Uyển im lặng. Hứa ma ma tuy là nói năng khéo léo nhưng nàng hiểu Ân thị không phải lo lắng thân thể của nàng mà là lo lắng dung mạo đi? Nếu dung mạo bị hủy, lại bị lui thân, việc hôn nhân sau này của mình liền gian nan.

Nàng thở dài, nếu không phải tính cách của Ân thị dễ dàng bị người lừa gạt, nàng cũng sẽ không giấu diếm bà làm gì.

Đi qua núi giả, Tô Ngọc Uyển đã trông thấy trên bậc thang có một người mặc váy màu nguyệt bạch cùng áo màu lam nhạt đang nhìn về bên này, nàng không khỏi bước nhanh chân chạy tới.

Vừa lên bậc thang, nàng còn chưa kịp mở miệng, Ân thị đã cầm tay nàng hỏi: “Người trở về rồi?”

“Nương, người đã đứng ở đây bao lâu a?” Cảm giác được bàn tay Ân thị hơi lạnh, khuôn mặt lại tái nhợt, đúng là gầy hơn so với lúc nàng đi một ít, Tô Ngọc Uyển không khỏi trách cứ: “Bên ngoài trời lạnh, mẫu thân sao không chờ ở trong phòng?”

“Không bao lâu”. Ân thị đáp, duỗi tay định xốc mũ sa của Tô Ngọc Uyển lên nhưng bị nàng bắt lại nói: “Chúng ta vào nhà hẵng nói.”

“Đứng, đứng, là nương hồ đồ.” Ân thị nghĩ nơi này nhiều người khó giữ được bí mật nên nữ nhi không muốn bị người thấy dung mạo, bèn kéo nàng vào nhà, lại cho nha hoàn lui xuống hết, lúc này mới nói: “Nào, tháo mũ sa xuống, để nương nhìn xem.”

Tô Ngọc Uyển thở dài, tháo mũ sa xuống dưới.

Trước khi trở về, nàng còn do dự thật lâu, không biết có nên để dung mạo tốt hơn một chút không. Nàng thật có chút không đành lòng để mẫu thân lo lắng thêm. Nhưng việc hôn nhân này một khi chưa lui xong, mặt nàng một ngày cũng không thể tốt lên được. Bây giờ chỉ đành phải làm cho cả mặt đều là chấm đen, khiến mẫu thân lo lắng thêm chút thời gian nữa.

Quả nhiên vừa trông thấy Tô Ngọc Uyển so với trước kia cũng không tốt hơn bao nhiêu, Ân thị liền bung miệng, rơi nước mắt.

“Này phải làm sao bây giờ? Phải làm sao mới tốt đây? Lý gia cũng thật không ra gì, thấy người ta hủy dung liền phái người từ hôn...” Ân thị ghen ngào nói không ra lời.

“Lấy sắc thờ người, sắc suy tình mỏng.” Nhắc tới Lý gia, hai mắt Tô Ngọc Uyển cũng có chút lạnh, “Nương, người hẳn là nên cảm thấy may mắn nữ nhi không phải gả đến Lý gia mới đúng. Nếu gả tới Lý gia, lại gặp phải biến cố này, Lý gia chẳng phải sẽ trực tiếp hưu ta về sao, lúc đó mới thực thê thảm. Như bây giờ cũng tốt, ít nhất người muốn kết thân hoặc là nhìn trúng năng lực của ta, hoặc là nhìn trúng gia thế của ta, sẽ không vì dung mạo của ta mà hưu bỏ.”

Tô Ngọc Uyển còn tưởng phải phí rất nhiều miệng lưỡi mới có thể khuyên được Ân thị, nào ngờ nàng vừa nói xong, Ân thị đã chậm rãi dừng khóc, gật đầu tán đồng nói: “Người nói đúng, Lý thiếu gia kia căn bản là không xứng với người. Cửa thân này lui cũng tốt.”

Tô Ngọc Uyển nhưng mồm, kinh ngạc nhìn Hứa ma ma.

Hứa ma ma cũng không dám kể công, vội vàng giải thích nói: “Trong khoảng thời gian này, Lê ma ma trong phòng cô nương thường qua đây nói chuyện tán gẫu với phu nhân, nên phu nhân nghĩ thông suốt mọi chuyện.”

Tô Ngọc Uyển vỡ lẽ. Nàng hỏi Ân thị: “Nương, hôn sự đã lui chưa?” Nàng ở trên núi vẫn nhớ kỹ chuyện này, chỉ là quá bận mà cũng không có thời gian cùng tình lực để đi hỏi thăm. Lê ma ma thấy nàng bận, sợ quấy rầy nàng nên cũng không lên núi bẩm báo tình hình.

“Vẫn chưa.” Ân thị thấp thỏm nhìn nữ nhi, “Ta vẫn ngánh kéo không muốn lui.”

“Vì sao?” Tô Ngọc Uyển kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Từ hôn

Ân thị đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng chào hỏi của tiểu nha hoàn: “Lê ma ma, người đến rồi. Cô nương đã trở lại, vừa mới vào cửa đầu.” Sau đó Lê ma ma cũng vào trong.

Lê ma ma tuy là hạ nhân nhưng gần đây vẫn thường xuyên qua lại, nên Ân thị cũng không để ý, rồi lè nói: “Mặt của người. . .nương sợ nếu ta từ hôn rồi người sau này sẽ không tìm được hôn sự tốt. Cho nên muốn chính miệng hỏi người một chút có thật là muốn từ hôn hay không?”

“Đương nhiên là muốn lui.” Tô Ngọc Uyển nói, khoe miệng không khỏi trào phúng “Chẳng lẽ nương cảm thấy ta như vậy tiến vào Lý gia thì có thể sống tốt sao?”

Ân thị lại gật gật đầu nói tiếp: “Hon nữa, việc từ hôn này vẫn nên nói với tổ mẫu của người một tiếng, dù sao bà cũng là trưởng bối. Nếu không có sự đồng ý của bà đã tự tiện làm chủ, người khác sẽ nói chúng ta không tôn trọng lão nhân gia.”

Tô Ngọc Uyển liếc mắt nhìn Quan ma ma một cái.

Ân thị từ nhỏ đã bị phụ thân tú tài dạy dỗ tam tòng tứ đức nên vẫn có chút cổ hủ. Tô lão thái gia trước kia đã nói một tháng chỉ cần mừng một, mười lăm đi thỉnh an là được, hon nữa Tô lão phu nhân cũng không phải là thân bà bà, nếu đổi thành người khác chắc hẳn là vui vẻ tránh đi rồi đi. Nhưng Ân thị lại không như vậy, chỉ cần không có chuyện gì lớn thì mỗi ngày đều nhất định phải đi thỉnh an.

Đã đi thỉnh an, lại có chuyện quan trọng như vậy, xuất phát từ sự tôn trọng của Ân thị với bà bà tự nhiên là sẽ không giấu diếm. Cho nên trước khi lên núi, Tô Ngọc Uyển đã nhiều lần dặn dò Quan ma ma cùng Hứa ma ma phải thuyết phục Ân thị, hôn sự của nàng là “lệnh cha mẹ, lời mai mối”, nếu lúc đính thân đã do Tô Trường Thanh làm chủ, bây giờ Tô Trường Thanh mất, chuyện từ hôn đương nhiên phải do Ân thị đến làm. Chỗ Tô lão phu nhân chỉ cần lúc xong việc lại đến bẩm báo là được, không cần phải hỏi ý trước.

Không cần nghĩ cũng biết, nếu để Tô lão phu nhân biết chuyện Lý gia từ hôn, vì suy nghĩ cho thân cháu gái của mình, bà ta sống chết cũng sẽ không đồng ý. Còn hạnh phúc của Tô Ngọc Uyển, bà ta không quản được nha. Tuy rằng Tô lão phu nhân không quá mức khắt khe với Ân thị cùng mấy tỷ đệ Tô Ngọc Uyển, nhưng đó cũng là do sợ hãi Tô lão thái gia cùng Tô Trường Thanh. Bảo bà ta yêu thương Tô Ngọc Uyển như thân cháu gái mà suy nghĩ cho hạnh phúc lâu dài của nàng đó là tuyệt đối không có khả năng.

Bây giờ Ân thị vẫn kéo tới lúc này mà chưa đi xin chỉ thị của Tô lão phu nhân hẳn là còn nhờ vào đám người Quan ma ma. Quan ma ma cảm giác được ánh mắt của nàng thì cười nói: “Lê ma ma nhiều lần khuyên bảo phu nhân, nói chuyện này một khi để lão phu nhân biết, tất nhiên sẽ vì Lãng tỷ nhi cùng Vân tỷ nhi mà ngăn cản chúng ta từ hôn. Lão phu nhân không nếu đồng ý, chúng ta muốn từ hôn liền khó khăn, cho nên phu nhân vẫn luôn giấu diếm chuyện này không nói.”

Ân thị bên này không nói, Tống thị biết Ngụy thị cũng không phải thật muốn Tô Ngọc Uyển từ hôn, vì mục đích riêng của mình cũng sẽ không theo nhị phòng nói, vì thế nhị phòng, tam phòng cũng không biết việc này.

Tô Ngọc Uyển hiểu rõ, nàng lẳng lẳng liếc mẫu thân một cái, nhàn nhạt nói: “Nếu nương cảm thấy tôn trọng tổ mẫu quan trọng hơn so với hạnh phúc của nữ nhi, vậy người cứ đi thương lượng cùng tổ mẫu đi rồi hẵng quyết định.” Nói xong nàng cũng đứng lên “Nữ nhi một mối, xin phép về phòng trước.” Nói xong quay đầu đi.

Ân thị bị thái độ này của nàng làm cho hôn phi phách tán. Tuy rằng ánh mắt của Tô Ngọc Uyển vẫn bình lặng như cũ nhưng Ân thị vẫn cảm giác được nếu lúc này còn không nói gì, chỉ sợ nữ nhi sẽ càng ngày càng xa cách mình hơn.

Ân thị cũng bất chấp thân phận, vội vàng kéo tay Tô Ngọc Uyển: “Uyển tỷ nhi, nương không phải ý này. Người là nữ nhi nương đứt ruột đẻ ra đương nhiên là phải đặt người ở trước tiên, chẳng qua là muốn nói trước với lão phu nhân một tiếng mà thôi, miễn cho người khác nói ra nói vào.”

“Ta không quan tâm người ta nói gì, ta chỉ quan tâm thái độ của nương.” Từ sau khi phụ thân qua đời, những bất mãn uất ức trong lòng Tô Ngọc Uyển rốt cục cũng bùng phát. Nàng nhìn chăm chú Ân thị, ánh mắt lạnh lùng, cao giọng nói: “Mấy cái quy củ, lễ giáo gì đó trong lòng nương quan trọng như thế sao? Còn quan trọng hơn cả nữ nhi của người sao? Kêu người mỗi ngày đứng đi nhìn sắc mặt của người khác, để người ta xúi giục làm bậy, người đã làm như thế nào? Nương rốt cục có để những lời nữ nhi nói vào lòng hay không? Ta cũng chỉ là một tiểu cô nương mười tám, ta cũng sẽ mệt, sẽ có lúc khó chịu. Nhưng ta mỗi ngày bận rộn trong ngoài, chống đỡ đủ loại tính kế của nhị thúc nhị thẩm, người không giúp thì thôi, ngược lại mỗi ngày còn làm ta phải lo lắng hải hùng, sợ người phạm phải hồ đồ, bị nhị thẩm xúi giục, đem cả gia tài này cho người ta.”

Tô Ngọc Uyển móc từ trong ngực ra một tờ giấy, đập xuống trước mặt Ân thị hỏi: “Đây là cái gì?”

Ân thị nhìn thấy tờ giấy kia thì mờ to hai mắt, lắp bắp hỏi: “người, làm sao khế nhà này lại ở trong tay của người?”

“Vì sao lại ở trong tay ta?” Tô Ngọc Uyển cười lạnh, “Ta nhưng thật ra muốn hỏi một chút khế nhà này làm sao lại tới tay tổ mẫu?”

Tuy Tô Trường Thanh không thực thích Ân thị nhưng vẫn an bài cho bà rất tốt, bởi vì Tô Thế Xương tuổi còn nhỏ, Tô Thế Thịnh lại không phải nhi tử thân sinh của Ân thị, Mạnh di nương lại có tiền án, hẳn lo lắng sau khi Tô Ngọc Uyển xuất giá, Ân thị yếu đuối như vậy sẽ bị con dâu ghét bỏ mới cho bà một khế nhà, dặn bà cất kỹ không cho ai biết. Nếu Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh sau này cưới phải một tức phụ không bớt lo mà chính bản thân chúng cũng không biết cố gắng, vậy thì Ân thị cứ dọn tới sân viện kia mà ở, dùng tiền đồ trong khế ước đó mà nuôi sống mình cùng hạ nhân.

Trước lúc lâm chung, Tô Trường Thanh đã nói với Tô Ngọc Uyển chuyện này, chính là vì sợ Ân thị hồ đồ bị người lừa gạt mất.

Không ngờ, lúc Tô Ngọc Uyển bận bịu thu hái trà Minh Tiễn xong xuống núi liền nghe tin Ân thị đem khế nhà đưa cho Tô lão phu nhân, suýt chút nữa đã tức chết. Phụ thân mới qua đời bao lâu a.

Vì việc này mà suýt chút nữa nàng đã định ngoại trừ Quan ma ma ra sẽ bán hết đám người bên cạnh Ân thị. Chỉ vì không muốn rút dây động rừng nên nàng mới án binh bất động đến tận hôm nay.

“Ta,...ta là thấy nhị thúc bức người quá đáng, muốn đưa chút ngon ngọt cấp lão phu nhân, kêu lão phu nhân quản thúc nhị thúc lại một chút, đừng để hấn khó dễ người...” Ân thị bị thái độ này của nữ nhi dọa sợ, khiếp vía nói.

“Người đưa càng nhiều, bọn họ càng cảm thấy chúng ta nhiều của, cũng cho là chúng ta dễ bị khi dễ, bức bách càng sâu a!” Tô Ngọc Uyển lạnh lùng nói.

Ân thị ngẩn ngơ: “Là...là như thế sao?” Nói xong lại thút thít khóc, móc khăn tay ra che mũi: “Xin lỗi Uyển tỷ nhi, là nương vô dụng, nương cái gì cũng làm không tốt, còn thêm phiền cho người...”

Nhìn mẫu thân như vậy, Tô Ngọc Uyển cũng chỉ có thể thờ dài bất lực.

Phụ thân trước kia đối với mẫu thân tràn đầy bất đắc dĩ, nàng hôm nay cũng đã chân chính cảm nhận được rồi.

Tô Ngọc Uyển từ trước tới giờ vẫn luôn tôn kính mẫu thân, hôm nay bỗng dưng lại xù lông như vậy, Ân thị cũng biết chính mình đã làm nữ nhi thất vọng buồn lòng, bèn nén khóc phân phó Hứa ma ma: “Người đi Lý gia bảo bọn họ mang canh thiếp tới, ta đồng ý từ hôn.”

Hứa ma ma luôn sợ Tô Ngọc Uyển, thấy nàng phát hỏa với Ân thị thì càng thêm sợ hãi, vội vàng vâng vâng, dạ dạ rồi bước ra ngoài.

Đại sự sắp thành, trong lòng Tô Ngọc Uyển cũng buông lỏng, bất quá nàng cũng không cho Ân thị sắc mặt tốt, sợ bà lại sinh tật cũ nên nhân nhạ nói: “Nữ nhi cũng mệt rồi, đi về trước.”

“Nhanh về nghỉ ngơi đi.” Ân thị có chút lầy lòng, tự mình đưa Tô Ngọc Uyển ra cửa. Mãi tới khi Tô Ngọc Uyển kêu bà dừng bước mới đứng lại dựa vào bên cửa, nhìn Tô Ngọc Uyển đi xa.

Tô Ngọc Uyển trở về Thiên Ảnh các, vừa cởi áo ngoài chuẩn bị tắm gội thì Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh tới.

Hai người bọn họ tuy rằng không đi học nữa nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn quy định mỗi ngày phải đọc sách một canh giờ, lại luyện chữ thêm nửa canh giờ, định kỳ tiếp nhận khảo hạch của tiên sinh, nếu khảo hạch không đạt thì phải đi học đường học tiếp. Hôm nay là ngày khảo hạch, hai người vừa mới trở về từ phủ của tiên sinh, biết Tô Ngọc Uyển hôm nay xuống núi liền tới đây gặp nàng.

Tô Ngọc Uyển vất vả nhiều ngày, hơn nữa vừa rồi cảm xúc bùng nổ nên thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi, chỉ kêu hai đệ đệ vào nói chuyện một chút liền cho bọn họ về, còn mình đi tắm gội rồi ngủ một giấc.

Một giấc này vừa ngủ liền ngủ tới chiều mới tỉnh. Thấy nàng đã tỉnh, Lê ma ma vẫn luôn canh giữ trước giường liền cười nói: “Việc lui hôn đã xong, Lý gia đã đem thiếp canh của cô nương qua đây.” Nói đoạn bà lấy ra một cái tráp, mở nắp đưa cho Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển nhìn thiếp canh bên trong, cảm lên lật lật, thấy đúng là tên cùng sinh nhật của mình mới yên tâm, thở ra nhẹ nhõm: “Thật tốt quá.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ân thị ra tay

“Cô nương đói bụng chưa? Lão nô đã dặn đầu bếp hầm canh gà nhân sâm, cô nương dạo này vất vả, phải cẩn thận bồi bổ mới được.” Lê ma ma nhìn Tô Ngọc Uyển đã gầy một vòng, đau lòng nói.

Tô Ngọc Uyển xoa xoa bụng: “Đúng là hơi đói.”

Tô Ngọc Uyển đứng dậy rửa mặt, chờ Lê ma ma búi xong tóc cho nàng thì Lập Xuân cùng Hạ Chí đã dọn cơm xong xuôi. Tô Ngọc Uyển uống một chén canh gà, đang định dùng cơm thì nghe tiếng bước chân truyền đến, sau đó rèm cửa cũng bị nhấc lên, Cốc Vũ tiến vào bẩm báo: “Cô nương, Lý gia phái người bẩm báo chuyện từ hôn với lão phu nhân, lão phu nhân gọi đại phu nhân qua đó trút giận rồi. Cô nương người nhanh đi xem.”

Tô Ngọc Uyển lập tức buông đũa, đứng dậy nói: “Chải đầu, thay quần áo cho ta.”

Mấy người Lê ma ma cùng nha hoàn nhanh tay nhanh chân làm việc, Tô Ngọc Uyển đổi xong quần áo thì trực tiếp mở cửa thông ở hậu viện, qua nhị phòng, đi thẳng đến Ninh Hi đường.

Mới vào tới cửa Ninh Hi đường, Tô Ngọc Uyển đã nghe thấy tiếng mắng chửi của Tô lão phu nhân vô cùng rõ ràng: “...còn đem lão bà từ ta để vào mắt hay không? Có phải người cho là ta không phải thân bà bà người, lại phân gia, liền không quản được người hay không? Từ hôn là việc lớn, người một lời

cũng không nói với ta đã tự tiện làm chủ. Chuyện bất kính như vậy, ta hoàn toàn có thể thay Thanh nhi huỷ người.”

Đến gần thêm một chút đã nghe thất tiếng khóc của Ân thị. Tô Ngọc Uyển liền bước nhanh vào cửa.

“Nha, đây là ai nha? Thật đúng là khách hiếm, muốn mời cũng mời không được a.” Nàng vừa vào cửa, Ngụy thị đã âm dương quái khí mở miệng. Bà ta quan sát Tô Ngọc Uyển một lượt rồi đột nhiên trầm mặt xuống, chỉ vào Tô Ngọc Uyển lạnh lùng nói: “Bộ dáng như quý còn không an phận ngốc trong nhà, một hai phải lên núi xuất đầu lộ diện. Giờ thì hay rồi, bị người ta từ hôn, làm hỏng thanh danh nữ nhi Tô gia, người lấy cái gì bồi thường cho hôn sự của Lăng tỷ nhi cùng Vân tỷ nhi?”

Nói đoạn lại xoay người về phía Tô lão phu nhân oa oa khóc lên: “Nương, người phải làm chủ cho chúng ta, Lăng tỷ nhi nhà ta đã mười bốn, đang là lúc tìm hôn sự đâu, Vân tỷ nhi cũng có nhà tốt xem trọng, lập tức phải đính hôn. Bây giờ Uyển tỷ nhi bị người ta lui hôn, làm hỏng thanh danh của nữ nhi Tô gia, còn ai nguyện ý cùng chúng ta kết thân? Hai phòng chúng ta đều bị Uyển tỷ nhi hại thảm.”

Nếu chưa lấy được thiệp canh, Tô Ngọc Uyển tự nhiên sẽ vì có kỳ mà nhịn xuống, nhưng bây giờ thì khác, đồ đã lấy về, Ngụy thị đại náo một trận như vậy lại càng hợp ý nàng.

Nàng chậm rãi duỗi tay, tháo mũ sa xuống, để lộ khuôn mặt đầy chấm đen của mình, đôi mắt như thu thủy liếc nhìn biểu tình của từng người trong phòng một lượt, sau đó mới lạnh lẽo nói: “Là biểu cữu mẫu nói ăn cá Đao không sao, nhị muội muội lại một bên kích ta phải ăn cá kia mới dẫn tới trận bệnh này mà hủy dung. Lý gia mới đưa ra đề nghị từ hôn. Bây giờ ta bị hủy dung, bị người từ hôn, tổ mẫu cùng nhị thẩm không thay mặt Không gia xin lỗi người bị hại là ta, ngược lại còn chia vào mắng ta, nói ta hại nhị muội cùng tam muội. Trần đời còn có chuyện đổi trắng thay đen như thế này thật khiến ta mở rộng tầm mắt.”

Nàng nói không nhanh không chậm, thanh âm không cao không thấp, cảm xúc cũng bình bình đạm đạm, giống như đang kể một chuyện gì đó không liên quan tới mình, nhưng nghe vào trong tai mọi người lại cảm thấy hàn ý đầy đặc.

Ngụy thị cũng không sợ, nhảy dựng lên chỉ vào Tô Ngọc Uyển mắng: “Liên quan gì đến biểu tẩu cùng Lăng tỷ nhi? Là chính người tham ăn mới bị bệnh, bây giờ còn trách ai? Lại nói Lý gia từ hôn, lý do chính là vì người xuất đầu lộ diện, bất kính bà bà, liên quan gì đến cá Đao? Người đừng có trốn tránh trách nhiệm mà đổ tội cho người khác!”

“Xuất đầu lộ diện, bất kính bà bà?” Tô Ngọc Uyển cười lạnh nói “Ai không biết đây là Lý phu nhân lấy cớ, nguyên nhân chân chính trong đó, nghĩ đến nhị thẩm người cũng rất rõ ràng đi. Người bỏ tiền mua chuộc vị Tổng nhị nãi nãi ở Lý gia kia cả ngày đều nói xấu, làm tổn hại thanh danh của ta còn không phải vì muốn Lý gia từ hôn sao? Người hủy dung ta, hại ta từ hôn, bây giờ còn dám nói ta liên lụy Tô Ngọc Lăng? Trên đời còn có người lòng dạ ác độc, đổi trắng thay đen như người sao?”

Nghe được lời này, Tần thị cũng thay đổi sắc mặt, tràn đầy địch ý nhìn chằm chằm Ngụy thị. Lại nghĩ tới tin tức Ngọc Lê trước đây truyền tới, nàng đối với lời của Tô Ngọc Uyển lại càng thêm tin tưởng.

“Cái gì Tổng nhị nãi nãi? Ta không quen biết! Người đừng có mà ngậm máu phun người. Chính người cả ngày xuất đầu lộ diện, ở vườn trà tiếp xúc cùng đám nam tử lỗ mãng, Lý gia chẳng lẽ không suy nghĩ? Lần trước Lý phu nhân phái người tới nói với người, người đã làm gì? Miệng lưỡi ác độc đuổi người ta ra ngoài, đây là thái độ đối với nhà chồng hay sao? Mẫu thân người bất kính bà bà, chuyện từ hôn lớn như vậy cũng không cùng bà bà nói một tiếng. Người cũng bất kính bà bà, nhục mạ người bà bà phải tới, hai người mẹ con các người có biết cái gì gọi là hiếu đạo hay không? Người như người vậy còn cần ta phí bạc đi thu mua ai sao? Người đây chính là tự làm tự chịu!”

“Nhị thẩm nói chuyện tốt nhất vẫn nên tích chút khẩu đức, nếu không đến lúc chết coi chừng bị dày xuống mười tám tầng địa ngục, chịu nổi khổ rút lưỡi đó.” Tô Ngọc Uyển nói chuyện vẫn một bộ văn nhã, hoàn toàn đối lập với bộ dạng mặt đỏ tai hồng, nổi trận lôi đình của Ngụy thị, “Chúng ta là nữ tử thương gia, trong nhà không có trụ cột, tự nhiên phải xuất đầu xử lý sinh ý, nếu không già trẻ một nhà liền phải thiếu ăn, thiếu mặc, sinh hoạt khốn đốn, đó mới chân chính là bất hiếu đầu. Năm trước Lý lão gia qua đời, không phải Lý phu nhân cũng phải tự mình xử lý sinh ý hay sao, tư vị trong đó bà ấy hẳn nhiên cũng biết rõ, sao lại lấy loại chuyện này ra để trách cứ ta? Nhị thẩm dùng kẻ hủy dung mạo của ta, lui hôn sự của ta, đoạt gia sản nhà ta, liên lụy tam muội, khiến tổ mẫu lo lắng, người như vậy có tư cách gì mà nói ta bất hiếu? Đến nỗi cái gọi là ‘xuất đầu lộ diện, cùng nam tử ở bên nhau’ không phải là chuyện nhà mẹ đẻ phải làm hay sao? Tự dung lại đổ đến trên đầu của ta, làm hư thanh danh của nữ nhi Tô gia, nhị thẩm đây là không xem mình là người Tô gia đi.”

“Người, người nói cái gì?” Ngụy thị tức run người, nhảy lại đây định tát Tô Ngọc Uyển một cái. Cốc Vũ đã sớm phòng bị, đang muốn tiến lên một bước bắt tay Ngụy thị thì Ân thị vốn vẫn đang khóc thút thít không biết từ khi nào đã đến bên cạnh bà ta, dùng đầu đánh vào người Ngụy thị khiến bà ta suýt chút nữa đã ngã ra đất, may mắn nha hoàn đỡ kịp, mới không bị xấu mặt.

Mọi người bị hành động của Ân thị làm cho tròn mắt, há mồm. Ngụy thị cũng quên luôn lời muốn mắng, ngo ngác nhìn Ân thị nửa ngày không phản ứng.

Mười mấy năm gả vào Tô gia, Ân thị còn chưa bao giờ lớn tiếng qua, mặc dù bị Tô lão phu nhân cùng Ngụy thị chọc giận cũng sẽ không cãi cọ tranh chấp với người mà chỉ biết rồi lệ khóc thút thít. Hôm nay chỉ vì bảo vệ nữ nhi bỗng dung lại đâm đầu vào Ngụy thị thật đúng là chuyện ngoài dự kiến.

Ân thị dường như cũng không quan tâm mọi người đang đại ra, đắm xong thấy Ngụy thị vẫn không ngã thì lại tiến thêm một bước, dùng sức tát thật mạnh vào mặt bà ta, hẳn rõ cả năm ngón tay.

Ân thị đánh xong, nha hoàn bà tử của Ngụy thị mới phản ứng lại nhưng lại không dám đánh trả, chỉ lôi kéo Ngụy thị về phía sau, duỗi tay che chắn trước mặt bà ta, trong phút chốc có cảm giác như bình hoang mã loạn.

Mọi người lại càng ghen ghét nhìn trần trối.

Đây ... đây vẫn là Ân thị mềm yếu vô năng, gặp chuyện chỉ biết khóc thút thít kia sao? Bà ấy không phải là bị cái gì bám vào đó chứ?

Vừa nghĩ như vậy, Tần thị không khỏi lạnh người, rung mình một cái.

“Nương tử lão đại, người...” Tô lão phu nhân thấy Ân thị dường như điên rồi còn muốn tát Ngụy thị một cái nữa thì cuối cùng cũng có phản ứng, chỉ vào mọi người nói: “Còn không mau giữ nàng lại.”

Nghe thấy lệnh của bà bà, lúc này Tần thị mới theo bàn năng đưa tay ra kéo Ân thị, chỉ là tay mới gờ ra một nửa đã rút trở về. Nha hoàn bà từ trong phòng lão phu nhân cũng không nghĩ nhiều, chủ nhân đã có lệnh tự nhiên là phải chấp hành, tiến lên lôi kéo Ân thị. Nhưng lúc này Tô Ngọc Uyển đã sớm hồi phục tinh thần, đưa tay kéo Ân thị lui về phía sau vài bước.

Tô Ngọc Uyển làm vậy cũng không phải vì sợ mẫu thân lại đánh Ngụy thị, mà lo lắng hạ nhân trong phòng tổ mẫu dùng ám chiêu, thừa dịp can ngăn mà xuống tay, hoặc là đẩy Ân thị về phía Ngụy thị để bà ta đánh vài cái, kia chính là thiệt thòi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vạch trần

Ngụy thị ở trước mặt Tô lão phu nhân luôn được sủng ái, trong phòng này còn có không biết bao nhiêu người đã bị thu mua rồi đâu.

Lập Xuân cùng Cốc Vũ thấy Tô Ngọc Uyển tiến lên, đại khái cũng đoán được chuyện này nên nhanh chóng lại gần, kéo Ân thị ra sau, nhìn qua giống như là ngăn cản không cho bà đánh Ngụy thị, nhưng thực chất là bảo hộ bà cùng Tô Ngọc Uyển phía sau.

Quả nhiên các nàng còn chưa lui được bao nhiêu, Ngụy thị đã nhào tới, chuẩn bị thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Ân thị, nhưng mà đáng tiếc Lập Xuân cùng Cốc Vũ đã chắn phía trước mà nha hoàn bà tử của Ân thị cũng tham gia vào ngăn trở, ngay cả một góc áo của Ân thị cùng Tô Ngọc Uyển bà ta cũng không chạm tới.

Lúc này Tô lão phu nhân mới phản ứng lại, kêu lên: “Dừng tay, tất cả đều dừng tay cho ta.”

Chờ cho hai bên đã bị kéo ra, Tô lão phu nhân mới xổ một tràng mắng: “Đây còn ra thể thống gì nữa? Lại còn đánh nhau, nếu như bị truyền ra ngoài, thể diện Tô gia cũng bị các người làm cho mất hết.”

Lại chỉ vào Ân thị nói: “Nhà lão đại người cũng thật giỏi, ngày thường nhìn như nhu nhược, còn xuất thân đọc sách, làm sao lại trở thành bộ dạng đánh đá kia, một lời không hợp liền động thủ đánh người? Có còn vương pháp hay không, có đem lão bà tử ta để vào trong mắt hay không? Người thật cho là ta không dám thay Thanh nhi hù người?”

Tô Ngọc Uyển còn tưởng Ân thị bị kích thích mới làm ra chuyện như vậy, lúc này đã bình tĩnh lại, không chừng liền sợ hãi thành cái gì cũng không biết, khẳng định là sẽ không thể đối đáp với tổ mẫu.

Nhưng nàng còn chưa kịp lên tiếng nói đỡ đã thấy Ân thị nâng mặt lên, hai mắt tràn đầy phẫn nộ, vô cùng kích động nói: “Nàng dám đánh nữ nhi của ta, ta liền đánh nàng! Ai muốn khi dễ nữ nhi của ta, ta liền liều mạng với kẻ đó.” Nói xong lại tiến lên một bước, chắn trước mặt Tô Ngọc Uyển, cảm tức nhìn Ngụy thị.

Tô Ngọc Uyển tức thì ngẩn ngơ, sống mũi cay cay, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt.

Ngụy thị cũng ngơ ngác, đang muốn nói chuyện, Tô lão phu nhân đã đập mạnh xuống bàn: “Làm càn! Nương tử lão nhị chính là thảm thảm của nó, là trường bối, nàng muốn giáo huấn Uyển tỷ nhi đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Người đánh nàng thì tính là gì? Chính là so với nữ nhân đầu đường kia còn không có giáo dưỡng hơn!”

Ân thị ngẩn ra, hơi nhú mày, dường như đang suy nghĩ xem bà nói có đúng không. Tô Ngọc Uyển thấy không ổn bèn lên tiếng: “ta tuy không còn cha, nhưng vẫn còn có nương. Nương ta vẫn còn ở đây, muốn giáo huấn cũng không đến phiên nhị thẩm. Nếu nói như tổ mẫu vậy, chẳng phải nương ta tát nhị muội muội vài cái cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa hay sao?”

Tô lão phu nhân há miệng thở dốc, mở miệng muốn tranh luận lại phát hiện mình cũng không thể nói được gì.

Ngụy thị từ trước đến nay đều xem Tô Ngọc Lăng là hòn ngọc quý trên tay, vừa nghe lời này đã nổi giận nói: “Ai muốn đánh nữ nhi của ta, ta sẽ liều mạng với kẻ đó.”

“Nhìn xem, đây còn không phải chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân đốt đèn hay sao?” Tô Ngọc Uyển cười trào phúng “Tổ mẫu, mặc dù cha ta không phải là nhi tử thân sinh của người, nhưng người cũng không thể quá mức bất công như vậy, nếu truyền ra ngoài thì không hay cho lắm. Lại nói, nương ta cũng là trưởng tẩu, có câu trưởng tẩu như mẹ, hôm nay đánh nhị thẩm cũng là do bà ấy bất nhân trước, trưởng tẩu thay lão phu nhân giáo huấn bà, lại có

gì sai? Chuyện này cho dù có đưa ra phân xử, người sai cũng không phải là nương ta.”

Tô lão phu nhân sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Bà yêu nhất là mặt mũi, vì thanh danh tốt nên mấy năm nay cũng không dám quá khắt khe Tô Trường Thanh – đương nhiên nguyên nhân lớn nhất cũng do Tô lão thái gia rất bảo vệ trường tử nên bà không dám – hiện tại nếu bị người ta nói bất công, khắt khe cô nhi quả phụ nhà trường tử đã mất, chẳng phải thanh danh tốt bà kinh doanh cả đời kia cũng xong luôn hay sao.

Tô lão phu nhân ghen lời, nhưng Ngụy thị lại không thuận theo. Gả vào Tô gia nhiều năm như vậy, ngày thường bá đạo đã quen, nay tự đứng lại bị kẻ mình xem thường nhất đánh, nếu không lấy lại công đạo, Ngụy thị bà làm sao có thể nuốt trôi con giận này được.

“Trường tâu là thứ chó chết gì, ta hôm nay nếu không cho à một tát, ta liền không phải họ Ngụy.” Nói xong bà ta cũng vọt lên định tát Ân thị, nào ngờ bị Cốc Vũ đuổi tay cản lại, mặt đã chao đảo, bịch một cái ngã lộn ra sàn.

“Nương...”

“Phu nhân...”

Trong phòng liền loạn thành một đoàn, Tô Ngọc Lăng cùng hạ nhân vừa ba chân bốn cẳng đỡ Ngụy thị, vừa kêu lên: “Các người dám để hạ nhân đánh nương ta?”

“Con mắt nào của người nhìn thấy hạ nhân của ta đánh nương người? Rõ ràng nương người muốn đánh trường tâu, tự mình đứng không vững mới té ngã.” Tô Ngọc Uyển cười lạnh nói.

Nhìn cả phòng tranh cãi ồn ào như cái chợ, Tô lão phu nhân bực bội hét lên: “Câm miệng hết cho ta.”

Trong phòng tức khắc một mảnh an tĩnh.

“Đây là lời nên nói sao? Các người nhìn lại chính mình xem, có còn ra thể thống gì hay không? Có khác gì những kẻ đánh đá ngoài đường hay không?” Tô lão phu nhân chỉ vào đám người đại phòng, nhị phòng, về mặt đau đớn: “Không được đánh, cũng không được tranh cãi nữa, có nghe thấy không?”

“Vâng, mẫu thân.” Ân thị cung kính trả lời.

Ngụy thị xoa xoa mắt, hung hăng nhìn Ân thị, không nói gì, mãi tới khi Tô lão phu nhân đập bàn kêu một tiếng “Ngụy thị”, bà ta mới hồi phục tinh thần, không tình nguyện nói “Vâng, nương.”

“Đều là người một nhà, làm sao lại đánh nhau, chuyện này dừng ở đây, ai cũng không được nhắc lại nữa.” Tô lão phu nhân lại nhắc lại một lần quyết định của mình.

“Tổ mẫu, vấn đề ở đây không phải là nương ta đánh đại bá mẫu, mà là do đại tỷ tỷ vũ nhục ngoại tổ mẫu của ta mới khiến nương tức giận công tâm, mà đánh đại tỷ tỷ.” Tô Ngọc Lăng từ nãy giờ vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lại mở miệng nói.

Ngụy thị bị nữ nhi nhéo một cái đã phản ứng kịp, phụ họa nói: “Đúng, đúng, đúng, nếu không phải Uyển tỷ nhi nói nhà mẹ đẻ ... nói nhà mẹ đẻ ta...” Làm như cảm thấy những lời đó nếu nói ra chính là vũ nhục Ngụy gia nên không nói tiếp nữa, mà chỉ về phía Tô Ngọc Uyển, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Uyển tỷ nhi, người có gì muốn nói không?” Tô lão phu nhân phảng phất như phán quan, ngồi ở chủ vị hỏi Tô Ngọc Uyển.

“Những chuyện đó nếu Ngụy gia đã dám làm, ta sao lại không dám nói?” Tô Ngọc Uyển hoàn toàn làm lơ ánh mắt thù hận của mẹ con Ngụy thị, trên mặt vẫn mang theo tươi cười, trào phúng nói.

“Chuyện gì chúng ta dám làm mà không dám nói? Người đừng có mà ăn nói bừa bãi!” Ngụy thị cá giận nói.

“Thảm xác định muốn ta nói ở đây?” Tô Ngọc Uyển liếc bà ta hỏi.

Ngụy thị nhanh chóng hồi tưởng những chuyện phát sinh gần đây nhà mẹ đẻ một lần, thấy không có nhược điểm gì mới đúng lý hợp tình nói: “Nói thì nói, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, Ngụy gia ta không có gì không thể nói.”

“Vậy được!” Tô Ngọc Uyển trầm mặt, nhìn chằm chằm Ngụy thị, lạnh lẽo nhả chữ: “Trong lễ tang của phụ thân ta, người Ngụy gia cũng có đến tể bái, trong đó có một nữ tử vô cùng mỹ mạo muốn thông đồng với Lý Ngọc Minh. Mấy ngày trước lúc Lê ma ma lên núi báo cho ta chuyện Lý gia muốn từ hôn, ta đã phái người xuống núi điều tra Lý Ngọc Minh, phát hiện trong biệt viện Lý gia có một nữ tử xinh đẹp, chính là vị cô nương mỹ mạo muốn thông đồng với Lý Ngọc Minh kia của Ngụy gia.”

Tuy rằng trong mắt nàng, chuyện của Mạnh Anh Tuyết cùng Lý Ngọc Minh vẫn là Lý thiếu gia sai nhiều hơn, dù sao hắn cũng là người có hôn ước, lại còn trong tang lễ của nhạc phụ. Nhưng lúc này vì muốn chỉ trích Ngụy gia, Mạnh Anh Tuyết kia tự nhiên là phải lôi ra làm vì một chút. Lại nói khiến trách trọng phụ tương lai trong tang lễ câu tam đáp tứ hình như Tô Ngọc Uyển nàng cũng bị mất mặt theo đâu.

“Người nói hưu nói vượn! Ngụy gia chúng ta xưa nay đều thanh bạch, quy củ, đã bao giờ làm chuyện vô liêm sỉ như vậy? Chính người không giữ được vị hôn phu của mình còn có mặt mũi đi đổ oan cho người khác, ta phi.” Ngụy thị cũng không cần suy nghĩ đã phản bác ngay, bà ta nhất định không thể để

cho ai nói xấu Ngự gia.

Ngự thị chống chế, Tô Ngọc Uyển cũng không nóng nảy, còn mỉm cười nói: “Nếu nhị thẩm không tin, ta có thể cho người đến biệt viện Lý gia bắt người đối chứng là được. Chỉ là đến lúc đó nháo lớn lên, nhị thẩm cũng đừng trách ta không cho Ngự gia mặt mũi.”

Ngự thị tức khắc nghẹn lời.

Sau đó lại có chút nghi hoặc. Ngự gia nếu có cô nương nào đó có tư tình với Lý Ngọc Minh, vậy Lý Ngọc Minh từ hôn cũng là hợp lý, bất quá cho dù có là thật thì cũng nên chờ hân từ hôn xong lại đến Ngự gia cầu hôn mới đúng, làm sao người lại xuất hiện ở biệt viện Lý gia?

Nhưng Tô Ngọc Uyển người này tuy tính tình khiến người ta chán ghét nhưng từ trước đến nay đều không nói năng bừa bãi. Nàng một khi đã nói, vậy việc kia cũng có tám chín phần là thật rồi.

p/s: edit hai chương này thật sướng cái bụng quá đi mất. Uyển tỷ tỷ thật là ngẫu

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lê ma ma

Lúc này Tô Ngọc Lăng tiến lên nói nhỏ vào tai Ngự thị mấy câu, Ngự thị kinh ngạc liếc nàng ta một cái, sau đó nghĩ nghĩ một chút mới quay đầu nói với Tô Ngọc Uyển: “Người cũng không cần phải uy hiếp ta, Ngự gia chúng ta xưa nay gia phong nghiêm cẩn, căn bản là không có chuyện như người nói. Nếu người không sợ mất mặt xấu hổ thì cứ tới Lý gia mà nháo, dù sao người mất mặt cũng không phải nhị phòng chúng ta.”

“Không được đi, chẳng lẽ người còn ngại chưa đủ mất mặt hay sao?” Tô lão phu nhân trầm mặt nói.

“Hừ, đây là chột dạ nên không cho ta đi nháo?” Tô Ngọc Uyển nhìn Ngự thị cười lạnh, cũng không thèm để ý lời Tô lão phu nhân, người này bên ngoài luôn giả trang hiền huệ nhưng trong xương cốt thực chất vẫn là một kẻ vô cùng bất công.

“Ta chỉ sợ người ném mặt mũi Tô gia.” Ngự thị khí thế mườì phần đáp trả, vội vàng lôi kéo tay áo Tô Ngọc Lăng ra ngoài, đi tra thử chuyện Tô Ngọc Uyển nói rốt cuộc là sao.

Tô lão phu nhân thấy Tô Ngọc Uyển không để ý tới mình, còn muốn khiêu khích Ngự thị thì vỗ bàn một cái, nói với Ân thị: “Nhà lão đại, người dạy nữ nhi thật tốt, ngay cả lời tố mẩu cũng không nghe. Thật là nực cười!”

Ngự thị vừa đi, Ân thị đã mềm xuống như cá rút xương, nghe thấy bà bà trách mình thì hai chân nhũn ra, sắp sửa quỵ xuống thỉnh tội. Tô Ngọc Uyển nâng bà dậy nói với Tô lão phu nhân: “Tổ mẫu, cháu gái vẫn khuyên người đừng làm quá mức, đại phòng chúng ta cũng không phải không có chỗ dựa vào. Những chuyện nhị thúc, nhị thẩm đã làm với ta, hôm nay ta sẽ viết thư bẩm báo rõ ràng với cữu tổ phụ, nhất định phải đòi một cái công đạo.” Nói xong liền kéo Ân thị đi ra ngoài.

Ân thị còn đang muốn giãy dụa, vừa nghe được lời này đã thẳng sống lưng, không cần Tô Ngọc Uyển kéo cũng thẳng người đi theo Tô Ngọc Uyển ra ngoài.

Tô lão phu nhân tức run người, vung tay gạt ly trà trên bàn rơi xuống đất vỡ tung tóe.

Tần thị đứng ở nơi đó, nhìn người đại phòng, nhị phòng rời đi, hai tay nắm lại thật chặt, móng tay khảm vào da thịt cũng không cảm nhận được đau đớn.

Đại phòng, nhị phòng công kích nhau, đùn đẩy trách nhiệm, vậy việc hôn nhân của Vân tỷ nhi nhà nàng phải đi tìm ai để đòi công đạo đây?

Tần thị mang theo tâm sự nặng nề rời khỏi Hi Ninh đường, thẳng đến lúc tiến vào sân của tam phòng mới dừng bước, phân phó Thanh Mai: “Người phải người đi tra thử cô nương Ngự gia có thực sự ở trong biệt viện Lý gia hay không?”

“Vâng.” Thanh Mai nhanh chóng lĩnh mệnh rời đi.

Nàng là đại nha hoàn bên người Tần thị, ngày thường rất được coi trọng. Nhưng dạo gần đây Ngọc Lê vì có muội muội bên đại phòng nên được đề bạt lên làm nha hoàn nhất đẳng, biểu hiện vô cùng tích cực nên được Tần thị coi trọng, chuyện này đã khiến cho Thanh Mai có cảm giác nguy cơ, muốn tìm cơ hội biểu hiện một phen. Bây giờ cơ hội tốt cuộc cũng tới nên càng ra sức đi làm.

Không đến nửa ngày đã thấy nàng trở về bẩm báo: “Người ở trong biệt viện Lý gia không phải là cô nương của Ngự gia, bất quá lại là chất nữ nhà mẹ đẻ của Ngự nhị phu nhân Mạnh Anh Tuyết. Lúc đại tang đại lão gia, nàng có đi theo Ngự nhị phu nhân tới Tô gia.”

Tần thị đang cầm chung trà trên tay hơi dừng lại, ngẩng đầu lên, lạnh lẽo hỏi: “Mạnh cô nương dung mạo thể nào?”

“Còn xinh đẹp hơn đại cô nương.”

“Cạch” một tiếng, Tần thị nặng nề đặt chung trà lên bàn khiến nước trà sánh ra, nương theo cạnh bàn chảy xuống đất, nhưng bà cũng không để ý. Bà nhìn về phía tường cao nhị phòng, thanh âm còn mang theo hận ý nói: “Ngụy Kim Dung, người hủy nhân duyên của nữ nhi ta, ta thề không đội trời chung với người.”

.....

Tô Ngọc Uyển sau khi đưa Ân thị về phòng liền trở về Thiên Ảnh các, triệu tập Lê ma ma cùng bốn nha hoàn lại nói: “Ma ma, ta muốn người sang hầu hạ chỗ nương ta có được không? Nếu người không muốn thì không cần miễn cưỡng.”

Lê ma ma vốn là nhũ mẫu của Tô Ngọc Uyển, lại không có con cái nên xem nàng như thân nữ nhi của mình mà đối đãi. Hai người mặc dù không phải mẹ con nhưng tình cảm còn hơn cả mẹ con ruột thịt. Nếu có thể Tô Ngọc Uyển cũng không muốn Lê ma ma rời xa mình mà Lê ma ma hẳn là càng thêm luyến tiếc nàng. Nhưng Ân thị nơi đó, Quan ma ma chỉ có trung tâm, năng lực lại không đủ; Hứa ma ma nhìn như có khả năng nhưng gặp chuyện lại bó tay bó chân, không thể làm việc lớn. Có thể khuyên nhủ được Ân thị đồng ý từ hôn phần lớn đều là công sức của Lê ma ma, cho nên Tô Ngọc Uyển mới nảy sinh ý định để Lê ma ma sang đó.

Suy nghĩ của Tô Ngọc Uyển, Lê ma ma làm sao lại không biết, còn chưa đợi nàng nói xong đã dứt khoát nói ngay: “Ta nguyện ý. Ta già rồi, cũng không thể làm bạn bên người cô nương như mấy người Lập Xuân, Cốc Vũ. Nhưng nếu có thể hầu hạ bên người phu nhân, giúp cô nương đỡ phải lo lắng phía sau cũng xem như lão nô đã vì cô nương mà tận một phần tâm lực. Chuyện này cho dù cô nương không nói, nhưng chúng ta cùng nhị phòng đã xé rách mặt, thời điểm mấu chốt, ta cũng muốn đề nghị như thế đây.”

Tô Ngọc Uyển cảm kích nhìn Lê ma ma, hơi gật gật đầu. Có một số người, một số việc, không cần phải nhiều lời, chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Cốc Vũ cùng Tiết Surong nói: “Hôm nay phu nhân đánh nhị thẩm, dựa theo tính tình bà ta, tất nhiên sẽ không cam chịu bỏ qua mà sẽ tìm cách hoàn trả. Trong khoảng thời gian này, hai người các người tạm thời đi theo bên người phu nhân, đặc biệt là lúc đi thỉnh an tổ mẫu, một khác cũng không được lơ là.”

“Vâng, cô nương yên tâm, nô tỳ dù có mất mạng cũng sẽ không để nhị phu nhân làm tổn thương phu nhân.” Cốc Vũ nói.

Tiết Surong cũng phụ họa theo: “Nô tỳ cũng vậy.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu.

“Cô nương, lão nô có chuyện muốn nói.” Lê ma ma bỗng nhiên lên tiếng.

Tô Ngọc Uyển nâng mắt lên: “Nói đi.”

“Cốc Vũ cùng Tiết Surong dù sao cũng là nha hoàn, các nàng sợ là cũng không ngăn được nhị phu nhân.” Lê ma ma lo lắng nói, “nếu nhị phu nhân lấy quyền chủ tử trách phạt hai nha đầu này, bọn họ cũng không thể không theo. Các nàng bị đánh mắng là chuyện nhỏ, chỉ sợ không hộ được phu nhân, khiến phu nhân bị nhị phu nhân khi dễ mới là chuyện lớn.”

Nếu chủ tử là Tô Ngọc Uyển, tự nhiên sẽ có thể chống lại Ngụy thị mà bảo vệ hai người Cốc Vũ cùng Tiết Surong, nhưng chủ tử là Ân thị, Lê ma ma lại không dám tin tưởng. Ân thị hôm nay đúng là có chút mạnh mẽ, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính tình yếu đuối kia của bà ấy không thể một sớm một chiều mà thay đổi được, người bị đánh lại là nha hoàn mà không phải thân nữ nhi, tự nhiên là sẽ không có dũng khí đứng lên chống lại Ngụy thị.

Bản khoản của Lê ma ma, Tô Ngọc Uyển cũng đã suy xét tới rồi nên xua xua tay: “Điểm này ma ma không cần lo lắng, ta đã có chủ trương.”

Tô Ngọc Uyển từ nhỏ đã là người có chủ ý, hơn nữa lúc đại lão gia qua đời, toàn bộ đại phòng đều cảm thấy sụp đổ, nhân tâm hoảng loạn nhưng Tô Ngọc Uyển lại có thể cường chế bị thương trong lòng, đem gia sự trong nhà từng chuyện đều an bài thỏa đáng, làm chỗ dựa cho cả phủ. Nay nàng nói đã có chủ trương, Lê ma ma cũng liền an tâm.

“Bây giờ ma ma ra ngoài, giả vờ trước mặt Vương bà tử phân phó Ngô thúc chuẩn bị xe ngựa, nói ta phải về trong thôn tìm tộc trưởng phân xử. Lập Xuân, em đi nhà kho chuẩn bị chút lễ vật, ta muốn đem biếu cho bá tổ phụ.”

Lê ma ma sừng sốt một chút chợt hiểu ra, vỗ tay cười nói: “Chủ ý này của cô nương thật tốt.” Nói xong thì xoay người, tùm tùm đi làm việc, mà Lập Xuân cũng lập tức đi theo.

Chỉ một lát sau, Lê ma ma đã trở lại, cũng không đề cập tới chuyện lúc nãy, chỉ vào nhà cầm lấy một kiện áo choàng hầu hạ Tô Ngọc Uyển mặc vào, chuẩn bị ra cửa.

Không bao lâu sau Lập Xuân cũng về tới bẩm báo: “Cô nương, lễ vật cùng xe ngựa đều đã chuẩn bị tốt, đang đợi ở cửa rồi ạ.”

“Ừ, vậy đi thôi.” Tô Ngọc Uyển đứng lên dẫn người ra ngoài.

Ra khỏi cổng viện, xuyên qua hành lang gấp khúc, nàng vừa đến cổng lớn đã thấy đại nha hoàn Hồng Tụ bên cạnh Tô lão phu nhân vội vã chạy ra, nhìn thấy nàng thì hai mắt sáng lên nói: “Đại cô nương, mới này lão phu nhân sửa sang lại hộp trang sức, phát hiện có mấy món nữ trang rất hợp với cô nương nên sai nô tỳ tới đây mời cô nương qua đó chọn một chút.”

Tô Ngọc Uyển hơi nhăn mày, lạnh nhạt nói: “Ta muốn ra ngoài một chuyến, người trở về thay ta đa tạ tổ mẫu đã thương nhớ. Bất quá ta vẫn đang trong kỳ đại tang, không thể mang trang sức, những cái đó cứ để cho mấy muội muội mang đi.” Nói xong cũng đi về phía xe ngựa.

Hồng Tụ làm sao dám để nàng đi, một phen kéo áo nài nỉ: “Cô nương, người xem như rủ lòng thương xót nô tỳ mà làm chuyện tốt một lần đi. Nếu không lão phu nhân sẽ cho là nô tỳ hành sự bất lực, mà trách phạt nô tỳ mất.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cúi đầu

Lê ma ma thấy vậy thì nhanh chóng tiến lên dùng sức kéo tay áo Tô Ngọc Uyển từ trong tay Hồng Tụ ra, cả giận nói: “Đây là làm sao? Không chỉ nhị phu nhân muốn đánh cô nương nhà ta mà ngay cả một tiểu nha hoàn như người cũng dám động thủ? Lão gia nhà ta không còn các người liên khi dễ trên đầu cô nhi quả phụ đại phòng chúng ta sao? Thật đúng là không có thiên lý. Chẳng lẽ các người không sợ đại lão gia trên trời nhìn thấy sẽ giáng trách phạt, khiến các người gặp báo ứng hay sao?”

Hồng Tụ nhìn thấy mấy người qua đường nghe được lời của Lê ma ma đã bắt đầu chỉ chỉ trò trò thì không khỏi gấp đến mức đầu đầy mồ hôi. Nàng làm sao quản được sau này có gặp báo ứng hay không, chỉ biết là nếu lúc này mà để Tô Ngọc Uyển đi thì báo ứng của nàng cũng lập tức đến rồi, nên càng ra sức năn nỉ Tô Ngọc Uyển theo nàng đến chỗ Tô lão phu nhân.

Đang lúc lôi kéo, cửa lớn nhị phòng lại mở ra lần nữa, người tới là thị tỳ đắc dụng nhất của Tô lão phu nhân Lưu ma ma.

Nhìn thấy tình cảnh trước cửa như vậy bà ta không khỏi bước vội tới cười nói với Tô Ngọc Uyển: “Đại cô nương, lão phu nhân nói có chuyện gấp muốn gọi người qua đó một chuyến.” Khi nói chuyện đã đến bên cạnh Tô Ngọc Uyển, nhỏ giọng nói: “Chuyện buổi chiều lão phu nhân đã hỏi hặn rồi, muốn kêu cô nương qua đó để xin lỗi, còn nói sẽ quản thúc nhị phu nhân cùng tam cô nương, không để bọn họ đi tìm cô nương cùng đại phu nhân gây phiền toái.”

Tô Ngọc Uyển vốn cũng không muốn đi tìm tộc trưởng, vừa rồi bất quá cũng chỉ là đóng kịch một chút mà thôi, nếu Tô lão phu nhân đã cho một cái bậc thang, nàng tự nhiên cũng thấy tốt liền thu, thờ dài nói: “Thôi được rồi.”

Lưu ma ma cùng Hồng Tụ tức thì kinh hỷ, vội vàng nhường đường, thỉnh Tô Ngọc Uyển vào phủ.

Tô Ngọc Uyển đi vào Hi Ninh đường thấy Tô lão phu nhân đứng là đang ngồi trước bàn xem trang sức, trên bàn còn đặt mấy hộp trang sức đã mở nắp, tỏa sáng lấp lánh.

“Lão phu nhân, đại cô nương tới rồi.” Lưu ma ma vừa vào cửa liền bẩm báo.

Lúc này Tô lão phu nhân mới ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm vẫy tay với Tô Ngọc Uyển: “Uyển tỷ nhi, mau tới đây xem xem có thích món nào không?”

Tô Ngọc Uyển lại không đến gần, chỉ đứng xa một trượng hành lễ nói: “Đa tạ lão phu nhân, bất quá cháu gái vẫn đang trong hiếu kỳ, không nên mang trang sức. Nếu lão phu nhân có dư chi bằng cấp cho mấy vị muội muội đi.”

“Ai, cho các nàng làm gì? Một người hai người đều bộ dạng như khi, không ra hình ra dạng gì cả, cho các nàng còn không phải lãng phí. Nào, người lại đây chọn mấy món đi, bây giờ không dùng thì ra hiếu dùng, trang sức tốt để vài năm cũng không sao.” Tô lão phu nhân vô cùng hiền từ nói chuyện, nếu người ngoài nhìn vào hẳn sẽ không tưởng tượng được nửa canh giờ trước giữa hai người họ còn giương cung bạt kiếm, muốn sống muốn chết đến thế nào.

Nhân sinh đều là kịch, nếu Tô lão phu nhân đã muốn diễn, Tô Ngọc Uyển nàng cũng nên bồi một chút mới phải đạo. Tô Ngọc Uyển cúi đầu, thần sắc âm trầm, lả chã chực khóc nói: “Ta hiện tại dung mạo như quý, cho dù có trang sức tốt cũng không thể mang, cho nên tổ mẫu người không cần bận tâm, có trang sức tốt vẫn nên cấp cho mấy vị muội muội thôi, cho ta mới chân chính là lãng phí đâu.” Nói xong liền móc khăn tay ra lau nước mắt.

“Ai!” Tô lão phu nhân thờ dài, vẫy vẫy tay về phía bên cạnh, một nha hoàn vội tiến lên dâng một cái hộp nhỏ tới.

Tô lão phu nhân mở hộp ra, để lộ mấy tờ giấy đã ngả vàng “Ta lúc trẻ cũng thích trang điểm, trăm cay ngàn đắng mới đào được mấy phương thuốc dưỡng nhan này. Bởi vì dược liệu khó tìm, chi phí lại cao nên cũng không dùng được mấy lần. Sau này tổ phụ người qua đời, ta cũng không còn tâm tư gì nữa. Bất quá phương thuốc này hiệu quả không tệ, trên mặt người bây giờ bất quá chỉ là ban ngân còn sót lại thôi, chỗ này vừa khéo có phương thuốc trị rất tốt, người thử một lần nhất định sẽ có hiệu quả.”

Nói xong lại chỉ về phía bên kia: “Mấy hôm trước nghe nói trên mặt người còn ban ngân, ta đã cho người đi thu thập dược liệu, hôm nay sau khi các người đi rồi quản gia mới mang mấy thứ dược liệu cuối cùng tới. Người mang dược liệu này tìm người chế thuốc bồi một thời gian, dung mạo sẽ rất nhanh hồi phục.”

Một nha hoàn khác đã ôm một cái tráp lớn đi tới, Tô Ngọc Uyển nhìn vào thử, bên trong còn chứa năm sáu cái hộp to nhỏ bất đồng đang đựng nhân sâm, linh chi, long can thảo vô cùng trân quý.

Xem ra, vì muốn chặn miệng nàng, lão phu nhân đã hạ vốn gốc rồi.

Tô Ngọc Uyển cúi đầu, không lên tiếng.

Tô lão phu nhân thấy thái độ nàng đã dịu bớt, vội kéo tay nàng tới trước bàn, ấn vai ngồi xuống nói: “Nào, tới đây, chọn mấy thứ ngươi thích đi.” Lại tự mình chọn mấy thứ quý giá đặt trước mặt Tô Ngọc Uyển, nói tiếp: “Ta sẽ nói với nhị thẩm của ngươi, để nàng không ghi hận mẫu tử ngươi nữa. Một nhà sống chung làm sao tránh khỏi va chạm, chỉ cần đừng quá so đo là được, dù sao cũng là người một nhà mà phải không?”

Tô lão phu nhân nói xong lại cầm hai thất lụa màu sắc tươi sáng nói: “Đây là của biểu cữu mẫu đưa tới. Tuy nói chuyện ngươi ăn cá bị dị ứng cũng không phải nàng cố ý, nhưng dù sao cá cũng là do nàng đưa tới, nàng cảm thấy có lỗi với ngươi nên mới đưa tới hai thất vải để bồi tội. Uyển tỷ nhi ngươi rộng lượng, cũng đừng trách nàng có được không?”

Cái nhà này mặc dù đã phân gia nhưng chung quy cũng là người một nhà, đặc biệt là triều đại lấy hiếu trị thiên hạ như bây giờ, nếu Tô lão phu nhân bùng lên cái thân phận bà cùng tổ mẫu thì cho dù là Ân thị hay Tô Ngọc Uyển, Tô Thế Thịnh, Tô Thế Xương đều không thể không cúi đầu hiếu thuận bà ta.

Lại nói, Tô lão thái gia lúc còn trẻ làm ăn phát đạt đã chuyển cả nhà vào trong thành sống, một năm cũng chỉ có lúc tế tổ mới trở về quê trụ lại mấy ngày, ngày thường ngoại trừ tộc nhân có việc hiếu hỉ trọng đại đưa chút lễ thì rất ít khi qua lại với tộc nhân. Tộc trưởng Tô gia cũng chỉ là địa chủ nông thôn có chừng trăm mẫu ruộng, Tô Ngọc Uyển cho dù muốn trở về tộc cáo trạng, tộc trưởng cũng không nhất định có thể tới quán.

Nếu không phải Tô lão thái thái là vợ kế, mỗi lần về tế tổ đều bị người ta so sánh với Trần thị, bà lại là người yêu mặt mũi, không muốn mang tội danh trường từ nguyên phối vừa tạ thế mẫu tử nhà mình đã khi dễ cô nhi quả phụ nhà họ thì bà ta đúng là sẽ không để bụng chuyện Tô Ngọc Uyển hời tộc cáo trạng.

Mà Tô Ngọc Uyển cũng hiểu rõ chuyện này nên mới không thật về quê mà cố tình tiết lộ tin tức cho Vương bà tử, khiến cho Tô lão phu nhân biết được chuyện này mà sốt ruột.

Bây giờ Tô lão phu nhân đã xuống nước còn mang nhiều thứ như vậy ra bồi thường, Tô Ngọc Uyển cũng nên thu tay, phối hợp với bà ta.

Nàng nhìn mấy thứ trên bàn, hơi chần chờ nói: “Chuyện này...nhị thẩm có biết không?”

“Nàng cho dù biết cũng không sao, cái nhà này vẫn do ta làm chủ.” Tô lão phu nhân hào khí phát tay.

“Nhưng mà...nhị thẩm sẽ không trả thù sau lưng nương ta chứ? Tổ mẫu cũng biết nương ta lá gan nhỏ, không chịu nổi kinh hách.” Tô Ngọc Uyển sầu lo nói.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Xương ca nhi

“Không sao. Nhị thẩm ngươi tuy cũng có chỗ không phải nhưng nàng vẫn rất nghe lời ta. Mấy thứ này ngươi cứ cầm đi, chỗ nhị thẩm cứ để ta nói, sẽ không để nàng khi dễ nương ngươi.”

Tô Ngọc Uyển thở dài nhẹ nhõm, đứng lên hành lễ cảm tạ Tô lão phu nhân: “Đã như vậy, cháu gái xin đa tạ tổ mẫu ban thưởng.”

“Được rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, cũng đừng về quê nữa. Mấy kẻ chân đất đó đều không tốt lành gì, có bao nhiêu thứ tốt cũng không lấp được cái động không đáy của bọn họ. Lúc tổ phụ ngươi còn sống cũng rất ít trở về, sợ chọc phải phiền toái không đâu, ngươi cũng đừng nên dây dưa với bọn họ.”

Tô Ngọc Uyển chửi thầm trong lòng: Bà xem ta là tiểu hài tử đây à.

Tộc nhân Tô gia tuy đa số đều làm ruộng nhưng cũng được đi học đàn ông, chỉ cần trong nhà có cơm ăn, trẻ con đều sẽ được đi học, mỗi người trong thôn đều tri thư đạt lý. Bao nhiêu năm qua, trừ phi gặp phải thiên tai không có lương thực mới bắt buộc đi đến mượn ra thì rất ít khi có người tới cửa tống tiền. Tô lão thái gia không thường xuyên về quê vì cha mẹ người đã vong, tộc nhân trong tộc thân nhất cũng không phải huynh đệ cùng chi, hơn nữa sinh ý bận rộn không được mấy khi rảnh rỗi cho nên mới ít trở về.

Bá tổ phụ mà Tô Ngọc Uyển nói lúc trước chính là vị huynh đệ không cùng chi kìa của Tô lão thái gia. Nhà ông ấy có trăm mẫu ruộng tốt, bản thân cũng là lão tú tài, đức cao vọng trọng, đảm nhiệm vai trò tộc trưởng Tô gia. Tộc nhân Tô gia trong thôn dưới sự quản thúc của ông ấy ai nấy đều tri thư đạt lý lại hiền lành chất phát đâu.

Bất quá mục đích hôm nay đã đạt được rồi, nàng cũng không muốn tranh cãi với bà ta làm gì, chỉ cung kính “vâng” một tiếng rồi cáo từ.

Nhưng vừa ra khỏi phòng liền đụng ngay Ngụy thị đang bước lên bậc thang. Ngụy thị thấy Tô Ngọc Uyển từ bên trong đi ra, nha hoàn phía sau còn ôm rất nhiều đồ thì hai mắt phát hỏa: “Thật là giỏi a, người còn dám đến đây khua môi múa mép, lường gạt đồ của lão phu nhân, xem ta có đánh người hay không!” Lời còn chưa dứt, bàn tay đã xông tới trước mặt Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển nghiêng người né tránh, đang muốn nói chuyện đã nghe thấy Tô lão phu nhân gầm lên giận dữ: “Nhà lão nhị, người còn không mau cút vào đây.”

“Nhị phu nhân, lão phu nhân gọi người kia, người mau đi vào thôi.” Lưu ma ma cũng chạy vội tới kéo cánh tay đang giơ lên kia của Ngụy thị, nửa lời nửa kéo bà ta vào phòng.

“Nương, người đây là đang làm gì? Đã không trách phạt còn cấp nhiều đồ như vậy?” Ngụy thị vừa vào cửa đã ồn ào lên hỏi.

“Người ồn ào cái gì? Ta cho Uyển tỷ nhi mấy thứ đó thì đã làm sao? Nói thế nào nàng cũng là cháu gái của ta, nàng lại hiểu chuyện như vậy ta đau lòng không được sao?”

Tô Ngọc Uyển nghe được lời truyền ra từ trong phòng, lại thấy Hồng Tụ ra ngoài nhìn xem nàng đã đi chưa đi thì trong lòng hơi cười, dưới chân cũng không ngừng lại mà đi thẳng ra viện cửa viện.

Từ cửa nách hậu viện về tới đại phòng, Tô Ngọc Uyển cũng không về Thiên Ảnh các ngay mà vòng sang Như Ý cư của Ân thị, đem chuyện mình muốn về tộc cáo trạng, kết quả bị tổ mẫu ngăn lại còn cho rất nhiều thứ tốt, hứa hẹn sẽ không để Ngụy thị gây phiền toái cho đại phòng đều nói cho Ân thị nghe. Ân thị từ sau khi trở về vẫn luôn lo lắng không thôi, nghe được lời này mới cảm thấy an lòng.

“Phu nhân, người xem bên này cô nương vừa cứng rắn lên, bên kia liền lập tức xuống nước, thế đạo này rõ ràng đều là bắt nạt kẻ yếu. Người nếu cứ nhượng bộ, kẻ khác liền khinh đến trên đầu chúng ta, mà làm xằng làm bậy; nhưng nếu người cường ngạnh lên, bọn họ liền sợ hãi mà không dám khi dễ nữa.” Lê ma ma nhân cơ hội giáo huấn Ân thị.

Ân thị nghe xong thì rơi vào trầm tư.

Tô Ngọc Uyển cũng không nói thêm gì nữa. Tính tình của Ân thị đã hun đúc từ bé, muốn sửa thất sự là rất khó. Có thể biểu hiện như hôm nay nàng đã cảm thấy hài lòng rồi. Sau này có Lê ma ma ở bên nhắc nhở, chắc hẳn sẽ không hồ đồ như trước đây nữa.

Vừa ăn cơm chiều ở chỗ Ân thị xong trở về Thiên Ảnh các, Tô Ngọc Uyển đã nghe Lập Xuân tới báo: “Nhị phu nhân ở chỗ lão phu nhân ẩm ỉ một trận, mãi tới lúc nhị lão gia tới không biết nói gì mới yên lặng xuống, nhưng bên này vừa yên, bên tam phu nhân lại nháo lên. Nghe nói là nhà chồng bà ấy muốn chọn cho tam cô nương biết chuyện cô nương Lý gia bị từ hôn, đã kêu bà mỗi tới nói việc hôn sự này không thích hợp nên trả lại lễ vật của tam phu nhân. Bà ấy tức giận nên chạy tới chỗ lão phu nhân, cho nhị phu nhân hai bạt tai, ồn ào nói chuyện cô nương bị từ hôn đều do một tay nhị phu nhân thao túng, tam lão gia cũng vô cùng bất mãn, cả phòng bên đó đều đang rất náo nhiệt.”

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Tam thẩm là người sáng suốt.”

Nữ nhân ở thời đại này, nếu không có nhà mẹ đẻ hiển hách, cũng không có nhi tử, trời sinh trước mặt nhà chồng liền thấp hơn một cái đầu. Cả hai chuyện này Tần thị đều có nhưng ở trước mặt di nương sinh được nhi tử cho Tô Trường Phong cũng không hề yếu thế, chẳng những sống rất tốt mà còn bảo hộ được hai nữ nhi chu toàn. Bây giờ vì hôn sự của nữ nhi mà dám đánh nhau với người có địa vị cao hơn mình, nữ nhân dám nghĩ dám làm như vậy, cho dù rơi vào hoàn cảnh thế nào cũng có thể sống tốt.

Lập Xuân nghĩ đến Ân thị, thờ dài trong lòng.

Nếu cô nương nhà mình có mẫu thân như Tần thị vậy, cho dù không còn cha cũng sẽ không bị người khi dễ, tuổi còn nhỏ đã phải gánh trên lưng cái gánh nặng gia nghiệp này.

“Tỷ tỷ.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm đang trong giai đoạn vỡ giọng của nam tử.

Ô Ngọc Uyển cười nói: “Là Xương ca nhi trở lại.”

Quả nhiên sau đó Tô Thế Xương đã vén rèm đi vào, thấy Tô Ngọc Uyển vẫn an ổn ngồi ở kia uống trà, tư thái thanh nhã, lịch sự, trên mặt vẫn còn vương nét cười mới thở ra một hơi hỏi: “Tỷ không sao chứ?”

“Không sao.” Tô Ngọc Uyển tự thân đổ cho hần một ly trà, nhìn phía sau hần hỏi: “Thị ca nhi đâu.”

Hai người này luôn đi cùng nhau, nhìn bộ dạng lo lắng kia của Tô Thế Xương, hẳn là đã biết chuyện phát sinh chỗ Tô lão phu nhân, nhưng Tô Thế Xương tới, Tô Thế Thịnh lại không tới, cái này thật khiến người ta phải suy nghĩ.

Nhắc đến chuyện này, Tô Thế Xương liền lộ ra chút cổ quái: “Tam đệ vốn đi cùng với ta, nửa đường lại gặp phải người của di nương hần phái tới, nói di nương bị bệnh để hần nhanh trở về. Hần sốt ruột nên đi theo rồi, còn dặn đệ nếu bên này có chuyện gì thì báo cho hần một tiếng.”

Tô Ngọc Uyển không nói gì, đem nước trà đẩy đến trước mặt hần nói: “Mệt không, uống chút trà đi.”

Tô Thế Xương lại không có tâm tư uống trà, nhìn chăm chăm tỷ tỷ của mình hỏi: “Đệ vừa vào cửa liền nghe nói nương cùng tỷ tỷ đánh nhau với nhị thẩm, tỷ có bị thương không, tổ mẫu có trách phạt gì không?”

Hắn đại khái vào cửa nghe thấy hạ nhân bẩm báo cũng không có hỏi kỹ đã vội đến đây, chắc hẳn là vì vậy nên mới cho là Tô Ngọc Uyển cùng Ngụy thị đánh nhau. Còn chuyện Ân thị đánh nhau với Ngụy thị, cho dù có người nói với hắn đi nữa, hắn nếu không cho là người khác nói sai thì cũng là bản thân mình nghe nhầm rồi. Mẫu thân tính tình như cục bột kia của hắn ngay cả cãi nhau với người còn không có, nói gì đến đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Trà sạn

Nói đến chuyện này, Tô Ngọc Uyển liền cười, kể lại chuyện buổi chiều một lần.

Nghe Ân thị dám bắt tai Ngụy thị một cái, hai tròng mắt của Tô Thế Xương thiếu điều muốn lọt ra ngoài luôn, trừng trừng nhìn Tô Ngọc Uyển nửa ngày vẫn chưa tỉnh lại.

“Nương... nương thật sự đánh nhị thẩm?” Tô Thế Xương có chút không tin tưởng hỏi lại.

“Còn không phải sao.” Nhắc đến chuyện này, trong lòng Tô Ngọc Uyển lại cảm thấy ảm áp.

Ân thị trước nay đều yếu đuối, khiến nàng đối với mẫu thân có cảm giác hận rên sắt không thành thép. Nhưng lần này mẫu thân vì nàng lại có thể sửa tính, đánh nhau với một kẻ ương ngạnh không để mình vào mắt như Ngụy thị.

“Thật không nghĩ tới nương cũng có lúc lợi hại như vậy.” Tô Thế Xương thôn thức, nhưng sau đó lại khần trương đánh giá Tô Ngọc Uyển một lượt hỏi: “Tổ mẫu không trách phạt gì hai người chứ?”

Lúc đánh người đứng là rất sáng khoái, nhưng sờ đi Ngụy thị mấy năm nay có thể vênh mặt, hát hàm sai khiến, phi dương ương ngạnh như thế đều là do có tổ mẫu chống lưng. Ân thị nếu đánh bà ta không biết vị tổ mẫu kia sẽ sửa trị bà cùng tỷ tỷ thế nào nữa.

“Không sao, ta vừa về đã phân phó người nói phải về thôn tìm tộc trưởng phân xử, tổ mẫu lập tức gọi ta qua đó, cho ta mấy thứ trang sức quý giá, được liệu trần quý cùng vài vóc, còn nói sẽ quản thúc nhị thẩm, không cho bà ấy đi tìm nương gây phiền toái.”

Hai mắt Tô Thế Xương tỏa sáng lập lòe, sùng bái nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Tỷ thật lợi hại.”

Khen xong hắn lại nghi hoặc: “Vì sao chúng ta không đem chuyện này nói với tộc trưởng mà chỉ hư trương thanh thế thôi?”

Tô Thế Xương có thể hỏi đến vấn đề này khiến Tô Ngọc Uyển cảm thấy được an ủi nên kiên nhẫn giải thích: “Phụ thân không còn nữa, nhị thúc chính là gia chủ của một chi nhà chúng ta. Mà chi này của chúng ta có địa vị trong thôn như thế nào, mỗi năm lại quyên góp bao nhiêu bạc trợ giúp góa phụ cùng học đường hẳn là người cũng biết, người nói xem, tộc trưởng sẽ thiên vị nhị thúc hay là chúng ta?”

Hai mắt Tô Thế Xương dần tối lại, nhếch môi cười trào phúng: “Đương nhiên là nhị thúc.”

Tô Ngọc Uyển vỗ vỗ vai hắn không nói thêm gì nữa.

Trở về thôn thỉnh tộc trưởng chủ trì công đạo, Tô lão phu nhân mất thể diện, nhưng một phòng này của bọn họ chính là mất đi áo trong. Tô Trường Đình tất nhiên sẽ lợi dụng dư luận trong thôn, làm mưa làm gió một phen. Tuy rằng Tô Ngọc Uyển nàng không cảm thấy chuyện đó có bao nhiêu ảnh hưởng đến mình nhưng để một con ruồi suốt ngày vo ve bên tai cũng rất khó chịu.

Cho nên chỉ cần lợi dụng điểm yếu của Tô lão phu nhân tới áp chế Ngụy thị, thì trong trận chiến này các nàng đã xem như thắng lợi. Còn Tô Trường Đình nếu đã mơ ước vườn trà của đại phòng, nàng liền đánh thắng hắn trên phương diện sinh ý là được.

“Tam thiếu gia tới.” Ngoài cửa truyền vào thanh âm của Hạ Chí.

Thân thể cao gầy đang tuổi lớn của Tô Thế Thịnh đã xuất hiện ở cửa.

“Tỷ.” Nhìn thấy ánh mắt của tỷ tỷ cùng ca ca, Tô Thế Thịnh không khỏi xấu hổ, chần chừ không dám bước vào, đợi tới lúc Tô Ngọc Uyển vẫy vẫy tay gọi hắn mới bước đến cạnh bàn ngồi xuống.

“Di nương thế nào rồi?” Tô Ngọc Uyển cũng đổ cho hắn một ly trà hỏi.

Tô Thế Thịnh nhanh chóng đón lấy bình trà tự mình rót, cũng không dám nhìn thẳng Tô Ngọc Uyển, nói: “Tốt hơn nhiều rồi ạ.”

Tô Ngọc Uyển cũng biết Mạnh di nương chỉ là giả bệnh, bà ấy đại khái thấy Ân thị nổi lên xung đột với Tô lão phu nhân cùng Ngụy thị, sợ lửa giận lan đến trên đầu mình nên nghĩ cách để Tô Thế Thịnh không quá thân cận với nàng, cũng giống như hôm đưa ma trở về vậy.

Đối với loại người ngu xuẩn, thấy lợi nhảy lên, gặp hại liền trốn phía sau như vậy, Tô Ngọc Uyển vô cùng chường mắt.

“Sao ngươi không ở lại bồi bà ấy mà chạy tới chỗ tỷ tỷ làm gì?” Tô Ngọc Uyển mỉm cười hỏi Tô Thế Thịnh.

Tô Thế Thịnh rũ mắt, làm như đang quan sát chén trà trong tay, trầm thấp nói: “Bà ấy cũng không có vấn đề gì lớn.” Hắn ngược mắt lên nhìn Tô Ngọc Uyển hỏi: “Tỷ và nương không sao chứ? Tô mẫu bà ấy... có tìm hai người gây phiền toái gì không?”

Nhìn Tô Thế Thịnh thật tâm lo lắng như vậy, Tô Ngọc Uyển cũng cười nói: “Chúng ta đều không sao”, sau đó lại đem chuyện hôm nay kể lại một lần, khẳng định chắc chắn, “Cho nên hai người các ngươi cứ yên tâm đi, ta và nương sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tô Thế Thịnh lúc này mới yên tâm nói: “Không có việc gì thì tốt.”

Tỷ đệ ba người nói chuyện một lúc rồi ước hẹn sáng sớm hôm sau sẽ cùng nhau tới trà sạn, thu xếp việc gia công chè sô xong hai người Tô Thế Thịnh, Tô Thế Xương mới cáo từ rời đi.

Hai người vừa đi thì Tiết Sương đã trở lại nói: “Phu nhân nói cô nương mỗi ngày đều phải ra cửa, không mang theo nha hoàn biết võ công người cũng không an tâm. Phu nhân mấy ngày này sẽ ở yên trong nhà, chỗ nào cũng không đi nên sẽ không có chuyện gì, bảo nô tỳ cùng tỷ tỷ trở về. Lê ma ma phải khuyên nửa ngày phu nhân mới đáp ứng để tỷ tỷ lưu lại còn nô tỳ trở về bảo vệ cô nương.”

Tỷ tỷ của nàng chính là Cốc Vũ.

Tô lão phu nhân đã xuống nước, Ân thị lại không ra khỏi cửa, có Lê ma ma cùng Cốc Vũ chiếu cố cũng đủ rồi. Tô Ngọc Uyển gật đầu nói: “Cũng được, vậy ngươi cứ về đây đi.”

Tiết Sương lập tức vui vẻ. Ân thị tuy là chủ mẫu hiền lành nhưng nàng vẫn nguyện ý ở bên cạnh Tô Ngọc Uyển hơn.

Sáng hôm sau Tô Ngọc Uyển ăn sáng xong thì mang mũ sa lên, dẫn hai đệ đệ tới trà sạn.

Mã chương quỳ đã sớm chờ ở đó.

“Xương ca nhi, Thịnh ca nhi, các ngươi đi an bài người phân loại chè sô đi.” Tô Ngọc Uyển phân phó trước.

Tô Thế Thịnh, Tô Thế Xương liền theo lời rời đi.

Mã chương quỳ cùng gia quyến đã ký khế ước bán đứt cho đại phòng Tô gia làm hạ nhân nên chuyện của Tô Ngọc Uyển ở Tô phủ hôm qua hẳn cũng có nghe nói. Thấy Tô Ngọc Uyển sai hai đệ đệ đi trước, hẳn muốn an ủi Tô Ngọc Uyển một chút, nhưng há miệng nửa ngày lại không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ đành thờ dài bất lực, chờ Tô Ngọc Uyển nói chuyện.

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Mã chương quỳ muốn an ủi ta?”

Tâm tư của mình đã bị nói toạc ra nên Mã chương quỳ cũng không cố kỵ nữa, lên tiếng khuyên nhủ: “Cô nương, từ hôn cũng không phải việc xấu. Người xem Lý thiếu gia kia nhìn bề ngoài không tệ, nhưng ở Hưu Ninh thành này, hẳn có bao nhiêu bản lĩnh, làm chương quỳ lâu năm như chúng ta làm sao còn không rõ. Hẳn chỉ được cái tốt mẽ giề cùi, chẳng qua là nhờ vào lão chương quỳ trong nhà ra sức chống đỡ cho thôi. Được người ta khen mấy câu đã vênh đuôi tận trời. Người như vậy không thể dựa vào cả đời được. Cô nương tốt như vậy sao phải lo lắng không tìm được nhà chồng tốt, phải xem thiếu gia nhà ai có phúc khí mới đúng.”

Tô Ngọc Uyển cũng vui vẻ đùa theo: “Ta cũng nghĩ như vậy đâu.”

Thấy cảm xúc của Tô Ngọc Uyển cũng không tệ như mình nghĩ, Mã chương quỳ cũng an tâm nói: “Cô nương có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Lấy bản lĩnh cùng tâm trí của cô nương, cho dù sau này thế nào, tổng cũng không đến mức quá kém.”

Tô Ngọc Uyển cười: “Ta cũng cảm thấy như vậy. Cho nên vụ trà xuân này, ta muốn cho bọn họ biết, đại cô nương Tô gia ta cũng không phải là bùn nhão mặc người nhão nặn. Kẻ nào dám chọc ta, ta nhất định sẽ hoàn trả.”

“A?” Hai mắt Mã chương quỳ sáng lên, nhìn Tô Ngọc Uyển nói, “Cô nương có cao kiến gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuyết Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Trà xuân

Vụ trà Minh Tiền bị Tô Trường Đình động tay động chân khiến sản lượng giảm đột ngột, khách thương cũ cũng bỏ đi không ít. Vụ trà xuân này Tô Ngọc Uyển lại ra hôn chiêu, thu mua tiên điệp rồi tự mình sao chế chè sô, Mã chương quây khuyên bảo không được, trong lòng tuy sốt ruột cũng nhưng cũng không có cách nào. Nói trắng ra hẳn bất quá cũng chỉ là một hạ nhân của đại phòng, không thể làm chủ bất cứ chuyện gì. Sau khi Tô Trường Thanh qua đời, đại phòng có thể đứng dậy hay không còn phải xem bản lĩnh của đám người Tô Ngọc Uyển cùng Tô Thế Xương.

Bây giờ Tô Ngọc Uyển nói muốn mượn vụ trà xuân để phản kích khiến hấn sinh ra vài phần chờ mong.

“Mã chương quây đừng vội, trước nếm thử trà xuân năm nay của chúng ta đã.” Tô Ngọc Uyển hơi hơi mỉm cười, bảo Lập Xuân pha trà.

Từ lúc Tô Ngọc Uyển phân phó mấy người Tô Thế Xương rời đi, Lập Xuân đã sớm pha xong một bình trà, lúc này nghe Tô Ngọc Uyển phân phó thì rót ra hai ly đặt trước mặt Tô Ngọc Uyển cùng Mã chương quây.

Mã chương quây nghi hoặc nhìn Tô Ngọc Uyển một cái, bưng chung trà lên quan sát rồi ngửi thử một chút, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, cũng không quản trà có nóng không đã hớp thử một ngụm, chỉ thấy một cổ thanh hương tràn ra khắp khoang miệng.

Sau khi nhắm mắt lại tinh tế thưởng thức tư vị trà thì mở to mắt, hỏi Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, trà này là từ đâu mà có?”

Tô Ngọc Uyển liền chỉ vào gian nhà bên cạnh, đó là nhà kho của trà sạn, cũng chính là nơi đang cất giữ trà mới được Tô Ngọc Uyển vận chuyển về hôm qua.

Mã chương quây nghi hoặc nhìn theo ngón tay nàng chỉ, một lúc sau dường như nghĩ tới cái gì, hai mắt trừng to như chuông đồng hỏi lại: “Đây là trà mới nhà chúng ta sao?”

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu.

Mã chương quây nhất thời ngây ngốc, ngơ ngác nhìn Tô Ngọc Uyển một hồi lâu, không thể tin được nói: “Đây là trà do tiểu thư thu mua tiên điệp rồi tự sao lấy mấy hôm trước?”

Mã chương quây thấy Tô Ngọc Uyển lại gật đầu thì không khỏi kích động, bưng chén trà lên uống liền một lúc mấy ngụm, tinh tế thưởng thức một phen giống như đang nhắm nháp sơn hào hải vị, xác định không phải ảo giác mà thực sự là hương vị của trà xuân này còn tốt hơn cả trà Minh Tiền mọi bình ổn tâm tình kích động, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía Tô Ngọc Uyển nói: “Cô nương muốn làm gì cứ việc phân phó, chỉ cần lão Mã ta làm được nhất định sẽ không chối từ.”

Tô Ngọc Uyển cười đáp: “Trông chừng thật kỹ số trà này, trước khi phân phát xong không được để cho người khác nếm thử, cũng đừng để bị phát hiện có gì bất thường.”

“Chuyện này thì cô nương yên tâm, cho dù là cả đêm không ngủ ta cũng sẽ giám sát chặt chẽ, nhất định không để người ngoài phát giác.”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Ngoại khẩn nội túng, trong mắt người ngoài trà này cũng không có gì khác biệt so với mọi năm.”

Mã chương quây dùng sức gật đầu: “Ta hiểu, chuyện này cô nương cứ yên tâm, lão Mã ta quản lý trà sạn đã mười mấy năm, người ở đây có bản tính gì, người đáng tin hay không ta đều rõ ràng. Chuyện cô nương giao phó, ta nhất định sẽ làm tốt.”

Cái này Tô Ngọc Uyển đúng là rất yên tâm, Mã chương quây quản lý trà sạn gần ấy năm vẫn chưa từng xảy ra sai lầm, nếu không chè sô của cả hai vụ trà xuân và Minh Tiền nàng cũng sẽ không buông tay mặc kệ cho Mã chương quây đi làm.

“Khả năng làm việc của Mã chương quây, ngay cả cha ta cũng thường hay khen ngợi đâu.”

Giương mặt già nua của Mã chương quây nghe Tô Ngọc Uyển khen ngợi thì cũng có chút ngại ngùng, xua xua tay khiêm tốn vài câu, sau đó mới hỏi: “Trà tốt như vậy, cô nương muốn bán giá bao nhiêu?”

Nghe tới hơn trăm bình trà đang cất giữ trong kho, Mã chương quây liền dị thường hưng phấn. Trà đã tốt còn nhiều như vậy, năm nay có thể kiếm được bao nhiêu tiền a? Quan trọng nhất chính là, những trà thương lần trước vứt bỏ Diệp gia viên mà chuyển sang nhị phòng, bây giờ cho dù có ra giá cao hẳn cũng không thêm bán, trà nhà mình ngon như vậy sẽ không lo không có ai mua.

Lúc này hẳn đã sớm đem lo lắng chuyện Tô Ngọc Uyển thu mua tiên điệp là quyết định sai lầm lúc trước quẳng tới chín tầng mây rồi, trong lòng chỉ có một ý niệm “Cô nương nhà mình thật là thông minh, khó trách lão gia lúc sinh thời lại sùng ái nàng đến như vậy, đúng là nên sùng ái!”

Tô Ngọc Uyển nghĩ nghĩ một chút nói: “Đem trà chia làm ba lần bán ra, lần đầu tiên chỉ mời những khách thương lần trước vẫn thu mua trà Minh Tiền của chúng ta tới để họ nếm thử, rồi mới cạnh tranh giá bán.”

“Chú ý này rất tốt.” Mã chương quây vỗ bàn, hưng phấn nói.

Làm như vậy vừa có thể chiêu cổ những khách thương cũ có tình có nghĩa, vừa có thể đánh ra một cái chiêu bài khiến cho mọi người đều biết đến trà của Diệp gia viên hương vị còn tốt hơn cả trà Minh tiền ra sao, từ đó lần bán ra thứ hai và thứ ba nhất định sẽ bán được giá tốt.

Nghĩ tới tình cảnh trà sạn Diệp gia được mọi người tranh nhau cầu cạnh, Mã chương quây liền có chút đứng ngồi không yên. Hắn đứng lên đi lại vài bước, đem kế hoạch từng bước suy ngẫm thật kỹ càng xem có sơ xuất ở đâu hay không. Bỗng dưng nghĩ tới cái gì đó, hắn liền cảm thấy như bị người ta hất cho một chậu nước lạnh vào mặt, đầu óc cũng bình tĩnh lại.

“Cô nương.” Hắn ngồi xuống nghiêm túc nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Trà này chúng ta không thể bán.”

Tô Ngọc Uyển dường như đã dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, trên mặt cũng không có gì biến hóa, ngược mắt hỏi: “Là vì sợ người khác mơ ước bí phương sao trà trong tay chúng ta?”

Mã chương quây vốn còn đang tưởng Tô Ngọc Uyển tuổi nhỏ sẽ không thể nghĩ tới những chuyện sâu xa này, bây giờ nghe nàng hỏi vậy thì vô cùng kinh hãi, lắp bắp nói: “Cô nương sớm đã nghĩ tới chuyện này rồi?” Trong lòng lại không tránh khỏi cảm thán đúng là Trương Giang sóng sau đê sóng trước. Chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi mà tâm tư lại kín đáo như thế, đi một bước đã tính đến mười bước phía sau.

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Chúng ta là cô nhi quả phụ, nếu không cân nhắc cẩn thận, tất sẽ bị người ta ăn đến gấc gạo, chỉ sợ xương cốt cũng không còn.”

Mã chương quây im lặng, nhưng trong lòng lại vô cùng thương cảm.

Tiểu cô nương nhà người ta tuổi này vẫn đang làm nũng ở dưới gối cha mẹ, mỗi ngày chỉ lo lảng hóm nay nên mặc quần áo màu gì, cài hoa gì thì đẹp, nào có ai như cô nương nhà hắn, tuổi còn nhỏ đã phải dốc hết sức lực, sợ mình đi nhầm một bước mà bị người tính kế đầu.

Hắn vội vát tạp niệm trong đầu sang một bên hỏi: “Chuyện này cô nương tính xử lý thế nào?”

Tô Ngọc Uyển cũng không trả lời ngay mà bưng chung trà lên uống một ngụm, sau đó rũ mắt nhìn nước trà màu lục nhạt trong chén, nhàn nhạt nói: “Mấy ngày trước, Lý gia đã từ hôn ta.”

“Hà?” Mã chương quây lập tức ngơ ngác. Cô nương nhà mình bị từ hôn? Vì sao lại bị từ hôn? Là ai giờ trò quỷ?

Nhưng sau đó hắn lập tức phản ứng lại nghĩ, chuyện này thì có liên quan gì đến việc bán trà xuân? Tư duy của cô nương hình như có chút không bình thường thì phải? Không đúng, cô nương từ trước đến nay từ lời nói đến việc làm luôn đàng tin cậy, sẽ không tự nhiên mà đang nói chuyện buồn bán lại nhắc tới hôn sự của mình.

Bên trong chắc chắn có ẩn tình liên quan.

Tư duy của Mã chương quây loay quanh vài vòng rồi cuộc cũng tìm được lối ra.

P/s: Hôm nay ở nhà có việc, mãi tới 8h tối mới rờ tới cái laptop được nên đăng trễ. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thu phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau một lúc trầm tư suy nghĩ, hai mắt của hắn bỗng dưng sáng lên, đang muốn la một tiếng “điều kếp”, lại mạnh mẽ đè ép trong cổ họng không nói.

Có cô nương nhà ai lại nguyện ý bị từ hôn đâu, cô nương nhà mình cũng là bất đắc dĩ mới phải làm như vậy, này làm sao có thể coi là một nước cờ hay chứ?

Nhưng mà nếu không phải đã sớm an bài, dự đoán được chuyện chính mình sẽ bị từ hôn, người thận trọng như cô nương làm sao có thể dưới tình huống bản thân không có chỗ dựa vào còn dùng phương pháp mới sao trà?

Suy nghĩ trong đầu Mã chương quây xoay chuyển vài vòng, ánh mắt nhìn về phía Tô Ngọc Uyển càng trở nên thâm thúy.

“Cô nương, người lúc nào thì lui thân?” Hắn do dự mãi vẫn nói ra thắc mắc trong lòng.

“Hôm qua.” Tô Ngọc Uyển vẫn đang phẩm trà, đầu cũng không nâng lên đáp.

“Hôm qua?” Mã chương quây kinh ngạc nhìn Tô Ngọc Uyển, cổ họng lên xuống vài lượt vẫn không nói được thành lời.

Thật lâu sau, hắn hít một hơi, nghiêm túc đứng dậy, dùng thái độ trịnh trọng xưa nay chưa từng có nói với Tô Ngọc Uyển: “Cô nương xin yên tâm,

chuyện này lão nô nhất định sẽ an bài thoải đáng.”

Tô Ngọc Uyển cũng buông chung trà, nghiêm túc cùng trình trọng nói: “Ta tin tưởng năng lực của Mã chương quây.”

Nàng biết, cho tới lúc này Mã chương quây mới chân chính bị nàng thu phục. Ông ấy vốn là người của tổ phụ lưu lại, tư cách cùng năng lực đều rất mạnh, đối với Tô gia cũng là trung thành và tận tâm. Nhưng cái chính là muốn ông ấy làm việc rất dễ dàng, nhưng nếu muốn toàn tâm toàn ý mà ủng hộ người thì lại rất khó.

Trước đây khi phụ thân tiếp nhận trà sạn này từ tay tổ phụ cũng phải phí rất nhiều tâm lực mới có thể thu phục được ông ấy. Bây giờ phụ thân đã qua đời, nếu chiếu theo hứa hẹn của tổ phụ lúc trước, ông ấy có thể coi bỏ nô tịch, mang theo con cháu tự lập môn hộ, dùng tiền tích góp mấy chục năm qua kinh doanh nghề nghiệp gì đó hoặc trở thành tiểu địa chủ mà yên phận đường lão.

Sở dĩ đến bây giờ vẫn còn ở lại đây là vì nhận sự giao phó của Tô Trường Thanh trước lúc lâm chung mà chăm sóc trà sạn mấy năm, chờ đến lúc Tô Thế Xương có thể tiếp quản sinh ý mà thôi.

Bây giờ Mã chương quây đã thần phục nàng, tự nhiên là sẽ toàn tâm toàn ý mà phục trợ, hai người bọn họ nếu liên thủ với nhau nhất định có thể thay đổi cục diện bị người áp chế mà không thể phản kháng này.

Chủ tớ hai người liếc nhau, trên mặt đều lộ ra tươi cười hiểu ý.

Quyết định toàn tâm thần phục Tô Ngọc Uyển xong, Mã chương quây làm việc càng thêm nhiệt tình hăng hái, mấy ngày kế tiếp đều trụ lại trà sạn, bí mật an bài người phân nhặt chè sô rồi cất lại vào bình, mà chỗ khác biệt của trà mới cho dù là hai người Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh cũng không hề hay biết chứ nói gì đến đám người làm công kia.

Bởi vì tin tưởng Mã chương quây nên Tô Ngọc Uyển cũng không hề nhúng tay vào chuyện này nữa, chỉ yên tâm ở trong nhà, tranh thủ khoảng thời gian này mà “chậm rãi khôi phục dung mạo” của mình.

Hôm nay trước cửa đại phòng Tô gia có một cỗ kiệu dừng lại, bà tử đi theo bên cạnh cỗ kiệu tiến lên nói với người trông cửa: “Cô nương nhà ta muốn vào bái kiến Tô đại cô nương.”

Người trông cửa này gần đây mới được Lưu An điều lại đây nên đối với người trong thành có quen biết với Tô gia cũng không nhận thức. Bất quá nhìn cỗ kiệu được bốn người nâng kia, cùng nhà hoàn tiểu lệ và bà tử nói chuyện với hần đều mặc quần áo bằng lụa, trên đầu còn cài trâm vàng liền biết đây là người có gia cảnh không tầm thường.

Hần cũng không dám chậm trễ, đang muốn cười trả lời thì lão trông cửa vừa đi ra ngoài đã nhanh chóng trở lại, tươi cười nói với bà tử kia: “Nguyễn ma ma, đã lâu không gặp. Cô nương nhà người muốn đến thăm cô nương nhà chúng ta à?”

Nguyễn ma ma nhìn thấy người quen thì trên mặt cũng lộ ra tươi cười: “Đúng vậy, đại cô nương nhà các người có nhà không?”

“Có, có.” Lão trông cửa hướng vào bên trong vẫy vẫy tay với bà tử truyền lời nói: “Mau đi thông truyền cho đại cô nương, nói có nhị cô nương Tạ gia đến thăm.”

Bà tử kia ứng một tiếng, gật đầu với Nguyễn ma ma rồi chạy như bay vào thông bẩm, một bà tử khác thì tiến lên chờ dẫn mấy người Tạ gia vào trong.

Lão trông cửa lúc này mới nói với Nguyễn ma ma: “Mau mời vào.” Lại chỉ chỉ bà tử kia giới thiệu: “Đây là bà tử họ Lý, để nàng dẫn các người vào.”

Nguyễn ma ma cảm tạ, nói với Lý bà tử hai câu rồi mới vẫy tay với mấy người khiêng kiệu, cùng nhau chậm rãi tiến vào đại môn.

“La lão bá, vị này chính là...” Người trông cửa mới đến khiêm tốn thỉnh giáo lão trông cửa.

La lão bá xoa xoa râu: “Đây là nhị cô nương nhà Huyện thừa Tạ đại nhân, nàng cùng đại cô nương nhà chúng ta là bằng hữu, có quan hệ rất tốt, trước kia vẫn thường xuyên lui tới nhà chúng ta. Đại cô nương đã dặn, sau này bất cứ lúc nào Tạ cô nương đến thì trực tiếp mời người vào phủ, không cần phải thông bẩm trước.”

Người trông cửa mới thụ giáo, đem lời này nhớ kỹ.

Hần liếc mắt nhìn về phía nhị phòng, thấy bên kia có một kẻ lén lút dò xét bên này thì bĩu môi cười lạnh.

Lúc kiệu của Tạ cô nương tới Thiên Ảnh các đã thấy Tô Ngọc Uyển mang khăn che mặt đứng chờ ở đó.

Nhìn thấy bóng dáng của Tô Ngọc Uyển, người trong kiệu vội hô dừng lại, cũng không đợi ma ma cùng nha hoàn tới đỡ đã chui ra, cầm tay Tô Ngọc Uyển nghẹn ngào gọi một tiếng “Ngọc Uyển...”

Tô Ngọc Uyển lấy khăn tay cho nàng lau nước mắt cười nói: “Nhị cô nương của chúng ta hôm nay sao cũng “thủy mạn kim sơn”[*] thế này, là ai chọc người?”

[*]Thủy mạn kim sơn: lũ lụt tràn ngập, đại khái Tô Ngọc Uyển trêu ghẹo Tạ nhị cô nương mĩm ướt thôi.

Tạ Phương Linh phì cười, đẩy khăn tay của Tô Ngọc Uyển ra liếc nàng một cái nói: “Còn không phải người chọc?” Nói xong câu đó tươi cười cũng tắt, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Tô Ngọc Uyển trong lòng than nhẹ một tiếng, lôi kéo nàng vào phòng: “Đi thôi, cho người uống thử trà ngon.”

Mãi tới lúc hai người vào nhà ngồi xuống, Tạ Ngọc Linh mới ngừng khóc, nhìn khăn che trên mặt Tô Ngọc Uyển hỏi: “Dị ứng gì mà nghiêm trọng như vậy? Để ta nhìn xem.” Nói xong đã duỗi tay xốc khăn che mặt.

Hứa ma ma vừa rồi cũng theo Tô Ngọc Uyển ra ngoài đón khách, lúc này đã dựa theo phân phó của Tô Ngọc Uyển mà pha một chén trà mới, đặt trước mặt Tạ Phương Linh. Nhìn thấy nàng như vậy thì nghĩ thầm: “Trước đây nghe đồn Tạ nhị cô nương tính tình tùy tiện quả là không sai, khăn che mặt này có thể xốc loạn như vậy được sao?”

Tô Ngọc Uyển lại không để bụng, đưa tay ra sau đầu gỡ khăn che mặt xuống cười nói: “Xem đi.”

Tạ Phương Linh nhìn trên mặt Tô Ngọc Uyển có vài chấm đen mờ mờ, tuy không thể so được với làn da óng nhuận như ngọc trước đây của nàng ấy nhưng cũng không khác gì với những cô nương bị một ít tàn nhang trên mặt. Mà mặt mày Tô Ngọc Uyển vẫn xinh đẹp như họa, dung mạo tuy có giảm đi một chút nhưng còn lâu mới sánh với hai chữ “hủy dung”.

Nàng chớp mắt, chỉ chỉ mặt Tô Ngọc Uyển, nghi hoặc hỏi: “Cái này đâu có gì nghiêm trọng, sao... sao lại nói người bị hủy dung rồi?”

Tô Ngọc Uyển cầm gương đồng lên soi một chút, nhìn gương mặt của mình trong gương đáp: “Khoảng thời gian trước rất nghiêm trọng, ngay cả ta cũng cảm thấy khủng bố đâu. Cũng qua một đoạn thời gian rồi nên vẩy đã rút bớt, ta lại dùng phương thuốc đắp mặt mà Hoắc đại phu khai cho, lúc này mới dần dần tốt lên.”

P/s: lại sắp có kịch hay để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Lờn đồn

Tạ Phương Linh thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực “Làm ta sợ muốn chết, may mắn, may mắn.”

Tô Ngọc Uyển bỏ gương xuống, đôi mắt trong veo như nước mùa thu nhìn Tạ Phương Linh hỏi: “Bên ngoài đồn ta thế nào?”

Tạ Phương Linh ngạc nhiên hỏi: “Sao người biết?”

Tô Ngọc Uyển duỗi tay véo má nàng nói: “Nhà ta vẫn đang đại tang không nên lui tới. Nếu không phải bên ngoài lan truyền gì đó khiến người lo lắng, người làm sao lại bất chấp cổ kị mà vội vã tới đây. Tôi thì cũng thôi đi lại còn xốc khăn che mặt của ta, này không phải chứng tỏ bên ngoài đồn đãi ta bị hủy dung hay sao? Ngoài chuyện này ra, còn đồn cái gì nữa không?”

Tạ Phương Linh lập tức suy sụp, xoa mặt oán trách nói: “Nhìn cái tính hấp tấp này của ta xem, ai, khó trách đại tỷ ta cả ngày đều lải nhải kêu ta phải học người một chút, làm gì cũng phải ổn trọng.”

Tô Ngọc Uyển than nhẹ: “Có thể không cần ổn trọng mới là người có phúc.”

Tạ Phương Linh hơi âm trầm một chút, nhưng rất nhanh đã hắt đầu nói: “Không nói mấy chuyện phiền lòng này nữa. Người gầy đi rồi, gần đây ta mới học được hai món điểm tâm mới, ngày khác sẽ làm cho người ăn.”

Tô Ngọc Uyển nhướn mày vui vẻ: “Người hôm nay cũng biết học cách thay đổi đề tài nha, mau nói xem bên ngoài đang đồn đãi gì ta?” Thấy Tạ Phương Linh đảo mắt, dường như muốn lảng tránh thì vỗ vỗ mặt nàng ấy nói thêm: “Người nhanh nói đi, người không nói ta cũng có thể hỏi thăm được cho nên người tốt nhất vẫn nên thành thật một chút cho ta đỡ việc.”

Tạ Phương Linh hết cách đành phải nói thật: “Nói người bị dị ứng mà hủy dung, còn nói... còn nói người bắt kính bà bà, chế nhạo thân thích đến truyền lời của Lý phu nhân...” Nói tới đây lại liếc trộm Tô Ngọc Uyển một cái, thấy nàng vẫn bình tĩnh nhìn mình mới can rằng nói tiếp: “Lại... lại cả ngày xuất đầu lộ diện, không giữ phụ đạo, cho nên Lý gia mới lui thân.”

Nói xong lại an ủi Tô Ngọc Uyển: “Bất quá này cũng là lời từ một phía của Lý thị nên rất nhiều người cũng không tin. Gần ấy năm, yến hội lớn nhỏ trong thành người tham gia cũng không ít, có biết bao phu nhân tận mắt nhìn người lớn lên, người làm người kính trọng trường bối thế nào có ai lại không biết. Cho nên mọi người đều lên lút nói Lý gia kia chê người hủy dung mới lui thân. Loại chuyện chỉ trọng dung mạo không trọng phẩm hạnh, trong lúc nhà người ta còn đang đại tang đã vội vàng từ hôn thế này, mọi người đều cảm thấy khinh thường, cũng lạnh nhạt với Lý phu nhân rất nhiều.”

Tạ Phương Linh dùng sức chụp tay Tô Ngọc Uyển bổ sung thêm: “Thực ra ta cảm thấy thân này lui rất tốt. Người kia của Lý gia, tỷ phu ta nói hẳn cả

ngày trốn lẫn trong đám cô đầu, không phải người tốt. Ngươi nếu như gả cho hắn, sau này ắt hẳn sẽ chịu khổ.”

“Ừ, ta cũng cảm thấy vậy, cho nên lui thân này xong ta cũng thật cao hứng.” Tô Ngọc Uyển nói.

“Phải không?” Tạ Phương Linh lập tức cao hứng, “ta biết ngay là ngươi cũng nghĩ như vậy mà. Dung mạo của ngươi cũng không ảnh hưởng bao nhiêu, chờ ngươi ra khỏi kỳ đại tang, ta sẽ tìm cơ hội mang ngươi đi tham gia yến hội, mọi người nhìn thấy mặt ngươi rồi thì mấy lời đồn kia cũng tự động sụp đổ thôi. Đến lúc đó xem Lý phu nhân có hối hận xanh ruột ra không.”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Bà ấy không hối hận đâu, Lý gia muốn từ hôn ta một phần là vì chuyện hủy dung, nhưng mà quan trọng hơn là Lý thiếu gia yêu thích một thôn nữ khác, Lý phu nhân chê ta phải giữ hiếu đạo ba năm, làm chậm trễ nhà hắn khai chi tán diệp cho nên mới từ hôn.”

“A?” Tạ Phương Linh tròn mắt.

Tô Ngọc Uyển dùng sức gật đầu, khẳng định nàng không nghe lầm rồi mới nhìn vào mắt nàng, thành khẩn nói: “Phương Linh, ta muốn nhờ ngươi giúp một chuyện.”

“Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm thì không thành vấn đề.” Tạ Phương Linh vỗ ngực bảo đảm.

“Ngươi giúp ta đem những chuyện này truyền đến tai mẹ kế ngươi để bà ấy lan truyền ra ngoài.”

Tạ Phương Linh trừng mắt một lát rồi cười ha ha, vỗ vỗ tay Tô Ngọc Uyển nói: “Ngươi sao lại xấu xa như vậy?”

Mẫu thân của Tạ Phương Linh mấy năm trước đã qua đời, Tạ huyện thừa lại cưới vợ kế là Ngô thị, bà ấy vốn là quả phụ của huyện bên, có một nữ nhi, của hồi môn cũng phong phú, đối với mấy tỷ đệ Tạ Phương Linh cũng tương đối tốt, có điều rất thích náo nhiệt, mười ngày nửa tháng sẽ yến hội trong phủ một lần, những người có danh dự một chút trong huyện đều được bà ấy mời đến làm khách. Một đám nữ nhân tụ lại còn có thể làm gì ngoài việc buồn chuyện nhà người khác đâu. Lời đồn đãi từ hôn của Lý phu nhân cũng là từ đây mà truyền ra.

Bây giờ Tô Ngọc Uyển muốn mượn miệng của Tạ phu nhân, đem lời đồn này đổi thành một phiên bản khác. Mấy vị phu nhân thích nghe chuyện xưa kia hẳn là cũng thích sự thay đổi bất ngờ này đi.

“Ngươi yên tâm, việc này cứ giao cho ta, vị phu nhân kia nhà ta cả ngày yến khách còn không phải vì muốn khoe khoang thân phận quan gia của mình hay sao? Có thể biết được tin tức mà người khác không biết nhất định sẽ đắc ý mà khoe khoang ra. Ta trở về đem chuyện của ngươi nói với bà ấy, đảm bảo ngày mai liền truyền khắp Huru Ninh thành.” Tạ Phương Linh bĩu môi nói.

“Đa tạ. Cũng cảm ơn ngươi vừa nghe được tin đã đến đây thăm ta.” Tô Ngọc Uyển chân thành nói.

“Cảm ơn cái gì? Chúng ta là quan hệ gì chứ?” Tạ Phương Linh liếc trắng nàng một cái, hai mắt tỏa sáng nói: “Nhanh nói cho ta chuyện của ngươi cùng Lý gia đi, Lý thiếu gia mê luyến người nào? Là khuê nữ nhà ai? Chẳng lẽ còn xinh đẹp hơn cả ngươi?”

Tô Ngọc Uyển liền đem chuyện ở tang lễ phụ thân nhìn thấy Lý Ngọc Minh cùng Mạnh Ánh Tuyết mất qua mây lại, sau đó lại kim ốc tàng kiều như thế nào nói một lần, cũng nói chuyện Lý phu nhân gặp mặt nàng yêu cầu nàng đồng ý cho Lý Ngọc Minh sinh con vợ lẽ trước ra sao, cuối cùng mới kết luận: “Lý thiếu gia làm người như thế nào mấy năm nay ta đều nghe thấy, cũng biết hẳn không phải người tốt, cho nên chuyện Lý gia từ hôn ta cũng không thương tâm. Nhưng bức nhất là Mạnh Ánh Tuyết kia còn là thân thích nhà mẹ đẻ của nhị thẩm ta, từ sau khi phụ thân ta qua đời, nhị thúc vì cướp đoạt vườn trà nhà chúng ta mà giờ rất nhiều thủ đoạn. Ta cũng không tin Mạnh Ánh Tuyết kia không liên quan gì đến bọn họ.”

“Đám người này, một cái, hai cái đều không biết xấu hổ.” Tạ Phương Linh cảm phẫn nói: “Ngươi cứ chờ mà xem, ta nhất định sẽ kêu phu nhân nhà ta lan truyền những chuyện này ra ngoài, khiến bọn họ không còn mặt mũi làm người ở Huru Ninh thành này.”

Tô Ngọc Uyển vỗ vỗ cánh tay của nàng, đứng lên tự mình pha trà: “Nước trà này lạnh rồi uống không ngon, để ta pha cho ngươi một bình trà mới.”

Mẹ ruột của Tạ Phương Linh cùng Ân thị là đồng hương, Tô Trường Thanh luôn biết cách làm người, vẫn duy trì quan hệ với huyện thừa đại nhân rất tốt. Mà hai người Tạ Phương Linh cùng Tô Ngọc Uyển tuổi xấp xỉ nhau, lúc nhỏ cũng không ít lần cùng nhau nghịch phá, tuy tính cách khác nhau nhưng tình cảm lại rất tốt. Tô Ngọc Uyển muốn tự mình pha trà cho Tạ Phương Linh cũng không có gì lạ, nên nàng cũng không khách khí.

Đội Tô Ngọc Uyển pha xong trà mang tới hai người mới dùng điểm tâm thưởng trà. Tạ Phương Linh đang ở nơi sản xuất trà, lại bị ảnh hưởng từ Tô Ngọc Uyển nên đối với trà cũng rất có hiểu biết. Vừa nhấp một ngụm trà mới đã hoảng hốt la lên: “Ngọc Uyển, đây là trà gì? Sao uống còn ngon hơn cả trà Minh Tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Mơ ước

Tô Ngọc Uyển đắc ý cười: “Trà ta mới sao đây, uống ngon không? Chờ ta bán xong kiếm được một khoản lớn sẽ cho người tiền mua váy mới.”

“Oa, người thật lợi hại.” Tạ Phương Linh hai mắt tỏa sáng nhìn Tô Ngọc Uyển từ trên xuống dưới một lượt, tấm tắc khen ngợi: “Người chẳng lẽ là thần tiên tỷ tỷ hạ phàm? Sao lạ giỏi như thế chứ?”

Tô Ngọc Uyển cũng hếch cằm, vung tay áo giả dạng tư thái cao nhân trong mắt không chứa nổi hạt cát nói: “Phàm nhân, còn không mau hạ bái?”

Hai người cười đùa một trận, lại nói thêm chút chuyện, Tạ Phương Linh mới cáo từ rồi đi. Tô Ngọc Uyển đưa cho nàng hai bao trà mới nói: “Bá phụ thích uống trà, ta sao được trà ngon cũng muốn đưa qua một ít hiếu kính, nhưng đại tang bất tiện nên vẫn còn đang phiền não đầu, người hôm nay đến vừa lúc mang về giúp ta. Chỗ này là hai cân trà, người nói bá phụ cứ uống đừng tiếc, có khách tới cứ lấy ra dùng xem như giúp ta quảng bá. Chỗ ta vẫn còn rất nhiều, nếu hết ta lại cho người mang tới.” Lại chỉ vào một cái bao khác nói: “bao này cho người.”

Tạ Phương Linh cũng không khách khí, kêu nha hoàn đón lấy rồi nháy mắt với Tô Ngọc Uyển: “Ta đi rồi người cứ đợi mà xem, có chuyện gì ta sẽ viết thư cho người.”

.....

Tạ phu nhân quả nhiên không phụ mong đợi, ngày thứ hai sau khi yến khách, chân tướng liên quan đến việc Lý gia từ hôn và dung mạo Tô Ngọc Uyển không bị ảnh hưởng bao nhiêu đã truyền ra khắp Hữu Ninh thành. Lý phu nhân, cùng nhị phu nhân Ngụy thị của Tô gia đi đến đâu cũng đều bị người ta nhìn với ánh mắt ý vị thâm trường, đợi hai người đi qua lại tụ lại bàn tán khiến cả hai càng thêm hận Tô Ngọc Uyển.

Tạ Phương Linh viết thư miêu tả những chuyện này một lần cho Tô Ngọc Uyển, từng chữ đều toát ra hưng phấn, cũng nói phụ thân nàng rất thích trà Tô Ngọc Uyển đưa, mấy hôm nay đều lấy ra chiêu đãi khách nhân, nếu ai hỏi trà này từ đâu tới đều sẽ nhắc tới trà sạn Diệp gia, Tô Ngọc Uyển nàng cứ chuẩn bị ngồi đếm tiền đi.

Tô Ngọc Uyển đọc thư cũng rất cao hứng, đề bút hồi thư cho Tạ Phương Linh, cảm tạ nàng cùng huyện lệnh đã giúp, lại gởi hai cân trà rồi cho người đưa cả đi.

Chạng vạng ngày thứ hai sau khi thu được tin, Hạ Chí vui vẻ tới bẩm báo: “Cô nương, tam phu nhân cùng nhị phu nhân đang cãi nhau.”

“Sao lại cãi nhau?” Tô Ngọc Uyển đang xem sách cũng không ngẩng đầu lên hỏi lại.

“Nghe nói nhị cô nương kéo hồng váy của tam cô nương.”

Tô Ngọc Uyển cười cũng không hỏi thăm tí mĩ.

Ngụy thị ương ngạnh lại thích ở trước mặt Tô lão phu nhân chia rẽ quan hệ của lão phu nhân cùng Tần thị, khiến bà ấy mỗi ngày đều nhắc tới chuyện Tần thị không sinh được con trai. Tần thị vốn đã oán hận chồng chất, hơn nữa từ sau khi Tô Trường Thanh qua đời, nhị phòng giờ trở thành âm thầm đại phòng khiến bà ấy càng thêm chướng mắt. Lần này nhị phòng hãm hại Tô Ngọc Uyển làm liên lụy hôn nhân của nữ nhi nhà mình, oán khí của Tần thị rốt cuộc cũng bộc phát, mỗi ngày đều tìm Ngụy thị cãi nhau.

Tần thị không ngang ngược như Ngụy thị nhưng lại rất có tâm kế, chẳng qua là ngày thường không phát tác mà thôi. Lần này bà ấy cố ý muốn bới lông tìm vết, Ngụy thị làm sao có chỗ trốn, ba ngày hai trận ồn ào lên. Tô Trường Phong cũng không quen nhìn tác phong hành sự của nhị ca nên mặc kệ bà. Tô lão phu nhân vì chuyện lời đồn mất hết mặt mũi nên cũng bắt nạt Ngụy thị, dứt khoát mặc kệ không quản, Tần thị lại càng làm tới, nháo đến hai phòng gà chó không yên.

“Phu nhân đâu? Đang làm gì?” Tô Ngọc Uyển hỏi.

“Phu nhân đang sao chép kinh thư.” Nói đến chuyện này Hạ Chí cùng Lập Xuân đều có chút cổ quái.

Gần đây Lê ma ma cả ngày đều nói bên tai Ân thị về chuyện mấy quả phụ trong thành, nói mấy người biết quy củ lễ nghĩa đều tỉnh tâm thủ tiết, không mấy khi ra cửa, chỉ ở nhà tĩnh tâm, dưỡng hoa cỏ, sao chép kinh Phật. Lại nói Tô lão phu nhân dù sao cũng có hai nhi tử thân sinh phụng dưỡng, Ân thị là tẩu tẩu đang phải thủ tiết nếu qua đó, hai thúc thúc lại phải tránh đi, ngược lại làm cản trở niềm vui đoàn viên của nhân gia người ta.

Ân thị vốn là người không có chủ ý, nghe xong cũng thấy có lý, cảm thấy mình trước kia thường đi thỉnh an bà bà cũng không phải chuyên tốt nên lập tức an tĩnh trong viện tĩnh tu, trừ bỏ mừng một cùng mười lần đi thỉnh an thì không qua đó thêm một lần nào nữa. Cho dù có thỉnh an cũng chỉ thỉnh an một cái, ngồi thêm một chút liền cáo từ. Nếu Tô lão phu nhân có lời kéo bà nói chuyện nhị phòng, tam phòng, bà liền nói mình là góa phụ, không tiện quản việc của đệ muội, khiến Tô lão phu nhân nghẹn họng trân trối, một câu cũng không nói được thành lời.

Ngụy thị gần đây bị Tần thị làm cho sứt đầu mẻ trán, trong lòng vô cùng buồn bực, khó khăn lắm mới gặp Ân thị tới thỉnh an, liền muốn phát tiết lên đầu bà. Lại không nghĩ tới lúc mình mắng chửi thì Ân thị lại thấp giọng tụng kinh, chỉ xem như gió thoảng bên tai; muốn động thủ lại bị Cốc Vũ ngăn cản, chẳng những không thương tổn được một sợi tóc của Ân thị cùng Cốc Vũ, ngược lại còn bị thương, khiến bà ta vô cùng tức giận. Tô Trường Đình bởi vì tin đồn bên ngoài nên bị người ta khinh bỉ không ít, hắn cũng không tự cảnh tỉnh chính mình, chỉ cảm thấy nhà mẹ đẻ Ngụy thị liên lụy mình nên cũng không còn hòa nhã như trước, phu thê hai người nhiều ngày nay cũng tranh cãi không ít.

Nghe được tin mẫu thân có thể tĩnh tâm qua ngày, lại không đi chỗ lão phu nhân nữa, Tô Ngọc Uyển cũng yên tâm. Nàng buông quyển sách trên tay, gọi Lập Xuân mài mực, chuẩn bị luyện chữ.

Nhưng mà nhị phòng cùng tam phòng ồn ào đến tui bụi, làm sao lại bỏ qua cho đầu sỏ gây tội đại phòng này được. Ngày thứ hai Tô Ngọc Uyển vừa ăn sáng xong đã nghe tiểu nha hoàn tới bẩm: “Cô nương, lão phu nhân cho người tới gọi phu nhân cùng cô nương qua đó.”

“Đã hỏi thăm bên đó có chuyện gì chưa?”

Tiểu nha hoàn này tên là Đoan Ngo, là nha hoàn nhị đẳng trong viện, lúc đám người Lập Xuân ở đây nàng không có cơ hội hầu hạ trước mặt Tô Ngọc Uyển. Nàng lại là tiểu cô nương có chí tiến thủ, luôn tận lực làm tốt bổn phận của mình. Vì thế, chỉ cần là chuyện do nàng bẩm báo, tất sẽ đi hỏi thăm ngọn nguồn rành mạch, đề phòng lúc Tô Ngọc Uyển hỏi đến lại không trả lời được.

“Nghe nói tối hôm qua nhị lão gia uống rượu trở về cùng nhị phu nhân náo loạn một hồi. Nô tỳ tìm người ở ngoại viện hỏi thăm, nguyên lai là nhị lão gia nghe nói trà Sạn của chúng ta ra một loại trà mới, muốn bán giá cao, nên kêu nhị phu nhân qua chỗ cô nương, phòng chừng là vì phương pháp sao trà mới của nhà chúng ta.”

Đoan Ngo mồm miệng lanh lợi, phân tích rõ ràng không khỏi khiến Tô Ngọc Uyển nhìn nàng thêm vài lần.

“Thân thể mẹ ngươi có đỡ hơn chưa? Đệ đệ thế nào rồi?” Tô Ngọc Uyển hỏi.

Đoan Ngo là người hầu Tô phủ, phụ thân nàng ban đầu cũng là người hầu của Tô Trường Thanh, bởi vì biết chữ nên sau khi phụ thân qua đời, Tô Ngọc Uyển đã an bài ông ấy đến phòng thu chi giúp đỡ, mẫu thân nàng thì làm việc ở tú phòng, thời gian trước mới sinh con trai, bởi vì khó sinh, nên hiện giờ vẫn còn đang điều dưỡng.

Nhắc đến việc này, Đoan Ngo liền cảm kích: “Đã tốt hơn một chút rồi ạ, mẹ nô tỳ nói, nếu không nhờ nhân sâm của cô nương ban cho, nô tỳ liền không có nương cùng đệ đệ. Nương còn nói nô tỳ phải ở đây dụng tâm làm việc, báo đáp cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hỏi thăm

“Ừ.” Tô Ngọc Uyển mỉm cười gật gật đầu, quay đầu gọi Lập Xuân: “thường cho nha đầu này năm đồng bạc.”

Đoan Ngo liền tục xua tay: “Không cần, không cần đâu. Cô nương là đại ân nhân của cả nhà nô tỳ, nô tỳ còn chưa báo đáp được gì, làm sao còn nhận bạc của cô nương?”

“Việc nào ra việc đó. Cho dù là ai trong phòng của ta, chỉ cần dụng tâm làm việc, có thể khiến ta hài lòng, ta đều sẽ không bạc đãi.” Tô Ngọc Uyển nói, “Ngươi cũng đừng từ chối, cứ nhận đi, nếu không sau này mấy người Lập Xuân, Hạ Chí nếu làm tốt ta muốn thưởng các nàng cũng ngại không nhận.”

“Đúng đấy, muội muội cũng đừng để chúng ta không có tiền thưởng nha.” Lập Xuân cười nói, nhét tiền thưởng vào trong tay Đoan Ngo, “Sau này ngươi cứ tiếp tục trung tâm với cô nương, lại dụng tâm làm việc chính là báo đáp tốt nhất.”

Đoan Ngo nhận bạc, dùng sức đập đầu với Tô Ngọc Uyển: “Nô tỳ có thể vì cô nương máu chảy đầu rơi, muôn lần chết cũng không chối từ.”

“Làm việc thật tốt là được rồi.” Tô Ngọc Uyển cười ôn hòa, “Nương ngươi nếu cần giúp gì cũng đừng giấu, nếu không tiện nói với ta thì cứ nói với Lập Xuân cũng được.” Lại hỏi: “Đã bẩm báo cho phu nhân chưa?”

“Đạ rồi. Trước khi vào đây nô tỳ đã gọi người đi thông bẩm phu nhân rồi ạ.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Được rồi, ngươi trở về đi.”

Đội Đoan Ngo ra ngoài rồi, Tô Ngọc Uyển mới phân phó Tiết Sương: “Ngươi từ cửa sau đi ra ngoài, đến Tạ gia tìm Tạ nhị cô nương, nói nhị thúc ta nghe được chuyện lá trà, muốn cướp bí phương sao trà, kêu nàng lập tức đến phủ một chuyến, nếu không gặp ta cũng đừng rời đi.”

“Vâng.” Tiết Sương đáp ứng nhưng cũng không lập tức đi ngay mà nán lại chờ xem cô nương nhà mình có phân phó gì nữa không. Quả nhiên, Tô Ngọc Uyển nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu Tạ cô nương không có ở nhà, ngươi liền đi một chuyến đến Tiết gia, thỉnh Tiết đại cô nương lại đây giúp ta.”

Tiết gia cũng là trà thương, vườn trà Tiết gia còn lớn hơn so với Tô gia, ở Hưu Ninh thành này cũng xếp vào ba vị trí đầu tiên. Tuy rằng Tô Ngọc Uyển cùng Tiết đại cô nương giao tình không sâu, Tô Trường Thanh cùng Tiết lão gia cũng chỉ là sơ giao, nhưng người khôn khéo như Tiết lão gia hẳn sẽ không hi vọng bí phương sao trà của đại phòng rơi vào tay nhị phòng cùng tam phòng. Phương pháp này nếu càng nhiều người biết, đến lúc đó trà ngon lại càng nhiều, chiếm lĩnh phần lớn thị trường vậy trà thương bọn họ cũng chỉ còn lại chút cơm thừa canh cặn của Tô gia mà thôi.

“Vâng.”

“Được rồi, đi đi.” Tô Ngọc Uyển xua xua tay.

Tạ Phương Linh ngoại trừ đến đây thì rất ít khi ra khỏi cửa, khả năng không có nhà rất thấp, nhưng vẫn nên đề phòng vạn nhất mới nhắc đến Tiết gia, chắc là sẽ không khéo đến mức cả hai người đều không ở nhà. Cho dù là như vậy, lấy bản lĩnh của Tiết Sương hẳn cũng sẽ tìm được một nhà tương tự như Tiết gia đến giúp đỡ, cho nên Tô Ngọc Uyển rất yên tâm.

Đội Lập Xuân cùng Tiết Sương ra ngoài, sau đó Lập Xuân trở lại báo Tiết Sương đã thuận lợi ra khỏi Tô gia, Tô Ngọc Uyển mới vào trong phòng, cầm một thứ bỏ vào tay áo, nói với mọi người: “Chúng ta đi thôi.”

Đoàn người trước đi Như ý cư hội họp với Ân thị, sau đó mới đi Hi Ninh đường.

Tô Ngọc Uyển có chút không yên tâm mẫu thân nên đem sự tình một năm một mười nói rõ với bà, sau đó mới dặn dò: “Một lát nữa cho dù có phát sinh chuyện gì, người cũng đừng lên tiếng, hết thảy đã có con ứng đối.”

Ân thị tuy mềm yếu nhưng cũng không phải ngốc tử. Nghe thấy Tô Trường Đình muốn cướp bí phương sao trà nhà mình thì trong lòng cũng vô cùng tức giận nói ngay: “Người yên tâm, ta biết rồi.”

Đoàn người đi vào trong phòng đã thấy một phòng đầy người, không riêng Ngụy thị, Tần thị cùng mấy nhi nữ, mà Tô Trường Đình cùng Tô Trường Phong cũng có mặt, nam đinh, nữ quyền chỉ dùng bình phong ngăn cách.

Tô Ngọc Uyển nhướn mày, đây là muốn tam đường hội thẩm sao?

Nàng quay đầu phân phó: “Đi gọi nhị thiếu gia, tam thiếu gia về đây.”

Lập Xuân nhìn người trong phòng, gật đầu với Tô Ngọc Uyển, xoay người rời đi.

“Nha đầu kia đi đâu?” Ngụy thị liếc mắt nhìn sang bên này, cảnh giác hỏi.

Tô Ngọc Uyển đỡ mẫu thân vào trong nói: “Ta xem cả nhà nhị thúc, tam thúc đều đã tới, ắt hẳn là tổ mẫu có chuyện đại sự cần thương lượng, Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi cũng là nam đinh đại phòng, tự nhiên cũng phải có mặt.”

“Cát ca nhi cùng Tường ca nhi bất quá là tới thỉnh an tổ mẫu, cái gì mà chính tề với không chính tề. Bọn nó là hài tử hiểu chuyện, không giống ai kia, ngay cả lão nhân trong nhà cũng không để vào mắt, ngày thường cũng không biết đi thỉnh an, thật đúng là không có giáo dưỡng.” Ngụy thị há miệng khai pháo.

“Được rồi, người bớt tranh cãi đi. Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi đều ở bên ngoài quản sự, nào có rảnh rỗi mà tới thỉnh an. Mừng một, mười lăm thỉnh an là quy định của lão thái gia đặt ra. Bọn họ chiếu theo lời thỉnh an chính là hài tử hiểu thuận, người ở đây châm chọc cái gì?” Tô Trường Đình ở bên kia bình phong mở miệng nói.

Ngụy thị vô cớ bị trượng phu trách móc, trong lòng không phục nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ hung hăng trừng mắt Ân thị cùng Tô Ngọc Uyển, ngượng ngùng ngậm miệng.

Một lát còn phải đánh một trận ác liệt, Tô Ngọc Uyển cũng lười tranh chấp với Ngụy thị, chỉ xem như không có gì theo mẫu thân thỉnh an lão phu nhân xong thì ngồi xuống ghế.

Các nàng vừa ngồi xuống, Tô Trường Đình đã nhìn không được, gấp gáp nói: “Uyển tỷ nhi...”

Hắn vừa mở miệng, Tô Ngọc Uyển đã ngắt lời: “Nhị thúc, có chuyện gì chờ Xương ca nhi cùng Thịnh ca nhi trở về hẳn nói.”

Tô Trường Đình trước nay đều ý mình là con ruột của lão phu nhân, cho dù trước mặt huynh trưởng Tô Trường Thanh cũng rất bá đạo, hỗn xược, nay bị chất nữ ngắt lời thì lập tức muốn phát tác, bất quá ngẫm lại bây giờ có việc cầu người, hơn nữa Tô Ngọc Uyển cũng là nhân vật lợi hại, dầu muối đều không ăn, chỉ bằng chờ Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh trở về, có lẽ hắn sẽ có lợi hơn chút.

Nghĩ vậy liền nuốt giận trong lòng, không nói chuyện nữa.

Tô Trường Phong nhìn nhị ca, lại nhìn về phía Tô Ngọc Uyển bên kia bình phong, ánh mắt lập lòe, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Chỉ một lát sau hai người Tô Thế Thịnh cùng Tô Thế Xương đã trở lại, trong lúc bọn họ thỉnh an Tô lão phu nhân, Lập Xuân đi trở về bên cạnh Tô Ngọc Uyển, hướng nàng gật gù đầu. Tô Ngọc Uyển yên lòng, bụng chén trà lên uống hai ngụm, chờ Tô Trường Đình khó dễ.

Quả nhiên hai huynh đệ Tô Thế Xương vừa đến bên kia bình phong ngồi xuống, Tô Trường Đình đã không nhìn được mà mở miệng, bất quá lần này đối tượng không phải là Tô Ngọc Uyển mà là huynh đệ Tô Thế Xương: “Xương ca nhi, Thịnh ca nhi, ta hôm nay vừa nếm một loại trà, hương vị có thể sánh với trà Minh Tiền, nghe nói là của trà sạn nhà các người làm ra, chuẩn bị bán giá cao?”

“A? Có chuyện này sao? Ta không rõ lắm” Tô Thế Xương đã sớm được Lập Xuân dặn dò, lúc này cũng chỉ giả vờ không biết.

Thực lòng mà nói cũng không hẳn là giả vờ, hắn đúng là không rõ ràng lắm. Vì đề phòng bí mật bị tiết lộ nên trước đây Tô Ngọc Uyển cái gì cũng chưa nói với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Ác chiêu

Tô Trường Đình nghe xong lời này cũng không giận còn cười nói: “Ngươi làm sao lại không biết? Bên ngoài đều truyền khắp rồi. Thịnh ca nhi có biết không?”

Ngon nguồn sự tình trên đường trở về Lập Xuân đã giải thích với hai người bọn họ, cho nên Tô Thế Thịnh cho dù không rõ ràng lắm nhưng cũng tin tưởng Tô Ngọc Uyển hơn là Tô Trường Đình nên lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm.”

Tô Trường Đình lúc này mới đem mũi nhọn chỉ về Tô Ngọc Uyển: “Uyển tỷ nhi, không phải nhị thúc nói ngươi, cha ngươi nếu trước lúc lâm chung đã truyền cho ngươi bí phương sao trà, sao ngươi lại giấu giếm đệ đệ, chẳng lẽ là muốn sau này mang tới nhà chồng, lấy bí phương nhà chúng ta cho người khác kiếm tiền hay sao?”

Tô Ngọc Uyển cách bình phong cười như không cười nhìn Tô Trường Đình nói: “Nhị thúc cái gì cũng không biết lại nói như vậy, ta nghe thế nào lại thấy giống như người đang muốn châm ngòi ly gián tình cảm tỷ đệ chúng ta, chỉ e thiên hạ không loạn vậy?”

Trán Tô Trường Đình nổi gân xanh, tưởng nói chuyện lại bị Tô Ngọc Uyển chặn trước, cao giọng nói: “Nhị thúc vừa mở miệng liền nói bí phương này là lúc cha ta lâm chung truyền lại, chẳng lẽ người cho là do tổ phụ truyền lại, nên cũng muốn lấy một phần?”

“Chẳng lẽ không phải? Rõ ràng là do tổ phụ ngươi truyền xuống, cha ngươi độc chiếm. Hắn cũng thật khôn khéo, sinh thời không dám lấy ra dùng, đợi đến lúc chết mới để ngươi lấy ra tới, nói là ngươi tự nghĩ ra được, cả nhà các ngươi đánh bàn tính cũng thật tốt.”

Tô Ngọc Uyển bị hắn nói tức giận mà cười lên, nàng biết nhị thúc là kẻ mặt dày vô sỉ, nhưng không ngờ còn có thể vô sỉ tới mức này.

“Nhị thúc là muốn nói, tổ phụ ta vì muốn tránh người mà lúc sinh thời cho dù có bí phương tốt như vậy cũng không lấy ra dùng mà cất giấu vài thập niên, tới lúc lâm chung mới truyền lại cho cha ta, mà cha ta lại vì tránh người cũng không lấy ra dùng, đợi đến lúc lâm chung mới truyền lại cho ta sao? Ngươi có bao nhiêu xấu xa mới khiến người ta ghét bỏ, nhân thân phòng bị tới mức này a!”

Tô Ngọc Vân ngồi phía sau Tần thị nghe được lời này nhẹn không được phì cười ra tiếng, chỉ là thấy không ổn nên vội vàng bịt miệng lại khiến khuôn mặt căng trắng đỏ bừng, giấu đầu sau lưng Tần thị không dám thở ra.

Tô Ngọc Lăng hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, bất quá nàng ta cũng thấy lời châm chọc này của Tô Ngọc Uyển có hơi quá mức, khiến cả phòng mất hết mặt mũi, sắc mặt cũng khó coi vài phần.

Tô Trường Phong lại không sợ nhị ca hắn. Từ nhỏ đến lớn quan hệ của hai người cũng không tốt, chỉ là huynh đệ cùng một mẹ nếu nháo cương lên ngược lại sẽ khiến Tô Trường Thanh chê cười cho nên dưới sự quản thúc của Tô lão phu nhân hai phòng mới duy trì hòa thuận chút. Bây giờ Tô Trường Thanh đã qua đời, lại bởi vì Tô Trường Đình đánh chuột làm vỡ bình ngọc, ảnh hưởng hôn sự của Tô Ngọc Vân, quan hệ của Ngụy thị cùng Tần thị như nước với lửa thì quan hệ của hai huynh đệ cũng xấu đi không ít. Tô Trường Phong từ trước đến nay đều không tán đồng hành vi cướp đoạt tài sản đại phòng này nên cũng lười cho Tô Trường Đình mặt mũi, hể miệng cười ha ha.

Tô Trường Đình da mặt dày, lời châm chọc này của Tô Ngọc Uyển cũng chỉ xem như gãi ngứa mà thôi nhưng bị đệ đệ ruột thịt cười nhạo như vậy thì sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nếu đã bị người ta xé rách mặt, hắn cũng lười ngại trang, hung tợn nói: “Mặc kệ thế nào đây cũng là bí phương sao trà của Tô gia chúng ta, ngươi mau mang ra đây, đừng nghĩ tới chuyện độc chiếm.”

“Bí phương của Tô gia các ngươi, không truyền cho ngươi, cũng không truyền cho Xương ca nhi, Thịnh ca nhi mà lại truyền cho một cô nương sắp gả như ta, ngươi đi hỏi một chút xem trên đời còn có chuyện kỳ lạ như thế sao?” Tô Ngọc Uyển trên mặt trào phúng càng sâu nói tiếp: “Nhị thúc, huy thương chúng ta quan trọng nhất là nhân nghĩa cùng tín, ngươi muốn cướp đoạt bí phương cũng đừng nên trắng trợn như thế, chừa cho Tô gia chút mặt mũi có được hay không?”

“Thật giỏi cho một Uyển tỷ nhi!” Tô Trường Đình dùng sức vỗ bàn, đứng lên vén tay áo muốn sang đánh người: “Ta nếu không giáo huấn ngươi một chút, ngươi liền không biết tôn ti trật tự đâu!”

“Nhị ca, có chuyện gì từ từ nói.” Tô Trường Phong bắt lấy tay Tô Trường Đình.

“Lăn sang một bên.” Tô Trường Đình dùng sức đẩy hắn sang một bên, chỉ vào mặt hắn nói: “Ngươi cũng đừng giả làm người tốt, đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết. Bí phương sao trà ta cũng không tin ngươi không muốn lấy, còn ở đó giả vờ cái gì!”

Tô Trường Phong cứng đờ, lạnh lùng liếc Tô Trường Đình một cái tự mình tìm cớ: “Ta mới lười quản ngươi.” Rồi cũng ngồi xuống không nói.

Bình phong bên kia, Tô Ngọc Uyển nhếch môi cười lạnh.

Tam thức này của nàng, nếu không liên quan đến lợi ích lớn hần cũng có thể làm người tốt. Nhưng hiện tại ác danh đều do Tô Trường Đình đến gánh, chuyện thương thiên hại lý cũng do hần ta làm, chính mình cái gì cũng không làm lại vô duyên vô cớ nhận được chỗ tốt, hần ta (Tô Trường Phong) tự nhiên là sẽ không ngăn cản Tô Trường Đình.

Tô Trường Phong không ngăn cản nhưng huynh đệ Tô Thế Thịnh cùng Tô Thế Xương lại không thể để Tô Trường Đình xuống tay, mỗi người một bên kéo lại, không cho hần sang bên kia bình phong.

Tô Trường Đình bị vướng, nhưng Ngụy thị lại không có trở ngại gì. Tô Ngọc Uyển ngồi phía sau Ân thị, Tô Ngọc Lăng bên cạnh, chỉ cách Ngụy thị một cách tay, Ngụy thị liền vươn tay muốn cho Tô Ngọc Uyển một cái tát. Tô Ngọc Uyển sớm đã có chuẩn bị nên lui về phía sau hai bước tránh được, sau đó lại bước nhanh ra sau Tô Ngọc Lăng, móc ra chủy thủ nhắm vào cổ Tô Ngọc Lăng nói: “Đề ta xem ai dám động đến một sợi tóc của đại phòng!”

Trong phòng tức khắc yên tĩnh.

Ai cũng không nghĩ tới sự tình thế nhưng lại nháo đến mức này, càng không nghĩ tới Tô Ngọc Uyển sẽ động đến dao kiếm.

“Người... người đừng làm vậy.” Tô Ngọc Lăng sợ hãi tới mức trên mặt cắt không còn hột máu, ngồi im ở kia không dám nhúc nhích, chỉ sợ Tô Ngọc Uyển động tay một cái, chủy thủ sắc bén kia liền rạch lên da mình.

“Uyển tỷ nhi, có chuyện gì từ từ nói.” Tần thị đứng lên nói.

Bà ta tuy không muốn lo chuyện bao đồng, cũng thực hận hai phòng đánh nhau làm liên lụy nhà mình, nhưng nếu Tô Ngọc Uyển giết Tô Ngọc Lăng, một phòng bọn họ cũng không có chỗ nào tốt... còn có ai dám cưới nữ nhi Tô gia nữa, hai nữ nhi của nàng chẳng phải cũng sẽ bị liên lụy sao?

Tô lão phu nhân cũng sợ hãi kêu lên: “Uyển tỷ nhi, mau bỏ dao xuống, mau mau...”

Tô Ngọc Uyển lại bất vì sờ động, nâng mắt lạnh lùng nhìn Tô Trường Đình: “Bí phương sao trà kia là do chính ta tự mình cân nhắc mà thành, đừng lấy cớ cưỡng từ đoạt lý mà chiếm đoạt của ta. Các người nếu dám bức, cùng lắm thì cá chết lưới rách, chúng ta cùng theo cha ta đoàn tụ, hỏi hần một chút xem có truyền bí phương gì cho ta không?”

“Ách” Tô Trường Đình đứng ở đó nghẹn họng, không biết phải nói thế nào cho phải.

Hần tuy hỗn xược nhưng lá gan cũng không lớn, nếu không ngăn ấy năm cũng sẽ không chi động chân tay một chút mà không dám phát ra đại chiêu. Nay vừa thấy Tô Ngọc Uyển ra tay tàn nhẫn, hần liền sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trợ giúp

Tô Ngọc Uyển quét mắt nhìn mọi người một lượt: “Đừng tưởng ta chỉ có một chiêu này, nếu thật chọc ta, không biết chừng lúc nào đó ta sẽ hạ độc trong cơm canh, hoặc một mối lừa hóa thiêu cả Tô gia, các người một người cũng đừng mong trốn thoát.”

Có câu kẻ thật thà sợ người ngang ngược, người ngang ngược sợ kẻ cứng đầu, cứng đầu lại sợ tên liều mạng. Tô Ngọc Uyển vừa dứt lời, không chỉ Tô Trường Đình cùng Ngụy thị mà ngay cả Tô Trường Phong cùng Tần thị cũng đều biến sắc.

“Uyển tỷ nhi, người nhưng đừng hồ đồ, ngàn vạn cũng đừng nên hồ đồ.” Tô lão phu nhân nóng nảy, run run rẩy rẩy dựa vào nha hoàn, vội vã đi tới, “bí phương sao trà kia là của người, là của người, sẽ không có ai đoạt đâu, người nhanh bỏ dao xuống đi.”

Bà vốn là nữ nhi nhà nghèo, sau này gả cho Tô lão thái gia làm vợ kế mới có được ngày lành, cho nên cũng không có dã tâm gì lớn, chỉ sợ ngày lành trước mắt sẽ thành hoa trong gương, trăng trong nước. Bây giờ gia cảnh giàu có, con cháu mãn đường, bí phương kia với bà nói cũng không có ý nghĩa gì, chỉ vì nghĩ cô nhi quả phụ nhà đại phòng mềm yếu, huynh đệ Tô Thế Xương đều nhỏ, không có khả năng phản kháng nên mới để mặc cho Tô Trường Đình hồ nháo, trong tối ngoài sáng cướp đoạt gia sản.

Ai ngờ Tô Ngọc Uyển tính tình lại cương liệt như thế, một lời bất hòa liền kêu đánh kêu giết, khiến bà vô cùng sợ hãi.

“Nhị thúc cũng nghĩ như vậy sao?” Tô Ngọc Uyển lạnh lẽo nhìn phía Tô Trường Đình.

Tô Trường Đình đã sớm tung quần, nhưng trong nhà nhiều người nhìn chăm chăm hần như vậy, hần nếu thừa nhận về sau ở trước mặt người khác cũng đừng mong ra oai nữa.

“Người đừng hù dọa chúng ta. Người nếu là dám động đến một sợi tóc của Lăng tỷ nhi, ta sẽ lập tức báo quan, cho người ăn cơm nhà giam!” Nói xong hần hét lớn một tiếng, “còn không mau bỏ dao xuống?”

“Ta không dám?” Tô Ngọc Uyển đem chủy thủ để sát vào cổ Tô Ngọc Lăng.

Lưỡi dao lạnh lẽo tiếp xúc với da thịt khiến Tô Ngọc Lăng sồn cả gai ốc, nhắm chặt hai mắt lại kêu lên: “Cha, người đáp ứng nàng đi, con sợ, con sợ... hu hu hu...”

Ngụy thị cũng gấp gáp, không biết làm thế nào cho phải, đưa tay run run chỉ vào Tô Ngọc Uyển nói: “Chúng ta đáp ứng người, chúng ta đáp ứng người là được, người nhanh thả Lăng tỷ nhi ra, đừng làm nàng bị thương.”

Tô Ngọc Uyển lại không thêm đề ý bà ta, chỉ nhìn chăm chăm Tô Trường Đình.

Tô Trường Đình nghĩ mình bây giờ đáp ứng Tô Ngọc Uyển, không phải là nhận thua mà vì cứu nữ nhi nên vội vàng nói: “Được, ta đáp ứng người, nhanh thả Lăng tỷ nhi ra đi.”

“Bí phương kia là của ta, không phải của Tô gia, không có quan hệ gì với các người?” Tô Ngọc Uyển xác nhận lại một lần nữa.

“Phải, phải, không có quan hệ gì với chúng ta.” Tô Trường Đình nhanh miệng đáp ứng.

Tô Ngọc Uyển liếc mắt nhìn ra cửa, thấy chỗ cửa viện có người đến, hình như là bóng dáng của Tiết Suong liền thu hồi chủy thủ, lui về phía sau một bước, đến gần Ân thị.

Ân thị sớm đã bị hành động của Tô Ngọc Uyển dọa sợ, thấy nàng lại đây thì đưa tay kiểm tra khắp người một lượt, sợ chủy thủ sắc bén làm nữ nhi bị thương, lo lắng hỏi: “Có bị thương chỗ nào không?”

“Nương, con không sao.” Tô Ngọc Uyển an ủi Ân thị, mắt nhìn về phía Tô Ngọc Lăng.

Lúc này đứng sau lưng Tô Ngọc Lăng nàng đã ngửi thấy mùi khai, hiển nhiên nàng ta đã bị dọa sợ tới mức tè ra quần. Nếu như bị người ta phát hiện, để xem nàng ta làm sao lên mặt được nữa.

Quả nhiên, Tô Ngọc Uyển vừa ly khai, Tô Ngọc Lăng liền cả người vô lực, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, Ngụy thị cùng nha hoàn đi đỡ nàng, nàng dùng tay áo che miệng khóc thút thít, gất gao bắt lấy chân ghế dựa, liên tục lắc đầu đầu chết sống không dậy nổi.

“Cô nương, Tạ cô nương tìm người có việc gấp.” Tiếng Tiết suong vang lên ngoài cửa, chắc là phát hiện tình hình trong phòng không đúng nên lên tiếng nhắc nhở.

Trong phòng chợt yên tĩnh, mọi người đều quay đầu nhìn ra cửa.

Tạ Phương Linh mặc quần áo bằng tơ lụa đỏ đang cùng nha hoàn bà tử đứng đợi ngoài cửa, dưới ánh sáng mặt trời vô cùng chói mắt. Tô Trường Đình hồi thần, vội vàng quát khẽ: “Còn không nhanh đưa Lăng tỷ nhi vào trong phòng đi.”

Ngụy thị cũng phát hiện nữ nhi chật vật, vội vàng cùng nha hoàn nửa kéo nửa đỡ mang người vào phòng. Tô Ngọc Lăng biết tình huống không tốt nên cũng cật lực phối hợp. Người đi rồi dưới đất liền để lại một bãi nước ẩm ướt.

“Nhanh thu thập.” Tô trường đình vội phân phó hạ nhân.

Mục đích của Tô Ngọc Uyển đã đạt thành, tự nhiên cũng không muốn phơi bày bộ dạng xấu xí của Tô gia trước mặt Tạ Phương Linh. Tô Ngọc Lăng mất mặt, nàng cũng không có chỗ nào tốt, nên tiến lên đỡ lấy Ân thị: “Nương, chúng ta đi thôi.”

Cốc vũ đỡ một bên cùng với Tô Ngọc Uyển hợp lực đỡ Ân thị còn đang ngẫn ngơ ra ngoài.

Tạ Phương Linh tuy chưa vào phòng nhưng một phòng hỗn loạn như vậy cũng không thoát khỏi mắt nàng, lúc này nhìn thấy Tô Ngọc Uyển cùng Ân thị nguyên vẹn ra tới, Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh theo sát phía sau, ngay cả nha hoàn bà tử cũng đều không bị thương, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười khanh khách hành lễ với Ân thị: “Phương Linh thỉnh an thăm thăm.”

Tạ Phương Linh một thân quần áo đỏ rực, trên mặt lại tràn đầy vui vẻ khiến bất an trong lòng Ân thị cũng tiêu tán hết, bà hồi phục tinh thần, cười cười với Tạ Phương Linh: “Tạ cô nương đa lễ.”

Tô Ngọc Uyển ra hiệu với Tạ Phương Linh nói: “Được rồi, người vẫn còn đang ở ngoài đường đâu, chúng ta về nhà lại nói.”

Tạ Phương Linh đi đến bên cạnh Ân thị, thay thế Cốc Vũ đỡ bà, cười làm nũng: “Thăm thăm, con muốn ăn hoa quế cao của người. Trờ về người làm cho con ăn được không?”

“Được, được.” Ân thị hoàn toàn quên mất bây giờ không phải mùa thu, cũng không phải thời điểm để ăn bánh hoa quế, mà liên tục đáp ứng, đi theo Tô Ngọc Uyển và Tạ Phương Linh ra ngoài.

Đoàn người từ hậu viện trở về, mãi tới khi qua cửa ngách, đến địa bàn của đại phòng, Tô Ngọc Uyển mới thở phào nhẹ nhõm, cảm tạ Tạ Phương Linh.

Tạ Phương Linh liếc nàng nói: “Hai chúng ta có quan hệ gì nha? Người còn cùng ta khách khí, hôm nay nếu người không cầu cứu ta, ta mới tức giận đó.”

Lại nhìn người từ trên xuống dưới một chút hỏi: “Không bị thương chứ?”

“Không.” Tô Ngọc Uyển lắc đầu.

Ân thị chảy nước mắt, lôi kéo tay nữ nhi nói: “Uyển tỷ nhi, chúng ta cứ bình an mà sống đi, người ngàn vạn đừng làm chuyện ngốc nghếch.”

Tô Ngọc Uyển nhìn thấy ánh mắt dò xét của Tạ Phương Linh bèn vội vàng lấy khăn tay lau nước mắt cho Ân thị nói: “Nương, Phương Linh vẫn còn ở chỗ này đâu. Chúng ta về phòng trước đã, có chuyện gì về phòng lại nói.” Nói đoạn quay đầu phân phó Lê ma ma cùng Cốc Vũ: “đỡ phu nhân về phòng, nấu cho người bát canh an thần.”

“Cô nương yên tâm, lão nô biết rồi ạ.” Lê ma ma nhìn Tô Ngọc Uyển, gật gù đầu, đỡ Ân thị trở về.

Tô Ngọc Uyển thấy hai đệ đệ vẫn đứng yên bất động, hai mắt lập lòe tỏa sáng sùng bái nhìn mình không khỏi buồn cười, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, nghiêm túc nói: “Hai đệ cũng về đi, mấy hôm nay cẩn thận chút, đừng để trúng kế của nhị phòng.”

“Tỷ tỷ cũng phải cẩn thận chút.” Tô Thế Xương nói xong mới dắt đệ đệ rời đi.

“Đi thôi.” Tô Ngọc Uyển kéo tay Tạ Phương Linh đi về phía Thiên Ảnh các.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hồi báo

Sau khi vào phòng, Tô Ngọc Uyển để Lập Xuân đi pha trà rồi thông thả kể lại chuyện lúc nãy một lần, nàng đã xin giúp đỡ của Tạ Phương Linh nên cho dù là chuyện xấu trong nhà cũng sẽ không giấu diếm.

Tạ Phương Linh nghe xong lại rầu rĩ nói: “Hôm nay người đã phải động tới dao kéo, lại có ta tới người mới có thể bình yên mà lui. Nếu sau này bọn họ lại tiếp tục gây khó dễ, người phải làm sao?”

“Không sao.” Tô Ngọc Uyển bình tĩnh nói: “Nhị thúc ta chỉ là cái thùng rỗng, tổ mẫu lại trọng thể diện, luôn sợ người khác nói mẹ kế ngược đãi hài tử của nguyên phối. Bây giờ ta ra tay tàn nhẫn, không những xé rách mặt còn không ngại đem chuyện xấu trong nhà phơi bày, bọn họ tạm thời sẽ không dám chọc ta.”

Nhắc tới hai chữ “tàn nhẫn” này, Tạ Phương Linh cũng sùng bái nhìn Tô Ngọc Uyển: “Người làm sao lại dám động dao với bọn họ? Người không sợ sao?”

“Không sợ.”

“Cũng đúng, người lúc nào chẳng to gan như thế.” Tạ Phương Linh không khỏi nhớ tới quãng thời gian lúc trước, Tô Ngọc Uyển vì che chở nàng mà đánh nhau với nam hài tử lớn hơn mình ba tuổi, trong lòng liền thoải mái.

“Bất quá, cứ như vậy cũng không phải kế lâu dài? Người có tính toán gì không?” Tạ Phương Linh tuy gia cảnh tốt, không phải vất vả tìm kế sinh nhai, nhưng thân ở nhà quan lại, nghe được nhiều, đầu óc cũng không đơn giản. Nàng cảm thấy Tô Ngọc Uyển không có chỗ dựa, Trần gia lại cách quá xa, hơn nữa cũng không thường xuyên qua lại nên trợ giúp không lớn. Tô Ngọc Uyển cầm trong tay bí phương quan trọng như vậy chẳng khác nào tiểu hài tử nắm trong tay một số tiền lớn, khiến người người mơ ước không thôi.

“Ta đã có biện pháp, hơn nữa sau khi xử lý xong vụ trà xuân ta cũng sẽ đi phủ thành một chuyến, thỉnh an Cửu tổ phụ tìm chỗ dựa nên người cũng đừng lo lắng.” Tô Ngọc Uyển vẫn một bộ bình tĩnh, nhàn nhả nói.

Tô Ngọc Uyển từ nhỏ đã thông minh, lúc hai người chơi cùng nhau, Tô Ngọc Uyển chính là người có nhiều ý tưởng xấu nhất, Tạ Phương Linh vẫn vô cùng bội phục nàng. Nghe nàng nói như vậy cũng yên tâm, thở phào nhẹ nhõm “Trong lòng người nắm chắc là được.”

Trong nhà Tạ Phương Linh còn có việc nên chỉ hàn huyên với Tô Ngọc Uyển chốc lát liền trở về. Tô Ngọc Uyển không yên tâm mẫu thân cùng hai đệ đệ nên tới Như Ý cư trấn an Ân thị, bảo đảm với Tô Thế Thịnh cùng Tô Thế Xương sẽ không có việc gì, đưa bọn họ đến trà sạn xong mới trở về Thiên Ảnh các.

Hai ngày sau trong phủ vẫn bình an không có việc gì, Ân thị sợ Tô lão phu nhân cùng Ngụy thị trả thù nên cũng không dám đi Hi Ninh đường, chỉ an tĩnh ở nhà. Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh cũng dần an tâm.

Tới ngày thứ ba, Tô Thế Xương từ trà sạn hưng phấn trở về liền đến thẳng sân của Tô Ngọc Uyển nói: “Tỷ, hôm nay có vài nhóm khách thương tới nói muốn mua trà xuân nhà chúng ta.”

“Ồ? Mã chương quây nói sao?” Tô Ngọc Uyển buông quyển sách trên tay xuống hỏi.

“Mã chương quây nói, đợt đầu tiên sẽ ưu tiên cho nhóm khách thương cũ, mọi người cứ từ từ, chờ nhóm khách thương này cạnh tranh xong rồi, đợt tiếp theo sẽ để cho khách thương mới ra giá.” Tô Thế Xương hơi dừng lại, khó hiểu hỏi Tô Ngọc Uyển: “Mã chương quây nói đây là chủ ý của tỷ tỷ. Tỷ, vì sao chúng ta có tiền lại không kiếm? Tỷ không sợ nhóm trà thương cũ ỷ vào ưu đãi của chúng ta mà lên lút đem giá cả hạ xuống thấp sao?”

Bây giờ vẫn còn sớm nên Tô Ngọc Uyển cũng không tiện nói với Tô Thế Xương tính toán của mình, chỉ nói: “Vụ trà Minh Tiền trước, những khách thương cũ này cũng không như người khác mà vứt bỏ chúng ta, không khi dễ chúng ta là cô nhi quả phụ mà ép giá, hồi báo bọn họ một chút cũng là điều đương nhiên. Dù sao cũng còn hai đợt trà nữa, cho dù bọn họ ép giá chúng ta cũng không thiệt thòi. Hơn nữa ta tin lúc trước họ không nhân cơ hội chiếm tiện nghi thì bây giờ cũng sẽ không vì chút lợi này mà đắc tội chúng ta. Để xem, những người trước đây vứt bỏ chúng ta hoặc nhân cơ hội mà ép giá, chúng ta bây giờ sẽ không cho bọn họ cơ hội. Những người còn lại cũng không phải ngốc mà lên lút ép giá, tự mình chặt đứt con đường buôn bán với chúng ta. Cho nên chúng ta làm như vậy vừa có thể lấy được thanh danh có ơn tất báo, lại có thể kiếm lời, cứ sao lại không làm?”

Tô Thế Xương nghe xong thì mở to hai mắt, vô cùng sùng bái nhìn tỷ tỷ: “Tỷ thật là lợi hại.”

Tô Ngọc Uyển giờ quyển sách trên tay lên nói: “Để nếu chăm chỉ đọc sách, lại rèn luyện thêm hai năm, có khi còn lợi hại hơn tỷ tỷ.”

Tô Thế Xương dùng sức gật đầu, nhấp một ngụm trà xong lại nói: “Mã chương quây kêu đệ đến hỏi tỷ, những khách thương lần trước chạy sang chỗ nhậu, bây giờ muốn trở về chỗ chúng ta mua trà, yêu cầu ngày mai được tham gia cạnh tranh với những khách thương khác, chúng ta phải làm sao?”

Tô Ngọc Uyển rót trà cho mình, đầu cũng không nâng lên nói: “Để bọn hấn cùng nhóm trà thương thứ hai, thứ ba cạnh tranh với nhau. Ngày mai chỉ để hồi báo những khách thương cũ của chúng ta.”

“Hắc, hắc, Mã chương quây cũng nói như vậy.” Tô Thế Xương càng thêm bội phục tỷ tỷ nhà mình.

“Thịnh ca nhi đâu?”

“Hắn lên vườn trà rồi.”

Tô Ngọc Uyển nâng mắt, kinh ngạc nhìn Tô Thế Xương: “Đi vườn trà?”

“Vâng, hấn nói sau khi hái trà cũng nên đến dọn dẹp vườn trà một chút. Trời càng lúc càng ẩm, lá trà lớn mau, rất nhanh sẽ phải thu trà mới cho nên đến vườn trà nhìn xem. Trà sạn đã có đệ cùng Mã chương quây, hấn cũng không cần phải đi xem nào nhiệt. Sáng sớm hôm nay đã lên núi, nói là nếu có việc sẽ ở lại đó mấy ngày mới trở về.”

Trong khoảng thời gian này bởi vì vườn trà không có việc gì, trà sạn lại bận rộn gia công trà xuân cho nên Tô Thế Thịnh vẫn luôn ở trà sạn giúp đỡ một tay. Ngày mai là ngày mở bán đầu tiên, theo lẽ thường, nam hài tử như bọn hấn đều thích xem nào nhiệt, mà trà xuân của đại phòng Tô gia lại gây chấn động lớn như vậy, Tô Thế Thịnh làm sao có thể nhìn xuống không xem mà một mình lên núi?

Tô Thế Thịnh làm vậy khiến Tô Ngọc Uyển không khỏi lau mắt mà nhìn

“Hấn có phải hay không bị cái gì kích thích?” Tô Ngọc Uyển đối với Tô Thế Thịnh vẫn rất có hiểu biết, cho nên đối với hành vi lần này của hấn cũng vô cùng nghi hoặc hỏi lại.

Tô Thế Xương cười xán lạn, khoe cả hàm răng trắng bóc nói: “Chính là vì bị tỷ kích thích, hơn nữa nhiều ngày nay Mã chương quây vẫn ở trước mặt bọn đệ khen ngợi không thôi.”

“...” Tô Ngọc Uyển như có mây không nói.

“Tỷ, mặt của tỷ đã tốt rồi?” Tô Thế Xương lúc này mới chú ý đến gương mặt của Tô Ngọc Uyển đã không còn mấy chấm đen kia nữa mà vô cùng tròn mịn, bóng láng, không khác gì trước kia.

Tô Ngọc Uyển duỗi tay sờ mặt mình, bình đạm “ừ” một tiếng.

Nàng vốn cũng không ăn bao nhiêu cá Đao, mấy nốt phát ban kia chỉ cần uống thuốc của Hoắc đại phu đã lặn hết. Bây giờ bệnh đã “tốt lên”, dung mạo cũng tự nhiên là khôi phục.

Tuy là mấy hôm trước nhìn thấy Tô Ngọc Uyển, mặt nàng cũng đã tốt lên rất nhiều. Nhưng hôm nay có thể thấy mặt tỷ tỷ khôi phục như trước kia, Tô Thế Xương vẫn vô cùng cao hứng.

“Tỷ ngày mai đi trà sạn một chuyến, để bọn họ nhìn xem tỷ có bị hủy dung hay không?”

Tô Thế Xương nghĩ đến lời đồn đãi trước kia về dung mạo của Tô Ngọc Uyển thì cấp cho nàng một cái chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Lương gia

Bất quá lời vừa ra khỏi miệng hán liền hối hận: tỷ tỷ là tiểu cô nương chưa gả, Lý gia muốn từ hôn còn lấy lý do nàng xuất đầu lộ diện làm cớ. Ngày mai trà sạn mở bán, nhất định sẽ có rất nhiều người qua lại, nếu tỷ tỷ đến đó chẳng phải sẽ thành bia ngắm cho người ta bàn tán?

Tô Ngọc Uyển lại nghiêm túc suy xét đề nghị của đệ đệ, cuối cùng lại gật đầu đáp: “Được, ngày mai ta sẽ đến.”

Tô Thế Xương tròn mắt, vội vàng nói: “Tỷ, đệ chỉ nói bậy thôi, tỷ đừng tin.”

Tô Ngọc Uyển liếc hán: “Ngày mai mở bán trà đột đầu là chuyện trọng đại, ta không yên tâm, qua đó ngồi đợi trong phòng, nếu có chuyện gì các người hỏi cũng tiện, đỡ mất công đi tới đi lui.”

Tô Thế Xương định nói trà sạn lại không xa, đi về cũng không mất bao nhiêu thời gian, bất quá lời đến vừa miệng lại mạnh mẽ nuốt vào. Tỷ tỷ từ trước đến nay phàm là làm việc gì cũng đều có đạo lý riêng, ngay cả Mã chương quây cũng tự thấy không bằng, khi nào lại cần hán đến khoa tay múa chân.

Ngày thứ hai Tô Ngọc Uyển ăn sáng xong liền đội mũ sa lên cùng Tô Thế Xương đến trà sạn. Lúc này vẫn còn sớm nhưng đã có không ít người vây quanh bên ngoài trà sạn. Trong đó cũng không thiếu những người trước đây bỏ rơi đại phòng mà mua trà của nhị phòng nghĩ muốn cầu xin Mã chương quây cho tham dự cạnh tranh cùng với khách thương cũ; cũng có những người chưa từng hợp tác với Tô gia, muốn đến xem để chuẩn bị cho đợt bán thứ hai và thứ ba.

Xe ngựa dừng lại ở bên ngoài trà sạn, Tô Ngọc Uyển được nha hoàn vây quanh đỡ xuống xe ngựa, đang đi về phía trà sạn thì bất ngờ một phụ nhân trung niên từ bên trong lao ra, đằng sau còn có một hán tử đuổi theo mắng: “Hôm nay là ngày mấy? Người không ở trong nhà thành thật làm việc còn dám đến đây đòi tiền, xem ta có đánh chết người hay không?” Nói xong liền cời gậy ném tới.

Phụ nhân kia chạy về phía Tô Ngọc Uyển trốn tránh khỏi chiếc gậy, nhưng mũ sa của Tô Ngọc Uyển lại bị bà ta lỡ tay gạt rớt, lộ ra dung nhan mỹ mạo, không chút tí vết của nàng.

Tuy nói Tiết Sương đã vội vã đem mũ sa đội lên lại cho Tô Ngọc Uyển, mà Tô Ngọc Uyển cũng không dừng lại, chỉ để Hứa ma ma ở chỗ này xử lý đôi phu thê gây họa kia, nhưng vẻ đẹp xuất chúng kia vẫn khiến người ta nghị luận không ngừng.

“A, vị cô nương này thật xinh đẹp.”

“Gi? Không phải nói nàng đã bị hủy dung sao? Da nàng vẫn trắng trẻo như bạch ngọc đó thôi, nơi nàng bị hủy dung chứ, rõ ràng là nói hư nói vuơ.”

“Đã xinh đẹp còn tài giỏi như vậy, chắc phải là người tu luyện tám kiếp mới cưới được nàng về nhà đi? Cũng không biết là ai lại có cái phúc khí này nữa.”

Trong đám người vây xem bên ngoài có cả Lương đại lão gia, lúc trước đã từng vút bỏ đại phòng chuyển sang làm ăn buôn bán với nhị phòng. Hán ta vừa nhìn thấy Tô Ngọc Uyển thì hai mắt sáng lên nói với nhi tử: “Đi, về nhà” rồi xoay người chen ra ngoài đám đông đi về phía xe ngựa nhà mình.

Lương đại thiếu gia cũng vội vã đi theo lên xe ngựa hỏi phụ thân: “Cha, lúc chúng ta tới đã nói chờ một lát sẽ nói chuyện với Mã chương quây, không chừng ít người tới cạnh tranh thì cho chúng ta tham gia với mà, sao bây giờ người lại đổi ý đòi về?”

Lương đại lão gia phản phó xa phu “lập tức về phủ” xong mới quay sang trả lời nhi tử: “Người không cần hỏi nhiều, ta đều có chủ trương.”

Lương đại thiếu gia nhú nhú mày, ngậm miệng không nói, trong lòng cũng khó tránh khỏi mất hứng.

Hán bây giờ cũng đã hai bảy, hai tám tuổi, mặc dù Lương gia vẫn do Lương đại lão gia nắm quyền, một nhà mấy chục nhân khẩu ở cùng một chỗ, cũng không phân gia, nhưng bởi vì hán là trưởng tôn, nên cho dù là chuyện sinh ý hay đại sự trong nhà đều có mặt của hán, lại nói phụ thân cũng xem hán như người thừa kế mà tài bồi, có chuyện gì vẫn luôn cùng hán thương lượng đầu. Nhưng người hôm nay có tính toán gì lại không nói với hán một tiếng.

Lương đại lão gia cũng không rảnh để ý tới hán, nói câu kia xong thì cau mày trầm tư, trong lòng dường như đang bận tính toán gì đó. Bất quá cũng không bao lâu dường như nghĩ tới chuyện gì tốt lắm liền cười vui vẻ.

Lương đại thiếu gia nhìn phụ thân như vậy thì càng buồn bực không nhịn được hỏi lại: “Cha, người có chuyện gì tốt sao?”

Lương đại lão gia thu lại vẻ tươi cười, nhàn nhạt nói: “Việc này đợi ta thương lượng với tổ phụ của người xong sẽ nói với người sau.” Nói xong thì nhắm mắt lại, một bộ không muốn nói chuyện.

Lương đại thiếu gia tức thì cảm thấy hờn dỗi không vui.

Xe ngựa rất nhanh đã dừng lại trước cửa Lương gia, Lương đại lão gia cũng không đợi nhi tử đỡ đã dẫn đầu nhảy xuống, đi về phía cửa, chẳng mấy chốc đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Người gác cửa còn chưa kịp chào hỏi đại lão gia, chỉ có thể ân cần đỡ Lương đại thiếu xuống cười hỏi: “Đại thiếu gia sao nhanh như vậy đã về rồi?”

Lương đại thiếu đang ghen một bụng hòa không có chỗ phát tác, nhìn người ta cúi đầu khom lưng a dua mình thì cảm thấy không vừa mắt, khiển trách nói: “Nhiều chuyện, cái gì cũng muốn hỏi thăm, người đây là muốn tính toán gì hả?”

Người gác cổng sợ đến mức đồ mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Tiểu nhân không có ý kia, chỉ là tùy tiện tìm chuyện nói với đại thiếu gia thôi, thật... thật không phải muốn hỏi thăm cái gì...”

Lương đại thiếu cũng biết ma ma canh cửa này vốn là thị tỳ của nương mình, trước giờ vẫn rất trung tâm, lời lúc này cũng chỉ là thuận miệng nói nên cũng lười truy cứu, hừ một tiếng liền đuổi theo phụ thân.

Đợi đến lúc vào sân viện của tổ phủ, hán còn chưa kịp vào cửa đã bị nha hoàn ngăn cản: “Đại thiếu gia, đại lão gia có dặn, ngài ấy muốn cùng lão thái gia thương lượng đại sự, nếu không có lệnh của lão gia thì ai cũng không được vào trong ạ”

Lương đại thiếu liền trầm mặt, đứng trước cửa nhìn chăm chăm vào bên trong một lát mới vung tay áo rời đi.

Trong phòng, Lương đại lão gia đang cùng cha mình nói chuyện: “Cha, tuổi của Kien ca nhi nhà chúng ta cũng xấp xỉ với Tô đại cô nương, nhìn rất xứng đôi. Không bằng buổi chiều ta liền cho người tới cửa cầu hôn?”

Lương lão thái gia do dự: “Kien ca nhi là đồng sinh, sang năm phải thi xong là có thể lấy được danh hiệu tú tài rồi, cưới Tô cô nương hình như có chút đáng tiếc. Không bằng để sang năm hán thi đậu tú tài lại tìm một tiểu thư quan gia đi, hơn nữa hán cũng nhỏ hơn Tô đại cô nương một tuổi, chỉ bằng để Tô cô nương gả cho Nguyên ca nhi. Nguyên ca nhi cũng không thích đọc sách, chỉ có thể đi theo thương đạo, nghe nói Tô cô nương rất có khả năng, hai người lại cùng tuổi, gả nàng cho Nguyên ca nhi là thích hợp nhất.”

Lương đại lão gia vừa nghe liền nóng nảy nói: “Tiểu thư nhà quan trọng huyện chúng ta xấp xỉ tuổi với Kien ca nhi cũng không được mấy người, cho dù là có cũng đã đính hôn. Hơn nữa ở chỗ này của chúng ta, người đọc sách nhiều, tú tài cũng không hiếm lạ. Lương gia chúng ta là thương hộ, qua gia cũng chưa chắc đã vừa mắt chúng ta. Tô gia lại khác, nhà họ tuy cũng là thương hộ nhưng ta nghe nói cửu tổ phụ của Tô đại cô nương là quan lớn ở Huy Châu phủ, lúc Tô đại lão gia qua đời, nhà kia cũng cho người tới viếng, rất là quan tâm đâu. Có cửa thân thích này chẳng phải càng có thể giúp ích được cho Kien ca nhi hay sao. Lại nói lớn hơn một tuổi cũng không phải vấn đề gì lớn, giữa phu thê kém nhau hai ba tuổi cũng là chuyện bình thường.”

Lương lão thái gia vuốt râu trầm tư không nói gì khiến Lương đại lão gia càng thêm nôn nóng.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Bực bội

Nguyên ca nhi trong miệng Lương lão thái gia chính là con của Lương nhị lão gia. Tiểu tử kia miệng ngọt nên rất được lòng lão thái gia. Lương lão thái gia thân mình đã không còn tốt nữa, không biết lúc nào liền đi. Người qua đời thì mấy huynh đệ hán cũng phải phân gia. Tô đại cô nương kia còn phải giữ đạo hiếu ba năm, ba năm sau quang cảnh thế nào, ai cũng không biết được. Nếu nàng gả vào trước khi phân gia, lại mang theo bí phương cùng tám mươi mẫu vườn trà làm của hồi môn, còn có thêm Trần đại nhân ở Huy Châu phủ giúp đỡ, cái nhà này còn có phần của đại phòng bọn họ hay sao?

Của cha của mẹ đều không bằng của mình, Tô đại cô nương phải do đại phòng nhà mình cưới mới là ổn thỏa nhất.

Nhưng trong phòng của hán, người chưa đính thân xấp xỉ tuổi Tô cô nương cũng chỉ có con trai thứ ba là Lương Khôi Kien, lão tứ mới bảy tuổi nhỏ hơn Tô cô nương quá nhiều, cho dù tới cửa cầu hôn người ta cũng chưa chắc đã đồng ý. Lại nói quan gia tiểu thư với nhà hán mà nói chính là cao không tới, thấp không xong. Phụ thân người ta có chức có quyền, làm sao lại nhìn trúng một tiểu tú tài thương hộ? Nếu chức quan thấp thì trợ giúp cho Khôi Kien lại không lớn. Chỉ bằng cưới Tô đại cô nương còn có lợi ích thực tế hơn.

“Cha, hôn nhân đều là lệnh cha mẹ, lời mai mối. Tô đại cô nương chính là ta nhìn trúng cho Kien ca nhi. Lão nhân gia người suy nghĩ cho Nguyên ca nhi mà tranh cửa hôn sự này nhưng chưa chắc vợ chồng nhị đệ đã đồng ý đâu. Theo ta không bằng cứ để Kien ca nhi cưới Tô cô nương đi. Kien ca nhi cũng là tôn tử của người, Tô cô nương gả vào đây không phải cũng là tôn tửc của người hay sao, với người mà nói cũng đâu có gì khác biệt.”

Lời này tuy không rõ ràng nhưng ai nghe thấy cũng hiểu được Lương đại lão gia đây là đang trách cha mình bất công, chỉ nghĩ cho Lương Khôi Nguyên mà không nghĩ cho Khôi Kien.

“Khụ khụ khụ...” Lương lão thái gia ho khan một trận, thở hổn hển một lúc sau mới nói: “Người là trưởng tử trong nhà, sau khi ta chết phân gia, hơn phân nửa gia sản đã là của người rồi, để nhị đệ người có thêm chút lợi thì đã làm sao? Đệ đệ người tốt thì người cũng tốt hơn chút, không đến mức khiến bọn hán nhìn người sống tốt mà nháo đến gả bay chó sủa.”

Lương lão đại nghe được lời này càng giận hơn. Phụ thân luôn bắt công nhị phòng, đến lúc chết đi, có thể phân cho đại phòng hơn nửa gia sản mới là chuyện lạ, nói không chừng là nhị phòng được nhiều hơn mới đúng. Bây giờ nói bất quá cũng chỉ là dỗ hán chút thôi.

“Cha, người nói gì vậy chứ? Người thân mình vẫn còn tốt, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi. Máy huynh đệ chúng ta cũng sẽ không phân gia, cùng nhau chăm sóc cha đâu.” Lời hay ai lại không biết nói, hấn vẫn nên dỗ tốt cha mình, đợi lấy được chỗ tốt rồi tính sau.

“Con a... khụ khụ khụ...” Lương lão thái gia chưa nói xong đã ho khan không dứt.

“Người đâu, mang thuốc lên cho lão thái gia.” Lương đại lão gia phân phó gia nhân xong lại quay sang ân cần: “Cha, người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, không cần lo lắng chuyện trong nhà làm gì, ta đi an bài người đến Tô gia cầu hôn đây.” Nói xong cũng không đợi lão thái gia mở miệng đã vội vàng ra cửa.

“Ngươi... khụ khụ khụ...” Lương lão thái gia ở trong phòng ho mãi không ngừng.

Lương đại lão gia cũng mặc kệ, trực tiếp trở về sân viện của mình cùng thê tử bàn bạc một lúc, Lương đại phu nhân liền phân phó người đi tìm bà mối, chuẩn bị thay tam nhi tử đến Tô gia cầu hôn.

Lương đại thiếu gia nghe được chuyện này, lại nhìn thê tử tướng mạo cùng gia cảnh bình thường thì trong lòng hối hận không thôi, chuyện tốt như thế này sao lại không rơi xuống đầu hấn chứ? Nhưng sau đó lại nghĩ: “Cho dù Lương gia có phân gia thì hấn cùng tam đệ vẫn ở cùng một nhà, Tô cô nương mang đến chỗ tốt gì hấn là ca ca chắc cũng sẽ được hưởng sai đôi chút.

.....

Một màn này ở Lương gia từ sau khi Tô Ngọc Uyển làm rơi mũ sa cũng không biết đã trình diễn bao nhiêu lần trong nhà của mấy hộ Hưu Ninh thành rồi.

Buổi sáng trà Xuân của trà sạn Diệp gia bán được giá cao, buổi chiều đã có vài nhà không hẹn mà cùng phái bà mối tới cửa cầu hôn với Tô đại cô nương.

.....

Trong nhà Lý gia.

“Xoảng” một tiếng, bình hoa trên bàn đã bị Lý Ngọc Minh quăng xuống đất vỡ tan khiến Lý phu nhân đau lòng không thôi: “Ai da, bình hoa kia ta phải mua mất mười lượng bạc đó, ngươi cho dù tức giận cũng không nên đập phá đồ đạc bừa bãi nha.”

“Bạc, bạc, người chỉ biết bạc!” Lý Ngọc Minh hét lên: “Nương có biết bên ngoài đang cười nhạo con thế nào không? Bọn họ cười ta là ngốc tử, nương tử vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như vậy lại không cần, vì một thôn nữ mà lui cửa hôn sự tốt này với Tô gia. Nếu không phải tại nương ta làm sao sẽ từ hôn? Làm sao lại trở thành trò cười cho thiên hạ chứ?”

“Ặc, này... Chuyện này không phải chính ngươi cũng đồng ý sao? Lý phu nhân yếu ớt nói.

Tuy trong mắt bà Lý gia cũng có đủ tiền, cho dù có nhiều thêm chút bạc thì cũng không thế nào. Bà tuổi lớn, mỗi ngày có thể sống tốt đều mạnh hơn bất cứ cái gì. Tô Ngọc Uyển cho dù xinh đẹp lại có khả năng thì cũng không phải con dâu bà thích. Nhưng nhi tử không cao hứng, còn bị cả thành chê cười, chính mình ra cửa cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, nói bà làm chuyện ngu ngốc thì chính bà cũng cảm thấy không thoải mái.

“Ta đồng ý? Nếu không phải nương suốt ngày ở bên tai lải nhải, nói Tô cô nương thế này không tốt, thế kia không tốt, lại còn bị hủy dung, trị không khỏi, ta sẽ đi nhìn mặt nàng lúc đó sao? Bây giờ thì hay rồi, nương tử mỹ mạo, nắm trong tay bí phương sao trà oanh động toàn thành cùng tám mười mẫu vườn trà đã là của người khác!” Lý Ngọc Minh nói đến đây càng thêm tức giận, đưa tay gạt bỏ bộ trà cụ bằng sứ Vinh Nhạc xuống đất, khiến nó vỡ tan ra thành từng mảnh.

Lý phu nhân đau lòng, mặt mũi nhăn nhó thành một đoàn nhưng cũng không dám nói gì.

Tổng thị làm người vô cùng khôn khéo, hôm qua vừa nghe Tô gia có bí phương mới sao được trà ngon liền tranh thủ dọn dẹp, lấy cơ bà ở quê sinh bệnh phải về thăm, lôi kéo trượng phu đi cùng, e sợ mẫu tử Lý gia biết được tới đây giận chó đánh mèo.

Vì thế hôm nay Lý phu nhân có muốn đổ tội lên đầu bà ta cũng không có cách nào.

“Nếu không, ta đem bức họa của mấy cô nương đến cho ngươi xem xem có vừa ý ai hay không?” Lý phu nhân chỉ có thể dùng chiêu này để dời đi lực chú ý.

“Không xem.” Nhắc tới chuyện này Lý Ngọc Minh càng thêm bực bội.

Vì làm vừa lòng hấn, Lý phu nhân cũng không biết từ đâu tìm được mấy bức họa, nói là khuê tú trong thành. Hấn nhìn mấy bức họa kia, mỗi người đều vô cùng xinh đẹp nên cũng nghiêm túc lựa chọn, cuối cùng nhìn trúng khuê nữ một nhà địa chủ ngoại thành. Lý phu nhân vô cùng mừng rỡ, chuẩn bị đến cửa cầu hôn, nhưng Lý Ngọc Minh lại không vội, cố ý ra khỏi thành một chuyến nhìn thử dung mạo nàng kia một chút. Ai ngờ mỹ nhân trong tranh kia lại là một “nữ hán tử” cao lớn thô kệch, thiếu chút nữa đem hấn bắt đi làm áp trại phu quân. Vì chuyện này hấn sau khi trở về còn nổi trận lôi đình với Lý phu nhân một lần, không bao giờ để bà thu xếp chuyện hôn nhân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Chịu thua

Biết mình lỡ lời, Lý phu nhân vội che miệng bực mình, thật là cái hay không nói lại nói cái dở. Nhưng ngoại trừ chuyện này bà cũng không còn chiều gì khác. Hơn nữa Lý Ngọc Minh bị người ta chê cười còn không phải vì chuyện lui hôn với Tô gia kia thôi sao, chỉ cần bà có thể tìm được một nhà còn tốt hơn Tô gia để kết thân, những kẻ đó còn không phải lập tức ngậm miệng, ca ngợi hẳn có mắt nhìn người?

Nhưng trong Hưu Ninh thành này, nữ tử vừa có dung mạo, vừa có gia thế tốt hơn Lý gia quả thật là không có. Đột nhiên nghĩ đến nhị phòng Tô gia cũng có nữ nhi, bà ta liền nói: “Nếu không chúng ta đi cầu hôn nhị phòng Tô gia, Tô gia nhị cô nương cũng xinh đẹp không thua kém gì đường tỷ của nàng. Bí phương sao trà kia nếu Tô đại cô nương có thể biết thì hẳn là nhị cô nương cũng sẽ biết. Nghe nói hai phòng bọn họ nháo lên vô cùng căng thẳng, nếu như có thể đính thân với chúng ta, nhị phòng Tô gia tất nhiên sẽ càng thêm nguyên ý.”

“Bí phương kia chỉ có một mình Tô đại cô nương biết, cho dù là hai đệ đệ kia của nàng cũng không biết, huống hồ là nhị cô nương.” Lý Ngọc Minh bực bội nói.

Chuyện Tô Trường Đình muốn cướp đoạt bí phương, bức bách Tô Ngọc Uyển chỉ trong hai ngày đã lan truyền khắp thành, mọi người đều biết bí phương kia đều là do Tô Ngọc Uyển tự mình nghiên cứu mà có.

Ngay từ đầu Tô Ngọc Uyển cùng Đại Phương đại sư đã thống nhất với nhau chuyện này. Nếu biết bí phương này là của đại sư thì Tùng La am tất nhiên sẽ không còn thanh tịnh nữa. Đại sư đã lớn tuổi, chỉ muốn an tĩnh qua ngày cho nên lúc nói cho Tô Ngọc Uyển phương pháp sao trà này đã cố ý căn dặn nàng không được để lộ ra hẳn, nếu bắt buộc phải nói thì cứ nói do nàng tự nghĩ ra là được, Tô Ngọc Uyển không còn cách nào bắt đắc dĩ đành phải lừa dối lấy tiếng.

“...”

Lý phu nhân hết chiêu bèn cắn răng nói: “Nếu không chúng ta lại đến Tô gia cầu thân, xin cưới đại cô nương?”

Lý Ngọc Minh đang định đập nốt lò hương bát giác men lam vùn vụt cho nổ tung, nghe được lời này thì hơi khựng lại một chút rồi chậm rãi buông xuống, hơi do dự nói: “Nàng... sẽ đồng ý sao?”

“Sao lại không đồng ý? Người không nhớ lúc trước chúng ta muốn từ hôn, nàng vẫn chai mặt la liếm không muốn lui hay sao? Có thể thấy được nàng chính là vô cùng yêu thích người, nếu biết chúng ta lại đến cầu thân, nàng chắc hẳn sẽ vô cùng cao hứng, làm sao lại không đồng ý? Cho dù có đòi hỏi thêm cái gì đoán chừng nàng cũng sẽ không từ chối đâu.” Lý phu nhân tự tin nói.

“Vậy người nhanh phái người đi cầu thân đi, đừng để người khác tranh mất.”

“Không đâu, trong lòng nàng còn có người, làm sao có thể nhìn trúng người khác?”

Lý phu nhân thấy nhi tử cao hứng thì vội vàng cho người đi gọi bà mối tới.

.....

Ở Tô phủ, Tô Trường Đình cũng đập không ít đồ.

Nguy thị mấy hôm nay bị Tô Trường Đình thu thập nhiều lần nên đã không còn ương ngạnh như trước nữa, cũng không dám lớn tiếng, chỉ ngồi một bên lau nước mắt oán giận: “Miệng mọc trên người người ta, họ muốn nói thế nào thì nói. Chờ thêm vài ngày nữa chuyện này lắng xuống, nào ai sẽ tới quản chúng ta sống thế nào? Đến lúc đó chúng ta lại thu thập tiểu tiện nhân Tô Ngọc Uyển kia, đoạt lấy bí phương là được, người ở đây nổi nóng cái gì? Nhìn xem, đồ đạc đều quang vớ hết rồi còn phải tốn tiền mua lại.”

“Người thì biết cái gì?” Tô Trường Đình chỉ vào Nguy thị mắng: “Bí phương sao trà bây giờ còn đợi chúng ta nghĩ cách hay sao?”

Nguy thị không hiểu quanh co lòng vòng trong đó, ngờ ngác hỏi: “Vì sao không thể?”

“Ngu ngốc!” Tô Trường Đình mặc dù mắng nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Tiểu tiện nhân Tô Ngọc Uyển kia lúc tới trà sạn đã làm rơi mũ sa xuống, tức thì lời đồn bị hủy dung kia cũng sụp đổ. Cô tình nàng lại vừa mới lui hôn, cái này thì hay rồi, trong thành này có bao nhiêu nhà vì bí phương kia mà đến cầu thân nàng người không biết. Lại nói bọn họ ai chứ, là Lương gia giàu nhất thành, còn có cả đôi thủ một mất một còn trong lĩnh vực tơ lụa với nhà chúng ta là Phương gia, ta còn nghe nói ngay cả Huyện thái gia cũng kêu cháu trai mình tới cửa cầu hôn đâu. Những người này có ai không muốn đoạt bí phương về tay mình, làm gì có phần cho chúng ta, lại nói chúng ta dám chọc vào bọn họ sao?”

Nói xong lại mắng: “Đều tại người, nếu người không chen vào phá rối, nàng sao lại lui hôn với Lý gia? Nếu đã không lui hôn, cho dù nàng có nghiên cứu được bí phương gì chúng ta cũng không cần sợ. Lý gia cũng không hơn chúng ta bao nhiêu, gia cảnh lại đơn bạc, Lý thiếu gia tâm trí chưa định, chỉ cần đưa hai mỹ nhân tới thu phục là xong. Làm sao lại chọc nhiều toái tới cửa như bây giờ chứ, không những không chiếm được chỗ tốt còn phải dè phòng nha đầu kia bay lên cành cao xong quay lại trả thù.”

Nguy thị nghe trượng phu nói vậy thì vô cùng hoảng sợ, tim đập thình thịch trong lòng ngực, đi qua đi lại vài vòng mới nói: “Hay là chúng ta xuống nước

nhận thua với nàng đi.”

Tô Trường Đình thờ dài một tiếng: “Cũng chỉ có thể như vậy.” Hắn dựa người vào ghế, cả người dường như không có sức lực, uể oải nói: “Người nhìn xem trong nhà có đồ gì quý giá thì thu thập một chút, ăn cơm chiều xong chúng ta cùng qua đại phòng cầu xin Uyển tỷ nhi.”

“Ừm.” Ngụy thị cố gắng giấu đi vẻ sợ hãi khi đi tới nhà kho chọn đồ.

Tô Trường Đình không yên tâm lại dặn với theo: “Người cũng đừng tiếc của. Giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt. Đồ đưa qua nếu Uyển tỷ nhi thông cảm, sau này nàng gả cho người trong sạch chúng ta cũng được thơm lây.” Hắn dừng lại an ủi thêm: “Mọi việc đều nên nghĩ tới chỗ tích cực. Lăng tỷ nhi nhà chúng ta mấy năm nay vẫn luôn muốn được gả vào chỗ tốt đó thôi. Nếu Uyển tỷ nhi có thể dính thân với quan gia, Lăng tỷ nhi cũng không thể gả kém bao nhiêu đúng không?”

Ngụy thị được trọng phú khai sáng thì lập tức lên tinh thần nói: “Người yên tâm, ta biết rồi” sau đó mang nha hoàn ra ngoài.

Chỉ một lát sau Tô Trường Đình cùng Ngụy thị mang theo lễ vật, cũng không đi lối tắt ở hậu viện mà vòng ra cửa lớn, chính thức cầu kiến Ân thị cùng Tô Ngọc Uyển.

Lúc này Tô Ngọc Uyển đang ở Như ý cư giải thích cho Ân thị vì sao không được đáp ứng cầu thân của mấy người kia: “Nữ nhi bây giờ vẫn đang trong kỳ đại tang, làm sao có thể nghị thân? Có thể thấy được những người tới nghị thân đều là người không có quy củ, đã như vậy chúng ta làm sao có thể gả? Tất cả đều phải từ chối mới tốt.”

Ân thị lật chồng thiệp lớn trong tay vô cùng vui vẻ, nỗi lo sau khi bị từ hôn không gả được cho nhà tốt đã không cánh mà bay, vội nói: “Uyển tỷ nhi, những người nay so với Lý gia còn tốt hơn rất nhiều. Ví dụ như Lương gia này chính là nhà giàu nhất trong thành, không chỉ có tiền mà thiếu gia nhà hắn tuổi còn nhỏ đã thi đậu tú tài, tiền đồ vô hạn, nói không chừng sau này người còn có thể khoác mũ phượng khăn vàng, trở thành phu nhân quan gia ấy chứ.”

Bà lại lấy thêm một cái thiệp khác nói tiếp: “Còn cái này là cháu trai Huyện thái gia, cũng là đồng sinh, cha mẹ đều không còn, sống cùng với thúc thúc huyện lệnh kia. Người vừa vào cửa chính là đương gia, mỗi ngày đều không cần phải nhìn mặt cha mẹ chồng mà sống. Người như vậy chỉ có thể gặp không thể cầu a, tuyệt không nên bỏ qua...”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Kỳ hảo

Thấy Tô Ngọc Uyển trầm lặng, tựa hồ không cao hứng, Ân thị không dám nói thêm gì nữa, nhưng không nói lại cảm thấy không cam lòng bèn khuyên nhủ: “Cha người lúc sinh thời thương người nhất, tới lúc lâm chung vẫn còn không yên tâm, chỉ sợ người sau này không có chỗ dựa vào sẽ chịu khổ. Chuyện Lý gia từ hôn, nếu cha người biết được còn không biết sẽ đau lòng thế nào đâu. Bây giờ có nhiều người tới cầu thủ như vậy, hẳn ở trên trời cao hứng còn không kịp, làm sao lại trách người? Huống hồ chúng ta cũng không phải nghị thân bây giờ, chỉ là cho người ta một cái hồi âm, để bọn họ yên tâm là được, sao phải từ chối người ta. Người thấy có phải hay không?”

Lê ma ma thấy vậy thì vội vàng nói: “Phu nhân, nếu chỉ xem điều kiện bên ngoài, Lý gia lúc trước cũng rất tốt, người ít, gia cảnh lại giàu có, Lý thiếu gia lại càng thêm tuấn tú lịch sự. Nhưng có ai biết bọn họ bên ngoài nạm ngọc bên trong thối rửa đâu? Cho nên chúng ta chọn người, không thể chỉ nhìn bề ngoài, còn phải xem thiếu gia nhà người ta nhân phẩm thế nào, có ham mê nữ sắc hay không mới được. Chuyện nghị thân là đại sự cả đời, nếu gả sai người, bên ngoài dù có đẹp đẽ bên trong lại ngậm đắng nuốt cay thì lại có gì tốt. Dù sao cô nương cũng còn ba năm nữa mới có thể xuất giá, chúng ta cũng không cần sốt ruột.”

Ân thị nghe xong cảm thấy có lý mà nữ nhi cũng gật đầu tán đồng thì đành lui một bước đồng ý, nhìn chồng thiệp trong tay sầm nẫm nói: “Mấy cái này phải trả lời thế nào mới tốt đây?”

“Cứ nói nữ nhi vẫn đang trong hiếu kỳ, không nên nghị thân.” Tô Ngọc Uyển nói.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Ân thị gia mở thiệp trong tay lại cho Lê ma ma phân phó: “Việc này giao cho ma ma.”

“Phu nhân, cô nương yên tâm, lão nô sẽ giải quyết ổn thỏa.” Lê ma ma đón thiệp nói.

Chuyện cần nói đã nói xong, Tô Ngọc Uyển đang muốn cáo từ hồi sân viện thì nha hoàn tiến vào, mặt đầy cổ quái bẩm: “Phu nhân, nhị lão gia cùng nhị phu nhân cầu kiến người cùng cô nương.”

Ân thị còn tưởng mình nghe lầm rồi, có chút không dám tin mà hỏi lại: “Bọn họ cầu kiến... ta cùng Uyển tỷ nhi?” vô cùng nhấn mạnh hai chữ “cầu kiến”.

“Vâng.” Nha hoàn đáp lời: “Bọn họ đang chờ ngoài cổng, chờ bà từ truyền lời vào thông bẩm.”

Ân thị nghi hoặc nhìn về phía Tô Ngọc Uyển, hiển nhiên là vẫn có chút mơ hồ không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Ngọc Uyển lại vô cùng bình tĩnh nói: “Thỉnh bọn họ vào đi. Cho người qua trà sạ kêu tam thiếu gia về đãi khách.”

Dù sao nam nữ khác biệt, Tô Trường Đình tới mẹ con nàng cũng không thể tiếp đón hẳn trong nội viện cùng với Ngụy thị, mà để Lư An chiêu đãi bên ngoài thính đường. Tô Thế Xương cũng đã trưởng thành, trà sạ lại cách nhà không xa, để hắn về đón tiếp Tô Trường Đình xem như là rèn luyện một chút.

Không bao lâu sau Ngụy thị đã vào cửa, phía sau còn có nha hoàn ôm theo lễ vật. Ngụy thị vừa vào cửa đã cười nói vô cùng thân thiết: “Đại tẩu, viện này của tẩu ta cũng lâu rồi không tới, bụi chuối tây bên ngoài đã lớn như vậy rồi. Thời gian thấm thoắt trôi qua, chúng ta đều già đi mà bọn nhỏ cũng đã lớn hết rồi.”

Trước kia chưa phân gia, Tô Trường Thanh cùng Ân thị là trưởng tử, trưởng tức nên ở cùng với vợ chồng lão thái gia ở chính viện, chính là sân viện của Ngụy thị bây giờ, mà sân viện này chính là chỗ của nhị phòng ở lúc trước. Sau khi phân gia, Tô lão phu nhân muốn đi theo con trai mình đường lão nên đại phòng cùng nhị phòng liền đổi chỗ cho nhau.

Thái độ này của Ngụy thị chỉ có lúc Tô lão thái gia còn sống mới có, sau khi ông qua đời, bà đối với Ân thị liền xem như không thấy. Ân thị thấy bà ta như vậy thì hơi cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Ân thị vốn định đứng lên hai bước tiếp đón, phụ họa vài câu cho phải đạo, nào ngờ lời này của Ngụy thị lại chọc trúng nỗi lòng mong nhớ trượng phu khiến bà không nhịn được mà rơi nước mắt, tiếp lời Ngụy thị: “Chúng ta đều đã già rồi, lão gia nhà chúng ta cũng bỏ nhà chúng ta mà đi.”

Ngụy thị nói lời kia vốn là muốn nhắc khéo tới chuyện hôn nhân của Tô Ngọc Uyển, không ngờ Ân thị lại nhớ tới Tô Trường Thanh khiến bà ta hơi ngừng lại, cẩn thận liếc Tô Ngọc Uyển một cái, thấy nàng cũng đang nhìn mình không tốt thì vội vã tiến lên an ủi: “Đại tẩu đừng khóc. Nhân sinh đều phải nhìn về phía trước, phải nghĩ tới chỗ tốt mới có thể vui vẻ qua ngày. Tẩu ngắm lại xem Uyển tỷ nhi có bao nhiêu tài giỏi, nay dung mạo cũng đã khôi phục, khiến trăm nhà cầu cưới đó thôi, người a, phúc khí còn ở phía sau đâu.”

Thời gian này được Lê ma ma khuyên nhủ, Ân thị cũng biết thói quen động một tí lại rơi nước mắt của mình dễ làm người khác phiền lòng nên cũng tận lực kiềm chế nước mắt, dùng sức gật đầu nhưng cũng không nói gì.

Ngụy thị cũng không cần bà trả lời, chỉ kêu nha hoàn của mình dâng lễ vật lên trước mặt Tô Ngọc Uyển nói: “Uyển tỷ nhi, trong mấy cô nương Tô gia thì người là lớn nhất. Bây giờ có người mở đầu, khiến cho người giàu có cùng quyền thế nhất trong thành đều tới cửa cầu cưới, mấy muội muội sau này cũng có thể lấy chút ánh sáng. Thâm cũng không có cái gì tốt cảm ơn người, người sắp phải nghị hôn rồi, tuy là vẫn còn trong hiếu kỳ, nhưng dù sao cũng phải trang điểm chút mới được. Đây là mấy khúc vải hoa cầm tốt nhất, đừng nhìn bên ngoài bình thường mà chê, bên trong còn có huyền cơ đâu.”

Bà lấy một khúc vải dệt màu trắng mở ra một đoạn, đặt trước mặt Tô Ngọc Uyển nói: “Nhìn xem, mới nhìn thì là màu trắng, nhưng dưới ánh sáng mặt trời lại có thể nhìn thấy vân mây ẩn hiện. Người nếu dùng làm váy dài mặc lên nhất định sẽ giống như tiên nữ cưỡi mây mà tới, khiến người ta không rời được mắt.”

Thấy Tô Ngọc Uyển vẫn không có biểu tình gì, Ngụy thị lại thu hồi khúc vải trắng, xả một cuộn màu lam nhạt khác chỉ cho nàng xem: “Khúc này lại ản ản có sóng lượn, lúc đi đường làn váy lay động giống như sóng biển dập dề, vô cùng xinh đẹp.” Nói xong lại nhìn về phía Ân thị hỏi: “Đại tẩu nói có phải hay không?”

Ân thị lúc này đã lau khô nước mắt, vừa ngạc nhiên vừa chăm chú nhìn mấy khúc vải kia, nghe bà ta hỏi vậy thì vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, không biết này làm sao mà dệt được hoa văn tinh xảo như vậy?” Lại cúi tay sờ sờ mặt vải hỏi: “Vải này bán thế nào, ta cũng đi mua mấy khúc cho Uyển tỷ nhi may y phục.”

Bởi vì Uyển tỷ nhi muốn nghị thân nên Ân thị chỉ một lòng nghĩ may cho nữ nhi mấy bộ xiêm y thật đẹp. Mấy khúc vải này màu sắc thanh nhã lại lộ quang hoa, vô cùng thích hợp với Tô Ngọc Uyển nên bà cũng muốn hỏi thăm xuất xứ một chút.”

Ngụy thị nghe được lời này thì vô cùng vui vẻ nói: “Đại tẩu lại khách khí rồi. Uyển tỷ nhi là nữ nhi của tẩu, nhưng cũng là chất nữ của ta cùng lão gia. Đại ca đã không còn nữa, lão gia nhà chúng ta cũng xem Uyển tỷ nhi như nữ nhi của mình. Nay xem, lần trước bằng hữu đi sang đất Thục, hẳn liền có ý nhờ người ta mang về cho mấy khúc vải này cho Uyển tỷ nhi làm xiêm y đâu.”

“Cái này sao được? Người nhanh mang về cho Lăng tỷ nhi may xiêm y đi.” Ân thị vội vã từ chối.

“Cũng không phải cho tẩu, là cho Uyển tỷ nhi, chuyện này tẩu nói không tính.” Ngụy thị tránh khỏi tay Ân thị, đưa mấy khúc vải cho Lập Xuân nói: “Huống hồ Lăng tỷ nhi ra hiếu xong cũng có không ít vải đẹp làm xiêm y rồi, cái này là lão gia nhà ta cho Uyển tỷ nhi.”

Lập Xuân lại không đón lấy, chỉ nhìn Tô Ngọc Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lý gia tới chơi

Cho dù đã biết đệ đệ không có dị tâm nhưng nghe hấn nói như vậy Tô Ngọc Uyển vẫn vô cùng vui vẻ. Nàng gật gật đầu nói: “Bí phương này đúng là ta tự mình lĩnh ngộ được. Nhưng mà người khác đều nghĩ mọi cách để đoạt bí phương này, người thân là đệ đệ chẳng lẽ lại không nghĩ tới đây để ta chia sẻ một chút sao?”

Tô Thế Xương lắc đầu: “Việc này đệ cùng với Thịnh ca nhi đã thương lượng tốt rồi. Tỷ đã phải vất vả chống đỡ cái nhà này, nếu không có tỷ, vườn trà nhà chúng ta đã khó mà giữ được, càng đừng nói đến chuyện có thể kiếm nhiều tiền như bây giờ. Huynh đệ chúng ta đều phải dựa vào tỷ mới có được ngày lành, không có gì tốt cho tỷ đã hờn thẹn lắm rồi, sao còn dám mơ ước đồ của tỷ, chúng ta còn là con người sao?”

Hắn nhìn Tô Ngọc Uyển chân thành nói: “Tỷ yên tâm, bọn đệ sẽ không có ý tưởng gì đâu, tỷ muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó là được. Mấy nhà cầu thân kia nếu tỷ cảm thấy tốt thì gả, nếu không tốt, không muốn thành thân cũng không sao, đệ cùng Thịnh ca nhi sẽ nuôi tỷ cả đời.”

Vừa mới vui mừng vì đệ đệ trưởng thành chưa được bao lâu đã nghe hấn giờ tính trẻ con nói lấy, Tô Ngọc Uyển vừa buồn cười lại vừa cảm động không thôi.

“Các người đều là đệ đệ của ta, chúng ta là người một nhà, bí phương này tỷ tự nhiên cũng không giấu giếm hai đệ. Có điều chúng ta bây giờ đang ở đầu sóng ngọn gió, nếu nhiều người biết sẽ khó giữ được bí mật cho nên chuyện này càng ít người biết càng tốt. Tỷ sẽ không nói ra lúc này.”

Tuy đã hạ quyết tâm không lấy đồ của tỷ tỷ mình nhưng nghe Tô Ngọc Uyển nói vậy, Tô Thế Xương vẫn rất cảm động. Hắn kiên định lắc đầu: “Tỷ không cần cho bọn đệ biết đâu.”

Tô Ngọc Uyển cũng không muốn cùng hấn tranh cãi chuyện này, xua xua tay nói: “Được rồi không nói cái này nữa, dù sao ta cũng không xuất giá ngay, tỷ đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực phát triển gia nghiệp cho thật tốt, đến lúc đó đệ muốn cho ta thật nhiều của hồi môn ta cũng sẽ không từ chối.”

Tô Thế Xương gật đầu thật mạnh đáp: “Đệ đều nghe tỷ.”

Ân thị ở một bên nghe được lời này thì vô cùng vui mừng: “Tỷ đệ các con có thể thông cảm cho nhau như vậy, nương liền an tâm rồi.”

“Cho nên mới nói phu nhân là người có phúc a.” Lê ma ma cũng chen vào một câu.

“Lập Xuân, em kêu Lưu quản gia cho người đón tam thiếu gia về đi, đêm nay chúng ta ăn cơm đoàn viên.”

“Vâng.” Lập Xuân lĩnh mệnh rồi đi nhưng chưa được bao lâu đã trở lại, cô quai nói: “Lý phu nhân cùng Lý thiếu gia tới, đang ở ngoài cửa xin gặp.”

Ba mẹ con kinh ngạc nhìn nhau. Tô Ngọc Uyển hơi trầm mặt hỏi: “Bọn họ tới làm gì?”

Lập Xuân lắc đầu: “Nghe người gác cổng nói Lý phu nhân mang theo không ít lễ vật, thái độ của cả hai mẹ con đều rất tốt, ngay cả với người trông cửa cũng lễ độ không ít.”

“Không gặp.” Tô Ngọc Uyển lạnh lùng nói.

Lập Xuân đang muốn đi ra ngoài, Ân thị đã lên tiếng cản lại: “Lập Xuân, đợi một chút. Uyển tỷ nhi, nương biết người tức giận bọn họ bất nghĩa, nhưng Lý lão gia dù sao cũng cùng cha người giao hảo, hai nhà cũng từng là thông gia. Bây giờ tuy không còn nữa nhưng bọn họ đã tới cửa, chúng ta cũng không thể cự người không gặp.”

Tô Ngọc Uyển nhấp miệng không nói.

Lê ma ma cũng khuyên: “Cô nương, chuyện từ hôn là Lý gia đuổi lý. Nhưng nếu chúng ta không cho họ vào cửa, sợ là người khác sẽ nói nhà chúng ta vô lý, đến lúc đó lại đem tội lỗi đổ hết lên người cô nương thì không xong.”

Lê ma ma từ trước đến nay làm người lão luyện, lại toàn tâm toàn ý yêu thương Tô Ngọc Uyển. Trên phương diện đối nhân xử thế, có rất nhiều chuyện Tô Ngọc Uyển đều nhờ bà chỉ giáo, cho nên lời của bà nàng vẫn chịu nghe một chút.

Ngay cả Lê ma ma cũng nói như vậy nên Tô Ngọc Uyển đành thỏa hiệp: “Được rồi, vậy mời bọn họ vào đi.”

Nàng muốn tránh đi để mẫu thân tự mình tiếp đãi, nhưng nghĩ một chút lại từ bỏ.

Lý phu nhân cùng nhi tử tới đây hẳn là không có chuyện gì tốt. Ân thị lỗ tai lại mềm, nghe bà ta nịnh nọt hai câu không chừng liền đáp ứng. Tuy có Lê ma ma một bên nhưng bà dù sao cũng chỉ là hạ nhân, thời khắc mấu chốt cũng không thể ra mặt được.

Lập Xuân ra ngoài thỉnh Lý phu nhân vào còn Tô Thế Xương đi ra ngoại viện tiếp đãi Lý Ngọc Minh, Tô Ngọc Uyển đỡ Ân thị vào thính đường trong nội viện.

Chỉ một lát đã thấy Lý phu nhân mặc áo bằng lụa màu xanh ngọc, váy dài màu đỏ tía, trên đầu còn gắn đầy châu ngọc bước vào. Vừa vào cửa, ánh mắt bà ta liền dừng lại trên mặt của Tô Ngọc Uyển, thấy mặt nàng ngay cả một chấm đen cũng không có, ngược lại càng thêm trắng nõn mịn màng, đôi mắt trong veo như nước mùa thu càng hiện lên thần thái thì trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nói gì cho phải.

“Lý phu nhân mau ngồi đi. Ngọc Dung dâng trà.” Ân thị theo lễ tiếp đãi, không lạnh nhạt nhưng cũng chẳng nhiệt tình bao nhiêu. Thái độ này với người tuân thủ quy củ lễ nghĩa như bà mà nói chính là đang bày tỏ bất mãn rồi.

Lý phu nhân lại hồn nhiên không biết, lúc phục hồi lại tinh thần thì vội vã giữ tay Ân thị nói: “Tô phu nhân, chúng ta đã hai tháng chưa gặp nhau rồi có phải không? Ngươi sao lại gầy như vậy. Muội muội đáng thương, muội phu làm sao lại...” Nói tới đây liền đỏ mắt lên khóc thút thít.

Mất đi phu quân Ân thị vô cùng đau đớn, ngày thường không có chuyện gì chỉ cần nhớ đến đã khiến bà rơi lệ một phen, làm sao có thể chịu được người khác nhắc tới, lập tức liền khóc như mưa.

Lý phu nhân cũng thương tiếc khóc theo, trong phòng đều là tiếng nước nỡ.

Phụ thân qua đời, Tô Ngọc Uyển cũng đau lòng không thua kém gì Ân thị, chỉ là nàng vẫn cố nhịn xuống, chôn nó thật sâu ở trong lòng mà thôi. Nay thấy Lý phu nhân không biết xấu hổ lấy phụ thân ra làm tiền đề thu hảo cảm của Ân thị thì vô cùng tức giận, lạnh lùng nói: “Lý phu nhân, phụ thân ta mất khiến mẫu thân mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, bây giờ mới tốt một chút người lại đâm dao vào vết thương của người ta. Chuyên nhắc tới chuyện thương tâm của người khác chính là đạo làm khách hay sao?”

Lời này của nàng khiến Lý phu nhân vô cùng xấu hổ. Thực ra thì tới nhà người mới có tang làm khách, ai cũng sẽ tỏ vẻ nhớ mong người đã mất, sau đó lại an ủi ủi gia quyến một phen. Nhưng lời này của Tô Ngọc Uyển lại khiến cho cách làm của bà ta thành chuyện không phải.

Lý phu nhân buồn bực, nhưng hôm nay tới cửa cầu hôn, không thể chọc Tô Ngọc Uyển tức giận được, đành lau nước mắt nói: “Là ta không phải, ta chỉ nghĩ tới thương tâm của mình, lại quên mất muội muội sẽ khổ sở.” Sau khi lau khô nước mắt thì trấn an Ân thị: “Muội cũng đừng khóc, muội phu ở trên trời, chắc hẳn cũng không muốn thấy muội cả ngày thương tâm như vậy. Chúng ta chỉ có đặt họ trong lòng, mỗi ngày đều sống thật tốt thì bọn họ mới có thể an tâm.”

Ân thị gạt đầu, lại khóc thút thít một lúc mới dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tỷ đệ

“Nhận đi.” Tô Ngọc Uyển nhàn nhạt nói.

“Này...” Ân thị nhìn Tô Ngọc Uyển, có chút bối rối, không biết phải làm sao.

Bà lúc này đưa đẩy không nhận một phần là do không có thói quen chiếm đồ của người khác, hơn nữa nữ nhi xưa nay đều không thích nhị phòng, chắc hẳn sẽ không nhận lễ vật của bọn họ.

Với tình thế hôm nay lẽ ra Tô Ngọc Uyển phải làm bộ làm tịch, khiến Ngụy thị phải cầu xin nàng thu lễ mới hả giận. Có điều Tô Ngọc Uyển không có tính lực cùng kiên nhẫn đưa qua đây lại với bà ta, chỉ nhàn nhạt nói: “Thâm vì sao phải đưa lễ này tới trong lòng thâm cùng ta đều hiểu rất rõ, mà ta cũng lười giả vờ giả vịt với vợ chồng thâm. Lúc này ta nhận lễ chính là muốn nói rõ ràng cho thâm cùng nhị thúc biết, nếu như sau này hai người còn muốn đánh chủ ý gì lên đại phòng một lần nữa thì đừng trách ta không niệm tình thân thích mà xuống tay ác độc. Nếu các người có thể yên phận vậy chúng ta từ nay nước sông không phạm nước giếng, mỗi người đều có cuộc sống riêng. Chuyện còn lại các người tự mình nghĩ cách giải quyết cho tốt đi. Lập Xuân tiễn khách.”

Ngụy thị ban đầu vốn định xuống nước đánh bài tình cảm với đại phòng. Ân thị từ trước đến nay là người không có chủ ý, người ta chỉ cần dỗ hai ba câu liền móc tim móc phổi ra đối đãi; Tô Ngọc Uyển tuy lợi hại nhưng từ nhỏ vẫn thích ăn mềm không ăn cứng. Bà ta tự tin với thủ đoạn của mình, đưa chút lễ vật xong lại nói thêm vài câu tốt đẹp, nhất định sẽ có thể đem hai mẹ con này dỗ trở về.

Nào ngờ chuẩn bị cả một bụng lời hay ý đẹp, nhưng chưa kịp nói lời nào đã bị Tô Ngọc Uyển chặn ngang cổ họng, chỉ đành cười gượng: “Uyển tỷ nhi...”

Tô Ngọc Uyển trừng mắt: “Lời ta vừa nói thâm nghe không hiểu sao?”

“Hiểu, hiểu.” Ngụy thị biết hôm nay đã không thể dă động tình cảm với đại phòng nên bảo nha hoàn đặt lễ vật xuống rồi cùng nhau rời khỏi.

Tô Ngọc Uyển nhìn bà ta ra khỏi cửa viện, nói với Ân thị: “Sau này nếu bà ấy còn đến đây, nương cũng không cần để ý, cũng đừng tin mấy lời ngon tiếng ngọt kia mà lầm. Người thử nghĩ mà xem từ lúc cha mất tới giờ, nhị phòng đã làm những chuyện gì, nếu con mềm lòng một chút, có lẽ gia sản cũng đã bị người ta đoạt mất, một nhà cô nhi quả phụ chúng ta còn không biết phải sống thế nào đâu.”

“Ừ, người yên tâm, nương hiểu rồi.”

Tô Ngọc Uyển cũng không trông cậy mấy lời này có thể khiến cho Ân thị nhớ kỹ, sau này còn phải dựa vào Lê ma ma chậm rãi khuyên nhủ thôi. Nàng vừa định trở về Thiên Ảnh các thì Tô Thế Xương lại tới.

“Nuơng, tỷ tỷ.” Tô Thế Xương ngồi xuống nói chuyện tiếp khách với Tô Ngọc Uyển, trong miệng ngay cả hai tiếng “nhị thúc” cũng không muốn kêu: “Hắn muốn nói chuyện thân thiết với đệ nhưng đệ không thêm để ý, còn trách móc một trận.”

Tô Thế Xương vừa mới trút giận xong nên vô cùng hưng phấn, bưng ly trà lên uống một hơi cạn sạch rồi mới nói tiếp: “Tỷ không thấy sắc mặt của hắn lúc đó đặc sắc thế nào đâu, vậy mà còn không biết xấu hổ kêu đệ sau này lưu ý giúp nhị đường tỷ tìm một nhà tốt...”

Hắn nói tới đây liền trông thấy đồng lễ vật của Ngụy thị mang sang vẫn còn đang đặt ở trên bàn thì vô cùng nóng nảy: “Tỷ sao lại mềm lòng giống nuơng rồi, người ta mới nói mấy câu đã tin tưởng rồi hay sao? Tỷ quên bọn họ trước đây đối xử với chúng ta như thế nào rồi à? Nếu không phải tỷ có bản lĩnh, nói không chừng chúng ta đã bị ăn sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng không còn ấy chứ. Không được, lễ vật này phải trả lại ngay, nhất định không thể thu.”

Nói xong còn chăm chú nhìn Tô Ngọc Uyển chờ nàng tỏ thái độ.

Tô Ngọc Uyển thấy đệ đệ như vậy thì rất hài lòng, ngầm cười mà nói với hắn: “Nếu tỷ nói không trả thì sao?”

“Không...” Tô Thế Xương đang muốn thao thao bất tuyệt đi thuyết phục Tô Ngọc Uyển chợt nghĩ tới điều gì, nghi hoặc hỏi nàng: “Tỷ vì sao phải làm như vậy? Có gì đặc biệt sao?”

Tô Ngọc Uyển thấy hắn phản ứng nhanh như vậy thì cũng không thừa nước đục thả câu nữa mà nói luôn: “Tất nhiên là có dụng ý, còn dụng ý gì thì đệ tự mình nghĩ thử xem?”

Tô Thế Xương nhú mày cẩn thận suy nghĩ một phen liền bừng tỉnh: “Đệ biết rồi. Bởi vì ban đầu có tin đồn nhị thúc mơ ước gia sản của chúng ta, lại vì chuyện bí phương mà có rất nhiều nhà đến cửa cầu thân, bề ngoài là cầu cưới tức phụ nhưng thực chất là muốn đoạt bí phương kia vào tay mình. Cho nên khoảng thời gian này nhất định là sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm nhà chúng ta, nói không chừng ngay cả chuyện hôm nay chúng ta ăn gì, làm gì bọn họ cũng biết cặn kẽ. Một khi chúng ta đối với nhị thúc không thuận theo cũng không buông tha, những người có thể tới xin cưới thì cũng thôi, nhưng kẻ không có biện pháp đến cầu, bởi vì ganh ghét cùng đố kỵ, nhất định sẽ lấy chúng ta làm bia ngắm, nói chúng ta không tôn kính trường bối, với người nhà cũng không chút khoan dung, phá hỏng chuyện hôn sự của tỷ, hòng đục nước béo cò, thu hoạch bí phương về tay mình. Cho nên lúc này chúng ta không nên quá mức so đo với nhị thúc làm gì.”

Tô Ngọc Uyển vui mừng nhìn đệ đệ, gật đầu nói: “Đúng rồi. Đệ có thể nghĩ được như vậy chứng tỏ đã trưởng thành rồi.”

Tô Thế Xương ngượng ngừng gãi đầu cười cười.

“Hôm đó nhị thúc nói bí phương này là do phụ thân truyền lại cho tỷ, đệ không muốn hỏi ta xem có phải hay không sao?” Tô Ngọc Uyển chớp mắt nhìn hắn hỏi.

Kể từ hôm đó đến giờ, nàng cố ý không đi tìm Tô Thế Xương cùng Tô Thế Thịnh để giải thích chuyện bí phương, định bụng nhân cơ hội này nhìn xem tâm tính của hai đệ đệ một chút. Nếu hai người đến đây hưng sư vấn tội, cho dù không hỏi rõ ràng nhưng lại ngầm có ý kiến với mình thì bí phương kia nàng sẽ không chia sẻ cho bọn họ.

Cũng may hai người đều không làm nàng thất vọng, sau khi trở về đều không hỏi chuyện bí phương, chỉ lo lắng an toàn của nàng cùng mẫu thân, sau khi được nàng cam đoan không sao mới yên tâm đi làm việc của mình, chưa từng oán hận gì nàng.

Thực ra thì Mạnh di nương ở sau lưng cũng nói bậy không ít, nói gần nói xa gì ám chỉ Tô Trường Thanh bất công, chỉ truyền bí phương cho đích nữ mà bỏ qua nhi tử. Nói không chừng Tô Thế Xương cũng biết, chỉ lừa gạt một mình Tô Thế Thịnh hắn. Tô Thế Thịnh lập tức giải thích một hồi, nói bà đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hắn tin tưởng cách làm người của tỷ tỷ và ca ca mình, cũng tin tưởng phụ thân sẽ đối xử bình đẳng với cả ba tỷ đệ.

Vì tránh di nương lái nhai phiền lòng, người khác biết được lại lợi dụng chuyện này mà xúi giục gây chia rẽ tình cảm nên Tô Thế Thịnh dứt khoát lên núi cho thanh tịnh. Đây cũng là lý do hắn không tham gia náo nhiệt ngày mở bán trà đầu tiên lại một mình lên núi ở.

Chuyện này khiến Tô Ngọc Uyển vô cùng vui mừng. Cả hai đệ đệ đều được phụ thân dạy dỗ rất tốt.

“Đệ hỏi chuyện này làm gì?” Tô Thế Xương nhú mày hỏi lại: “Hôm đó không phải tỷ đã nói rõ ràng rồi sao? Nếu bí phương này là do phụ thân truyền lại, người sẽ không chỉ truyền cho tỷ mà không cho hai huynh đệ chúng ta biết. Cho nên cái này nhất định là do tỷ tự mình nghiên cứu ra. Cả hai vụ trà này đều do tỷ tự mình xuất thủ sao trà. Hơn nữa tỷ làm người thế nào đệ cùng Thịnh ca nhi đều rất rõ ràng. Tỷ là người công chính vô tư, đối xử với đệ đệ cũng vô cùng tốt. Chúng ta mặc dù ít tuổi nhưng cũng không đến nỗi không phân biệt được thị phi, bị người xúi giục vài câu liền nghi ngờ tỷ tỷ của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cùng nhau nói chuyện

Thấy Ân thị cuối cùng cũng ngừng khóc, Lý Phu Nhân thở ra một hơi nhẹ nhõm, có chút hối hận mình vì sao lại nhắc tới Tô Trường Thanh làm gì. Nếu như Ân thị cứ khóc mãi không ngừng thì bà cũng không có cách nào nói chuyện cầu hôn được, khổ nỗi nhi tử vẫn còn chờ ở đại sảnh đầu.

“Muội là người có phúc khí, nhi nữ đều có bản lĩnh, lúc này ta vừa gặp Xương ca nhi, chỉ nửa năm không thấy đã cao lên rất nhiều, cũng trưởng thành rồi.”

Nghe Lý Phu Nhân nhắc đến nhi tử của mình, Ân thị liền vui vẻ nói: “Hắn cũng là bất đắc dĩ thôi, cả ngày đều bận rộn theo tỷ tỷ quản lý trà sạn, cũng không đi học nữa.”

“Có bao nhiêu hài tử cho dù có ép buộc cũng không thể làm nên trò trống gì đó thôi, Xương ca nhi tuổi nhỏ đã có thể quản lý trà sạn tốt như vậy, trà xuân bán ra giá thành cũng cao nhất huyện, có ai mà không khen ngợi đâu.” Lý Phu Nhân từ lúc còn trẻ đã phải một tay lo liệu sinh ý trong nhà nên cũng có chút bản lĩnh, trong lòng muốn nhắc đến Tô Ngọc Uyển, nhưng miệng vẫn không ngừng khen ngợi Tô Thế Xương.

Làm mẫu thân có ai lại không muốn nghe người ta khen ngợi nhi nữ của mình, Ân thị nghe vậy thì vô cùng thoải mái, mặt mang ý cười nhưng vẫn khiêm tốn nói: “Hắn cũng chỉ là đi theo học hỏi thôi, mọi chuyện đều do Uyển tỷ nhi cùng Mã chương quầy làm cả.”

Lý Phu Nhân thấy bà nhắc tới Tô Ngọc Uyển thì thầm vui vẻ, vội vàng phụ họa theo: “Thấy không, ta đã nói muội là người có phúc mà, nhi tử đã như vậy, nữ nhi cũng không chịu thua kém, chỉ là một tiểu cô nương mà còn giỏi giang hơn cả một đồng thiếu gia, lão gia đọc sách nhiều năm, nghiên cứu ra được bí phương sao trà mới, chuyện này a, ngoại trừ Đại Phương đại sư ra còn chưa có ai làm được đâu. Muội có thể có được một đôi nhi nữ tốt như vậy làm sao mà không vui vẻ, đôi lại là ta chỉ sợ nửa đêm cũng sẽ cười tỉnh ấy chứ.”

Chuyện bên ngoài từ trước tới nay Tô Trường Thanh cũng không nói cho Ân thị biết mà chính bà cũng không có hứng thú. Chuyện bí phương Tô Ngọc Uyển sợ Ân thị trong lòng sinh nghi, lại lo người khác lợi dụng bà tới đối phó mình, chia rẽ tình cảm mẹ con nên từ sớm đã để Lê ma ma tiết lộ cho Ân thị, đồng thời cũng tẩy não bà, nói bí phương kia vốn là Tô Ngọc Uyển tự mình nghiên cứu ra, nàng nếu muốn chia sẻ với hai đệ đệ thì chính là đại ân, nếu không muốn thì cũng chẳng có gì quá phận. Dù sao nó cũng không phải là đồ của Tô gia, tự nhiên phải do chính nàng làm chủ.

Ân thị vốn chịu ảnh hưởng sâu sắc của lễ giáo nên rất coi trọng đạo đức nhân nghĩa, không phải đồ của mình thì không thể lấy, chỉ lo an phận thủ thường, không sinh tạp niệm. Bà lại là người không có chủ ý, nghe Lê ma ma nói vậy thì cũng đồng ý.

Hôm nay nghe Lý Phu Nhân nhắc đến chuyện này Ân thị cũng chỉ cười cười nói: “Là Uyển tỷ nhi nhất thời may mắn thôi, cũng không tính là gì.”

“Uyển tỷ nhi đúng là người có phúc khí.” Lý Phu Nhân nói.

Bà ta dọn đường lâu như vậy cảm thấy đã đến lúc thu lưới rồi, bèn nhìn Tô Ngọc Uyển trách cứ: “Vốn dĩ hôm nay ta cũng không muốn tới, nhưng mà Minh ca nhi cứ năn nỉ mãi nên ta mới phải bất đắc dĩ đến đây.”

Bà ta không nói thêm gì nữa, vượt vượt quần áo xong thì ngồi thẳng người lên nghiêm túc uống trà. Ân thị tuy tính tình có chút yếu đuối nhưng cũng không phải vụng về, vừa nghe cũng biết bà ta đây là muốn nói chính sự, hơn nữa còn là chuyện liên quan đến hôn sự của Tô Ngọc Uyển. Bà không khỏi nhìn nữ nhi một cái rồi lại nhìn Lý phu nhân, chờ bà ta nói tiếp.

Lý Phu Nhân vốn muốn làm bộ làm tịch một chút để Ân thị cùng Tô Ngọc Uyển vội vàng mở miệng trước, phía sau bà ta liền dễ nói. Ai ngờ Tô Ngọc Uyển chỉ ngồi yên tự tiểu nhìn bà không nói gì, ngay cả Ân thị tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không biểu hiện gì thêm khiến tính toán của bà ta rơi vào khoảng không.

Lý Phu Nhân đành phải buông chén trà, ho một tiếng, dùng khăn lau miệng rồi mới nói: “Uyển tỷ nhi nhà muội lúc đầu cũng quá kỳ cục đi, cả ngày đều xuất đầu lộ diện, nàng chạy lên núi thì cũng thôi đi, còn đến trà sạn, đó là nơi nào a, hạ nhân đều là nam tử, một cô nương như nàng cả ngày đều tiếp xúc với bọn họ chẳng phải sẽ khiến người ta đàm tiếu hay sao? Cho nên ta mới phải tâu tâu của Minh ca nhi tới nói nàng một chút, nhưng nàng lại đầy miệng ác ngôn, đuổi người ta ra ngoài. Ta niệm tình nàng tuổi nhỏ lại mới tang phụ nên tâm tình không tốt cũng có thể thông cảm mới tìm một cơ hội hẹn nàng tới trà lâu khuyên nhủ. Kết quả thì sao? Trong mắt nàng lại hoàn toàn không có chỗ cho người bà bà tương lai này, ngôn ngữ bất kính khiến ta vô cùng tức giận.”

Nói đến đây Lý Phu Nhân nghiêm khắc nhìn Tô Ngọc Uyển, một bộ mình vẫn đang rất tức giận. Bà ta muốn tỏ vẻ một chút khiến Tô Ngọc Uyển kinh sợ, sau này sẽ tôn trọng bà ta một chút, nào ngờ Tô Ngọc Uyển cũng thẳng tắp nhìn lại, chẳng những không thẳng thốt xấu hổ, ngược lại còn cười như không cười, tựa hồ đã nhìn thấu tất cả tính toán của bà.

Bên kia Ân thị vừa nghe Lý Phu Nhân nói vậy thì nổi giận. Nữ nhi của mình nhìn thế nào cũng thấy tốt, há có thể để cho người chỉ trích? Hơn nữa Lý gia lui hôn bà còn chưa tìm người tính sổ đâu, hôm nay lại chạy tới đây nói hươu nói vượn trước mặt, thật là không biết xấu hổ.

Ân thị trầm mặt nói: “Người không phải vì chuyện này mà lui hôn hay sao? Bây giờ còn chạy tới đây làm gì? Chẳng lẽ cho là Tô gia chúng ta không có ai? Còn nữa, người lấy tư cách gì mà tới đây chỉ trích nữ nhi của ta? Nàng tuy không còn cha nhưng cũng còn có nương là ta dạy dỗ, không cần phụ nhân lo lắng. Người vẫn nên về nhà dạy dỗ nhi tử của mình cho tốt đi, đừng để gặp ai cũng kéo vào phòng mà làm hồng thanh danh của mình.”

Tô Ngọc Uyển sững sờ nhìn mẫu thân rồi lại không nhìn được mà bật cười. Nàng thật không ngờ mẫu thân yếu đuối nhà mình cũng có lúc sẽ độc miệng như vậy. Xem ra Lý phu nhân đúng là đã chạm phải nghịch lân của bà rồi. Nhìn mẫu thân bảo vệ mình như vậy, trong lòng Tô Ngọc Uyển cũng sinh ra ấm áp, nhìn Lý Phu Nhân cũng thuận mắt hơn nhiều.

Lý Phu Nhân vốn đã tính toán trước, nhưng Tô Ngọc Uyển lại ra bài không như dự đoán khiến bà phải thay đổi kế hoạch. Không ngờ lời còn chưa nói hết đã bị Ân thị đánh trở về, Tô Ngọc Uyển lại làm như không hiểu thì trong lòng bức bối muốn thổ huyết. Nếu theo tính tình của bà, lúc này chỉ hận không thể phát tay áo mà đi rồi, nhưng nghĩ tới nhi tử cầu xin lại phải cố nhịn xuống, trong lòng thì chờ Tô Ngọc Uyển vào cửa Lý gia, nhất định sẽ hung hăng trừng trị nàng, khiến nàng nửa chết nửa sống cả đời mới thôi.

Vì khát khao tương lai “tốt đẹp” này, bà ta cố nén oán hận, cười cười trấn an Ân thị: “Phu nhân đừng vội, nghe ta nói hết đã.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phiền não

Ân thị có thể nói được lời kia đã là khó được. Thấy Lý Phu Nhân xuống nước, bà cũng không tiện trưng lên mặt mũi nữa, hơi hòa hoãn gật đầu: “Người nói đi.”

Lý Phu Nhân định thể hiện uy phong bà một chút, nhưng xem thái độ của Ân thị cùng Tô Ngọc Uyển cũng không giống như muốn gả cho nhi tử nhà mình. Có bao nhiêu nhà tốt tới cửa cầu thân như vậy, công bằng mà nói thì Lý gia so với bọn họ cũng không được coi là xuất chúng. Tô Ngọc Uyển mặc dù trong lòng vẫn có Ngọc Minh đi chăng nữa cũng sẽ làm bộ làm tịch một chút. Nếu bà còn mạnh miệng chỉ e Uyển tỷ nhi lại bướng bỉnh lên, vậy thì càng không xong.

Bà ta nghĩ nghĩ một chút mới nói: “Ta lúc này là nói lý do vì sao lúc trước phải từ hôn. Chỉ là sau khi về nhà Minh ca nhi vẫn luôn oán trách ta, nói ta không nên giấu hân từ hôn. Hân vẫn luôn nhớ mãi không quên Uyển tỷ nhi, muốn ta lại lần nữa đính hôn. Con cái đều là nợ của cha mẹ, nhi tử không cao húng, ta làm mẹ cũng không thể vui vẻ. Vì thế sau khi suy nghĩ nhiều lần liền tới đây xin được nghị thân lần nữa, cũng mang theo cả sính lễ lúc trước rồi. Đây là danh sách lễ vật.”

Nói xong thì lấy danh sách ra đưa cho nha hoàn phía sau mang tới cho Ân thị.

Ân thị liền ngẩng đầu lên nhìn Tô Ngọc Uyển. Bởi vì Tô Ngọc Uyển lần trước nổi giận khiến bà trong khoảng thời gian này đối mặt với nàng vẫn luôn có chút thấp thòm, sợ mình lại chọc phải chuyện gì khiến nữ nhi không cao húng. Chuyện này lại liên quan đến hôn sự của nàng, nên bà cũng không dám tự chủ trương, hết thấy đều nghe theo nữ nhi mới tốt. Nữ nhi nguyên ý nói lại đoạn duyên phận này với Lý gia bà tuy không hài lòng nhưng cũng sẽ không phản đối. Nếu nữ nhi không muốn, vậy cứ trực tiếp cự tuyệt là xong. Dù sao thiệp cầu hôn còn để cả một chồng bên kia, không lo nữ nhi không gả được.

Tô Ngọc Uyển cũng không nói chuyện, chỉ đưa tay bưng chén trà tới trước ngực, tay kia liền cúi về phía này. Đây là bưng trà tiễn khách.

Lý Phu Nhân trầm mặt, đây là nàng không muốn gả cho nhi tử của mình.

Ân thị nhìn động tác của nữ nhi cũng hiểu được, nhàn nhạt nói với Lý Phu Nhân: “Không cần, nhi tử nhà ta dù sao cũng còn nhỏ, còn cần Uyển tỷ nhi chống đỡ môn hộ thêm vài năm, không thể tránh khỏi chuyện xuất đầu lộ diện. Nếu phu nhân đã không hài lòng nữ nhi nhà ta, sau này mẹ chồng nàng dâu cũng khó ở chung, việc hôn nhân một khi đã lui thì cứ như vậy đi, người lại đi tìm một con dâu khác cho vừa lòng. Uyển tỷ nhi nhà ta cũng sẽ có người khác tới cưới thôi.”

Mặt Lý Phu Nhân đen như đất nòi, bà ta nâng mắt lên nhìn Tô Ngọc Uyển: “Uyển tỷ nhi cũng nghĩ như vậy sao? Minh ca nhi nhà ta vẫn luôn nhớ tới người, vậy mà người lại vô tình vô nghĩa, quay đầu liền nhớ nhung nam nhân khác sao?”

Người nhu nhu nhược như Ân thị nghe được lời này sắc mặt cũng trở nên khó coi. Hôm trước vì xúc động mà đánh Ngụy thị một bạt tai không những không bị trách phạt, ngược lại còn được Lê ma ma tán dương, Tô Ngọc Uyển cũng thân thiết hơn rất nhiều khiến đáy lòng bà cảm thấy chuyện buồn hân như vậy hình như cũng không có gì xấu, có chút hoài nghi phụ thân dạy mình hành xử khiêm nhường cũng chưa hẳn là đúng.

Bây giờ người ta lại đến trước mặt mình khi dễ nữ nhi Ân thị liền bật dậy, hung dữ nhìn Lý Phu Nhân hỏi: “Người vừa mới nói gì?”

Lý Phu Nhân khiếp sợ. Hai nhà qua lại nhiều năm, Ân thị làm người thế nào bà ta rất rõ ràng. Nhưng bây giờ Ân thị lại thay đổi hoàn toàn, nếu mình còn dám nói thêm một câu không phải chắc hẳn bà ấy cũng sẽ nhào tới đánh.

“Không... không có gì?”

Lý Phu Nhân khiếp đảm càng khiến Ân thị thêm tin tưởng, hùng hổ nói: “Người nếu còn dám nói hươu nói vượn làm hỏng thanh danh nữ nhi của ta, chúng ta sẽ không tha cho người!”

Lý Phu Nhân từ trước đến nay đều là người hiếu thắng, trước nay ở chung với Ân thị đều là người ở trên nhìn xuống, vừa rồi chỉ là bất ngờ nên mới hoảng sợ. Bây giờ hồi phục tinh thần lại thì thẹn quá hóa giận bất chấp nói: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Mới từ hôn được mấy ngày nàng liền mơ ước nam nhân khác, có biết xấu hổ không vậy? Chính mình dám làm lại không dám để cho người ta nói hay sao?”

Ân thị vốn không giỏi cãi nhau, tuy tức giận nhưng nhất thời cũng không biết phải nói gì cho phải. Nhưng bà không nói không có nghĩa là Tô Ngọc Uyển không nói. Ý đồ của Lý phu nhân nàng cũng hiểu rất rõ, từ nãy đến giờ vẫn ngồi ở một bên chỉ vì muốn xem thử bà ta có thể vô si tới mức nào mà thôi.

Thấy mẫu thân bí lời, Tô Ngọc Uyển liền nhàn nhạt lên tiếng: “Lui thân rồi, từng người tự do hôn phối, không can thiệp chuyện của nhau, dù sao cũng tốt hơn người nào đó trong người đang có hôn ước còn câu tam đáp tứ với người ngoài trong tang lễ của nhạc phụ.”

Nhắc tới chuyện này mặt Lý phu nhân liền trắng bệch.

Sau khi lui thân bà vốn đã đến nhà Huyện thừa thông qua miệng phu nhân nhà người ta rải lời đồn, đem chuyện từ hôn đồ hết lên đầu Tô Ngọc Uyển. Kết quả tin đồn còn chưa phát tán, chính miệng phu nhân Huyện thừa đã sửa lại tin đồn, sinh động kể lại chuyện Lý Ngọc Minh mất qua mày lại với thân thích nhà mẹ đẻ của Tô gia nhị phu nhân, sau đó lại còn thông đồng với nhau như thế nào, Lý Ngọc Minh bởi vì thấy Tô Ngọc Uyển phát ban chưa khỏi mà từ hôn ra sao giống như bà ta tận mắt nhìn thấy vậy.

Thanh danh Lý Ngọc Minh liền hồng bét, chuyện hấn ở biệt viện kim ốc tàng kiều, mê luyến thôn nữ còn khiến người ta hoài thai, trong nhà còn có mười mấy nha đầu thông phòng đợi sẵn đều bị người ta đem ra bàn luận say sưa. Khiến Lý Phu Nhân bà đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trích, nói nàng đích thứ bất phân, con dâu còn chưa gả vào liền thúc giục nhi tử nạp thiếp, nhanh chóng sinh con để khai chi tán diệp.

Bây giờ trong thành phàm là nhà yêu thương khuê nữ đều không nguyện ý cùng Lý gia kết thân. Cho dù nhân gia không yêu thương khuê nữ của mình chỉ chú trọng lợi ích nhưng nghe được lời đồn như vậy thì cũng không muốn, trong phòng Lý thiếu gia có cả một đồng thông phòng thị thiếp, còn sinh ra một đoàn thứ tử thứ nữ. Nữ nhi nhà mình gả qua đó ai biết có thể sinh được nhi tử hay không, sinh xong có thể nuôi được không là một chuyện, sau này lại được phân bao nhiêu gia sản lại là chuyện khác. Chuyện gì cũng không thể chắc chắn nhưng nữ nhi nhà mình nếu bây giờ gả qua nhất định sẽ phải nhận cái thanh danh ham lẽ hời tiền mà bị người chỉ trích, chuyện làm ăn lỗ vốn như vậy ai lại nguyện ý làm chứ?

Đương nhiên những người có gia cảnh bần hàn thì lại khác, nhưng mà người bần hàn sa cơ thất thế làm sao lọt được vào mắt xanh của Lý Phu Nhân. Đây là cưới chính thê chứ không phải nạp thiếp, dù sao cũng phải môn đăng hộ đối, có thể giúp được Lý gia mới tốt.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nhà môn đăng hộ đối với Lý gia có ai lại nhìn trúng một kẻ thanh danh nát bét như Lý Ngọc Minh? Đây chính là một vòng luẩn quẩn không có lối ra. Cho nên một khi Tô Ngọc Uyển nhắc tới chuyện này, Lý Phu Nhân lại càng thêm câu giận.

Tô Ngọc Uyển cũng không kiên nhẫn tranh chấp với bà ta, nhủu mày hỏi lại: “Hôm nay phu nhân tới đây là vì chuyện gì? Không phải tới để chỉ trích nương ta nhận thiếp cầu thân của người khác đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Mạnh di nương

Lý phu nhân muốn phản bác lại không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ muốn phát tay áo bỏ đi cho xong nhưng nhớ tới nhi tử vẫn còn đang đợi ngoài kia thì đành phải nén giận, xụ mặt nói: “Trong lòng Minh ca nhi vẫn luôn nhớ đến ngươi, cũng không so đo chuyện trước kia, chỉ mong có thể nói lại đoạn duyên phận dang dở này với ngươi lần nữa.”

Tô Ngọc Uyển nhếch môi cười trào phúng: “Vậy thì không cần đâu, Lý gia các người vẫn nên tìm giai tửc* khác thì hơn.” Nói xong thì trầm mặt, bụng chén trà lên tiền khách.

*Giai tửc**: ý là con dâu phù hợp tiêu chuẩn của Lý gia á.

Lập Xuân liền bước lên một bước, đưa tay mời: “Lý phu nhân mời.”

Lý phu nhân đứng lên, mặt lúc đỏ lúc trắng, cắn răng nói ra điều kiện mà hai mẹ con bà đã thỏa thuận trước đó: “Nếu ngươi gả qua nhà chúng ta, nể mặt Minh ca nhi, ta cũng sẽ không gây khó dễ cho ngươi, ngược lại còn đương như nữ nhi ruột thịt mà đối đãi. Còn nữa lời đồn đãi bên ngoài kia cũng không phải là sự thật, nữ nhân họ Mạnh kia không hề mang thai. Nếu ngươi đáp ứng hôn sự này, chúng ta sẽ lập tức phái người đưa nàng đi xa, trước khi ngươi sinh hạ hài tử, Minh ca nhi sẽ không có bất kỳ thứ từ, thứ nữ nào hết.”

Tô Ngọc Uyển cũng không nhìn bà ta, chỉ nói với Lập Xuân: “Còn thất thần ở đó làm gì? Nhanh đưa người ra ngoài đi.”

“Ngươi, ngươi...” Lý phu nhân cảm thấy mình đã xuống nước đến mức này mà Tô Ngọc Uyển vẫn không chịu nhượng bộ thì vô cùng tức giận, chỉ hận sấm sét không thể một đạo giáng xuống đánh chết Tô Ngọc Uyển ngay lập tức cho hả giận.

Tô Ngọc Uyển lại không thêm để ý, chỉ quay đầu nói chuyện với Ân thị: “Nương, phòng bếp có làm mấy món điểm tâm mới, con gọi nha hoàn bưng lên cho người nếm thử nha.”

Nếu là trước đây, cho dù Ân thị có không thích Lý phu nhân thế nào đi nữa cũng sẽ ôn tồn tiễn khách. Nhưng bây giờ bà vừa sợ bản thân nhu nhược sẽ

khiến nữ nhi không vui mà xa cách với mình cho nên cũng không dám nhiều chuyện. Hơn nữa chính bà cũng cảm thấy buồn bực với hành vi của Lý phu nhân nên cũng không thêm để ý, gạt đầu với Tô Ngọc Uyển nói: “Làm món gì vậy? Đứng lúc nướng cũng đang đói.”

Lý phu nhân thấy hai mẹ con Tô Ngọc Uyển không muốn tái nghị hôn với nhà mình mà Lập Xuân một bên vẫn luôn thúc giục thì đen mặt, phát tay áo ra ngoài.

Vừa ra tới cửa đã thấy Lý Ngọc Minh đợi ở đằng kia. Tô Thế Xương mặc dù tuổi nhỏ nhưng miệng lưỡi cũng không chịu thua kém, hẳn còn hận đám người Lý gia hơn cả Ân thị, cho nên nói chuyện cũng không cần để ý mặt mũi, hết chỉ cây đầu măng cây hộc lại trong tối ngoài sáng mà ám chỉ châm chọc cùng trào phúng khiến Lý Ngọc Minh đứng ngồi không yên, từ sớm đã ra ngoài sánh đôi.

Nhưng cho dù như thế hẳn vẫn vô cùng tự tin với bề ngoài phong lưu phóng khoáng của mình vẫn có thể bắt được tâm của Tô Ngọc Uyển. Nếu có thể đính thân thêm lần nữa, hẳn nhất định phải tìm cơ hội thu thập cậu em vợ này cho thật tốt.

Chỉ là nhìn mẫu thân tức giận đùng đùng ra tới hẳn lại cảm giác không ổn, đón đầu hỏi: “Nương, thế nào rồi?”

Người gác cổng Tô gia vẫn còn đang nhìn chằm chằm bên này nên Lý phu nhân cũng không tiện nói rõ, chỉ lạnh lùng phân phó: “Về nhà trước đã.” Xong thì vịn tay nha hoàn bước lên xe ngựa.

Lý Ngọc Minh trong lòng “lộp bộp” một chút, quay đầu nhìn về phía Tô gia, cắn răng bước lên xe.

.....

Lúc này ở đại phòng Tô gia, Tô Thế Xương đang vui vẻ trở về hậu viện tới sân của Ân thị, vừa vào cửa đã nghe nha hoàn bẩm báo với Tô Ngọc Uyển: “Tam thiếu gia đã về, đang đi thăm Mạnh di nương.”

“Đệ đệ đã về rồi à?” Tô Thế Xương vô cùng cao hứng hỏi.

Hắn cùng với Tô Thế Thịnh chơi với nhau từ bé, chính là Tiêu không rời Mạnh, thì Mạnh không rời Tiêu**. Bây giờ Tô Thế Thịnh lên núi, hẳn lại bận chuyện trà sạn nên hai huynh đệ đã mấy ngày chưa gặp nhau. Hắn còn đang muốn khoe khoang bản thân mình có bao nhiêu uy vũ khi chế nhạo Lý Ngọc Minh nữa đó, Tô Thế Thịnh về lúc này thật là đúng lúc.

***Tiêu không rời Mạnh, Mạnh chẳng rời Tiêu: Mạnh với Tiêu ở đây là nói đến Mạnh Lương và Dương Diên Chiêu trong “Dương gia tướng”. Hai ông này là huynh đệ kết nghĩa, gắn bó keo sơn, như hình với bóng. Câu này là để chỉ tình cảm gắn bó vô cùng thân thiết và sâu đậm.*

Tô Ngọc Uyển nhúm mày hỏi: “Mạnh di nương lại giờ trò gì nữa?”

Nàng còn chưa dứt lời, Lữ ma ma đã tới nơi liền cung kính bẩm báo: “Mạnh di nương buổi sáng liền ồn ào nói đau bụng không thoải mái. Bởi vì thời gian này bà ấy đều như thế nên nô tỳ mới không kinh động phu nhân và cô nương mà tự chủ trương thỉnh Lý đại phu tới khám rồi. Nhưng mà lúc này bà ấy đột nhiên hai mắt trắng dã, hấp hối, trông có vẻ rất nghiêm trọng. Phu nhân và cô nương xem có nên mời Hoắc đại phu đến khám một chút hay không ạ?”

Ân thị vừa nghe thì vội vàng phát tay nói: “Nhanh đi mời Hoắc đại phu đi. Uyển tỷ nhi có muốn đi xem thử không?” Bà nói xong cũng không chờ Tô Ngọc Uyển trả lời đã đứng dậy.

Lữ ma ma nhìn Tô Ngọc Uyển đợi lệnh.

Tô Ngọc Uyển phân phó Hạ Chí đi mời Hoắc đại phu rồi mới nói với Lữ ma ma: “Người ở lại đây một lát.”

Hạ Chí lĩnh mệnh ra ngoài còn Lưu ma ma cung kính đứng đợi ở một bên chờ Tô Ngọc Uyển hỏi chuyện. Tô Ngọc Uyển lại nhìn Ân thị nói: “Nương, người ngồi xuống trước đã, đợi nữ nhi hỏi mấy câu xong lại đi cũng không muộn.”

Tô Thế Xương vốn định đi theo Ân thị nhưng nghe được lời này thì ngồi trở lại. Ân thị cũng ngồi xuống ghế.

“Ta hỏi nguoi, tam thiếu gia là tự mình trở về hay là Mạnh di nương cho người kêu về?” Tô Ngọc Uyển hỏi.

“Là Mạnh di nương phái người gọi thiếu gia về.” Bà nói xong cũng hơi nhíu mày, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

“Lý đại phu nói bệnh tình của Mạnh di nương thế nào?”

“Lý đại phu nói bệnh không nghiêm trọng, chỉ là ăn đồ hóng mà thành, chỉ cần uống hai thang thuốc là không sao.” Lữ ma ma đã phát hiện chỗ không thích hợp nên cũng không đợi Tô Ngọc Uyển hỏi đã kể lại toàn bộ bệnh trạng của Mạnh di nương trong thời gian qua: “Thỉnh thoảng bệnh mới phát một chút, Lý đại phu cũng không nhìn ra bệnh, chỉ nói là do ăn đồ không hợp mà hóng bụng thôi. Lão nô cũng hỏi qua nha hoàn hầu hạ của di nương, bà ấy đều ăn thức ăn bình thường, làm sao lại bị hóng bụng được. Bởi vì bệnh không nghiêm trọng nên lão nô cũng không lưu tâm, là sơ sót của lão nô.”

“Nguoi một ngày bận nhiều việc như vậy, không lưu tâm cũng là chuyện bình thường, không cần phải tự trách.” Tô Ngọc Uyển biết Lữ ma ma trong thời gian này bởi vì nàng liên tục xảy ra chuyện, hết hủy dung lại đến chuyện từ hôn mà vô cùng lo lắng, mới không có tâm tư đi chú ý Mạnh di nương, bởi vậy nàng cũng không trách bà ấy.

“Lần bệnh nặng này của Mạnh di nương, ngoại trừ cho người gọi tam thiếu gia về bà ấy còn nói gì nữa không?” Tô Ngọc Uyển lại hỏi.

Lữ ma ma nhìn Tô Ngọc Uyển kỳ quái đáp: “Miệng di nương vẫn luôn gọi ‘Đại cô nương...’.”

“À...” Tô Ngọc Uyển tức cười, đứng lên nói: “Chúng ta đi xem thử.”

Ân thị tuy không hiểu hai người có ý gì, nhưng cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, chỉ đỡ tay nha hoàn ra ngoài. Ngược lại Tô Thế Xương hình như đã nghĩ đến chuyện gì đó, đi lại gần Tô Ngọc Uyển thấp giọng hỏi nàng, Tô Ngọc Uyển nhìn hắn hơi lắc đầu: “Cũng chỉ là phỏng đoán, lát nữa gặp rồi mới biết có phải hay không.”

.....

Mạnh di nương là di nương duy nhất của đại phòng sinh được con trai, nên được ở trong sân viện phía tây. Sân viện này hoa cỏ tươi tốt, phòng ốc cũng xinh đẹp không thua kém gì chính viện của Ân thị, hơn nữa bởi vì không nằm ở trung tâm phủ trách cho nên sân viện cũng rộng rãi, so với nhà chính lại càng thêm thoải mái.

Lúc Tô Ngọc Uyển cùng mấy người Ân thị đến nơi, Hoắc đại phu đã tới rồi, đang bắt mạch cho Mạnh di nương. Mạnh di nương nghe tiếng Ân thị thì vội vàng rút tay lại, yếu ớt hô một tiếng “Phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Giả bệnh

Lúc đoàn người Ân thị tiến vào, Tô Thế Thịnh đã đứng lên hành lễ. Nhìn thấy mạnh di nương như vậy thì vội vàng quay lại bắt lấy cánh tay của di nương nói: “Di nương, để đại phu bắt mạch trước đã.”

Hoắc đại phu nhíu mày, thu tay lại đứng lên, xoay người chấp tay với Ân thị nói: “Tô đại phu nhân. Bệnh tình của di nương ta đã hiểu rõ, không cần bắt mạch nữa, chỉ cần kê mấy thang thuốc uống là được, cũng không có gì đáng lo ngại.”

“Làm phiền Hoắc đại phu.” Ân thị cũng đáp lễ rồi đi đến trước màn, nhẹ giọng an ủi Mạnh di nương: “Ngươi cứ yên tâm để Hoắc đại phu xem bệnh đi, không cần đa lễ.”

Cánh tay yếu ớt đang vươn lên sau màn hơi lung lay một chút cuối cùng cũng bắt được cái màn, dường như muốn kéo ra. Nha hoàn thiếp thân của Mạnh di nương liền tiến lên xốc màn, đưa đầu vào bên trong nhẹ giọng hỏi gì đó, một lát mới trở ra nói: “Di nương muốn nói chuyện cùng phu nhân và cô nương.”

Nữ quyến đã vào cửa Hoắc đại phu cũng không tiện ở lâu, lúc này đã sớm đứng ở một bên nói với bà tử: “Ngươi theo ta ra ngoài khai phương thuốc.”

“Hoắc đại phu mời đi bên này.” Bà tử dẫn Hoắc đại phu ra gian ngoài.

Tô Ngọc Uyển cũng vội vã ra theo, sau đó mới phân phó bà tử: “Được rồi, ngươi vào hầu hạ chủ tử đi.”

Hạ nhân cả phủ này không ai là không cung kính và sợ hãi Tô Ngọc Uyển, bà tử kia nghe nàng phân phó thì vui vẻ đáp ứng, lui vào trong phòng.

“Bệnh tình của bà ấy thế nào?” Tô Ngọc Uyển hỏi Hoắc đại phu.

Hoắc đại phu vừa viết phương thuốc vừa đáp: “Ăn phải bã đậu, nhìn thì có vẻ hung hiểm nhưng lượng dùng rất chuẩn xác, tạm thời sẽ chịu khổ một chút, chỉ cần uống vài thang thuốc là hết, cũng không ảnh hưởng tính mạng.”

Ông ấy viết xong toa thuốc thì ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Này cũng không phải chứng bệnh nan y gì, bằng y thuật của Lý đại phu cũng có thể cầm được.”

Tô Ngọc Uyển hơi nhếch môi, cười trào phúng. Tô Thế Xương vì không tiện vào phòng di nương nên vẫn đứng ngoài hành lang. Thấy Tô Ngọc Uyển đi theo Hoắc đại phu ra ngoài thì cũng vội vàng đi theo nghe ngóng. Lúc nghe được lời này thì quay sang nhìn Tô Ngọc Uyển, nhíu mày, ánh mắt mang theo sự tìm tòi nghiên cứu nhìn vào phòng.

Hắn bây giờ chỉ muốn biết một chuyện: “Tô Thế Thịnh có biết chuyện này hay không?”

Rèm cửa trong phòng hơi vén lên, nha hoàn ra ngoài trông thấy Tô Ngọc Uyển thì hai mắt sáng lên nói: “Đại cô nương, tam thiếu gia mời cô nương vào trong.”

Tô Ngọc Uyển cười như không cười nhìn Tô Thế Xương một cái rồi mới cúi đầu đi vào phòng trong.

Tô Thế Xương do dự một lát, nhìn quanh bốn phía thấy Hạ Chí đang đứng cạnh Hoắc đại phu thấp giọng nói gì đó thì vội vàng đi qua, kéo kéo tay áo của nàng, thấp giọng nói: “Hạ Chí tỷ tỷ, tỷ vào trong nghe ngóng giúp đệ một chút, xem thử Mạnh di nương muốn nói cái gì với tỷ tỷ.”

Hạ Chí cùng Tô Ngọc Uyển bằng tuổi nhau, lúc này cũng đã mười lăm mà Tô Thế Xương vẫn còn là một tiểu tử mới mười hai. Từ trước đến nay nàng đều xem Tô Thế Xương như đệ đệ của mình, nghe hắn nói vậy thì cười đồng ý, xoay người vào phòng.

Hoắc đại phu cũng lười để ý chuyện xấu xa bên trong hậu viện, chỉ giao phương thuốc cho Tô Thế Xương nói: “Độc hai thang thuốc, mỗi ngày uống ba lần. Hai ngày sau nếu vẫn không cảm được thì ta lại tới xem.” Nói xong thì thu thập một chút đồ đạc rồi mang theo gã sai vặt ra cửa.

Bởi vì người trong phòng nhiều nên Lữ ma ma cũng không vào trong mà đứng ở ngoài hành lang. Thấy Hoắc đại phu ra về thì nhanh chóng trả tiền khám bệnh rồi phái hạ nhân đi theo ông ấy lấy thuốc.

.....

Trong phòng, Mạnh di nương mặt mũi vàng vọt, dung nhan tiều tụy, chỉ để nha hoàn bà tử đỡ mình ngồi dậy cũng khiến bà ta thở hổn hển. Mạnh di nương bắt lấy cánh tay Tô Ngọc Uyển, há miệng muốn nói gì đó, nhưng bởi vì còn phải thở nên nửa ngày cũng không nói ra lời.

Đột nhiên bà ta nhắm mắt, rên rỉ, trán toát mồ hôi lạnh, đây là biểu hiện đau bụng muốn đi ngoài gấp.

“Nương, mọi người ra gian ngoài trước đi, trong phòng hơi bí bách, cũng không được tốt cho lắm.” Tô Thế Thịnh vội nói.

“Được.” Ân thị cũng biết nếu mình còn ở lại đây thì Mạnh di nương sẽ càng thêm bất tiện nên đứng dậy ra ngoài. Chỉ là mạnh di nương lại gắt gao bắt lấy cánh tay của Tô Ngọc Uyển, khàn khàn nói: “Đợi một chút, nô tỳ còn có chuyện muốn nói.”

Ân thị nghe Hoắc đại phu nói biết bệnh tình của di nương cũng không đáng ngại, nhưng nhìn bà ta như vậy lại thấy không ổn, cảm giác giống như người muốn trần trời lúc lâm chung thì do dự dừng bước, nhìn Tô Ngọc Uyển.

Mạnh di nương muốn tính kế Tô Ngọc Uyển, nàng làm sao có thể để bà ta dễ dàng đạt được mục đích? Dù sao cũng phải để bà ta ăn đủ một phen đau khổ đã rồi mới tính sau.

Tô Ngọc Uyển gạt tay Mạnh di nương ra, nhẹ nhàng trấn an: “Đại phu đều nói di nương không có gì đáng lo, chỉ cần uống vài thang thuốc sẽ khỏi. Bây giờ người chỉ cần an tâm dưỡng bệnh là được, muốn nói gì đợi hết bệnh lại nói cũng không muộn.” Nàng nói xong thì cũng bước nhanh ra cửa.

Ân thị hơi do dự một chút rồi cũng ra theo.

“Cô nương.” Mạnh di nương thê lương kêu một tiếng, đáng thương nhìn Tô Thế Thịnh. Tô Thế Thịnh hơi do dự nhưng cũng đuổi theo phía sau, chỉ là Tô Ngọc Uyển đi rất nhanh, không bao lâu đã xuống khỏi bậc thang đi về phía cửa viện rồi.

Ân thị vẫn còn ở gian ngoài, thấy hắn ra thì vội nói: “Tỷ tỷ người có việc gấp, để ta ở lại xem thử di nương muốn nói cái gì.”

Tuy cái nhà này Tô Ngọc Uyển là đương gia nhưng Ân thị vẫn là chủ mẫu, địa vị còn cao hơn cả Tô Ngọc Uyển. Mạnh di nương cũng chỉ là một di nương, bất luận có chuyện gì cũng nên là Ân thị tới quản mới đúng. Tô Ngọc Uyển dù sao cũng là một tiểu cô nương còn chưa gả, không tiện can thiệp vào chuyện tiểu thiếp của phụ thân. Cho nên Tô Thế Thịnh cũng không nghĩ nhiều, vội vàng dẫn Ân thị vào phòng.

Mạnh di nương vốn sợ mình đi ngoài sẽ làm phòng ở ô uế, khiến Tô Ngọc Uyển bức bối mới can rằng chịu đựng, chờ nói xong với Tô Ngọc Uyển lại đi sau. Nhưng mà Tô Ngọc Uyển lại không chịu vào, người vào là Ân thị.

Bà ta buồn bực, cũng không nhịn được nữa, “soạt” một tiếng liền bài tiết ra trong chần, trong nhà lập tức tràn ngập mùi hôi thối khó ngửi. Tô Thế Thịnh vội kéo tay Ân thị ra ngoài, vô cùng xấu hổ nói: “Xin lỗi nương, con cũng không ngờ di nương, bà ấy...” Hắn hơi đỏ mặt, cũng không có mặt mũi nói tiếp.

Ân thị lại không sao cả, còn trấn an hắn vài câu, chỉ là chính bà cũng biết lời này cũng không mấy tác dụng, nhìn thấy Lữ ma ma đứng ở bên ngoài thì vội hỏi: “Mới nãy Hoắc đại phu nói như thế nào?”

Lữ ma ma đã được Tô Ngọc Uyển dặn dò nên cũng không đem toàn bộ lời của Hoắc đại phu nói hết, chỉ nói: “Hoắc đại phu nói nhìn như hung hiểm nhưng thật ra cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần đem thuốc về nấu uống ngày ba lần sẽ không sao.”

Ân thị vỗ vỗ vai Tô Thế Thịnh: “Thấy không, nương đã nói rồi mà. Người cứ yên tâm đi, chuyện vườn trà cũng không cần phải lo nữa, nếu có việc gì tỷ tỳ người tự nhiên sẽ phái người đi lo liệu, người cứ ở nhà chăm sóc di nương thật tốt là được. Đợi bà ấy khỏe lại rồi tính tiếp.”

Tô Thế Thịnh dùng sức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Dạy dỗ

Tô Thế Xương giống như cái đuôi nhỏ đi theo Tô Ngọc Uyển về Thiên Ảnh các. Sau khi an vị xong xuôi hắn liền hỏi: “Chuyện này tỷ định làm thế nào?”

Tô Ngọc Uyển liếc hắn: “Nếu là đệ, đệ sẽ làm thế nào?”

“Đệ sẽ hỏi thẳng Thịnh ca nhi.” Trên đường tới đây, hắn vẫn luôn nghĩ tới chuyện này.

“Hỏi đệ ấy cái gì?”

“Hỏi đệ ấy có biết chuyện di nương giả bệnh hay không?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Tô Thế Xương nhú mày, nghi hoặc hỏi lại: “Sau đó không phải là tam đệ sẽ giải thích với chúng ta sao? Chúng ta còn cần phải làm gì nữa?”

Tô Thế Xương vẫn còn nhỏ, trước giờ chỉ lo đọc sách, Tô Trường Thanh tính chờ hắn tròn mười hai tuổi mới dạy dỗ hắn sau nên chuyện thương trường người lừa ta gạt thế này hắn cũng chưa từng được tiếp xúc, tự nhiên là sẽ không hiểu được những quanh co lòng vòng trong đó ngay. Tô Ngọc Uyển kiên nhẫn dạy dỗ đệ đệ: “Theo tỷ thấy, Thịnh ca nhi hẳn là cũng không biết di nương muốn làm gì, nếu không không nói đệ ấy nhất định không để Mạnh di nương chơi tâm nhân với chúng ta, cũng sẽ không thể nào biểu hiện tự nhiên như vậy được. Tam đệ đã không biết chuyện, người lại đi hỏi hắn như vậy, đoán xem đệ ấy sẽ có phản ứng như thế nào?”

Tô Thế Xương thử đặt mình là Tô Thế Thịnh nghĩ nghĩ một lát, nhú mày nói: “Tam đệ sẽ không vui, cảm thấy chúng ta không tin tưởng đệ ấy, còn bêu xấu di nương. Dù sao nói Mạnh di nương giả bệnh thì cũng sẽ không có mấy người tin tưởng. Cho dù chúng ta có nhắc lại lời của Hoắc đại phu thì Thịnh ca nhi cũng chưa chắc đã tin, có khi còn cho là chúng ta tính kế, vì không muốn giao ra bí phương cho hắn nên mới quanh co lòng vòng như thế. Một khi đệ ấy đã nghi ngờ, chúng ta muốn tỷ, đệ có thể tin tưởng nhau như trước kia chỉ sợ là rất khó.”

Tô Ngọc Uyển an lòng, yêu thương nhìn đệ đệ: “Đệ còn nhỏ đã có thể suy nghĩ chu toàn như vậy quả là hiếm có.”

Tô Thế Xương được tỷ tỷ khen ngợi thì đỏ mặt: “Nếu không phải có tỷ một bên dẫn dắt, đệ nhất định đã làm chuyện lỗ mãng rồi.”

Nhìn Tô Thế Xương biết suy nghĩ kín đáo lại không kiêu ngạo tự mãn như thế, Tô Ngọc Uyển càng thêm vừa lòng, bổ sung thêm phần Tô Thế Xương còn chưa nghĩ tới: “Hơn nữa cứ cho là tam đệ sẽ tin lời của đệ nói thì đã sao, Mạnh di nương chính là hi sinh thân mình để giành bí phương cho hắn, tuy có hơi ích kỷ nhưng lại xuất phát từ tình thương của một người làm mẹ, thì lại có gì đáng trách đâu. Mạnh di nương cũng chỉ hại chính mình chứ không hại ai khác có phải không? Như vậy tam đệ không những sẽ không chỉ trích di nương, ngược lại sẽ càng thêm cảm động sâu sắc. Mạnh di nương tính toán chúng ta vốn dĩ là sai, nhưng bây giờ lại trở thành người tốt, còn chúng ta ngược lại mới là người xấu. Thịnh ca nhi sẽ nghĩ tỷ đã nói sẽ không giữ riêng một mình mà chia sẻ với huynh đệ các người, vì sao lại không nói sớm một chút? Nếu ta đưa sớm, mẹ ruột của hắn cũng sẽ không phải chịu nỗi khổ này có phải không? Chuyện này cho dù chúng ta làm thế nào cũng đều sai.”

Tô Thế Xương nặng nề đáp: “Tâm kế của Mạnh di nương cũng thật đáng sợ.”

Tô Ngọc Uyển cũng không nói đúng sai, chỉ hỏi lại: “Vậy đệ nói xem chúng ta phải làm thế nào mới tốt?”

Lần này Tô Thế Xương không cảm thấy tỷ tỷ đang kiểm tra mình mà chính là đang kiên nhẫn dạy dỗ, cho nên hắn nghiêm túc suy nghĩ một chút, do dự nâng mắt: “Nếu không, chúng ta đừng làm gì hết?” Nói xong lại lắc đầu: “Nhưng mà như vậy thì lại quá tiện nghi cho di nương.” Bà ta chính là đầu sỏ chơi tâm kế với bọn họ, còn xúi giục chia rẽ tình cảm của mấy tỷ đệ như thế khiến hắn vô cùng chán ghét.

“Nếu cái gì cũng không làm, về sau Mạnh di nương chẳng phải sẽ càng thêm càn rỡ hay sao? Chúng ta phòng được một lần, hai lần chứ đâu thể phòng cả đời. Để một cái tai họa ngầm như vậy ở bên cạnh dù sao cũng không tốt. Còn nữa, Mạnh di nương cũng giống như vết nứt trên quả trứng gà vậy, không chừng sẽ dẫn ruồi bọ bầu lại đâu. Nếu nhị phòng lợi dụng chỗ sơ hở này để đối phó chúng ta, vậy chúng ta chẳng phải sẽ càng thêm bị động hay sao?”

Tô Thế Xương ban đầu chỉ nghĩ là chuyện trong nhà nên vẫn không quá đặt nặng nhưng nghe Tô Ngọc Uyển nói vậy thì càng nghiêm túc suy nghĩ. Có điều hắn dù sao cũng còn nhỏ, lại không có kinh nghiệm trạch đấu, nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được cách gì hay ho bèn ngẩng đầu lên, ngại ngần nói: “Tỷ, đệ không nghĩ ra được cách gì tốt, hay là tỷ dạy cho đệ đi.”

Tô Ngọc Uyển vốn chính là muốn dạy dỗ đệ đệ nên không nói, chỉ cười cười dẫn dắt: “Có một số chuyện là đệ nói cho hắn tốt hơn hay là để tự hắn nổi lên nghi ngờ mà chủ động đi điều tra nghe ngóng được tốt hơn?”

Tô Thế Xương nghĩ nghĩ, thoáng lộ ra tươi cười đáp lời: “Tự nhiên là để tam đệ tự mình sinh ra nghi ngờ mà đi điều tra tốt hơn, có như vậy hắn mới có thể tin tưởng mà không nghi ngờ chúng ta.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Hắn điều tra được mọi chuyện đều là Mạnh di nương tính kế, sau này cho dù Mạnh di nương có làm cái gì, hắn đều sẽ hoài nghi ba phần, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị bà ấy xúi giục làm bậy, đây cũng là cách tốt nhất để vá cái lỗ hỏng Mạnh di nương này.”

Tô Thế Xương dùng sức gật đầu: “Tỷ, đệ biết phải làm thế nào rồi.”

Tô Ngọc Uyển cổ vũ nói: “Đệ cứ thoải mái mà làm, không có gì phải sợ. Cho dù hiệu quả không tốt, khiến Thịnh ca nhi xa cách chúng ta đi nữa thì cũng là do tự hấn không đủ tin tưởng chúng ta. Như vậy cũng không có gì không tốt, ít nhất cũng giúp chúng ta sớm nhìn rõ được bản chất của hấn, không đến mức vào thời khắc mấu chốt còn bị người ta ở sau lưng đâm cho một đao. Muốn giải quyết cũng rất đơn giản, chờ đến khi các người thành thân liền phân gia là được. Đến lúc đó cho hấn một tòa nhà cùng một ít vườn trà và thôn trang, để hấn và di nương chuyển qua đó sống, hai người các đệ nước sông không phạm nước giếng, lễ tết mang theo thê nhi trở về ăn một bữa cơm là được.”

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh từ nhỏ đã lớn lên bên nhau nên tình cảm rất tốt, nghe Tô Ngọc Uyển miêu tả như thế thì cũng có chút khó tiếp thu. Nhưng mà nghĩ lại phụ thân hấn cùng hai vị thúc thúc sau khi trưởng thành đều vì gia đình nhỏ của mình mà tính toán, dần dần cũng trở nên xa cách, lục đục với nhau, cho dù là huynh đệ ruột thịt như Tô Trường Phòng và Tô Trường Đình cũng không ngoại lệ, hấn cũng bình thường trở lại.

“Tỷ cứ yên tâm, đệ hiểu ý của tỷ.” Đôi mắt trong veo của hấn càng thêm kiên định: “Đệ cứ làm trước, nếu có chỗ nào không ổn, tỷ lại nói cho đệ.”

Tô Ngọc Uyển không nhịn được đưa tay sờ sờ đầu của hấn. Tô Thế Xương nghiêng đầu tránh đi, tròng mắt liếc nàng: “Không được sờ đầu của đệ.”

Tô Ngọc Uyển cười vui vẻ. Đệ đệ thật là đáng yêu.

Bởi vì trà sạn còn việc phải làm nên Tô Thế Xương cũng chỉ ngồi một lúc liền cáo từ, nhưng Tô Ngọc Uyển lại nói: “Đừng vội, cứ ngồi thêm một lát đi.”

Tô Thế Xương nghi hoặc. Tỷ tỷ từ trước đến nay đều sẽ không ham vui mà bỏ lỡ chính sự, hôm nay vì sao lại...

Hấn còn chưa nghĩ xong đã thấy Hạ Chí vội vàng tiến vào bẩm báo: “Cô nương, tam thiếu gia cho người tới nói Mạnh di nương đã tốt hơn rồi, có chuyện muốn nói với người, thỉnh cô nương qua đó một chút.”

Tô Thế Xương tròn mắt, sùng bái nhìn Tô Ngọc Uyển, không nhịn được hỏi: “Tỷ làm sao biết?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tính kế

“Chuyện này thì có gì khó đoán đâu?” Tô Ngọc Uyển cười cười đáp, “...Hoặc đại phu đã kê đơn, bà ta cũng không thể nào không uống thuốc nằm vạ trên giường giả bệnh mãi được. Nếu không nhân cơ hội này nói ra, chỉ có thể giả bệnh thêm lần nữa. Giả một lần còn dễ nói, nếu lại giả thêm lần nữa sẽ không tránh khỏi bị người hoài nghi, hơn nữa còn phải chịu khổ da thịt thêm một lần, cho nên bà ta nhất định sẽ nói ra trước khi uống thuốc.”

Tô Thế Xương thờ dãi: “Nhân tâm thật là khó hiểu.”

Tô Ngọc Uyển cùng mấy người Lập Xuân, Hạ Chí buồn cười, một thiếu niên nho nhỏ như hấn lại có bộ dạng thâm trầm than ngắn thở dài như vậy, trông thế nào cũng thấy đáng yêu.

Đoàn người đi về phía viện của Mạnh di nương.

Phòng của Mạnh di nương tất nhiên đã được dọn dẹp qua, không những không có mùi lạ còn dùng huân hương xông qua, trong phòng vẫn còn vương lại hương thơm nhàn nhạt. Mạnh di nương cũng đã tắm rửa chải đầu, trông cũng có tinh thần hơn rất nhiều, nghe tiếng bước chân đi vào thì giậy giụa để nha hoàn đỡ lên, dựa vào đầu giường. Tô Thế Thịnh sẵn sóc cầm gối đầu kê sau lưng, lại dùng khăn lau mồ hôi lạnh cho bà ta.

Tô Thế Xương bởi vì muốn xem Mạnh di nương diễn kịch nên cũng theo vào. Hấn dù sao cũng chưa thành niên, trong phòng còn có cả Tô Thế Thịnh nên thấy hấn theo vào mọi người cũng không để ý.

Mạnh di nương ngồi xong rồi mới nhìn Tô Ngọc Uyển, yếu ớt gọi một tiếng: “Cô nương...”

lại duỗi tay một cái, nha hoàn mang ghế tròn đặt ở trước giường cho Tô Ngọc Uyển. Nàng cũng không khách khí, ngồi xuống ghế xong thì hơi cười cười nói: “Có chuyện gì mà Di nương phải gọi ta qua đây để nói? Hoặc đại phu cũng nói bệnh của người không có gì đáng ngại, chỉ cần uống hai thang thuốc, điều dưỡng mấy ngày sẽ khỏe lại. Có gì muốn nói, chờ bệnh tốt lên lại nói cũng không muộn.”

Mạnh di nương rơi nước mắt, nhẹ giọng nói: “Thân thể của ta, ta biết rất rõ, ta chỉ sợ là sắp không xong rồi, lời này nếu còn không nói, chỉ sợ sẽ không kịp nữa...”

Tô Thế Thịnh vừa nghe thì nóng nảy, há miệng muốn ngắt lời không cho mẫu thân nói tiếp thì Mạnh di nương đã đưa tay xua xua, ý bảo hấn đừng xen vào, lại nhìn chằm chằm Tô Ngọc Uyển nói: “Đại cô nương, ta cả đời này cũng chỉ có một hài tử là Thịnh ca nhi, nếu ta có mệnh hệ gì người ta không yên lòng nhất cũng chính là hấn.”

“Di nương...” Tô Thế Thịnh nghẹn ngào gọi một tiếng, rơi nước mắt.

Tô Ngọc Uyển gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta biết.”

Mạnh di nương cúi đầu lau nước mắt nhưng khi ngẩng lên hai mắt vẫn đầm lệ nói: “Hắn không đầu thai vào bụng của phu nhân, lại đến trên người có địa vị hèn mọn như ta, là hắn không có phúc khí, không thể làm huynh đệ cùng phụ cùng mẫu với cô nương.”

Đã nói đến mức này, Tô Ngọc Uyển cũng không thể không theo lệ thường mà an ủi người trước lúc lâm chung: “Di nương yên tâm, mặc dù Thịnh ca nhi cùng cha khác mẹ với chúng ta, nhưng từ trước đến nay ta đều xem hắn là đệ ruột thịt mà đối đãi, không khác gì Xương ca nhi.”

“Cô nương là người thiện tâm, sau này ắt sẽ gặp được vào nhà tốt, cả đời đều trôi qua suôn sẻ.” Mạnh di nương cười cười, chân thành nói.

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Đa tạ, mượn cát ngôn của di nương.”

Nói đến đây, Mạnh di nương chậm rãi thu liễm nụ cười, biểu tình có chút nghiêm trọng, vờn bàn tay khô héo dường như muốn kéo tay Tô Ngọc Uyển, nằng hơi nhẫn nại nhưng cũng không lập tức vờn tay ra.

Tô Thế Thịnh cầu xin gọi một tiếng “Tỷ...”

Tô Thế Xương liếc hắn, ần ần bất mãn. Nhưng Tô Thế Thịnh lúc này chỉ lo nhìn Mạnh di nương nên không nhìn thấy. Cũng may Tô Ngọc Uyển nghe hắn cầu xin thì vẫn vờn tay, cầm lấy tay Mạnh di nương.

“Đại cô nương, người nếu đã xem Thịnh ca nhi là thân đệ đệ, vậy bí phương kia người có thể hay không... có thể hay không cũng cho Thịnh ca nhi một phần? Các người đều là người một nhà, nếu huynh đệ nhà mẹ đẻ tốt, người ở nhà chồng cũng có thể đứng thẳng thắt lưng có phải không?” Mạnh di nương giống như hồi quang phản chiếu, lúc nói lời này tuy có hơi hờn hển nhưng trên mặt lại hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, hai mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm Tô Ngọc Uyển, giống như muốn xuyên thủng tâm trí của nàng, ép nàng phải đáp ứng vậy.

Tô Ngọc Uyển vẫn cười nhưng hai mắt lại trở nên lạnh lẽo, dùng sức rút tay về, nhàn nhạt nói: “Thịnh ca nhi là đệ đệ của ta, mặc dù di nương không có trận bệnh này ta cũng sẽ giao bí phương cho hắn cùng Xương ca nhi. Bí phương này tuy nói là ta tự mình nghiên cứu được nhưng ta cũng chưa từng có ý định độc chiếm.”

Nàng quay đầu nhìn Tô Thế Thịnh, trên mặt đã không còn tươi cười: “Chỉ là ta không biết Thịnh ca nhi có xem ta như tỷ tỷ của mình hay không thôi, dù sao hắn cũng có một mẫu thân tốt như di nương mà có phải không?” Mấy lời cuối cùng giọng điệu của nàng đã trở nên lạnh lẽo.

Tô Thế Thịnh bị nàng nhìn như vậy thì trong lòng có chút chột dạ, giống như mình đã làm chuyện gì có lỗi với nàng vậy. Chờ đến lúc hắn suy nghĩ kỹ càng, chính mình hình như cái gì cũng chưa làm, lại càng không có chuyện có lỗi với tỷ tỷ thì Tô Ngọc Uyển đã quay đầu đi, không thèm nhìn hắn nữa.

Tô Ngọc Uyển đứng lên, mặt không biểu tình nhìn Mạnh di nương trên giường nói: “Có những lời này, di nương hắn cũng nên an tâm dưỡng bệnh rồi đi? Người cứ nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta không quấy rầy nữa.” Nói xong thì xoay người ra ngoài, quyết tuyệt nói: “Xương ca nhi chúng ta đi thôi.”

Tô Thế Xương lạnh lẽo nhìn Tô Thế Thịnh một cái rồi cũng vội vã đuổi theo Tô Ngọc Uyển.

Tô Thế Thịnh bị thái độ của Tô Ngọc Uyển cùng Tô Thế Xương làm cho ngờ ngác, trong lòng ần ần bất an, phảng phất như trong nháy mắt kia, thế giới của hắn đã cách xa thật xa tỷ tỷ cùng cha ca rồi vậy.

“Di nương...” Hắn không biết phải làm sao gọi Mạnh di nương một tiếng.

Mạnh di nương cũng phát hiện không thích hợp, vội vàng nói: “Người... người mau đi theo đại cô nương cùng nhị thiếu gia giải thích đi, đừng để bọn họ hiểu lầm người.”

Tô Thế Thịnh giống như tìm được đường sáng, vội vàng đuổi theo, nhưng chờ hắn đuổi ra tới bên ngoài viện môn, Tô Ngọc Uyển cùng Tô Thế Xương đã qua khỏi khúc cua, không còn bóng dáng.

Nghĩ lại mẹ ruột đang trong lúc nguy hiểm sớm tối, Tô Thế Thịnh dùng bước, hơi do dự một chút lại xoay người trở về phòng.

Trong phòng Mạnh di nương vẫn giữ nguyên tư thế như lúc hắn ra ngoài, trên mặt càng thêm nôn nóng và lo lắng. Thấy hắn trở vào liền hỏi: “Thế nào rồi? Có nói không?”

Tô Thế Thịnh lắc đầu: “Bọn họ đi nhanh quá, không đuổi kịp.”

“Người đưa nhò này, đường chỉ có một đoạn như vậy, người cũng không biết đi thêm mấy bước xem bọn họ đi đâu sao?” Mạnh di nương bối rối.

P/s: nói thật, lúc edit những đoạn có nhân vật Mạnh di nương này mình rất bức bối, bà ta không chịu làm cái gì, chỉ ăn không ngồi rồi, đợi người ta nuôi mình, thấy nguy hiểm thì trốn vào phía sau, nghe được mùi ngon lại giở thủ đoạn tranh giành, rõ ràng là ăn mặc của đại phòng nhưng lại bắt tay với người ngoài tính kế nhà mình, vô cùng đáng khinh luôn.

Cũng không hiểu mắt mũi Tô Trường Thanh để đâu, cười mấy phòng thiếp thất đều là cực phẩm, nản. Đúng là ăn no rình mồi, bức hết cả mình.

Chương 68: Mã chương quay

“Không sao, có chuyện gì để hôm sau con nói với tỷ tỷ cũng được.” Tô Thế Thịnh ngồi xuống ghế tròn, rom róm nước mắt hỏi: “Di nương cảm thấy thế nào rồi?”

Mạnh di nương lúc này mới nhớ tới chuyện mình vẫn đang giả bộ bệnh tình nguy kịch, hơn nữa nhìn phản ứng của Tô Ngọc Uyển cùng Tô Thế Xương lúc này hình như cũng đã hoài nghi bà. Nếu bà không nhanh tốt lên, để bọn chúng tranh thủ nói bậy trước mặt Thịnh ca nhi, nói không chừng nhi tử sẽ xa cách với mình, vậy thì chỗ dựa duy nhất của bà ta cũng xong luôn.

Mạnh di nương vươn tay, nắm lấy áo Tô Thế Thịnh, trong mắt càng thêm lo lắng: “Có phải bọn họ tức giận rồi không? Chẳng lẽ lúc này nương đã nói sai cái gì sao? Sao ta lại cảm thấy giống như đại cô nương tức giận? Có phải tại nương nói năng cho người bí phương nên nương không cao hứng hay không?”

Lại đẩy Tô Thế Thịnh: “Người nhanh đi xin lỗi đại cô nương đi, nói là người cũng không cần bí phương, là di nương mê sảng nói lung tung thôi. Đừng để đại cô nương xa cách với người, đều tại nương suy nghĩ không chu đáo làm liên lụy tới người.” Nói đến đây liền rơi lệ đầy mặt.

Nhìn thấy mẫu thân như vậy, Tô Thế Thịnh vô cùng cảm động. Đây là mẹ ruột của hắn, cho dù sinh mệnh đang bị đe dọa vẫn luôn suy nghĩ cho hắn, tấm lòng này của di nương, cả đời này hắn cũng không bao giờ đáp hết được.

Hắn ôm chặt Mạnh di nương, khóc lớn: “Nương, người đừng bỏ lại con một mình, người nếu không còn nữa, nhi tử biết phải làm sao? Nương, nương...”

Mạnh di nương cứng đờ cả người, nhưng rất nhanh lại thả lỏng, vỗ vỗ lưng hắn đầy yêu thương, khóc nói: “Ừ, nương chỗ nào cũng sẽ không đi, sẽ luôn ở bên cạnh Thịnh ca nhi.”

Hai mẹ con ôm nhau khóc một lát, Mạnh di nương mới giã giũa, quay đầu hỏi nha hoàn: “Thuốc mà Hoắc đại phu kê đâu rồi, ta muốn uống thuốc, ta phải sống sót thật tốt, không thể bỏ Thịnh ca nhi lại một mình được.”

Nha hoàn vội chạy ra ngoài nói: “Đề nô tỳ đi xem thử.”

.....

Tô Thế Xương tuy đã trở lại phòng của Tô Ngọc Uyển nhưng vẫn cứ buồn bức không thôi. Tô Ngọc Uyển liếc hắn, cũng không nói gì, tự mình pha trà rồi đặt trước mặt của hắn.

Tô Thế Xương cảm chén trà uống một hơi cạn sạch, dùng sức đặt chén trà lên bàn: “Tỷ, đệ sẽ khiến hắn biết Mạnh di nương giả bệnh.”

Tô Ngọc Uyển nhìn Tô Thế Xương, có chút bất đắc dĩ hỏi: “Có nóng hay không?”

Tô Thế Xương lúc này mới phản ứng lại, vội vàng thè lưỡi ra khiến cho Tô Ngọc Uyển cùng với mấy nha hoàn trong phòng cười ngặt nghẽo.

.....

Hai ngày tiếp theo, Tô Thế Xương bắt đầu hành động, thủ đoạn của hắn cũng rất đơn giản, chỉ cần để Tô Thế Thịnh ngẫu nhiên nghe được lời của Hoắc đại phu nói với nha hoàn lúc trở lại tái khám, Thịnh ca nhi này sinh nghi ngờ tự nhiên là sẽ truy xét ngọn nguồn, sau đó liền phát hiện sự thật Mạnh di nương chỉ giả bệnh.

Tô Ngọc Uyển cũng chỉ có hai người đệ đệ này, tuy nói buông tay để Tô Thế Xương đi làm nhưng cũng không lơ là phản ứng của Tô Thế Thịnh. Cũng may Tô Thế Thịnh cũng không làm nằng nạt thất vọng, lúc biết được sự thật, hắn cũng không vì tấm lòng của di nương mà đồng tình, ngược lại còn muốn thay đổi tâm tính này của di nương. Có điều hắn cũng không nói chuyện này với Tô Ngọc Uyển cùng Tô Thế Xương.

Tô Thế Xương vô cùng thất vọng, oán giận nói với Tô Ngọc Uyển: “Uổng công chúng ta đối xử tốt với hắn như vậy, hắn biết được di nương tính kế tỷ tỷ lại vẫn thiên vị, giúp đỡ bà ta che giấu. Sau này đệ sẽ không đào tìm móc phôi mà đối đãi với hắn nữa.”

Tô Ngọc Uyển cười hỏi: “Nếu hắn không quan tâm tới tình mẫu tử, vì đại nghĩa diệt thân mà nói hết những chuyện Mạnh di nương đã làm với chúng ta, có phải đệ sẽ cảm thấy hắn tốt hay không?”

Tô Thế Xương sững sờ một lúc, nhũn mảy nghĩ nghĩ xong lại lắc đầu: “Vậy thì cũng không phải. Mạnh di nương cho dù có làm gì thì cũng là vì hắn. Nếu hắn ngay cả chút lương tâm này cũng không có...” Tô Thế Xương nói tới đây thì hơi dừng lại, thờ dãi một hơi: “Thôi được rồi, đệ tha thứ cho hắn.”

Tô Ngọc Uyển vỗ vỗ vai hân, cũng không nói thêm gì nữa.

.....

Bệnh của Mạnh di nương dần tốt lên, trà sạn Tô gia cũng tiến hành đợt mở bán trà xuân lần hai. Bởi vì lần đầu tiên vô cùng chấn động nên đã kéo theo không ít khách thương từ phủ thành bên kia tới, đẩy giá trà lên cao hơn nữa.

Sau khi bán xong, Mã chương quỳ tìm Tô Ngọc Uyển nói: “Cô nương, nếu không số trà còn lại chúng ta cũng đừng mang ra bán sí nữa. Ban đầu ta nghĩ, trà trang của chúng ta ở phủ thành, khách thương ở Huru Ninh thành cho dù có tới đây mua trà thì cũng không ảnh hưởng bao nhiêu tới sinh ý của chúng ta. Nhưng mà khách thương lần này còn có cả người của phủ thành. Bọn họ mua lá trà của chúng ta lại dùng chính trà này tới cạnh tranh với trà trang nhà chúng ta, hình như có chút không ổn. Hơn nữa, nếu chúng ta để dành trà này lại cho trà trang bán lẻ, lợi nhuận chắc hẳn sẽ còn lớn hơn nhiều.”

“Trà xuân của chúng ta lại không ít, nếu chỉ dựa vào bán lẻ, đã không thể tạo được tên tuổi, doanh số lại không đủ, trà mới chẳng phải sẽ thành trà cũ hay sao?” Tô Ngọc Uyển hỏi ngược lại.

“Nhưng cứ làm như thế này cũng không thỏa đáng.” Mã chương quỳ nhíu mày nói.

“Đúng là không thỏa đáng. Nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, trước cứ tạo danh tiếng tốt đã. Cái ta muốn bây giờ không phải lợi ích ngắn hạn mà là thanh danh của Diệp gia viên chúng ta, phải làm sao để sau này chỉ cần nhắc đến cây trà Tùng La thì khách nhân đều nghĩ ngay đến lá trà của Diệp gia viên. Đến lúc đó chúng ta lại mở thêm trà trang, quán trà tới vùng Tùng Giang hoài bên kia, rồi đẩy mạnh bán lẻ lên, khi đó mới chân chính là thời điểm thu lợi.”

Mã chương quỳ bị viễn cảnh tươi đẹp mà Tô Ngọc Uyển vẽ ra hấp dẫn, hai mắt tỏa sáng, vỗ tay nói: “Cô nương tính toán thật tốt!”

Nói thật, tuy Tô gia chiếm tiên cơ, tranh được một ít vườn trà trên núi Tùng La nhưng bởi vì tài lực không đủ nên vẫn luôn chật vật tìm cách sinh tồn giữa những đại trà thương khác. Tô Trường Thanh dốc hết sức lực mới có thể phát triển sinh ý như bây giờ. Mã chương quỳ cả đời đều làm buôn bán ở Tô gia nên tầm nhìn cũng chỉ giới hạn ở Huru Ninh thành này và Huy Châu phủ bên kia, chỉ hi vọng có thể kinh doanh tốt mà không bị người khác chiếm đoạt.

Nhất là trong tình cảnh bây giờ, Tô Trường Thanh đã qua đời, một tiểu cô nương như Tô Ngọc Uyển phải vất vả chống đỡ gia nghiệp, còn gặp phải đủ loại khốn cảnh. Trong suy nghĩ của Mã chương quỳ cùng Hoàng quân sự, Tô gia có thể duy trì như bây giờ đã là kết quả tốt nhất rồi, nào dám mơ tưởng đến chuyện gì khác nữa.

Lại không nghĩ tới Tô Ngọc Uyển mặc dù chỉ là một tiểu cô nương nhỏ, trước kia cũng chưa từng có kinh nghiệm buôn bán gì, chỉ đi theo bên cạnh Tô Trường Thanh vài năm học được một ít bản lĩnh, vậy mà khi tiếp nhận sinh ý của Tô gia, còn có thể thận trọng tính toán, tạo nên kỳ tích như bây giờ, ánh mắt còn vươn xa tới tận vùng Tùng Giang hoài phồn hoa mà thiết lập bàn cờ, có thể nói so với mấy tên cáo già xảo quyết trong Huru Ninh thành này cũng chỉ hơn chứ không kém.

Trong lòng Mã chương quỳ, Tô Ngọc Uyển bây giờ rất xứng với hai chữ “Yêu nghiệt”. Hân đứng lên chấp tay vái, cao giọng nói: “Hết thầy đều nghe cô nương phân phó.”

Tô Ngọc Uyển cũng đứng lên hoàn lễ: “Còn phải dựa vào Mã chương quỳ lo liệu.”

Chủ tớ hai người nhìn nhau cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Dặn dò

Năm ngày sau, trà sạn Tô gia lại tiến hành mở bán lần ba, giá bán lại tiếp tục bị đẩy lên cao hơn nữa.

Tô Trường Đình ở cách vách đồ ký sắp điên luôn, bức bối đi qua đi lại trong phòng, nói với Ngụy thị: “Nàng ta lúc này đã vớt được không biết bao nhiêu là bạc!” lại hỏi “Mạnh di nương bên kia không có động tĩnh gì sao?”

“Không có.” Ngụy thị lắc đầu, cảm hận nói: “Uyển nha đầu trước mặt mọi người đã đáp ứng sẽ đem bí phương truyền lại cho Thịnh ca nhi, nhưng mà cho đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh.”

Tô Trường Đình dùng bước, nghĩ nghĩ xong lại nói: “Đề Mạnh di nương truy vấn chuyện này thử.”

Ngụy thị ứng một tiếng, gọi tâm phúc đến dặn dò.

.....

Hai vợ chồng nói chuyện còn chưa đến nửa canh giờ, Lê ma ma đã vội vàng đi vào Thiên Ảnh các, nói với Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, đã tra ra được người bên cạnh Mạnh di nương.”

“Ồ?” Tô Ngọc Uyển cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú vẽ bức mai trúc đồ họa “Là ai?”

“Là Lưu ma ma, nhũ mẫu của ngũ cô nương.”

Tô Ngọc Uyển ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi lại: “Sao lại là bà ấy?”

Lê ma ma gật đầu: “Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới.”

Ngũ cô nương mà Lê ma ma nói chính là nữ nhi của Viên di nương – Tô Ngọc Như. Tô Ngọc Như từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh, còn mắc bệnh suyễn, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì đã hết hai trăm sáu mươi ngày phải nằm trên giường bệnh mà uống thuốc, những ngày còn lại cũng chỉ đi lại trong đình viện, xa nhất thì cũng chỉ là đến thính an Ân thị là cùng. Ân thị bởi vì năng thân thể không tốt nên từ trước đến giờ cũng không cần nàng thính an. Mà Viên di nương cả đời cũng chỉ có một nữ nhi như vậy cho nên cũng không có tâm tư tranh đấu, toàn tâm toàn ý mà chăm sóc Tô Ngọc Như. Mẹ con hai người ở trong phủ này rất ít có cảm giác tồn tại, ít đến mức ngay cả hạ nhân cũng không muốn đến chỗ bọn họ.

Viên di nương tuy không tranh giành nhưng cũng không phải người hồ đồ. Bà lo sợ Mạnh di nương có dã tâm sẽ lợi dụng hai mẹ con mình để đạt được mục đích cho nên cũng không ra khỏi cửa, mà nha hoàn bà tử trong viện cũng đều như thế.

Nếu không phải Ân thị là một chủ mẫu tốt, Tô Ngọc Uyển quản gia đặc lực, đúng hạn đều theo tiêu chuẩn phát hai lượng bạc nguyệt ngân, thức ăn thuốc uống ngày thường thỉnh thoảng vẫn được Ân thị hỏi đến, lễ tết lại may đồ, đánh thêm vài bộ trang sức cho hai mẹ con, có khi hai người đã bị hạ nhân cất xén, vô thanh vô tức mà chết trong viện cũng không ai biết.

Cho nên Tô Ngọc Uyển vừa nghe chuyện này liên quan đến Tô Ngọc Như mới ngạc nhiên như vậy. Nàng buống bút, đi đến bên cạnh ngồi xuống phân phó: “Người nói tí mi xem.”

Lê ma ma hơi trầm ngâm, sắp xếp suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Khoảng thời gian trước cô nương kêu lão nô lưu tâm Mạnh di nương, lão nô liền dặn Tổ Hinh nhìn chăm chăm bà ta.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu.

Tổ Hinh là đại nha hoàn bên cạnh Mạnh di nương, là người mà Tô Trường Thanh sắp xếp bên cạnh để giám thị bà ta. Bất quá Mạnh di nương cũng biết người bên cạnh mình đều nguyện ý trung thành với Tô Trường Thanh nên những năm gần đây đều đề phòng bọn họ. Giống như lúc bà ta lấy thuốc chỗ Lý đại phu đều là tránh đi nha hoàn tự mình làm.

“Hai lần trước Mạnh di nương giả bệnh, Tổ Hinh không phát hiện được nên vô cùng áy náy, thời gian này lại càng thêm dụng tâm. Cô nương cũng biết Mạnh di nương với nhũ mẫu của ngũ cô nương vốn là biểu tỷ muội của nhau, cho nên hai người thỉnh thoảng gặp nhau trên đường cũng sẽ dừng lại nói vài câu. Bởi vì nói chuyện không lâu, lại cũng chỉ nói chuyện nhà nên trước đây mọi người mới không để ý. Lần này Tổ Hinh cẩn thận theo dõi nên lúc Mạnh di nương cùng Lưu ma ma nói chuyện sai năng đi phòng bếp lấy này nọ, nàng liền vòng trở lại nghe lén, lúc này mới nghe ra được chút manh mối.”

Bà đem nội dung đối thoại của hai người kia tường thuật lại một lần xong mới lo lắng nói: “Lưu ma ma tâm cơ cũng thật là sâu, nói chuyện đều mơ hồ không rõ ràng như thế, nếu không phải cố ý lưu tâm thì cho dù có nghe được hai người nói chuyện đi nữa cũng sẽ không nghĩ đến chuyện kia, chỉ cho là Lưu ma ma không biết nặng nhẹ bàn luận sau lưng chủ tử mà thôi. Cô nương nói xem có phải Viên di nương cũng là người tâm cơ sâu nặng, mặc dù nhúng tay vào chuyện này nhưng lại đẩy Mạnh di nương ra trước làm bia ngắm hay không?”

Tô Ngọc Uyển nhăn mày: “Cái này thì chắc là không phải đâu, bà ấy cũng chỉ có một mình ngũ muội muội, lại còn quanh năm ốm đau thì mưu tính làm gì, hơn nữa chúng ta cũng đâu có bạc đãi bà ấy.”

Lê ma ma cũng nghĩ như vậy: “Cũng phải, nhưng mà vẫn nên lưu ý một chút, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

“Cha ta cũng có để lại người bên cạnh Viên di nương, có điều nếu nàng có tâm tính toán thì ngàn ấy năm ở chung trong tiểu viện, cha ta lại không còn nữa, những người này không chừng cũng đã bị bà ấy mua chuộc rồi. Trước không vội, qua trận này ta sẽ tìm nhà hoàn hoặc bà tử thông hiểu y lý đưa sang đó là được.”

“Vậy chỗ Lưu ma ma phải làm sao bây giờ?”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Trước đừng rút dây động rừng. Nếu xử trí Lưu ma ma, về sau nếu nhị phòng lại đánh chủ ý gì chúng ta cũng sẽ không biết được. Không bằng cứ giữ bà ta lại, dù sao đại phòng chúng ta cũng chỉ có một cái lỗ hồng Mạnh di nương này, nếu có chuyện gì nhị thúc, nhị thẩm tốt kia của ta cũng chỉ có thể xuống tay từ chỗ bà ta. Chúng ta chỉ cần bảo mấy người Tổ Hinh cẩn thận theo dõi là được. Như vậy cũng rất tốt.”

Lê ma ma lúc này mới lộ ra tươi cười đáp: “Nói cũng đúng, vậy thì cứ làm như vậy đi.”

Lưu ma ma chỉ là thay nhị phòng ruyền lời kêu Mạnh di nương thúc giục Tô Ngọc Uyển giao ra bí phương sao trà. Đối với chuyện này cả Tô Ngọc Uyển cùng Lê ma ma đều biết bây giờ không phải lúc thích hợp giao bí phương cho hai huynh đệ Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh. Nhị phòng vẫn đang như hồ rình mồi, đại phòng lại đây rầy nội gián, bí phương này một khi để lộ ra tất sẽ làm cho cả thành đều biết. Bí phương này không nói đến việc giữ được cả

đòi, cho dù chỉ thủ được ba năm cũng đã có thể giúp cho đại phòng chiếm được tiên cơ, mở rộng gia nghiệp hơn nữa. Cho nên Tô Ngọc Uyển tính đợi đến khi nàng xuất giá mới đem bí phương truyền lại cho hai đệ đệ.

Đương nhiên nếu như trong thời gian này Tô Thế Thịnh làm chuyện gì khuất tất có lỗi với mấy mẹ con nàng, vậy thì nàng cũng sẽ không nề tình tỷ đệ mà truyền cho hắn nữa.

Lê ma ma đã bấm báo xong nên chuẩn bị rời đi, nhưng Tô Ngọc Uyển lại ngăn lại nói: “Ma ma đợi một chút.”

Lê ma ma xoay người dừng lại.

“Ta định qua mấy ngày nữa sẽ đi phủ thành một chuyến bái kiến cửu tổ phụ và cửu tổ mẫu. Chuyện nội trạch còn phải nhờ ma ma trông coi giúp ta.” Tô Ngọc Uyển đứng lên định hành lễ với bà.

Lê ma ma vội vàng bước nhanh tới nâng cánh tay của nàng, oán trách nói: “Cô nương đây là muốn chiết sát ta sao? Lão nô đời này không có con cái, cũng chẳng nơi nương tựa, nói lời quá phận thì ta đã xem cô nương như nữ nhi ruột thịt của chính mình rồi. Chuyện của cô nương cũng là chuyện của lão nô, tự nhiên là sẽ dốc hết sức, cô nương đâu cần phải làm như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: An bài

“Tâm lòng của ma ma ta làm sao lại không hiểu chứ, chỉ là ta đi chuyến này mấy thể loại yêu ma quỷ quái kia khó tránh khỏi sẽ nhảy nhót lung tung, tạo thành sóng gió. Nương ta lại là người hồ đồ, nhu nhược, Xương ca nhi còn nhỏ, Mạnh di nương bên kia lại chứa dị tâm, nếu có chuyện gì xảy ra chỉ có thể trông cậy vào một mình ma ma giải quyết giúp ta, trịnh trọng tương thác cũng là chuyện nên làm.”

“Cô nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ dốc hết sức. Chỉ là cô nương dù sao vẫn còn đang trong kỳ đại tang, nếu đi thăm thân nhân thì sẽ không tốt lắm, hay là đợi thêm chút thời gian nữa ra kỳ rồi hẵng đi.”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Việc này ta đều có suy tính, ma ma không cần khuyên nữa đâu.”

Lê ma ma trầm mặc một lát, hơi do dự nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Còn nữa, chuyện này vốn không phải lão nô có thể xen vào, nhưng mà sự tình trọng đại, ta cũng không thể không nhắc cô nương một câu.”

“Ma ma cứ nói.”

“Bí phương sao trà tuy vẫn ở trong tay cô nương, nhưng mà những sự phò sao trà kia của chúng ta cũng biết. Cô nương an trí họ ở phía sau hậu viện, thoát nhìn thì có vẻ ổn thỏa, nhưng mà bây giờ trong nhà vẫn có nội gián, lão nô chỉ sợ Mạnh di nương vì chút lợi nhỏ bị người lợi dụng, làm ra chuyện có lỗi với đại phòng. Cho nên trước khi cô nương đi cũng nên an bài mấy người bọn họ cho thỏa đáng, Cốc Vũ cũng tham gia sao trà, bây giờ nhị phu nhân cũng không dám tìm phu nhân gây sự nữa, cô nương vẫn nên mang cả nàng theo luôn đi.”

Từ lúc hé lộ chuyện bí phương là của Tô Ngọc Uyển tới giờ, Lê ma ma vẫn luôn lo lắng chuyện này. Tô Ngọc Uyển sau khi sao trà xong xuống núi thì mang theo cả mấy trà công cùng với gia quyến của bọn họ, an bài ở một sân viện nhỏ phía sau đại phòng, còn phái hộ vệ canh gác ngày đêm, mỗi ngày đều do A Cửu mang theo lương thực và rau xanh đến cho bọn họ. Bí phương sao trà lúc này đã có rất nhiều người chú ý, nếu có Tô Ngọc Uyển ở đây còn tốt, mọi người đều đặt chú ý lên người của nàng, cũng kiêng kỵ thể lực của những người đang muốn cầu thân kia nên không dám manh động. Nhưng một khi nàng không còn ở đây nữa, lực chú ý kia tự nhiên sẽ dời đến trên người đám công nhân này. Bà không sợ vác trách nhiệm, chỉ sợ đám công thợ này bị bắt đi sẽ làm hỏng đại sự của Tô Ngọc Uyển.

Nghe được những lời này của Lê ma ma, Tô Ngọc Uyển liền cười, ra hiệu cho Lập Xuân ra cửa canh chừng xong mới nói nhỏ với bà: “Nói thật với ma ma, ta đưa đám người kia về nhà chẳng qua là để che mắt thôi, bọn họ đều là thân thích của thợ sao trà, còn mấy người sao trà chân chính ta đã an bài ở nơi khác rồi.”

Lê ma ma yên tâm, thở ra một hơi nhẹ nhõm nói: “Ta biết ngay mà, cô nương là người tâm tư kín đáo, chuyện quan trọng như vậy làm sao lại sơ sót được chứ?”

“Còn nữa, lần này ta đi phủ thành mục đích cũng không phải là thăm thân thích, chủ yếu là muốn đi nhìn thử đất đai bên đó một chút. Một mẫu trà trên núi Tùng La khó cầu, lượng trà cũng có hạn, nếu muốn mở rộng sinh ý thì không thể dựa theo nếp cũ được. Chỉ cần có khí hậu và thổ nhưỡng thích hợp, làm sao lại không trồng được trà ngon? Hàng Châu, Kiến Châu chẳng phải cũng có trồng được danh trà đó thôi. Ta cũng không tin trà Tùng La chỉ có thể dùng trà trên núi Tùng La mới có thể chế thành, dù sao cũng phải thử một lần mới biết được. Mà đã thử thì phải thử vào dịp này, lá trà vẫn có đặc tính tương tự như trà của chúng ta, vậy thì mới có thể so sánh được. Nếu lại đợi thêm một thời gian nữa, lá trà biến đổi rồi, cho dù có dùng phương pháp sao tốt nhất cũng chỉ là uống công. Hơn nữa mùa núi trồng trà sớm một năm thì chúng ta cũng có thể thu tiền sớm một năm.”

“Thì ra là thế.” Lê ma ma thở phào nhẹ nhõm, cười nói. Bà đã nói mà, cô nương nhà mình là người quy củ nhất, đang trong tang kỳ vô duyên vô cớ sao

lại đi thăm người thân được chứ.

Tô Ngọc Uyển nói tiếp: “Ta tới phủ thành bên kia cũng sẽ không đi bái kiến Cửu tổ phụ ngay mà sẽ thuê khách điểm hoặc sân viện tạm thời ở lại trước, sau đó đi xem thử nơi nào thích hợp để trồng trà, chỗ nào có trồng trà sẵn sẽ mua thử một ít tiên diệp sao thử một chút. Nếu được thì còn phải tìm người môi giới, lập khế đất, lại thuê người trồng trà, ... Chờ xong hết những chuyện này thì kỳ đại tang cũng đã sớm qua. Đến lúc đó đi thăm tổ phụ cũng sẽ không thất lễ.”

“Cô nương suy tính thực chu đáo. Cứ làm như vậy đi. Nhưng mà cô nương định mang ai đi cùng?”

“Tuy nói mang theo nhiều người thì an toàn và dễ làm việc hơn, nhưng nhiều người sẽ khiến người khác chú ý. Ta chỉ mang theo bốn nha hoàn, Hứa ma ma, bốn hộ vệ, Mã chương quây và một hỏa kế phòng thu chi trà sạn là được rồi.”

Tuy Cốc Vũ đã đưa qua hầu hạ Ân thị, nhưng nàng cũng từng tham gia sao trà, nếu như để người khác biết được chuyện này, Ngụy thị muốn bắt người, Ân thị cũng không giữ được, cho nên ngay từ đầu Tô Ngọc Uyển đã tính đưa Cốc Vũ theo cùng. Còn Hứa ma ma đi theo là bởi vì Tô Ngọc Uyển cùng bốn nha hoàn đều là cô nương chưa gả, có một số việc không thích hợp để cô nương ra mặt, nhất định phải do bà tử đứng ra thu xếp thì sẽ do bà ấy đảm nhận.

Lê ma ma gật đầu: “An bài như vậy rất thỏa đáng.”

Tô Ngọc Uyển có thể suy nghĩ chu đáo như thế, Lê ma ma vốn phải nên yên tâm mới đúng, nhưng nghĩ lại cô nương lớn như vậy rồi còn chưa bao giờ đi xa nhà như thế này, huống hồ còn là đi một mình, không có phụ huynh (cha, anh), trưởng bối theo cùng thì bà lại lo lắng.

Bà muốn thay Hứa ma ma đi theo nhưng không cần nghĩ bà cũng biết là không thể được. Tô gia này một khi tách khỏi Tô Ngọc Uyển, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu. Bà phải canh giữ bên người Ân thị, chăm sóc cái nhà này thay Tô Ngọc Uyển cho thật tốt.

“Chuyện ta mua đất chỉ có ma ma cùng với Mã chương quây biết thôi, ngay cả nương ta cũng không biết. Ta đang trong kỳ đại tang lại ra ngoài vốn là không hợp quy củ, cho nên ta sẽ kêu Mã chương quây thuê người từ huyện khác tới đóng giả làm người của Cửu tổ phụ đến đó ta qua đó, đến lúc đó ma ma hãy khuyên nhủ nương ta, để bà ấy đồng ý cho ta đi phủ thành.”

“Cô nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”

Sau khi bàn bạc thỏa đáng, Lê ma ma liền lui ra ngoài còn Tô Ngọc Uyển bắt tay vào chuẩn bị lễ vật mang đến Trần gia.

Qua mấy ngày, quả nhiên có bốn người từ bên ngoài tới Hư Ninh thành, gồm một bà tử và tước phụ của bà ấy cùng với hai nam nhân đánh xe. Bốn người này mang theo một xe lễ vật, đến Tô gia đại phòng gửi thiệp nói mình là người của Trần gia phủ Huy Châu.

Ân thị là vừa mừng vừa sợ, vội gọi người mời hai nữ nhân vào nhà.

Bà tử kia vừa vào phòng đã hành lễ với Ân thị nói: “Lão nô là La thị, thỉnh an đại phu nhân. Lần trước Hàn ma ma tới đây trở về đã kể lại mọi chuyện cho lão thái gia cùng lão phu nhân nghe, lão thái gia vô cùng tức giận, còn luôn miệng nói phải đón phu nhân cùng mấy vị cô nương, thiếu gia qua đó. Chỉ là trong phủ bọn bề nhiều việc, mãi tới lúc này mới có thể phái lão nô lại đây.”

Người Trần gia có thể tới đây Ân thị đã vô cùng cảm động, sau khi nghe được lời này liền rơi lệ. Sau khi trượng phu qua đời, lúc Trần gia phái người tới viếng, bà vẫn còn chìm đắm trong đau khổ, cho nên cũng không quan tâm đến những chuyện xung quanh mình, cũng không cảm nhận được trượng phu qua đời có bao nhiêu hệ lụy, không biết Trần gia đối với đại phòng có bao nhiêu chỗ tốt. Sau này chứng kiến nhị phòng liên tục gây sự, hạ ngục chân khắp nơi, tuy Tô Ngọc Uyển có khả năng che chở, có thể chống lại âm mưu quỷ kế của bọn họ, nhưng mà những nguy hiểm trong đó, mỗi ngày Lê ma ma đều kể cho bà nghe rõ ràng, dần dần cũng khiến bà sinh ra sợ hãi, càng thêm đau lòng nữ nhi vất vả.

Cho nên người Trần gia có thể tới đây với bà mà nói cũng chính là cứu tinh tới, tâm tình vô cùng kích động. Sau khi hàn huyên vài câu với bà tử kia, Ân thị vội vã phân phó nha hoàn: “Nhanh đi thỉnh đại cô nương cùng với nhị thiếu gia, tam thiếu gia tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thuyết phục

Tô Ngọc Uyển nghe hạ nhân báo lại thì biết người Mã chương quây an bài đến rồi. Sau khi tới Như Ý cư, hàn huyên với hai phụ nhân kia một lúc liền kêu Lữ ma ma đi an bài chỗ ở cho hai người, Lê ma ma và Hứa ma ma thì dẫn hai người đi ăn cơm xong xuôi mới thấy Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh cùng nhau vào nhà.

“Sao hai đứa lại về cùng nhau thế?” Ân thị cười hỏi, phân phó nha hoàn dọn cơm.

“Hôm nay cái trên núi không có việc gì, nên nhĩ tử về sớm, ghé qua trà sạn xem thử, đúng lúc nương phái người đi gọi nên bọn con cùng nhau trở về

luôn.” Tô Thế Thịnh trả lời.

Tô Thế Xương gật gù đầu, hỏi Tô Ngọc Uyển: “Trần gia nói thế nào?”

“Cửu Tồ phụ cùng cửu tồ mẫu muốn đón chúng ta qua phủ thành một chuyến.” Tô Ngọc Uyển đáp.

Nói lên việc này, Ân thị liền khó xử: “Các người đều còn trong kỳ đại tang, lúc này mà đến nhà Cửu Tồ phụ người thì không được thỏa đáng cho lắm.”

Tô thế Xương hết nhìn mẫu thân, lại nhìn sang tỷ tỷ, khó hiểu hỏi: “Vì sao Cửu Tồ phụ lại phái người tới đón vào lúc này?”

Ân thị cũng ngẩng đầu lên nhìn phía Tô Ngọc Uyển.

“Chuyện này ta làm sao biết được?” Tô Ngọc Uyển cười nói. Bốn người kia nàng mướn tới diễn kịch chẳng qua cũng chỉ là tìm có đề nàng có thể đi Huy Châu, thử nữa là cảnh cáo ngầm đám tộc tử kia, khiến bọn họ thu liễm một chút, không dám gây rối trong lúc nàng rời đi.

Tô Thế Xương nghĩ lại thấy tỷ tỷ nói cũng phải, không khỏi đỏ mặt lên, sờ sờ cái mũi không nói thêm gì nữa.

Ân thị lại hỏi ý nữ nhi: “Vậy chúng ta có đi hay không?”

Tô Ngọc Uyển chớp chớp mắt, cũng không lập tức trả lời câu hỏi của bà. Lê ma ma đứng ở phía sau Ân thị vội nói: “Phu nhân, lão nô có ý này.”

Hiện giờ Ân thị đối Lê mục mục chính là “nói gì nghe nấy” cho nên nghe được lời này, cũng không cảm thấy Lê mục mục quá phận, chỉ vội vàng nói: “Có gì kiến nghị, mau nói.”

“Nếu phu nhân, cô nương và thiếu gia đều đi Huy Châu, chỉ e dư luận sẽ đàm tiếu, dù sao mọi người vẫn còn đang trong kỳ đại tang, hơn nữa gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu các chủ tử đều không có nhà, chỉ e kẻ xấu sẽ nhân cơ hội mà quấy rối, chuyện khác thì cũng thôi nhưng mà vườn trà cùng đám sư phó sao trà kia nếu bị người ta lừa mất vậy thì không xong.”

Ân thị cùng Tô Thế Xương, Tô Thế Thịnh nhất thời trầm mặc. Lê ma ma nói không sai, nếu cả nhà đều đi phủ thành, có khi hậu quả còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng. Ân thị cuống quýt xua tay: “Vậy thì không đi, không đi nữa.” Bà thật sự rất sợ, nếu đi một chuyến trở về mà cái gì cũng không còn, vậy thì bà có chết cũng không hết tội, cũng không có mặt mũi nào gặp lại phu quân dưới cửu tuyền nữa.

Lê ma ma lại nói tiếp: “Tuy nói vậy nhưng mà nếu chúng ta không đi, sẽ khiến Cửu lão gia mất hứng. Từ sau khi lão gia mất, tình huống trong phủ thế nào phu nhân cũng biết rồi, nói là từng bước gian nan cũng không ngoa. Nếu không có Trần thiếu gia tới phụng viếng, còn có Hàn ma ma ra mặt, chỉ e bên kia...” Lê ma ma giờ hai ngón tay lên chỉ chỉ một chút nói tiếp “... thủ đoạn sẽ không nhẹ nhàng như vậy, trực tiếp cho người bắt cóc cô nương trên đường lên núi, hoặc hạ độc nhị thiếu gia, tam thiếu gia, nhốt đám sư phó sao trà kia lại, châm một ngọn lửa là xong. Cho dù cô nương có mưu lược đến đâu cũng không thể ngăn cản đại họa từ bốn phương tám hướng như vậy.”

Ân thị hoảng sợ, mà Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh mặt mũi cũng trắng bệch hết cả.

“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Ân thị lắp bắp hỏi, lại quay sang Tô Ngọc Uyển nói: “Bằng không chúng ta cứ đi phủ thành một chuyến đi.”

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh cũng nhìn về phía Tô Ngọc Uyển.

Lê ma ma thấy vậy trong lòng cũng an ủi không ít, không uổng công cô nương thời gian này hao tâm tốn trí nhiều như vậy, cuối cùng cũng có thể trở thành tâm phúc của cả nhà rồi. Có điều, Tô Ngọc Uyển cũng không thể tự mình nói ra chuyện nàng một mình đi Huy Châu được, nên Lê ma ma vội vàng nói: “Lão nô có ý này.”

“A?” Mặt Ân thị sáng lên, quay đầu nói với Lê ma ma: “Người nói thử xem.”

“Nếu đi phủ thành thì không hợp lễ nghĩa, không đi lại không cho Cửu lão thái gia mặt mũi, chỉ bằng để đại cô nương thay mặt đại phòng đi một chuyến trước, dù sao trước khi Hàn ma ma đi, cô nương cũng đã đáp ứng bà ấy sẽ tới phủ thành thỉnh an Cửu lão thái gia. Cô nương thông minh lại khéo léo như vậy, nhất định có thể khiến Cửu lão thái gia và Cửu lão phu nhân yêu thích mà nguyện ý che chở cho đại phòng chúng ta.”

Ân thị cùng với huynh đệ Tô Thế Xương đều cảm thấy có lý. Ân thị là người tai mềm, từ trước đến nay đều không có chủ ý gì, hai huynh đệ Tô Thế Xương tuổi nhỏ, trước kia cũng chỉ vui đầu đọc sách, không biết đối nhân xử thế. Nếu để ai trong ba người đi phủ thành, đừng nói có thể giao hảo với Trần gia, không đắc tội người ta đã tốt lắm rồi. Trong nhà này, cũng chỉ có Tô Ngọc Uyển mới có thể đảm nhiệm trọng trách này.

Lê mục mục cũng chưa nói hết lời, quét mắt nhìn mọi người một lượt xong lại nói tiếp: “Thứ ba là, bây giờ trong thành có quá nhiều người tới cửa cầu hôn cô nương nhà chúng ta, mỗi người đều không dễ chọc. Nếu đáp ứng nhà này sẽ đắc tội những nhà khác, nhân gia cầu mà không được sẽ hận chúng ta, đến lúc đó tìm chúng ta gây phiền toái thì không xong. Bây giờ cô nương đi phủ thành, Cửu lão thái gia lại là quan lớn, nếu bà mỗi còn đến cửa, phu nhân cứ nói trước khi lão gia qua đời đã dặn dò, nếu việc hôn nhân với Lý gia không thành, vậy thì hôn sự sau này của cô nương phải để chính nàng gật đầu mới được, ai cũng không thể cưỡng bách nàng. Mà Cửu lão thái gia đã phái người tới đón cô nương đi phủ thành rồi. Những người đó tự nhiên sẽ không dám mạnh mẽ ép buộc, việc này liền có thể qua đi. Chờ cô nương trở về, có Trần gia chống lưng, người không được chọn cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc đó chúng ta bàn chuyện hôn nhân cũng sẽ không còn phiền toái gì nữa.”

Bà cười cười, nói với Ân thị: “Phu nhân, không phải lão nô khen ngợi đâu, cô nương nhà chúng ta cho dù là dung mạo hay tài cán cũng đều là nhân tài nhất đẳng, trong tay còn có bí phương, của hồi môn lại phong phú như vậy, cho dù gả cho vương công quý tộc cũng xứng. Nói không chừng đi phủ

thành rồi, Cữu lão phu nhân sẽ thay nàng chọn lấy một mối hôn sự càng tốt hơn đâu. Người trong huyện này tuy nói gia cảnh thượng đẳng, thiếu gia trong nhà cũng xuất sắc, nhưng nhà nào cũng đều là đại gia đình sống chung một chỗ. Bọn họ muốn cưới cô nương không phải vì coi trọng người mà chủ yếu là mưu cầu lợi ích gia tộc. Nói trắng ra chính là coi trọng bí phương trong tay của cô nương. Một khi có được bí phương rồi, sau này đối xử với cô nương thế nào cũng khó mà nói lắm. Cô nương nhà chúng ta tốt như vậy, hà tất phải chấp tay dâng tặng ra ngoài, đã kiếm lợi cho người còn phải chịu người tức giận chứ?”

Lời này đã chạm đến nỗi lòng của Ân thị. Đã nhiều ngày nay những nhà có danh tiếng trong thành đều phái người tới cầu thân, Ân thị tuy cao hứng nhưng cũng rất bất an. Bà xuất thân hàn môn, phụ thân tuy là tú tài nhưng cũng nghèo kiết hủ lậu, trong nhà ít người, chỉ mới gả tới Tô gia, không có bao nhiêu họ hàng thân thích mà bà đã không ứng phó nổi rồi, nghe tình huống mấy nhà kia từ trong miệng bà mới xong, Ân thị liền không rét mà run. Tuy Tô Ngọc Uyển có bản lĩnh, nhưng mà chính vì nàng có bản lĩnh, cho nên chỉ cần gả cho nhà ít người, cho dù gia cảnh có tệ đi chăng nữa cũng không vấn đề gì, dựa vào tài năng và cửa hời môn của Tô Ngọc Uyển, cuộc sống nhất định sẽ không quá kém.

Nhưng những nhà này, người nào các nàng cũng đắc tội không nổi. Huống chi, nhị phòng cũng bởi vì kiêng kỵ những người này mới đến cầu xin tha thứ. Nếu như mình cự tuyệt bọn họ, Tô Trường Đình còn không biết sẽ lợi dụng chuyện này nháo lên thành cái gì nữa đâu.

Vì thế, Ân thị trong khoảng thời gian này vẫn luôn lo nghĩ không thôi. Bây giờ vừa có thể tránh khỏi sự chú ý, còn có thể khiến Trần gia nguyện ý che chở đại phòng, sau này không cần sợ bóng sợ gió nữa thật sự là quá tốt, cho nên bà không hỏi ý kiến của nhị nữ nữa, trực tiếp quyết định luôn: “Cứ làm như vậy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Hồi bẩm

“Xương ca nhi và Thịnh ca nhi thì sao?” Tô Ngọc Uyển vốn muốn bồi dưỡng năng lực cho Tô Thế Xương cho nên cũng không bỏ qua ý kiến của hắn. Còn Tô Thế Thịnh dù sao cũng còn có một Mạnh di nương cho nên nàng cũng không thân cận như trước nữa. Còn sau này thế nào thì còn phải xem biểu hiện của hắn đã. Nếu Tô Thế Thịnh nghe lời Mạnh di nương mà ly tâm với tỷ đệ mình thì nàng sẽ kính nhi viễn chi, đợi hắn thành thân xong liền phân ra ở riêng là xong. Chỉ là ngoài mặt nàng vẫn đối xử với hắn như trước kia.

“Chú ý này của Lê ma ma rất tốt.” Tô Thế Xương nghiêm túc đánh giá, Tô Thế Thịnh cũng phụ họa theo: “Đệ cũng thấy vậy.”

“Vậy thì cứ làm như vậy đi.” Tô Ngọc Uyển quyết định: “Sau khi ta đi, nội viện sẽ do nương quản, Lê ma ma cũng ở bên cạnh ra chủ ý, trà sạn và vườn trà đành phải làm phiền Xương ca nhi và Thịnh ca nhi.”

“Tỷ cứ yên tâm đi, trong nhà còn có chúng ta mà.” Tô Thế Xương vỗ ngực nói.

Tô Thế Xương còn hai tháng nữa là tròn mười hai tuổi. Nam hài tử phát dục muộn cho nên hắn bây giờ mới chỉ đứng đến bả vai Tô Ngọc Uyển, trên mặt vẫn còn mang nét trẻ con, cho nên hắn càng muốn chứng tỏ mình là nam tử hán càng khiến cho Tô Ngọc Uyển và Ân thị buồn cười.

“Ừ, có mọi người ở đây, ta sao có thể không yên tâm.” Tô Ngọc Uyển cười vui vẻ.

“Phu nhân, La ma ma đã ăn cơm xong, nói muốn qua bên kia thỉnh an lão phu nhân.” Tiểu nha hoàn tiến vào bẩm báo.

Ân thị nhìn Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển cười thầm trong bụng, nàng ban đầu cũng không tính để đám người La ma ma làm như vậy, dù sao bọn họ cũng không phải hạ nhân gia đình giàu có, tự nhiên sẽ không có khí chất kia, đến lúc đó vẽ hổ không thành lại thành chó, để đám người Tô lão phu nhân và Ngụy thị nhìn ra sơ hở thì công toi. Nhưng mà không biết Mã chương quấy từ đâu mời được bà từ kia, toàn thân khí phái một chút cũng không thua kém Hàn ma ma, miệng lưỡi sắc bén, tiến thoái có độ, có thể hù dọa người rất tốt. Đã có nhân tài như vậy Tô Ngọc Uyển cũng không thể lãng phí, tự nhiên là phải ra oai phủ đầu với Tô lão phu nhân cùng với Ngụy thị kia một chút, xem như xả giận.

Nàng phân phó: “Lê ma ma dẫn hai người họ đi đi.”

Lê ma ma hiểu ý, mang theo hai người rồi đi. Không bao lâu sau đã thấy bà trở lại, bội phục nhìn Tô Ngọc Uyển cười nói: “La ma ma nói đến mức lão phu nhân và nhị phu nhân xấu hổ đầy mặt, cam kết sẽ không làm chuyện có lỗi với đại phòng nữa. Theo lão nô thấy, trong khoảng thời gian cô nương đi phủ thành, bọn họ chắc cũng không dám giờ trò gì nữa đâu.”

Ân thị nghe vậy thì thở ra một hơi. Nghĩ tới chuyện Tô Ngọc Uyển không ở nhà bà liền bất an, chỉ sợ phát sinh chuyện gì thì ba mẹ con bà lại không xử lý được. Bây giờ La ma ma thị uy khiến cho Tô lão phu nhân cùng với Ngụy thị co vùi lại một thời gian, với bà mà nói đúng là không còn gì tốt hơn.

.....

Mọi chuyện trong nhà đã an bài xong xuôi, Tô Ngọc Uyển liền bắt đầu thu thập đồ đạc, chuẩn bị lễ vật đến Trần gia. Ân thị tuy không yên tâm nữ nhi một mình đi trước, nhưng lại không thể không cho nàng đi, chỉ đành dặn dò cả nửa ngày.

“Nương, người yên tâm đi, Trần gia phái người tới đón, nữ nhi còn mang theo hộ vệ, Cốc Vũ và Tiết Sương cũng biết công phu mà, Huy Châu cũng không xa lắm, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tô Ngọc Uyển đành phải an ủi.

Muốn ra cửa đi xa, về tình về lý đều phải thông báo với Tô lão phu nhân một tiếng, cho nên sau khi thu thập thỏa đáng xong, Tô Ngọc Uyển liền theo mẫu thân đến Hi Ninh đường từ biệt Tô lão phu nhân.

Có chuyện bí phương lúc trước, lại bị La ma ma gõ một phen nên thái độ của Tô lão phu nhân vô cùng tốt, không chỉ ra về yêu thương cháu gái mà còn cho thêm chút lễ vật, để Tô Ngọc Uyển đi Trần gia, thay mặt bà vấn an Trần lão phu nhân. Ngụy thị cũng vô cùng khiêm tốn hữu lễ. Dù sao lần trước cũng đã đến đại phòng cầu hòa một lần rồi nên bà ta như vậy cũng không có gì đột ngột.

Qua hai ngày sau chính là ngày lành thích hợp xuất hành, Tô Ngọc Uyển mang theo nha hoàn, hộ vệ cùng với lễ vật và mấy người La ma ma lên bốn chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía phủ thành Huy Châu.

Mà lúc này bên trong tòa nhà lớn ở Huy Châu, Mã Bưu đang tường thuật tỉ mỉ lại những việc làm của Tô Ngọc Uyển trong thời gian này cho Thẩm Nguyên Gia. Thẩm Nguyên Gia sau khi nghe xong thì ngăn ra: “Người nói, Tô cô nương đầu tiên là thiết kế để Lý công tử thu thân thích của nhị phu nhân làm ngoại thất, lợi dụng chuyện Tô nhị cô nương hăm hại giả trang thành bộ dáng bị hủy dung khiến Lý công tử hủy hôn. Sau khi từ hôn xong mới dùng bí phương sao trà xuân bán thành ba lần, vừa báo đáp khách thương cũ, vừa thu được lợi nhuận cực lớn? Nàng còn có ý trong lúc đấu giá trà làm rơi mũ sa trước mặt mọi người chứng tỏ dung nhan của mình đã hoàn toàn khôi phục, khiến cho quyền quý ở Hư Ninh thành tranh nhau tới cửa cầu thân, nhờ đó mà ngăn cản đám người mơ ước bí phương kia của nàng?”

“Đúng vậy.” Mã Bưu gật gù đầu, bội phục nói. Hẳn tận mắt chứng kiến tất cả những việc làm kia của Tô Ngọc Uyển cũng phải trợn mắt há mồm một phen, lúc này mới vội vàng chạy về bẩm báo.

Thẩm Nguyên Gia đem những chuyện này sắp xếp một hồi cho thông suốt rồi mới cười nói với Nhan An Lan: “Người xem, lúc trước ta đã nói tiểu cô nương này không bình thường mà, chỉ là không ngờ nàng lại có thủ đoạn như vậy. Từng chuyện từng chuyện đan xen vào nhau, từ xấu hóa ưu, vừa có thể thoát thân khỏi hôn sự với Lý gia, lại có thể mở rộng sinh ý, kiếm được bạc còn ngăn chặn được âm mưu của nhị phòng, khiến người trong sạch trong thành đều tới cửa cầu hôn, đem cục diện bị động biến thành chủ động. Mà tất cả những chuyện này cũng chỉ diễn ra trong một tháng ngắn ngủi. Thật sự là... ai, ta cũng hồ thẹn không bằng a.”

Nhan An Lan lúc đầu vẫn chú tâm đọc sách nhưng bắt tri bắt giác bị câu chuyện của Mã Bưu lôi cuốn, bỏ sách xuống nghiêm túc lắng nghe tự lúc nào. Nghe Thẩm Nguyên Gia cảm khái như vậy hẳn cũng gật đầu, đạm thanh nói: “Đúng là không tệ.”

“Phải không?” Thấy Nhan An Lan cũng tán đồng với mình, Thẩm Nguyên Gia lập tức hưng phấn. Vị bằng hữu này của hắn bất luận là tính cách, tài năng, gia thế đều là cực hảo, có điều tính tình lại vô cùng nhạt nhẽo, từ trước đến nay đều không có hứng thú với nữ nhân. Thẩm Nguyên Gia cố ý đem tỷ muội trong nhà giới thiệu cho hắn nhưng mà chỉ cần nhắc đến nữ tử hoặc là có vị tiểu thư nào của Thẩm gia xuất hiện trước mặt thì hắn liền không có tinh thần, chỉ ngồi một lát đã chuẩn mất dạng.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn có hứng thú với nữ tử như vậy.

“Ừ, người không phải là vì nàng mới trở lại Huy Châu đó chứ?” Máu bát quái trong người Thẩm Nguyên Gia lại sôi lên sùng sục, hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn Nhan An Lan.

Từ Hư Ninh thành trở lại Huy Châu không bao lâu, Nhan An Lan cũng hồi kinh luân, hai ngày trước mới từ kinh thành trở lại Huy Châu.

“Ta có nhàm chán giống như người vậy sao?” Nhan An Lan liếc Thẩm Nguyên Gia, trào phúng nói một câu xong lại cúi đầu đọc sách.

“Đừng làm bộ thanh cao nữa, ta cũng không tin người cam tâm tình nguyện mặc cho người nhà bài bố, cưới một nữ tử thế gia theo ý bọn họ, sau đó đợi tới lúc mở khăn trùm đầu lên mới biết là cao hay lùn, mập hay ốm.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Tính toán của thẩm nguyên gia

Nghe xong những lời này của Thẩm Nguyên Gia, gương mặt băng sơn vạn năm bất biến kia của Nhan An Lan thế mà lại gọi lên chút sóng, lộ ra vẻ phiền muộn, bất quá cũng chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi trở lại như cũ.

Hắn hơi nhếch miệng, trào phúng nói: “Không cam lòng thì sao?”

Thẩm Nguyên Gia không khỏi hồi hận chính mình sao lại nhắc tới chuyện này làm gì. Tình cảnh của Nhan An Lan không giống hắn, cha mẹ hắn đều khỏe mạnh, trong nhà tuy quân giáo nghiêm khắc nhưng dù sao vẫn có thân tình, cũng quan tâm tới hắn, thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi cũng tương đối ôn hòa, sẽ không thương tổn đến tính mạng. Nhưng trong nhà Nhan An Lan còn có mẹ kế độc ác và đệ đệ cùng cha khác mẹ luôn tìm mọi cách ép buộc khiến hắn từ nhỏ phải vì sinh tồn mà ủy thân làm thư đồng cho hoàng tử, tham gia vào vũng lầy tranh đoạt hoàng quyền, sinh tử khó tránh. Đã vậy mẹ kế hắn

còn không biết khi nào sẽ thiết kế bữa tiệc hôn sự, khiến hân chọc phải phiền toái nữa đâu.

Thẩm Nguyên Gia vốn định nói thêm vài câu để xoa dịu tình hình nhưng thấy tầm mắt của Nhan An Lan đã chuyển sang sách vở, tựa hồ căn bản cũng không quan tâm chuyện hân vừa nói thì cười cười, lắc đầu quay sang phân phó Mã Bưu: “Người cũng vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi một thời gian đi, không cần quay lại Hưu Ninh thành nữa đâu.”

Hân sai Mã Bưu đi hỏi thăm chuyện của Tô Ngọc Uyển cũng không phải vì mình có tâm tư gì với nàng, chẳng qua thấy nàng còn nhỏ lại bị người tính kế phải đau khổ chống đỡ, biểu ca Trần Trắc Lăng kia của nàng lại không dùng được thì không khỏi thương xót, phải Mã Bưu đi theo xem nàng nhờ đâu cần giúp đỡ cái gì cũng có thể giúp một chút. Đương nhiên một phần cũng là do biểu hiện của Tô Ngọc Uyển ở vườn trà khiến hân tò mò muốn biết, nàng sẽ làm gì để đối mặt với bức bách của thúc thúc mình. Bây giờ Tô Ngọc Uyển lấy thủ đoạn lợi hại như vậy mà giải quyết êm đẹp mọi chuyện, cũng không cần giúp đỡ gì nên hân cũng không tiện phải người theo dõi nữa, bằng không chính là hân có tâm tư xấu xa gì đó, vô duyên vô cớ lại làm trò cười cho Nhan An Lan.

Mã Bưu ứng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Thẩm Nguyên Gia nhìn Nhan An Lan hỏi: “Chúng ta đi trà trang?”

Thẩm gia là hoàng thương dưới trướng đại hoàng tử, chủ yếu kinh doanh tơ lụa và gốm sứ. Gần đây danh tiếng của trà Tùng La bắt đầu lan rộng, cho nên bọn họ mới bắt tay vào kinh doanh trà. Lúc trước đi Hưu Ninh thành chính là để xem xét tình huống trên núi Tùng La, muốn mua thử một ít vườn trà, nhưng bởi vì trồng trà lợi ích phong phú nên người có vườn trà đều không muốn bán ra, hai người chính là cao hứng mà đi, mất hứng mà về.

Tuy là nói vậy nhưng Thẩm gia cũng mở hai cái trà trang, chuyên mua bán lá trà. Nhan An Lan lần này tới đây chính là phụng mệnh đại hoàng tử tới thúc đẩy Thẩm gia mở rộng sinh ý.

Nhan An Lan lại như là không nghe thấy Thẩm Nguyên Gia nói gì, chỉ nhíu mày suy tư.

Thẩm Nguyên Gia đành phải cao giọng hỏi lại: “Nhan huynh?”

Nhan An Lan hồi phục tinh thần, quay sang phân phó tùy tùng của mình: “Lư Toàn, người đến trà trang Tô gia hỏi xem có trà mới hay không mua thử một ít về đây?”

“Vâng.” Lư Toàn lĩnh mệnh rồi đi.

Thẩm Nguyên Gia giật mình hỏi: “Nhan huynh muốn cùng Tô gia làm buôn bán lớn sao?”

Nhan An Lan lắc đầu: “Tô gia nhân lực hữu hạn, trà sao ra cũng không nhiều. Phân thành ba đợt bán xong còn lưu lại một phần cho trà trang cùng quán trà nhà mình sử dụng nữa thì cũng không còn được bao nhiêu. Chúng ta cho dù có bạc để mua thì bọn họ cũng không có trà để bán.”

“Vậy người đây là...” Thẩm Nguyên Gia nghi hoặc nói.

Nhan An Lan lạnh nhạt nhìn hân: “Người nói xem có phải cây trà Tùng La chỉ có thể trồng trên núi Tùng La mới được hay không? Nếu đổi thành lá trà của Huy Châu thì sao?”

Thẩm Nguyên Gia ngẩn ra, sau đó thì sáng mắt lên nói: “Muốn biết được hay không chẳng phải thử một lần liền biết?”

Thấy Nhan An Lan gật đầu tán thưởng, hân vội vàng phân phó: “Mặc Trúc, người đi truyền lời bảo người nhanh đi Hưu Ninh thành tìm một sư phó sao trà Tùng La đưa đến vườn trà ngay.”

Mặc Trúc ứng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Thẩm Nguyên Gia hưng phấn đi qua đi lại trong phòng mấy lượt rồi mới nói: “Chuyện này nếu thành công, sự nghiệp buôn bán trà này của chúng ta nhất định sẽ có tương lai. Đến lúc đó chúng ta mua một mảng vườn trà lớn, lại nghĩ cách mua bí phương trong tay Tô cô nương, trà thương của Đại Minh ta liền không có chuyện của người khác nữa.”

Nhan An Lan vẫn ngồi im suy nghĩ, cũng không mở miệng nói chuyện.

Phủ thành Huy Châu chính là khu vực có đông nhà quyền quý sở trụ, trà trang thượng cấp đều mở ở đoạn đường phồn hoa nhất phía đông, trà trang của Tô gia cũng không ngoại lệ. Nói cách khác, trà trang Diệp gia cách phủ thành cũng không xa, cứ tưởng Lư Toàn rất nhanh sẽ mua trà trở về, nào ngờ hân phải đi tận một canh giờ mới đem theo lá trà trở về.

Vừa vào nhà Lư Toàn đã bẩm báo ngay: “Khoảng thời gian trước tin tức Tô gia ở Hưu Ninh bán ra trà mới đã được lan truyền rộng rãi, trà thương nghe được tin tức thì sôi nổi đến trà trang mua trà mới, lúc tiểu nhân đến đó, đã có mười mấy trà thương vây quanh rồi. Có điều chương quầy Diệp gia viên nói cô nương nhà hân đã phân phó, mỗi trà thương chỉ được mua hai cân trà, mua đủ liền không bán nữa. May mắn tiểu nhân đến kịp lúc xếp hàng, sau khi tiểu nhân rời đi vẫn còn lại mười mấy người đang chờ nữa, phỏng chừng đến ngày mai trà mới này cũng không còn nữa.”

Thẩm Nguyên Gia cùng Nhan An Lan nhìn nhau, hân gõ gõ quạt trong tay thở dài: “Vị Tô cô nương này thật là lợi hại.”

Nhan An Lan gật đầu. Cho dù là cạnh tranh tiêu thụ lúc trước hay hạn lượng cung ứng như bây giờ, cái Tô Ngọc Uyển kiếm được đều là danh tiếng.

Một khi danh tiếng của Diệp gia viên lan rộng, sau này bọn họ sẽ không bao giờ phải lo lắng chuyện doanh số nữa.

Nếu như phía trước nghe kể còn thấy Tô Ngọc Uyển thủ đoạn trạch đấu cao minh thì bây giờ hai người đều cảm nhận được đầu óc của Tô Ngọc Uyển chính là không phải dạng tầm thường. Có thể từ bỏ lợi ích trước mắt để bố trí một bàn cờ lớn như vậy, cho dù là nam nhân làm ăn thâm niên cũng khó mà làm được, nhưng Tô Ngọc Uyển nàng lại có thể, hơn nữa còn có thể nhìn thấy nàng thu được lợi lớn. Tầm nhìn cùng trí tuệ như vậy chứng tỏ nàng không chỉ đơn giản là vật trong ao, sau này chỉ cần không gửi gắm sai người, nhất định sẽ là một đại nhân vật. Nếu ai chỉ xem nàng là tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi ắt sẽ phải chịu thiệt thòi lớn. Mà Tô Trường Đình chính là ví dụ thực tế nhất.

Trước kia Thẩm Nguyên Gia cũng không có tâm tư gì với Tô Ngọc Uyển, chỉ là đáng thương nàng nên mới muốn giúp đỡ một phen thì bây giờ hẳn đã động tâm thật rồi. Hẳn là trưởng tôn của đại phòng, gánh vác hi vọng của cả gia tộc. Nếu không phải vị hôn thê đã đính hôn của hắn một năm trước đã qua đời, hẳn cũng đã sớm cưới vợ sinh con rồi. Bây giờ trong nhà lại muốn tìm thê thất cho hắn, hẳn vốn cũng không có ý tưởng gì, chỉ cần mẫu thân thấy tốt là được, cưới xong thì cùng nhau sinh hoạt, tương kính như tân cũng không có gì không tốt.

Đương nhiên chuyện kinh doanh hắn cũng không muốn thê từ phải chung vai gánh vác với mình.

Nhưng mà bây giờ hắn lại nghĩ, nếu có thể cưới Tô Ngọc Uyển về nhà, cùng nàng sống vai phần đấu, giúp đỡ lẫn nhau, nhất định có thể mở ra một chân trời mới, chỉ nghĩ thôi hắn đã cảm thấy vô cùng phấn khởi rồi.

Nhớ tới lời Mã Bưu nói lúc trước, Tô gia bây giờ chính là một nhà có nữ bá chủ, mẫu thân lại chuẩn bị vào kinh tìm một quý nữ cho hắn làm vợ, Thẩm Nguyên Gia liền đứng ngồi không yên, đứng dậy nói với Nhan An Lan: “Nhan huynh, ta qua chỗ mẫu thân ta một chuyến, giờ cơm trưa sẽ trở lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Khuyến bảo

Nhan An Lan nhìn hắn, ánh mắt hơi lóe lên, gật đầu nói: “Đi đi, buổi trưa cũng không cần tới đây đâu, ngày mai bá mẫu lên kinh rồi, người bồi bà ấy ăn cơm đi, chỗ này của ta cũng không có chuyện gì.”

Hắn thân là hầu phủ thế tử, là phụ tá đắc lực của đại hoàng tử, bởi vì thay mặt đại hoàng tử đến Huy Châu để phát triển sinh ý, cho nên cũng không có nhà ở đây. Nhưng Thẩm Nguyên Gia là bằng hữu của hắn lại nhiệt tình tương trợ, hắn không thể chối được, hơn nữa chuyến này đi hắn cũng phải điệu thấp hết mức có thể để không ai có thể phát hiện ra mục đích của hắn, cho nên bèn lấy danh nghĩa đến thăm bằng hữu mà dọn vào Thẩm phủ. Nhưng mà ở nhờ nhà người khác dù sao cũng có chỗ bất tiện.

Thẩm Nguyên Gia hưng phấn đi tìm mẫu thân bàn chuyện hôn sự, Nhan An Lan ở trong phòng đọc sách một lát cảm thấy mắt hơi mỏi bèn đứng lên đi dạo hoa viên.

Thẩm gia là hoàng thương nên tiền cũng không thiếu, phủ đệ Thẩm gia ở thành đông này chiếm diện tích không nhỏ, còn đào hồ dẫn nước tạo thành lâm viên sơn thủy hữu tình. Thính Hương đường mà Nhan An Lan trụ lại ở ngay bên cạnh hồ. Lúc này tuy sen trong hồ mới nhú nhưng dương liễu ven hồ đã lướn, hoa đào hoa, mận đang mùa nở rộ, các loài kì hoa dị thảo được mưa xuân tắm đầm đưa nhau khoe sắc, tạo thành cảnh đẹp vô cùng hợp lòng người.

Nhan An Lan không mang theo tùy tùng, một mình thả bước chậm rãi quanh hồ, đang thưởng thức cảnh đẹp thì bất ngờ trông thấy mấy nữ tử đang từ hướng khác tới đây. Người đi đầu là một cô nương chừng mười lăm, mười sáu tuổi, dáng người thon gầy, mặt như trứng ngỗng, mặc y phục màu xanh nhạt, thanh lãnh xuất trần. Bên cạnh nàng là tiểu cô nương mười bốn, mười lăm tuổi, mặc một thân quần áo màu đỏ, mặt tròn, hai mắt tròn xoe, cười lên cong cong như vàng trắng, để lộ hai chiếc răng nanh vô cùng đáng yêu. Phía sau còn có hai người, chắc là nha hoàn của hai cô nương này.

Tâm tình tốt đẹp kia của Nhan An Lan lập tức bị đánh vỡ, nhú mảy, xoay người rời đi.

“Nhan công tử.” Mấy cô nương bên kia đã nhìn thấy hắn, nữ tử áo đỏ gọi một tiếng rồi chạy tới chỗ hắn. Nhan An Lan đành phải dừng bước, xoay người lại nhàn nhạt gật đầu: “Thăm nhị cô nương, Thăm tam cô nương.”

Nguyên lai cô nương áo lục chính là đường muội Thẩm Nhược Băng của Thẩm Nguyên Gia, đứng hàng thứ hai trong số mấy vị tiểu thư của Thẩm gia, còn nữ tử mặt tròn mặc y phục màu đỏ là thân muội muội của Thẩm Nguyên Gia, Thăm tam cô nương, Thẩm Nhược Bích.

Sau khi chào hỏi một câu xong Nhan An Lan liền xoay người trở về, không muốn qua lại gì với hai người. Thẩm Nhược Băng cắn môi u oán. Thẩm Nhược Bích lại làm như không thấy sự lạnh nhạt xa cách của Nhan An Lan, chạy theo sau hắn cười tủm tỉm hỏi: “Nhan công tử muốn đi đâu?”

“Đi dạo đã lâu nên hơi mệt, bây giờ trở về ngủ.” Nhan An Lan vừa nói vừa đẩy nhanh cước bộ bỏ lại Thẩm Nhược Bích phía sau. Nàng cũng biết mình không được người ta chào đón nên dẫu miệng, bất mãn lâu bầu với đường tỷ: “Lần nào thấy chúng ta hẳn đều như thấy quý vậy, chẳng lẽ chúng ta xấu như vậy sao?”

Thẩm Nhược Băng cười nhạo, thần sắc cũng càng thêm lạnh lẽo: “Còn không phải là vì chướng mắt gia thế nhà chúng ta, sợ chúng ta quẩn lầy không buông hay sao? Trở về thôi đừng ở đây khiến người ta ghét nữa.”

Thẩm Nhược Bích quay đầu nhìn lại thấy Nhan An Lan đã mất dạng không thấy thì dậm dậm chân, tức giận nói: “Nếu không phải đại ca khen hấn tốt, cha và nhị thúc lại ra lệnh cho chúng ta phải giao hảo tốt với hấn, có quý mới muốn đến nhìn mặt hấn.”

Thẩm Nhược Băng liếc xéo nàng: “Chẳng lẽ chính ngươi không cảm thấy hấn tốt?”

Thẩm Nhược Bích xấu hổ đỏ bừng cả mặt, trừng mắt nhìn đường tỷ: “Tỷ không phải cũng thế hay sao?”

Thẩm Nhược Băng trầm mặt, buồn bực nói: “Ai giống như ngươi chứ?” Nói xong cũng quay người rẽ sang hướng khác, không thèm để ý tới Thẩm Nhược Bích nữa.

Thẩm Nhược Bích không đuổi theo, đợi đường tỷ mang theo nha hoàn đi xa rồi mới bĩu môi nhỏ giọng nói: “Hừ, giả bộ cái gì mà giả bộ, cả ngày đều giả trang thánh nữ cũng không biết mệt.” Sau đó xoay người đi về hướng khác.

.....

Mà Thẩm Nguyên Gia lúc này đang kể lại tất cả mọi chuyện của Tô Ngọc Uyển cho mẫu thân nghe xong mới năn nỉ nói: “Nương, ta cảm thấy vị Tô cô nương này nhất định có thể trợ giúp nhi tử một tay, hay là người giúp con tới cửa cầu hôn nàng đi?”

Thẩm gia tuy là hoàng thương nhưng mà sĩ, nông, công, thương, đạo vẫn đứng ở cuối cùng. Con cháu Thẩm gia bởi vị hoàng mệnh không thể không theo nghiệp thương gia, nhưng bởi vì muốn tăng thêm địa vị của mình cho nên đều cưới tức phụ là tiểu thư quan gia. Tôn thị chính là thứ nữ của tri phủ Tây Nam, mà vị hôn thê đã mất kia của Thẩm Nguyên Gia cũng chính là đích nữ của Thanh lại tư chủ sự Hộ Bộ Sơn Đông. Nay vừa nghe Tô Ngọc Uyển chỉ là một nữ nhi thương hộ nhỏ nhỏ của Hưu Ninh huyện thì làm sao có thể vừa ý? Lập tức nói: “Gia ca nhi, ngươi là trưởng tôn đại phòng, từ nhỏ đã được tổ phụ từng phụ thân ngươi tỉ mỉ bồi dưỡng, phải hiểu được cái nào nặng, cái nào nhẹ. Cho dù là ta hay thẩm thẩm ngươi, cả vị hôn thê trước kia của ngươi và đường đệ ngươi nữa, có ai không phải là tiểu thư quan gia hay không? Ngươi cho là tổ phụ ngươi vì sao nhất định phải cưới tiểu thư quan lại làm tức phụ, cháu dâu chứ?”

Thẩm Nguyên Gia cau mày, gật gật đầu nói: “Ta biết.”

“Nếu biết thì ngươi đừng ở đây mà yêu cầu này nọ nữa. Tô cô nương kia có tốt thế nào đi nữa nhưng gia thế của nàng như vậy nhất định không thể trợ giúp gì cho gia tộc của chúng ta. Chỉ nàng có khả năng thì có ích lợi gì? Thẩm gia nếu không muốn làm thịt cá mặc người chém giết thì phải đem tiền tài cùng cùng quyền thế đan chặt vào nhau, nếu không tiền kiếm được càng nhiều sẽ chết càng nhanh. Đạo lý này ta nghĩ chắc ngươi cũng hiểu rõ rồi chứ.”

Thẩm Nguyên Gia ngờ ngác không nói. Tôn thị thở dài nhìn nhi tử cười nói: “Thực ra không cưới nàng làm thê thì nạp làm thiếp cũng không tệ. Lấy địa vị nhà chúng ta, nạp nàng làm thiếp cũng không quá phận, hơn nữa chẳng phải nàng còn phải thủ hiếu ba năm sao? Ngươi nhanh cưới chính thê, sinh con đẻ cái xong chờ nàng ra hiếu liền có thể đón nàng vào cửa. Chỉ cần của hồi môn của nàng có tám mươi mẫu vườn trà trên núi Tùng La kia, mà nàng cũng có bản lĩnh như lời ngươi nói vậy, ta sẽ cho nàng làm quý thiếp, hơn nữa còn che chở nàng, không để cho tức phụ của ngươi khi dễ người ta.”

Thẩm Nguyên Gia lắc đầu cười khổ: “Người cầu thân Tô gia lại không ít, cũng không thiếu tú tài cùng con cháu quan lại. Người ta không làm chính thê chẳng lẽ lại hiếm lạ cái vị trí quý thiếp kia nhà chúng ta hay sao? Hơn nữa ta thấy Tô cô nương cũng không chịu làm thiếp cho người đâu, chuyện này căn bản là không có khả năng.”

Tôn thị lạnh nhạt nói: “Vậy thì ngươi cũng bỏ xuống phần tâm tư này đi.” Nói xong liền đứng dậy tiếp tục thu thập đồ đạc.

Thẩm Nguyên Gia âm trầm, định cáo từ rồi đi bỗng nhiên nghĩ tới cái gì hai mắt sáng lên nói: “Nương, nếu nàng là ngoại tôn nữ của nhà thông phán đại nhân Huy Châu phủ thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Ý tưởng

“Hừ?” Tôn thị dừng tay nghỉ hoặc nhìn hấn.

“Tổ mẫu của nàng là thân muội muội của thông phán Trần đại nhân, lúc phụ thân nàng qua đời, Trần đại nhân còn phải tôn tử là Trần Trác Lăng đi phúng viếng. Lần trước ta đi Hưu Ninh còn gặp được bọn họ trên núi Tùng La, hơn nữa Tô cô nương còn là bạn vong niên của Đại Phương đại sư nữa.”

Tôn thị đã ở Huy Châu nhiều năm, tình hình của mấy vị quan viên trong phủ nhà bà đều nắm rất rõ ràng, bình tĩnh giới thiệu cho nhi tử một gáo nước lạnh: “Tổ mẫu của nàng đã sớm qua đời, phụ thân nàng cũng không còn nữa, cửa thân thích này cũng xa quá rồi đi. Lại nói nếu Trần gia thật sự coi trọng nàng cũng sẽ không tùy ý để nhi tử của kẻ thất không ngừng ức hiếp các nàng như thế.”

Thẩm Nguyên Gia ghen lời.

Tôn thị thở dài, an ủi nhi tử: “Ta lên kinh trước, nếu không tìm thấy người thích hợp sẽ suy xét đến Tô cô nương.”

“Vâng.” Thẩm Nguyên Gia cũng không phải trẻ con, tự nhiên sẽ không tin tưởng lời nói dễ dàng trẻ con này của mẫu thân mình.

Kinh thành quan lại nhiều, mà quan địa phương cũng không ít. Thẩm gia dựa vào đại hoàng tử, cũng cung cấp tiền bạc cho đại hoàng tử tranh quyền. Chỉ cần là người của Đại hoàng tử hoặc là người nhìn trúng hắn, muốn tranh một chút tòng long chi công đều sẽ cho Thẩm gia mặt mũi, nguyện ý đem nữ nhi nhà mình đi đầu tư chính trị. Mẫu thân đi chuyến này, chỉ cần bà nguyện ý, làm sao có chuyện không tuyển được con dâu như ý.

Hắn ù rũ đứng dậy, cáo từ rồi đi, nhưng vừa ra đến cửa đã gặp muội muội đang đầu miệng đi vào, thấy hắn liền oán giận nói: “Ca, vị Nhan công tử kia thấy ta cùng nhị tỷ liền bỏ trốn mất dạng, một chút cũng không thêm đề ý.”

Một bên là lợi ích gia tộc, một bên là bằng hữu cho nên Thẩm Nguyên Gia vì chuyện này vẫn luôn cảm thấy khó xử, thấy muội muội oán giận thì không khỏi bức bối nói: “Đó là do các người không có bản lĩnh.” Nói xong cũng ra cửa đi luôn.

Thẩm Nhượng Bích òa lên khóc, dậm chân làm nũng: “Nương, người nhìn ca ca xem...”

“Được rồi, bao nhiêu tuổi rồi còn khóc nhè.” Tôn thị vừa an ủi vừa giáo huấn nữ nhi: “Tình huống trong nhà Nhan công tử phức tạp, cho nên cần phải có một thể tử lợi hại. Người nếu muốn hắn coi trọng mình thì phải biểu hiện một chút thủ đoạn lợi hại mới được, chỉ khóc nhè cũng vô dụng...”

Thẩm Nguyên Gia đã ra khỏi phòng nghe được những lời này cũng chỉ biết thở dài. Bởi vì quan hệ ruột thịt nên hắn thấy muội muội nhà mình rất tốt, nhưng nếu như công tâm mà nói thì vô luận là dung mạo hay năng lực, hai muội muội nhà mình đều thua kém Tô Ngọc Uyển quá xa. Gia thế của Nhan An Lan đã đủ hiển hách, bây giờ còn đi theo đại hoàng tử, ngày sau nếu đại hoàng tử đăng vị, hắn được phong làm quốc công cũng không quá phận, nhưng một khi đại hoàng tử thất bại, tam hoàng tử lên thay, vậy thì hắn cũng sẽ rơi vào con đường vạn kiếp bất phục. Cho nên Nhan An Lan cưới thể tử chỉ cần năng lực, không xem gia thế. Nếu đổi lại là Thẩm Nguyên Gia, hắn cũng sẽ chọn Tô Ngọc Uyển mà không phải hai vị muội muội kia của mình. Không những không giúp ích được gì còn kéo chân sau, gây thêm phiền phức. Chỉ là lời này hắn cũng không thể nói ra với mẫu thân và muội muội được.

.....

Mùa xuân hoa thắm liễu xanh, chim ca khắp chốn tung bừng. Tô Ngọc Uyển mang theo Mã chương quây, nha hoàn hộ vệ từ Huru Ninh thành vừa đi vừa dừng xem xét vườn trà hoặc nơi thích hợp trồng trà.

Từ Huru Ninh đi về phía đông nam không xa chính là Truân Khê, nơi này từ rất lâu trước kia đã bắt đầu trồng trà. Trước kia đoàn trà còn hưng thịnh, đều dùng phương pháp chưng thanh chế thành trà bánh. Trà được chế theo thủ pháp này nhìn chung sẽ mang theo vị chất, hương vị cũng kém hơn rất nhiều so với trà Tùng La.

Bởi vậy vườn trà ở đây giá cả cũng rẻ hơn ở núi Tùng La rất nhiều, hơn nữa chỉ cần có tiền, muốn mua bao nhiêu cũng được, không giống như trên núi Tùng La một mẫu khó cầu. Chỉ cần ý tưởng của Tô Ngọc Uyển có thể thực hiện được, nàng mua thật nhiều vườn trà ở đây sau đó lại dùng phương pháp sao trà để chế biến, cho dù trà thành phẩm hương vị không bằng được so với trà Tùng La thì vẫn có tương lai.

Mà Tô Ngọc Uyển tin tưởng, mặc dù chỗ này thổ nhưỡng khiến cho chất lượng của tiên diệp không bằng nhưng nếu nàng dùng nồi bạc để sao trà sẽ có thể bù vào chỗ khuyết thiếu này, hương vị trà thành phẩm nhất định cũng sẽ không kém hơn trà do nông dân trồng chè ở núi Tùng La sao thành.

Vì muốn chứng thực ý nghĩa của mình, nàng dừng lại ở Truân Khê, để Hứa ma ma lên trấn trên thuê một cái tiểu viện độc lập, Mã chương quây thì đi vườn trà mua một ít tiên diệp để nàng và mấy người Lập Xuân dùng nồi sắt và nồi bạc sao thử một phần.

“Mã chương quây, hương vị thế nào?” Tô Ngọc Uyển buông chén trà trong tay, cười nhìn Mã chương quây.

Khuôn mặt già nua kia của Mã chương quây cười vui vẻ đến mức nhăn lại thành một đoàn, đôi mắt mờ đục lấp lánh như sao trời, còn ả ả ngâm nước mắt, giọng nói cũng mang theo hưng phấn run rẩy: “Cô nương, chúng ta... đây là thành công rồi?”

Tô Ngọc Uyển cũng không trả lời ngay, đưa tay ra hiệu cho Lập Xuân bưng tới một ly trà khác cho Mã chương quây nói: “Mã chương quây lại thử chén trà này xem.”

Mã chương quây nhìn ly trà kia xong lại nhìn Tô Ngọc Uyển, nuốt chút nữa làm đổ cả chén trà trong tay. Hắn đặt chén trà cũ xuống, bưng chén trà kia lên, quan sát màu nước rồi hít thử hương vị một lúc mới nhấp thử một ngụm, nhắm mắt lại cảm nhận.

Thật lâu sau hắn bỗng dung rơi lệ. Mã chương quây cũng biết mình luống cuống, vội vàng buông chén trà xuống, nghiêng người lau nước mắt, nói với Tô Ngọc Uyển “Tốt, tốt...”

Cho dù đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn mang theo ghen ngào không nói ra lời.

Tô Ngọc Uyển có thể hiểu được tâm tình của Mã chương quây lúc này. Phụ thân nàng tiếp nhận vườn trà từ trong tay tổ phụ, cả đời đều ở Huru Ninh huyện phần đầu, vất vả kinh doanh mới có thể có được thành tựu như bây giờ, gần như đã là dẫn đầu phần lớn người ở Huru Ninh thành rồi. Mà nàng chỉ cần một cái nhấc tay đã có thể mở ra một vùng trời mới huy hoàng chưa từng có như thế.

Tô Ngọc Uyển áp chế đau khổ trong lòng, nhẹ giọng giải thích: “Lúc cha còn sống, ta cũng từng đề cập đến chuyện này, chỉ là còn chưa kịp tiến hành thì

cha đã mất. Nếu cha vẫn còn sống, chúng ta cũng sẽ không phải gặp nhiều trắc trở như vậy, mãi tới lúc này mới có thể mua được vườn trà...”

“Ta hiểu, ta hiểu...” Mã chương quỳ bình ổn tâm tình xong, liên tục gật đầu. Trong lòng hấn căn bản không hề trách cứ Tô Ngọc Uyển giấu diếm, cô nương nhà hấn từ nhỏ đã bộc lộ thiên phú kinh người. Đại phòng có thể có cục diện như hôm nay, một phần cũng là nhờ vào Tô Ngọc Uyển bày mưu tính kế, Tô Trường Thanh sinh thời vẫn thường hay thờ dài tiếc nuôi Tô Ngọc Uyển không sinh ra là nam tử.

Đây cũng là lý do vì sao ông ấy suy nghĩ thật lâu lại quyết định để cho Tô Ngọc Uyển đính thân với Lý gia. Lý gia ít người, năng lực của Lý thiếu gia cũng kém xa Tô Ngọc Uyển cho nên sau khi thành thân nàng vẫn có thể phát huy tài năng của mình, không đến mức bị nhốt trong nội trạch làm một phụ nhân tầm thường chốn khuê phòng.

“Ta chỉ là nhớ đến lão gia, nếu lão gia còn sống, nhìn thấy thế cục tốt đẹp sau này như vậy, không biết sẽ cao hứng thế nào đâu...” Mã chương quỳ nói.

Bi thương kìm nén trong lòng Tô Ngọc Uyển rốt cuộc cũng bộc phát, nàng che mặt đi non một lúc. Mã chương quỳ biết mình lỡ lời khiến Tô Ngọc Uyển nhớ tới phụ thân liền chuyển đề tài: “Vậy cô nương định mua trà ở Truân Khê à? Nơi này cách Hưu Ninh cũng không xa, nếu mua vườn trà cũng sẽ tiện cho cô nương và thiếu gia lại đây chăm sóc.”

Lập Xuân đã mang nước lên cho Tô Ngọc Uyển rửa mặt, sau khi nàng lau mặt sạch sẽ thì hơi rũ mị, che đi đôi mắt vẫn còn hơi ửng hồng, dùng tay sửa sửa làn váy, lắc đầu nói: “Ta muốn cả nhà chuyển tới Huy Châu phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Tiền sinh ra tiền

Mã chương quỳ ngạc nhiên mở to mắt, không biết Tô Ngọc Uyển từ lúc nào đã có ý nghĩ này, cố thổ nan ly, rất nhiều người đều không dám nghĩ đến chuyện đưa cả nhà chuyển tới nơi khác sinh sống.

Tô Ngọc Uyển hít hít mũi, nâng mắt lên nhìn Mã chương quỳ nói: “Nhị thúc kia của ta tuy không ra gì nhưng dù sao vẫn là trưởng bối. Bây giờ cha ta mới qua đời nên người ngoài đều sẽ đáng thương tình cảnh cô nhi quả phụ nhà chúng ta mà không nói gì nhưng lâu dần sẽ khó tránh khỏi bị người ta nói là bất hiếu. Đến lúc đó nhị thúc, nhị thẩm lại lợi dụng chuyện này đến đối phó với ta vậy thì rất phiền toái. Nương ta tính tình lại mềm yếu, bây giờ chúng ta phòng trước phòng sau mới không có chuyện gì, nhưng về lâu về dài thì khó mà nói được. Chỉ có ngăn ngày làm tặc, chứ đâu thể ngăn ngày phòng cướp có phải không? Cứ lo lắng đề phòng như vậy cũng không phải cách, đây cũng là nguyên nhân thứ nhất khiến ta muốn chuyển nhà.”

“Thứ hai, trong khoảng thời gian này người cầu thân cũng không ít, nhưng bọn họ đều là kẻ hám lợi, không phải lương xứng, một khi ta từ chối tất sẽ sinh ra biến cố. Lui một bước mà nói, cho dù ép dạ cầu toàn chọn một nhà đáp ứng hôn sự thì đã sao, nhà ta thế yếu, nhà bọn họ thế yếu, đến lúc đó không chừng còn bị người ta ăn sạch sẽ. Cho nên liên hôn với người cũng giống như bảo hổ lột da vậy. Chi bằng dọn tới Huy Châu phủ, ít ra còn có Cửu tổ phụ làm đại quan kia làm chỗ chống lưng, mỗi năm chỉ cần nộp ít bạc là được.”

Mã chương quỳ gật gật đầu. Tô Ngọc Uyển phân tích rất chuẩn xác.

“Thứ ba, trà nhà chúng ta nếu chỉ bán cho khách thương thì lợi nhuận cũng không được bao nhiêu, khách thương sau khi mua trà nhà chúng ta vận chuyển đến Tùng Giang bán thu được lợi nhuận càng nhiều. Chi bằng chúng ta cũng đến Tùng Giang mở trà trang, quán trà rồi tự mình buôn bán. Mà từ Hưu Ninh vận chuyển trà đến Tùng Giang lại xa hơn so với chuyển từ Huy Châu tới đó. Bên này giá cả tiện nghi, chúng ta vừa có thể mua được nhiều mẫu vườn trà, vừa giảm được chi phí vận chuyển, lợi nhuận tự nhiên cũng sẽ tăng lên gấp bội. Cho nên chỉ có mua vườn trà bên này rồi mở rộng sinh ý đến Tùng Giang mới là lựa chọn tốt nhất của đại phòng bây giờ.”

Mã chương quỳ nghe Tô Ngọc Uyển nói đến đây thì trong mắt lóe lên quang mang khác thường, tiểu cô nương trước mặt này chỉ mới hơn mười lăm tuổi, còn nhỏ hơn cháu gái của hấn vài phần, vừa mới khóc một trận nên hai mắt nàng vẫn còn sưng đỏ, tóc rũ xuống bên tai nhìn qua có chút nhu nhược, đáng thương, nhưng lời nàng nói ra còn chu đáo kín kẽ hơn cả lão chương quỳ như hấn.

Tiểu cô nương này thật là yêu nghiệt mà, phải là người có phúc đức tu luyện mấy đời để lại mới có thể cười được nàng về làm dâu.

Tô Ngọc Uyển nói xong đã lâu mà Mã chương quỳ vẫn ngo ngắc nhìn mình không ư hử gì thì nường mảy, gọi một tiếng: “Mã chương quỳ, người thấy sao?”

Mã chương quỳ hồi phục tinh thần, vội vàng gật đầu: “Cô nương mưu tính sâu xa, suy nghĩ cũng cực kỳ chu đáo. Chuyển nhà đến Huy Châu đúng là biện pháp tốt.”

Thấy Mã chương quỳ cũng tán đồng ý kiến của mình, Tô Ngọc Uyển càng thêm vui vẻ. Một khi mở rộng sinh ý trong nhà, nếu chỉ có một mình nàng thì cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể kham nổi, sau này còn phải dựa vào người vừa trung tâm lại có khả năng như Mã chương quỳ mới được. Cho nên đề nghị của nàng có được ông ấy tán thưởng hay không rất quan trọng.

“Nếu Mã chương quỳ cũng thấy biện pháp này tốt, vậy chúng ta liền bắt tay vào chuẩn bị thôi. Đương nhiên cũng phải xem thái độ của Trần lão thái gia

thế nào đã, nếu không thể nhờ cậy, chúng ta lại tự mình nghĩ cách khác.”

Mã chương quỳ gật đầu, cô nương có thể lui thân đúng là chuyện vô cùng tốt. Lấy dung mạo, năng lực và tám mươi mẩu vườn trà trên núi Tùng La làm của hồi môn kia của cô nương, vào lúc mẩu chốt có thể đem ra nghị thân cùng với gia đình quyền quý để bảo toàn Tô gia, đây chính là bùa hộ mệnh tốt nhất. Cho dù Trần lão thái gia sinh tâm tham lam bất chính cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ với cô nương nhà mình.

“Vậy theo cô nương, vườn trà ở Truân Khê...” Hần hỏi.

“Nếu giá cả thích hợp, đất đai phì nhiêu, địa thế cũng không tệ thì mua chừng trăm mẫu đi, chúng ta dọc theo đường đi tới phủ thành nếu thấy chỗ nào thích hợp thì lại mua một ít. Nếu đến nơi rồi mà vẫn không có chỗ nào tốt hơn vậy thì quay lại mua thêm cũng không muộn.”

Trong tay nàng có tài sản tích góp được thời gian qua của đại phòng, tiền lời của hai vụ trà Minh Tiền và trà xuân cũng không ít, muốn mua mấy trăm mẫu vườn trà cũng không thành vấn đề. Nếu đổi lại là người bảo thủ sẽ mua một ít vườn trà còn lưu lại phần lớn tiền trong tay để tránh đầu tư thất thoát.

Nhưng Tô Ngọc Uyển là người dám nghĩ dám làm, bây giờ đã có thể chứng minh chỉ cần có thủ pháp thích đáng thì vườn trà ở đây cũng có thể sản xuất ra trà ngon không kém gì trà ở núi Tùng La, nàng cần gì phải do dự nữa. Cho dù đại phòng không thể quản lý nổi nhiều sản nghiệp như vậy cũng không sao, chỉ cần sau này tin tức lan rộng, người khác biết được vườn trà ở đây cũng có thể sản xuất được trà ngon ắt sẽ tranh nhau tới mua, lúc đó nàng lại sang tay bán lại cũng kiếm được một món hời lớn rồi. Đã có biện pháp khiến tiền sinh ra tiền, chỉ có kẻ ngốc mới để tiền mọc mốc trong tay.

“Hết thầy đều nghe theo cô nương an bài.”

Mã chương quỳ vui lòng phục tùng Tô Ngọc Uyển, mệnh lệnh gì của nàng hần cũng đều thuận theo. Vì thế mấy ngày kế tiếp Tô Ngọc Uyển cùng Mã chương quỳ chia ra làm hai nhóm đi tìm hiểu hoàn cảnh ở Truân Khê, cuối cùng cũng chọn được mấy nhà có vườn trà tốt, gia chủ cũng nói tay ra giá, mua vào một trăm ba mươi mẩu vườn trà. Bởi vì số vườn trà này cũng không tập trung một chỗ nên Tô Ngọc Uyển chia ra làm hai vườn, để Mã chương quỳ mướn người địa phương tới quản lý, để lại một quán sự và một hộ vệ trông coi rồi cả đoàn lại lên đường đi về phía Huy Châu phủ.

Lúc này sáu huyện của Huy Châu phủ vườn trà cũng không nhiều, dọc theo đường đi tuy Tô Ngọc Uyển cũng gặp một ít vườn trà nhưng quy mô lại không lớn, không thể chọn lựa như bên Truân Khê khiến Mã chương quỳ lắc đầu tiếc nuối.

Tình huống của đại phòng thế nào hần hiểu rất rõ, gia nghiệp chỉ có một vườn trà, một trà sạn, một trà trang, hai quán trà và một ít điền sản. Sản nghiệp ít nên quán sự cũng không nhiều, mỗi hồ chỉ có một củ cải, thực sự là không thể phái ra nhiều nhân thủ hơn nữa để tới quản lý mấy vườn trà rải rác này. Thuê người địa phương tới quản lý cũng chỉ là kế tạm thời mà thôi, bằng không lâu dài sẽ khiến người địa phương xem nhẹ mà sinh ra loạn tử. Đợi bọn họ từ Huy Châu trở về sẽ điều người có năng lực tới quản lý sau. Cho nên Tô Ngọc Uyển muốn mua vườn trà, nhiều nhất cũng chỉ có thể dồn lại thành hai nơi, nếu mua nhiều hơn, bọn họ sẽ không có đủ nhân thủ để quản lý.

Nhưng Tô Ngọc Uyển lại không nghĩ vậy. Trong lúc đi đến phụ cận, nàng chỉ vào một ngọn núi nhỏ nói: “Tìm thử xem có đường vào núi không, chúng ta vào đó xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Mua vườn trà

Mã chương quỳ nhìn ngọn núi nhỏ mọc đầy cây cối và cỏ dại kia nhăn mày: “Cô nương, chỗ này tuy có suối nước, thổ địa cũng phì nhiêu nhưng lại quá hoang vu. Muốn khai hoang trồng trà ít nhất cũng phải ba năm nữa mới thu hoạch được. Nếu như thật sự không tìm được chỗ thích hợp, hay là chúng ta quay về Truân Khê mua thêm một ít vườn trà nữa.”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Bên Truân Khê nếu không phải thổ nhưỡng không tốt không trồng được trà ngon thì chủ vườn cũng điều ngoa gian xảo, chào giá trên trời, chúng ta mua vườn trà của bọn họ cũng không được bao nhiêu lợi nhuận, không như nơi này...”

Nàng vươn tay, chỉ chỉ sườn núi hoang: “Người nói xem nếu ta mua nơi này thì cần bao nhiêu ngân lượng? Chờ tới lúc tin tức trà Tùng La có thể dùng lá trà nơi khác chế thành lan ra, giá vườn trà ở Huy Châu tăng cao, vườn trà này của chúng ta sẽ đáng giá bao nhiêu ngân lượng?”

Nàng xoay người sang chỗ khác, chỉ chỉ một thôn xóm ở gần đó nói tiếp: “Nơi này núi nhiều đất ít, cuộc sống của người dân vô cùng vất vả. Nếu ta mướn bọn họ khai núi trồng trà, hái trà, chế trà thì có thể tốn bao nhiêu tiền chứ? Vừa có thể giảm chi phí đầu tư thuê nhân công mà vẫn thu được lợi lớn, còn có thể cải thiện đời sống của người dân ở đây, có sao lại không làm có phải không?”

“Cô nương thật là thiện tâm!” Mã chương quỳ vui vẻ nhận mệnh.

Chỗ này là núi hoang, bình thường cũng không có ai trồng trọt, thuộc quyền quản lý của quan phủ. Tô Ngọc Uyển cùng Mã chương quỳ lên trên một chuyền đã có thể cầm khế đất trong tay, hơn nữa giá cả so với Truân Khê mà nói thì rẻ hơn rất nhiều.

Tuy muốn tranh thủ khai hoang trồng trà luôn trong mùa xuân này nhưng vì nhân thủ không đủ nên Tô Ngọc Uyển quyết định đi Huy Châu trước, sau khi

trở về lại gọi người đến thu xếp sau.

Nhìn ngọn núi hoang vu nhưng thổ nhượng lại vô cùng phì nhiêu, dù hẻo lánh nhưng giao thông vẫn rất thuận lợi kia nằm trong tay cô nương nhà mình, Mã chương quỳ càng thêm cảm thán ánh mắt cô nương thật tốt.

Hắn âm thầm quyết định, sau này cho dù cô nương có làm gì đi chăng nữa, hắn cũng chỉ cần phục tùng là được, không cần phải suy tính hay nghi ngờ làm gì nữa cho mệt.

Từ đó Tô Ngọc Uyển cũng không dừng lại ven đường xem xét vườn trà nữa mà đi thẳng đến phủ Huy Châu.

“Cô nương, có cần A Cửu đến Trần phủ gửi bái thiệp trước không?” Lập Xuân nhìn lộ trình chỉ còn khoảng nửa ngày nữa là tới phủ thành liền hỏi Tô Ngọc Uyển.

“Không cần đâu, sau khi tới phủ thành chúng ta cũng không đi Trần gia ngay, trước cứ tìm một khách điểm ở lại đã. Ta muốn đi xem thử mấy vùng phụ cận có vườn trà thích hợp hay không đã rồi mới đi Trần gia.” Tô Ngọc Uyển nói xong lại phân phó Lập Xuân: “Người đi truyền lời cho A Cửu, bảo hắn cưỡi ngựa vào thành an bài trước đi rồi hội hợp với chúng ta ở cửa thành.”

“Vâng.” Lập Xuân xốc rèm cửa sổ xe lên nói mấy câu với A Cửu. A Cửu vốn là cô nhi được Tô Trường Thanh thu nhận, sau đó được Ngô Chính Hạo thu làm đồ đệ, rất trung thành và tận tâm, đối nhân xử thế cũng vô cùng nhạy bén nên cả hai cha con Tô Ngọc Uyển đều rất coi trọng. Lúc Tô Ngọc Uyển ở trên núi Tùng La sao trà, cũng do hắn và Ngô Chính Hạo làm thủ vệ.

Nghe Lập Xuân phân phó xong, A Cửu cũng không hỏi nhiều, ra roi thúc ngựa chạy về phía thành phủ trước. Nửa ngày sau, khi xe ngựa của Tô Ngọc Uyển đến cửa thành thì A Cửu đã chờ sẵn ở đó.

“Cô nương, tiểu nhân đã thuê một sân viện độc lập ở thành tây rồi.” A Cửu tiến lên bẩm báo.

“Được, người đi trước dẫn đường đi.” Tô Ngọc Uyển vô cùng vừa lòng.

Nàng trước kia cũng từng theo phụ thân đến phủ Huy Châu vài lần, trà trang và quán trà của Tô gia cũng có chỗ ở lại, là hai tiểu viện dựa gần vào trà trang do Tô Trường Thanh mua để tiện xử lý công việc ở đây.

Có điều nàng không muốn đối mặt với đám người Trần gia lúc này cho nên cũng không muốn đến tiểu viện kia ở, cho dù là thuê khách điểm cũng không muốn cách Trần gia quá gần. A Cửu có thể thuê khách điểm ở thành tây mà không phải ở thành đông rất hợp ý nàng.

Sau khi vào thành, A Cửu dẫn đoàn người đi thêm một lát đã đến nơi, sớm đã có tiểu nhị đợi sẵn ở đó. Chuyện giao tiếp cứ giao lại cho Hứa ma ma và Lập Xuân là được nên Tô Ngọc Uyển xuống xe liền đi theo A Cửu vào hậu viện.

Lúc này trời đã tối, mọi người ăn cơm chiều, rửa mặt xong liền nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ngọc Uyển ăn sáng xong cũng không vội ra ngoài mà để Mã chương quỳ mang theo tùy tùng đi hỏi thăm xung quanh trước. Mãi đến trưa mới thấy ông ấy vội vàng trở về bẩm báo: “Cô nương, ta đã hỏi thăm rồi, cách chỗ này khoảng hai mươi dặm chính là thôn Quế Lâm, ở đó có một ít vườn trà. Có điều trà thành phẩm cũng không có danh tiếng gì giống như bên Truân Khê.”

Tô Ngọc Uyển nghe được tin này thì vô cùng vui vẻ. Tuy nói mua núi hoang trồng trà chiếm được nhiều tiện nghi, nhưng mà cần phải có thời gian. Lúc trước nàng mua núi hoang bất quá cũng chỉ là đem ít tiền đến đầu tư thôi, cái chính vẫn là mua vườn trà có sẵn, thừa dịp thanh danh của Diệp gia viên đang lên cao, mà phương pháp dùng nồi bạc sao trà cũng chưa bị lộ, dùng tốc độ nhanh nhất để chiếm tiên cơ, kiếm thêm càng nhiều tiền.

Nàng lập tức đứng lên nói: “Đi thôi, chúng ta đi xem thử.”

Quế Lâm cũng chỉ là một thôn xóm khá lớn, Tô Ngọc Uyển ngồi xe ngựa hơn nửa canh giờ đã đến nơi. Đưa mắt nhìn ra xa có thể thấy ruộng bậc thang uốn lượn dưới chân núi, trên núi cây xanh vẫn tươi tốt vô cùng. Xe ngựa đi lên núi thêm một lát đã có thể nhìn thấy từng luống trà được trồng ngay ngắn trên sườn núi. Chỉ là diện tích của vườn cũng không lớn, chỉ kéo lên chừng mười luống đã bị cỏ hoang cùng cây cối chiếm lĩnh.

“Trước cứ xem hết một vòng mấy vườn trà ở đây đã.” Tô Ngọc Uyển hạ lệnh.

Ngô Chính Hạo cũng không dừng xe lại, đánh xe đi tiếp lên trên thêm một lúc rồi đành bất đắc dĩ dừng lại bẩm báo: “Cô nương phía trước đường hẹp quá, xe ngựa không qua được.”

Nhìn tình hình mấy vườn trà lúc này Tô Ngọc Uyển trong lòng cũng đã hiểu rõ, cho nên nghe ông ấy nói vậy cũng không kinh ngạc, quay sang phân phó Lập Xuân: “Xuống xe đi. Một lát nữa còn phải leo núi, Hứa ma ma không quen đi, hay là cứ ở lại trong xe chờ đi.” Nói xong liền xoay người xuống xe.

Hứa ma ma có chút sợ hãi. Lúc mới khởi hành bà còn có chút tự đắc. Lúc ở trong phủ, đám người Lập Xuân ở bên cạnh cô nương nhiều hơn bà cho nên hiểu rõ sở thích của cô nương, được cô nương trọng dụng cũng có thể hiểu được. Nhưng mà ra cửa liền bất đồng, bà dù sao cũng đã có tuổi, ăn muối còn nhiều hơn so với mấy người Lập Xuân ăn cơm, lại là phụ nhân đã kết hôn, sau khi ra ngoài nếu muốn giao tiếp với người, ở trọ nghỉ chân đều phải do một tay bà sắp xếp, tự nhiên là có thể bộc lộ bản lĩnh của mình.

Nhưng mà bà không ngờ mình lại bị say xe mà đám người Lập Xuân lại vô cùng giỏi giang, mỗi lần ngừng xe bà còn chưa điều chỉnh trạng thái xong thì bọn nha hoàn đã an bài thỏa đáng mọi chuyện, Hứa ma ma chẳng những không thể giúp đỡ được cái gì, ngược lại còn trở thành vướng víu.

Chuyện này khiến bà vô cùng lo lắng, sợ Tô Ngọc Uyển ghét bỏ mình, sau khi trở về Tô phủ liền biếm mình đến chỗ khác, không còn được phong cán như trước kia nữa.

Bởi vậy mặc dù lúc này thân thể vẫn còn đang không khỏe nhưng bà cũng vội vàng xuống xe, cười nói với Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, lão nô không sao, lão nô cũng có thể đi được.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thiếu

Nguồn nhảy chương mời các bạn cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mọi người

Đoàn người vượt qua tường chắn, đi qua tiền sảnh, vào cửa thùy hoa, lại đi dọc theo hành lang một lúc mới vào tới sảnh trong nội viện. Lúc này trong đại sảnh đã có không ít nữ nhân già, trẻ, lớn, bé đợi ở đó. Ngồi trên cùng là một nữ nhân đầu tóc hoa râm khoảng chừng sáu mươi tuổi, gương mặt hiền lành, hẳn là Trần lão phu nhân.

Thấy Tô Ngọc Uyển bước vào, có mấy cô nương trẻ tuổi đứng lên, cũng có nha hoàn mang đệm hương bồ bằng lụa mềm đặt xuống phía trước Trần lão phu nhân.

Hứa ma ma giúp Tô Ngọc Uyển tháo áo choàng, nàng liền bước tới, đập đầu bái kiến: “Tô Ngọc Uyển thỉnh an Cữu tổ mẫu.”

“Hài tử ngoan, mau đứng lên.” Trần lão phu nhân vội vàng duỗi tay, nha hoàn bên cạnh bà cũng tiến lên đỡ Tô Ngọc Uyển đứng dậy.

“Nào, lại đây để Cữu tổ mẫu nhìn xem.” Trần lão phu nhân vẫy tay. Tô Ngọc Uyển đi qua chỗ bà. Trần lão phu nhân lôi kéo tay Tô Ngọc Uyển tình tế đánh giá một phen, sau đó cười nói với mỹ phụ trung niên bên cạnh: “Đứa nhỏ này trưởng thành rất tốt.”

“Đúng là mỹ nhân hiếm có.” Mỹ phụ trung niên cun cun phụ họa.

Sau lưng mỹ phụ trung niên là một cô nương chừng mười lăm, mười sáu tuổi, đang thì thầm với tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi bên cạnh, nghe bà nói lời này thì ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó lại cúi xuống thì thầm với tiểu cô nương kia mấy câu, tiểu cô nương kia ngược lên nhìn Tô Ngọc Uyển, lắc lắc đầu có vẻ không tán đồng, nói gì đó khiến nàng tức giận quay mặt đi không thèm nói chuyện với tiểu cô nương đó nữa.

Mà bên này Trần lão phu nhân đã cho Tô Ngọc Uyển một cái kim trâm khâm hồng bảo thạch làm quà gặp mặt, sau đó lại giới thiệu mỹ phụ trung niên bên cạnh với nàng: “Đây là đại biểu cữu mẫu, nhà mẹ đẻ họ Khương.” Sau đó lại chỉ một phụ nhân ba mươi tuổi nói: “Đây là tam biểu cữu mẫu, nhà mẹ đẻ nàng họ Triệu.”

Tình huống của Trần gia trước đây Tô Ngọc Uyển đã nghe phụ thân nhắc tới một ít, lần trước Hàn ma ma tới phủ, Lê ma ma cũng hỏi thăm bà được một ít chuyện trong phủ. Cữu tổ phụ Trần Minh Sinh tổng cộng có ba trai một gái. Đại nhi tử Trần Bá Hồng tư chất không tốt, thi rất nhiều năm cũng chỉ đậu tú tài, bây giờ đang làm sai sự trong nha môn, con thứ hai lại có khả năng, ba mươi tuổi đã đỗ tiến sĩ, đang làm huyện lệnh ở tỉnh ngoại. Con thứ ba là con vợ lẽ, đọc sách đến năm hai mươi tuổi vẫn không đậu tú tài nên ở nhà xử lý công việc, kinh doanh sản nghiệp gia đình.

Hai người trước mặt này chính là thê tử của đại biểu cữu và tam biểu cữu. Nghe nói Khương thị xuất thân trong một gia đình tiểu lại, làm người vô cùng khôn khéo, bây giờ đang nắm quyền quản gia nội viện Trần gia. Triệu thị xuất thân thương gia, làm người hiền lành, cũng không thích nói chuyện.

Nàng vừa tiến lên định hành đại lễ với hai vị biểu cữu mẫu thì đại biểu mẫu đã ngăn nàng lại: “Nhà chúng ta không thịnh hành những nghi thức xã giao đó, người đã khấu đầu với lão phu nhân là được rồi, chỉ cần hành lễ thông thường với chúng ta thôi.”

Trần lão phu nhân cũng nói chen vào: “Đại biểu cữu mẫu người nói phải đó, không cần hành đại lễ, chỉ cần hành lễ theo nghi thức thông thường là được rồi.”

“Hai vị đại biểu mẫu là trưởng bối, lại là lần đầu gặp mặt, Uyển nhi làm sao có thể thất lễ?” Tô Ngọc Uyển lại không chịu, không để ý ngăn cản của bọn họ, quỳ xuống khấu đầu với hai người.

“Ngươi cũng thật là khách khí.” Trần lão phu nhân cười giận một câu, trông có vẻ vô cùng cao hứng. Khương thị nhìn Tô Ngọc Uyển càng thêm hiền lành, Triệu thị luôn nghiêm túc cũng lộ ra chút ý cười.

Tô Ngọc Uyển biết mình đã làm đúng rồi. Từ lúc Kim thị đi đón khách đến lúc vào cửa, nhìn thấy hạ nhân Trần gia tuy nhiều nhưng làm việc lại vô cùng quy củ, trông thấy khách nhân cùng chủ tử đều sẽ dừng lại công việc trong tay, đứng gọn vào một bên, chủ tử đi qua đều khom mình hành lễ, lúc nàng vào thính đường, mấy vị cô nương nhỏ tuổi hơn nàng đều đứng lên. .

Tất cả mọi hành động này đều cho thấy: người Trần gia vô cùng chú ý quy củ. Đã là người chú ý quy củ như vậy, Trần lão phu nhân và hai vị biểu cữu mẫu hân cũng là người thích giăng lễ nghĩa.

Nhị biểu cữu mẫu cùng với con cái đều theo trượng phu đi nhậm chức bên ngoài không có nhà. Sau khi dập đầu với hai vị biểu cữu mẫu xong cũng chỉ còn lại mấy vị tiểu bồi ngang hàng với nàng. Khương thị và Triệu thị đều cho Tô Ngọc Uyển trang sức làm lễ gặp mặt, sau đó Khương thị giới thiệu với Tô Ngọc Uyển mấy người còn lại.

Người ra cửa đón nàng là Kim thị, chính là thê tử của trưởng tử Trần đại lão gia Trần Bá Hồng – Trần Trác Côn. Ngồi bên cạnh nàng là Lâm thị, thê tử của con trai thứ Trần Bá Hồng – Trần Trác Luân, Lâm thị năm nay chừng mười tám, mười chín tuổi, bụng lớn có vẻ như sắp sinh. Hai cô nương lúc này vẫn đang thì thầm to nhỏ, người lớn hơn chính là nữ nhi của Trần Bá Hồng – Trần Hân Nhi, nhỏ hơn Tô Ngọc Uyển nửa tuổi; người nhỏ hơn chính là nữ nhi của Trần Trọng Khanh – Trần Mật Nhi, năm nay mười ba tuổi.

Sau khi Khương thị giới thiệu xong, Tô Ngọc Uyển đều hành lễ gặp mặt với bọn họ. Ngay cả Kim thị ở ngoài cửa không hài lòng với Tô Ngọc Uyển nhưng trước mặt Trần lão phu nhân cũng không có nửa phần thất lễ. Tuy thần sắc nhợt nhạt nhưng cũng cho nàng một cái ngọc bội không tề. Lâm thị tuy hiền lành nhưng Hân Nhi và Mật Nhi cũng không dám giờ trò gì, quy củ hành lễ với Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển đem lễ vật mình đã chuẩn bị sẵn ra tặng cho từng người. Tô gia mấy năm nay tích cóp được không ít, Tô Ngọc Uyển lại có ý muốn kết giao cho nên lễ vật tự nhiên cũng đều rất tốt, vừa thể hiện được sự kính trọng lại không quá mức khoe khoang thất lễ khiến cho mấy người trong đại sảnh đều hài lòng.

Hạ nhân kê thêm ghế dựa giữa Lâm thị và Trần Hân Nhi cho Tô Ngọc Uyển ngồi xuống xong, Trần lão phu nhân mới mở miệng nói: “Cữu tổ phụ ngươi nghe nói ngươi muốn tới, mấy hôm nay đều đứng ngồi không yên. Kể cả hai biểu cữu của ngươi cũng đều nhớ kỹ. Chỉ là bọn họ không rảnh rồi giống như nữ quyến chúng ta, cả ngày còn phải lên nha môn làm việc, tam biểu cữu cũng phải đi chăm sóc cửa hàng khắp nơi, mấy biểu ca của ngươi còn phải đọc sách, làm việc. Đến chiều bọn họ trở về ngươi lại bái kiến sau vậy.”

Tô Ngọc Uyển đứng lên nghe xong liền cung kính đáp một tiếng. Lại hỏi thăm thân thể người nhà thêm một lát, Trần lão phu nhân niệm tình Tô Ngọc Uyển đường xe mệt nhọc liền để Kim thị và Hân Nhi đưa Tô Ngọc Uyển đi nghỉ tạm, trước khi đi còn cười nói: “Đại biểu tẩu ngươi còn trẻ, bây giờ đang giúp đỡ đại biểu cữu mẫu của ngươi quản gia, liền do nàng an bài chỗ ở cho ngươi. Nếu thiếu cái gì thì ngươi cứ tìm nàng là được. Lúc Hân Thuận ở Hưu Ninh cũng nhờ ngươi chiếu cố cho nên mấy ngày này ta sẽ để bà ấy ở bên cạnh ngươi, ngươi có chuyện gì cứ sai sử bà ấy.”

Tô Ngọc Uyển khách khí cười nói: “Vậy thì làm phiền đại biểu tẩu và Hân ma ma.”

Kim thị vẫn luôn một bộ không lạnh không nhạt kia, khoát tay nhàn nhạt nói: “Uyển biểu muội không cần đa lễ, mời đi theo ta.” Nói xong thì dẫn đầu ra ngoài.

Tô Ngọc Uyển hành lễ cáo từ với Trần lão phu nhân và hai vị biểu cữu mẫu xong ra ngoài đã thấy Kim thị chờ ở cửa.

Tô Ngọc Uyển tuy muốn giao hảo với Trần gia, tìm kiếm chỗ dựa cho đại phòng, nhưng từ trong xương cốt nàng vẫn là một người có ngạo khí, sẽ không vì sinh ý mà ép mình chịu ủy khuất. Nếu Kim thị đã lạnh nhạt, nàng tự nhiên cũng sẽ không thờ ơ lấy lòng làm gì. Nàng ta mang theo nha hoàn đi phía trước, Tô Ngọc Uyển liền lui lại phía sau vài bước, cũng không mở miệng nói chuyện.

Mãi tới khi đến trước cửa một gian nhà tinh xảo, Kim thị mới mở miệng nói: “Tới rồi, Uyển biểu muội vào đi.” Sau đó liền nhấc váy bước vào cửa viện.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cữu tổ phụ

Sân viện này là chỗ Trần gia dùng để tiếp đãi khách nhân nên cách sân của chủ nhân khá xa, nhưng bù lại phong cảnh thanh tĩnh, sân và phòng ốc đều rộng rãi thoáng mát, bên trong bài trí lịch sự, tao nhã vô cùng. Kim thị đã cho người quét dọn qua một lượt nên trong phòng cũng không có bụi bặm.

Tô Ngọc Uyển rất hài lòng.

“Nếu muội thấy thiếu gì thì cứ nói với ta, nếu chưa nghĩ ra thì sau này có thể sai nha hoàn hoặc nhờ Hân ma ma đến nói với ta một tiếng, ta sẽ cho người đưa tới.” Kim thị nói.

Cũng không biết tại sao mới chỉ qua một đoạn thời gian, thái độ của nàng ta dường như đã xảy ra biến hóa, không lạnh nhạt như lúc ở ngoài cổng lớn nữa, giọng điệu nói chuyện cũng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

Tô Ngọc Uyển chỉ cảm thấy vị đại biểu tâu này thật là hi nộ vô thường, mười phần khó hiểu. Nhưng mà nàng vốn cũng không có ý định bợ đỡ Kim thị cho nên thái độ nàng ta tốt hay xấu với nàng mà nói cũng không quan trọng.

Nàng chỉ theo quy củ nhún gối hành lễ: “Đa tạ đại biểu tâu. Nếu có cần gì ta sẽ cho nha hoàn đến nói với người.”

Kim thị cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu nói “Vậy ta đi trước” xong thì cũng xoay người rời khỏi.

Hàn ma ma cũng đã theo tới, chỉ là Kim thị ở đây nên bà ấy cũng không tiện nói gì. Lúc này đoàn người của Tô Ngọc Uyển lại phải chỉnh đốn, nghỉ tạm, bà ở lại cũng không hay nên cười cười với Tô Ngọc Uyển xong thì cũng theo Kim thị rời đi.

Tô Ngọc Uyển tiễn mấy người ra tới hành lang, tới khi Kim thị nhàn nhạt nói: “Muội dừng bước đi” nàng mới ngừng lại, nhìn đoàn người ra khỏi cửa viện xong thì phân phó Lập Xuân: “Chỉnh lý hành lý xong thì an bài chỗ ở cho mọi người đi.”

Lập Xuân cũng không cần nàng phải chỉ đạo đã dẫn Hứa ma ma và mấy nha hoàn đem vật dụng mà Tô Ngọc Uyển thường dùng ra trước, để nàng ngồi xuống nghỉ ngơi rồi mới bắt đầu sửa sang lại nhà ở, phân chia phòng ngủ tạm cho từng người – Mã chương quỳ cùng với mấy hộ vệ sau khi vào phủ đã được quản gia dẫn ra ngoại viện nghỉ ngơi, cho nên chỗ này của Tô Ngọc Uyển cũng chỉ có sáu người. Sân viện này lại có tới mười mấy gian, Tô Ngọc Uyển chỉ cần hai nha hoàn ở lại trực đêm, số còn lại liền chọn lấy mấy căn phụ cận, đem chần mền trải xuống là xong.

Nghỉ tạm một lát đã tới giờ cơm chiều. Cuối cùng Tô Ngọc Uyển cũng gặp được Trần lão thái gia và hai vị biểu cữu cùng với mấy vị biểu ca, biểu đệ trong phủ.

Trần lão thái gia năm nay sáu mươi hai tuổi nhưng nhìn qua chỉ như năm mươi, một đầu tóc đen nhánh, dáng người mảnh khảnh, dung mạo vẫn có thể nhìn ra tuổi trẻ anh tuấn. Có điều bộ dạng có vẻ nghiêm túc, nhóm vãn bối đều có chút sợ hãi. Lúc Tô Ngọc Uyển đi vào, trong phòng đã có chừng mười mấy người nhưng cả phòng lại lặng ngắt như tờ, cảm giác vô cùng áp bách.

Tô Ngọc Uyển được Hàn ma ma dẫn vào, cho nên vừa vào cửa bà đã mở miệng nói trước: “Lão thái gia, Tô cô nương tới thỉnh an người và mấy vị thiếu gia.”

Tô Ngọc Uyển cũng không nhìn ngang ngó dọc, chỉ cúi đầu đi theo sau Hàn ma ma tới trước mặt Trần lão thái gia, quỳ xuống đệm hương bô khấu đầu thỉnh an.

“Đứng lên đi.” Trần lão thái gia nhàn nhạt nói.

Hàn ma ma đỡ Tô Ngọc Uyển đứng dậy.

“Ngươi...” Trần lão thái gia định nói thêm gì đó bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Tô Ngọc Uyển thì im bặt.

“Ngươi, ngươi ngẩng đầu lên.” Thanh âm của hắn đã có chút run rẩy.

Tô Ngọc Uyển chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô lão thái gia, trong lòng cũng đã minh bạch. Thân tổ mẫu Trần thị của nàng qua đời từ rất sớm, ngay cả Ân thị cũng chưa từng gặp, chỉ nghe mấy lão nhân trong nhà nói lại dung mạo của Tô Ngọc Uyển không giống Ân thị cũng không giống Tô Trường Thanh mà lại giống với tổ mẫu đã qua đời kia như đúc.

Trần Bá Hồng thấy phụ thân mình trước nay vẫn luôn giữ được bình tĩnh nhưng bây giờ lại run rẩy cả người, hai hàng lệ tuôn rơi là chă thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng đứng dậy muốn an ủi phụ thân: “Cha...”

Trần lão thái gia xua xua tay, nhìn chằm chằm Tô Ngọc Uyển hỏi: “Đã có ai nói với ngươi là ngươi rất giống với tổ mẫu của mình hay không?”

Tô Ngọc Uyển nhẹ giọng đáp: “Hạ nhân có tuổi trong phủ đều nói ta và tổ mẫu giống nhau như đúc.”

Trần lão thái gia dùng sức gật đầu, nhận khăn mặt Trần Bá Hồng đưa tới, lau nước mắt rồi thở dài một hơi: “Đáng tiếc, tổ mẫu của ngươi lại không có phúc khí!”

Tô Ngọc Uyển âm thầm. Nếu tổ mẫu còn sống, đại phòng Tô gia nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều. Nói không chừng phụ thân cũng sẽ không mất sớm, nàng cũng không cần phải gánh trên vai gánh nặng gia nghiệp khi chỉ mới mười mấy tuổi như vậy.

“Hài tử ngoan, đứng lên đi.” Trần lão thái gia nâng tay, ý bảo Hàn ma ma đỡ Tô Ngọc Uyển đứng dậy, sau đó mới phân phó một nam tử trung niên phía sau: “Tới phòng ta mang cái tráp gỗ lê trên thư án tới đây.”

“Vâng.” Nam tử trung niên lĩnh mệnh rời đi, không bao lâu đã ôm tới một cái tráp đưa cho Trần lão thái gia. Trần lão thái gia mở tráp, lấy ra một miếng ngọc Như Ý trong suốt, dùng bàn tay khô gầy vuốt ve bề mặt trơn bóng của ngọc bội, thở dài nói: “Tổ mẫu của ngươi thích nhất là ngọc Như Ý. Năm đó ta tìm được một miếng, còn chưa kịp đưa cho nàng thì đã nghe được tin dữ rồi.”

Hắn cất ngọc vào tráp rồi đưa cho Tô Ngọc Uyển: “Ngươi cầm lấy đi, cũng đừng ghét bỏ nó, tổ mẫu của ngươi ở trên trời nhất định sẽ phù hộ cho

ngươi.”

Tô Ngọc Uyển đưa hai tay đón lấy tráp gỗ, trầm mặc một chút mới nói: “Trong số những di vật của tổ mẫu cũng có vài món ngọc Như Ý, phụ thân đều để lại cho ta.”

Trần lão thái gia kinh ngạc nhìn Tô Ngọc Uyển chăm chú một lát, gật đầu nói: “Bảo quản cho thật tốt.”

“Vâng.”

Trần lão thái gia ngồi im lặng một lúc sau mới thở dài một hơi, chỉ vào nam tử trung niên ngồi bên dưới hán nói: “Ra mắt mấy vị biểu cửu của ngươi đi.”

Hàn ma ma vội tiến lên giới thiệu: “Đây là đại lão gia, đây là tam lão gia...”

Tô Ngọc Uyển theo lời bà đều tiến lên quy củ hành lễ với Trần Bá Hồng và Trần Thúc Khanh, cũng ra mắt mấy vị biểu huynh, biểu đệ.

Hai nhà mấy năm nay đều không có qua lại, mấy vị lão gia, thiếu gia của Trần gia đối với Tô Ngọc Uyển cũng không quen thuộc, gặp mặt bắt quá cũng chỉ là làm theo lễ nghĩa. Nhưng biểu hiện vừa rồi của Trần lão thái gia khiến hai vị biểu cửu đối với Tô Ngọc Uyển có chút thân thiết, quả gặp mặt cũng nặng hơn vài phần.

Sau khi hành lễ xong, Tô Ngọc Uyển lui ra ngoài, đến đại sảnh bên cạnh dùng cơm cùng với nữ quyến. Người Trần gia chú ý ăn không nói, ngù không nói cho nên cả bữa cơm đều chỉ có tiếng bát đũa va chạm vang lên. Tô Ngọc Uyển xưa nay dùng cơm vẫn vô cùng chú ý lễ nghi cho nên cũng không có gì thất lễ. Chỉ là trong quá trình dùng cơm, Trần Hân Nhi vẫn luôn liếc mắt nhìn nàng, tựa hồ muốn xem thử nàng có luống cuống hay không khiến Tô Ngọc Uyển vô cùng khó hiểu: Minh hình như cũng không có đặc tội vị biểu muội này mà nhỉ?

Sau khi ăn cơm xong, Trần lão phu nhân cười hỏi Tô Ngọc Uyển: “Đồ ăn có hợp khẩu vị không?”

Tô Ngọc Uyển cười đáp: “Phù thành cách Hưu Ninh cũng không xa cho nên khẩu vị cũng không mấy khác biệt. Huống hồ đầu bếp trong phủ của Cửu tổ mẫu tay nghề lại rất giỏi, thức ăn ngon lắm ạ.”

Trần lão phu nhân gật đầu, nhận chén trà hạ nhân đưa tới hỏi: “Trà này có phải là trà của Tô cô nương đưa không?”

“Vâng ạ.” Nha hoàn đáp.

Trần lão phu nhân bưng chén trà đưa lên mũi ngửi một chút rồi cười nói: “Trà ngươi đưa tới hương vị thật là tốt, còn tốt hơn so với Minh Tiên trà lần trước ngươi đưa nữa. Đây là trà gì?”

P/s: Minh chủ thích một chút, đúng ra Tô Ngọc Uyển phải xưng là “cháu gái” khi nói chuyện với Trần lão thái gia và Trần lão phu nhân cùng với mấy vị biểu cửu, biểu cửu mẫu. Nhưng mà cái Trần gia này cũng không tốt lành gì, thứ hai là sau này nàng ấy cũng làm việc trực tiếp với Trần lão gia, tuy là tiểu bối nhưng năng lực không kém, nếu không muốn nói là vượt trội, cho nên mình để nàng xưng hô là “ta” luôn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: An ủi

“Ta dùng bí phương sao thành trà Xuân năm nay, cho nên hương vị so với các nhà khác cũng tốt hơn một chút. Nếu Cửu tổ mẫu thích, sau khi trở về ta lại phái người đưa thêm một ít lại đây.” Tô Ngọc Uyển nói.

“Đủ rồi, đủ rồi. Ngươi mang tới cũng chừng năm cân trà, cho dù có đem đi biếu tặng vài khách nhân, số còn lại cũng đủ để chúng ta uống một năm rồi.” Trần lão phu nhân nói tiếp “Hơn nữa trà Minh Tiên và trà Xuân cũng vô cùng quý giá, các ngươi vẫn nên để dành bán thì hơn.”

Bà cho dù không am hiểu về trà cũng biết giá của trà Minh Tiên có thể so với hoàng kim. Lần trước Hàn ma ma trở về đã mang theo hai, ba cân trà. Mà trà này còn ngon hơn cả trà Minh Tiên, giá cả tự nhiên cũng không rẻ, có thể tặng Trần gia một lúc năm cân đã xem như đại lễ rồi. Mấy mẹ con Tô Ngọc Uyển đều là cô nhi quả phụ, bọn họ đã không chiếu cố thì thôi, làm sao còn đi chiếm tiện nghi của người ta, chuyện như vậy bà cũng không có mặt mũi mà làm.

Tô Ngọc Uyển còn chưa nói gì, Trần Hân Nhi đã xen mồm: “Uyển biểu tỷ, ngươi vừa nói trà này là do ngươi dùng bí phương sao chế có phải không?”

“Phải.” Tô Ngọc Uyển gật đầu, trực giác cảm thấy Trần Hân Nhi chính là cố ý nói lời này cho nên cũng âm thầm nâng cao cảnh giác.

“Trà này chính là độc nhất vô nhị, người khác cũng không thể sao được?” Trần Hân Nhi tiếp tục lãnh lút nói.

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Xem như vậy đi. Có điều sau khi sao chế gia công xong, cũng có khách thương tới trà sạn của ta mua bán. Hân Nhi biểu

muội nếu uống được trà này ở bên ngoài cũng không có gì kỳ lạ.”

“...” Trần Hàn Nhi bị nàng chặn họng thì vô cùng buồn bực. Một lúc sau lại rầu rĩ nói với Khương thị: “Nương, người có nhớ không, nửa tuần trước phu nhân Lục Tri sự tặng người một ít trà, hương vị cũng giống như đúc với trà này của biểu muội.”

“Người, đứa nhỏ này...” Khương thị giận dữ liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, xấu hổ cười cười nhìn Tô Ngọc Uyển giải thích: “Trước đây mấy ngày phu nhân của Lục Tri sự có lại đây chơi, tặng ta một bao lá trà, nói là trà mới của Hưu Ninh thành, ngon hơn hẳn các nhà khác. Sau khi đại biểu cửu người hạ nha, ta có pha cho ông ấy uống thử, ông ấy còn khen ngon đâu, không ngờ vậy mà lại là trà của người sao.”

Khương thị đã mở lời, Tô Ngọc Uyển cũng dễ giải thích: “Đại biểu cửu mẫu cũng biết, phụ thân ta ra đi đột ngột, cho nên trong nhà cũng rối như tơ vò, nhị thúc của ta lại không ngừng mơ ước vườn trà nhà ta, cho nên gây khó dễ khắp nơi. Nương ta là người không quản thể sự, để để lại nhỏ tuổi, cũng không thể giúp đỡ cái gì. Trong nhà ngoài sân đều do một tay ta thu xếp. Lúc trước là chế trà Minh Tiên, sau lại đến vụ trà Xuân, trong khoảng thời gian đó ta còn bị bệnh nặng một trận, kéo thân thể bệnh tật lên núi giám sát việc sao chế trà xong thì ta cũng nằm gục luôn rồi. Sau khi nghỉ ngơi một thời gian mới có thể tốt lên một chút.”

Nàng chỉ chỉ chén trà trên bàn: “Gia công trà Xuân rồi mở bán ta đều không thể lo nổi, tất cả đều dựa vào một tay chường quây thu xếp. Cho nên lúc bán trà ta cũng không thể biểu tặng cho thân thích được. Chờ đến lúc thân thể ta khỏi hẳn thì cũng đã qua kỳ đại tang. Ta nghĩ dù sao mình cũng muốn đến thỉnh an Cửu tổ phụ, Cửu tổ mẫu và mấy vị biểu cửu, biểu cửu mẫu cho nên cũng không cho hạ nhân mang tới trước, mà tự mình mang theo, cho nên mới trì hoãn thời gian.”

Sau khi Hàn ma ma trở về, sớm đã đem chuyện của đại phòng, nhị phòng và Tô lão phu nhân Không thị kể lại một lượt, cho nên tình hình trong nhà Tô Ngọc Uyển thế nào, mấy người Trần lão phu nhân và Khương thị đều hiểu rõ. Tô Ngọc Uyển giải thích xong càng khiến Trần lão phu nhân nảy sinh đồng tình. Mà Trần lão thái gia làm quan thông phán chính là quan chính lục phẩm, ở phủ nhà Huy Châu này chỉ thấp hơn tri phủ đồng tri mà thôi, căn bản cũng không thiếu trà để uống. Trần Hàn Nhi nói như vậy giống như trách cứ Tô Ngọc Uyển cô tình chậm trễ, không chịu phái người đưa trà tới sớm vậy, khiến Trần lão phu nhân không vui, liếc mắt trách cứ Khương thị xong mới nói với Tô Ngọc Uyển: “Hàn Nhi biểu muội của người không hiểu chuyện cho nên lời nói cũng không dẫn đo, cân nhắc, người đừng nghĩ nhiều. Tình huống nhà người thế nào Hàn Thuận đều đã nói cho chúng ta biết rồi. Cũng thật là làm khó cho người, tuổi còn nhỏ đã phải chống đỡ môn hộ, bên cạnh còn có một nhị thúc cực phẩm như thế...”

Nói tới đây bà có chút áy náy tiếp lời: “Lúc Hàn Thuận trở về nói lại ta đã muốn phái người qua đó, tiếc là vừa khéo nhị biểu cửu người lại chuyển công tác lần nữa cho nên trong nhà cũng vô cùng rối ren, mới trì hoãn tới bây giờ. Bây giờ thấy người bình yên vô sự đến đây, ta rốt cuộc cũng có thể yên tâm.”

Trần lão phu nhân quan tâm nhìn Tô Ngọc Uyển hỏi: “Lúc trước người bị bệnh gì? Không sao chứ? Người còn nhỏ, phải nên tĩnh dưỡng nhiều chút, đừng để mệt thân mình. Đến lúc lớn tuổi như ta cho dù có hối hận thì cũng đã muộn.”

“Không có việc gì ạ, chỉ là bị dị ứng phát ban thôi.” Tô Ngọc Uyển cười nói.

Nàng là cô nương gia còn chưa cưới gả, cho nên chuyện mình bị người ta từ hôn không thể do nàng tự mình mở miệng được, nhất định phải do một bị ma ma lão luyện hoặc là người có thân phận tới nói ra mới tốt. Mà đây cũng chính là nguyên nhân Tô Ngọc Uyển đưa Hứa ma ma đi cùng.

Chỉ là Hứa ma ma ở bên cạnh Ân thị lâu ngày, không biết là tự bản thân bà cũng không nhanh nhẹn hay là bị lây bệnh của chủ tử mà lúc này cũng ngờ ngợ đứng đó, không tiếp lời Tô Ngọc Uyển. Cũng may Lập Xuân đứng cạnh bà ta âm thầm kéo áo, lại dùng mắt ra hiệu một chút, bà ta mới phản ứng lại, bước lên trước một bước mở miệng nói: “Cô nương nhà chúng ta vốn không ăn được cá biển, nhưng nhị phu nhân Ngụy thị lại kêu Không gia đại phu nhân mang cá tới, nói là cá sông, nhị cô nương của nhị phòng lại cạnh khỏe cô nương nhà ta, cô nương không có cách nào mới phải ăn một chút, kết quả là cá người đều phát ban. Sau đó trong phủ liền lan truyền đồn đãi, nói cô nương bị hủi dung. Lý gia nghe được chuyện này liền cho người tới lui thân.”

Càng nói Hứa ma ma càng thêm ghen ngào, sau cùng còn nhịn không được mà lấy khăn chấm nước mắt. Trần lão phu nhân nghe được lời này thì ngay ngắn cả người, nhìn Tô Ngọc Uyển hỏi: “Người bị từ hôn?”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, cúi đầu xuống không nói.

Khương thị thở dài một hơi: “Hài tử đáng thương.” Rồi bà cũng dùng khăn chấm chấm trên mắt.

Kim thị vốn vẫn đang ngồi ngơ ngẩn một bên, cau mày nhìn khăn tay của mình, tâm tư hoàn toàn không đặt ở trong sảnh đường, nhưng nghe thấy Tô Ngọc Uyển bị từ hôn xong bỗng dựng ngẩng đầu, hai mắt giận dữ như muốn phun ra lửa nhìn chằm chằm Tô Ngọc Uyển. Hai mắt Trần Hàn Nhi cũng lóe lên, trào phúng nhìn Tô Ngọc Uyển.

Nhắc tới chuyện hôn nhân của mình, Tô Ngọc Uyển mặc dù không để ý nhưng trước mặt người ngoài vẫn không thể để lộ cái gì, chỉ đành cúi đầu không nói, cho nên cũng không nhìn thấy biểu tình kỳ quái của Kim thị và Trần Hàn Nhi, nhưng Lập Xuân và Cốc Vũ ở sau lưng nàng lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Hai người liếc nhau một cái, trong lòng phỏng đoán vì sao hai người kia lại đối với cô nương nhà mình tràn ngập địch ý như thế.

“Lý gia từ hôn người là do bọn hắn không có phúc khí, người cũng đừng thương tâm. Cô nương tốt giống như người vậy, còn sợ không tìm được người để gả sao? Đợi ngày mai ta sẽ cho người một mối hôn sự tốt.” Trần lão phu nhân mở miệng an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Thám thính

Triệu thị vốn là người trầm tính, từ lúc Tô Ngọc Uyển vào cửa đến giờ, bà ấy vẫn ngồi yên lặng một bên không nói, mặc kệ đại tẩu cùng với Trần lão phu nhân kẻ xướng người họa gây dựng không khí. Lúc này thấy Khương thị vẫn đang ngây ngẩn, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, không chịu tiếp lời Trần lão phu nhân thì vội vàng cười nói: “Đừng đó, người vừa xinh đẹp lại có tài năng như Uyển tỷ nhi, làm sao lại không tìm được người trong sạch để gả chứ. Lý gia có thể từ hôn với người chứng tỏ nhà bọn họ cũng không phải nơi đáng để phó thác chung thân. Vì một người như vậy mà thương tâm thì thật là không đáng.”

Tô Ngọc Uyển sợ chính mình nếu còn không lên tiếng nữa thì những người này sẽ liên miên không dứt ra được mắt, vì vậy nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Đa tạ Cữu tổ mẫu và biểu cữu mẫu thương xót. Ta không sao.”

Lúc này Hứa ma ma cũng không cần Lập Xuân nhắc nhở đã lên tiếng: “Cô nương nhà ta đã không để ý tới nữa rồi, lúc Lý gia mới từ hôn, phu nhân nhà ta vẫn luôn buồn bức không thôi, cô nương cũng dùng những lời này của mấy vị biểu cữu phu nhân đi an ủi bà ấy một hồi đầu.”

“Không để ý là tốt rồi. Phải như vậy mới đúng.” Trần lão phu nhân gật đầu khen ngợi “Các người vẫn còn trẻ, nếu sống thêm mấy chục năm nữa như ta thì sẽ hiểu được một điều, làm người ai lại không có khó khăn, lúc ấy cảm thấy muốn sống muốn chết nhưng sau khi qua đi nhìn lại mới thấy nó thực ra cũng chẳng có gì to tát, chẳng qua cũng chỉ là một rãnh nước nhỏ, chỉ cần nhắc chân lên là có thể vượt qua được.”

“Vẫn là mẫu thân suy nghĩ thông suốt.” Khương thị đã hồi phục tinh thần, phụ họa với Trần lão phu nhân.

Mấy người trò chuyện với nhau thêm một lúc nữa, Tô Ngọc Uyển nhìn canh giờ không còn sớm bèn đứng dậy cáo từ. Bởi vì trong phủ thường xuyên có hạ nhân Trần gia lui tới nên chủ tớ mấy người cũng không nói chuyện với nhau. Mãi tới lúc về tới sân khách viện, Lập Xuân và Cốc Vũ mới đem phản ứng lúc nãy của Kim thị và Trần Hân Nhi kể lại cho Tô Ngọc Uyển nghe một lượt.

“Hai người này cũng thật là kỳ lạ, cô nương hôm nay mới đến Trần phủ lần đầu, lúc nào lại đắc tội với hai người đó chứ? Các nàng vì sao lại có thái độ như vậy?” Hạ Chí nghe Lập Xuân và Cốc Vũ nói xong thì nhủ mảy râu bầu.

Cốc Vũ nhìn Tiết Sương phân phó: “Cô nương phải gọi đầu, tắm rửa rồi, muối và Hạ Chí tới phòng bếp lấy chút nước ấm đến đây đi.”

Tiết Sương nghe vậy thì hơi sững sốt nhưng chỉ trong chốc lát đã hiểu được dụng ý phía sau, cười hi hi kéo tay Hạ Chí ra ngoài, nói: “Chúng ta đi lấy nước đi.”

Ngoài cửa có tiếng của nha hoàn Trần phủ: “Hai vị tỷ tỷ, chuyện nặng nhọc như vậy làm sao dám làm phiền hai tỷ tỷ chứ, cứ để chúng ta mang nước nóng tới cho.”

“Không cần đâu, đúng lúc chúng ta cũng muốn ra ngoài đi dạo một chút, người cứ dẫn đường cho chúng ta là được rồi.” Tiết Sương nói.

Đội tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, trở nên mơ hồ không rõ nữa thì Cốc Vũ mới cười nói: “Được rồi, chúng ta cứ chờ đi.”

Trong bốn nha hoàn thì Tiết Sương là người hoạt bát nhất, nếu không có Cốc Vũ một bên kiềm chế, e là trong phòng này đều là tiếng nói chuyện líu riu của muối ấy mất. Mà Hạ Chí tâm địa hiền lành, tính tình cũng rất ôn nhu, nói chuyện lại mềm mỏng, thân thiện, rất dễ tạo được hảo cảm.

Trước kia lúc Tô gia còn chưa ở riêng, nếu muốn thám thính tin tức gì chỉ cần phái hai người họ ra ngoài một chuyến là được. Bây giờ để hai người đi phòng bếp lấy nước, lúc trở về nhất định là sẽ có thu hoạch. Quả nhiên chỉ sau thời gian một bữa cơm đã thấy Hạ Chí và Tiết Sương cùng nhau trở lại, phía sau còn có mấy bà tử và nha hoàn bưng theo nước nóng tới.

Đội người rót nước ấm vào thùng tắm xong lui ra ngoài hết, Tiết Sương mới nhỏ giọng nói: “Nô tỳ hỏi thăm được một chuyện. Đại nãi nãi thành thân đã bốn năm nhưng vẫn chưa có con. Tuy là nhị nãi nãi đã mang thai, nhưng mà cho dù có sinh được con trai thì cũng không thể là trưởng tôn cho nên con nối dòng của đại phòng vẫn luôn rất quan trọng. Cữu lão phu nhân và đại phu nhân đang muốn chọn ra mấy cô nương thân thích để cưới về làm quý thiếp...” Nàng nói tới đây thì dừng lại, chớp chớp mắt nhìn Tô Ngọc Uyển một cái xong cũng không nói thêm gì nữa.

Mặc dù Tiết Sương không nói hết nhưng mấy người trong phòng đều hiểu được ý tứ của nàng. Trần đại phu nhân – cũng chính là bà bà của Kim thị chắc là nghĩ cô nương nhà mình dung mạo xuất chúng, lại xuất thân từ thương hộ ở huyện lý, đã là thân thích, huyết thống lại còn cách khá xa, bây giờ còn bị lui thân, cho nên muốn lợi dụng Trần lão phu nhân ép Tô Ngọc Uyển làm thiếp cho Trần đại thiếu gia.

“Ta phi.” Cốc Vũ phun một ngụm. Ở trong suy nghĩ của mấy nha hoàn, cô nương nhà bọn họ chính là tiên nữ trên trời, cho dù là người Trần gia muốn cưới cô nương nhà các nàng về làm chính thê thì Tô gia bọn họ còn phải cân nhắc xem dung mạo, năng lực, tính cách của hấn có thích hợp với cô nương nhà mình hay không kia. Làm thiếp? Một cho bọn họ nghĩ ra được chuyện buồn cười như vậy.

“Cô nương, chúng ta ở phủ thành cũng có sân viện riêng, nếu không chúng ta dọn qua đó ở đi.” Tiết Sương tức giận nói.

Cốc Vũ lập tức trừng mắt nhìn nàng nói: “Đây bắt quá mới chỉ là ý tứ của đại biểu cữu phu nhân mà thôi, Cữu lão thái gia và Cữu lão phu nhân có ý gì

chúng ta còn chưa biết đâu, nào có ai lại nghe gió đoán mưa, tự mình rối loạn trận tuyến như người vậy chứ?”

Tiết Suong le lưỡi không đáp, Tô Ngọc Uyển buồn cười nói: “Các người cứ làm bộ như cái gì cũng không biết là được.”

“Vâng.” Mấy nha hoàn ứng một tiếng xong thì cũng không để ý tới nữa. Tiết Suong vừa nãy tức giận như vậy bắt quá cũng là do cái tật thích ồn ào của muội ấy mà thôi. Trần gia cho dù nghĩ thế nào thì cũng chỉ là ý nguyện của một bên, cho dù Trần lão gia là quan chính lục phẩm đi nữa thì cũng không thể bắt cô nương nhà mình đi làm thiếp cho tôn tử của hắn được.

Hơn nữa các nàng đến đây cũng là vì muốn thử xem thái độ của Trần gia thế nào, nếu bọn họ không tốt vậy thì sau này không đến nữa là được, hà tất phải để ý suy nghĩ của một chính thê tiểu bối trong nhà của hắn làm gì.

Tô Ngọc Uyển nghĩ nghĩ một lúc lại hỏi: “Vị đại nãi nãi này có xuất thân thế nào?”

Hạ Chí nhẹ giọng đáp: “Nghe nói là đích nữ của một vị quan cửu phẩm kinh thành, làm việc ở Công bộ chế tạo*

Công bộ chế tạo: Công bộ: Phụ trách mọi việc xây dựng cầu cống, đường xá, cung đình, sửa sang việc thổ mộc, đắp thành, đóng thuyền bè.*

trong bản gốc là 工部杂造局大使, convert là Công bộ tạp tạo cục đại sử mà mình tìm trong mấy chức quan công bộ không được, nếu chuyển nghĩa từng từ trên thì là công bộ chế tạo vật dụng linh tinh á (Ai biết giúp mình với).

Tô Ngọc Uyển trừng mắt nhìn, lông mi hơi rũ xuống, nàng biết là không nên cười nhưng mà lại không nhịn được cong môi... Trước kia nàng chỉ nghe nói vị Cửu tổ phụ nhà mình mới trúng tiến sĩ năm nàng chào đời, từ một tri huyện nho nhỏ chậm rãi bò lên trên, mãi tới năm kia mới ngồi lên được cái ghế Thông phán Huy Châu – làm quan chính lục phẩm. Nhưng mà hắn có bối cảnh sâu đậm thế nào thì nàng vẫn chưa rõ ràng lắm. Bây giờ nghe được đích trưởng tôn tức của Trần lão thái gia vậy mà lại là đích nữ của đại nhân Công bộ cửu phẩm thì nàng đã biết hắn ta có bao nhiêu lực lượng.

Tuy nói người quyền quý kết thân cũng có một phần là toàn tâm toàn ý yêu thương nữ nhi, muốn tìm cho con mình một chỗ tốt để nương tựa, nhưng đại đa số vẫn lấy lợi ích làm tiền đề, lợi dụng hôn nhân để mở rộng mạng lưới quan hệ, từ đó đạt được lợi ích nhất định của mình. Cho nên càng là người có quyền thì càng phải cưới nhiều thiếp thất, sinh nhiều thứ nữ để lợi dụng hôn sự kết nối quan hệ.

Cứ nhìn vào xuất thân của con dâu và cháu dâu của Trần lão thái gia sẽ rõ.

Lúc Trần lão thái gia Trần Minh Sinh còn trẻ, trong nhà cũng không giàu có gì, chỉ có mấy chục mẫu vườn. Số gia sản này nếu đặt ở gia đình bình thường đã xem như không tệ, ít nhất cũng có thể com áo không lo. Nhưng mà Trần Minh Sinh cùng các con còn phải đi học – đây cũng chính là một việc vô cùng tốn kém: không nói đến chi phí mua giấy và bút mực, muốn đi thư viện hay trường tư thực học bài thì cũng phải trả tiền học phí, bình thường cũng phải tham gia hoạt động chung với bằng hữu trong trường, đập thanh trong núi hay là du hồ chẳng hạn, hơn nữa kì thi ba năm một lần cũng tiêu tốn không ít tiền bạc.

Bởi vậy cuộc sống của Trần gia cũng giống như lấy trứng chọi với đá vậy, thường phải sầu lo vì lộ phí đi học, đi thi của mấy người trong nhà. Đó cũng là lý do khiến Trần Minh Sinh đem muội muội của mình gả cho Tô lão thái gia.

P/s: Hic chương này bên wiki không có chuyển ngữ tự động nên mình phải mò mẫm bản tiếng Trung về dùng phần mềm chuyển ngữ, hu hu, có một chương mà ngồi mất 3 tiếng đồng hồ luôn á. Có ai thương tui hơn :(hôm nay đăng một chương thôi, 12h30 khuya rồi, tui đi ngủ đây.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Mời

Tô lão thái gia cũng từng đọc qua sách vở, trong nhà lại có nhiều điền sản cần phải chăm sóc cho nên hắn bỏ thư làm thương, kinh doanh buôn bán thuận lợi, kiếm được không ít tiền. Mà cha mẹ trong nhà lại mất sớm cho nên hắn cũng chiều cổ nhạc gia nhiều hơn một chút. Không nói cái khác, lúc Trần Minh Sinh đọc sách hoặc thi cử thiếu tiền tìm hắn mượn, hắn cũng chưa từng nói hai lời.

Trần Minh Sinh cũng chỉ cưới sư muội cùng trường làm thê tử, mãi đến hai mươi năm trước hắn thi đỗ cử nhân rồi thì tình trạng quần bách này mới khá hơn. Khương thị vào cửa trước khi Trần Minh Sinh thi đỗ, cho nên nàng chỉ là nữ nhi nhà tiểu lại, tới lúc con thứ hai thành thân, Trần Minh Sinh đã trưng cử cho nên cưới nữ nhi của huyện thừa cho con mình. Nhi tử thứ ba là con vợ lẽ, nên hắn cưới nữ nhi thương hộ làm thê tử, như vậy sẽ không lấn lướt địa vị của hai người con đầu trước, lại có của hồi môn phong phú bổ khuyết vào, một công đôi việc.

Theo như tình hình này thì Trần Minh Sinh lựa chọn con dâu đều chú trọng vào dòng dõi, xem bọn họ có giúp đỡ được gì cho nhà mình hay không rồi mới tuyển.

Kim thị vào cửa Trần gia bốn năm trước, lúc ấy ông ta đã lên làm thông phán của phủ Huy Châu. Mấy năm qua Tô Ngọc Uyển đã được phụ thân phổ cập tri thức về quan lại trong triều cho nên nàng cũng biết Công bộ tạp cục ở kinh thành là nơi nào. Đó chính là nơi chuyên chế tạo các đồ dùng cung cấp cho hoàng cung, tỷ như hoàng đế muốn xây dựng phòng ốc cung điện thì cần phải có gạch, ngói, những cái này sẽ do thợ thủ công của tạp cục đảm

nhệm, mà chương quản tạp cục chính là người quản lý những chuyện này. Còn những lĩnh vực có thể kiếm được nhiều tiền như dệt nhuộm, thuốc da, chế tạo yên cương đều có tư cục quản lý riêng, cần bản không đến phiên tạp cục mở tay vào. Cũng có nghĩa là chương quản tạp cục kinh thành chẳng qua cũng chỉ một chức quan nhỏ, không có quyền mà cũng chẳng có lợi lộc gì.

Trần Minh Sinh là quan lục phẩm địa phương lại cưới một tôn tức phụ như vậy cho trường tôn đại phòng, phỏng chừng là muốn nhắc lên quan hệ với quan viên trong kinh thành nhưng lại không có biện pháp, cơ duyên xảo hợp thế nào lại nhận biết được người Kim gia, lúc này mới cưới vào cửa cho trường tôn, cũng xem như có chút liên hệ với kinh thành.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Tô Ngọc Uyển không nhìn được thất vọng, xem ra thực lực của Trần gia cũng không thâm hậu như nàng tưởng, không thể làm chỗ dựa cho Tô gia được.

Nàng hỏi: “Vậy còn Trần Hân Nhi thì sao?”

Thủ đoạn của Trần Hân Nhi quá mức vụng về, người sáng suốt chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, chỉ là Tô Ngọc Uyển lại không biết nàng ta vì sao lại làm như vậy.

Hạ Chí lắc đầu: “Cái này thì nô tỳ không rõ.”

“Nhất định là do nàng ta ganh tỵ cô nương xinh đẹp hơn mình.” Tiết Surong chun chun cái mũi nói.

Cốc Vũ theo thói quen vỗ đầu nàng một cái: “Ngươi bớt nói hươu nói vượn đi.”

Tô Ngọc Uyển lại hỏi: “Quan hệ của Trần cô nương với đại nãi nãi thế nào?”

Hạ Chí nhìn Tiết Surong, thấy nàng đã bị Cốc Vũ ngăn chặn không dám nói nữa thì tiếp lời: “Nghe nói cũng không tốt. Trần đại nãi nãi tới từ kinh thành cho nên tự cho mình là người thanh cao, tri thức hơn hẳn người ở Huy Châu phủ, cũng không thèm lấy lòng cô em chồng, vì thế Trần cô nương đối với nàng cũng không cao hứng.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Các nàng không ở cùng một trận doanh thì tốt. Được rồi, cũng không cần chú ý các nàng làm gì. Bọn họ nghĩ như thế nào cũng không đại biểu cho ý tưởng của Cữu tổ phụ và Cữu tổ mẫu. Huống hồ chúng ta cũng chỉ ở lại đây mấy ngày, nếu cảm thấy không hợp, sau này ít lui tới là được.”

“Vâng.” Mấy nha hoàn đáp một tiếng xong thì cũng vứt chuyện này ra sau đầu, bắt đầu bận rộn công việc của mình, hầu hạ Tô Ngọc Uyển tắm rửa nghỉ ngơi.

Bởi vì chuyện này cho nên Tô Ngọc Uyển cũng không có hứng thú ở lại Trần gia nữa, ngày thứ hai đi thỉnh an Trần lão phu nhân xong, lại bồi bà ấy ăn sáng một chút liền chuẩn bị về sân viện của mình, chỗ nào cũng không muốn đi, tính đợi thêm hai ngày nữa liền dẹp đường hồi phủ, cũng không có ý định liên thủ với Trần phủ làm ăn buôn bán nữa. Có điều chuyện dời nhà đến phủ thành thì vẫn phải tiến hành, nhưng mà phải tìm cơ hội thông báo với Trần gia một tiếng trước, tránh cho bọn họ nghĩ nhiều.

Sau khi ăn sáng xong, Trần lão phu nhân vừa uống trà vừa nói: “Ngươi thật vất vả mới tới đây một chuyến, cả ngày nhốt mình trong phủ cũng không tốt. Chi bằng để đại biểu tâu và Mật nhi biểu muội bồi ngươi đến cửa hàng tơ lụa mua chút vải vóc, lại ghé qua nhìn cửa hàng trang sức nhìn một cái, nếu thích cái gì thì cứ nói với đại biểu tâu của ngươi là được. Đại biểu tâu ngươi rất tốt, chỉ là hôm qua gặp phải chút chuyện phiền lòng, trong lòng không thoải mái mới có điều chậm trễ, cũng không phải cố ý nhằm vào ngươi. Ta và biểu cữu mẫu đều đã giáo huấn nàng rồi, ngươi cũng đừng để ý.”

Lúc này Kim thị đứng lên, vén áo thi lễ với Tô Ngọc Uyển, hồ thẹn nói: “Xin lỗi Uyển biểu muội, hôm qua là do ta không tốt, đã chậm trễ muội, muội hãy bỏ qua cho ta nhé.”

So với Trần Hân Nhi thì Tô Ngọc Uyển lại có ấn tượng với Kim thị tốt hơn rất nhiều. Loại người cao ngạo, thẳng thắn bộc lộ cảm xúc ra ngoài, cái gì cũng hiện rõ trên mặt như nàng ấy đại đa số đều là người không có tâm cơ, muốn làm cái gì cũng là quang minh chính đại mà làm chứ không giấu trò lên lút sau lưng người khác. Bất luận là làm bằng hữu hay địch nhân thì Tô Ngọc Uyển cũng thích loại người như này hơn.

Hồ thẹn trên mặt của Kim thị vô cùng chân thành, một chút cũng không miễn cưỡng, chứng tỏ Trần lão thái gia và Trần lão phu nhân cũng không có ý định để Tô Ngọc Uyển làm thiệp, nếu không cho dù Trần lão phu nhân và Khương thị có ép buộc như thế nào cũng không thể khiến người cao ngạo như Kim thị biểu hiện chân thật như vậy.

Chuyện này khiến tâm tình của Tô Ngọc Uyển tốt hơn rất nhiều. Nàng vội vàng bước lên trước đỡ Kim thị, cười nói: “Đại biểu tâu nói gì vậy chứ? Hôm qua tâu có chậm trễ ta sao? Sao ta lại không biết nhỉ?”

Mọi người đều cười vui vẻ.

“Nếu đã như vậy thì ngươi hãy theo đại biểu tâu ra ngoài đi dạo đi, Hân nhi và Mật nhi không có việc gì thì cũng đi chung luôn cho vui, các ngươi tuổi tác xấp xỉ, lại là thân thích, phải thân cận nhiều hơn mới đúng.” Trần lão phu nhân cười tủm tỉm nói.

“Vâng, đa tạ Cữu tổ mẫu.” Tô Ngọc Uyển hành lễ tạ ơn.

Trần lão phu nhân xua tay: “Người trong nhà không cần câu nệ tiểu tiết, tối hôm qua Cữu tổ phụ ngươi còn thương lượng với ta, muốn để mấy mẹ con ngươi dọn tới phủ thành ở đấy. Đầu phía tây chúng ta vẫn còn có một sân viện để trống, có chừng mười gian phòng, rất thích hợp để cho các ngươi ở.

Nếu các người ở Huru Ninh thành đã không có chỗ dựa vào vậy thì chuyển đến phủ thành đi, ở gần chúng ta một chút cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau.”

Trần lão phu nhân thật là biết cách ăn nói, lấy năng lực của đại phòng Tô gia lại có thể chiếu ứng cho Trần gia cái gì? Có chăng cũng chỉ là Trần gia chiếu ứng đại phòng Tô gia mới đúng.

Tô Ngọc Uyển đã sớm có ý định chuyển nhà, lúc này lại được Trần lão phu nhân mở lời trước như vậy thì không có gì tốt hơn nữa – nếu là nàng chủ động nhắc tới sẽ khiến người ta cho là nàng muốn cuốn lấy Trần gia để chiếm tiện nghi, từ đó sinh tâm chán ghét. Tô Ngọc Uyển nàng kiêu ngạo như vậy làm sao có thể chấp nhận được, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng vẫn chậm chạp không mở miệng.

Nhưng nếu là Trần lão phu nhân mời các nàng tới thì lại khác.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đi dạo

Nàng chẳng những không thể tự mình nói ra trước mà cho dù Trần lão phu nhân có mời thì Tô Ngọc Uyển cũng phải từ chối một phen mới được, nếu không sẽ khiến Trần gia hiềm nghi.

“Như vậy làm sao được? Sẽ khiến Cửu tổ mẫu thêm phiền toái mất.”

“Sao lại phiền toái chứ? Ta cả ngày ở nhà cũng rất buồn, nếu như nương người lại đây, mỗi ngày đều có người bồi ta trò chuyện giải khuây, ta là cầu còn không được làm sao lại phiền toái chứ?” Trần lão phu nhân cười hiền từ “Hơn nữa, Cửu tổ phụ người vẫn luôn tự trách, cảm thấy bản thân không chiếu cố tốt các người, nếu các người dọn đến đây cũng xem như là cho ông ấy một cơ hội đền bù. Nếu không đến lúc chúng ta nằm xuống, cũng không có mặt mũi đi gặp tổ mẫu của người.”

Tô Ngọc Uyển cuống quýt đứng lên: “Cửu tổ phụ nói vậy chính là chiết sát chúng ta rồi. Chúng ta là tiểu bối, ngàn ấy năm đã không thể hiếu kính Cửu tổ phụ và Cửu tổ mẫu cho thật tốt, người ấy này phải là chúng ta mới đúng.”

“Ài, không nói lời này nữa, lại nói cũng không phải chúng ta sai.” Trần lão phu nhân vung tay lên, ngụ ý tất cả đều là Tô lão thái gia sai.

Nhắc tới trưởng bối nhà mình, Tô Ngọc Uyển cũng không tiện nói thêm cái gì nữa. Chuyện năm đó ai đúng ai sai cũng không thể nói rõ ràng được. Nguyên phối của Tô lão thái gia đã qua đời, ông ấy tự nhiên cũng có quyền cưới ai làm vợ kế, mà Trần gia là nhà mẹ đẻ của nguyên phối, cũng có quyền can thiệp chuyện tục huyền của ông ấy. Hai nhà bất hòa bất quá cũng bởi vì Khổng thị. Mà người này cũng không thể nói là tốt hay xấu được, có Tô lão thái gia bảo hộ Tô Trường Thanh nên bà ta cũng không có tội làm ác nhân.

Thấy Tô Ngọc Uyển trầm mặc, Trần lão phu nhân tự trách cười nói: “Xem ta lại nói lung tung cái gì rồi, khi không lại nhắc tới mấy chuyện này làm gì. Một lát người theo đại biểu tâu người tới sân viện kia xem thử một chút, nếu có chỗ nào cần tu sửa thì cứ nói với nàng. Đến lúc đó lại mở thêm một cái cửa, cũng tiện cho các người ra vào, không đến mức muốn ra phủ còn phải thông báo với đại biểu cửu mẫu người một tiếng.”

Trần lão phu nhân nói như vậy chứng tỏ cũng thực lòng muốn đại phòng chuyển tới phủ thành, đây tự nhiên cũng là ý tứ của Trần lão thái gia. Tô Ngọc Uyển đoán trước kia bà ấy cũng không mấy quan tâm đối với đại phòng Tô gia, cho dù là Hàn ma ma trở về đã bẩm báo hoàn cảnh gian nan của các nàng thì cũng không phải người tới giúp đỡ. Nay bỗng dưng lại thay đổi thái độ, hơn phân nửa là bởi vì nàng quá giống tổ mẫu, khiến Trần lão thái gia nhớ tới muội muội của mình mà ra.

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Cửu tổ phụ và Cửu tổ mẫu đã suy nghĩ cho chúng ta như vậy, nếu ta còn từ chối nữa sẽ thành ra không biết xấu hổ. Chỉ là tiểu viện phía tây kia cũng không cần tu xếp nữa. Nhà chúng ta ở phủ thành cũng có một trà trang. Trước kia cha ta vì thuận tiện qua lại nên đã đặt mua hai tiểu viện ở thành đông, cách chỗ này cũng không xa, đến lúc đó chỉ cần tu sửa lại một chút là có thể ở được, không cần phiền toái Cửu tổ phụ và Cửu tổ mẫu.”

Thực lòng mà nói thì Trần lão phu nhân cũng không nguyện ý để đại phòng Tô gia chuyển đến nhà mình. Trần phủ tuy rộng nhưng cũng không thể chịu nổi nhiều người. Cái sân viện phía tây kia vốn là của nhà con thứ hai, tuy bây giờ bọn hắn đã đi nhậm chức bên ngoài, mấy năm cũng chưa về, nhưng giữ lại chỗ ở của bọn họ trong nhà cũng đại biểu cho nhớ mong của cha mẹ luôn mong trông bọn họ trở về. Nếu đem chỗ này cho người Tô gia thì một nhà nhi tử sẽ không có chỗ ở Huy Châu nữa, ngày lễ, ngày tết nếu trở về thì biết trụ ở đâu?

Cho dù chỉ là tạm thời cũng không được, bà không muốn nhi tử sinh ra khúc mắc, mà thất vọng buồn lòng với cha mẹ.

Hơn nữa hai nhà không thân thiết, bản tính thế nào cũng không rõ, vạn nhất sau này xảy ra va chạm muốn xử lý cũng rất phiền. Chi bằng ngay từ đầu liền cách xa một chút. Chỉ là trong lòng trưởng phu vẫn luôn muốn đền bù cho cố muội muội, bà cũng không thể nói cái gì, chỉ đành phải theo ý mà làm.

Nay Tô Ngọc Uyển có thể thức thời như vậy, đồng ý chuyển nhà nhưng không lại không ở trong Trần phủ đã thành toàn tâm nguyện của Trần lão thái gia lại không làm bà khó xử, khiến cho Trần lão phu nhân yên lòng, cũng thực tình yêu thích Tô Ngọc Uyển hơn.

Trần lão phu nhân cười hiền lành: “Ngươi đưa nhỏ này còn khách khí với chúng ta cái gì? Có điều sân phía tây cũng không rộng lắm, một nhà các ngươi chen chúc với hạ nhân cũng hơi chật chội. Nếu ngươi đã có chỗ ở tốt rồi thì ta cũng không cưỡng cầu, dù sao cũng không xa, nếu có chuyện gì chỉ cần nói một tiếng là được.”

“Vâng, đa tạ Cữu tổ mẫu.” Tô Ngọc Uyển nhún người hành lễ.

“Được rồi, các ngươi đi chơi đi.” Trần lão phu nhân lại dặn dò Kim thị “Chiếu cố Uyển biểu muội cho tốt, đừng để người khác va chạm với nàng.”

“Vâng.” Kim thị kính cẩn lắng nghe ứng một tiếng rồi dẫn mấy người Tô Ngọc Uyển, Trần Hân Nhi, Trần Mật Nhi ra cửa.

Trần Mật Nhi tính tình hoạt bát, vừa lên xe ngựa đã vô thức vén rèm lên xem xét bên ngoài, Kim thị thấy vậy thì kêu một tiếng: “Tứ muội muội.” Nàng lúc này mới thả tay xuống, dẫu dẫu cái miệng nhỏ. Trần Hân Nhi nhàn nhạt ngồi một bên, cúi đầu giảo khấn tay, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

Đã không thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, không khí trong xe lại nặng nề quái dị, Tô Ngọc Uyển quét mắt một vòng rồi hỏi Trần Mật Nhi: “Mật Nhi biểu muội trước giờ có hay ra ngoài không? Phủ thành có chỗ nào ăn ngon hay thú vị không?”

Tô Ngọc Uyển vừa hỏi một câu đã rà trúng cái máy hát của Trần Mật Nhi khiến nàng ấy hưng phấn hẳn lên, gật đầu cười nói: “Cũng không thường xuyên ra cửa, bất quá trong thành có chỗ nào ăn ngon ta đều biết hết.” Sau đó bẻ ngón tay đếm đếm: “Thành đông có một cửa hàng điểm tâm là Văn Hương trai, làm điểm tâm không tệ, nổi tiếng nhất là bánh đậu xanh, nhưng mà ta lại thích tranh hương cao (Bánh vị cam) hơn. Cách Văn Hương Trai không xa còn có một từ lâu bán thức ăn chay rất ngon tên là Tổ Hình các, nướng đã dẫn ta tới đó vài lần, hương vị rất đặc biệt...”

Nàng vừa nói vừa nhìn Kim thị, muốn nàng ấy dẫn mấy người đi ăn một chút. Kim thị trước mặt Trần lão phu nhân thân thiết với Tô Ngọc Uyển như vậy có lẽ là bởi vì đã bị giáo huấn, bây giờ đã ra khỏi chủ viện liền trầm mặc không lên tiếng, có thể là do trời sinh đã không thích nói chuyện, một phần cũng là không bỏ xuống được mặt mũi.

Thấy cô em chồng trông mong nhìn mình, Kim thị cũng không tiện từ chối, cười nói với Tô Ngọc Uyển: “Những chỗ Mật Nhi nói đều rất tốt, hơn nữa cũng chỉ đón tiếp nữ quyến, không chiêu đãi nam khách, rất thích hợp để chúng ta đi. Một lát nữa đi xem vài vóc và trang sức xong chúng ta liền tới Tổ Hình các dùng thức ăn chay đi, cũng cho người mua chút điểm tâm của Văn Hương trai về phủ ném thử.”

“Được a, được a.” Trần Mật Nhi kêu lên vui sướng. Quả nhiên đứa nhỏ này xưa nay bị nhốt trong phủ, không mấy khi được ra ngoài cho nên cũng không biết nhiều lắm, đếm cả nửa ngày cũng chỉ có hai, ba nơi đó mà thôi.

Tô Ngọc Uyển nhìn thì có vẻ lão luyện nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi, vừa nghe có đồ ăn ngon lại không cần phải quay về đối mặt với người Trần phủ thì vô cùng cao hứng, vui vẻ nói với Kim thị: “Vậy thì đành phải làm phiền tẩu tẩu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Tranh chấp

Kim thị cười cười: “Không vất vả.”

Trần Hân Nhi âm thầm bĩu môi, cũng không biết là trào phúng cái gì. Tô Ngọc Uyển thấy nhưng cũng giả lơ, chỉ chuyên tâm nói chuyện với Trần Mật Nhi.

Xe ngựa đi thêm một lát nữa thì dừng lại trước một cửa hàng. Kim thị dẫn đầu xuống xe nói: “Chúng ta xuống xe thôi.” Tô Ngọc Uyển đi theo phía sau nàng xuống dưới mới phát hiện ra đây là cửa hàng tơ lụa, bên trên tấm biển viết ba chữ “Cẩm Vân Hiên” thật lớn.

Người ra vào cửa hàng đều là phu nhân hoặc tiểu thư mặc quần áo tơ lụa, mang theo nha hoàn, hiển nhiên chỗ này cũng là cửa hàng chuyên đón tiếp nữ quyến.

Kim thị dẫn vừa dẫn ba người vào trong đã trông thấy một phụ nhân ước chừng ba mươi tuổi ra đón, nhìn dáng vẻ có lẽ là chủ nhân ở đây. Nữ chủ nhân nhiệt tình nói: “Trần đại nãi nãi, tam cô nương, tứ cô nương tới đây à?” Lại nhìn về phía Tô Ngọc Uyển hỏi: “Vị này là...”

Kim thị bình thường có chút kiêu căng nhưng vào thời điểm mấu chốt vẫn rất khéo ăn nói. Nàng chỉ vào Tô Ngọc Uyển đáp: “Đây là cháu gái của cô nãi nãi (Cô nãi nãi này là em gái của tổ phụ ấy nhé) nhà ta, họ Tô. Sau này nàng có đến chỗ này của người mua đồ thì người nhớ phải tiếp đón cho thật tốt đó, đừng để nàng bị ủy khuất.”

“Đương nhiên, đương nhiên. Tô cô nương có thể chiếu cố sinh ý của tiểu điểm đã là bằng tất sinh huy*, lý nào chúng ta lại chậm trễ khách quý được chứ?” Nữ chủ nhân kia cũng cười phụ họa theo, dẫn mấy người các nàng vào một gian phòng xong lại phân phó hạ nhân dâng trà.

Bằng tất sinh huy(蓬華生輝): nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rộng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh...*

Kim thị lại giới thiệu nữ chương quầy với Tô Ngọc Uyển: “Vị này cũng họ Tô, Cẩm Vân hiền này chính là nàng mở đây.”

Tô Ngọc Uyển ban đầu còn tưởng Tô chương quầy cũng là người làm thuê giống như Mã chương quầy, không ngờ vậy mà lại là lão bản. Một cửa hiệu lớn như vậy khách nhân đương nhiên cũng không ít, nhưng Kim thị lại có thể khiến lão bản tự mình tiếp đãi, chứng tỏ địa vị của Trần lão thái gia ở phủ thành này cũng không thấp.

Tuy Tô chương quầy nhiệt tình tiếp đón nhưng cũng không có ý nịnh bợ, chỉ hướng Tô Ngọc Uyển cười cười: “Ta là người mệnh khổ cho nên mới phải xuất đầu lộ diện kiếm miếng ăn thôi.” Nói xong lại quan sát nàng một chút, sau đó vẫy tay phân phó người làm: “Đem mấy khúc tơ lụa mới nhập về hôm trước đến đây cho đại nải nải và mấy vị cô nương xem thử.”

Chỉ trong chốc lát đã có hai người mang lên mười mấy thất tơ lụa đặt ở trên bàn.

Trần Hân Nhi nhìn thấy mấy thất lụa này thì hai mắt sáng lên, gấp gấp muốn tiến lên phía trước nhìn thử nhưng vừa đứng dậy liền nhịn xuống, quay đầu liếc Tô Ngọc Uyển một cái. Trần Mật Nhi xưa nay hoạt bát đã quen, cũng không nghĩ nhiều như vậy, bước lên sờ nắn mặt vải một lát lại xả ra một ít vớ mớ lên người mình, hỏi Trần Hân Nhi và Tô Ngọc Uyển: “Có đẹp không?”

Trần Hân Nhi không nói gì, Tô Ngọc Uyển lại cười gật gật đầu: “Đẹp.”

Trần Mật Nhi chỉ vào một thất lụa màu mận hồng và một thất lụa màu xanh lá mạ nói với Tô chương quầy: “Ta muốn lấy hai thất này.”

Tô chương quầy cười nhìn Kim thị một cái xong mới phân phó người làm: “Bao hai khúc này lại cho tứ cô nương đi.”

Trần Mật Nhi chọn được vải vừa ý mình rồi thì quay sang tò mò hỏi: “Tam tỷ tỷ, Uyển biểu tỷ, hai người không chọn sao?”

Trần Hân Nhi vẫn im lặng không nói. Tô Ngọc Uyển lắc đầu đáp: “Vải vóc ở đây rất đẹp nhưng mà ta vẫn còn đang trong hiếu kỳ cho nên cũng không mặc được. Quần áo tổ sắc của ta lại vừa mới may rất nhiều, có mua thêm cũng chỉ gây lãng phí cho nên ta không mua nữa.”

Trần Hân Nhi hơi híp mắt. Kim thị từ lúc vào cửa vẫn luôn ngồi ở một bên uống trà, nghe Tô Ngọc Uyển nói như vậy thì liếc mắt nhìn nàng một cái nói: “Uyển biểu muội không cần khách khí, lão thái gia đã cố ý giao đãi với ta, phải mua cho người chút quần áo trang sức mới. Người cái gì cũng không cần, đến lúc đó lão thái gia và lão phu nhân lại cho là ta chậm trễ người, không chịu tận tâm đấy.”

Tô chương quầy là người làm ăn buôn bán cho nên tâm tư cũng rất nhạy bén, vội vàng cười nói: “Là ta không hiểu cho nên mới lấy vải vóc không hợp, các người nhanh lấy chút vải màu sắc thuần tịnh tới đây.”

Người làm vội vàng ôm mấy thất vải lụa màu nguyệt bạch, lam nhạt lên. Tô Ngọc Uyển biết chỉ cần nàng chọn bất cứ món gì thì cũng sẽ do Kim thị chỉ tiên hoặc là trực tiếp ghi danh dưới danh nghĩa Trần phủ, sau này lại tới Trần phủ thanh toán. Nàng không thiếu tiền, cũng không thích chiếm tiện nghi của người khác, hơn nữa Kim thị trước đây vẫn có địch ý với nàng, Trần Hân Nhi lại khinh thường, xem nàng như đồ nhà quê, nếu nàng chọn tơ lụa hay đồ trang sức gì, còn không biết nàng ta sẽ chửi bới gì sau lưng nữa đâu. Nàng thật sự không muốn lãnh phần ân tình này của Trần lão thái gia.

Chỉ là trưởng giả ban thưởng cũng không thể từ chối. Kim thị đã nói như vậy nếu nàng còn chối từ nữa thì lại có vẻ không phóng khoáng, sẽ làm lão nhân thương tâm.

Tô Ngọc Uyển thàn than một hơi, bước lên chọn một khúc vải không quá quý trọng nói: “Vậy thì lấy cái này đi, Tô chương quầy chỉ cần cắt cho ta đủ may một thân váy áo là được, không cần phải lấy cả thất đâu.”

“Cái này...” Tô chương quầy nhìn về phía Kim thị. Trần Hân Nhi đứng bên cạnh bĩu môi.

Kim thị liếc Trần Hân Nhi một cái rồi cười nói với Tô Ngọc Uyển: “Uyển biểu muội không cần khách khí, chúng ta hôm nay có thể ra ngoài đi dạo chính là nhờ phúc của người đó, chứ ngày thường lão phu nhân, phu nhân quản giáo rất nghiêm, muốn chọn vải vóc gì cũng đều là Tô chương quầy mang đến phủ hết. Thật vất vả mới có thể ra cửa một chuyến, chẳng lẽ lại về tay không hay sao? Muội cứ chọn hai khúc đi, như vậy ta trở về cũng có cái giao đãi với lão phu nhân.”

“Thật là không cần mà, chỗ ta vẫn còn nhiều bộ chưa mặc lắm, làm nữa lại không mặc hết thì lãng phí lắm.” Tô Ngọc Uyển kiên quyết.

Kim thị khuyên nàng mấy câu thấy Tô Ngọc Uyển vẫn kiên trì như cũ thì cũng đành từ bỏ, quay sang hỏi Trần Hân Nhi: “Hân Nhi không chọn vải thất vải sao?”

Trần Hân Nhi lúc này mới đứng dậy đi đến phía trước mười mấy thất vải tươi sáng ban nãy nhìn ngắm một lượt sau đó lại quay đầu nói với Trần Mật Nhi: “Từ muội muội, người biết ta thích nhất là màu mận hồng lại cố ý chọn mất, người không biết thứ tự lớn nhỏ hay sao, đáng ra phải để Uyển biểu tỷ chọn trước sau đó mới đến ta và người. Đẳng này người lại tự ý chọn trước, ta muốn lấy thất vải màu mận hồng kia, người chọn thất khác đi.”

Nàng ta nói xong thì chỉ tay vào thất vải mận hồng kia bảo người làm trong tiệm gói lại cho mình. Trần Mật Nhi bị quở trách trước mặt người ngoài như vậy thì vô cùng ảm ức, nước mắt đảo quanh hốc mắt lại cắn chặt môi không cho nó rơi xuống.

Tô Ngọc Uyển nhú mày. Trần Hân Nhi muốn cướp tơ lụa của đường muội lại lấy nàng ra làm bè. Nếu Trần Hân Nhi không có địch ý với nàng thì nàng cũng sẽ không chấp, nhưng mà cố tình người này trước đây không lâu còn đào hố cho nàng trước mặt Trần lão phu nhân đấy. Cho nên Tô Ngọc Uyển nhàn nhạt nói: “Xưa có Không Dung nhường lê**, ta cũng không ngại để Mật nhi biểu muội nhỏ tuổi chọn trước.”

*Khổng Dung nhường lê**:* Khổng Dung là cháu đời thứ 20 của Khổng Tử, ngay từ khi còn nhỏ đã thấm nhuần đạo lý làm người cần có nhân tín lễ nghĩa, cung kính khiêm nhường, biết nghĩ cho người khác.

Năm Khổng Dung lên bốn, một hôm trời nóng như đổ lửa, Khổng Dung đang chơi ngoài sân vườn còn các anh của mình thì đang học trong lớp. Đến lúc nghỉ giải lao vừa hay có một người bạn của cha Khổng Dung đến chơi và xách theo một giỏ lê sang tặng. Mẹ Khổng Dung bảo Khổng Dung và các anh cậu rửa tay rồi vào ăn lê cho mát.

Khi các anh em rửa tay xong vào trong nhà, cha Khổng Dung mới bảo Khổng Dung chọn lấy một quả, Khổng Dung không lập tức lấy ăn ngay mà xếp từng quả lên bàn. Cha Khổng Dung nghĩ con mình bỏ ra như vậy để chọn quả ngon nhất để ăn, như vậy là ích kỷ, không tốt nhưng lại ngại vì có khách nên không tiện mắng con.

Điều bất ngờ là sau khi xếp hết lê ra bàn, cậu lại chọn quả nhỏ nhất để lấy, còn mấy quả to, chín mọng lại không lấy. Thấy làm lạ nên cha Khổng Dung mới hỏi, tại sao con không chọn quả to chín mà ăn, lại chọn quả nhỏ nhất?

Khổng Dung mới đáp: Thưa cha, con là người nhỏ nhất, nên con chọn quả nhỏ nhất để ăn, còn các quả to thì nên để cho cha mẹ và các anh ăn ạ.

Cha của Khổng Dung nghe con trả lời như vậy thì rất hài lòng, người bạn của cha Khổng Dung chứng kiến mọi việc cũng hết mực cảm phục về đức tính khiêm nhường, biết nghĩ cho người khác của cậu.

Quả nhiên, nhân tâm hữu thiện ắt thành người tài chí, Khổng Dung sau khi lớn lên làm thái thú quận Bắc Hải, thơ văn của ông nổi tiếng khắp vùng, cùng với Trần Lâm, Vương San, Từ Can, Nguyễn Vũ, Ứng Thường, Lưu Chính được mệnh danh là Kiến An Thất Tài Tử.

(trích trên báo đời sống giáo dục)

Trần Hân Nhi ghen lại, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc Uyển: “Nhà chúng ta tự có quy củ của chúng ta, nơi này còn không tới phiên người nói chuyện.”

Kim thị nhin không được quát khê một tiếng: “Hân Nhi!”

Nhưng vị đại tâu này trước mặt Trần Hân Nhi hiển nhiên cũng không có mấy uy nghiêm, ngược lại còn bị nàng ta trừng mắt trách móc: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Quy củ nhà chúng ta mấy năm nay đều là trường ấu có tự, chẳng lẽ tâu vào cửa mấy năm còn không rõ ràng hay sao?”

Kim thị tức xanh mặt, nhưng nơi này tuy là phòng riêng lại không có đóng cửa, nàng cũng không tiện nháo lên ở đây, chỉ có thể trừng mắt liếc Trần Hân Nhi không nói.

Tô Ngọc Uyển âm thầm lắc đầu. Vốn còn nói Trần phủ vô cùng chú ý quy củ, nhưng từ hành vi của Trần Hân Nhi mà nói, tựa hồ quy củ này cũng chỉ là để cho người ngoài xem mà thôi, bên trong là cái dạng gì còn không biết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hạ thấp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trần Mật Nhi thấy mọi người vì mình mà nổi lên tranh chấp thì vội vàng bước lên phía trước vài bước nói: “Muội không lấy thất vãi mân hồng kia nữa vậy, tam tỷ, tỷ lấy đi.”

“Cái gì gọi là người không lấy nữa, chẳng lẽ thật cho là của mình hay sao? Vốn chính là người sai.” Trần Hân Nhi vẫn không buông tha, cau mày nói.

“Phải, là muội sai.” Trần Mật Nhi rơi nước mắt “Muội không nên chọn vãi trước các vị tỷ tỷ.”

“Như vậy mới đúng” Trần Hân Nhi dương dương tự đắc, còn cố tình liếc Kim thị và Tô Ngọc Uyển một cái, “Người còn nhỏ không hiểu quy củ cho nên người làm tỷ tỷ như ta mới phải dạy dỗ một chút, được rồi đừng có trung cái bản mặt khó coi đó ra nữa, thất vãi mân hồng này cho người, ta chọn cái khác là được.” Nàng nói xong thì chọn hai thất vãi màu tím và xanh da trời, kêu Tô chương quỳ gối lại.

Tô chương quỳ cả ngày đều tiếp xúc với đủ loại phu nhân, tiểu thư, có chuyện gì mà chưa thấy qua? Cho nên từ đầu đến giờ nàng ấy vẫn cúi đầu ở một bên, mặt không biểu tình uống trà, một câu cũng không nói. Thấy mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa thì đứng lên châm trà cho bốn người, lại giới thiệu mấy thứ mới mẻ, làm dịu bầu không khí.

“Được rồi, chúng ta đi xem trang sức đi. Tô chương quý, mấy vật liệu này cứ ghi vào trưởng mục cho ta.” Kim thị đứng lên nói.

“Vâng.” Tô chương quỹ cười ứng.

“Phần của ta cứ để ta trả cho. Không có lý nào ta mua vải vóc cho mình còn phải để đại biểu tâu và Cửu tổ mẫu tiêu pha.” Tô Ngọc Uyển nói xong quay đầu phân phó Lập Xuân: “Lập Xuân đi theo Tô chương quỹ tính tiền đi.” Lập Xuân đang muốn đáp ứng thì Kim thị đã ngăn lại: “Như vậy sao được? Vừa nãy chẳng phải ta đã nói đây là lão thái gia có ý giao đãi cấp cho muội muội hay sao? Uyển biểu muội làm như vậy, bảo ta trở về biết phải ăn nói thế nào cho phải?”

“Như vậy không được.”

Tô Ngọc Uyển mặc dù biết đây là ý tứ của Trần lão thái gia, hơn nữa khúc vải mà nàng chọn kia cũng không quá quý giá, còn không bằng giá tiền của hai lượng trà nàng mang đến Trần phủ nữa. Nếu là trước đây có lẽ nàng sẽ không chối từ, nhưng mà nhìn bộ dạng lên mặt vừa rồi của Trần Hân Nhi, nàng thật sự không muốn lãnh phần ân tình này của Trần phủ.

Hai người nói qua nói lại một phen, cuối cùng Trần Hân Nhi không nhịn được mở miệng nói: “Được rồi, hai người đừng cãi cò nữa. Ta nói này Uyển biểu tỷ, không phải chỉ là một thất vải thôi sao? Đáng để người coi trọng như vậy, còn ra sức mà từ chối nữa. Người cứ cầm đi, Trần gia chúng ta cũng không thiếu chút bạc này. Hàng năm thưởng cho hạ nhân như vậy cũng không ít đâu.”

Trong phòng nhất thời lặng ngắt.

Tô Ngọc Uyển chính là chờ câu nói kia của Trần Hân Nhi, nàng không muốn đi lại quá mức thân cận với Trần phủ, tự nhiên phải khiến người Trần gia đắc tội với mình trước, như vậy thì nàng mới có lý do để tránh xa bọn họ. Cho nên còn chưa đợi Kim thị nói chuyện, Tô Ngọc Uyển đã tự tiểu phi tiểu nhìn Trần Hân Nhi nói: “Đã vậy, ta đây liền cảm tạ Hân Nhi biểu muội khen thưởng.” Những lời này của nàng xem như chứng thực tội danh đắc tội với họ hàng thân thích của Trần Hân Nhi. Có điều Trần Hân Nhi chẳng qua cũng chỉ là một đích nữ bị chiều hư, thấy Tô Ngọc Uyển cứng rắn muốn xem mình như hạ nhân thì trong lòng càng thêm khinh thường, cười lạnh hai tiếng xong cũng không nói thêm gì nữa.

Kim thị lạnh mặt đứng ở một bên, thấy mọi người không nói gì nữa mới lên tiếng: “Chúng ta đến cửa hàng trang sức thôi.” Nói xong thì cũng xoay người ra ngoài.

Sau khi lên xe cũng không ai nói với nhau câu nào, khiến bầu không khí vô cùng nặng nề. Lúc xuống xe vào cửa hàng trang sức, cũng chỉ có Kim thị nói chuyện với chương quỹ, ba người còn lại đều trầm mặc không lên tiếng.

Kim thị hôm nay vốn cũng không mấy nguyện ý bởi ba người ra ngoài mua đồ, gặp phải tình hình này thì trong lòng càng thêm phiền chán, chỉ hận không thể dẹp đường hồi phủ ngay lập tức, thấy chương quỹ mang mấy mẫu trang sức mới tới thì mở miệng: “Nhà chúng ta từ trước đến nay đều là trường ấu có tự, Uyển biểu muội lại là khách cho nên để nàng chọn trước. Uyển biểu muội cũng không cần khách khí, xem thử có thích cái gì hay không đi.”

“Không cần đâu, ta vẫn còn đang trong hiếu, cũng không mang được trang sức, đại biểu tâu và hai vị biểu muội cứ chọn đi.” Tô Ngọc Uyển thản nhiên, một chút cũng không thấy bộ dạng tươi cười như khi bước vào cửa hàng tư lự.

Hôm qua Kim thị đúng là có chút hiểu lầm Tô Ngọc Uyển, nhưng mà rất nhanh sau đó đã được hóa giải. Hơn nữa trong hai ngày này nàng xem Tô Ngọc Uyển cũng là người biết tiến biết thoái, không tham lam, mà làm người cũng rất phóng khoáng khiến nàng rất ngưỡng mộ. Mà sắc mặt chanh chua kia của Trần Hân Nhi từ trước đến nay nàng vẫn không ưa được, bởi vậy thân là trưởng tôn tức của Trần gia, nàng hẳn phải nên đứng ra hóa giải lửa giận của Tô Ngọc Uyển, giúp em chồng giải vây, nghe Tô Ngọc Uyển nói như vậy thì cũng không khuyên nữa, chỉ nói với Trần Hân Nhi: “Tam muội muội, muội chọn đi.”

Trần Hân Nhi tự cao tự đại, không thèm để ý người khác nên cũng không chối từ bước lên phía trước xem qua một lượt mấy món trang sức trên bàn, chọn lấy một cây trâm và một cái vòng ngọc. Thấy Trần Hân Nhi đã chọn xong, Kim thị liền kêu Trần Mật Nhi: “Tứ muội muội, đến lượt muội.”

Trần Mật Nhi từ lúc chọn vải gây tranh cãi vẫn luôn cúi đầu đi theo phía sau Kim thị, nghe nàng ấy gọi mình thì ngẩng đầu lên quét nhìn trang sức trên bàn một cái xong rồi lắc đầu nói: “Muội không cần.”

“Tứ muội muội cũng đừng dỗi với ta mà thiệt mình. Đến lúc về nhà lại vu cáo đại tâu bắt công, nếu náo loạn lên sẽ không thoải mái.”

“Ta...” Trần Mật Nhi đang muốn nói sẽ không thì Kim thị đã cắt ngang: “Nhanh lên.” Trần Mật Nhi ngẩng đầu lên thấy Kim thị đang nghiêm khắc nhìn mình thì cắn môi, bước qua chọn bừa hai món xong lại cúi đầu trở lại.

“Chương quỹ, ghi vào trưởng mục cho ta nhé.” Kim thị dặn dò chương quỹ một câu xong thì nói với ba người: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

“Không phải nói sẽ đi Văn Hương trai mua điểm tâm, rồi qua Tổ Hinh các ăn đồ chay sao?” Trần Hân Nhi hỏi. Thật vất vả mới được ra cửa một lần, nàng ta cũng không nguyện ý trở về sớm như vậy. Nhưng Kim thị lại làm như không nghe thấy, chờ Tô Ngọc Uyển, Trần Hân Nhi, Trần Mật Nhi đều lên xe liền phân phó xa phu: “Hồi phủ đi.”

Bởi vì phụ thân Kim thị là quan viên kinh thành cho nên Trần lão phu nhân đối xử với Kim thị cũng rất khoan dung. Mà Kim thị xưa nay đều một vẻ thanh cao, không thèm lấy lòng cô em chồng Trần Hân Nhi này, cho dù là đối với bà bà của mình là Khương thị thì cũng chỉ chu toàn lễ nghĩa chứ không đủ cung kính. Cho nên Trần Hân Nhi đối với vị đại tâu này cũng có chút sợ hãi. Thấy Kim thị không để ý đến mình thì nàng ta cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành phải im miệng, để mặc xa phu đánh xe chạy về hướng Trần phủ.

“Ồ, không phải nói sẽ dùng cơm chay bên ngoài sao?” Trần lão phu nhân thấy bốn người trở về thì kỳ quái hỏi.

“Mấy muội muội một mồi cho nên trở về sớm ă.” Kim thị trả lời, ánh mắt nhìn về tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi đang ngồi trong thính đường và phụ nhân trung niên đang ngồi bên cạnh nàng ta hỏi: “Lão phu nhân, hai vị này là...”

“À, để ta giới thiệu một chút.” Lão phu nhân cười giới thiệu thân phận của bốn người với phụ nhân trung niên kia xong lại nói với Kim thị: “Vị này là ngũ cô thái thái của tam thúc ngươi.”

Bốn người Kim thị vội hướng về phía phụ nhân kia hành lễ.

P/s: hiiu hiiu, hông biết tại sao mà bạn chuyển ngữ trên wiki dạo này hay bỏ chương không convert ghê, làm mình hì hục mãi mới xong được một chương này á. Buồn ngủ muốn chết mà vẫn cố lết cho xong. ☐ ☐

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Kim thị

“Thật là ngoan.” Ngũ cô thái thái mỉm cười nhìn mấy người Kim thị nói.

Bà ta năm nay đã bốn mươi, quần áo trên người đã có vẻ hơi cũ, trên đầu cũng chỉ có một cây trâm bạc và một đóa châu hoa, nhìn màu sắc của y phục lại không giống như góa phụ, hẳn là gia cảnh cũng không dư dả.

Quả nhiên sau đó bà ấy liền cho mỗi người một cái khăn tay làm quà gặp mặt, tuy hoa văn được thêu tinh xảo nhưng chất liệu vải lại rất bình thường.

Lão phu nhân lại chỉ chỉ tiểu cô nương kia nói tiếp: “Đây là nữ nhi của ngũ cô thái thái, họ Phó, tên chỉ một chữ Dung.

Phó Dung mặc một thân áo váy màu nhũ đỏ bạc, chân mang giày đế bồi màu xanh lá mạ, tất cả đều mới tinh, thoa hoàn, châu hoa trên đầu cũng không kém bốn người mới tới. Từ lúc mấy người Kim thị vào cửa nàng đã đứng lên đợi ở một bên. Tuy dung mạo của Phó Dung không bằng được Tô Ngọc Uyển nhưng cũng không thua kém bao nhiêu, cả người đều toát ra vẻ e lệ ngưng ngưng, nhu nhược khiến người ta thương tiếc.

Kim thị nhìn thấy mẹ con hai người thì trong lòng cũng cảnh giác lên còn ngũ cô thái thái lại nhìn về phía Tô Ngọc Uyển. Vừa nãy Trần lão phu nhân đã giới thiệu qua thân phận của Tô Ngọc Uyển rồi nên bà đại khái cũng hiểu được một chút, lại nhìn Tô Ngọc Uyển chỉ mặc váy áo màu xanh lục thêu trúc văn, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạch ngọc và một đóa châu hoa, lại mang thêm một đôi khuyên tai trân châu nhỏ như hạt đậu vô cùng giản dị thuần khiết nhưng vẫn có thể toát lên vẻ đẹp xuất chúng cùng tư thái thanh nhã thông dong. Cho dù có đứng giữa một đám tiểu thư xinh đẹp thì chỉ cần liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra nàng.

Lại nhìn nữ nhi nhà mình, ngũ cô thái thái lo lắng, siết chặt khăn trong tay. Bà cười nói với Trần lão phu nhân: “Ta nhìn Tô cô nương rất quen, giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi vậy.”

Trần lão phu nhân cười nói: “Nàng lớn lên rất giống với tổ mẫu của mình, ngươi cảm thấy quen thuộc cũng là bình thường.”

“Hừ, nói cũng phải, nhìn nàng đúng là rất giống Trần tỷ nhi lúc còn trẻ.” Ngũ cô thái thái bưng tỉnh đại ngộ, lại hỏi tiếp: “Đã đính hôn chưa? Đính với nhà nào vậy? Nhà của trượng phu ta có một cháu trai, xem chừng cũng rất xứng đôi với Tô cô nương, nếu là chưa đính thân, ta có thể làm người mai mối cho.”

Bà ta nói xong câu này lại cảm thấy mình nói chuyện này trước mặt mấy vị cô nương hình như cũng không được thỏa đáng lắm, bèn vội vàng bổ sung thêm một câu: “Thăm thăm chớ trách, ta nhìn thấy Tô cô nương như vậy thì nhìn không được yêu thích, cho nên mới...”

Ngũ cô thái thái vì sao lại nói vậy trong lòng Trần lão phu nhân và Khương thị đều hiểu rất rõ, hai người liếc nhau một cái xong Khương thị liền cười nói: “Bởi vì Uyển tỷ nhi cùng cô cô lớn lên quá giống nhau, cho nên công công còn muốn thu xếp cho nàng một mối hôn sự thật tốt đâu. Nếu ngũ cô thái thái có người thích hợp vậy thì vừa khéo, đợi đến lúc Tô phu nhân đến đây, hai người có thể trao đổi với nhau một chút.”

Vị ngũ cô thái thái này đột nhiên lại nhắc đến chuyện hôn sự của mình, Tô Ngọc Uyển nhũ mày, cúi đầu xuống giả vờ thẹn thùng, nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bực. Tâm tư của ngũ cô thái thái thế nào, không phải chỉ có Trần lão phu nhân và Khương thị mới biết, Tô Ngọc Uyển nàng cũng có thể đoán ra được mấy phần, dù sao cũng không ngoài chuyện nàng xinh đẹp hơn Phó Dung, tuy quần áo trang sức của nàng đều thuần tịnh, nhưng chất liệu so với hai mẹ con họ thì vẫn tốt hơn rất nhiều, cho nên bà ấy mới tự giác xem nàng là đối thủ cạnh tranh, muốn tìm hiểu chút tình huống.

Ai thêm tranh cãi thân phận tiểu thiếp của Trần đại thiếu gia kia với ngươi chứ?

Không chỉ riêng Tô Ngọc Uyển mà hai người Lập Xuân và Cốc Vũ nhìn thấy cảnh này cũng vô cùng tức giận – hôm nay cũng chỉ có hai người các nàng theo Tô Ngọc Uyển ra cửa. Kim thị ban đầu còn có chút không biết phải làm sao nhưng nhìn hành động của vị ngũ cô thái thái này, lại nhìn Phó Dung đang câu nệ ngồi kia, lúc nàng ta muốn nhìn người khác còn khẽ nâng đầu, con mắt héch lên trên, một chút cũng không phóng khoáng thì cảm thấy tức cười, tâm tình cũng dần yên ổn xuống.

“Lão phu nhân, phu nhân, mấy vị muội muội vừa mới ra ngoài đi dạo nên có chút mệt mỏi, chỉ bằng để ta mang các nàng xuống nghỉ ngơi trước.” Kim thị đứng lên nói.

Nếu bàn chuyện hôn sự thì mấy cô nương chưa xuất giá này ở đây nghe cũng không tiện cho nên Trần lão phu nhân liền xua xua tay nói với Kim thị: “Cũng được, vậy các người đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Tô Ngọc Uyển cũng đứng lên, chỉ là không theo Kim thị lui ra ngoài mà cười nói: “Cửu tổ mẫu, ta tính ngày mai sẽ trở về Huru Ninh, cho nên báo trước với Cửu tổ mẫu và biểu cửu mẫu một tiếng.”

Trần lão phu nhân có chút ngoài ý muốn hỏi: “Người mới tới được mấy ngày đâu mà đã muốn trở về rồi? Nghe lời ta ở lại thêm mấy ngày nữa đi.” Câu sau đã mang hàm ý mệnh lệnh.

Tô Ngọc Uyển cười khổ một chút: “Tình huống nhà ta thế nào Cửu tổ mẫu cũng biết rồi, ta còn rất nhiều việc phải về xử lý ngay, thực sự là không thể đi quá lâu. Ta có thể tới được mới ngày đã là tận lực tranh thủ rồi.”

Trần lão phu nhân cũng biết Tô Ngọc Uyển nhiều việc, nhưng mà đi một chuyến thật xa tới đây lại ở lại có hai ngày thì cũng quá khó coi, cho nên quyết định: “Ta mặc kệ, người lại ở thêm hai ngày nữa cũng không thể xảy ra chuyện gì lớn được. Như vậy đi, ta cũng không cần người ở lâu, cứ ở thêm một ngày nữa đi rồi hãy trở về, có được không?”

Tô Ngọc Uyển cũng tính tới ngày kia mới về, vừa rồi cố ý nói vậy cũng chỉ là bày tỏ bất mãn với ngũ cô thái thái mà thôi. Hôn nữa nếu nàng từ giả, Trần lão phu nhân theo đạo đãi khách tất nhiên sẽ giữ lại, trừ hao một ngày là vừa đẹp. Cho nên lúc này nàng cũng sáng khoái đáp ứng: “Đều nghe Cửu tổ mẫu.”

Thấy Tô Ngọc Uyển ngoan ngoãn như vậy thì Trần lão phu nhân rất vừa lòng, gật gật đầu, phát tay nói: “Được rồi, các người đều trở về đi, không cần ở đây nghe chúng ta nhàn thoại nữa đâu.”

Mấy người liền hành lễ lui ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Trần Hân Nhi quái dị nhìn Tô Ngọc Uyển một cái, cũng không thèm chào hỏi Kim thị và Trần Mật Nhi, mang theo nha hoàn của mình đi trước..

Trần Mật Nhi từ lúc bị Trần Hân Nhi giáo huấn một trận ở Cẩm Vân hiên thì vẫn luôn ủ rũ, lúc này cũng nhún gồi hành lễ với Kim thị và Tô Ngọc Uyển rồi rời đi. Kim thị vậy mà lại chủ động nói với Tô Ngọc Uyển: “Uyển biểu muội, trong khách viện có thiếu cái gì không? Nếu thiếu thì cứ cho nha hoàn đến nói với ta một tiếng nhé.” Lời này trước đây nàng cũng đã nói qua một lần, nhưng bây giờ lại phá lệ chân thành hơn hẳn.

Tô Ngọc Uyển cũng có chút đồng tình với nàng ấy, Trần gia trắng trợn nạp thiếp như vậy, một chút cũng không để Kim thị vào mắt, không biết là do Kim gia xảy ra chuyện hay là hai nhà Trần, Kim đã nảy sinh mâu thuẫn nữa. Bất quá chuyện này cũng không phải việc mà nàng có thể quản.

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Không thiếu gì hết, đa tạ đại biểu tâu. Đại biểu tâu cũng bận rộn, ta xin phép về trước.” Nói xong thì xoay người mang theo Lạp Xuân và Cốc Vũ rời khỏi.

Kim thị vẫn đứng yên bất động, nhìn Tô Ngọc Uyển đi xa dần một lúc mới thở dài nói: “Đi thôi.”

“Nãi nãi, người đây là...” Nha hoàn hồi môn của nàng có chút khó hiểu. Hình như thái độ của Kim thị với Tô Ngọc Uyển đã có chút thay đổi. Nhưng mà lão phu nhân và đại phu nhân đã nói sẽ không để Tô Ngọc Uyển làm quý thiếp của đại thiếu gia, nãi nãi nhà mình vì sao còn chú ý đến nàng ấy làm gì? Không phải là nên nhìn chăm chăm người tên là Phó Dung kia sao?

“Ta nhìn thấy bóng dáng của mình trên người Tô cô nương.” Kim thị vừa đi về phía trước vừa nói: “Mặc dù nàng phải trở về, cũng nên tìm cơ hội rồi mới nói với lão phu nhân và phu nhân mới đúng, nhưng nàng lại cố tình nói trước mặt ngũ cô thái thái như vậy chính là vì muốn bày tỏ bất mãn với bà ấy. Nhớ năm đó khi ta vừa mới gả vào đây, nói chuyện, hành sự cũng giống nàng ấy vậy, muốn nói thì nói, muốn làm thì làm, chỉ là ngân ấy năm trôi qua...” Tiếng nàng dần dần nhỏ xuống, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm.

Gả vào đây bốn năm nhưng Kim thị cũng chưa sinh được một đứa con. Nhưng mà cho dù là vậy đi nữa, nếu Kim gia không suy tàn, Trần gia làm sao lại dám khinh người quá đáng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ đem một nha hoàn hồi môn qua phòng đại thiếu gia, đợi nàng ta sinh được nhi tử thì ôm đến cho Kim thị nuôi nấng là xong. Nhưng mà Kim gia chẳng những suy tàn còn liên lụy Trần gia...

Chủ tớ hai người yên lặng đi trong tiết trời cuối xuân rực rỡ nhưng tâm tư lại hiu quạnh, buồn bã như cuối thu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Cân nhắc

Tô Ngọc Uyển vừa vào cửa khách viện đã thấy Hạ Chí và Tiết Sương ra đón, còn chưa đợi nàng ngồi xuống xong Tiết Sương đã mở miệng nói: “Cô nương, chúng ta đã hỏi thăm được tình huống của nhà đại nãi nãi rồi.”

“Ồ? Tình huống thế nào?”

Cốc Vũ trừng mắt nhìn Tiết Sương một cái trách: “Ngươi gấp gấp cái gì, đợi cô nương ngồi xuống uống miếng nước lại nói cũng không muộn.”

Nàng còn chưa dứt lời đã thấy Hạ Chí bung trà lên tới, rót một chén đặt trước mặt Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển ngồi xuống ngay ngắn, uống một ngụm trà xong thì cười nói: “Được rồi, ngươi nói đi.”

Tiết Sương đang hào hứng muốn kể bị Cốc Vũ ngăn lại vẫn đang khó chịu trong lòng, thấy cô nương nhà mình quần áo cũng không đổi đã ngồi xuống chờ nghe mình kể chuyện thì vô cùng vui sướng, vui vẻ nói: “Nghe nói là thủ hạ của tam hoàng tử muốn đến tạp cục tìm kiếm gì đó nhưng lại bị cha của đại nãi nãi đắc tội. Chẳng những phê chức quan của ông ấy còn cho người gây khó dễ khắp nơi. Cha nàng không có cách nào đành phải hoa một số tiền lớn người kia mới không truy cứu nữa, nhưng cũng không thể khôi phục lại chức quan. Nghe nói bởi vì việc này mà Trần nhị lão gia mới bị phái đến một nơi xa xôi cần cõ làm huyện lệnh. Trần lão thái gia và Trần lão phu nhân từ đó cũng không thích đại nãi nãi nữa.

“Thì ra là thế.” Tô Ngọc Uyển gật đầu.

Như vậy liền dễ hiểu. Nếu không phải Kim gia làm liên lụy tới Trần gia thì người khéo léo đưa đẩy như Trần lão thái gia cũng sẽ không đối xử với Kim thị khi Kim gia rơi đài như thế, chuyện này dù sao cũng khiến người ta cảm thấy Trần gia làm người quá mức cường thế và bạc bẽo.

“Còn có chuyện của tam cô nương nữa.” Tiết Sương lại nói.

“Tam cô nương làm sao?” Tô Ngọc Uyển kỳ quái nâng mắt, tam cô nương trong miệng Tiết Sương hẳn là Trần Hân Nhi.

“Nghe nói Tam cô nương sợ đi lớn như vậy mà vẫn chưa đính thân là do vẫn luôn đợi đại nãi nãi làm mai gả tới kinh thành. Nhưng mà đã hai, ba năm, phu nhân Kim gia vẫn không thu xếp được một nhà ưng ý nào, bây giờ Kim gia suy tàn rồi, việc hôn nhân của tam cô nương đã khó lại càng thêm khó. Trước khi chúng ta tới, tam cô nương còn khóc một trận tê tâm liệt phế trước mặt lão phu nhân, trách đại nãi nãi có ý, không muốn nhìn thấy nàng ta tốt cho nên mới kéo dài tới hôm nay.”

Tô Ngọc Uyển bật cười. Cái tính tình kia của Trần Hân Nhi, xem ra không chỉ mình nàng coi thường mà Kim thị cũng vậy, bởi vậy mới không để nương mình tận lực mai mối đi. Nếu không đã hai, ba năm làm sao vẫn không tìm được một mối hôn sự tốt chứ?

Bất quá chuyện này cũng khó mà nói lắm, trong mắt người Trần gia, hôn sự tốt chính là có thể giúp đỡ được cho chức quan của Trần lão thái gia và Trần nhị lão gia. Nhưng lấy thực lực của phụ thân Kim thị sợ là cũng không với tới được những quan viên đó, mà người ông ấy có thể tiếp xúc thì quan chức lại không đủ lớn, không giúp được gì cho phụ tử Trần lão thái gia. Cho nên Kim phu nhân không thể tìm được “một nhà tốt” cho Trần Hân Nhi cũng không có gì lạ.

“Hai muội làm rất tốt.” Tô Ngọc Uyển khen Hạ Chí và Tiết Sương một câu xong thì phân phó Lập Xuân: “Lập Xuân cho các nàng hai trăm văn để mua đồ ăn vật đi.”

Từ trước đến nay Tô Ngọc Uyển đối xử với hạ nhân đều không keo kiệt, nên thưởng thì sẽ thưởng. Hơn nữa Tiết Sương và Hạ Chí đi hỏi thăm tin tức dù sao cũng phải tiêu phí chút đỉnh, mời nha hoàn ăn vật hoặc cấp chút tiền cho mấy bà tử tham tài mới có thể moi được thông tin từ trong miệng bọn họ. Nàng làm chủ nhân cũng không thể để đám nha hoàn này phải bỏ tiền của chính mình ra để làm việc cho mình (Tô Ngọc Uyển).

“Đa tạ cô nương.” Tiết Sương và Hạ Chí vui vẻ hành lễ tạ ơn. Cũng không phải các nàng tham tài, cao hứng như vậy cũng chỉ vì được cô nương khen thưởng mà thôi.

“Tranh thủ lúc còn chưa đi, qua lại với hạ nhân trong phủ nhiều chút. Dù sao sau này chúng ta cũng phải dọn tới phủ thành, không tránh được phải qua lại với Trần gia.” Tô Ngọc Uyển lại phân phó.

“Cô nương cứ yên tâm. Chúng ta đều minh bạch.” Tiết Sương chớp mắt với Tô Ngọc Uyển.

Làm chủ tớ với nhau đã mấy năm, Tô Ngọc Uyển có ý gì các nàng làm sao lại không rõ chứ. Đại phòng Tô gia muốn chuyển tới phủ thành phát triển buôn bán, tự nhiên cũng cần phải mua mấy hạ nhân trong phủ này. Các nàng không hại người nhưng cũng không thể không đề phòng người khác. Nếu Trần gia này sinh tâm tư xấu xa gì với cô nương, các nàng cũng có thể biết trước mà đề phòng một chút, hơn nữa còn có thể biết được một vài tin tức trên quan trường.

Tô Ngọc Uyển lại nghĩ đến một chuyện khác. Tin tức mà Tiết Sương và Hạ Chí hỏi thăm được cũng giúp nàng hiểu được một chút tính cách của Trần lão thái gia, chuyện này với nàng mà nói thì rất quan trọng.

Trần lão thái gia tựa hồ có tình cảm rất tốt với cô muội muội, thậm chí còn chuyển tình cảm đó lên trên người của nàng, nhìn qua có vẻ như là người trọng tình trọng nghĩa. Nhưng nếu nhìn từ chuyện của Kim thị và Trần Hân Nhi mà xem thì hẳn ta cũng chỉ là một kẻ xem trọng lợi ích. Nếu nàng đem sinh ý của đại phòng Tô gia buộc vào Trần gia, lúc lợi ích của mọi người thống nhất thì không sao, nhưng một khi nảy sinh xung đột, đại phòng Tô gia nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Nàng hơi chau mày, trong lòng ước lượng vài chuyện. Tuy Tô Ngọc Uyển mang bí phương ra để chế trà Xuân có thể phá được bố cục của Tô Trường Đình, giúp cho đại phòng ở Hưu Ninh thành không bị người ta khi dễ, nhưng cũng sẽ khiến cho kẻ khác mơ ước. Nàng bây giờ cũng chỉ có thể chuyển

tới phủ thành, nương nhờ dưới cánh chim của Trần lão thái gia. Trần gia coi trọng lợi ích như vậy nàng cũng có chút yên tâm, chỉ cần mình mỗi năm trích ra một chút tiền lãi đưa tới cho Trần gia, bọn họ tất sẽ không bạc đãi với nhà mình, vậy thì cuộc sống cũng sẽ tốt hơn rất nhiều. Mà Trần gia là quan gia tự nhiên sẽ phải chú trọng thanh danh, bí phương sao trà của nàng đã thông cáo cho toàn thiên hạ, bên cạnh vẫn còn một Tô Trường Đình nhìn chăm chăm, bọn họ tất nhiên sẽ không dám dùng thủ đoạn để chiếm đoạt bí phương. Từ đó các nàng liền an toàn.

Bất quá Trần gia coi trọng lợi ích hàng đầu như vậy cũng không thể nương tựa lâu dài được. Sau khi tới phủ thành, nàng phải tìm một chỗ dựa mới nữa mới được.

“Mang thường phục đến cho ta đi.” Tô Ngọc Uyển đứng dậy phân phó.

Mặc dù lát nữa còn phải tới chỗ Trần lão phu nhân dùng cơm trưa nhưng ở trong phòng sinh hoạt, mặc thường phục vẫn thoải mái hơn, khi nào ra cửa lại đổi lần nữa vậy.

Bởi vì chỉ ra ngoài dạo hai cái cửa hàng cho nên bây giờ cách giờ cơm trưa còn khá lâu, Tô Ngọc Uyển ở trong phòng đọc sách nửa canh giờ xong mới để Lập Xuân hầu hạ thay quần áo, đi qua chỗ Trần lão phu nhân.

Vừa bước vào cửa chính viện, Cốc Vũ đã “Ồ” một tiếng.

“Sao vậy?” Tô Ngọc Uyển quay đầu nhìn nàng hỏi.

Cốc Vũ bước lên trước hai bước, nhỏ giọng thì thầm bên tai Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, hai nha hoàn đứng ở đầu hành lang kia không phải người Trần gia. Khả năng là chỗ lão phu nhân có khách từ bên ngoài tới.”

Tô Ngọc Uyển giương mắt nhìn lại, chỉ thấy hai nha hoàn đằng kia mặc áo váy trắng xanh, khoác áo ngoài màu xanh nước biển, chất liệu vải không tệ, hoàn toàn không giống với nha hoàn của Trần phủ.

Hơn nữa Tô Ngọc Uyển cũng biết mấy ngày này lúc nàng ở trong phòng bởi Trần lão phu nhân nói chuyện phím, chỉ có Lập Xuân ở trong phòng hầu hạ còn Cốc Vũ vẫn luôn ở bên ngoài nói chuyện phím với mấy tiểu nha hoàn, sớm đã quen mặt bọn họ. Mấy nha hoàn của phu nhân, nải nải trong phủ này nàng ấy mặc dù không biết hết nhưng cũng nắm được đại khái. Nếu Cốc Vũ đã nói hai người này không phải người của Trần gia, vậy thì chắc chắn là không phải.

Hiển nhiên người đến cũng là khách quen của lão phu nhân.

Tô Ngọc Uyển cũng không nói gì, chỉ nhắc chân bước lên bậc thang.

“Tô cô nương tới rồi ạ?” Nha hoàn gác cửa thấy Tô Ngọc Uyển tới thì vội vàng vén màn lên hỏi.

Tô Ngọc Uyển bước vào phòng liền nhìn thấy bên cạnh lão phu nhân quả nhiên có một mỹ phụ trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, dung mạo tú lệ, mặt mày hơi giống với Trần lão phu nhân, quần áo trang sức trên người cũng không phức tạp nhưng chất liệu thượng đẳng, ắn ắn lộ ra vẻ xa hoa.

Nhưng mà người khiến Tô Ngọc Uyển giật mình lại là nam tử đang đứng trong phòng kia. Có lẽ là nghe nha hoàn thông báo cho nên mấy người trong phòng đều nhìn ra ngoài, tầm mắt của nàng vừa vận chạm phải một gương mặt quen thuộc, không phải ai khác mà chính là Thẩm công tử nàng ngẫu nhiên gặp được trên núi Tùng La, Thẩm Nguyên Gia.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Lãnh đạm

Nhìn thấy Tô Ngọc Uyển ở đây, Thẩm Nguyên Gia cũng có chút ngoài ý muốn, giật mình kêu lên: “Sao Tô cô nương lại ở đây?”

“Các người quen biết nhau sao?” Mấy người trong phòng lấp bắp kinh hãi.

Mỹ phụ trung niên nghe Thẩm Nguyên Gia gọi một tiếng “Tô cô nương” thì nhú mi, mang theo tra xét và phòng bị nhìn nàng.

Tô Ngọc Uyển cũng không nói gì, đi vào hành lễ với đám người Trần lão phu nhân xong mới vén áo thì lễ với Thẩm Nguyên Gia, giải thích: “Lúc tam biểu ca đến Huru Ninh thành phúng viếng có theo ta và đệ đệ lên thăm thú vườn trà một chút, trên đường còn gặp được Thẩm công tử, cho nên ta cùng với Thẩm công tử mới có duyên gặp mặt một lần.”

“Đúng vậy.” Thẩm Nguyên Gia vội vã phụ họa: “Lúc xe ngựa của ta và Nhan công tử lên núi đã bị sa lầy, may nhờ Trác Lăng biểu đệ và Tô thiếu gia đi ngang qua đã ra tay giúp đỡ mới kéo được xe ngựa ra khỏi đó. Bởi vì trời đã tối cho nên chúng ta liền tá túc trong trà trang của Tô cô nương một đêm, bởi vậy mới gặp nhau.”

Hắn vừa nói vừa thấp thỏm nhìn mẫu thân nhà mình, chỉ sợ mẫu thân trước mặt gây khó dễ Tô Ngọc Uyển. Chuyện hắn muốn cưới Tô Ngọc Uyển chỉ là ý tứ của một mình hắn, năng cái gì cũng không biết, nếu mẫu thân nhà mình phát tác trước mặt mọi người, hắn sẽ xấu hổ chết mất.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Thẩm đại phu nhân làm sao không hiểu được suy nghĩ của nhi tử nhà mình? Nếu có thể nói nhất định bà sẽ chê cười nhi tử một trận. Trước mặt nhiều người như vậy nếu lão nương đâm thủng tàng giấy kia không phải sẽ càng khiến Thẩm Nguyên Gia và Tô Ngọc Uyển dính líu với nhau sao? Bà làm sao lại ngốc như vậy chứ?

Bởi vậy bà ta lạnh mặt, cũng không thèm nhìn Thẩm Nguyên Gia một cái, chậm rãi bưng trà lên uống. Thấy mẫu thân như thế Thẩm Nguyên Gia mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Trần lão phu nhân không biết uẩn khúc trong đó, nghe Thẩm Nguyên Gia nói vậy thì tươi cười nói với Thẩm đại phu nhân: “Thiên hạ này đúng là nhỏ bé, đi chỗ nào cũng có thể gặp được người quen. Lãng ca nhi trở về cũng không nói với ta, hắn ấy à, chính là một cái hủ nút không hơn không kém, cả ngày đều chỉ biết đọc sách thôi.”

Thẩm đại phu nhân cười nói với Triệu thị: “Tam tẩu đúng là có phúc khí. Người a, cứ chờ nữ phượng quang vai, trở thành cáo mệnh phu nhân như nương đi.”

“Muội vẫn thích nói giỡn như vậy.” Triệu thị trước nay vẫn luôn trầm mặc ít lời nhưng nghe Thẩm đại phu nhân nói vậy trên mặt cũng lộ ra mấy phần hóm hờ: “Lãng ca nhi nhà chúng ta ngốc như vậy, có thể thi đậu cử nhân đã là tốt lắm rồi, ta nào dám hi vọng xa xôi tới nữ phượng khăn quàng? Ta làm sao phúc khí như lão phu nhân được chứ?”

Trần lão phu nhân thấy Tô Ngọc Uyển cùng với Thẩm Nguyên Gia một tả một hữu đứng đó thì vội vàng vẫy tay với nàng, chỉ vào mỹ phụ trung niên kia giới thiệu: “Đây là biểu cô cô của người, cũng là thân khuê nữ của ta, đã gả tới Thẩm gia.” Sau đó bà lại chỉ chỉ Thẩm Nguyên Gia nói tiếp “Đây là nhi tử của nàng, người nên gọi hắn một tiếng biểu ca.”

Tô Ngọc Uyển vội hành lễ với Thẩm đại phu nhân: “Tô Ngọc Uyển thỉnh an biểu cô”, lại nhún gối hành lễ với Thẩm Nguyên Gia gọi một tiếng “Biểu ca”.

Nếu theo lẽ thường Thẩm đại phu nhân lúc này sẽ nói mấy câu về chuyện của tổ mẫu Tô Ngọc Uyển tỏ vẻ bản thân mình vẫn có chút ấn tượng với vị cô cô kia, sau đó lại lựa lời nói thêm vài câu cho phải đạo. Nhưng bà ấy cái gì cũng không nói, phát tay một cái với nha hoàn thiếp thân của mình, nha hoàn kia liền móc ra một cái hồng bao tặng cho Tô Ngọc Uyển.

Thẩm đại thái thái lúc này mới tự tiểu phi tiểu nói với Tô Ngọc Uyển: “Chỉ là một món đồ chơi bằng bạc, người cứ nhận đi.”

Nói xong cũng không đợi Tô Ngọc Uyển cảm tạ đã quay đầu nói với Trần lão phu nhân: “Nương, ngày mai con định vào kinh một chuyến, người có muốn mua gì không? Nếu có thì cứ nói với con, con sẽ cho người mang về.”

“Lão thái bà như ta còn muốn cái gì chứ, ta cũng không thiếu ăn thiếu mặc.” Trần lão phu nhân nói xong lại tò mò hỏi: “Người lên kinh làm gì?”

Lúc này trong phòng mọi người đều ngồi, chỉ có Thẩm Nguyên Gia và Tô Ngọc Uyển đứng nên hắn có chút không tự nhiên, cũng sợ mẫu thân nhìn thấy hai người sóng đôi cạnh nhau như vậy sẽ càng thêm chướng mắt, trở về lại nghĩ cách chỉnh Tô Ngọc Uyển cho nên tự mình tìm chỗ ngồi xuống. Khương thị là người chu đáo, thấy lão phu nhân vội vàng nói chuyện cùng nữ nhi mà quên mất Tô Ngọc Uyển ở kia thì vẫy vẫy tay với nàng, “Uyển tỷ nhi lại đây, ngồi bên cạnh biểu muội người này.”

Trần Hân Nhi không tình nguyện nhích sang một bên, nhường chỗ cho Tô Ngọc Uyển, lúc này nàng mới có thể ngồi xuống.

Bên kia Thẩm đại phu nhân đã cười nói: “Cái này còn không phải vị hôn thê không có phúc khí kia của Gia ca nhi đã qua đời hơn một năm rồi sao, con cũng nên thu xếp hôn sự cho hắn rồi. Tổ phụ của hắn nói trong kinh thành có mấy vị tiểu thư không tệ, cho nên con mới đi gặp thử xem sao.”

Khương thị nghe được lời này thì hai mắt sáng ngời. Trần lão phu nhân hiển nhiên cũng rất minh bạch tâm tư của con dâu cả nhà mình, cười nhìn Khương thị một cái rồi mới nói với Thẩm đại phu nhân: “Nếu đã vậy người cũng thuận tiện nhìn giúp chút nữ nhi của mình một cái xem có người nào thích hợp hay không. Hân tỷ nhi đã mười lăm rồi, cũng không thể kéo dài thêm nữa.”

Trần Hân Nhi thấy đề tài lại kéo đến trên đầu mình thì lập tức đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Thẩm đại phu nhân cũng biết vì sao Trần Hân Nhi đã mười lăm còn chưa đính hôn cho nên bưng chung trà lên nhấp một ngụm xong mới thông thả nói: “Đại tẩu yêu cầu cao như vậy, con cũng không dám cam đoan có thể thu xếp được người lọt vào mắt xanh của tẩu ấy.” Thấy mẫu thân hơi trầm mặt xuống bà ta mới miễn cưỡng bổ sung thêm một câu “Con cứ cố hết sức vậy.”

Khương thị vội vàng cười nói: “Ta nào có yêu cầu gì cao đâu? Bất quá chỉ là gia cảnh giàu có và hòa thuận một chút mà thôi. Muội ở Kinh thành quen biết nhiều, mà người muốn nịnh bợ lấy lòng muội cũng không ít, cũng chỉ có muội mới có thể thu xếp được cho Hân tỷ nhi một mối hôn sự tốt mà thôi.” Bà ta nói tới đây còn bắt mắt nhìn Kim thị một cái.

Thẩm đại phu nhân thấy đại tẩu nhà mẹ đẻ nịnh nọt mình thì tâm tình cũng tốt lên, tươi cười đầy mặt nói: “Đại tẩu yên tâm, Hân tỷ nhi cũng là chất nữ của ta, chẳng lẽ có hôn sự tốt ta còn có thể quên nàng hay sao? Chỉ xem có tìm được người thích hợp hay không thôi.”

“Vậy thì ta liền cảm ơn muội muội trước.” Khương thị cười nói.

Nói chuyện một lát đã đến giờ cơm trưa, một bà tử từ bên ngoài tiến vào, đến trước mặt Trần lão phu nhân nói nhỏ hai câu, Trần lão phu nhân liền nói:

“Có chuyện gì lát nữa lại nói tiếp cũng không muộn, chúng ta tới thiên đình dùng cơm trước đã, nếu không thức ăn sẽ nguội mất.”

Bà nói xong lại luyến tiếc cháu ngoại, cho nên từ ái nói với Thẩm Nguyên Gia: “Gia ca nhi không mấy khi đến đây, nếu không cứ ở đây dùng cơm đi, không cần đến ngoại viện làm gì, dù sao mấy muội muội này của ngươi cũng không phải người ngoài.”

Thẩm Nguyên Gia còn chưa nói gì, Thẩm đại phu nhân đã oán trách: “Sao nương vẫn còn xem hấn như tiểu hài tử vậy? Hấn đã mười bảy rồi, nếu cha hấn biết hấn không tuân thủ quy củ, thế nào cũng sẽ giáo huấn con một phen. Lão nhân gia người luyến tiếc ngoại tôn chẳng lẽ lại đành lòng nhìn nữ nhi bị quở trách hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Thân thích

Mấy người trong phòng đều cười vui vẻ. Khương thị trêu ghẹo: “Lão phu nhân thương muội muội, mới tạo cơ hội để muội và lão thái gia thân cận mà.”

“Hừ, cơ hội như này ta cũng không dám muốn.” Thẩm đại phu nhân cười nói.

“Được rồi, công phu miệng lưỡi này của ngươi đúng là không ai bằng!” Trần lão phu nhân vỗ nhẹ nữ nhi một cái, quay đầu nói với Thẩm Nguyên Gia: “Không làm khó ngươi nữa, nhanh ra ngoài dùng cơm với bọn họ đi, ở đây dùng cơm với một đám nữ nhân ngươi cũng không được tự nhiên.”

Thẩm Nguyên Gia như được đại xá, chấp tay xá một cái: “Vâng cháu xin cáo từ.” Nói xong thì nhanh như chớp chuồn ra ngoài.

Khương thị cười nói: “Ngươi nhìn Gia ca nhi xem, nói đi một cái là mất hút luôn.”

Mấy người trong phòng lại được dịp cười rộ lên.

Khương thị và Thẩm đại phu nhân mỗi người một bên đỡ Trần lão phu nhân đứng dậy đi về phía tiền đình.

Sau khi vào tới thiên đình rồi, Khương thị mới nhớ tới cái gì, thì thầm hai câu với Trần lão phu nhân, Trần lão phu nhân “Ài da” một tiếng nói: “Xém chút đã quên mất hai mẹ con nàng rồi. Ngươi đi mời ngũ cô thái thái và Dung tỷ nhi đến dùng cơm đi.” Trần lão phu nhân phản phò bà từ.

“Ngũ cô thái thái? Ai vậy?” Thẩm đại phu nhân đỡ Trần lão phu nhân ngồi xuống ghế, còn mình ngồi ở bên trái bà, thuận miệng hỏi.

“Ngươi không quen. Là thân thích bên tông tộc, tổ phụ của nàng và tổ phụ của ngươi là đường huynh đệ.”

Thân thích này cũng có chút xa đi. Thẩm đại phu nhân tò mò hỏi: “Nàng tới làm gì? Tống tiền sao?”

Tộc nhân Trần gia không ít, nhưng cũng chỉ có một chi này có tiền đồ và địa vị. Cho nên thân thích đến nhờ vả xin xỏ cũng là chuyện thường thấy, trước khi Thẩm đại phu nhân xuất giá đã gặp không ít.

“Chỉ là thân thích qua lại thăm hỏi bình thường thôi.” Trước mặt Kim thị, Trần lão phu nhân cũng không tiện nói rõ, chỉ có thể hàm hồ cho qua.

Khương thị sợ cô em chồng này còn hỏi thêm nữa sẽ khiến mọi người xấu hổ, vội vàng đổi đề tài: “Muội muội muốn tìm cho Gia ca nhi hôn sự thế nào?”

Nhắc tới chuyện này, Thẩm đại phu nhân liền cao hứng: “Đại bá mẫu của Gia ca nhi nói xem trọng vài vị tiểu thư, trong đó có cháu gái của Trương đại phu Thái Y viện, chất nữ Phó Ty đề Hộ bộ, nữ nhi của đại nhân Thái Thường Tự Tư Nhạc. Ngày mai ta lên kinh thành một chuyến chính là để gặp mấy cô nương này đó.”

Thẩm phu nhân nói xong còn hữu ý vô tình mà nhìn Tô Ngọc Uyển một cái. Tô Ngọc Uyển đâu biết Thẩm Nguyên Gia nổi lên tâm tư kia với mình xong còn nói với Thẩm đại phu nhân, khiến bà ấy hiểu lầm. Nàng chỉ cảm thấy khó hiểu vì sao bà ta đang nói chuyện hôn sự của nhi tử mình lại cứ nhìn về phía nàng làm gì.

Bất quá nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Thẩm đại phu nhân thấy mình lớn lên không tệ, có thể dùng để so sánh chọn lựa con dâu mà thôi. Hiển nhiên Khương thị cũng nghĩ như nàng. Chỉ là Thẩm đại phu nhân chọn con dâu, Tô Ngọc Uyển lại là cô nương chưa gả, cũng chưa đính thân, cho nên không tiện lấy nàng ra trêu ghẹo, đành cười cười nói: “Những nhà này đều không tệ, có thể thấy được đại bá mẫu của Gia ca nhi ở kinh thành cũng rất có địa vị. Ài, chúng ta khi đó...” Bà liếc nhìn Kim thị một cái, không nói thêm gì nữa.

Nhưng tất cả mọi người ở trong thiên đình đều hiểu được ý bà. Phụ thân Kim thị là chương quản Tập cục, tuy cũng mang tiếng là quan lại triều đình nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một thợ thủ công của hoàng đế mà thôi, thật sự không có thân phận địa vị gì. Ngần ấy năm chẳng những không thể giúp đỡ gì, bây giờ còn đắc tội với người của tam hoàng tử, liên lụy Trần gia. Tức phụ như vậy, ai cưới phải cũng đều xui xẻo.

Kim thị cũng nghe được ẩn ý trong lời nói của bà bà, nhưng chỉ có thể nín thở, nắm chặt khăn trong tay đến mức khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Tô Ngọc Uyển nhìn thấy cảnh này chỉ có thể lắc đầu. Đại phu của Thái y viện? Quan chính bát phẩm. Tuy là bọn họ có thể xem bệnh cho hoàng đế, phi tần và quý nhân trong kinh thành, nếu y thuật tốt còn có thể được quý nhân xem trọng, vì nể tình cũng có thể giúp người làm chút chuyện. Nhưng mà ở trong mắt quý nhân, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là mấy nô tài có thân phận và địa vị một chút mà thôi, bánh ít đi bánh quy lại, nếu không chữa được bệnh có khi còn bị giận chó đánh mèo mà gặp họa sát thân. Tính ra thì cũng không phải quan lại có địa vị vững chắc. Còn Phó ty đề cử Hộ bộ là quan chính cửu phẩm, tuy địa vị cao hơn phụ thân Kim thị một chút nhưng cũng chỉ là tạp quan. Thái Thường Tự Từ nhạc, ngu quan* mà thôi, vậy thì càng không có quyền thế gì đáng nói.

Ngu quan: ngu ở đây là tiếng Hán viết ấy nhé, hàm ý chỉ sự vui vẻ, tiêu khiển ấy.*

Những nhà này tuy có thân phận địa vị tốt hơn phụ thân Kim thị một chút nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, ở trong mắt của Tô Ngọc Uyển, bọn họ còn không xứng để xếp vào danh sách liên thủ với nàng.

Nhưng mà lời này nàng cũng chỉ nói ở trong lòng, nếu bị mấy người trong phòng biết được suy nghĩ này của nàng chắc chắn sẽ cười nhạo một phen, nói nàng không biết trời cao đất rộng là gì đi. Trong mấy người ở đây, có ai lại không phải nữ quyến nhà quan đâu, tuy Thẩm đại phu nhân đã xuất giá nhưng Thẩm gia cũng không đơn giản, hoàng thương dù sao cũng không phải là thương gia bình thường, năng lực so với Trần gia có khi còn mạnh hơn rất nhiều. Nhưng Tô Ngọc Uyển trong mắt bọn họ cũng lắm cũng chỉ là một tiểu cô nương thương hộ, trong nhà còn không có trụ cột, căn bản không có thân phận địa vị gì đáng nói. Bọn họ có thể đối xử tử tế với nàng là vì nể tình Trần lão thái gia thương tiếc cổ muội muội, người như vậy lại dám khinh thường mấy vị kinh quan mà các nàng một lòng muốn leo lên?

Lúc này nha hoàn ngoài cửa cũng bẩm báo: “Ngũ cô thái thái và Phó cô nương tới.” Sau đó vén rèm lên để hai người vào trong.

Bởi vì có Thẩm đại phu nhân cho nên trong phòng lại giới thiệu hàn huyên với nhau thêm một lúc. Thẩm đại phu nhân chúc mừng ngũ cô thái thái cho nên cũng chỉ lạnh nhạt ứng phó hai câu liền ngồi xuống. Nha hoàn, bà tử vội vàng chia đồ ăn.

Lúc này Tô Ngọc Uyển mới thấy cái quy củ “Ăn không nói” kia của Trần gia thật tốt, miễn cho mọi người xấu hổ, nếu không lúc này còn phải nhún nhường tiếp đón thêm một trận nữa thì thật là phiền toái.

Nhưng mà ngũ cô thái thái lại bị quy củ này bó tay bó chân. Nhà mẹ đẻ bà không tốt, trưởng thành lại gả vào hàn môn thì lấy đâu ra quy củ. Hàng xóm bất hòa, không quăng bát đập cửa nhà người đã tốt lắm rồi, làm gì có cái quy tắc ăn không nói này chứ?

Bởi vậy bà muốn mở miệng khen mấy câu nhưng thấy cả phòng đều im phăng phắc thì lại không dám mở miệng. Chỉ là lúc Phó Dung ăn cơm lại để bát đĩa va chạm lách cách khiến cả phòng chú mục, xấu hổ đến mức chỉ hận không tìm được cái lỗ mà chui xuống.

Ngũ cô thái thái cũng biết nữ nhi mình thất lễ nên đỏ mặt cười nói: “Chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo nên lễ nghĩa không chu toàn, khiến mọi người chê cười rồi.”

Lúc trưởng phu của Trần lão phu nhân chưa thành đạt, bà cũng đã từng trải qua tình cảnh của ngũ cô thái thái bây giờ, cho nên cũng rất thông cảm cho quần bách của hai người, chỉ cười an ủi: “Không sao, trước kia chúng ta cũng không chú ý tới, sau này ra ngoài tham gia yến hội nhiều, nếu lễ nghi không đúng sẽ bị người ta chê cười, làm mất mặt mũi lão thái gia cho nên mới dụng tâm học thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Phó dung

Nói tới đây bà liền kể lại chuyện cười của một vị phu nhân. Trưởng phu của người kia cũng là cử nhân. Bởi vì đã hơn sáu mươi cho nên cũng không muốn thi cử tiếp nữa, chỉ muốn tìm một chuyện an ổn mà làm, tạo điều kiện cho con cháu đọc sách, sau này có thể kế thừa chí hướng của hân cho nên đã đến phủ nha làm văn thư. Có một lần phu nhân tri phủ tổ chức yến tiệc đã mời vị nương tử của cử nhân kia, đến lúc ăn cơm cả phòng đều là tiếng chép miệng của bà ấy, khiến mấy vị phu nhân kia xúm lại chê cười, hôm sau trưởng phu của bà ta xấu hổ tới mức cáo ốm, không dám tới nha môn làm việc luôn.”

Lão phu nhân muốn giải vây cho thân thích, mọi người tự nhiên cũng sẽ hưởng ứng theo, sau khi nghe xong “Chuyện xưa” thì đều bật cười, có điều cười xong lại an tĩnh ăn cơm, một câu cũng không nói.

Phó Dung lần này không dám bắt càn nữa, nhẹ nhàng gấp hai gấp thức ăn trong chén xong thì buông đĩa, thà chịu đói chứ không dám làm chuyện mất mặt như ban nãy.

Tô Ngọc Uyển lại không để ý nhiều như vậy, thông thả dùng cơm xong thì theo mọi người trở lại thính đường uống trà, sau đó cáo từ trở về khách viện.

Thẩm đại phu nhân chờ Tô Ngọc Uyển và hai mẹ con ngũ cô thái thái cáo từ xong mới nói với Trần lão phu nhân: “Nương, con đỡ người về phòng, hai mẹ con chúng ta tâm sự một lát.”

Khương thị và Triệu thị biết bà có chuyện riêng muốn nói với lão phu nhân cho nên cũng không theo vào, đưa người về tới trước cửa xong thì tự mình rời đi.

“Sao vậy? Lần này lên kinh có gì không ổn sao?” Trần lão phu nhân còn tưởng Thẩm đại phu nhân gặp phải chuyện khó xử gì.

“Không có.” Thẩm đại phu nhân lắc đầu, nhìn nha hoàn, bà từ trong phòng đã lui ra hết mới hạ giọng nói: “Nương, Tô cô nương kia là người thế nào? Nương nói cho con nghe một chút đi.”

Trần lão phu nhân nghi hoặc nhìn nữ nhi của mình: “Sao vậy? Nàng có chỗ nào không thỏa đáng sao?”

“Hừ!” Thẩm đại phu nhân cười lạnh một tiếng: “Gia ca nhi nhà con nói không muốn cưới tiểu thư quan gia kinh thành, chỉ muốn cưới Tô cô nương làm chính thê thôi.”

“Cái gì?” Trần lão phu nhân chấn động, trừng mắt, không thể tưởng tượng hỏi: “Làm sao có thể? Hai đứa nó... Chẳng lẽ lúc ở Huru Ninh thành, Uyển tỷ nhi đã quyến rũ Gia ca nhi?”

Thẩm đại phu nhân tuy chứng mất Tô Ngọc Uyển, cũng tức giận nữ tử từ nhà mình sinh ra ý nghĩ viễn vông này, nhưng lòng dạ cũng không độc ác đến mức hắt nước bẩn lên Tô Ngọc Uyển. Bà lắc đầu nói: “Vậy thì không phải.” Sau đó mới đem chuyện Thẩm Nguyên Gia cầu mình cưới Tô Ngọc Uyển vào cửa kể lại cho Trần lão phu nhân nghe.

“Ý người là bí phương kia rất có giá trị?” Trần lão phu nhân giật mình nói.

“Cũng tạm được.” Thẩm đại phu nhân là tức phụ hoàng thương cho nên chút gia sản của Tô Ngọc Uyển bà cũng không thêm để vào mắt, lười biếng đuổi eo, không để ý nói.

Trần lão phu nhân cũng biết nữ nhi nhà mình ánh mắt cao, nếu nàng đã nói “Tạm được” thì trong mắt người bình thường đã là không tệ rồi. Trần lão phu nhân nghĩ nghĩ. Tình hình của Trần gia thế nào, người khác không biết nhưng bà làm sao lại không rõ được chứ. Bên ngoài nhìn thấy Trần lão thái gia là thông phán, con thứ hai cũng là huyện lệnh thì cho là Trần gia không thiếu tiền. Nhưng chỉ có mấy người trong nhà bọn họ mới biết, Trần gia không những thiếu tiền mà còn thiếu rất nhiều nữa là đằng khác.

Tuy Trần lão thái gia đã sáu mươi nhưng thân thể khỏe mạnh, vẫn luôn muốn tiến thêm một bước nữa. Nếu như con cháu không thể tiến xa, thì hẳn có thể lên cao được bao nhiêu sẽ tích góp được thêm bấy nhiêu chỗ tốt. Nhị lão gia lại là người có thiên phú, mới bốn mươi đã trúng tiến sĩ ra làm quan. Bởi vì muốn tạo được thanh danh tốt để có thể tiến xa hơn, cũng tiện lót đường cho con cháu cho nên Trần lão thái gia cũng không dám tham ô quá mức. Chút bổng lộc trong tay đó thì có thể làm được cái gì đâu?

Nếu muốn thăng quan, chỉ làm quan thanh liêm không vẫn chưa đủ, còn phải có bạc để nịnh hót quan trên, bạc này không những phải chuẩn bị cho Trần lão thái gia, mà nhị lão gia cũng phải có một phần.

Vì thế Trần lão thái gia không thể không liên hôn với thương hộ, để thứ tử con vợ lẽ của mình là Trần Thúc Khanh cưới nữ nhi thương gia, còn nữ nhi mình thì gả vào Thẩm gia. Thương gia của hồi môn hay sinh lễ đều rất phong phú, có thể giúp Trần gia bổ khuyết vào chỗ còn thiếu đó.

Lúc này Trần lão phu nhân nghe thấy bí phương của Tô Ngọc Uyển rất có giá trị, ngay cả huyện lệnh Huru Ninh cũng phải động tâm thì trong lòng cũng nổi lên tính toán.

Mặc dù Trần gia đã uống qua trà của Tô Ngọc Uyển nhưng cũng không nghĩ tới chuyện này. Lúc ấy còn nghĩ để Tô Ngọc Uyển làm quý thiếp cho đại thiếu gia Trần Quý Côn của đại phòng, sau lại bởi vì dung mạo của nàng quá giống với tổ mẫu, Trần lão thái gia không muốn nhìn thấy người giống muội muội mình lại phải hạ mình làm thiếp cho nên mới từ bỏ.

Nhưng mà bây giờ có bí phương kia, cho dù Tô Ngọc Uyển không làm thiếp thì cũng có thể làm chính thê được nha.

“Người thấy để Lãng ca nhi cưới nàng có được không?” Trần lão phu nhân hạ giọng nói.

Trần Trác Lãng tuy cũng là người đọc sách, nhưng cha hắn lại là thứ xuất, nương lại xuất thân thương hộ, địa vị so với đại phòng hay nhị phòng cũng đều thấp hơn một bậc. Tô Ngọc Uyển tuy có bí phương nhưng chung quy cũng chỉ là nữ nhi thương gia tang phụ. Trần lão phu nhân cũng luyện tiết để tôn tử của mình hạ thấp thân phận cưới nàng vào cửa.

Mất Thẩm đại phu nhân lóe lên. Bà vẫn đang cân nhắc xem để Tô Ngọc Uyển gả cho chất nhi Trần Trác Lãng hay là làm thiếp cho nhi tử nhà mình thì tốt hơn.

“Nương, Lãng ca nhi năm nay đã mười sáu. Tô cô nương còn phải giữ đạo hiếu ba năm, ba năm sau Lãng ca nhi đã mười chín rồi. Tam đệ cũng chỉ có một nhi tử là nó, người không sợ thê tử của Khanh ca nhi sẽ bắt mất sao?”

Thê tử Khanh ca nhi mà Thẩm đại phu nhân nói đến chính là thê tử của Trần Thúc Khanh – Triệu thị.

“Chuyện này...” Trần lão phu nhân lúc đầu cũng không nghĩ tới chuyện này, nghe nữ nhi nhắc nhở thì có chút chần chờ. Ở trong nhà này, Triệu thị luôn trầm mặc ít lời, có rất ít cảm giác tồn tại nhưng thực chất đều là do bản tính của bà ấy như thế chứ Trần lão phu nhân cũng không cố ý chèn ép tức phụ của thứ tử. Hơn nữa sản nghiệp của Trần gia đều do Trần Thúc Khanh xử lý. Lão nhị lần trước có thể chỉ ra một số tiền lớn như vậy để mưu cầu một vị trí tốt đều là nhờ vào Trần Thúc Khanh tích góp mấy năm nay.

Bởi vậy Trần Trác Lăng tuy là nhi tử của thứ xuất, nhưng ở trước mặt của Trần lão thái gia và Trần lão phu nhân cũng có địa vị giống như mấy người đường ca, đường đệ trong nhà, đã mười sáu nhưng vẫn có thể đến trường đọc sách, không màng thế sự. Trần Hân Nhi muốn khi để Mật Nhi cũng chỉ dám lên lút làm thôi chứ ở trước mặt trưởng bối, nàng ta cũng không dám hó hé.

Trần Mật Nhi nhún nhường như vậy phần lớn vẫn là do ảnh hưởng từ mẫu thân, chuyện gì cũng một điều nhịn chín điều lành cho nên Trần Hân Nhi mới cả gan lấn lướt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chướng mắt

Thẩm đại phu nhân thấy mẫu thân chần chờ thì tranh thủ rên sất khi còn nóng bởi thêm một câu: “Hôn nhân là mệnh của cha mẹ, lời mai mối. Nương tuy là tổ mẫu cũng có thể ra mặt làm chủ cho hôn sự của Lăng ca nhi. Nhưng dù sao cũng sẽ khiến thê tử của Khanh ca nhi bất mãn.”

Trần lão phu nhân thở dài một hơi: “Ngươi nói cũng đúng.”

Bà là người cơ trí, nếu không cũng sẽ không đối xử hòa khí với một nhà thứ tử như vậy. “Để ta bàn với thê tử Khanh ca nhi xem, nếu nàng không muốn ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

“Vâng, người cứ xem rồi làm đi.” Thẩm đại phu nhân cười nói.

Hai mẹ con lại hàn huyên thêm mấy câu rồi Thẩm đại phu nhân cũng cáo từ ra về. Vừa ra khỏi cửa chính viện, bà đã phân phó với ma ma thiệp thân: “Phan ma ma, ngươi cũng đã lâu không về thăm nhà rồi, hôm nay thuận tiện ghé lại chút đi. Nếu tẩu tẩu ngươi có hỏi cái gì thì hãy trả ra chút tiếng gió, nói lão phu nhân tính để Lăng ca nhi cưới Tô cô nương làm thê tử.”

Phan ma ma trước đây là nhũ mẫu của Thẩm đại phu nhân, ban đầu bà ta cũng chỉ là hạ nhân trong phủ, sau khi thành thân sinh con mới được Trần lão phu nhân chọn làm nhũ mẫu cho Thẩm đại phu nhân. Đến lúc Thẩm đại phu nhân xuất giá, bà mới cùng với trượng phu và hai tử chuyển đến Thẩm gia. Nhưng mà mẫu thân, ca ca, muội muội của bà và hai tử của bọn họ đều ở lại Trần gia làm việc. Chuyện Thẩm Nguyên Gia muốn cưới Tô Ngọc Uyển bà cũng đã nghe Thẩm đại phu nhân oán trách một lần, cho nên bây giờ nghe bà ấy nói vậy đã biết Thẩm đại phu nhân muốn làm gì, ngầm hiểu nói: “Phu nhân yên tâm, lão nô biết phải làm thế nào.”

“Đi đi, ta về Thẩm gia trước, ngươi ăn xong cơm chiều rồi hẵng về cũng được.”

“Đa tạ phu nhân.” Phan ma ma vui vẻ trở về nhà.

Nữ nhi của huynh trưởng Phan ma ma là nha hoàn nhị đẳng trong phòng Triệu thị, chuyện này căn bản không cần bà phải tự mình ra trận, chỉ cần trong bữa cơm lộ ra chút tiếng gió, đến lúc Trần Thúc Khanh ăn xong cơm trở về phòng đã thấy Triệu thị ngồi khóc ở trong phòng.

“Sao vậy?” Trần Thúc Khanh vừa thay quần áo vừa hỏi. Hắn là thứ tử duy nhất của Trần gia, tuy là Trần lão phu nhân làm người khéo léo, bề ngoài vẫn luôn đối xử công bằng với hắn và hai vị ca ca, nhưng mà khô sở trong đó thế nào chỉ có hắn mới biết. Sau khi Triệu thị gả lại đây, mặc dù trời sinh tính tình đã không thích nói chuyện nhưng cũng là người khôn khéo, vẫn luôn ân cần quan tâm chăm sóc cho hắn. Trần Thúc Khanh đã ném hết nhân tình âm lạnh trên đời cho nên phần quan tâm chăm sóc này của Triệu thị với hắn mà nói lại càng trở nên đáng quý.

Tình cảm phu thê hai người cũng rất tốt, trong phòng của Trần Thúc Khanh đừng nói thiệp thất, ngay cả một nha hoàn thông phòng cũng không có. Bởi vậy mặc dù đã thành thân hơn hai mươi năm nhưng dưới gối của hắn cũng chỉ có một nhi, một nữ là Trần Trác Lăng và Trần Mật Nhi mà thôi.

Cho nên nhìn thấy thê tử trước giờ không thích so đo với người khác nay lại ngồi khóc một mình trong phòng thì hắn vô cùng ngạc nhiên, không thể không hỏi.

Nhưng mà Triệu thị vẫn cúi đầu rơi lệ, không thêm đề ý tới hắn. Trần Thúc Khanh đành phải hỏi nha hoàn.

Nha hoàn nói: “Cô mẫu của Diệp Liễu hôm nay trở về cùng với cô thái thái, lúc ăn cơm chiều đã đề chút tin tức, nói là lão phu nhân muốn tam công tử cưới Tô cô nương kia làm vợ.”

Trần Thúc Khanh nghĩ nghĩ một chút mới nhớ ra Tô Ngọc Uyển là ai. Hắn ngồi xuống bên cạnh thê tử nói: “Vị Tô cô nương kia ta cũng đã gặp qua. Ngày ấy nàng đi theo Hàn Thuận thành an lão thái gia, trong phòng đều là nam nhân nhưng bộ dạng của nàng vẫn rất hào phóng, thông dong. Hình như...” Hắn nhíu mày nhớ lại, “Dung mạo rất tốt, nghe lão thái gia nói gia cảnh nàng cũng không tệ.” Trần Thúc Khanh nhìn thê tử “Sao vậy, nàng có gì không tốt à?”

Triệu thị nức nở nói: “Chúng ta là thứ phòng, ngươi và ta cả đời phải làm trâu làm ngựa cho Trần gia thì cũng thôi. Nhưng mà chúng ta cũng chỉ có một nhi tử là Lăng ca nhi, nó mỗi ngày đều liều mạng đọc sách như vậy còn không phải vì muốn có được công danh, để một phòng chúng ta có ngày được nở

mày nở mặt hay sao? Nhưng người nhìn một chút xem lão phu nhân lại chọn cho hán một tức phụ thế nào? Một nữ nhi thương họ ở huyện thành, tuổi trẻ đã sớm tang phụ. Ta xuất thân thương họ cho nên cũng không có ý khinh thường nữ nhi thương gia, cũng không cảm thấy Tô cô nương có chỗ nào không tốt. Nhưng vạn sự sợ tương đối, lão thái gia và lão phu nhân luôn miệng nói là sẽ đối xử với Lăng ca nhi giống như Côn ca nhi, Bằng ca nhi. Đại ca, nhị ca cũng nói nếu nó chịu khó đọc sách, tiền đồ cũng sẽ không thiếu. Nhưng mà người nhìn thử một chút xem bọn họ cưới thế tử thế nào cho hai hài tử kia, tới phiên Lăng ca nhi nhà chúng ta lại chỉ chọn một nữ nhi thương họ? Đây còn không phải là xem thường một phòng này của chúng ta hay sao?

Lúc trước lão phu nhân còn định để Tô cô nương làm thiếp cho Côn ca nhi đó, chỉ là nàng quá giống với cô mẫu cho nên lão thái gia mới không đành lòng. Nói vậy không phải thế tử của Lăng ca nhi cũng chỉ ngang bằng thiếp thất của Côn ca nhi thôi sao? Nay cũng quá khinh người đi!”

Trần Thúc Khanh biết thế tử nói không sai, sau khi trầm mặc một lúc liền đứng dậy nói: “Để ta nói với phụ thân.”

“Trở lại.” Triệu thị vội quát lên.

Trần Thúc Khanh dừng bước, xoay người nhìn thế tử. Triệu thị vẫn đang thút thít nói: “Chuyện này bất quá cũng chỉ là chúng ta nghe được chút tiếng gió mà thôi, đã không phải chính miệng lão phu nhân nói, người định tìm lão thái gia nói gì? Hơn nữa cho dù có là thật, người bỏ qua lão phu nhân đi tìm lão thái gia, bà ấy sẽ nghĩ thế nào? Còn không phải hận chết chúng ta sao?”

Trần Thúc Khanh là người làm ăn buôn bán cho nên tâm tư cũng rất nhạy bén. Đạo lý này Triệu thị có thể hiểu hán làm sao lại không hiểu? Chỉ là làm trọng phụ, nhìn thấy thế tử, nhi tử của mình phải chịu ủy khuất, hán cũng không thể bỏ mặc được. Trần lão phu nhân là người khôn khéo, Khương đại tẩu cũng rất lợi này, nếu muốn chơi tâm nhân với hai người họ, hán cũng không nắm chắc phần thắng. Cho nên chỉ có thể đi tìm lão thái gia.

Trần Trác Lăng tuy là nhi tử của thứ xuất, nhưng hán chăm chỉ đọc sách, tiền sinh dạy học đã không ít lần khen ngợi, muốn khảo tú tài cũng không khó. Mà phụ thân lại rất thương thức những hài tử chịu khó đọc sách, chỉ cần mình đi nói với phụ thân một chút, hán ông ấy cũng sẽ không vì một người có dung mạo giống với cô cô mẫu mà bức tôn từ tiền đồ rộng mở nhà mình cưới một nữ nhi thương họ.

“Vì Lăng ca nhi, cho dù để lão phu nhân hận thì đã sao? Dù sao từ lúc ta sinh ra, bà ấy cũng đã hận hai mẹ con chúng ta rồi, có hận thêm chút nữa cũng không sao.” Trần Thúc Khanh cười khổ nói.

Triệu thị ngẩn ngơ nhìn trọng phụ một lúc rồi bật khóc. Trần Thúc Khanh đi qua ôm bà vào trong ngực, áy náy nói: “Là ta khiến các người chịu ủy khuất rồi.”

Triệu thị liều mạng lắc đầu, dựa vào lòng trọng phụ nức nở thêm một lúc mới dừng lại nói: “Cho dù muốn đi cũng phải đợi lão phu nhân xác nhận đã rồi hẵng đi.”

Trần Thúc Khanh gật đầu: “Đều theo ý người. Người yên tâm, ta sẽ không để Lăng ca nhi cưới Tô cô nương đâu, nếu lão phu nhân muốn bức tới cùng, chúng ta liền phân gia.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Phát hiện

Triệu thị vẫn đang thút thít, đột nhiên nghe được lời này thì kinh ngạc đến mức quên cả khóc, gương mặt nhìn trọng phụ, lắp bắp nói: “Người... người điên rồi à?”

“Ta không điên, nhưng mà ta không muốn để người cùng với nhi, nữ của mình phải chịu ủy khuất.”

Thấy trọng phụ tri kỷ như vậy, nước mắt của Triệu thị lại ào ào rơi xuống. Bà dùng khăn tay lau nước mắt, dầm nhẹ vào ngực chồng nói dối: “Người lại dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ ta.” Miệng tuy nói vậy nhưng cũng đã nín khóc mỉm cười.

Thấy thế tử cười, Trần Thúc Khanh mới nhẹ nhàng thở ra, cười cười nói: “Người có tin không, nếu ta dám nói chuyện này, tin chắc cha cùng với đại ca, nhị ca đều sẽ phải xuống nước. Cái nhà này nếu không có ta kiếm tiền nuôi bọn họ, chỉ dựa vào chút bổng lộc triều đình kia thì có thể làm được gì?”

“Hừ, còn không phải sao?” Triệu thị hừ nhẹ một tiếng, không giấu được đắc ý: “Nhị lão gia còn muốn dùng bạc để chuyển công tác đó, nằm mơ đi!”

Nói xong lại thở dài: “Nhưng mà lời kia nếu không phải bắt đắc dĩ, người cũng đừng nói ra làm gì. Nếu để bọn họ nổi lên nghi ngờ vậy thì ngày lành của người cũng sẽ không còn nữa đâu.”

“Ta biết.” Trần Thúc Khanh dựa cằm lên đỉnh đầu thế tử nhẹ giọng đáp. Sau đó hai vợ chồng lại trầm mặc không nói gì thêm nữa.

Trong lòng hai người cũng hiểu được, tuy là Trần lão thái gia, và hai huynh đệ Trần Bá Hồng, Trần Trọng Thuần muốn hán kiếm tiền nuôi cả nhà, nhưng mà hán cũng phải dựa vào quyền thế của bọn họ mới có thể phát triển được. Nếu không, cho dù hán có thể kinh doanh tốt đến đâu cũng sẽ bị người ta

khi dễ và cướp đoạt đến tắng gia bại sản. Hắn có thể làm ăn buôn bán thuận lợi như vậy cũng không phải chỉ dựa vào khả năng của mình, mà một phần cũng là nhờ vào cái chức thông phán của Trần lão thái gia.

Hai vợ chồng còn đang ôm nhau trầm tư thì ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng nha hoàn bẩm báo: “Phu nhân, lão phu nhân kêu người qua đó.”

Triệu thị cả kinh, nâng mắt lên nhìn Trần Thúc Khanh: “Chắc chắn là vì chuyện của Lăng ca nhi.”

“Người cứ đi trước đi, nếu lão phu nhân có hỏi, người cứ cắn chặt chuyện Tô cô nương còn phải giữ đạo hiếu ba năm, nhà chúng ta chỉ có mình Lăng ca nhi cho nên muốn hắn sớm thành thân sinh con một chút.” Trần Thúc Khanh đưa ra chủ ý, “Nếu bà ấy còn muốn cưỡng ngạnh, người liền nói bản thân không dám làm chủ, để thương lượng với ta đã rồi mới quyết. Đến lúc đó ta sẽ đi nói với lão thái gia.”

Triệu thị cũng là người rất có chủ ý, vừa rồi khóc nháo một trận như vậy cũng chỉ vì muốn được trượng phu an ủi mà thôi, nghe được lời này thì gật gật đầu: “Phu quân yên tâm, ta biết phải làm thế nào mà.”

Bà đứng lên, mở cửa sai nha hoàn múc nước rửa mặt, chải đầu, thay đổi quần áo xong mới đi về phía sân viện của lão phu nhân.

.....

Thẩm đại phu nhân phu nhân trở về nhà, vừa vào cửa đã hỏi hạ nhân: “Đại thiếu gia đâu? Đã về hay chưa?”

“Đại thiếu gia đã hồi sân viện của ngài ấy rồi ạ.”

Thẩm đại phu nhân gật đầu, định cho hạ nhân đi gọi hắn tới nhưng nghĩ nghĩ một chút lại từ bỏ. Hôm nay Thẩm Nguyên Gia gặp Tô Ngọc Uyển cũng không có làm ra chuyện khác người gì, chắc hắn vẫn đề tâm lời nói của mình. Hắn thật vất vả mới nhìn xuống tâm tư muốn cưới Tô Ngọc Uyển, nếu bà còn lải nhải thêm nữa sẽ khiến hắn sinh tâm phản nghịch. Thôi cứ làm như chưa có chuyện gì đi vậy.

.....

Lúc này Thẩm Nguyên Gia lại không có tâm tư nghĩ tới chuyện này, hắn còn đang bận ngồi xồm trong viện nhìn hai nam nhân bốn, năm mươi tuổi sao trà.

Hôm nay Mã Bưu đi Hưu Ninh thành đã về, còn mang theo hai sư phó sao trà có kinh nghiệm. Bởi vì Thẩm Nguyên Gia không có ở nhà nên Nhan An Lan cũng không chờ hắn, bất chấp buổi chiều không thích hợp hai trà đã sai hai người tới vườn trà ở ngoại thành hái chút tiên diệp mang về để hai người kia sao thử.

Thẩm Nguyên Gia vừa từ Trần gia trở về, vào cửa đã thấy trong viện khói lửa mù mịt, còn có hai nam nhân lạ mặt đang sao trà thì cũng đoán được thợ sao trà ở Hưu Ninh huyện đã đến, đang dùng lá trà ở đây sao thử trà Tùng La. Hắn vô cùng hứng khởi, cho nên cũng không thèm vào nhà mà ngồi xồm sang một bên chờ kết quả.

Chỉ một lát sau cả hai nồi trà đều đã sao xong. Thẩm Nguyên Gia kích động phân phó hạ nhân: “Nhanh pha thử xem hương vị thế nào?”

Nhan An Lan cho người đem trà vào phòng, để Mặc Trúc đi đun nước pha thử vài chén trà cho hắn, Thẩm Nguyên Gia và hai thợ sao trà uống thử.

Là một thợ sao trà lành nghề tự nhiên cũng phải biết đánh giá hương vị của trà phẩm, nếu như trà ngon hay dở cũng không đánh giá được, vậy thì cũng không thể sao ra được trà ngon. Nhìn lá trà xanh biếc đang chậm rãi nở ra trong chén, mang theo hương thơm nhàn nhạt tỏa ra khắp phòng thì cả bốn người đều sáng mắt lên.

Ngoại trừ trà Tùng La và trà Đại Phương do Đại Phương đại sư sáng chế ra, mấy loại trà khác đều dùng phương pháp chưng thanh để chế biến.

Cái gọi là chưng thanh chính là đem lá trà hấp lên để khử mùi tanh, sau đó xe sợi, phơi khô, nghiền thành bột, tạo thành trà bánh, rồi cất giữ. Bởi vậy hương trà nồng hơn, vị thanh, chất cũng rất rõ ràng.

Mà trà Tùng La thì khác, sau khi lá trà được hái xuống sẽ được sao trong nồi, dùng tay vo, vê lá trà phá vỡ lớp màng bên ngoài, khi pha sẽ khiến cho hương trà dễ dàng thoát ra, mà màu sắc của lá trà trong chén sau khi nở cũng tươi xanh hơn so với phương pháp chưng thanh. Uống vào miệng chỉ cảm thấy thanh ngọt, vị chất nếu so với lá trà chưng thanh thì gần như không có. Đương nhiên đây là nói trà Minh Tiền hoặc trà Xuân thôi chứ trà Hạ, trà Thu vẫn mang theo một chút vị chất, có điều so ra thì vẫn ít hơn so với trà chưng thanh.

Cho nên trà Tùng La ra đời mới được nhiều người yêu thích như vậy.

Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan đã uống qua trà Tùng La, hai thợ sao trà này cũng đã sao trà nhiều năm, hương vị của trà Tùng La thế nào, chỉ cần ngửi từ xa cũng có thể biết được tốt xấu. Cho nên lúc lá trà còn đang nở ra trong nước bốn người đã có thể khẳng định trà này nhất định không tệ.

Mỗi người đều vội vàng bụng chưng trà của mình lên, thổi thổi hai cái cho nước trà nguội bớt rồi nhấp thử một ngụm. Một cổ ngọt lành tiên sáng liền lan ra khắp miệng.

Bởi vì mùa vụ, lại mới sao chế xong, lá trà vẫn còn còn mang theo chút “Hỏa khí” cho nên hương vị có kém hơn so với trà Minh Tiền và trà Xuân một ít, nhưng đây đúng là hương vị của trà Tùng La.

“Ha ha ha, thành công rồi.” Thẩm Nguyên Gia cười ha hả, ngay cả người xưa nay vui buồn không lộ như Nhan An Lan cũng không nhịn được mà cong

mỗi lên.

Hai thợ sao trà càng thêm cao hứng. Bọn họ bị Thẩm Nguyên Gia mua tới đây xem như đã không còn đường quay lại Hưu Ninh thành nữa rồi. Nếu sao trà không thành, tuy Thẩm Nguyên Gia cũng hứa hẹn sẽ an bài việc khác cho họ nhưng mức độ coi trọng thế nào thì khó mà nói lắm. Bây giờ đã có thể chứng minh dùng lá trà nơi khác vẫn có thể chế ra trà Tùng La, hai người họ rất có khả năng sẽ trở thành nguyên lão trụ cột của Thẩm gia, vậy thì tiền đồ sau này sẽ càng thêm rộng mở.

Thẩm Nguyên Gia buông chung trà, quay đầu hỏi Nhan An Lan: “Chúng ta đi mua vườn trà?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cự tuyệt

Nhan An Lan gật đầu: “Mua vườn trà.” Hắn rũ mắt nhìn chén trà trong vắt màu lục nhạt trong tay, thâm thúy nói: “Kêu Hoàng Hoài An đi mua, sau đó đến Hưu Ninh thành mua thêm mấy thợ sao trà nữa.”

Hoàng Hoài An là phú thương Huy Châu, cũng giống như Thẩm gia đều là thủ hạ dưới trướng của Đại hoàng tử. Có điều Thẩm gia phát triển rầm rộ còn Hoàng gia chỉ được xếp vào nhóm trung bình, ở Huy Châu này cũng không hiện sơn lộ thủy.

“Vâng.” Nam tử trung niên vẫn đứng yên lặng trong góc nhà ứng một tiếng. Lận Trí là tùy tùng thân cận của Nhan An Lan, bình thường rất ít khi nói chuyện, mơ hồ không cảm nhận được sự tồn tại của hắn, nhưng Thẩm Nguyên Gia biết người này không tầm thường. Hắn chính là cao thủ trong cung phái ra, chịu trách nhiệm bảo hộ an toàn cho Nhan An Lan và liên lạc với các thế lực bên dưới.

Nhìn bóng dáng Lận Trí đã biến mất ở cửa, Nhan An Lan mới quay đầu nhìn Thẩm Nguyên Gia, thấy hắn vẫn đang ngậy người nhìn về phía Lận Trí rồi đi thì cho là hắn không thoải mái bèn giải thích một câu: “Chuyện này nếu giao cho nhà các người đi làm chỉ sợ mục tiêu quá rõ ràng, sẽ dễ dàng rước lấy phiền toái.”

Thẩm Nguyên Gia một hồi lâu mới phản ứng lại hỏi: “Người vừa nói gì cơ? À, cái này ta biết.”

Hắn đã đi theo Nhan An Lan nhiều năm, tự nhiên cũng có thể hiểu rõ vì sao Nhan An Lan phải an bài như thế. Kinh doanh lá trà lợi nhuận phong phú, mà Thẩm gia lại là hoàng thượng, ai cũng biết bọn họ đứng về phe đại hoàng tử. Nếu để Thẩm gia làm chuyện này sẽ khiến cho thế lực của tam hoàng tử chú ý. Đến lúc đó bọn họ còn chưa kịp kiếm tiền thì đã bị người ta hoặc ngầm ngầm, hoặc công khai đá kích rồi.

Nhưng mà Hoàng Hoài An thì khác, hắn là ám tử, có rất ít người biết chuyện hắn là người của đại hoàng tử, hơn nữa hắn cũng chỉ là thương nhân bình thường, nếu để hắn ra mặt thu mua vườn trà rồi chế biến thì sẽ thích hợp hơn nhiều.

Thẩm Nguyên Gia nói xong thì do dự một lát, đem ý nghĩ trong lòng của mình ra hỏi Nhan An Lan: “Người nói xem nếu ta cưới Tô cô nương về nhà, có phải sẽ giúp đỡ được cho sinh ý càng nhiều không?”

Nhan An Lan sững sốt, nâng mắt lên nhìn Thẩm Nguyên Gia: “Người... người vừa mới nói gì?”

“Ta nói sao chế được một lượng lớn trà Tùng La thì lợi nhuận kiếm được sẽ rất phong phú, nhưng nếu để người khác biết dùng trà nơi khác cũng có thể chế thành trà Tùng La thì chúng ta liền không có ưu thế gì nữa. Nhưng mà một khi có được bí phương trong tay của Tô cô nương, người khác cho dù có mua nhiều vườn trà hơn nữa cũng sẽ không có khả năng cạnh tranh với chúng ta. Cho nên ta mới nghĩ tới chuyện cưới nàng ấy vào cửa.”

Nhan An Lan ngơ ngác nhìn hắn, nửa ngày cũng không hồi phục tinh thần khiến Thẩm Nguyên Gia có chút ngại ngùng, đỏ mặt gãi gãi đầu.

“Người là vì bí phương sao trà mới cưới nàng hay là vì coi trọng nàng?” Nhan An Lan trầm thấp hỏi.

“Ta...” Thẩm Nguyên Gia muốn nói là vì bí phương, nhưng lời đã ra đến miệng lại bị hắn ép xuống, thành thật nói: “Thật ra ta đã sớm nói chuyện này với nương, còn bị bà mắng cho một hồi nữa. Ta... Ta cảm thấy nàng rất thông minh, lớn lên cũng không tệ...”

Nhan An Lan hí mắt, thật lâu không nói khiến Thẩm Nguyên Gia bất an ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn hắn.

“Nương người không đồng ý.” Nhan An Lan bình tĩnh bày sự thật.

“Cái đó... Chỉ cần người nói một lời...” Thẩm Nguyên Gia lắp bắp nói, trong mắt cũng tràn đầy chờ mong.

Hắn và Nhan An Lan ở chung với nhau, nhìn bên ngoài thì có vẻ như là tình như thủ túc, có thể tùy ý nói gì làm gì cũng được, cũng không phân biệt tôn ti, nhưng mà đó là với những chuyện nhỏ mà thôi. Nếu là đại sự, hết thảy Thẩm gia đều phải nghe theo phân phó của Nhan An Lan, nếu bọn họ không nghe lời hoặc là tâm hoài bất trung, Nhan An Lan chỉ cần phất tay một cái cũng có thể khiến Thẩm gia cửa nát nhà tan ngay lập tức. Cho nên hôn sự của Thẩm Nguyên Gia, chỉ cần Nhan An Lan nói một tiếng, Thẩm đại phu nhân có muốn hay không cũng không thể phản đối.

Nhan An Lan nhăn mày, giọng nói cũng càng thêm lạnh lẽo: “Hôn nhân là lệnh cha mẹ, lời mai mối. Việc hôn sự của người là chuyện riêng của Thẩm gia, ta sẽ không nhúng tay vào.”

Thẩm Nguyên Gia không cam lòng, đang định dùng chỗ tốt của bí phương để thuyết phục Nhan An Lan thì đã nghe hắn nói tiếp: “Còn nữa, người có nghĩ tới nếu mẫu thân người đã không thích Tô cô nương, nhưng bởi vì chịu sự bức bách của ta mà không thể không cưới nàng vào cửa, chẳng lẽ mẫu thân người sẽ để cho nàng có được ngày lành sao? Đã cầm bí phương của người ta, còn khiến người ta phải sống khổ sở, đây không phải thích nàng mà là hại nàng. Nàng đã mất đi phụ thân, bị thúc phụ khi dễ như vậy đã đáng thương lắm rồi, người còn muốn nàng phải thảm hơn nữa mới chịu à?”

Mặt của Thẩm Nguyên Gia lập tức trắng bệch. Hắn há miệng thở dốc, định nói mình nhất định sẽ che chở nàng nhưng nghĩ tới sự cường hãn của mẫu thân thì ghen lại, một lúc sau cũng không nói được tiếng nào.

Nhan An Lan lại nhìn thoáng qua: “Người không phải vẫn luôn cảm thấy nàng đáng thương, muốn giúp đỡ nàng sao? Chỉ cần lôi kéo nàng về trận doanh của chúng ta là được, vừa có thể cho nàng chỗ dựa, vừa có được bí phương, chẳng phải là một công đôi việc? Làm như vậy, người có khác gì mấy người cầu thân ở Huru Ninh thành đâu?”

Thẩm Nguyên Gia đỏ mặt xấu hổ, muốn nói mình không giống bọn họ. Hắn là bởi vì thấy Tô Ngọc Uyển tốt mới muốn cưới nàng, lúc hắn nói chuyện này với mẫu thân cũng không hề nghĩ tới chuyện bí phương kia. Nhưng mà đối mặt với ánh mắt thâm thúy, lạnh lẽo kia của Nhan An Lan, một câu hắn cũng không thể nói.

Nhan An Lan không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài. Hôm nay hắn mặc một thân trường bào màu xanh đá viền bạc, hết sức phong thần tuấn lãng. Dáng người thon dài, cao lớn, chân lại dài, mặc dù bước chân không nhanh không chậm nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất ngoài cửa viện.

Ánh mặt trời ngày xuân chiếu xuống đình viện tươi tốt, xuyên qua những gốc tùng cổ thụ, để lại những bóng dáng loang lổ trên mặt đất. Gió nhẹ thổi qua tạo thành những xao động nho nhỏ, chồng chéo lên nhau tựa như một giấc mộng xuân.

.....

Không nói Thẩm lão phu nhân sẽ nói như nào với tức phụ của nhi tử thứ xuất, Triệu thị lại dùng lời nói của trượng phu để thoái thác ra sao, lúc này khách viện của Tô Ngọc Uyển đã có thêm một vị khách không mời mà tới, chính là nữ nhi của ngũ cô thái thái – Phó Dung.

“Sao Phó cô nương lại đến chỗ này của ta?” Tô Ngọc Uyển tự mình rót trà cho Phó Dung, đẩy đến trước mặt nàng, cười hỏi.

Phó Dung đánh giá bài trí trong phòng Tô Ngọc Uyển một chút, thấy chỗ này tựa hồ càng tinh xảo, hoa mỹ hơn nơi mình đang ở thì trong lòng không thoải mái, trên mặt vẫn tươi cười, hiền lành nhìn Tô Ngọc Uyển: “Nương ta nói ta và cô nương tuổi tác xấp xỉ nhau, lại đều ở Trần gia làm khách, phải nên thân cận nhiều hơn mới tốt, cho nên hôm nay mới để ta tới bái phỏng cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Mất trộm

Tô Ngọc Uyển cười: “Sáng sớm ngày mốt ta phải về rồi, đáng tiếc cũng không có bao nhiêu cơ hội giao hảo với Phó cô nương.”

“Sao ta nghe nói cô nương muốn chuyển nhà đến phủ thành này?” Khuôn mặt của Phó Dung hơi nhợt, nước da tái nhợt không có huyết sắc khiến cho đôi mắt càng thêm đen nhánh như hai huyết động, nhìn vào cũng không thấy được cảm xúc bên trong.

“Ừ, đúng là có ý này.” Tô Ngọc Uyển gật đầu.

“Vậy là được rồi, sau này người chuyển đến đây, chúng ta có thể cùng nhau chơi.” Phó Dung cười nói.

Tô Ngọc Uyển hơi tò mò hỏi: “Phó cô nương tính ở lại chỗ này à. Nếu là như vậy thì lúc nào đến thăm tổ mẫu, ta cũng có thể gặp được cô nương rồi.”

Phó Dung chớp chớp mắt, dùng khăn tay che miệng cười cười: “Cái này ta cũng không rõ nữa, đều do lão phu nhân và nương ta quyết định.”

“À.” Tô Ngọc Uyển gật gật đầu, cũng không nhắc lại chuyện này nữa, chỉ chỉ chung trà nói: “Đây là trà mới của nhà ta, cô nương nếm thử xem.”

Phó Dung bưng chén trà lên nhấp một ngụm, gật đầu nói: “Thật đúng là trà ngon, vào miệng ngọt lành, hương thơm nức mũi.”

Hai người lại hàn huyên thêm một chút về trà đạo Phó Dung mới đứng dậy cáo từ.

“Người đi một mình à? Sao không mang theo nha hoàn? Tô Ngọc Uyển thấy Phó Dung chỉ có một mình thì ngạc nhiên hỏi.

“Nhà ta không có nha hoàn, lại không dám làm phiền nha hoàn của Trần phủ, cho nên chỉ tới một mình. Không sao, ta biết đường về mà.” Phó Dung cười nói.

“Vậy sao được, bên ngoài cũng đã tối rồi, người lại là cô nương gia.” Tô Ngọc Uyển quay đầu phân phó: “Hứa ma ma, người mang theo đèn lồng, tiễn Phó cô nương về đi.”

Hứa ma ma lĩnh mệnh, cầm đèn lồng đưa Phó Dung ra ngoài.

Lập Xuân đóng cửa viện, theo Tô Ngọc Uyển vào nhà, khó hiểu hỏi: “Cô nương, người nói Phó cô nương tới chỗ này của chúng ta làm gì? Không lẽ là rảnh quá cho nên mới kiếm chuyện để giải khuây?”

Tô Ngọc Uyển cũng đang buồn bực đây. Lúc Phó Dung tới trời cũng đã tối rồi, một mình nàng ta chạy tới chỗ này, nói đảm ba câu trên trời dưới đất xong thì về, rốt cuộc là có ý gì?

Hai người vừa vào đến buồng trong, Tô Ngọc Uyển định phân phó Lập Xuân tháo tóc cho mình thì nghe thấy Tiết Sương kêu lên: “Cô nương, không hay rồi.”

“Chuyện gì vậy?” Cốc Vũ đi ra ngoài, nhíu mày hỏi: “Cái tật hồ to gọi nhỏ này của người đến khi nào mới sửa được vậy hả? Đừng dọa cô nương.”

“Không phải ta cố ý muốn gào mà là chiếc bình Nhữ Điều mỹ nhân trên giá bác cổ đã biến mất rồi.”

Tô Ngọc Uyển và Lập Xuân sững sốt liếc nhau, sau đó cùng đi ra ngoài. Cốc Vũ và Tiết Sương đang đứng ở phía trước giá bác cổ, mà chiếc bình Nhữ Điều Mỹ nhân ở trên đã không cánh mà bay.

“Chiều nay lúc ta quét dọn còn thấy nó ở đó mà.” Hạ Chí nghe thấy tiếng kêu cũng bước vào trong phòng nói.

Trong khoảng thời gian này, lúc Tô Ngọc Uyển ra cửa chỉ mang theo hai người. Tối nay đến chỗ lão phu nhân ăn cơm nàng cũng chỉ mang theo Lập Xuân và Cốc Vũ, còn Hứa ma ma ở lại trông nhà. Tiết Sương và Hạ Chí thì lần la đến các nơi khác thu thập chút tin tức.

“Đội lắt nữa Hứa ma ma về rồi hỏi bà ấy thử xem.” Tô Ngọc Uyển nói: “Có khi bà ấy cất chỗ nào rồi cũng nên.”

Tuy nói vậy nhưng Hứa ma ma theo Ân thị đã nhiều năm, bà là người thế nào không chỉ riêng Tô Ngọc Uyển mà mấy nha hoàn Lập Xuân cũng biết rất rõ. Bà ấy không phải người tay chân không sạch sẽ. Hơn nữa đồ trên giá dù sao cũng là đồ của Trần phủ, cho dù Hứa ma ma có thu dọn hành lý cũng sẽ không lấy đồ của Trần phủ bỏ vào.

“Có khi nào là do Phó cô nương lấy không?” Lập Xuân nhíu mày.

Mấy người hai mặt nhìn nhau. Lúc Phó Dung vào đây, Hạ Chí đang ở trong phòng thu thập giường nệm, Cốc Vũ đi nấu nước pha trà, Hứa ma ma ở bên trong làm nệ y cho Tô Ngọc Uyển, chỉ có hai người Lập Xuân và Tiết Sương ở bên ngoài tiếp đón với Tô Ngọc Uyển.

“Lúc nàng ta vào đây có đi dạo xung quanh một vòng” Lập Xuân nhớ lại nói, “Lúc đó cô nương đang pha trà, ta sợ cô nương bị nước nóng làm phỏng tay cho nên vẫn luôn nhìn chăm chăm người, không chú ý tới Phó cô nương.”

“Ta có thấy nàng ấy đi vòng quanh giá bác cổ mấy lần...” Hai mắt Tiết Sương sáng lên, “Ta nhớ ra rồi, nàng còn cầm một cái bình hoa lên nhìn, đúng là cái bình Nhữ Điều mỹ nhân kia.”

“Nói vậy, là Phó cô nương lấy bình hoa đi?” Cốc Vũ không dám tin hỏi, “Nàng làm sao... làm sao lại có thể to gan như vậy?”

Có thể lấy trộm một cách trắng trợn như vậy trước mặt mọi người. Nhưng mà cũng vì trắng trợn như vậy nên mọi người mới không kịp đề phòng, ai mà ngờ được sẽ có người to gan lớn mật ăn trộm đồ trước mặt nhiều người như vậy chứ.

“Đồ vật gần chỗ nàng ta nhất đã biến mất, dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết nàng ta chính là hung thủ. Một lát chúng ta qua đó điều tra rõ ràng, để xem nàng ta còn có mặt mũi mà ở chỗ này nữa không?” Tiết Sương nói.

“Đúng nha, nàng sẽ không ngốc như vậy chứ? Chuyện này không phải quá mức rõ ràng sao?” Hạ Chí nghi hoặc.

Cốc Vũ hừ lạnh một tiếng: “Hừ, chắc là cảm thấy cô nương là họ hàng xa đến Trần phủ làm khách, cho dù có bị mất trộm cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt cho nên mới xuống tay thôi.”

“Cái này không được, nhất định phải để người Trần gia tới cửa tra xét cho thật kỹ.” Tính tình của Tiết Sương xưa nay vẫn luôn nóng nảy, mấy năm nay đi theo Tô Ngọc Uyển cũng chưa phải ăn một gì cho nên cũng không biết sợ. Lập Xuân và Cốc Vũ lại không trả lời mà nhìn về phía Tô Ngọc Uyển. Lúc này Tô Ngọc Uyển lại bình tĩnh ngồi xuống, thông thả rót cho mình một chén trà.

Đây là do phụ thân dạy nàng. Cho dù gặp phải chuyện gì, có sứt ruột cũng vô dụng, ngược lại càng dễ gặp phải sai lầm. Nếu thời gian cho phép thì hãy ngồi xuống bình tĩnh suy nghĩ một chút, có lẽ sẽ tìm được biện pháp tốt hơn để giải quyết.

Tô Ngọc Uyển thổi thổi chung trà trong tay, nhẹ giọng hỏi: “Các người cảm thấy Phó cô nương là người tham lam, không có đầu óc như vậy sao?”

Lập Xuân và Cốc Vũ nhìn nhau, lắc đầu nói: “Chắc là ... không phải đi?”

Tuy các nàng cũng chỉ gặp Phó Dung hai lần, thời gian tiếp xúc cũng ngắn, không có cách nào hiểu hết được bản tính của nàng ta. Nhưng mà mấy năm nay đi theo Tô Ngọc Uyển lẫn lộn, các nàng đã gặp không ít người, lại được Tô Trường Thanh dạy dỗ vài lần, ánh mắt nhìn người tự nhiên cũng phải có. Phó Dung nhìn qua thì có vẻ kiêu kiêu nhược nhược, nói chuyện cũng có chút nhỏ nhẹ, uyển chuyển nhưng đôi mắt lại vô cùng linh hoạt, ẩn ẩn tinh quang. Người như nàng vậy có thể có lòng tham, cũng có thể không có kiến thức, nhưng nếu nói là không có đầu óc thì Lập Xuân và Cốc Vũ cũng không tin.

Người không có đầu óc làm sao có thể ngay dưới mí mắt của các nàng trộm đồ, cái này không phải chứng minh các nàng còn không có đầu óc hơn Phó Dung hay sao?

Tô Ngọc Uyển lại hỏi: “Nếu bây giờ chúng ta giống trống khua chiêng nói Phó cô nương trộm đồ, kinh động người Trần gia thì sẽ thế nào?”

Lập Xuân đang muốn nói chuyện, Tô Ngọc Uyển đã ngăn lại, chỉ vào Tiết Sương nói: “Người nói xem”

Tiết Sương trừng mắt, chỉ chỉ vào mũi mình hỏi: “Ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Nghi hoặc

Tô Ngọc Uyển gật gật đầu.

Trước nay mỗi khi chuyện cần giải quyết, nếu Tô Ngọc Uyển không có nhà thì sẽ do Lập Xuân và Cốc Vũ quyết định, Tiết Sương chỉ là người nghe lệnh. Tự nhiên hôm nay cô nương lại gọi mình lên hỏi như vậy thì Tiết Sương cũng biết đây là cô nương muốn khảo sát mình, chính nàng cũng muốn tranh một cái khẩu khí, miễn cho tỷ tỷ nhà mình cả ngày đều nói nàng không có đầu óc, làm việc gì cũng xúc động.

Tiết Sương vốn cũng không ngờ, chỉ là bình thường lười phải suy nghĩ mà thôi. Nàng trầm mặc một lát mới mở miệng nói: “Cô nương, nô tỳ cảm thấy chúng ta không nên nháo lên chuyện này lên. Chỉ là một cái bình hoa mà thôi, nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Mà Phó cô nương sau khi trộm đồ xong cũng sẽ không công khai về phòng mình làm gì. Nếu chúng ta nháo lên một hai đòi phải tra xét chỗ nàng, nếu là tìm không thấy chẳng phải sẽ thành trò cười hay sao? Đến lúc đó không những không xả được giận còn phải cúi đầu xin lỗi nàng ta. Quan trọng hơn là sẽ để lại ấn tượng không tốt trong lòng người Trần gia, họ sẽ nói chúng ta cố tình gây sự. Vì một cái bình hoa không đáng bao nhiêu tiền mà nháo lên như vậy cũng sẽ khiến người ta cảm thấy chúng ta không phóng khoáng.”

Nàng hơi dừng lại một chút, không cam lòng nói: “Nhưng mà cũng không thể cứ vậy bỏ qua được. Không phải Phó cô nương còn muốn gả vào đây làm thiếp sao? Sau này chúng ta chuyển đến phủ thành rồi sợ gì không có cơ hội chinh nàng, nếu không được nữa thì tìm người đánh nàng một trận cho hả giận là xong.”

Cốc Vũ còn đang vui mừng vì muội muội nhà mình rốt cuộc cũng trưởng thành rồi lại nghe Tiết Sương bồi theo hai câu thì tức sôi máu, duỗi tay cốc đầu nàng một cái mắng: “Còn đòi đánh người ta một trận? Người cũng giỏi quá nhỉ?”

Mình nói chuyện có đầu có đuôi như vậy, đã không được khen thì thôi lại còn bị gõ đầu, Tiết Sương che trán, chớp mắt ủy khuất nhìn Tô Ngọc Uyển đáng thương nói: “Cô nương, tỷ tỷ lại khi dễ ta.”

Cốc Vũ trừng mắt, đang định cốc thêm cho nàng hai cái thì Tô Ngọc Uyển đã mở miệng: “Tiết Sương phân tích rất đúng, Cốc Vũ ngươi lấy một trăm tiền thưởng cho nàng đi.”

Cốc Vũ choáng váng nhưng lại không dám cãi lời Tô Ngọc Uyển, chỉ đành phải trừng mắt nhìn muội muội một cái, xoay người đi lấy tiền.

Tiết Sương đắc ý, làm mặt quỷ với Cốc Vũ xong mới quay về hành lễ tạ ơn Tô Ngọc Uyển: “Tạ cô nương ban thưởng.”

Tô Ngọc Uyển xua xua tay: “Lát nữa Hứa ma ma về thì hỏi bà ấy một chút, đừng oan uổng người tốt.”

“Vâng.” Bốn nha hoàn đồng thanh đáp.

Sân viện của hai mẹ con Phó gia cách chỗ này của Tô Ngọc Uyển cũng không xa nên Hứa ma ma cũng chỉ đi một lát đã trở lại. Tô Ngọc Uyển hỏi bà chuyện bình Nhữ Điều mỹ nhân thì thấy bà ngạc nhiên nhìn lên giá bác cổ nói: “Trước khi Phó cô nương tới lão nô vẫn nhìn thấy nó ở trên giá mà.” Nói xong bà lại nhíu mày suy nghĩ, lắc lắc đầu: “Lúc Phó cô nương ra ngoài cũng không cầm theo cái gì, cũng không thể giấu vào trong ngực hoặc là tay áo được, vừa nãy nàng còn hái hoa chơi được mà.”

Chiếc bình Nhữ Điều mỹ nhân không cao một thước* thì cũng phải hơn nửa thước, dù sao cũng không thể giấu vào trong ngực được, nếu không sẽ khiến y phục phồng lên, vừa nhìn là biết ngay. Nếu là giấu trong tay áo thì tay kia cũng phải đỡ lấy mới được, bằng không tay áo cũng không chịu được trọng lượng của bình.

Một thước* = 1 xích = 33,3cm

Tô Ngọc Uyển nghĩ nghĩ một lát bèn nói với nha hoàn: “Các người tìm kĩ trong viện xem nàng ta có giấu ở góc nào không. Tay chân nhẹ nhàng chút, đừng để mấy người Xuân Hồng biết.”

Tô Ngọc Uyển mang theo bốn nha hoàn và một bà tử tới Trần gia làm khách, Trần gia tự nhiên cũng sẽ không để mặc năm người hầu hạ nàng được. Đám người Lập Xuân đều là nha hoàn nhất đẳng, ngày thường đều không làm việc nặng; Hứa ma ma là ma ma quản sự của Tô Ngọc Uyển thì cũng chỉ chuyên hầu hạ nàng. Mấy việc như mức nước, bưng thức ăn, vệ sinh quét tước trong sân đều phải dùng nha hoàn và bà tử thô sử trong phủ. Bởi vậy trong viện này có thêm hai nha hoàn và hai bà tử của Trần gia.

Xuân Hồng chính là một trong hai nha hoàn nhị đẳng được Trần lão phu nhân điều tới đây, người còn lại là Thu Hồng.

“Vi sao không được để cho mấy người Xuân Hồng biết? Chúng ta cũng không nháo tới chỗ lão phu nhân và đại phu nhân, chỉ kêu các nàng tìm giúp bình Nhữ Điều mỹ nhân thôi là được mà. Hôm nay là Xuân Hồng quét dọn phòng, nàng biết rõ trước khi Phó cô nương tới chiếc bình đó vẫn còn, nàng vì thanh danh và trách nhiệm chắc chắn sẽ không trộm đồ, vậy thì chỉ có thể là do Phó cô nương lấy. Chúng ta mượn miệng nàng nói chuyện này ra ngoài, chẳng phải sẽ làm thanh danh của Phó cô nương bị tổn hại, mà chúng ta cũng báo được thù không phải sao?” Cốc Vũ khó hiểu hỏi.

“Đúng đó cô nương, cứ làm như lời tỷ tỷ nói đi.” Tiết Sương vỗ tay kêu lên.

Tô Ngọc Uyển lại lắc đầu: “Không cần, các người cứ làm theo lời ta là được.”

“Vâng.” Bốn người đáp một tiếng xong liền xoay người đi tìm bình hoa. Chỉ có Tiết Sương nhịn không được hỏi lại Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, nàng cũng không thể giấu bình hoa trong viện mới đúng, bằng không sáng mai mấy người Xuân Hồng quét dọn sân chẳng phải sẽ thấy sao? Nàng làm vậy để làm gì?”

“Đúng đó.” Hứa ma ma cũng nghi vấn đầy mình.

Tô Ngọc Uyển cười cười: “Chờ các người tìm được rồi ta sẽ nói cho nghe.”

Tiết Sương đành phải ra ngoài tìm. Lúc này Tô Ngọc Uyển mới nói với Hứa ma ma: “Chúng ta cũng tìm trong phòng xem.” Nói xong liền đứng lên.

“Cô nương cứ ngồi đi, phòng cũng không lớn, để lão nô tìm cho.” Hứa ma xoa tay, bắt đầu tìm kiếm trong phòng. Tô Ngọc Uyển thấy bà như vậy thì cũng không miễn cưỡng nữa, cầm sách trên bàn lên đọc.

Chỉ một lát sau Hứa ma ma đã xem xét xong xuôi, đang định bẩm báo thì thấy mấy người Lập Xuân vào phòng, trong tay Hạ Chí còn đang cầm cái bình hoa bằng gốm màu trắng xanh, nước men bóng loáng, đúng là chiếc bình Nhữ Điều mỹ nhân bị mất kia.

“Tìm thấy ở đâu vậy?” Hứa ma ma kinh ngạc hỏi.

“Ở lùm cây bên cạnh bậc thang.” Tiết Sương tức giận nói.

“Ặc.” Hứa ma ma có chút xấu hổ nói: “Lúc Phó cô nương xuống bậc thang có hỏi ta ở phòng nào, ta liền nhìn về phía chúng ta ở chỉ cho nàng, nhất thời không để ý. Có lẽ nàng đã tranh thủ giấu bình hoa vào lúc đó.”

“Ai mà ngờ được nàng sẽ làm như vậy đâu, cho dù là ai đi nữa cũng sẽ không nghĩ tới việc phải phòng nàng như phòng trộm được.” Tô Ngọc Uyển thờ dãi.

“Cô nương, người mau nói xem vì sao Phó cô nương trộm đồ xong lại không mang đi mà giấu trong viện của chúng ta làm gì? Còn nữa, cô nương vì sao lại không muốn để cho mấy người Xuân Hồng biết?” Tiết Sương thấy Tô Ngọc Uyển và Hứa ma ma vẫn không nói đến trọng tâm thì không nhịn được hỏi.

“Đúng đó. Cô nương nhanh nói đi.” Hạ Chí cũng vô cùng tò mò, mở to mắt nhìn Tô Ngọc Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Tính kế

Tô Ngọc Uyển đón lấy bình hoa quan sát một lượt xong thuận tay đặt lên bàn nói: “Chắc là nàng không muốn làm thiếp, lại không chống cự được sự an bài của người nhà, cho nên mới mượn tay chúng ta để đạt được mục đích.”

Tiết Sương nghe nàng nói xong thì không hiểu ra sao, nghi hoặc hỏi lại: “Nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện nàng làm thiếp?”

Tô Ngọc Uyển hí hóp, cười cười nói: “Chắc là hôm nay ở chỗ lão phu nhân nàg đã nhìn ra được ta cũng không phải là người dễ dàng chịu thua thiệt cho nên mới nghĩ tới cách này. Các người thử nghĩ mà xem, đồ vật trong phòng gần với nàg nhất lại không cánh mà bay, ta lại là người không bao giờ để mình thua thiệt như vậy thì có thể nháo lên không? Cho dù ta không nháo lên, cũng sẽ làm giống như lời của Cốc Vũ nói lúc nãy, mượn miệng của mấy người Xuân Hồng để lộ chuyện nàg trộm đồ ra ngoài có phải không? Nếu những lời đó truyền đến tai của lão phu nhân thì sẽ thế nào?”

“Tự nhiên là bởi vì nàg phẩm hạnh không hợp mà không nàp nàg làm thiếp nữa.” Tiết Surong đáp.

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Chính là như vậy.”

Cốc Vũ ngẫm lại mình tự cho là thông minh, kết quả thiếu chút nữa đã mắc mưu người khác, không khỏi rầu rĩ, đầu miệng hỏi: “Nhưng nếu như cô nương không nháo lên thì sao?”

Tô Ngọc Uyển buông tay: “Nàg cũng đâu có tổn thất gì đâu đúng không?”

“Nàg không sợ sẽ đắc tội cô nương sao?” Hạ Chí tức giận nói.

“Ai, ta bắt quá cũng chỉ là một cô nương thương họ huyện thành, không quyền cũng chẳng thế, đắc tội ta thì đã làm sao?” Tô Ngọc Uyển cười lạnh nói.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Lập Xuân hỏi.

Các nàg phải tới ngày mốt mới rời khỏi Trần gia, muốn đào hố cho Phó Dung nhảy xuống vẫn kịp.

“Không phải nàg không muốn làm thiếp sao? Vậy thì để nàg làm thiếp cho Trần đại thiếu gia là được. Còn chúng ta nếu có cơ hội thì cứ thuận tay mà làm, nếu không thì đợi đến lúc có cơ hội lại ra tay cũng không muộn. Tương lai còn dài mà, chúng ta có rất nhiều cơ hội tìm đại nãi nãi hợp tác.”

“Hắc, hắc, nô tỳ sẽ đi lôi kéo quan hệ với nha hoàn của đại nãi nãi.” Tiết Surong cười hi hi nói khiến mấy nha hoàn trong phòng không nhịn được cũng cười theo.

Hứa ma ma nhìn thấy một màn này thì có chút lạnh người, bà làm sao lại cảm thấy nụ cười của mấy nha hoàn này cứ âm trầm vậy chứ? Xem ra cho dù đắc tội ai cũng không nên đắc tội cô nương, chỉ cần mấy nha hoàn cũng đủ người uống phải một hồ rồi, nói gì đến cô nương đích thân ra tay, chỉ sợ người có sống cũng không bằng chết.

.....

Trong chính viện Trần gia, Trần lão phu nhân trầm mặt ngồi trên ghế, sắc mặt vô cùng khó coi. Hàn ma ma nhẹ tay nhẹ chân tiến lên bưng chén trà cũ đi, thay bằng một chén mới xong thì im lặng lui về đứng ở một bên.

“Nhìn xem, đây là tức phụ con vợ lẽ đấy, ta cho dù có đối xử tốt với nàg, nàg cũng sẽ không một lòng với ta.” Trần lão phu nhân đột nhiên mở miệng.

Trong phòng ngoại trừ Trần lão phu nhân ra thì cũng chỉ có một mình Hàn ma ma, lời này chính là nói với bà. Bà đành thở dài, ứng hòa nói: “Còn không phải sao? Có bà bà nhà ai đối xử tốt như vậy với tức phụ đâu chứ, hơn nữa còn là mẹ cả và tức phụ con vợ lẽ. Tam phu nhân đúng là không biết tốt xấu mà.”

Bà hầu hạ Trần lão phu nhân nhiều năm cho nên cũng hiểu rất rõ tính tình của bà ấy. Một khi bà ấy nổi nóng thì phải chiều theo ý bà mà nói, nếu không sẽ khiến lão phu nhân càng thêm tức giận.

Quả nhiên Trần lão phu nhân nghe được lời này xong thì sắc mặt cũng tốt hơn một chút. Bà duỗi tay bưng chén trà lên, dùng nắp chén gạt gạt lá trà trên mặt, lại thổi hai cái mới đưa lên miệng nhấp một ngụm. Nước trà thanh hương, ngọt lành vào miệng, xuống cổ xoa dịu đi cảm giác nóng nảy trong lòng, tâm tình của bà cũng dịu xuống ngay lập tức.

Trần lão phu nhân chậm rãi uống thêm hai ngụm trà nữa liền hí hóp suy nghĩ một lúc, lúc đặt chén trà xuống đã quay sang phân phó: “Cho người đi mời lão thái gia lại đây.”

Trần lão thái gia ngoại trừ một thể từ là bà ra còn có hai di nương. Bây giờ tuy hấn đã già cũng không mấy khi đến phòng của di nương nhưng cũng rất ít khi về hậu viện, chủ yếu vẫn ở thư phòng tiền viện. Trần lão phu nhân có việc gì muốn thương lượng với hấn thì cho người qua đó bẩm báo một tiếng là được.

“Vâng.” Hàn ma ma lên tiếng ứng xong thì ra cửa, gọi một tiểu nha hoàn tới dặn dò một tiếng, nhìn nha hoàn chạy đi rồi bà lại suy tư thêm một lúc mới quay lại phòng. Tuy bà là người đắc lực trước mặt của Trần lão phu nhân nhưng bình thường cũng rất ít khi hầu hạ việc sinh hoạt của bà ấy, chủ yếu vẫn là giúp đỡ xử lý sự vụ bên ngoài mà thôi.

Hôm nay Trần lão phu nhân muốn nói đến chuyện hôn sự của Trần Trác Lăng với Triệu thị cho nên mới lấy cớ bà hiểu biết cách làm người của Tô Ngọc Uyển, để bà tới khuyên giải Triệu thị một phen. Vì vậy lúc nói đến chuyện hôn sự, trong phòng cũng chỉ có ba người các bà.

Nhưng mà Trần lão phu nhân thật sự chỉ kêu bà đến để khuyên giải Triệu thị thôi hay sao? Bà đã là lão nhân tinh, lại hầu hạ Trần lão phu nhân gần ấy năm, có tâm tư nào của lão phu nhân mà bà không đoán ra được chứ? Chẳng qua là có dụng ý khác mà thôi.

Sau khi bà suy nghĩ cẩn thận một lượt, vào phòng liền châm thêm nước trà cho Trần lão phu nhân rồi cười nói: “Lão phu nhân, nếu lúc này tam phu nhân đã không vừa ý chuyện hôn sự này, cho dù người có mời lão thái gia đến cũng không có tác dụng gì. Dù sao hôn nhân phải do cha mẹ đồng ý mới được, thời gian mẹ chồng nàng dâu ở chung với nhau còn nhiều hơn là phu thê đó. Nếu tam phu nhân đã không đồng ý, thì cho dù có cưới Tô cô nương vào cửa cũng sẽ không thoải mái. Hay là để lão nô tới chỗ Tô cô nương, để lộ tin tức này với nàng một chút. Tam thiếu gia bộ dạng tốt, lại chăm chỉ đọc sách như vậy, còn là con cháu nhà quan, Tô cô nương bình thường có muốn với cũng không tới được đâu, lý nào lại từ chối có phải không? Nếu dựa vào thủ đoạn của nàng, không chừng sẽ có thể lấy được lòng của tam thái thái, đến lúc đó tam thái thái chẳng phải sẽ tự đến đây cầu người đến Tô gia cầu hôn hay sao?”

Trần lão phu nhân lưu Hàn ma ma lại chính là có ý này, thấy bà tự động nhắc tới như vậy thì trong lòng vô cùng thoải mái, thông thả đáp: “Được rồi, vậy cứ làm theo lời người đi, ngày mai ta lại giữ nàng lại thêm mấy ngày nữa vậy.” Bà hơi dừng một chút, ý vị thâm trường liếc hàn ma ma một cái “Thực ra nếu chuyện này Lãng ca nhi cũng nguyên ý thì Triệu thị cũng không thể không theo.”

“Lão nô hiểu rồi ạ.” Hàn ma ma tự nhiên cũng biết ý tứ của Trần lão phu nhân là gì, trong lòng không khỏi khinh bỉ. Bất quá bà dù sao cũng chỉ là hạ nhân, cũng có ấn tượng tốt với Tô Ngọc Uyển, cho nên mới theo ý chủ nhân mà đi làm.

“Trời cũng tối rồi, lão nô sợ Tô cô nương đi ngủ sớm, bây giờ liền qua đó trước.”

“Đi đi.” Trần lão phu nhân vẫy vẫy tay.

Hàn ma ma kêu nha hoàn mang theo đèn lồng rồi cùng nhau đi đến sân khách viện của Tô Ngọc Uyển.

Bởi vì đọc sách hay thêu thùa dưới ánh đèn rất dễ hỏng mắt nên từ trước đến nay mỗi khi trời tối Tô Ngọc Uyển đều đi ngủ sớm. Nàng vừa mới rửa mặt xong, chuẩn bị cởi áo ngoài đi ngủ thì nghe Hạ Chí báo Hàn ma ma tới, đành để Lạp Xuân hầu hạ thay đổi y phục, sau đó bước ra ngoài.

Hàn ma ma thấy Tô Ngọc Uyển đã tháo tóc, cũng biết nàng đây là chuẩn bị đi ngủ rồi, vội vàng tự trách nói: “Ai da, bởi vì trong lòng có việc chó nên lão nô cũng không để ý canh giờ, làm chậm trễ giấc ngủ của cô nương rồi.”

“Không sao, cũng còn sớm mà, ta cũng không có việc gì nên mới lên giường nằm trước thôi.” Tô Ngọc Uyển cười nói với bà xong mới phân phó nha hoàn: “Mang trà lên cho ma ma.”

Mấy người Cốc Vũ nào cần nàng phân phó, từ sớm đã lo pha trà mang lên, đặt ở trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Thoán xuyết*

*Thoán xuyết**: dụ người làm bậy

Tô Ngọc Uyển mời Hàn ma ma ngồi xuống, hỏi: “Có chuyện gì mà ma ma lại đến vào lúc này thế ạ?”

“Ừ.” Hàn ma ma gật đầu, bưng chén trà lên, dùng nắp chén gạt gạt lá trà trên mặt nhưng rồi lại không uống, do dự một lát mới quay sang nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Có một chuyện nhưng mà ta không biết có nên nói hay không.”

“Ta biết Hàn ma ma rất tốt với ta, muộn như vậy mà người còn tới đây chứng tỏ việc này cũng không nhỏ. Ma ma cũng biết tính tình của ta thế nào, có chuyện gì người cứ thẳng thắn mà nói là được.” Tô Ngọc Uyển cười nói.

Hàn ma ma thờ dài, đặt chén trà lên bàn, nói: “Từ lúc ở Tô phủ ta đã thích cách hành xử này của người rồi. Không phải ta nịnh hót cô nương nhưng mà ta đi theo lão phu nhân bao nhiêu năm qua cũng không gặp được mấy người vừa có dung mạo, vừa có phẩm hạnh tốt như cô nương.”

Tô Ngọc Uyển ngượng ngừng cười cười: “Lời này của ma ma khiến ta xấu hổ quá đi mất.”

Hàn ma ma cười cười, nhìn chăm chăm Tô Ngọc Uyển, hạ thấp giọng nói: “Không phải chỉ có mình ta nói vậy đâu, mà ngay cả lão phu nhân cũng cảm thấy cô nương rất tốt. Vừa rồi lão phu nhân còn kêu tam phu nhân tới, muốn đính hôn cho cô nương với tam thiếu gia đó.”

“Hà?” Tiết Sương ở bên cạnh nghe lên hô lên khe khẽ. Cốc Vũ vội vàng che miệng nàng lại, dùng sức trừng mắt nhìn nàng một cái.

Tiết Sương cũng biết mình sai, cắn cắn môi lui về chỗ tối, giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình.

Nhưng lúc này Tô Ngọc Uyển lại không rảnh mà trách cứ Tiết Sương, nàng còn đang bị lời nói của Hàn ma ma làm cho hoảng sợ kia.

Hàn ma ma thấy nàng ngơ ngác nhìn mình, trên mặt có bất ngờ, có suy tư, có lo lắng nhưng hình như lại không có chút nào vui mừng thì không khỏi nhíu mày khuyên nhủ: “Cô nương, tam thiếu gia nhà chúng ta cô nương cũng đã gặp rồi, hẳn là người đôn hậu, thiện lương, tính tình lại tốt, cả ngày chỉ chuyên

tâm đọc sách, trong phòng ngay cả một nha hoàn thông phòng cũng không có. Lấy thông minh và điều kiện trong nhà của hắn nếu muốn khảo được công danh cũng không phải chuyện gì khó, nói không chừng sau này cũng sẽ như nhị lão gia, có thể thi đậu tiến sĩ ra làm quan cũng nên. Cô nương gả cho hắn nhất định có thể sống rất tốt. Còn nữa, tình huống Trần gia thế nào cô nương cũng biết rõ, người lại giống với cổ muối muối của lão thái gia, ngài ấy tất nhiên sẽ không dễ người khác ức hiếp cô nương. Tam lão gia, tam phu nhân tuy là thứ phòng nhưng theo lão nô thấy chuyện này lại vô cùng tốt. Ít nhất tam phu nhân cũng sẽ không dám tự cao tự đại trước mặt cô nương. Bà ấy lại xuất thân từ thương hộ, cho nên cũng sẽ không khinh thường thân phận của người. Nếu cô nương gả vào Trần phủ rồi, ở cái đất Huy Châu, một phủ sáu huyện này còn ai dám đến đại phòng Tô gia gây phiền toái nữa có phải không? Hôn sự tốt như vậy, cô nương cũng đừng hồ đồ mà đẩy ra ngoài.”

Tô Ngọc Uyển hí mắt, cắn cắn môi hỏi: “Chuyện này, tam phu nhân nói thế nào?”

Hàn ma ma hơi cứng lại nói: “Tam phu nhân... ngài cô nương còn phải thủ hiếu ba năm. Tam phòng cũng chỉ có một mình tam thiếu gia là nhi tử, cho nên bà ấy muốn cho tam thiếu lấy vợ sinh con sớm chút.” Hàn ma ma nói đến đây thì dừng lại quan sát vẻ mặt của Tô Ngọc Uyển nhưng thấy nàng cúi đầu, một câu cũng không nói thì lại tiếp tục khuyên nhủ: “Tam phu nhân nghĩ vậy cũng là chuyện bình thường. Lão nô không kể đêm khuya đến đây nói chuyện này cho cô nương cũng là vì quá thích người, không muốn người để vượt mất một hôn sự tốt như thế này.”

Hàn ma ma dừng lại một chút nhưng thấy Tô Ngọc Uyển vẫn trầm mặc như cũ thì lại bồi thêm mấy câu: “Để sáng mai lão phu nhân thức dậy, ta sẽ đến trước mặt bà ấy uớt lời để bà ấy lưu cô nương lại thêm mấy ngày. Cô nương hãy tranh thủ khoảng thời gian này tạo quan hệ thật tốt với tam phu nhân. Với khả năng của cô nương, muốn bà ấy vui vẻ chấp nhận hẳn là không khó. Chỉ cần tam phu nhân xuôi xuôi, lão nô sẽ thay cô nương nói với lão phu nhân, hôn sự này nhất định có thể thành.”

Tô Ngọc Uyển chớp chớp mắt, cuối cùng cũng lên tiếng: “Đa tạ ma ma đã không sợ lão phu nhân và tam phu nhân trách phạt mà đến đây báo tin cho ta, tấm lòng của ma ma Ngọc Uyển vô cùng cảm kích.” Nàng đứng dậy, vén áo thi lễ với Hàn ma ma.

Hàn ma ma vội vàng đỡ lấy: “Cô nương đừng đa lễ, đây còn không phải là chiết sát lão nô sao?”

Tô Ngọc Uyển cúi tay, ý bảo Hàn ma ma ngồi xuống, sau đó mới tiếp tục nói: “Chỉ là tam phu nhân nói cũng không sai. Ta còn phải thủ hiếu ba năm nữa, tam biểu ca năm nay cũng mười bảy rồi, chờ thêm ba năm nữa không phải sẽ thành hai mươi sao? Nếu trên hắn có huynh trưởng mà huynh trưởng cũng sinh được nhi tử thì cũng thôi, đằng này hẳn lại là con trai duy nhất. Tam phu nhân muốn hắn cưới vợ sinh con sớm cũng là chuyện đương nhiên. Tình huống của ta...” Nàng cúi đầu, lắc lắc nói: “Không dám mơ tưởng quá xa.”

“Ai da, cô nương của ta ơi!” Hàn ma ma vỗ nhẹ xuống bàn nói, “Tình huống bây giờ không phải lúc để khiêm nhường. Tình cảnh của cô nương đã như vậy, nếu cô nương còn không tự mình tranh thủ thì ai sẽ giúp cô nương được chứ? Còn nữa, người không cảm thấy lý do thoái thác của tam phu nhân rất có vấn đề sao? Vì sao tam thiếu đã mười bảy vẫn chưa nghị thân? Còn không phải vì bà ấy muốn chờ hắn thi đỗ tú tài xong mới nghị thân sẽ kiếm được một tức phụ là tiểu thư nhà quan hay sao? Nhưng mà cô nương cũng đâu có thua kém bọn họ, luận dung mạo, luận khả năng, luận của hồi môn, cũng có không ít tiểu thư quan gia còn kém hơn cả người đó.”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu không nói gì. Thật lòng mà nói thì bởi vì nàng đã từng tiếp xúc với Trần Trác Lăng cho nên mới cảm thấy hai người không phải lương xứng. Người này giống như một sách vậy, nếu là nhà bình thường còn dễ nói, nhưng ở một nơi như Trần gia thì cái tính đó của hắn nhất định không thể bảo hộ được cho thể diện của mình, làm thể tử của hắn cũng không thể sống tốt được. Trên đầu còn có một đích tổ mẫu, phía dưới còn có một đại bá mẫu quân gia như Khương thị. Triệu thị làm tức phụ của thứ phòng còn không sống tốt được thì nói gì đến phận cháu dâu con vợ lẽ.

Cứ nhìn Trần Mật Nhi phải nén giận chịu ảm ức trước mặt Trần Hân Nhi là có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này thế nào, đến lúc bị ức khuất, muốn trông cậy vào bà bà và trượng phu vì mình mà ra mặt là chuyện không có khả năng, ngoài việc nén giận ra thì cũng chẳng làm được gì hết.

Mà tính nàng thì không chịu được việc bị người ta khinh bỉ như thế. Nếu phải sống mà cả ngày đều bị người ta khinh bỉ, ức khuất chịu nhục như vậy thì chẳng thà nàng gả vào một nhà bình dân áo vải, cùng nhau vui vui vẻ vẻ mà sinh hoạt qua ngày còn tốt hơn.

Chỉ là những lời này nàng cũng không dám nói với Hàn ma ma. Cho dù bà ấy đến đây khuyên nhủ nàng vì mục đích gì thì bên ngoài vẫn là vì bà ấy muốn tốt cho nàng.

Thấy Tô Ngọc Uyển vẫn cứ lắc đầu, Hàn ma ma không khỏi nóng nảy hỏi: “Cô nương rốt cuộc là nghĩ thế nào? Có thể trả lời rõ ràng được không?”

Lúc này Tô Ngọc Uyển mới ngẩng đầu lên nhưng lại không nhìn bà mà nhìn về phía ngọn đèn dầu trên bàn đáp: “Tề đại phi ngẫu**, nếu tam phu nhân đã cảm thấy ta không thích hợp, cho dù ta có lấy lòng bà ấy cũng vô dụng. Cho dù là gia thế hay thời gian thành hôn cũng đều không phải là thứ mà ta chỉ cần nỗ lực là có thể tranh thủ được, ta sẽ không tự mình đi rước lấy nhục. Nếu không lỡ làm hồng thanh danh rồi, cửa thân thích này cũng không dễ qua lại nữa.

*Tề đại phi ngẫu**:* (Chữ Hán: 齐大非偶) ý nói người từ hôn tổ về chính mình dòng dõi hoặc vị thế hèn mọn, không dám trèo cao.

Trong văn học thường xuất hiện câu này khi một nhân vật trưởng bối muốn dựng vợ gả chồng, chọn lựa bạn đời cho con cháu, “Tề đại phi ngẫu” được lấy ra làm ví dụ để đại biểu quan niệm “môn không đẳng hộ không đối thì khó hạnh phúc”, “trèo cao sợ té đau”.

Người xưa hay nói, xứng lứa vừa đôi, không chỉ nói về dung mạo, trình độ văn hóa mà còn cả gia thế dòng dõi. Người không thuộc cùng một cấp bậc, khó duy trì sự hòa thuận lâu dài.

Diễn cớ:

Thời Xuân Thu, Tề Hi Công muốn đem con gái mình gả cho Thái Tử Trịnh Quốc tên Hốt. Thái tử Hốt từ chối nói: “Mỗi người đều có phối

ngẫu thích hợp với mình, Tề Quốc là nước lớn, không phải phải ngẫu thích hợp với ta.”

Sau lại bộ lạc Bắc Nhung xâm lấn Tề Quốc, Tề Quốc hướng Trịnh Quốc cầu viện, Thái tử Hốt suất lĩnh quân đội Trịnh Quốc, trợ giúp Tề Quốc đánh bại Bắc Nhung. Tề Hi Công lại nhắc tới chuyện này, Thái tử Hốt kiên quyết chối từ.

Người khác hỏi hần, hần nói: “Trước kia lúc không giúp gì cho Tề Quốc, ta cũng không dám cưới con gái Tề hầu. Hôm nay phụng mệnh phụ vương tới giải cứu Tề Quốc khỏi khó khăn, nếu lại cưới thê tử trở về, đây chẳng phải là dùng quân đội của Trịnh Quốc để đổi lấy hôn nhân của mình sao? Bá tánh Trịnh Quốc sẽ đánh giá ta như thế nào!” Rồi từ biệt mà đi.

“Cô nương làm sao lại nghĩ như vậy được chứ? Chưa đánh đã thua đâu phải là tính cách của cô nương?” Hàn ma ma nóng nảy, bà không nghĩ tới Tô Ngọc Uyển thế nhưng lại không thêm tranh thủ chút nào đã từ bỏ hôn sự này, cuối cùng đành phải nói toạc ra: “Thôi để ta nói luôn, chỉ cần cô nương có thể làm cho tam thiếu chủ động đến trước mặt tam phu nhân nói muốn cưới người là được. Hôn nữa có tam thiếu che chở, thành thân rồi người cũng sẽ không bị bà gây khó dễ, tam phu nhân cũng chỉ có một nhi tử như vậy để nương tựa lúc xế chiều, tự nhiên là sẽ chiều theo ý hần.”

Bà nói xong thì nhìn chằm chằm Tô Ngọc Uyển hỏi: “Ý của ta, người có hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chủ ý

Tô Ngọc Uyển ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hàn ma ma nói: “Làm sao có thể như thế được? Cái này... cái này... không được đâu...”

“Có cái gì mà không được? Các người đã từng gặp nhau ở Hưu Ninh thành rồi, hôn nữa chuyện này cũng không cần người tự mình đi nói, người cứ viết một phong thư đưa cho lão nô, lão nô sẽ thay người đưa tới.” Hàn ma ma nói.

“Chuyện này không được, không được.” Tô Ngọc Uyển liên tục xua tay, hoảng hốt không biết phải làm sao mới tốt, “Chuyện không hợp quy củ như vậy, ta tuyệt đối sẽ không làm. Nếu ma ma còn nói như vậy ta cũng không dám giữ người ở lại đây thêm nữa. Đêm khuya rồi, ma ma cũng nên trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Tô Ngọc Uyển đứng lên nói.

Hàn ma ma hết cách đành phải xuống nước nói: “Được rồi, ta không nói nữa là được chứ gì?”

Tô Ngọc Uyển lúc này mới chịu ngồi xuống. Hàn ma ma lại nói thêm mấy chuyện tào lao khác một chút, thấy Tô Ngọc Uyển dịu xuống mới khéo léo đề cập tới chuyện hôn sự lần nữa. Chỉ là cho dù bà có tài ăn nói “Thiệt xán liên hoa*”, hay phân tích lợi hại thế nào đi chăng nữa, Tô Ngọc Uyển cũng đều không đáp ứng, chỉ nhắc lại những lời mình đã nói lúc nãy mà thôi.

**Điển cố “Thiệt xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trùng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện và Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trùng có ghi: Triệu vương Thạch Lạc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trùng bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào trong lòng khoan khoái. Người đời sau mới dùng thành ngữ “thiệt xán liên hoa” để chỉ tài ăn nói.*

Hàn ma ma thấy Tô Ngọc Uyển dầu muối không ăn thì cũng hết cách, lại không thể nói mình phụng mệnh của lão phu nhân mới tới đây khuyên nhủ nàng, đành phải từ bỏ rồi đi.

Trước khi bà đi, Tô Ngọc Uyển kêu Lập Xuân mang cho bà một cái hồng bao, bên trong có mười lượng bạc. Hàn ma ma cũng không từ chối, nhận bạc cảm ơn rồi rời khỏi khách viện.

“Hừ? Triệu thị chê cái gì mà chê? Bà ấy còn không phải xuất thân thương hộ sao, dựa vào cái gì mà khinh thường cô nương nhà chúng ta?” Tiết Sương lúc này phạm sai nên có bất mãn cũng không dám lớn tiếng, chỉ tranh thủ lúc Tô Ngọc Uyển và Lập Xuân đưa Hàn ma ma ra cửa mới thấp giọng lầu bầu một câu.

Cốc Vũ bên cạnh lại không khiển trách nàng như mọi khi, hiển nhiên là cũng nghĩ như thế.

Hàn ma ma về tới chính viện, đang muốn bẩm báo với Trần lão phu nhân thì thấy trước cửa có một tùy tùng khoảng chừng bốn mươi tuổi, đúng là tùy tùng của Trần lão thái gia. Bà biết Trần lão thái gia còn ở trong phòng nên cũng dừng bước, yên lặng đợi ở cửa. Nếu đêm nay Trần lão thái gia ở lại chính viện thì thôi, nếu không Trần lão phu nhân nhất định sẽ gọi bà vào hỏi kết quả một chuyến.

Chỉ một lát sau đã thấy nha hoàn vén màn lên, Trần lão thái gia bước ra, gã tùy tùng kia vội vã đuổi theo rồi hai người cùng nhau ra cửa. Một nha hoàn khác đứng ở cửa gọi Hàn ma ma: “Lão phu nhân gọi người vào đó.”

Hàn ma ma vào phòng, nhìn Trần lão phu nhân bệnh tật, tựa hồ cũng không cao hứng thì trong lòng căng thẳng, không dám cả thò mạnh, chỉ sợ Trần lão phu nhân giận chó đánh mèo, trút giận lên đầu bà.

“Thế nào rồi?” Trần lão phu nhân hỏi.

Tuy Hàn ma ma bất mãn Tô Ngọc Uyển không biết điều, khiến bà không thể tranh công trước mặt Trần lão phu nhân. Nhưng mà ấn tượng của bà với Tô Ngọc Uyển xưa nay đều rất tốt, lúc này nàng còn trọng thưởng cho bà một món khá khá, cho nên bà cũng cẩn thận suy nghĩ tìm từ một lúc mới chậm rãi nói: “Tô cô nương nói tam phu nhân suy nghĩ chu toàn, nàng xuất thân thương hộ thân phận thấp, còn phải giữ hiếu ba năm nên không thể nhanh chóng thành thân được, đúng là không xứng với tam thiếu gia. Nếu tam phu nhân đã chường mắt nàng thì nàng cũng sẽ không đi treu chọc bà ấy làm gì. Lão nô đã ám chỉ với nàng, chỉ cần tam thiếu gia nguyện ý, lại có lão phu nhân phía sau làm chủ thì cho dù tam phu nhân có muốn cũng không ngăn được, cũng nói sẽ để lão phu nhân lưu nàng lại thêm mấy ngày. Nhưng Tô cô nương không đồng ý, nói không hợp quy củ.”

Trần lão phu nhân liếc mắt nhìn Hàn ma ma một cái.

“Lão nô hành sự bất lực, thỉnh lão phu nhân trách phạt.” Hàn ma ma cúi đầu, trong lòng có chút khản trương.

Trần lão phu nhân không nói gì, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi đặt xuống bàn, mở miệng nói: “Ta không trách ngươi.”

Bà nâng mắt lên, nhìn về phía cửa nói: “Ngươi cũng đừng lo lắng, ta sẽ không trách Tô cô nương. Tiểu cô nương phải nên tự trọng như nàng vậy mới tốt. Nếu ngươi vừa nói xong mà nàng đã vội vàng đi lấy lòng Triệu thị, quyến rũ Lăng ca nhi, ta cũng không thể chấp nhận được.”

Hàn ma ma thở phào trong lòng.

“Chuyện này ta cũng đã nói với lão thái gia, ông ấy cũng thấy rất tốt, còn nói ngày mai sẽ nói chuyện với lão tam, đề hấn khuyên nhủ Triệu thị. Nếu cả hai vợ chồng bọn họ đều không đồng ý thì ông ấy cũng sẽ không miễn cưỡng. Dù sao cái nhà này còn phải dựa vào lão tam.”

Hàn ma ma nghe được lời này thì vội lẽ, tâm tình của lão phu nhân không tốt không phải vì Tô Ngọc Uyển mà là vì Trần lão thái gia bảo vệ tam phòng. Mẹ ruột của tam lão gia Trần Thúc Khanh là Giang di nương, lúc sinh thời rất được Trần lão gia sủng ái. Tám năm trước, sau khi bà ấy qua đời thì Trần lão gia cũng rất ít khi trở về hậu viện. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì đã có ba trăm ngày ngủ lại thư phòng tiền viện. Đây cũng là nguyên nhân Trần lão phu nhân không dám khất khe với tam phòng, nhưng cũng vì vậy mà sinh ra chán ghét bọn họ. Tuy Trần Hân Nhi khi để Trần Mật Nhi, Khương thị gặt gao đè ép trên đầu Triệu thị không phải do Trần lão phu nhân sai sử, nhưng mà bà cũng ngầm đồng ý sau lưng.

Bây giờ Trần lão thái gia tôn trọng suy nghĩ của tam phòng, đem lợi ích của gia tộc đặt ở phía sau, Trần lão phu nhân làm sao có thể không hận?

Hiểu được tâm tư của lão phu nhân rồi, Hàn ma ma liền cân nhắc xem phải làm sao để lão phu nhân có thể đạt được mục đích. Phận làm nô phải biết suy nghĩ cho chủ tử, giúp chủ tử giải quyết khó khăn, mới có thể được chủ tử xem trọng mà ưu ái.

Nhưng Tô Ngọc Uyển không muốn phối hợp, bà cũng không thể bức bách được, nếu không một khi lộ ra, thanh danh Trần gia cũng sẽ bị hủy hoại. Bởi vì ai cũng biết bà là cánh tay đắc lực của Trần lão phu nhân, bà hành sự thế nào chính là đại biểu cho ý nghĩ của Trần lão phu nhân, cho dù bà có nguyện ý đứng ra nhận hết trách nhiệm về mình thì cũng sẽ không ai tin tưởng. Xem ra chỉ có thể xuống tay từ chỗ khác.

Nhớ tới tin tức nghe được lúc rời khỏi khách viện, đôi mắt Hàn ma ma sáng lên nói: “Hay là lão nô đi khuyên nhủ Phó cô nương. Phó cô nương tuy nhìn thì có vẻ mềm yếu nhu nhược nhưng lại rất có tâm cơ. Hôm nay nàng ấy còn mang quả bạc mà ngài ban thưởng lúc trước cho nha hoàn để tìm hiểu tin tức đó. Nếu để nàng ấy đi lấy lòng tam thiếu gia và tam phu nhân, nàng nhất định sẽ nguyện ý.”

Trần lão phu nhân không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Hàn ma ma, tới khi Hàn ma ma đỏ mặt hơi lạnh mới mở miệng nói: “Ngươi càng già càng hồ đồ rồi sao? Phó Dung là để làm thiếp cho Côn ca nhi, nếu bây giờ để nàng ta đi lấy lòng Triệu thị, hậu trạch chẳng phải sẽ rơi tung lên à? Hơn nữa nên để nàng làm thê hay làm thiếp? Nếu làm thê, Tô cô nương mà Triệu thị còn chường mắt, chẳng lẽ lại đồng ý để nhi tử mình cưới Phó Dung? Nếu là làm thiếp, về sau thê tử của Lăng ca nhi ít nhất cũng phải có thân phận ngang ngửa với Kim thị thì mới chấn trụ được nàng. Đây chẳng phải vừa lúc hợp ý Triệu thị hay sao?”

Hàn ma ma đỏ mặt hơi lạnh cả người. Bình thường bà luôn làm việc chu toàn, rất hiếm khi phạm phải sai lầm. Cũng tại lúc này đụng phải vách tường chỗ Tô Ngọc Uyển, lại nóng vội lập công chuộc tội cho nên mới phạm sai.

“Là lão nô suy nghĩ không chu toàn, thỉnh lão phu nhân trách phạt.” Hàn ma ma sợ hãi quỳ xuống đất nói.

“Được rồi, đứng lên đi.” Trần lão phu nhân nhàn nhạt nói xong, phất phất tay, “Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên đi. Ta cũng mệt rồi. Ngươi trở về đi.”

“Vâng.” Hàn ma ma vội vàng hành lễ lui ra ngoài.

Một đêm không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 100: Giữ lại

Sáng hôm sau, Tô Ngọc Uyển rửa mặt, chải đầu xong thì tới thỉnh an Trần lão phu nhân.

Lúc nàng đến chính viện thì Ngũ cô thái thái đang tự mình chải đầu cho Trần lão phu nhân, Phó Dung an tĩnh ngồi ở một bên. Thấy nàng vào cửa, Phó Dung đã mỉm cười đứng lên, trên mặt một chút xấu hổ hay bất an cũng không có. Nếu không phải Tô Ngọc Uyển đầu óc vẫn luôn minh mẫn, có lẽ đã cho rằng chuyện hôm qua chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Tô Ngọc Uyển đoan chính thỉnh an Trần lão phu nhân.

“Nào, lại đây.” Trần lão phu nhân đã sớm không còn tức giận như tối hôm qua nữa, cười cười vẫy tay với Tô Ngọc Uyển, chỉ khay châu hoa trên tay nha hoàn nói: “Nào, chọn hai cái mà ngươi thích đi.”

Tô Ngọc Uyển cũng không ngại ngần, thoải mái chọn một đóa hoa nhai trên khay, để Lập Xuân giúp nàng cài lên tóc xong thì hành lễ tạ ơn Trần lão phu nhân.

Trần lão phu nhân cười nói với Ngũ cô thái thái: “Mấy cái châu hoa này phải để cho mấy tiểu cô nương mang mới đẹp. Già như chúng ta có mang lên cũng chỉ làm hỏng hết hoa.”

“Ngài cũng đâu có già, nhìn qua cũng chỉ mới ba, bốn mươi tuổi thôi, vẫn còn trẻ lắm.” Ngũ cô thái thái nịnh nọt nói.

Trần lão phu nhân khoát khoát tay, nhìn sang Phó Dung nói: “Dung tỷ nhi cái gì cũng tốt, chỉ là có hơi thẹn thùng một chút. Cô nương gia phải nên hào phóng, thoải mái mới tốt.”

“Dung tỷ nhi trước kia chưa hiểu thế sự nên còn nhiều sai sót, bây giờ có lão thái thái dạy dỗ, nhất định sẽ không để cho lão nhân gia ngài mất mặt.” Ngũ cô thái thái khéo léo nói.

Lúc này Khương thị, Triệu thị cũng mang theo nữ nhi của mình tới thỉnh an, trong phòng cũng dần náo nhiệt lên.

Sau khi mọi người hành lễ ngồi xuống, Triệu thị vẫn trầm mặc ít nói như cũ, nhưng ánh mắt vẫn thường xuyên nhìn về hướng Tô Ngọc Uyển dò xét. Tô Ngọc Uyển bị bà nhìn như vậy thì có chút không được tự nhiên, thật vất vả mới đợi đến lúc dùng cơm xong, bèn đứng lên cáo từ, cười nói: “Cửu tổ mẫu, bởi vì ngày mai phải trở về, cho nên hôm nay ta muốn lên phố một chuyến để mua ít lễ vật. Đại tâu trong phủ cũng bận rộn nhiều việc, cứ để ta đi một mình là được rồi, dù sao cũng có mấy người Hứa ma ma đi cùng, sẽ không có chuyện gì.”

Nàng đây là biểu lộ mình không muốn có người đi cùng. Nhưng Trần lão phu nhân lại cười ha hả nói: “Hôm qua không giữ ngươi lại là bởi vì cũng không có chuyện gì. Nhưng mà sáng nay ta vừa nhận được bài thiếp của Kinh gia nói ngày mai sẽ tổ chức tiệc đại thọ cho lão phu nhân nhà bọn họ. Khó khăn lắm ngươi mới tới thăm Cửu tổ phụ được một lần, không gặp mặt mọi người một chút đã trở về chẳng phải sẽ khiến cho mấy đường tỷ, đường muội kia chê cười hay sao? Cho nên, chuyện trở về cứ để đó đã, ngày mai theo ta tham dự yến tiệc nhà Kinh đại nhân xong rồi lại nói.”

Tối hôm qua Hàn ma ma đã nói nếu nàng đồng ý của hôn sự với Trần Trác Lăng, Trần lão phu nhân sẽ tìm cơ lưu nàng lại mấy ngày, cho nên Tô Ngọc Uyển cũng không ngạc nhiên, chỉ cười nói: “Sau này chờ ta và nương dọn đến phủ thành, Cửu tổ mẫu có thể tham dự yến tiệc gì, cho dù người không muốn ta cũng sẽ mặt dày đòi đi theo. Nhưng mà bây giờ thì không được, đã ra ngoài lâu như vậy rồi, cũng không biết vườn trà, trà sạn ở nhà thế nào, có xảy ra chuyện gì hay không? Cửu tổ mẫu cũng biết, một nhà chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào đó để kiếm cơm qua ngày, thật sự là không dám buông tay mặc kệ. Hơn nữa trong nhà cũng nhiều việc, một mình nương ta chỉ sợ cũng không chống đỡ được, ta phải trở về nhìn thì mới có thể yên tâm.”

“Ngươi thấy không?” Trần lão phu nhân chỉ chỉ Tô Ngọc Uyển nói với Ngũ cô thái thái, “Nếu không nhìn người, còn tưởng lời này là do một phu nhân quản gia ba, bốn mươi tuổi nói ra đó. Tuổi còn nhỏ như vậy đã phải vất vả rồi.”

Ngũ cô thái thái từ sau khi gặp mặt Tô Ngọc Uyển đã có chút phòng bị, hôm qua còn xuất bạc riêng ra hỏi thăm Hàn ma ma. Hàn ma ma vẫn luôn thương thức Tô Ngọc Uyển, cũng biết tâm tư của bà ta cho nên cũng chỉ chọn những chuyện có thể nói mới nói, còn không ngớt lời khen ngợi nàng, nói rằng lớn lên giống cô cô thái thái, nên được lão thái gia thưởng rất nhiều thứ. Ý ở ngoài lời chính là với gia cảnh và khả năng đó của Tô Ngọc Uyển sẽ không đi tranh cái vị trí tiểu thiếp của đại thiếu gia kia với các nàng. Ngũ cô thái thái nghe vậy thì yên tâm nhưng cũng rất bất bình. Dựa vào cái gì mà nữ nhi nhà nàng phải đi làm thiếp cho người ta mà Tô Ngọc Uyển chỉ là nữ nhi thương họ lại được đối xử như quý nhân, khiến cả Trần gia đều phải liếc nhìn.

Bất quá bà cũng chỉ có thể cam chịu, ai kêu nữ nhi của bà lớn lên lại không giống với cô muội muội của Trần lão thái gia chứ.

Cũng bởi vì chuyện này mà hôm nay tâm tình của Ngũ cô thái thái đối với Tô Ngọc Uyển cũng phức tạp hơn nhiều. Thấy Trần lão phu nhân muốn giữ Tô Ngọc Uyển lại thì trong lòng cũng nảy sinh nhiều ý tưởng, lập tức cười hùa theo Trần lão phu nhân nói: “Tô cô nương còn nhỏ đã giỏi giang như vậy, không hổ là cháu gái của cô nãi nãi, mang trên người huyết mạch của Trần gia.”

Bà ta vội vàng vỗ mông ngựa một cách lộ liễu như vậy, đừng nói là Tô Ngọc Uyển, ngay cả Khương thị và Triệu thị cũng có chút khinh thường.

Trần lão phu nhân lại là kẻ đã thành tinh, cho dù trong lòng nghĩ thế nào thì trên mặt cũng không để lộ ra dù chỉ là một chút, nói với Tô Ngọc Uyển: “Ngươi đã nhớ nhà, nếu ta còn cố giữ lại chỉ sợ ngươi cho dù có ở lại cũng sẽ không an ổn. Thôi, nếu ngươi đã muốn về thì cứ về đi, dù sao không bao lâu nữa ngươi cũng chuyển đến đây rồi, lúc đó sẽ có rất nhiều thời gian để gặp.”

“Đa tạ Cửu tổ mẫu thông cảm” Tô Ngọc Uyển hành lễ.

Trần lão phu nhân xua xua tay: “Ngươi đã muốn ra ngoài mua đồ thì đi sớm đi. Thật sự là không cần đại biểu tâu đi cùng à?”

“Vâng. Trước kia ta cũng đã từng theo cha tới phủ thành vài lần, bây giờ còn có quân sự theo cùng, sẽ không sao đâu ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Trần lão phu nhân lại dặn thêm, “Cửa hàng tơ lụa bên cạnh cây hòe lớn của thành Đông là của nhà chúng ta, nếu người có chuyện gì thì cứ tìm chương quầy ở đó là được.”

“Vâng.” Tô Ngọc Uyển lại nói thêm hai câu, sau đó mới hành lễ lui ra ngoài.

Tô Ngọc Uyển mang theo đám người Lập Xuân và Hứa ma ma đi ra chính viện, dọc theo hàng lang gấp khúc ra khỏi nhị môn xong cũng không bị ai làm phiền thì mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ngô Chính Hạo sớm đã được nha hoàn truyền lời nên đánh xe ngựa đến trước cửa lớn chờ sẵn, đợi mấy người Tô Ngọc Uyển lên xe xong thì nhanh chóng vung roi, đánh xe đi về phía trước. Mãi tới lúc qua khỏi khúc cua, xác định đám người Trần phủ không thể nhìn thấy được hành tung của mình nữa mới nói: “Cô nương, Mã chương quầy đang ở trong tiểu viện nhà chúng ta chờ người.”

Trước khi đến Trần phủ, Tô Ngọc Uyển và Mã chương quầy đã giao hẹn với nhau, nếu trà trang hoặc chuyện mua vườn trà mới có chuyện cần giải quyết thì Mã chương quầy hãy để nha hoàn truyền tin cho nàng, nàng sẽ kêu Hàn ma ma an bài nơi gặp mặt với ông ấy.

Chỉ là mấy ngày qua Mã chương quầy vẫn không có động tĩnh gì, nàng cứ tưởng bên ngoài cũng không có việc gì cho nên mới an tâm mà ở. Nhưng nghe ý tứ của Ngô Chính Hạo, hình như bên ngoài cũng không phải là không có chuyện, chỉ là Mã chương quầy không muốn kinh động nàng cho nên mới không nói mà thôi.

Trong lúc nàng vẫn còn đang suy nghĩ thì xe ngựa đã dừng lại trước cửa tiểu viện của Tô gia.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: An trí

Đây là một tòa nhà có hai sân viện, lúc Tô Trường Thanh còn sống mỗi năm đều sẽ đến đây ở lại mấy ngày, cho nên sau khi mua xong cũng tu sửa lại rất tốt, còn thuê hai vợ chồng lão Lư ở lại để dọn dẹp, trông nhà.

Biết Tô Ngọc Uyển muốn tới đây nên hai vợ chồng lão đã ra cửa đợi từ sớm, thấy nàng đến thì vội vàng bước lên đón, đợi Tô Ngọc Uyển xuống xe xong thì cả hai lại không nhận được mà rơi lệ.

“Lư bá.” Tô Ngọc Uyển thấy vậy cũng không kìm được nước mắt.

Mùa thu năm trước nàng còn cùng phụ thân đến đây, mọi chuyện vẫn còn mới hôm qua, thế nhưng hôm nay đã là cảnh còn người mất, phụ thân đã tạ thế hơn ba tháng rồi.

“Bên ngoài gió lớn, cô nương vẫn nên vào nhà rồi hẵng nói chuyện.” Mã chương quầy vội vàng nói.

Lúc này Tô Ngọc Uyển mới dần lại cảm xúc trong lòng, đi vào thính đường trong tiền viện ngồi xuống. Một tiểu nha hoàn mười hai, mười ba tuổi bụng trà và điểm tâm lên, hành lễ với nàng. Đây là cháu gái của Lư bá bá, tên là Lư Liên.

“Một nhà Lư bá bá vất vả rồi.” Tô Ngọc Uyển bảo Lập Xuân mang bạc ra thưởng cho một nhà Lư Võ, ông ấy nhận bạc xong lại không cầm được nước mắt.

Mã chương quầy sợ Lư bá bá như vậy sẽ khiến Tô Ngọc Uyển thương tâm nên phát tay quát khê: “Được rồi, đều lui xuống đi, ta và cô nương có chuyện quan trọng cần bàn.”

Lư bá bá vội vàng mang theo thê tử và cháu gái lui ra ngoài.

Từ trước đến nay Mã chương quầy làm việc đều rất trầm ổn, rất hiếm khi vội vàng như vậy. Tô Ngọc Uyển cũng mặc kệ cảm xúc tồi tệ trong lòng, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cũng không phải đại sự gì.” Mã chương quầy cười nói, “Chỉ là ta phát hiện hai ngày nay có người thường xuyên đến thôn Quế Lâm hỏi đông, hỏi tây, định mua vườn trà, còn hỏi thăm người làm trong vườn trà của chúng ta về cô nương. Nghe ý tứ thì có vẻ như là muốn mua lại vườn trà trong tay cô nương.”

Tô Ngọc Uyển hơi cau mày.

Vốn dĩ những vườn trà đó Tô gia đã mua xong, hơn nữa vì bảo đảm an toàn nên cũng đã đến quan phủ đăng ký, sẽ không sợ người khác cưỡng mua. Nhưng mà nàng ở phủ thành này ngoại trừ Trần gia thì cũng không có căn cơ, nếu gặp phải thủ đoạn cưỡng mua cưỡng bán, cưỡng đoạt thì cũng đủ để

nàng uống một hồ. Mặc dù không thể cưỡng mua vườn trà trên tay nàng đi, nhưng chỉ cần bọn họ tìm mấy kẻ lưu manh tới gây rối, tạo phiền toái cho nàng thì cũng rất phiền phức.

Thấy Tô Ngọc Uyển cau mày không nói, Mã chương quây liền có chút bất an hỏi: “Trần gia... Như thế nào?”

Lúc trước hai người đã bàn bạc qua một lần, nếu Tô gia có thể dựa vào Trần gia vậy thì sẽ chia một ít lợi nhuận cho bọn họ, xem như Trần gia mang quyền thế ra để gia nhập vào trận doanh của Tô gia. Nếu chuyện thành, vậy thì phiền toái này cũng không có gì đáng sợ. Trần lão thái gia dù gì cũng là một thông phán của phủ nha, làm quan chính lục phẩm của triều đình, ở cái đất Huy Châu này, ngoại trừ quý nhân tới từ kinh thành ra thì đúng là không cần phải sợ ai.

Nhưng mà nhìn biểu tình này của Tô Ngọc Uyển, thì hình như nàng vẫn chưa đạt được thỏa hiệp với Trần gia.

Quả nhiên, Tô Ngọc Uyển lắc đầu nói: “Ta không có nói chuyện này với bọn họ. Tình huống nhà đó có chút phức tạp, ta muốn quan sát thêm một thời gian nữa đã rồi mới tính.”

Mã chương quây gật đầu: “Quan sát thêm cũng tốt. Nhưng mà...” Hắn do dự thêm một lát rồi nói tiếp, “Nếu gặp phải phiền toái mới đi nói với bọn họ thì chúng ta sẽ mất quyền đàm phán. Đến lúc đó, nếu như bọn họ nổi lòng tham, chỉ sợ chúng ta sẽ phải chịu thiệt.”

Tô Ngọc Uyển thờ dãi một hơi. Nàng làm sao lại không biết chuyện này được chứ? Chỉ là người Trần gia đều lấy lợi ích làm trọng, nếu hợp tác với bọn họ, Tô gia yếu thế, nói không chừng sẽ rơi vào cảnh phụ thuộc, mặc cho bọn họ dẫn dắt. Cách tốt nhất bây giờ chính là phải tìm được một người có gia thế và quyền lực tương đương với Trần lão thái gia, để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, có như vậy thì Tô gia mới có thể an toàn.

Mã chương quây là người một nhà, về sau còn phải dựa vào ông ấy rất nhiều nên Tô Ngọc Uyển cũng không giấu diếm, đem sự tình mấy hôm nay ở Trần phủ kể lại cho ông ấy nghe một lượt, kể cả chuyện Hân ma ma để lộ tin tức Trần lão phu nhân muốn để nàng gả cho Trần Trắc Lăng cũng không che giấu.

Mã chương quây nghe xong thì nhíu mày: “Trần gia như vậy, đúng là không phải lựa chọn thích hợp.”

“Còn không phải sao?” Tô Ngọc Uyển nói, “Chuyện này một khi đã nhắc tới, cho dù không hợp hòa cũng phải kết phùng*, hơn nữa muốn dứt ra chỉ sợ cũng sẽ rất khó khăn. Dù sao chúng ta cũng không quyền không thế, nếu Trần gia muốn bóp chết chúng ta, cũng chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến mà thôi. Cho nên việc này trước không vội. Bây giờ bên chỗ Quế Lâm cũng chỉ mới đi hỏi thăm tình huống mà thôi, chưa đến mức phải mua cho được vườn trà của chúng ta, chúng ta cũng không thể tự mình rối loạn được.”

Không hợp hòa cũng phải kết phùng: ý là không muốn hợp tác cũng phải hợp tác á.*

“Là ta thiếu kiên nhẫn.” Mã chương quây hồ thẹn nói.

Chuyện này cũng không thể trách hắn, hắn chỉ là một chương quây nơi huyện thành nhỏ nhỏ, trước nay đều chỉ sinh hoạt trong huyện, nếu gặp phải đại sự thì đã có Tô Trường Thanh ra quyết định, hắn chỉ cần theo lệnh mà làm là được. Bây giờ ra khỏi huyện thành tới đây, phải đối mặt với đám người quyền quý chưa bao giờ tiếp xúc, hơn nữa tuy Tô Ngọc Uyển có thiên phú kinh doanh buôn bán, nhưng dù sao nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, Mã chương quây không đành lòng đem tất cả gánh nặng đặt hết lên vai của nàng, muốn vì nàng chia sẻ một ít, cho nên mới càng thêm áp lực. Một khi gặp chuyện, theo bản năng sẽ lo được, lo mất, có hoảng sợ luống cuống cũng là điều khó tránh.

“Mã chương quây là quan tâm mới loạn.” Tô Ngọc Uyển cười cười trấn an hắn một câu xong mới nói, “Những người đó có thân phận và bối cảnh thế nào ngươi hãy đi hỏi thăm cẩn thận một chút. Nếu như bọn họ không bức tới cửa thì chúng ta vẫn cứ án binh bất động, nếu bọn họ muốn mua vườn trà khác ở thôn Quế Lâm thì không cần quản, trước cứ lấy tình thế động xem thế nào đã.”

“Vâng, cô nương yên tâm, ta biết rồi.” Mã chương quây yên lòng nói.

“Ngày mai ta sẽ về Hưu Ninh trước, chỗ này sẽ do ngươi tạm thu xếp. Nhiều nhất là một tháng sau chúng ta sẽ chuyển tới phủ thành.” Tô Ngọc Uyển lại dặn dò.

“Cô nương yên tâm, nếu có chuyện gì ta sẽ phái người bẩm báo với cô nương.” Mã chương quây đáp.

Từ Huy Châu về Hưu Ninh cũng không xa, bởi vì lúc tới Tô Ngọc Uyển còn phải đi xem xét vườn trà cho nên mới trì hoãn hồi lâu, chứ để hộ vệ trực tiếp cưỡi ngựa mà đi thì chỉ cần một ngày là tới. Nếu như bên này có việc, phái người trở về bẩm báo xong quay lại xử lý vẫn kịp.

Tô Ngọc Uyển gật đầu. Sau khi đã dặn dò hết mọi chuyện, Tô Ngọc Uyển liền mang theo nha hoàn đi ra ngoài phòng, nhìn khắp nơi một lượt, sau đó nói với Mã chương quây: “Ngươi gọi người tới xây thêm mấy gian phòng ở chỗ này, tường viện bên kia cũng xây lên cao một chút.”

“Vâng.” Mã chương quây cung kính đáp.

Hứa ma ma chưa bao giờ tới đây nên tranh thủ lúc Tô Ngọc Uyển và Mã chương quây nói chuyện đã đi vòng quanh một lượt, lúc theo Tô Ngọc Uyển ra ngoài mới nói: “Cô nương, chỉ có hai tiểu viện như vậy, nếu phu nhân và thiếu gia dọn đến đây thì có chật chội hay không?”

Tuy Tô gia ở Hưu Ninh thành không phải là nhà đại phú, đại quý gì, nhưng kinh doanh hai đời cũng có thể xây được một tòa nhà lớn. Tô Trường Thanh có một thê, hai thiếp, hai nhi, hai nữ cộng thêm mấy chục hạ nhân ở cũng còn dư dả, trong nhà còn có hoa viên, hồ nước, cảnh trí vô cùng thoáng đãng. Nhưng mà chỗ này chỉ có hai tiểu viện, có xây thêm cũng chỉ khoảng mười mấy gian phòng, nếu mấy chục nhân khẩu Tô gia đều chuyển đến đây, nhất

định sẽ không đủ chỗ để ở.

Chuyện này Tô Ngọc Uyển cũng đã nghĩ tới nên nghe Hứa ma ma hỏi thì trả lời ngay: “Trước cứ để hai đi nương và Ngũ muội muội ở lại Hưu Ninh. Chờ chúng ta đứng vững gót chân ở đây rồi sẽ mua tòa nhà lớn hơn, lúc đó lại đón họ đến cũng không muộn.”

Tiền bạc trong tay nàng có chút thiếu, tất cả tiền nhàn rỗi đều đã mang đi mua vườn trà và vùng núi hết rồi. Giá cả nhà ở Huy Châu đắt hơn ở Hưu Ninh rất nhiều, mà thành đông này là nơi tập trung của quý nhân cho nên giá cả lại càng cao ngất ngưởng. Mà nàng lại không yên tâm để người nhà ở nơi trị an không đảm bảo như thành tây, thành nam, cho nên tạm thời cũng chỉ có thể sống trong tòa nhà này, chờ sau này có tiền rồi lại mua một chỗ tốt hơn để chuyển vào.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Xử trí

Thấy Tô Ngọc Uyển đã có chuẩn bị, Hứa ma ma cũng an tâm.

Tô Ngọc Uyển ngại Trần phủ nhiều người phức tạp, lại không biết Phó Dung sẽ còn chơi chiêu trò gì với mình nữa hay không cho nên Tô Ngọc Uyển cũng không muốn về Trần phủ sớm. Lúc sáng nàng nói với Trần lão phu nhân như vậy bất quá cũng chỉ là tìm cớ mà thôi, nàng đến phủ thành một chuyến, dĩ nhiên là sẽ mang theo chút lễ vật trở về, nhưng mà chỉ cần hạ nhân ra ngoài mua một ít là được, nào có cần nàng phải tự đi một chuyến chứ?

Cho nên Tô Ngọc Uyển dứt khoát ở lại trong sân viện đến giờ cơm chiều mới trở lại Trần gia.

Vừa vào tới cửa, Tô Ngọc Uyển đã nhạy bén cảm nhận được không khí có chút không đúng, nha hoàn của Trần lão phu nhân ai cũng rón ra, rón rén, chỉ sợ mình bị giận chó đánh mèo, mà Trần lão phu nhân đang ngồi trong phòng sắc mặt cũng rất khó coi. Trần tam phu nhân vẫn còn đang ngồi lau nước mắt trước mặt bà ấy.

Tô Ngọc Uyển biết Trần gia đã xảy ra chuyện, chỉ là làm khách nhân nàng cũng không tiện hỏi nhiều, đành hành lễ với Trần lão phu nhân và tam phu nhân, “Cữu tổ mẫu, tam biểu cữu mẫu, con đã về rồi.”

Trần tam phu nhân trầm thấp ừ một tiếng, cúi đầu xoay qua một bên, không muốn để Tô Ngọc Uyển nhìn thấy bộ dạng luống cuống của mình.

“Ngươi về rồi đấy à?” Trần lão phu nhân miễn cưỡng cười cười nói, “Ngươi đi cả ngày chắc cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi. Hôm nay ta cũng mệt mỏi, nên đã phân phó mọi người tự dùng cơm trong viện của mình rồi, một lát nữa ngươi cũng không cần phải tới đây, ta sẽ kêu phòng bếp đưa cơm sang đó.”

“Vâng. Vậy Cữu tổ mẫu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ta xin phép về trước.” Tô Ngọc Uyển hành lễ lui ra.

Sau khi trở lại khách viện, Tiết Sương ra đón nàng, vừa pha trà, vừa cười hi hi nói: “Cô nương, ngươi nhất định là không đoán được hôm nay Trần gia đã xảy ra chuyện gì đâu.”

Cốc Vũ trừng mắt liếc nàng một cái nói: “Có việc thì nhanh nói, còn ở đó mà úp úp, mở mở cái gì hả?”

Tiết Sương nhe răng với Cốc Vũ xong mới quay lại, hưng phấn kể cho Tô Ngọc Uyển: “Trưa hôm nay lúc Trần tam thiếu gia trở về đã rơi xuống hồ nước cùng với Phó cô nương.”

Tô Ngọc Uyển, Lập Xuân, Cốc Vũ đều tròn mắt, há mồm.

“Sao lại như vậy?” Cốc Vũ hỏi.

Tiết Sương đắc ý liếc nàng một cái, kiêu ngạo quay đầu, hếch cằm lên không nói, ra vẻ ‘ngươi cầu ta đi’.

Cốc Vũ hận đến ngứa răng, vron tay nhéo nàng một cái mắng: “Có rắm mau thả, có chuyện nhanh nói!”

“Cô nương, nàng khi dễ ta.” Tiết Sương đáng thương lui về phía Tô Ngọc Uyển, thuận tiện cáo trạng.

Bởi vì sinh kế nên Tô Ngọc Uyển không thể không giả vờ thành thực, nhưng mà dù sao nàng vẫn chỉ mười lăm, đối với mọi chuyện đều có tâm hiếu kỳ rất lớn, thấy Tiết Sương úp úp mở mở như vậy thì trong lòng cũng thầm hận, nhưng dù sao cũng là chủ tử, cho nên nàng đành phải ra vẻ một chút, “vuốt lông” cho Tiết Sương: “Một lát ta sẽ mắng nàng, ngươi nhanh nói đi.”

Tiết Sương đắc ý nhìn Cốc Vũ một cái mới thông thả nói: “Cô nương cũng biết sau khi Trần lão phu nhân ăn cơm xong thường có thói quen đi dạo tiêu thực chỗ hồ nước bên kia. Trưa nay lúc Trần lão phu nhân vừa đi tới đó đã thấy Trần tam thiếu gia cả người ướt đầm ôm lấy Phó cô nương từ dưới hồ nước đi lên. Lúc đó Phó cô nương đã ngất đi rồi, lão phu nhân cho người ép nước ra cho nàng, rồi ấn huyệt nhân trung một lát nàng mới tỉnh lại. Sau đó

Trần tam thiếu gia mới kể lại là lúc hắn từ học đường trở về, đi ngang qua hồ nước thì trông thấy Phó cô nương cũng đang đi về phía này, chẳng may bị chột trần rơi vào trong hồ. Ngặt nỗi xung quanh lại không có ai cho nên hắn mới phải tự mình xuống cứu.”

Mấy chủ tớ Tô Ngọc Uyển liếc nhìn nhau, lắc đầu.

Tiết mục rơi xuống nước kiểu này ở hậu trạch cũng không hiếm thấy, chỉ là nếu có thời cơ thích hợp thì cho dù thủ đoạn có cũ kỹ thế nào chẳng nữa cũng sẽ có hiệu quả, thường thường vẫn giúp người ta đạt được mục đích mong muốn.

Nam tử bình thường nhìn thấy nữ tử rơi xuống nước, trừ phi là người có lòng dạ sắt đá, nếu không đều sẽ xuống nước cứu người. Hơn nữa bởi vì liên quan đến trong sạch của nữ tử, cho nên cũng không thể để nam bộc xuống cứu. Muốn cứu người dù sao cũng phải tiếp xúc da thịt, quần áo sau khi xuống nước lại dán chặt vào người, dù thế nào thì nam tử cũng phải phụ trách với người mình được cứu.

Nghĩ tới tâm cơ và thủ đoạn của Phó Dung, chuyện này liền khó mà nói là trùng hợp được. Lại nghĩ tới Trần Trác Lăng đơn thuần, còn có lời nói tới qua của Hàn ma ma, trong lòng mọi người liền cảm thấy quái dị.

“Sau đó thì sao?” Hứa ma ma không nhịn được hỏi.

Tiết Surong lắc đầu: “Trần lão phu nhân chỉ phân phó hạ nhân đưa Phó cô nương về khách viện, rồi phái người thỉnh đại phu. Còn chuyện này phải giải quyết thế nào thì hình như vẫn còn chưa quyết định.”

Nhớ tới không khí trong phòng của Trần lão phu nhân lúc nãy, Tô Ngọc Uyển cũng có chút suy đoán.

Tính tình của Cốc Vũ xưa nay đều không trầm ổn được như Tô Ngọc Uyển và Lập Xuân, nàng cười lạnh nói: “Chẳng qua Phó cô nương không cam lòng làm thiếp cho Trần đại thiếu gia, lại không lay chuyển được ý định của mẫu thân ham phú quý nhà mình, cho nên mới nảy ra ý định làm chính thê của tam thiếu gia. Chắc nàng cho là tam thiếu dù sao cũng chỉ là nhi tử của thứ phòng, thân phận nàng tuy thấp nhưng nếu đã xảy ra chuyện như thế, Trần gia cũng không thể không cho nàng một cái giao đãi. Nương nàng lại ở trước mặt lão phu nhân già vò đáng thương, lão phu nhân mềm lòng sẽ đồng ý để nàng gả cho tam thiếu. Chỉ là nàng ta quên mất, tam phu nhân vẫn luôn tự cho mình là người ở trên cao, ngay cả cô nương nhà chúng ta còn có thể ghét bỏ, làm sao lại có thể nhìn trúng nàng chứ? Lão phu nhân cũng sẽ không vì nàng ta mà ép buộc tam phu nhân. Ài, nàng ta nóng vội mưu tính như vậy, nếu biết kết quả cuối cùng bất quá chỉ là từ tiểu thiếp của đại thiếu gia đích phòng trở thành tiểu thiếp của tam thiếu gia thứ phòng, không biết trong lòng sẽ có tư vị thế nào?”

“Còn có thể có tư vị gì nữa chứ, nhất định là vừa chua xót vừa khổ sở, biết vậy chẳng làm rồi.” Hứa ma ma cũng vui vẻ nhìn người gặp họa nói.

Tối hôm qua Phó Dung tính kế trên đầu Tô Ngọc Uyển đã khiến cho mấy hạ nhân Tô gia cảm thấy chán ghét. Cho nên bây giờ nàng ta có rơi xuống hoàn cảnh nửa vùi như vậy thì mọi người cũng khó mà đồng tình cho được.

“Được rồi, chuyện này cũng không liên quan tới chúng ta. Ngày mai chúng ta sẽ trở về, mọi người đem đồ đạc thu xếp trước đi.” Tô Ngọc Uyển phân phó.

Mọi người đồng thanh đáp lời, sau đó cũng đứng lên đi làm việc của mình.

.....

Trong phòng của Trần lão phu nhân, tam phu nhân cầm hận nói: “Ta cũng không tin đây là chuyện ngoài ý muốn. Giờ đó, nàng ta không ở trong phòng cùng với mẫu thân của mình, bên người lại không mang theo nha hoàn, một mình chạy tới chỗ hồ nước làm gì? Còn chọn đúng nơi Lăng ca nhi tan học trở về nhất định phải đi qua. Nữ nhân tâm cơ thâm trầm như vậy, cho dù làm thiếp cũng là một cái tai họa ngầm, ta nhất định sẽ không đồng ý để Lăng ca nhi nạp nàng vào cửa.”

Trong lòng Trần lão phu nhân cũng rất tán đồng quan điểm của tam phu nhân. Bà đã ngần này tuổi, có thủ đoạn nào trong nội trạch mà chưa nghe, chưa thấy đâu. Chút thủ đoạn này của Phó Dung, bà chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu. Mà chính bà cũng không thích Phó Dung chơi thủ đoạn ngay dưới mí mắt của mình như vậy, này còn không phải xem bà như đồ ngốc hay sao?

Chỉ là Phó Dung dù sao cũng là nữ nhi của Ngũ cô thái thái, tuy Ngũ cô thái thái đã gả ra ngoài, gia cảnh cũng chẳng ra sao nhưng mà dù sao huynh đệ của nàng vẫn còn ở trong gia tộc. Bây giờ Trần Trác Lăng trước mắt bao người đã ôm Phó Dung từ trong nước lên, cho dù thế nào cũng phải tỏ vẻ một chút, ít nhất cũng phải cho Phó Dung một cái thân phận thị thiếp mới được. Nếu không Ngũ cô thái thái trở về nhà mẹ đẻ thêm mắm dặm muối khiến mấy huynh đệ của nàng ta nháo lên, thì thanh danh của Trần là thái gia cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Cân nhắc

“Cũng chỉ là tiểu thiếp, nếu người không thích, đợi nàng vào cửa xong thì tìm cơ đuổi tới thôn trang là được, cần gì phải khiến người trong tộc buồn lòng

đàm tiếu? Đến lúc đó nếu Ngũ cô thái thái nói chúng ta ý thế hiệp người, chúng ta còn có mặt mũi gặp người hay sao? Công công (cha chồng) người coi trọng nhất là thể diện, vạn vạn không thể để người ta lên án đức hạnh của ông ấy được.” Trần lão phu nhân tận tình khuyên nhủ.

Tam phu nhân lau nước mắt nói: “Còn chưa cưới chính thê mà trong phòng đã có một tiểu thiếp như vậy, làm gì có ai nguyện ý gả nữ nhi cho nhà chúng ta nữa chứ?”

Bà muốn cho nhi tử cưới tiểu thư nhà quan cho nên trong phòng hẳn ngay cả một nha hoàn thông phòng cũng không dám cấp, chỉ sợ sẽ khiến người ta ghét bỏ nhi tử nhà mình. Bây giờ tự dung chưa cưới chính thê đã lòi ra một cái tiểu thiếp như vậy, còn ai nguyện ý kết thân với nhà bà nữa?

Nghĩ tới đây trong lòng bà càng thêm oán hận Trần lão phu nhân, nhà người khác nạp thiếp, gọi người đi gặp một cái, nếu thấy không tệ thì cho kiểu tới nâng vào phủ là xong. Có ai lại nhiều chuyện như Trần lão phu nhân và đại phu nhân, một hai đòi phải tận mắt nhìn phẩm hạnh của cô nương nhà người ta, cho nên mới dựa vào quan hệ thân thích, đón mẹ con ngũ cô thái thái tới đây. Chỉ là một tiểu thiếp, còn cần phải thận trọng như vậy hay sao?

Giờ thì hay rồi, đại thiếu gia muốn nạp thiếp, người ta lại chạy đến trong phòng nhi tử của nàng. Đã vậy Ngũ cô thái thái còn muốn để nữ nhi của nàng ta gả làm chính thê của nhi tử mình.

Tam phu nhân tuy chỉ là phu nhân nội trạch, xuất thân thương hộ nhưng trong lòng cũng hiểu được, chức quan của Trần lão thái gia chính là căn cơ của Trần gia. Mặc dù nhị lão gia Trần Trọng Hồng đã đỗ tiến sĩ ra làm quan nhưng mà cũng phải đợi thêm mười năm nữa mới có thể trở thành cây đại thụ của Trần gia được. Bây giờ còn phải dựa vào lão thái gia che mưa chắn gió cho cái nhà này, cho nên thanh danh của ông ấy là không thể nào bị tổn hại.

Bà tuy không cam lòng, nhưng cũng biết việc đã đến nước này, không trả giá chỉ sợ cũng không được. Ai kêu nhi tử của bà ngốc như vậy, lại đi cứu con hồ ly tâm cơ kia chứ.

Tam phu nhân ngừng khóc, nói với Trần lão phu nhân: “Để nàng làm thiếp cũng được, bất quá phải đợi Lãng ca nhi cưới chính thê được nửa năm mới có thể vào cửa. Đây là giới hạn của ta. Nếu Ngũ cô thái thái không đáp ứng, còn muốn để nữ nhi nhà nàng làm chính thê, thì cứ để nàng đi chọn rể hiền nhà khác đi.”

Lại sợ Trần lão phu nhân vì Trần lão thái gia mà thỏa hiệp với Ngũ cô thái thái nên nói thêm: “Nương, người cũng đừng sợ nàng nháo, nàng có thể đưa nữ nhi đến đây làm thiếp cho đại thiếu gia chính là đã có tâm muốn leo lên nhà quyền quý. Chỉ cần chúng ta cường ngạnh, uy hiếp nàng một chút, nếu nàng còn nháo lên sẽ cho người đi đối phó với trượng phu và huynh đệ của nàng, nàng nhất định sẽ không dám nữa. Loại người này, càng cho nàng mặt mũi, nàng sẽ càng được đà lấn tới, chỉ cần người cường ngạnh, nàng sẽ lập tức yếu thế ngay.”

Trần lão phu nhân nhìn bà một cái. Nàng tức phụ thứ xuất này trước nay vẫn luôn trầm mặc ít lời, khiến người ta cảm thấy nàng là người vô cùng ôn lương cung khiêm (ôn nhu, thiện lương, cung kính, khiêm nhường), hiền lương thực đức. Bây giờ xem ra nàng cũng là người lợi hại.

“Được, cứ làm như vậy đi. Để ta nói với nàng.” Trần lão phu nhân nói.

Sau khi mẹ chồng nàng dâu thỏa thuận xong, Trần lão phu nhân liền cho người gọi Ngũ cô thái thái vào nói chuyện.

“Lão phu nhân, tam phu nhân, nhà chúng ta tuy nghèo nhưng cũng là gia đình đứng đắn, nữ nhi của ta cũng là người hiểu biết chữ nghĩa, rất xứng đôi với tam thiếu gia. Bây giờ hai đứa nó đã có duyên, các người liền thành toàn cho bọn chúng đi. Dung tỷ nhi cũng là hài tử hiếu thuận, sau này nhất định sẽ hầu hạ thật tốt cho hai người.” Ngũ cô thái thái nói, “Ta biết hai vị muốn cưới tiểu thư quan gia cho tam thiếu gia, nhưng mà tiểu thư quan gia thân phận cao, tính tình cũng sẽ lớn. Chắc hẳn lão phu nhân và đại phu nhân cũng không hưởng được bao nhiêu phúc của đại nãi nãi có phải không?”

Sau đó bà ta quay sang tam phu nhân nói: “Tam phu nhân, lời này của ta tuy có chút khó nghe nhưng cũng là vì muốn tốt cho người. Người nghĩ lại mà xem, nếu tam thiếu gia cưới tiểu thư quan gia, người ở trước mặt nàng có thể ra về bà bà được hay sao? Chẳng lẽ người còn phải xem sắc mặt con dâu mà sống?”

Mặt Tam phu nhân có chút khó coi, giật giật môi, định phản bác lời của Ngũ cô thái thái, nhưng một lời cũng không thể thốt ra được.

Bà nhớ lúc Kim thị vào cửa cũng không có bao nhiêu cung kính với đại phu nhân. Đại phu nhân kiêng kỵ nhà mẹ đẻ sau lưng nàng ta, cho nên cũng không dám ra về bà bà, lập quy củ với nàng, nếu mình cưới con dâu nhà quan về, rơi vào hoàn cảnh như vậy đúng là cũng không thoải mái.

Ngũ cô thái thái thấy tam phu nhân giao động thì trong lòng vui mừng, vội vàng nói thêm: “Nếu Dung tỷ nhi nhà chúng ta vào cửa, nhất định sẽ hiếu thuận với người thật tốt, người kêu nàng làm gì, nàng nhất định sẽ làm cái đó, tuyệt không dám cãi người nữa đâu.”

Tam phu nhân phục hồi tinh thần, lạnh lùng nhìn Ngũ cô thái thái nói: “Cho dù ta có phải để cho nhi tử của mình cưới người có dòng dõi thấp, cũng sẽ không cưới nữ nhi của người. Thực lòng mà nói, cho dù là thiếp ta cũng không muốn để nữ nhi của người vào cửa, nàng không muốn làm thiếp của đại thiếu gia, lại dùng thủ đoạn như vậy để hồng làm chính thê của nhi tử ta. Loại nữ nhân tâm cơ sâu nặng, đã tâm bưng bưng như vậy, ta còn sợ một khi nàng vào cửa, nếu có gì không hài lòng sẽ hạ độc vào trong chén của ta đó. Hơn nữa, cái thanh danh tam thiếu gia đoạt thiếp thất của đại thiếu gia này có dễ nghe sao? Nếu truyền ra ngoài, nhà chúng ta còn có mặt mũi gì nữa?” Bà nói xong câu này thì liếc mắt nhìn Trần lão phu nhân một cái.

Quả nhiên Trần lão phu nhân nhũn mày, hiển nhiên là cũng chưa nghĩ tới chuyện này.

Ngũ cô thái thái thấy mình nói thế nào thì hai mẹ chồng nàng dâu nhà này cũng không chịu nhường một bước. Nếu mình còn can chết không buông nữa chỉ làm cho quan hệ càng trở nên căng thẳng. Đến lúc đó cho dù có để Phó Dung gả cho Trần Trác Lãng làm thê hay thiếp thì Phó gia cũng không thể nhận được sự giúp đỡ của Trần gia, chỉ bằng cứ lui một bước, từ từ lại tính.

“Được, vậy làm thiếp.” Bà căn răng đáp ứng, “Bất quá, bây giờ phải vào cửa.”

“Không được.” Tam phu nhân cự tuyệt.

“Nếu như vậy cũng không được, vậy thì quên đi.” Ngũ cô thái thái trầm mặt, nói xong nhấc chân muốn đi.

Lời uy hiếp bà cũng đã sớm nói qua, lúc này cũng không nên nhắc lại nữa. Bà biết, trận đàm phán này, chỉ xem ai có thể trầm ổn hơn thì sẽ là người chiến thắng. Nhà bà gia cảnh bần hàn, cũng không phải danh môn vọng tộc gì, có thể đưa nữ nhi tới cửa làm thiếp thì đã không thêm để ý thanh danh nữa rồi. Nhưng Trần gia thì khác, đã muốn bận tâm thanh danh của Trần lão gia, còn bận tâm khuê dự hậu trạch, nếu không nữ nhi Trần gia cũng sẽ khó lòng gả vào nhà trong sạch. Chân trần không sợ mạng giấy, cùng lắm thì bà mang nữ nhi về nhà, gả cho một tiểu môn hộ cũng được.

“Ngũ cô thái thái xin dừng bước.” Trần lão phu nhân vội vàng gọi bà lại.

Ngũ cô thái thái khẽ nhếch môi, lộ ra tươi cười, dừng bước, xoay người lại nhìn về phía Trần lão phu nhân nói: “Lão phu nhân còn có gì phân phó?”

Trần lão phu nhân nói: “Lăng ca nhi nhà ta xuống nước cứu người vốn là việc tốt. Tẩu chìm thúc viện, sự cấp tòng quyền*, cho dù người đem chuyện này nói ra thì nhà chúng ta cũng không có chỗ nào sai. Cho nên ta khuyên người thấy tốt liền thu đi, tam tức phụ nhà ta có thể đồng ý để Dung tỷ nhi vào cửa làm thiếp đã là tâm địa bỏ tất rồi. Nếu người còn không biết tốt xấu, thì cũng đừng trách ta không niệm tình thân thích. Còn nữa, Lăng ca nhi nỗ lực đọc sách như vậy, sau này còn phải dựa vào công danh để xây dựng tiền đồ, phải cưới tức phụ có dòng dõi cao mới có thể thêm một phần trợ lực. Chẳng lẽ chúng ta lại để mặc cho các người tính kế mà hủy hoại tiền đồ của hân? Hoặc là người để Lăng ca nhi cưới chính thê xong sau đó mới nâng nữ nhi qua cửa làm thiếp, hoặc là người lĩnh năm mươi lượng bạc xong thì rời đi. Nếu người chọn về sau, vậy thì cầm bạc xong không thể nói hươu nói vượn nữa, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

Tẩu chìm thúc viện, sự cấp tòng quyền: xuất phát từ 《Mạnh Tử》.*

Lúc đó Thuần Vu khôn hỏi Mạnh Tử: “Tẩu chìm, tắc viện chi lấy tay?”

Mạnh Tử trả lời nói: “Tẩu chìm không viện, là sài lang cũng. Nam nữ thụ thụ bất thân, lễ cũng; tẩu chìm viện chi lấy tay giả, quyền cũng.”

Nói trắng ra, chính là cổ lễ thượng cái gọi là “Nam nữ thụ thụ bất thân”, ở trong tình huống đặc thù cũng sẽ có điều châm chước. Chủ em không đi cứu tẩu tẩu, đó là sài lang hành vi, hay là nên đi cứu, sự cấp tòng quyền chính là phạm vi châm chước, chỉ giới hạn trong thân nhân, còn với người ngoài chính là đường sống đều không có.

Ngũ cô thái thái thấy thái độ hai người cường ngạnh như vậy thì biết đã không còn đường xoay chuyển nữa, trong lòng không khỏi oán trách nữ nhi tâm sinh tham niệm, được voi đòi tiên. Đại nãi nãi đã thất thế, đại phòng không có nhi tử, nàng lại được lão phu nhân, đại phu nhân nhìn trúng, gả vào rồi sinh một đứa con, chẳng phải so với vị nãi nãi thất sủng kia càng có thể diện hơn hay sao? Nhưng nàng lại ảo tưởng làm Trần gia tam nãi nãi, khiến cho gả bay trứng vỡ, địa vị so với thiếp đại phòng thấp hơn không nói, còn làm mất niềm vui của lão phu nhân và bà bà.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Về nhà

Nhưng mà bà lại không muốn lãnh năm mươi lượng bạc rồi dẫn nữ nhi trở về.

Ngũ cô cân nhắc thiệt hơn trong lòng, nếu để Phó Dung làm chính thê nhà khác, tự nhiên là phải mất thêm tiền chuẩn bị của hồi môn, nhưng nếu làm thiếp Trần gia, chẳng những của hồi môn có thể giảm bớt, mà sau này còn có thể trợ cấp không ngừng cho nhà mẹ đẻ. Phó gia nương nhờ quyền thế của Trần gia cũng có thể phát triển sinh ý ngày một lớn, tiền lời thu được so với năm mươi lượng bạc kia còn lớn hơn rất nhiều.

Bà thờ dài, làm bộ bất đắc dĩ nói: “Nếu chỉ có mình ta, ta quyết sẽ không để nữ nhi mình phải chịu ủy khuất như vậy. Chỉ là nữ đại bất trung lưu*, Dung tỷ nhi nhà ta nhớ ơn cứu mạng của tam thiếu gia nên đã thề nhất định phải gả cho hân, cho dù làm thiếp cũng không ngại. Lúc này ta nói những lời đó cũng chỉ là xuất phát từ tấm lòng người mẹ, không muốn nữ nhi mình phải chịu ủy khuất mà thôi. Nếu lão phu nhân và tam phu nhân đã nói vậy, ta cũng không thể để hai người khó xử được, thôi thì cứ làm như hai người nói đi vậy.”

**Nữ đại bất trung lưu: con gái lớn rồi không thể giữ lại trong nhà được á.*

Tam phu nhân thấy bà ta trở mặt nhanh như vậy thì trong lòng càng thêm chán ghét, bà thực hi vọng Ngũ cô thái thái sẽ nhận năm mươi lượng bạc kia. Tính tình của Ngũ cô thái thái và tâm cơ của Phó Dung như vậy, khiến bà một chút cũng không muốn dính dáng đến bọn họ.

“Nếu đã vậy thì cứ quyết định như vậy đi.” Thực lòng mà nói thì lão phu nhân cũng không thêm để ý trong phòng tôn tử mình có nhiều hay ít tiểu thiếp.

Ngũ cô thái thái biết chuyện đã đến mức này, Trần gia cũng sẽ không thể giữ hai mẹ con bà ở lại thêm nữa, sớm muộn gì cũng bị hạ nhân Trần gia mời ra ngoài, chỉ bằng bây giờ chính mình cáo từ rồi đi vẫn tốt hơn, cho nên nói: “Chúng ta ra ngoài cũng nhiều ngày, trong nhà còn bận rộn nhiều việc, cũng

không thể ở lại lâu hơn nữa, cho nên sáng mai chúng ta sẽ trở về luôn.”

Lão phu nhân gật đầu: “Cũng được”, sau đó quay đầu phân phó nha hoàn, “Đi lấy chút thổ sản và mười lượng bạc làm phí đi đường cho Ngũ cô thái thái mang về.”

Ngũ cô thái thái vui vẻ hành lễ nói: “Tạ lão phu nhân ban thưởng.” Trong lòng bà ta lại âm thầm cảm thấy may mắn vừa rồi mình đã không chọn năm mươi lượng bạc kia.

Đội Ngũ cô thái thái đi rồi, lão phu nhân mới phân phó ma ma quản sự: “Phái người nhìn thật kỹ viện tử của hai mẹ con nàng ta, trước khi bọn họ về nhà, không được để bọn họ ra ngoài nửa bước.”

Ma ma quản sự biết lão phu nhân làm vậy cũng là sợ hai mẹ con nhà Ngũ cô thái thái lại tính kế gì nữa, chẳng may nàng ta không cam lòng làm thiếp cho Trần Trác Lăng, lại chạy tới phòng của đại thiếu gia tính kế, vậy thì chuyện cười này của Trần gia cũng có thể nháo đến lòng trời lở đất được rồi, cho nên vội vàng đáp: “Lão phu nhân yên tâm, lão nô biết rồi ạ.” Sau đó quay người ra ngoài chọn thêm mấy bà tử đắc lực tới canh chừng cẩn thận sân viện của mẹ con nhà Phó gia.

.....

Ở chỗ này của Tô Ngọc Uyển, nha hoàn còn đang bận rộn thu thập hành lý, đóng gói lễ vật cho thật tốt cho nên cũng không biết chuyện này. Buổi tối không cần đến chỗ của Trần lão phu nhân ăn cơm nên Tô Ngọc Uyển cũng rất vui vẻ, cùng nha hoàn của mình ăn cơm chiều trong viện xong thì đọc sách một chút rồi đi nghỉ tạm.

Sáng hôm sau, Tô Ngọc Uyển rửa mặt chải đầu xong thì tới viện của Trần lão phu nhân thỉnh an, dùng bữa sáng, thuận tiện cáo từ luôn.

Có tấm gương trước mắt của Phó Dung, Trần lão phu nhân nhìn Tô Ngọc Uyển càng thêm thuận mắt, lời kéo tay nàng nói: “Cửu tử phụ người luyện tiết người, lúc sớm thức dậy còn nhắc đi nhắc lại, bảo ta phải giữ người ở lại thêm mấy ngày nữa đó. Nhưng mà nhà người nhiều việc như vậy, ta cũng không tiện giữ lại. Dù sao các người cũng sắp chuyển đến phủ thành rồi, lúc đó chúng ta sẽ có nhiều cơ hội để gặp mặt. Đọc theo đường đi phải cẩn thận một chút, về nhà thu xếp cho thật tốt rồi dọn tới đây nhé.”

“Vâng, nhờ Cửu tử mẫu thay ta đa tạ Cửu tử phụ.” Tô Ngọc Uyển nhún gối hành lễ.

Sau khi hàn huyên một lúc, Tô Ngọc Uyển liền cáo từ trở về khách viện, để bọn nha hoàn mang theo hành lý chuẩn bị ra cửa.

Đại phu nhân, tam phu nhân và hai nữ nhi Trần Hân Nhi, Trần Mật Nhi tiễn nàng đến cửa thùy hoa. Còn mẹ con Ngũ cô thái thái biết Tô Ngọc Uyển sáng nay cũng sẽ trở về, sợ mình ra cửa cùng lúc sẽ khiến người ta so sánh, mất mặt cho nên trước khi dùng bữa sáng đã vội vã cáo từ đi rồi, nhà bọn họ ở trên trấn nhỏ, cách chỗ này cũng chỉ khoảng nửa ngày đường.

Mã chương quầy đã mang theo tiểu nhị chờ ở cổng lớn từ sớm, hất lên xe ngựa đi theo phía sau xe ngựa của Tô Ngọc Uyển rời khỏi Trần phủ, mãi tới khi cách cửa thành chừng nửa dặm mới ngừng lại cáo biệt với nàng: “Cô nương, người kia là Hoàng Hoài An, vẫn chưa từ bỏ ý định, mấy hôm nay vẫn luôn tìm người thuyết phục ta, còn nói nếu ta có thể giúp hắn mua lại được vườn trà, hắn sẽ cho ta ba trăm lượng bạc. Ta tự nhiên sẽ không nhận tiền của hắn, cũng đã nói thẳng với hắn là ta sẽ không bán vườn trà, bảo hắn từ bỏ ý định này đi rồi.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Người cứ tiếp tục chú ý động tĩnh, thái độ hòa hoãn chút. Cường long không áp được địa đầu xà, Hoàng Hoài An kia đã làm ăn buôn bán nhiều đời ở Huy Châu, tự nhiên cũng có chút thế lực, một khi hắn ở sau lưng gây phiền toái cho chúng ta thì sẽ rất phiền phức.”

“Ta biết rồi, cô nương yên tâm.” Mã chương quầy nói.

Tô Ngọc Uyển cười đáp: “Người làm chương quầy nhiều năm như vậy những chuyện này tự nhiên là biết rõ, ta cũng chỉ thuận miệng dặn dò thôi. Người làm việc ta vẫn rất an tâm. Cũng không còn sớm nữa, chúng ta phải trở về đây. Nếu có chuyện gì thì cứ phái người về bẩm báo với ta.”

“Vâng, cô nương lên đường bình an.” Mã chương quầy đứng yên nhìn xe ngựa của Tô Ngọc Uyển biến mất ở cuối đường mới lên xe ngựa, mang theo tiểu nhị trở về tiểu viện của Tô gia ở phủ thành.

Huy Châu cách Hưu Ninh chỉ khoảng trăm dặm**, Tô Ngọc Uyển muốn tiết kiệm thời gian nên buổi trưa cũng không nghỉ ngơi, may mắn trước khi cổng thành Hưu Ninh đóng lại đã kịp lúc qua cửa, về nhà.

**1 dặm = 500m

Người gác cổng nhìn thấy xe ngựa của Tô Ngọc Uyển dừng lại trước cổng thì kinh hí đan xen (kinh ngạc, vui mừng), vừa cho người vào trong thông báo với Ân thị, vừa tiến lên đón: “Cô nương, người đã về rồi.”

Tô Ngọc Uyển xuống ngựa hỏi: “Ở nhà vẫn ổn chứ?”

Người gác cổng cười cười, đang định nói chuyện đã thấy một bóng người lao ra từ bên trong, thiếu niên mặc trường bào màu trắng thanh tú, không phải tam thiếu nhà mình thì còn có thể là ai nữa, cho nên hắn đành ngừng lại không nói.

“Tỷ, tỷ đã về rồi?”

Tô Ngọc Uyển nhìn thấy đôi mắt long lanh của Tô Thế Xương tràn đầy kinh hi và quan tâm thì trong lòng ấm áp, cười nói: “Còn không phải sao? Đi cả một ngày đường, ta mệt muốn chết rồi đây.” Bởi vì tranh thủ thời gian, cho nên xa phu đánh xe rất nhanh, xương cốt cả người nàng đã sắp rơi rụng hết cả rồi.

“Tỷ nhanh vào nhà nghỉ ngơi một lát đã.” Tô Thế Xương vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Tô Ngọc Uyển cũng mặc cho hắn đỡ, vừa đi vừa hỏi: “Nương có khỏe không?”

“Khỏe.” Tô Thế Xương đáp, “Chỉ là rất nhớ tỷ, nếu tỷ còn không về nữa, chắc nương sẽ phải thu thập hành lý lên phủ thành tìm người đó.”

Tô Ngọc Uyển bật cười.

Hai người đi thêm một đoạn đường nữa, xa xa đã thấy Ân thị và Lê ma ma nhón chân nhìn về phía này ở cổng nhị môn.

“Nương”, Tô Ngọc Uyển nhắc váy chạy qua đó.

Ân thị bước lên đón Tô Ngọc Uyển, vừa lôi kéo tay nàng vừa khóc hỏi: “Sao mà đi lâu như vậy? Làm nương lo muốn chết!”

“Có chút chuyện phải làm ạ.” Tô Ngọc Uyển nói, “Cữu tổ phụ và Cữu tổ mẫu cũng muốn giữ con ở lại lâu một chút.”

Ân thị thấy nữ nhi đã về, trên mặt vẫn hồng hào khỏe mạnh như cũ, cũng không gầy đi thì cũng yên tâm, không muốn truy cứu thêm nữa, chỉ hỏi: “Có đói bụng không? Từ lúc gả sai vật báo tin về, ta vẫn luôn kêu phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, đều là những món người thích ăn đó.”

Tô Ngọc Uyển sờ sờ bụng: “Có hơi đói một chút.”

Vì tranh thủ cho kịp giờ nên giữa trưa các nàng cũng không dừng lại ăn cơm, chỉ mua chút điểm tâm, lương khô trên đường ăn tạm, bây giờ nàng đứng là vừa mệt vừa đói.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Bội phục

Tô Ngọc Uyển tiến lên kéo tay áo Lê ma ma làm nũng nói: “Ma ma, ta muốn ăn canh vịt nấu măng chua của người.”

Lê ma ma cười tươi như hoa, từ ái nói: “Được, được, ma ma đi nấu cho người.” Sau đó liền nhắc chân đi về phía phòng bếp hâm canh cho nàng.

Đồ ăn đã sớm nấu xong, vẫn được đầu bếp hâm nóng trên bếp, nên lúc mọi người vào tới chính viện, Ân thị đã kêu hạ nhân dọn thức ăn lên để ba mẹ con dùng cơm.

Tô Ngọc Uyển hỏi: “Thịnh ca nhi đâu? Lên núi rồi à?”

Tô Thế Xương gật đầu: “Hắn không biết tỷ hôm nay sẽ về, đệ mới cho người lên báo cho hắn rồi. Có điều cửa thành đã đóng rồi, chắc phải đến ngày mai hắn mới có thể trở lại được.” Nói xong hắn lại không nhịn được bồi thêm, “Tỷ đi không bao lâu...”

Ân thị lại ngăn hắn lại: “Đệ tỷ tỷ người ăn cơm trước đã, ăn xong rồi nói tiếp.”

Tô Ngọc Uyển biết đệ đệ tuổi nhỏ cho nên cũng không thể giấu diếm được chuyện gì. Nếu như trong nhà có đại sự gì thì lúc nàng vào cửa hắn đã không nhịn được mà nói luôn rồi, mà Ân thị cũng sẽ thấp thỏm lo lắng mới đúng. Nay cả hai người đều bình tĩnh như vậy chứng tỏ cũng không phải chuyện gì lớn cho nên cũng không hỏi gì thêm, chỉ tập trung ăn cơm.

Chỉ một lát sau đã thấy Lê ma ma bưng canh vịt nấu măng chua lên, Tô Ngọc Uyển uống thêm một chén lớn nữa mới buông đũa.

Sau khi ăn cơm xong, đợi hạ nhân lui xuống hết rồi, Tô Thế Xương mới kể lại những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này cho Tô Ngọc Uyển nghe: “Lúc tỷ đi đã dặn dò ta chú ý Lưu ma ma bên người Viên di nương và Mạnh di nương, cho nên ta đã cố ý đem tin tức hai người cấu kết với nhau tiết lộ cho tứ đệ.”

Tô Ngọc Uyển cười vui vẻ, duỗi tay sờ sờ đầu Tô Thế Xương khen: “Đệ càng ngày càng tiến bộ rồi đó.”

Tô Thế Xương quay đầu đi nhưng cũng không tránh khỏi bàn tay Tô Ngọc Uyển, chỉ trừng mắt oán trách: “Tỷ, đệ không phải trẻ con, đừng có sờ đầu của đệ.”

Nhìn khẩu khí và động tác này của hắn, không những Tô Ngọc Uyển mà ngay cả Ân thị và Lê ma ma cũng không nhịn được cười rộ lên.

Tô Thế Xương lại nói tiếp: “Nhị thúc cũng là người thiếu kiên nhẫn, tỳ mới đi được hai ngày, Lư ma ma đã đến đây tìm Mạnh di nương, hai người còn thì thăm to nhỏ một trận. Trưa hôm đó, Mạnh di nương liền đi tản bộ ở phía sau tiểu viện chỗ mấy thợ sao trà đang ở, chắc là muốn thăm dò thật hư. Kết quả là bà ấy vừa đi dạo một hồi thì tứ đệ đã đến tìm đệ, nói hết những hành vi khả nghi của Mạnh di nương, sau đó còn đề nghị trước đừng nên rút dây động rừng, cứ chờ xem bọn họ định làm gì đã rồi mới tính.”

Tô Thế Xương nói tới đây thì không nhịn được mà nhếch miệng cười cười. Tình cảm của hắn với Tô Thế Thịnh xưa nay vẫn rất tốt, hắn trăm triệu lần không muốn nhìn thấy cảnh anh em bất hòa. Nay Tô Thế Thịnh vào lúc mấu chốt vẫn có thể lựa chọn giữ gìn Tô gia mà không phải đứng về phía Mạnh di nương như vậy, hắn còn vui vẻ hơn bất cứ ai.

Tô Ngọc Uyển cũng gật đầu khen: “Thịnh ca nhi làm tốt lắm.” Khen xong nàng lại nhướn mày hỏi: “Thịnh ca nhi cũng không giúp Mạnh di nương cầu tình sao?”

“Có.” Tô Thế Xương thờ dãi nói, “Hắn đã đến cầu đệ, nói nếu Mạnh di nương phạm sai lầm lớn, có thể nể mặt hắn mà tha cho bà ấy một con đường sống hay không? Đưa đến thôn trang hay vào tu miếu gì cũng được, hắn sẽ không có ý kiến.”

Nói tới đây, hắn có chút lo sợ nhìn về phía Tô Ngọc Uyển nói: “Tỷ, đệ nhất thời mềm lòng cho nên đã đồng ý rồi.”

Tô Ngọc Uyển cũng không trách hắn, ngược lại còn vui vẻ khen: “Đệ làm rất đúng. Mạnh di nương đúng là rất đáng giận, nhưng mà cũng không thể vì đánh chuột mà làm vỡ bình ngọc được. Lây mạng của bà ấy đối với chúng ta cũng không có lợi, nhưng tha cho bà ta thì Thịnh ca nhi lại có thể đồng lòng với chúng ta. Bút mua bán này, phải nên làm như đệ mới là lựa chọn tốt nhất.”

Thấy tỳ tỳ cũng đồng ý với cách làm của mình, Tô Thế Xương rốt cuộc cũng có thể an tâm, trên mặt lộ ra tươi cười, nói tiếp: “Chúng ta liền quyết định bắt động thanh sắc theo dõi bọn họ. Mạnh di nương và Lư ma ma quan sát tiểu viện kia mấy ngày, thấy chúng ta canh phòng cũng không nghiêm ngặt, ngoại trừ hai thủ vệ, cách hai ngày lại mang nguyên liệu nấu ăn tới ra thì hầu như không có chú ý tới nữa. Cho nên buổi tối ngày thứ sáu sau khi tỳ đi đã có một đám người leo tường vào, muốn bắt mấy người trong viện đi. Đệ và Thịnh ca nhi đã có chuẩn bị từ trước, mai phục rất nhiều hộ vệ ở trong viện, chỉ đợi bọn họ xông vào liền hốt trọn cả mẻ.”

Tô Thế Xương bội phục nhìn Tô Ngọc Uyển: “Tỷ, nếu không phải tỷ đã có tính toán trước, bọn đệ nhất định đã báo quan, đem chuyện này nháo đến toàn thành đều biết. Cũng may trước khi đi tỷ đã đem người rút hết, còn sắp sẵn mưu kế. Sau khi bọn đệ bắt được người đã thăm vấn suốt đêm, còn nói sẽ báo quan. Nhị thúc không nhịn được lo lắng đã đến đây cầu xin chúng ta, cuối cùng cò kè mặc cả, bồi thường cho chúng ta một ngàn lượng bạc, cũng cam kết sau này sẽ không làm chuyện xấu nữa, bọn đệ mới đem người trả lại cho hắn.”

Hắn móc trong ngực ra một chồng giấy, đưa cho Tô Ngọc Uyển: “Đệ đã làm theo lời dặn của tỷ, bắt mấy người đó in dấu tay lên lời khai xong mới giao người cho nhị thúc.”

Tô Ngọc Uyển đón lấy xấp giấy nhìn qua một lượt, nhìn thấy từng hàng lời khai rõ ràng ngay ngắn trên giấy là chữ của Tô Thế Thịnh, dấu vân tay cũng được in rất chính tề thì mỉm cười khen: “Các đệ làm rất tốt.”

Được tỳ tỳ tán dương, tâm tình của Tô Thế Xương vô cùng kích động, hai mắt lấp lánh như sao trời, đỏ mặt, xua xua tay, khiêm tốn nói: “Đều là tỳ suy nghĩ cẩn thận rồi bày mưu tính kế mới được như vậy. Nếu không, chỉ sợ đệ và Thịnh ca nhi đã gây ra sai lầm rồi.”

Nghĩ tới đây hắn liền có chút sợ hãi. Nếu không phải Tô Ngọc Uyển trước khi đi vẫn luôn căn dặn, hắn và Thịnh ca nhi đang lúc nhiệt huyết sôi trào nhất định sẽ đem chuyện này nháo lên quan phủ. Đến lúc đó những người vẫn đang nhìn chằm chằm vào bí phương nhà hắn trong thành đều sẽ biết những thợ sao trà kia đều không có ở trong hậu viện Tô gia, từ đó nhất định sẽ lung sục khắp nơi, nhóm thợ này liền không thể giấu thêm được nữa.

Nhưng bây giờ sự tình được khống chế trong một phạm vi nhỏ, thật giả trong nhà thế nào người ngoài cũng không thể nào biết được, quyền quản gia cuối cùng cũng có thể bình an giao trở lại cho Tô Ngọc Uyển. Cả hắn và Tô Thế Thịnh đều có thể thở phào một hơi, đồng thời cũng càng thêm bội phục tỳ tỳ nhà mình, tự nhủ bản thân phải cố gắng phấn đấu cho bằng tỳ ấy.

“Tình huống trong thành thế nào?” Tô Ngọc Uyển định để ngày mai tới trà sạn mới hỏi thăm nhưng thấy Tô Thế Xương đã có thể xử lý chuyện nhà gọn gàng, ngăn nắp như vậy thì cũng không xem hắn như trẻ con nữa, trực tiếp hỏi thăm tình hình luôn.

“Mọi người đều cố kỵ Cửu tổ phụ cho nên cũng chưa dám vọng động. Có điều buổi tối cũng có mấy nhà đến sân viện nhà chúng ta “đi dạo”, không biết là muốn trộm đồ hay là muốn điều tra thử một chút bí phương, và nhóm thợ sao trà nhà chúng ta nữa. Chỉ là bọn họ vừa định leo tường vào đã bị hộ viện phát hiện. Người kia thấy tình huống không ổn đã nhanh chóng trốn mất.” Tô Thế Xương có chút tiếc nuối nói.

Trước khi Tô Ngọc Uyển rời đi, bởi vì lo lắng trong nhà sẽ xảy ra chuyện cho nên đã cố ý dặn dò hộ viện tăng cường tuần tra ngày đêm, gia tăng phòng bị, cũng hứa hẹn nếu mấy ngày nàng ra ngoài trong nhà không xảy ra chuyện gì lớn thì sẽ thưởng cho mỗi người năm lượng bạc, phò đầu lĩnh tám lượng, riêng đầu lĩnh hộ viện sẽ được mười lượng. Cho nên bọn họ đều tận lực mà làm.

“Chắc là tới thăm dò thật giả thôi, nếu đã không có chuyện gì, vậy thì cũng không cần quản hắn.” Tô Ngọc Uyển nói.

Thấy trong nhà cũng không có chuyện gì lớn, tất cả mọi chuyện vẫn nằm trong phạm vi dự đoán của mình thì Tô Ngọc Uyển cũng an tâm, chỉ nói chút chuyện ở phủ thành với Ân thị và Tô Thế Xương xong thì trở về sân viện của mình, rửa mặt tắm gội xong liền đi ngủ.

Ngày thứ hai nàng vừa mới thức dậy, còn chưa kịp chải đầu vấn tóc đã nghe thấy tiếng của Tô Thế Thịnh ở bên ngoài. Tô Ngọc Uyển để Lạp Xuân búi tóc đơn giản cho mình xong thì ra ngoài, thấy Tô Thế Thịnh đang đứng nói chuyện với Tô Thế Xương ở trong sân, chắc hẳn sáng nay lúc cửa thành vừa

mở thì hán đã trở lại rồi.

Nàng mỉm cười gọi một tiếng: “Thịnh ca nhi đã về rồi đây à?”

“Tỷ tỷ.” Tô Thế Thịnh hai mắt sáng ngời, bước vội vài bước về phía trước, đến trước mặt Tô Ngọc Uyển thì bỗng nhiên quỳ xuống.

“Mau đứng lên.” Tô Ngọc Uyển tự mình tiến lên dìu hán, thấp giọng nói: “Vào nhà rồi nói.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chịu thua

Tô Thế Thịnh đứng lên, đi theo Tô Ngọc Uyển vào phòng khách. Tô Thế Xương cũng vào theo.

“Tỷ...” Vừa vào trong phòng, Tô Thế Thịnh lại quỳ xuống, hồ thẹn nói, “Đề xin lỗi mọi người...” Hán hồ thẹn vì Mạnh di nương ăn cây táo rào cây sung, cũng hồ thẹn vì chính mình còn cầu tình cho bà ấy, trên mặt đỏ bừng, ấp úng một lúc cũng không nói được nên lời.

“Đệ đệ ngoan, đệ có thể không bao che di nương mà suy nghĩ cho cả nhà như vậy, ta đã rất an ủi rồi.” Tô Ngọc Uyển nâng hán dậy, để hán ngồi xuống ghế xong mới nói tiếp, “Chỗ Mạnh di nương, đệ cứ yên tâm, ta sẽ không bạc đãi bà ấy. Thôn trang ngoài thành của chúng ta cũng có mấy tiểu viện, vụ xuân năm ngoái ta cũng đã ở đó mấy ngày, cũng coi như sạch sẽ thoáng mát, ta sẽ để Mạnh di nương mang theo cả tiểu nha hoàn đến đó dưỡng bệnh, lúc người qua lại trên núi đều sẽ đi ngang qua chỗ đó, có thể thường xuyên vào thăm.”

“Thật, thật ạ?” Tô Thế Thịnh ngẩng đầu lên.

Tô Ngọc Uyển gật đầu.

Sau khi Mạnh di nương bị bắt vẫn luôn bị cấm túc trong viện của bà ta. Tô Thế Xương muốn chờ tỷ tỷ về xử lý, nhưng Tô Ngọc Uyển cũng biết, tuy Mạnh di nương đáng giận, nhưng dù sao bà ấy vẫn là người sinh ra Tô Thế Thịnh. Chuyện lần này, Tô Thế Thịnh bởi vì lựa chọn đứng về phía bọn họ mà không che giấu cho di nương của mình, trong lòng hán sẽ không khỏi sinh ra áy náy với bà ấy. Nếu nàng có thể an bài thỏa đáng cho bà ta, Tô Thế Thịnh sẽ càng thêm cảm kích hai tỷ đệ nàng. Mạnh di nương bé nhỏ không đáng kể, nhưng Tô Thế Thịnh với bọn họ mà nói lại rất quan trọng. Chỉ phạt nhẹ Mạnh di nương để đổi lấy cảm kích và biết ơn của Tô Thế Thịnh chính là một cuộc mua bán có lời rồi.

Còn Mạnh di nương, chỉ sợ phải đợi đến lúc Thịnh ca nhi thành thân, phân gia xong mới có thể đón trở về. Mấy năm nay đều phải ở lại thôn trang, cho dù bà ta có dã tâm hay thủ đoạn thế nào đi chăng nữa cũng không thể nhảy nhót được gì.

Ngay buổi sáng hôm đó, Mạnh di nương đã được tiễn đến thôn trang, trước khi đi bà ta còn muốn đến cầu Ân thị nhưng Tô Ngọc Uyển căn bản không thèm để ý, trực tiếp đem người ra cửa. Tô Thế Thịnh tự mình đưa đi, trên đường vẫn không ngừng khuyên bà ta đừng nên sinh sự nữa. Mạnh di nương thấy nhi tử bảo vệ Tô Ngọc Uyển và Tô Thế Xương, lại không lý giải cho khổ tâm của mình thì cũng chết tâm, không lăn lộn thêm gì nữa, thành thật đến thôn trang dưỡng bệnh.

Ngoài trừ Tổ Hinh, còn có một bà tử cường tráng đi cùng với bà ta nữa. Tổ Hinh nhìn thì có chút nhu nhược nhưng cũng biết chút quyền cước, bà tử kia lại có sức lực, có hai người nhìn chăm chăm, Mạnh di nương có muốn lăn lộn cũng không thể làm được chuyện gì nên hồn.

Còn Lưu bà tử, lúc Tô Trường Đình cho người leo vào tiểu viện, Tô Thế Xương đã cho người bắt lại luôn rồi. Sau khi thăm vấn, thấy bà ta cũng chỉ là kẻ ham tài, được nhị phòng hứa hẹn cho chỗ tốt mới thông đồng với bên ngoài làm nội ứng, không liên quan gì đến mẹ con Viên di nương, thì Tô Thế Xương đã nhốt bà ta vào kho củi, chờ Tô Ngọc Uyển về xử lý.

Sau khi Tô Ngọc Uyển trở về, tự mình thăm vấn xong vẫn cho người nhốt bà ta lại, rồi đem người nhà của bà ta đến làm việc ở một thôn trang khác.

Có Lưu bà tử làm chứng, trong tay còn có lời khai đã đóng dấu kí tên, Tô Ngọc Uyển căn bản cũng không sợ nhị phòng lại giờ trò phía sau nữa.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tô Ngọc Uyển liền đến nhị phòng thỉnh an Tô lão phu nhân. Thái độ của Tô lão phu nhân rất tốt, hỏi Tô Ngọc Uyển: “Cửu tổ phụ và Cửu tổ mẫu người có khỏe không?”

“Vẫn khỏe ạ.” Tô Ngọc Uyển cũng không nhắc gì đến chuyện của Tô Trường Đình, cười khanh khách nói, “Cửu tổ phụ mỗi ngày đều bận rộn trong nha môn mãi đến khi trời tối mới có thể trở về. Tinh thần Cửu tổ mẫu cũng rất tốt, lão nhân gia bà mỗi ngày sau khi ăn cơm xong đều sẽ đi bộ dọc theo hoa viên non nửa canh giờ để tiêu thực, mặc dù đã sáu mươi nhưng nhìn qua cũng chỉ như năm mươi thôi, thân thể vẫn rất khỏe mạnh ạ.”

Tô lão phu nhân ngần ấy năm vẫn luôn bị Trần gia đè nặng, cho nên cũng không dám đối xử quá mức với Tô Trường Thanh và Ân thị, một là sợ Tô lão thái gia, hai cũng là vì quan uy của Trần lão thái gia. Sau đó Tô lão thái gia và Tô Trường Thanh lần lượt mất đi, bà lại bị Tô Ngọc Uyển đè nặng, không

dám trắng trợn giúp con thứ hai cường đoạt gia sản của đại phòng và bí phương, cũng bởi vì Trần lão thái gia. Cho nên trong lòng bà ta lúc này chỉ hận Trần lão thái gia và Trần lão phu nhân chết sớm một chút mới tốt.

Bây giờ nghe được hai người thân thể vẫn luôn mạnh khỏe, thậm chí còn tốt hơn cả bà ta thì trong lòng huyệt hẫng nhưng cũng không dám để lộ, cười thật chân thành nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ngày lễ, ngày tết, nếu người có nhờ người đưa quà cho bọn họ thì cũng thay ta hỏi thăm một tiếng.”

“Vâng.” Tô Ngọc Uyển kính cẩn đáp.

Nhìn Tô Ngọc Uyển tươi cười như vậy, Ngụy thị ở một bên hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai vợ chồng bà ta cứ tưởng sau khi Tô Ngọc Uyển đi rồi, đại phòng liền không có ai chống đỡ nữa, muốn mình tranh ám đấu gì còn không phải do bọn họ quyết định hay sao? Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh tuy là nam hài tử, nhưng dù sao cũng còn nhỏ, từ bé lại chỉ biết đến trường đọc sách, suy nghĩ đơn thuần, căn bản không đáng để lo. Nào ngờ bọn họ vừa mới có động tĩnh đã rơi ngay vào trong bẫy của đại phòng, đưa nhược điểm của mình cho Tô Thế Xương, không thể không bồi thường một ngàn lượng bạc chuộc người trở về.

Bà ta còn muốn thông qua Ân thị tạo áp lực cho Tô Thế Xương, ai biết Ân thị trúng tà gì lại giả bệnh không tới thỉnh an Tô lão phu nhân nữa. Đương lúc bà đánh cờ hiệu đi thăm bệnh để xúi giục cáo trạng trước mặt Ân thị thì Ân thị lại giả vờ cảm điếc, cho dù bà có nói thế nào cũng không thông, còn bị Lê ma ma chặn họng rất nhiều lần. Nhược điểm nằm trên tay người ta, bà cũng không dám trở mặt với Ân thị và Lê ma ma. Nghẹn khuất như thế này, cả đời này của bà ta cũng chưa từng nếm qua.

Tô Ngọc Uyển dư quang nhìn thấy biểu tình của Ngụy thị thì quay đầu, nhíu mày hỏi: “Nhị thẩm có ý kiến gì với ta sao? Sao lại có biểu tình như vậy?”

Tô lão phu nhân cũng quay đầu nhìn bà ta. Tần thị không khỏi lộ ra trào phúng.

Đám người Tô Trường Đình và Ngụy thị làm những chuyện mờ ám như vậy đương nhiên là không dám nói với Tô lão phu nhân, nếu như nói rồi chỉ sợ cũng chỉ có thể ăn mắng mà không thu được lợi ích gì.

Thấy Tô Ngọc Uyển châm chọc mình trước mặt mọi người như vậy thì Ngụy thị hận đến nghiến răng, nhưng lại không thể không nuốt xuống, trên mặt lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: “Ta ăn phải chút đồ hỏng cho nên đau bụng khó chịu.” Sau đó nói với Tô lão phu nhân “Nương, con cáo lui trước.”

Tô lão phu nhân xua xua tay: “Đi nhanh đi.” Thấy Ngụy thị vội vàng phải đi còn dặn thêm một câu, “Nếu không ổn thì tìm đại phu xem một chút.”

“Vâng, đa tạ nương.” Ngụy thị cười cười ứng, có chút vận vẹo nhìn Tô Ngọc Uyển một cái, đỡ tay nha hoàn ra ngoài.

“Tổ mẫu nghi ngại đi, cháu gái cũng xin cáo lui.” Tô Ngọc Uyển cũng không muốn ở đây thêm nữa, đứng lên cáo từ.

Tô lão phu nhân và đại phòng xưa nay vẫn luôn không nhìn nhau vừa mắt, cho nên trước giờ cũng không giữ các nàng lại ăn cơm sáng, bây giờ cũng không ngoại lệ, chỉ nói với Tô Ngọc Uyển: “Đi đi, thân thể của nương người không khỏe, người chú ý một chút.”

Sáng hôm nay Ân thị vẫn giả bệnh như cũ, chỉ có một mình Tô Ngọc Uyển tới thỉnh an.

“Vâng.” Tô Ngọc Uyển lui ra ngoài.

“Nương, ta cũng về đây.” Tần thị cũng nhân cơ hội này đứng lên.

Đối lập với Ngụy thị, Tô lão phu nhân lại không thích Tần thị, cho nên vẫy vẫy tay, lạnh lùng nói: “Đi đi, đều đi đi.” Lại thở dài, “Ai, người già rồi, chính là chọc người ghét.”

Tô lão phu nhân trước nay đều như vậy, trước kia nếu tức giận đại phòng lại không dám tìm đại phòng gây phiền toái thì sẽ giận chó đánh mèo lên người khác. Nhà mẹ đẻ của Ngụy thị lợi hại, miệng bà ta lại ngọt, cho nên Tô lão phu nhân cũng không đành lòng trút giận lên bà ta, thường thường đều sẽ trút hết lên người Tần thị. Ai bảo nhà mẹ đẻ Tần thị địa vị thấp, lại còn sinh được hai nữ nhi, ngay cả một nhi tử cũng không có chứ.

Tần thị cũng không để bụng, ra cửa xong thì đi nhanh vài bước, đuổi kịp Tô Ngọc Uyển bên ngoài cửa viện.

“Uyển tỷ nhi, đợi một chút.”

Tô Ngọc Uyển nghi hoặc quay đầu, dừng bước lại.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: An bài 1

Tần thị đến gần nàng, nghiêm túc nói: “Uyển tỷ nhĩ, ta biết các người không thích lão phu nhân và nhị phòng, tam phòng. Ta chỉ muốn nói, nhị phòng là nhị phòng, tam phòng là tam phòng. Hai vợ chồng chúng ta cũng không mơ ước gia sản và bí phương nhà các người, cũng chưa từng hại các người bao giờ. Hi vọng các người sẽ không đem tam phòng chúng ta xếp chung vào với lão phu nhân và nhị phòng. Chúng ta cũng không hi vọng người sẽ xem chúng ta như thân thích gì, chỉ cầu người đừng đem cừu hận của nhị phòng tiện thể trút lên người chúng ta mà thôi.”

Bà nói xong thì gật đầu một cái nói: “Ta đuổi theo người cũng chỉ để nói lời này thôi.” Sau đó cũng không đợi Tô Ngọc Uyển đáp lời đã xoay người rời khỏi.

Tô Ngọc Uyển nhìn theo bóng dáng của Tần thị, khẽ cười nói với Lập Xuân: “Bà ấy cũng thật thông minh.”

Nàng rời phủ đi lâu như vậy, người Tô gia chắc hẳn cũng có rất nhiều suy đoán. Nhiều nhất có lẽ đều cho là Trần lão thái gia và Trần lão phu nhân thích nàng, cho nên mới giữ nàng ở lại trong phủ lâu như vậy.

Bởi vậy mà mấy người Tô lão phu nhân, Tô Trường Đình, Tô Trường Phong đều có chút lo lắng, sợ hãi nàng sẽ dựa vào Trần gia tới trả thù bọn họ. Tần thị trong mắt Tô Ngọc Uyển cũng coi như là người thông minh, chính trực, ít nhất bà ta và Tô Trường Phong cũng không nghĩ tới việc chiếm đoạt tài sản của người khác, càng không có tâm đi hại người. Bất đồng hoàn toàn với Ngụy thị và Tô Trường Đình. Nếu nàng muốn trả thù, cho dù Tần thị không nói, nàng cũng sẽ không tính toán gì với tam phòng.

Mà Tần thị có thể công khai nói những lời này với nàng chứng tỏ cũng đã thăm dò tính tình của nàng, biết mình có thể thân nhiên tương đãi thì nàng nhất định sẽ không làm liên lụy tới tam phòng.

.....

Sau khi thình an Tô lão phu nhân xong, Tô Ngọc Uyển liền trở về viện của Ân thị, chuẩn bị bồi mẩu thân dùng bữa sáng. Còn chỗ nhị phòng, tam phòng nàng cũng không có ý định đi, chỉ cho hạ nhân mang theo lễ vật phủ thành qua đó là được. Sau khi xé rách mặt cũng có chỗ tốt, không cần phải giả mù sa mưa mà diễn nữa.

Lúc Tô Ngọc Uyển đến chỗ Ân thị, Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh đã có mặt ở đó. Bốn mẹ con vui vẻ cùng nhau ăn sáng.

Ăn cơm xong, Tô Ngọc Uyển cho hạ nhân lui ra hết, chỉ để lại Lập Xuân và Lê ma ma trong phòng, Cốc Vũ và Tiết Sương thì đứng canh ở cửa xong mới mở miệng nói: “Nương, Xương ca nhĩ, Thịnh ca nhĩ, lần này đi phủ thành, ta đã mua được một số vườn trà ở Truân Khê và phụ cận Huy Châu. Ta định để cả nhà chuyển tới phủ thành sống.”

Ân thị chấn động: “Dọn đến phủ thành? Uyển tỷ nhĩ, người không phải phát sốt nên nói sáng đó chứ?”

Tô Thế Thịnh cũng có chút giật mình, chỉ có Tô Thế Xương hơi nhú mày, suy nghĩ sâu xa.

Tô Ngọc Uyển đối với phản ứng này của đệ đệ thì có chút ngoài ý muốn, trong lòng cũng âm thầm chờ mong, cười cười hỏi: “Xương ca nhĩ, nhìn bộ dạng này của đệ, hình như cũng không có ngoài ý muốn. Chẳng lẽ đệ đã sớm biết ta sẽ quyết định như vậy?”

Tô Thế Xương lắc đầu rồi lại gật đầu: “Tỷ không nói thì đệ làm sao mà biết được chứ? Bất quá trong khoảng thời gian tỷ ra ngoài, đệ vẫn luôn suy nghĩ, hoàn cảnh của chúng ta bây giờ có chút giống như cây to đón gió, chẳng qua mọi người còn đang kiêng kỵ Cửu tổ phụ và nhóm đối thủ cho nên chưa dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi. Nhưng thời gian lâu rồi, tất sẽ động khởi tâm tư khác, dù sao tiền tài cũng động lòng người, bọn họ nhất định sẽ không cam lòng. Trừ phi tỷ đáp ứng hôn sự với người có quyền thế nhất trong thành. Nhưng mà tỷ không cần thiết phải vì trong nhà mà hy sinh hạnh phúc của mình, ta cũng sẽ không để tỷ phải làm như vậy.”

Tô Thế Xương còn một tháng nữa mới tròn mười hai tuổi, vẫn là một cậu bé còn chưa trở mã, dáng người thon gầy, thanh âm vẫn còn mang theo chút trẻ con, trên mặt vẫn còn rất non nớt, nhưng lời nói ra lại thành thực lão luyện, suy nghĩ cũng vô cùng cận kề chu đáo, khiến Tô Ngọc Uyển không nhận được mà cay cay sống mũi.

Trẻ con nhà nghèo sớm đương gia. Tuy Tô gia không nghèo, nhưng phụ thân mất sớm, trong nhà không có nam nhân chống đỡ, đã ép đích tử như Tô Thế Xương buộc phải nhanh chóng trưởng thành lên.

“Cho nên...” Tô Thế Xương nói tiếp, “Trong khoảng thời gian này đệ đã nghĩ tới nghĩ lui rất nhiều lần, nếu không phải còn bận tâm chuyển đến nơi khác sẽ không chế được trà Tùng La nữa, chúng ta chuyển đến Huy Châu cũng xem như là một biện pháp tốt. Sau khi tới phủ thành, có Cửu tổ phụ che chở, hẳn là những người này sẽ không dám đánh chủ ý gì lên người chúng ta nữa. Có điều...” Hắn nói tới đây bỗng dừng hai mắt sáng lên, kinh hi nhìn Tô Ngọc Uyển: “Tỷ, nếu tỷ đã mua vườn trà ở bên kia, có phải là đã thử qua, lá trà bên kia cũng có thể chế thành trà Tùng La được có phải hay không?”

Tô Ngọc Uyển thấy đệ đệ thông minh như vậy thì rất vui vẻ, cười gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Thật? Thật không?” Tô Thế Xương không dám tin hỏi lại.

“Thật.” Tô Ngọc Uyển nói, “Hơn nữa bởi vì lá trà bên đó hương vị không tốt cho nên vườn trà cũng không đắt, ta không những mua được một mảng vườn trà rất lớn, còn mua một ít núi hoang, chuẩn bị khai phá để trồng trà nữa đó.”

“Vậy thì tốt quá.” Tô Thế Xương cao hứng reo lên.

Tô Thế Thịnh bởi vì trong khoảng thời gian này vẫn luôn đau khổ, rối rắm chuyện của Mạnh di nương cho nên ngoại trừ việc quản lý vườn trà ra thì cũng

không dễ tâm suy nghĩ căn kế chuyện trong nhà. Hơn nữa trong tiềm thức của hắn cũng không đem gia nghiệp này xem như của mình, cho nên cũng không nhọc lòng lo lắng. Bây giờ nghe thấy Tô Thế Xương suy nghĩ sâu xa như vậy, mà ca ca cũng chỉ hơn mình có nửa tuổi thì trong lòng càng thêm hồ thẹn, cúi đầu xuống thấp không lên tiếng.

Tô Ngọc Uyển còn tưởng hắn luyện tiếu Mạnh di nương cho nên vội vàng an ủi: “Thịnh ca nhi, tỷ hi vọng đệ có thể đi cùng chúng ta tới phủ thành, chúng ta là người một nhà, tự nhiên là phải ở cùng nhau mới tốt. Nhưng nếu người không nỡ rời xa Mạnh di nương, muốn ở lại bồi bà ấy thì cũng không sao cả. Đến lúc đó tỷ sẽ để lại mấy người đày đọa cho đệ, tỷ và Xương ca nhi cũng sẽ thường xuyên trở về xử lý vườn trà và trà sạn bên này. Dù sao nơi này cũng là căn cơ của chúng ta, không thể bỏ mặc như vậy được.”

Nàng nói những lời này cũng chính là ý ở ngoài lời nói với Tô Thế Thịnh, chi dù hắn có quyết định lưu lại Hưu Ninh thành thì nàng và Tô Thế Xương cũng sẽ không giao lại toàn bộ gia nghiệp ở đây cho hắn.

Nơi này là sản nghiệp của tổ tiên, cũng là tâm huyết cả đời của Tô Trường Thanh, Tô Thế Xương là đích trưởng tử, cho dù bên ngoài có thể mở mang vườn trà tới đâu đi chăng nữa, cũng không thể từ bỏ phần tổ nghiệp này được, đó là tội bất kính. Lui một bước mà nói, sau này có muốn chiếu cố Tô Thế Thịnh mà cho hắn phần gia nghiệp này thì cũng không phải là bây giờ.

Nếu để Tô Thế Thịnh lưu lại chỗ này, phụ trách xử lý sản nghiệp ở đây, lâu dần sẽ không tránh khỏi sinh ra dị tâm, cảm thấy gia nghiệp này đều là của hắn, nếu Tô Thế Xương đã phiêu bạt bên ngoài, còn trở về phân chia sản nghiệp chính là mơ ước tài sản của hắn.

Tô Ngọc Uyển nhất định không thể để cho suy nghĩ này có cơ hội nhen nhóm trong lòng Tô Thế Thịnh.

Tô Thế Thịnh lại không nghĩ nhiều như vậy, suy nghĩ của hắn đã bị mấy chữ “Không nỡ rời xa Mạnh di nương” chiếm cứ hết rồi. Hắn vẫn còn nhỏ, Ân thị cũng có nhi tử thân sinh, tâm địa lại thiện lương cho nên cũng không cảm can hắn thân cận với Mạnh di nương. Giữa hắn và Mạnh di nương cũng có tình cảm mẹ con, quyến luyến không muốn rời xa giống như người bình thường vậy. Tuy Mạnh di nương bị đưa đến thôn trang, nhưng hắn vẫn có thể thường xuyên qua lại thăm bà, trong lòng tuy có khổ nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Nhưng mà lần này, nếu hắn theo mẹ cả đến phủ thành, chỉ sợ cũng phải nửa năm mới có thể trở về thăm hỏi mẹ ruột của mình được.

Nhưng mà không đi theo mẹ cả, tỷ, huynh đến đó, một mình hắn ở lại chỗ này, đối mặt với dã tâm và thân phận của lão phu nhân và Tô Trường Đình, hắn lại có chút khiếp đảm.

Còn nữa, hắn cũng không bỏ được huynh trưởng vẫn luôn đối đãi với hắn như ruột thịt và tỷ tỷ thông minh cơ trí mà hắn vẫn luôn sùng bái kia.

Ai, thật là khó xử mà!

“Tỷ, đệ, đệ...” Hắn khó xử nửa ngày vẫn không thể quyết định được, đành đưa mắt cầu cứu Tô Thế Xương.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: An bài 2

Hai anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn nên tâm ý tương thông. Tô Thế Xương rất nhanh đã hiểu được ý của Tô Thế Thịnh, quay đầu nói với Tô Ngọc Uyển: “Tỷ, không phải tỷ cũng mua vườn trà ở phụ cận Huy Châu sao? Hay là chúng ta cũng mang Mạnh di nương theo, rồi an trí bà ấy ở lại thôn trang là được.”

Tô Thế Thịnh không nghĩ tới chuyện này, lúc này nghe được Tô Thế Xương nói như vậy thì hai mắt sáng lên, vô cùng chờ mong mà nhìn về phía Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển cũng rất hi vọng Tô Thế Thịnh có theo cả nhà đến phủ thành. Cảm tình cần phải thường xuyên bồi dưỡng mới tốt, nếu bây giờ không mang theo Tô Thế Thịnh đi cùng mà để hắn ở lại đây, không nói Ân thị sẽ bị người ta nói ra nói vào là mẹ cả không độ lượng, mà ngay cả thanh danh của nàng và Xương ca nhi cũng không tốt được đến đâu. Lâu dần tình cảm của Tô Thế Thịnh với bọn họ cũng sẽ phai nhạt, nếu người có tâm lại thường xuyên ở bên xúi giục, Tô Thế Thịnh rất có khả năng sẽ nảy sinh mâu thuẫn, thậm chí là làm chuyện có lỗi với đại phòng.

Còn Mạnh di nương trong mắt Tô Ngọc Uyển cũng chỉ là người râu ria, nàng đã có thể vì Tô Thế Thịnh mà tha cho bà ta một lần, tự nhiên cũng có thể vì Tô Thế Thịnh mà mang bà ta đi phủ thành thêm lần nữa.

“Được, chủ ý này không tệ.” Nàng cười nói.

“Thật à?” Tô Thế Thịnh vui mừng đến mức chân tay luống cuống, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng xong thì bất ngờ đến trước mặt Tô Ngọc Uyển, quỳ xuống, nức nở nói: “Cảm ơn tỷ tỷ.”

“Ai, Thịnh ca nhi, người làm gì thế? Nhanh đứng lên.” Tô Ngọc Uyển vội vàng nâng hắn dậy.

Nước mắt Tô Thế Thịnh đã rơi xuống vạt áo, hần hơi quay đầu đi, dùng tay áo lau nước mắt. Tô Ngọc Uyển cũng không nói gì, chỉ vỗ vỗ vai hần.

Sau khi trấn an Tô Thế Thịnh xong, Ân thị từ nãy đến giờ vẫn yên lặng ở một bên hơi yếu ớt nói: “Uyển tỷ nhi, ta có thể không đi không?”

Cũng không phải Ân thị luyến tiếc cha mẹ. Phụ thân bà sau khi bà xuất giá không lâu đã qua đời rồi, đến lúc bà sinh Tô Thế Xương, mẫu thân cũng nói gót theo chồng, buông tay từ bỏ thế gian. Nhà mẹ đẻ của Ân thị chỉ còn lại một ca ca và một đệ đệ. Ca ca Ân thị là người đọc sách, bây giờ đang là tiên sinh dạy học ở trường tư thực, cuộc sống cũng không có gì trở ngại. Đệ đệ thì cùng với thê tử mở quán ăn, mỗi ngày đều trôi qua rất tốt. Hai người tuy không phải là người đại phú đại quý gì nhưng cũng có chút của ăn của để, không cần Ân thị phải lo lắng.

Ân thị không muốn đi xa một là do sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ, thứ nữa cũng là không muốn cách vong phu quá xa.

Phải rời khỏi nơi mình đã sống mấy chục năm đến một nơi hoàn toàn xa lạ, còn phải tìm cách lấy lòng nữ quyến Trần gia, chỉ nghĩ thôi Ân thị đã có chút bất an rồi.

“Nương, nếu ở lại chỗ này, chúng ta sẽ rất nguy hiểm.” Tô Ngọc Uyển kiên nhẫn giải thích cho mẫu thân, “Bây giờ mọi người đều nhìn chằm chằm vào bí phương nhà chúng ta, nếu không đi, chỉ sợ sẽ bị người ta cắn nuốt tới xương cốt cũng chẳng còn nữa mất.”

Lời của Tô Thế Xương nói lúc này Ân thị cũng hiểu rất rõ. Lê ma ma biết Tô Ngọc Uyển có ý định chuyển nhà nên cũng thường xuyên phân tích tình hình ở Huru Ninh cho bà nghe, tình cảm của đại phòng hôm nay thế nào, Ân thị cũng không phải là không biết, chẳng qua bà chỉ cảm thấy bất an mà thôi.

“Ở phủ thành chúng ta có hai tiểu viện, Trần lão phu nhân và đại phu nhân, tam phu nhân cũng là người hiền lành. Nếu nương cảm thấy hợp ý thì có thể lui tới với bọn họ nhiều chút; nếu không hợp thì cứ nói mình thân thể không tốt, không nên ra cửa, chỉ cần ở nhà là được, chỗ nào cũng không cần đi. Dù sao nương cũng không ra cửa, nhà hoàn bà từ ở đây cũng đều đi theo, cuộc sống mỗi ngày chẳng phải vẫn y như cũ hay sao?” Tô Ngọc Uyển trấn an bà, “Lại nói nếu người thật sự không thích nghỉ được thì cũng có thể về lại mà, cũng đâu nhất thiết phải ngại người ở đó mới được.”

“Nhưng người nói nơi này nguy hiểm! Thôi, vẫn cứ đi phủ thành đi.”

Tô Ngọc Uyển nói còn có thể trở về, Ân thị lại có bất an khác. Lý do thoái thác của Tô Ngọc Uyển và Tô Thế Xương lúc này khiến bà có cảm giác chỗ này lại giống như đám rỗng hang hổ, một chút cũng không dám ngại người thêm nữa, liên tục nói, “Thôi, thôi, thôi, cứ đi phủ thành đi. Dù sao ta cũng không ra khỏi cửa, ở chỗ nào cũng giống nhau.”

Tô Ngọc Uyển không khỏi nở nụ cười. Nàng dám tiền trăm hậu tấu, chưa bàn bạc với Ân thị và Tô Thế Xương đã tự ý mua vườn trà ở Truân Khê và Quê Lâm thôn, còn nói với Trần lão phu nhân muốn chuyển đến phủ thành như vậy cũng là vì rất hiểu tính tình này của bọn họ.

Tô Thế Xương là người hiểu chuyện, chỉ cần dùng đạo lý để thuyết phục, hần nhất định sẽ không phản đối, mà Ân thị lại là người không có chủ ý, chỉ cần nói thêm vài lần bên tai, bà sẽ không cố gắng kiên trì lập trường của mình nữa.

Còn Tô Thế Thịnh, dù sao hần cũng chưa đủ khả năng thay đổi quyết định của nàng. Giống như vừa rồi, nếu hần kiên quyết muốn ở lại Huru Ninh, nàng cũng có thể dùng chút thủ đoạn để hần lưu lại chỗ này mà không ảnh hưởng gì đến thanh danh của nàng và mẫu thân.

Nhưng mà một khi đã như vậy, muốn nàng đổi đài với hần như thân đệ đệ của mình, mọi tìm móc phôi ra mà cho hần chỉ sợ là rất khó.

“Vậy thì cứ quyết định như vậy đi.” Được cả nhà ủng hộ duy trì, Tô Ngọc Uyển vô cùng cao hứng.

“Vậy vườn trà và trà sạn bên này thì phải làm sao?” Tô Thế Xương hỏi.

Trong mấy tháng qua hần đã trưởng thành lên không ít, nhất là sau khi Tô Ngọc Uyển rời khỏi Huru Ninh, hần đối với chuyện gì cũng sẽ tự hỏi nhiều lần, cân nhắc thật hơn trong đó, chỉ sợ bản thân quyết định sai lầm khiến cả nhà gặp phải tổn thất nặng nề. Nếu là trước đây, hần sẽ không suy xét này nọ làm gì, chỉ cần Tô Ngọc Uyển nói thế nào, hần làm theo như thế là được.

Cái này Tô Ngọc Uyển cũng đã có tính toán: “Vườn trà cứ để cho Hoàng quân sự quản lý, ta chỉ mang mấy thợ sao trà đi thôi, còn lại đều giữ nguyên. Trà Sạn thì Mã chương quỳ đã chọn Lý chương quỳ lên thay rồi. Đệ và Thịnh ca nhi cứ mười ngày nửa tháng lại qua đây xem xét một lần, hai nơi này các người đã có kinh nghiệm xử lý rồi, hần là sẽ không có vấn đề.”

Thấy tỷ tỷ đã có tính toán, Tô Thế Xương cũng yên tâm.

Nếu mọi người đã đồng ý chuyển nhà, Tô Ngọc Uyển cũng thẳng thắn giao đãi để mọi người chuẩn bị tâm lý: “Tiền trong nhà ta đã mang đi mua vườn trà, núi hoang hết rồi, không còn tiền để mua nhà mới nữa. Bên chỗ phủ thành cũng chỉ có hai tiểu viện với mấy chục gian phòng, sẽ hơi chật chội một chút, mọi người chịu khó một thời gian, đợi đến lúc thu hoạch trà, mở rộng sinh ý xong là có thể mua được nhà mới.”

Nàng hơi dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Bởi vì nhà không lớn, cho nên không thể mang hết tất cả hạ nhân trong nhà qua đó được, mọi người cân nhắc một chút xem nên mang theo ai đi cùng, những người còn lại sẽ ở lại đây trông nhà.”

“Mẹ con Viên di nương thì sao?” Ân thị hỏi.

“Nếu các nàng nguyện ý thì có thể đi cùng với chúng ta.” Tô Ngọc Uyển đáp, sau đó quay đầu lại hỏi Tô Thế Xương, “Đã tra qua chỗ Lưu ma ma chưa? Những chuyện đó không có liên quan gì với Viên di nương chứ?”

“Ừm, đã tra rồi, không có quan hệ.” Tô Thế Xương đáp, “Lulu ma ma làm những chuyện này cũng là vì nữ nhi của bà ta sau khi gả ra ngoài sống rất vất vả, bà ta muốn trợ cấp một chút lại sợ nữ tử và tức phụ bất năn, cho nên mới nhận bạc của nhị phòng, giúp bọn họ truyền tin tức.”

“Nurong là người thiện tâm, trong nhà Lulu ma ma có khó khăn, nếu có thể đến đây nói với nurong, chẳng lẽ chúng ta còn không giúp đỡ hay sao? Trên đời này có biết bao nhiêu người còn khó khăn hơn nữ nhi của bà ta nhiều, nhưng người ta cũng đâu có bán đứng chủ tử, lén lút trộm cắp này nọ đâu. Tất cả cũng là do tâm của bà bất chính mà ra.”

“Đúng vậy.” Lúc Tô Thế Xương biết được tình cảnh của Lulu ma ma còn rất đồng tình với bà ta, cảm thấy bà ta cũng là vì bất đắc dĩ, cho nên vẫn luôn rói rầm không biết nên phạt nặng hay nhẹ. Bây giờ nghe tỷ tỷ nói như vậy, cuối cùng hắn cũng có thể quyết định dứt khoát một lần rồi. “Mặc kệ người có khổ tâm gì hay không, hại người chính là sai rồi.”

“Đúng vậy.” Tô Ngọc Uyển gật đầu, đứng lên, “Nurong, chỗ này của nurong cũng không có việc gì, vậy nữ nhi về trước. Một lát con còn muốn lên núi thăm Đại Phương đại sư một chút.”

“Vừa mới trở về, còn không có nghỉ ngơi cho tử tế đã muốn lên núi.” Ân thị oán trách nói, “Hôm nay cứ nghỉ một ngày, mai hẵng đi cũng không muộn.”

Tô Ngọc Uyển đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên có nha hoàn tới bẩm báo: “Phu nhân, cô nương, Triệu nhị phu nhân tới.”

Ân thị lập tức nở nụ cười phân phó: “Mau mời nàng vào đi.” Sau đó quay sang nói với Tô Thế Thịnh và Tô Thế Xương: “Hai người các người cũng trở về đi.”

Hai huynh đệ Tô Thế Xương đứng dậy hành lễ rồi cáo từ rồi đi.

“Triệu nhị phu nhân là ai?” Tô Ngọc Uyển lại không đi ngay, nghi hoặc nhìn về phía Ân thị.

Những bằng hữu thân thích có lui tới với Tô gia nàng đều biết, nhưng mà chưa từng nghe nói tới vị Triệu nhị phu nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Triệu nhị phu nhân

“Nàng là đệ tức phụ của huyện lệnh, mẫu thân của vị thiếu gia muốn cầu thân với chúng ta kia.” Ân thị giải thích.

“À.” Tô Ngọc Uyển bừng tỉnh.

Trong những người đến cửa cầu hôn, có một người là chất tử của huyện lệnh, vị Triệu nhị phu nhân này chắc là mẫu thân của người đó.”

“Bà ấy thường hay tới sao?” Tô Ngọc Uyển hỏi.

Nếu là người không quen biết đến cửa làm khách, trước tiên sẽ gửi bài thiệp, sau đó cách một đoạn thời gian mới tới cửa, như vậy mới không thất lễ. Mà vị Triệu nhị phu nhân này lại không cần thông báo trước đã trực tiếp tới cửa, chứng tỏ bà ta có quen biết với Ân thị.

“Ừ.” Ân thị nói, “Người đi phủ thành được hai ngày, lúc ta đi dạo trên đường tìm xem có vài vóc thích hợp để may y phục mùa xuân cho người không thì gặp được bà ấy trong cửa hàng, bởi vì nói chuyện rất hợp ý cho nên sau đó cũng thường xuyên qua lại.”

Tô Ngọc Uyển ngược mắt nhìn Lê ma ma một cái, đang định hỏi lại đã nghe nha hoàn chào hỏi với vị Triệu nhị phu nhân kia, cho nên đề xuống nghỉ vãn trong lòng, đứng dậy đi theo Ân thị đón Triệu nhị phu nhân.

“Sao hôm nay người lại có thời gian mà đến đây?” Ân thị cười cười hỏi Triệu nhị phu nhân đang bước lên bậc thang.

Triệu nhị phu nhân là một phu nhân phúc hậu, khoảng chừng bốn mươi tuổi, gương mặt hiền lành, lúc cười lộ ra hai lúm đồng tiền.

Bà cười nói: “Ở nhà không có việc gì, cho nên đến đây tìm người thôi.” Bà nhìn về phía Tô Ngọc Uyển, tươi cười càng thêm xán lạn hỏi, “Vị này chắc là Tô đại cô nương có phải không?”

Tô Ngọc Uyển bước lên chào hỏi: “Triệu nhị phu nhân.”

Ba người vào thính đường ngồi xuống, Triệu nhị phu nhân đón chén trà nha hoàn đưa qua, nói với Ân thị: “Ta vẫn luôn nghe nói trong Huru Ninh thành chúng ta, người có dung mạo xuất chúng nhất chính là cô nương Tô gia các người, đáng tiếc vẫn luôn không có cơ hội được thấy. Lúc này vừa gặp, quả nhiên lời đồn cũng không sai.

Tô đại cô nương không những xinh đẹp mà một thân khí chất xuất trần này, chỉ giờ tay nhắc chân cũng có thể lộ ra khí khái như vậy, những cô nương

khác làm sao có thể so sánh được. Chắc chắn, Tô đại phu nhân người rót cuộc đã nuôi dạy nàng thế nào mà lại có thể dưỡng ra một người xuất sắc đến như vậy? Có thể truyền cho ta chút kinh nghiệm không, chứ nữ nhi kia của ta đã mười ba tuổi mà cả ngày đều giống như con khỉ, cái gì cũng không biết, khiến ta sầu muốn chết.”

Có người khen nữ nhi nhà mình, Ân thị tự nhiên là cao hứng, trong miệng lại khiêm tốn nói: “Triệu thái thái khen trật rồi, nhà chúng ta như vậy, có thể dưỡng ra khí phái đại gia gì chứ? Ta thấy cô nương nhà các người cũng rất tốt mà, tiểu cô nương phải hoạt bát một chút mới tốt. Đừng giống như nữ nhi này của ta, từ nhỏ đã cứng chạch giống như tiểu đại nhân, không được người ta thích.”

Tô Ngọc Uyển âm thầm tròn trĩnh mắt.

Nàng sẽ ở trước mặt Tô Trường Thanh, thậm chí là Lê ma ma làm nũng, chỉ có không làm nũng với Ân thị mà thôi. Bởi vì Ân thị quá mức nhu nhược, động một chút liền khóc, khiến cho Tô Ngọc Uyển từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã phải nhọc lòng vì mẫu thân của mình, sợ bà không được lòng Tô Trường Thanh, làm ảnh hưởng đến địa vị của tỷ đệ các nàng trong nhà; sợ Tô lão phu nhân ngầm khiến bà nén giận, sợ hạ nhân lợi dụng bà khi dễ nàng.

Lúc nàng và Ân thị ở cùng nhau, nàng giống như mẫu thân còn Ân thị lại giống như đứa trẻ. Bây giờ Ân thị lại ngại nàng không giống như trẻ con bình thường...

Triệu nhị phu nhân lại nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Nhưng mà ta lại thích đại cô nương như vậy hơn. Nàng có khả năng như vậy, gả đến nhà ai cũng đều có thể làm đương gia chủ mẫu, có chỗ đứng của riêng mình, sẽ không dễ chính mình bị khinh bỉ.”

“Cái này ta cũng rất yên tâm.” Ân thị cũng tán đồng.

Nghe hai người thay nhau khen mình như vậy, Tô Ngọc Uyển cũng có chút ngượng ngùng. Muốn rời đi, lại lo lắng Triệu nhị phu nhân đào hố Ân thị. Mặc dù có Lê ma ma ở lại, nhưng bà dù sao vẫn là hạ nhân, cũng không thể tùy ý xen mồm được. Ân thị lại không có tâm nhân, Triệu nhị phu nhân cố tình sắp xếp cơ hội quen biết Ân thị, lại thân thiện kết giao với bà như vậy, nếu nói bà ta không có tâm tư khác, là ai cũng sẽ không tin. Nếu như bà ta thừa dịp Ân thị không chú ý mà muốn bà đáp ứng gì đó, chỉ sợ Ân thị sẽ không phòng bị mà rơi vào bẫy của bà ta.

Tô Ngọc Uyển đành phải nhẫn nại ngồi ở một bên, cúi đầu xuống thấp, ra vẻ ngại ngùng không nói.

Sau khi khen Tô Ngọc Uyển một trận, Triệu nhị phu nhân liền quay sang nói chuyện với Tô Ngọc Uyển: “Tô đại cô nương, người đi phủ thành cũng hơn hai mươi ngày, mẫu thân người ở nhà rất nhớ người đó.”

Tô Ngọc Uyển hơi hơi mỉm cười.

Nàng biết, Triệu nhị phu nhân hao hết tâm tư cùng Ân thị kết giao, vừa rồi lại nói vòng vo nửa ngày, chính là vì dẫn ra này một câu này đây.

Nàng cũng đáp lời theo ý của Triệu nhị phu nhân: “Cửu tổ mẫu khách khí, cho nên muốn ta ở lại bên đó thêm mấy ngày.”

“Sao lại là khách khí? Đó là lão nhân gia bà yêu thương cô nương đâu.” Triệu nhị phu nhân cười nói, nói xong lại hỏi, “Cửu tổ mẫu người có khỏe không?”

“Thân thể của Cửu tổ mẫu rất tốt, đa tạ Triệu nhị phu nhân nhớ thương.” Tô Ngọc Uyển cũng không muốn vòng quanh, nói luôn, “Cửu tổ phụ không yên tâm chúng ta, nói chúng ta có nhi quả phụ ở Hưu Ninh không có chỗ dựa vào, bảo chúng ta dọn đến phủ thành ở. Ta cũng vừa mới thương lượng chuyện này với nương xong.”

“Dọn đến phủ thành?” Triệu nhị phu nhân có chút ngoài ý muốn. Lời này của Tô Ngọc Uyển nằm ngoài dự tính của bà, cho nên bà không khỏi có chút hoảng hốt, sừng sốt cả nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, cười nói với Ân thị: “Tô đại phu nhân có thể bỏ được cố thổ sao?”

Lời này đã nói trúng tâm tư Ân thị, bà thở dài nói: “Có chút luyến tiếc.”

Trên mặt Triệu nhị phu nhân lộ ra vui vẻ, đang muốn nói thêm hai câu khiến Ân thị từ bỏ ý định chuyển nhà, nào ngờ Ân thị cũng không chờ bà mở miệng đã nói tiếp: “Nhưng có luyến tiếc hơn nữa cũng phải chịu, đây là hảo ý của Cửu Tổ phụ và Cửu tổ mẫu nàng, muốn quan tâm tới nhà chúng ta. Nếu chúng ta cự tuyệt, thì cũng quá không biết điều đi. Tình cảnh của nhà chúng ta thế nào hẳn Triệu phu nhân người cũng biết. Nếu không có Cửu Tổ phụ và Cửu tổ mẫu của nàng ở phía sau chống lưng, có lẽ chúng ta đã bị cắn nuốt sạch sẽ, một mảnh xương cốt cũng không còn rồi, làm sao còn có thể ngồi ở đây nói chuyện với người được nữa?”

Lời này vừa khéo chặn lại những lời Triệu nhị phu nhân muốn nói, cho nên bà ta đành phải dựa theo Ân thị mà nói tiếp: “Người nói cũng đúng, dọn đến phủ thành cũng rất tốt. Ít nhất vị bà bà và nhị đệ muội kia của người sẽ không dám lấn lộn, hạ ngáng chân với nhà các người nữa.”

“Còn không phải sao?” Nhớ tới khoảng thời gian tranh đấu gay gắt trước đây, Ân thị cũng có chút sợ hãi, cảm thấy chuyển nhà đi cũng rất tốt.

Bởi vì Ân thị lỗ tai mềm, không có chủ kiến, cho nên lúc Tô Trường Thanh còn sống, sợ bà bị người khác lợi dụng lừa gạt, vẫn luôn để bà ở nhà, rất ít khi để bà ra ngoài xã giao. Khó khăn lắm mới tìm được một người nói chuyện hợp ý, bây giờ lại phải rời đi, Ân thị cũng có chút không nỡ, lôi kéo tay Triệu phu nhân nói: “Ta chính là luyến tiếc người. Nếu người cũng có thể dọn đến phủ thành thì tốt rồi, đến lúc đó chúng ta vẫn sẽ có thể thường xuyên gặp mặt.”

Ân thị thực lòng luyến tiếc khiến cho Triệu nhị phu nhân cho dù có dụng tâm khác cũng không nhận được mà tâm trạng bị ảnh hưởng theo, lôi kéo tay Ân thị thật lâu không nói ra lời, vành mắt cũng đỏ lên. Ân thị thấy vậy thì trong lòng càng thêm luyến tiếc và cảm động, nước mắt lại không nhận được rơi

xuống.

Triệu nhị phu nhân rút một tay về, dùng khăn tay lau lau khóe mắt, nói với Ân thị: “Chúng ta đã hợp ý như vậy, hay là kết thành thông gia đi? Nhi tử của ta còn nhỏ đã đậu tú tài, không phải ta khoe khoang nhưng mà cũng không có bao nhiêu người có thể làm được như hắn đâu. Người cũng đã gặp hắn rồi, vóc người cao lớn, mi thanh mục tú, rất xứng đôi với đại cô nương nhà ngươi. Gia thế nhà ta cũng không kém, đại bá là huyện lệnh, nói không chừng sau này còn có thể giúp đỡ cho Cửu lão thái gia nhà ngươi cũng nên. Mấy trăm mẫu ruộng tốt và vài gian cửa hàng trong nhà đều do lão gia nhà ta quản lý. Nhà chúng ta bên kia thổ địa cần cỗi, gió cát cũng lớn, lão thái gia nhà chúng ta đã sớm có ý định chuyển nhà đến Huy Châu rồi. Nếu hai nhà chúng ta liên hôn, ta sẽ tận lực khuyên nhủ lão thái gia nhà ta chuyển đến Huy Châu định cư. Đến lúc đó Uyển tỷ nhi muốn về nhà mẹ đẻ chỉ cần nhắc chân là đã có thể tới, mà người cũng không phải nhớ nhung khổ sở.”

Triệu huyện lệnh là người Thiểm Tây. Bởi vì thấy Huy Châu địa linh nhân kiệt, văn phong hưng thịnh, con nối dõi nhà hắn không phong, nên đưa chất nhi tới nơi này để đọc sách. Triệu nhị phu nhân vốn cũng không theo tới, nhưng bởi vì Triệu gia này ra ý định liên hôn với Tô gia cho nên mới đón bà từ Thiểm Tây đến đây.

Sau khi đến đây, Triệu nhị phu nhân liền nghĩ cách kết bạn với Ân thị, từ đó mới có đoạn duyên pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Khéo léo từ chối

Ân thị nghe Triệu nhị phu nhân nói xong thì cũng động tâm, quay đầu nhìn Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển hơi cảm thấy bất đắc dĩ, cũng hiểu được phụ thân mình trước kia vì sao phải làm thế.

Nếu như hôm nay nàng không có ở đây, có khi mẫu thân đã đồng ý hứa hôn với người ta rồi cũng nên. Tuy nàng không biết Triệu gia thế nào, vị thiếu gia Triệu gia kia làm người ra sao, nhưng người vì bí phương mà cầu thân với nàng thì cũng không thoát được mấy chữ “hám lợi”. Một nhà mà gia phong chỉ đặt lợi ích lên đầu như vậy thì vị công tử Triệu gia kia có thể tốt được đến đâu, có thể trông cậy vào Triệu nhị phu nhân là người trọng tình trọng nghĩa được hay sao?

Một nhà như vậy mà mẫu thân còn cảm thấy tốt được thì nàng cũng chịu.

Nàng đỏ mặt, giả vờ thẹn thùng nói với Ân thị: “Nương, lúc con đến phủ thành, Cửu tổ mẫu đã giúp con thu xếp hôn sự rồi...”

“Hả?” Ân thị có chút ngoài ý muốn.

Lúc Hàn ma ma đến Tô gia cũng đã từng nói qua, sau khi bà trở về Trần gia, sẽ nói Trần lão phu nhân giúp Tô Ngọc Uyển nhìn xem có hôn sự nào thích hợp với nàng hay không. Nhưng mà đến nay vẫn chưa thấy tin tức gì, cho nên Ân thị cũng không dám hi vọng xa vời.

Không ngờ nữ nhi vừa đi một chuyến đã mang tin tức này về, vậy mà trước đó một chữ cũng không nói với bà.

Thấy Ân thị ngoài ý muốn, có vẻ như cũng không nắm rõ tình hình thì Triệu nhị phu nhân cũng hoài nghi, đoán chắc Tô Ngọc Uyển chỉ nói khéo để từ chối nghị thân với bà, bèn hỏi: “Là thiếu gia nhà ai? Chúng ta ở Huy Châu cũng có thân thích, nói không chừng cũng có thể biết được một hai.”

Tô Ngọc Uyển thầm mắng trong lòng, nhưng vẫn giả vờ cúi đầu, thấp giọng nói: “Là tam thiếu gia của Trần gia.” Lại thấy Ân thị vẫn còn đang ngây ngốc, không phản ứng lại thì kéo áo bà, ngượng ngập nói: “Nương cũng đã gặp qua huynh ấy rồi. Chính là Trần Trác Lăng thiếu gia đến đây phúng viếng lúc phụ thân mất đó.”

“À, thì ra là hắn.” Ân thị bừng tỉnh.

Lúc Trần Trác Lăng tới và đi đều có thính an bà, tuy lúc đó bà rất đau khổ, không có tâm tư để ý những chuyện xung quanh, nhưng Trần Trác Lăng dù sao cũng đại diện cho nhà ngoại tổ phụ của trượng phu nên bà cũng gắng gượng tinh thần ứng phó vài câu. Bà còn nhớ rõ Trần Trác Lăng lúc đó mặc trường bào lụa màu xanh đá, trông rất văn nhã.

Ân thị là nữ nhi tú tài, từ trước đến nay vẫn luôn có hảo cảm với những thiếu niên hào hoa phong nhã. Người ta còn là người Trần phủ, sau này cả nhà bà chuyển đến phủ thành, nói khó nghe thì chính là đến cậy nhờ Trần gia. Nếu nữ nhi có thể gả qua đó, vậy thì không còn gì tốt hơn. Tuy vị thiếu gia Triệu gia kia cũng không tệ, nhưng quê quán lại ở tận Thiểm Tây. Mặc dù Triệu nhị phu nhân nói sẽ dọn đến phủ thành, nhưng mà cái nhà kia vẫn chưa phải bà ấy làm chủ, có thể chuyển tới hay không cũng còn khó nói, nói không chừng gả nữ nhi đi rồi, muốn gặp lại sẽ càng thêm khó khăn.

Ân thị áy náy nói với Triệu nhị phu nhân: “Nếu Cửu tổ mẫu nàng đã nói như vậy, ta cũng không nên chen vào nữa. Người cũng biết, chúng ta bây giờ đều phải dựa vào sự giúp đỡ của Trần gia...”

Triệu nhị phu nhân lặn lội từ Thiểm Tây xa xôi đến đây chính là vì muốn cưới được một tức phụ “tốt” như Tô Ngọc Uyển. Bà tự tin về gia cảnh khá giả

của mình, nhitừ lại xuất chúng, chỉ cần bỏ chút tâm tư ra đánh chiêu bài tình cảm với Ân thị là có thể dễ dàng thu phục. Ai ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trần gia, đi theo tranh người với bọn họ.

“Vị tam thiếu gia của Trần gia kia là thứ phòng có phải không?” Triệu nhị phu nhân nghĩ nghĩ một chút mới ra vẻ quan tâm hỏi.

Bọn họ đến cầu thân ngoại trừ nhìn trúng bí phương trong tay Tô Ngọc Uyển, còn có một nguyên nhân khác là Trần gia. Nếu Triệu gia có thể tạo được mối quan hệ với Trần gia, Triệu huyện lệnh sẽ không cần phải lo lắng về chuyện khảo hạch công trạng cuối năm nữa. Hết hạn ba năm công tác xong, muốn thăng nhiệm hoặc điều nhiệm đến một chỗ giàu có và đông đúc cũng dễ hơn nhiều. Cho nên trước khi đến cầu thân, bọn họ đã hỏi thăm rõ ràng tình huống của Trần gia.

Ân thị lại không rõ ràng tình huống của Trần gia, nghe Triệu nhị phu nhân hỏi thì quay sang nhìn Tô Ngọc Uyển.

“Đúng vậy.” Tô Ngọc Uyển cũng thoải mái đáp, “Trần đại lão gia là cử nhân, bây giờ đang làm việc ở phủ nha; nhị lão gia năm trước đậu tiến sĩ nên được bổ nhiệm làm huyện lệnh. Tam lão gia là thứ xuất, chịu trách nhiệm xử lý công việc trong nhà, tam thiếu gia là người của tam phòng.”

Triệu nhị phu nhân thâm ý nhìn Ân thị một cái rồi cũng không nói gì thêm.

Bà tới cầu thân là muốn kết giao hai nhà, cũng muốn mượn đại phòng Tô gia làm bàn đạp để leo lên Trần gia. Nếu bà nói quá nhiều, Tô gia vì bà mà kết oán với Trần gia thì hôn sự này sẽ trở nên xấu hổ.

Tình huống xuất hiện bất ngờ này, bà còn phải về thương lượng với một nhà đại bá, trước đó chỉ cần có thể gieo vào lòng Ân thị một cây kim, sau này sẽ rất có lợi.

Ân thị lại nhìn về phía Tô Ngọc Uyển. Bây giờ Tô Ngọc Uyển chính là tâm phúc của bà, mọi chuyện trong nhà đều do nàng quyết định, cho dù là chuyện hôn sự của nàng cũng không ngoại lệ. Đây cũng là kết quả khuyến nhủ mỗi ngày của Lê ma ma trong thời gian vừa qua.

Tô Ngọc Uyển thấy bà như vậy thì cũng bó tay, bắt đắc dĩ nói: “Nuông, chuyện này chờ đến lúc chúng ta đến phủ thành xem xét cho kỹ rồi hãy nói. Con vẫn đang trong hiếu kỳ mà, có muốn vội nữa cũng không được.”

“Ừ, con nói cũng phải.” Ân thị gật đầu, quay sang nói với Triệu nhị phu nhân, “Chuyện này chúng ta có tâm nhưng lễ pháp lại không cho phép, trước cứ đề đó đã, sau này lại tính tiếp.”

Triệu nhị phu nhân rất hài lòng với kết quả này. Hôn sự lần này thật ra đều là mệnh lệnh của đại bá, bà chỉ là người làm theo, chứ thực tâm bà cũng không mấy vừa ý với cửa hôn sự này. Cho dù Tô Ngọc Uyển có bí phương trong tay thì cũng chỉ là nữ nhi thương hộ, nhitừ bà còn nhỏ đã thi đỗ tú tài, tiền đồ vô lượng, biết đâu hai năm nữa còn có thể thi đậu cử nhân, cưới được một tước phụ là tiểu thư quan gia vào cửa thì sao. Hơn nữa quan hệ của Tô gia và Trần gia thế nào cũng chưa xác định rõ ràng được, nếu chỉ vì một cái hôn sự mà nháo lên, chẳng phải nhà bà sẽ thành giỏ tre mức nước, phí công đã trắng* hay sao? Cứ chờ thêm một hai năm nữa, nhìn tình hình cụ thể rồi mới tính, đó mới là thượng sách.

Giỏ tre mức nước, phí công đã trắng: ý là dụng tâm làm việc gì đó nhưng chỉ vô ích, không đạt được kết quả.*

Nghĩ vậy nên bà ta cũng hòa theo Ân thị vài câu. Ân thị vốn còn đang lo lắng mình không đáp ứng sẽ khiến Triệu nhị phu nhân tức giận, nay thấy bà ấy chẳng những không trách mình, ngược lại còn thay bà suy xét mọi mặt thì trong lòng vô cùng cao hứng, càng thêm thân thiết với Triệu nhị phu nhân.

Lúc Triệu nhị phu nhân cáo từ, Ân thị còn kéo tay bà ta nói bao nhiêu là chuyện, đưa người ra tận cửa nhị môn quay trở về.

Nhìn mẫu thân như vậy, Tô Ngọc Uyển cũng có chút chua xót, nẫu thân như vậy cũng là vì trước giờ chỉ thui thủi trong phòng, không có bằng hữu gì, nếu có thể kết giao được với một người có thiện tâm, giúp bà khuấy khóa, có lẽ bà đã không như vậy.

Nhưng mà có bao nhiêu người là tâm tư đơn thuần, không chứa dị tâm chứ? Hai chị em dâu Tô gia, mấy vị phu nhân Trần gia và những vị phu nhân mà nàng biết, có ai mà không có tính toán riêng trong lòng đâu. Người đơn thuần không có tâm nhân muốn sống được trong hậu trạch ăn thịt người này rất khó, không phải ai cũng có vận khí tốt như Ân thị, vừa có trượng phu tốt, mẹ chồng cũng không phải mẹ ruột của chồng, cha chồng còn ra sức bảo vệ, con cái lại không chịu thua kém, có thể bình an qua ngày mà không bị người tra tấn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Hoàng gia

Bị Triệu nhị phu nhân trì hoãn nên Tô Ngọc Uyển không lên núi kịp, dứt khoát ở nhà thêm một đêm, hôm sau mới lên núi.

Lúc này đã là cuối xuân, cũng đến lúc thu hoạch trà Xuân thêm một lần nữa. Nhưng mà Tô Ngọc Uyển cũng không dùng bí phương mà Đại Phương đại sư cho nàng, chỉ để nhóm thợ sao trà trên núi mang theo đệ tử, dùng phương pháp cũ sao chế.

Đây cũng là do nàng xem chuẩn thời cơ, tranh thủ lúc mọi người còn chưa biết, sản xuất ra một lượng trà lớn rồi kiếm lợi, sau đó ra ngoài mua vườn trà, núi hoang trước để chiếm tiên cơ. Bây giờ mọi người đều đã biết rồi, mục tiêu quá lớn, chỉ cần tùy tiện thu mua một người làm công trong vườn trà, hoặc là phái cao thủ đến tìm hiểu tin tức, hoặc là trực tiếp bắt thợ sao trà biết rõ nội tình đi, nàng đều không thể phòng bị được. Cho nên nàng tình nguyện không kiếm chút tiền ấy.

Người đánh xe là Ngô Chính Hạo, lúc xe ngựa tới vườn trà hắn cũng không dừng lại, mà cho xe chạy thẳng vào hậu viện. Thủ vệ nhận ra hắn thì vừa mừng vừa sợ, biết đại cô nương nhà mình đã trở lại, chẳng những không ngăn trở còn liên tục chấp tay hành lễ với người trên xe ngựa.

“Trương bá có khỏe không?” Tô Ngọc Uyển xúc màn xe lên, cười cười hỏi hắn.

“Nhờ phúc của cô nương nên vẫn khỏe, tạ cô nương thương nhớ.” Trương bá cười vui vẻ đáp lời, nhìn theo xe ngựa chạy vào bên trong.

Xe ngựa dừng lại trước cửa nội viện, Hoàng quân sự và mấy tiểu đầu mục đã sớm chờ ở đó.

Tô Ngọc Uyển xuống xe, hàn huyên với bọn họ mấy câu xong thì nói: “Mọi người đi làm việc của mình đi, Hoàng quân sự ở lại là được rồi.”

Hoàng quân sự đi theo Tô Ngọc Uyển vào phòng tiếp khách, báo cáo tình huống vườn trà trong khoảng thời gian này cho nàng. Tô Ngọc Uyển đã nghe Tô Thế Thịnh nói qua một lần, cho nên bây giờ cũng chỉ chọn một vài chi tiết để hỏi, thấy tất cả đều ổn thỏa thì yên lòng nói: “Người vất vả rồi, ta có mang ít vải từ phủ thành về, không đáng giá gì, người lấy về cho lão phu nhân, hải tử may quần áo đi.”

Tô Ngọc Uyển học được từ phụ thân rất nhiều thủ đoạn thu phục thuộc hạ. Đó là: cho dù đi đâu cũng sẽ mang một ít lễ vật về tặng người, có thể là đồ ăn, hoặc là vải vóc linh tinh, cũng không tốn kém bao nhiêu nhưng lại có thể làm cho thuộc hạ cảm động, cảm thấy người dù bận bịu nhiều việc vẫn nhớ tới hắn.

Hoàng quân gia cũng không nghĩ tới chuyện Tô Ngọc Uyển sẽ mang quà về cho hắn nên hơi sửng sốt, một lúc sau mới run rẩy nói với Tô Ngọc Uyển: “Cảm ơn cô nương. Bọn họ đều có quần áo rồi, cô nương cứ giữ lại để thưởng cho người khác đi ạ.”

Tô Ngọc Uyển hơi kinh ngạc nhìn hắn. Hoàng quân sự làm việc cho Tô gia đã lâu, trước đây mỗi khi phụ thân cho hắn thứ gì, hắn đều cảm kích tạ ơn chứ không chối từ, bây giờ lại không cần, còn trịnh trọng nghiêm túc như vậy thì hơi lạ.

“Sao thế? Lúc trước cha ta tặng đồ, người đều nhận hết, sao tới phiên ta lại từ chối? Hay là đồ của ta có chỗ nào không tốt, nên người không muốn nhận?” Tô Ngọc Uyển nửa đùa nửa thật hỏi.

“Không phải, không phải.” Hoàng quân sự liên tục xua tay, giải thích: “Cô nương còn nhỏ đã phải đến một nơi xa lạ, ứng phó với thân thích không quen mà trong lòng còn có thể nhớ tới mấy người nô tài như chúng ta, đã khiến ta cảm động đến rơi nước mắt rồi. Chỉ là...” Hắn nói tới đây, dường như có chút rối rắm, không biết có nên nói hay không, cuối cùng hạ quyết tâm, quý xuống, hồ thẹn nói với Tô Ngọc Uyển, “Cô nương, là ta có lỗi với người. Lúc lão gia qua đời ta vốn đã hạ quyết tâm sẽ đi theo cô nương tới lúc không làm nổi nữa mới thôi. Nhưng mà ông trời không chịu chiều lòng người, để ta sinh ra một nhi tử hỗn trưởng* như vậy...”

Hỗn trưởng (混账): có nghĩa là: vô liêm sỉ; hèn mạt; đồ khốn; thành khốn; khốn nạn; vô sỉ; đồ vô liêm sỉ. Minh thấy dễ vậy hay hơn nên chỗ này không thay từ nhé.*

Chỉ trong chớp lát, Hoàng quân sự đã rơi nước mắt.

“Hoàng quân sự, có chuyện gì người nhanh đứng lên đi rồi hãy nói.” Tô Ngọc Uyển ra hiệu cho Lập Xuân đỡ Hoàng quân sự dậy.

Nhưng Hoàng quân sự lại đẩy Lập Xuân ra, vừa khóc vừa nói với Tô Ngọc Uyển: “Lão gia có ơn với đứa con này của ta, còn cho hắn đến trường đọc sách mấy năm, muốn bồi dưỡng hắn để sau này điều đến phòng thu chi hoặc làm quản sự. Ai ngờ hắn lại khốn nạn như vậy, trước khi lão gia qua đời, hắn đánh bạc thua hơn trăm lượng, bị người ta đuổi tới tận nhà, ta đã phải dùng tiền tích cóp mấy chục năm qua trả nợ cho hắn, còn đánh gãy một chân, nhốt hắn ở nhà. Nào ngờ...” Hoàng quân sự hơi dừng lại, lau nước mắt, nói tiếp, “Nào ngờ, hắn... hắn vẫn ngựa quen đường cũ, chân vừa tốt lên đã chạy đi đánh bạc, còn thiếu người ta ba mươi lượng. Chủ nợ đến nhà bắt chúng ta giao tiền, nếu không thì phải làm nô ứng cho bọn hắn, lấy trộm bí phương của cô nương. Có một nhi tử vô sỉ như vậy, cho dù ta có muốn ở lại phụ giúp cô nương cho thật tốt cũng không được. Hi vọng cô nương cho ta từ chức quản sự, chuyển đến điền trang làm ruộng thôi.”

Gia cảnh Hoàng quân sự thế nào Tô Ngọc Uyển đã biết từ sớm. Dù sao vườn trà này cũng là sản nghiệp quan trọng nhất của đại phòng, nàng đi theo phụ thân học quản lý gia nghiệp, tình huống của thuộc hạ ít nhiều cũng phải biết một hai.

Vận mệnh của Hoàng quân sự cũng rất éo le, ban đầu hắn cũng chỉ là lương dân, phụ thân hắn khi làm việc đã bị gãy hai chân, cả nhà chỉ có thể dựa vào mẫu thân làm việc để nuôi sống. Nhìn mẫu thân mùa đông còn phải ngâm nước lạnh giặt quần áo cho người ta mà vẫn không kiếm đủ tiền để nuôi cả nhà, đừng nói gì đến chuyện xem bệnh cho cha, hắn liền cắn răng chạy đến chợ, cầm cố tự bán thân. Những người khác thấy hắn chỉ là một đứa bé chín tuổi thì không nguyện ý mua hắn, lúc ấy Tô Trường Thanh chỉ mới năm tuổi, đi theo Tô lão thái gia đến chợ mua người, thấy hắn đáng thương thì nặn nỉ Tô lão thái gia mua về. Tô lão thái gia thấy hắn cũng nhanh nhẹn, hoạt bát nên để hắn làm sai vặt cho Tô Trường Thanh, cùng hắn đến trường đọc sách.

Sau này Tô Trường Thanh lớn lên, Tô lão thái gia muốn bồi dưỡng trợ thủ đắc lực cho trường tử nên đã cất nhắc Hoàng quân sự đến vườn trà học làm quản sự. Lúc đó hắn đã mười chín tuổi, đang chuẩn bị thành thân thì phụ thân qua đời, phải giữ đạo hiếu ba năm, sau ba năm muốn cưới hỏi thì vị hôn thê lại bị bệnh cấp tính mà chết, hắn thủ tang thêm một năm nữa, mãi đến lúc Tô Trường Thanh thành thân, Hoàng quân sự mới cưới nha hoàn hồi môn của Ân thị. Bởi vậy mặc dù Hoàng quân sự lớn hơn Tô Trường Thanh bốn tuổi nhưng nhi tử cũng chỉ bằng tuổi Tô Ngọc Uyển.

Nhi tử có tiền đồ nên Hoàng lão phu nhân cũng không còn phải đi làm thuê nữa. Sau khi trọng phu mất thì được nhi tử đón tới ở trong phòng của hạ nhân Tô gia. Nhi tử tới hai tư tuổi mới có được một mụn con nên bà rất yêu thương chịu đựng đứa bé. Hoàng quân sự và thê tử lại bận rộn cả ngày, rất ít khi có thời gian về nhà, nhi tử đều do Hoàng lão phu nhân chăm sóc. Không ngờ lúc thê tử Hoàng quân sự sinh con thứ hai lại khó sinh mà chết cả mẹ lẫn con. Lúc này có người đồn đãi Hoàng quân sự khác thê nên hẳn cũng không muốn cưới thêm nữa, chỉ cùng với mẹ già và con nhỏ sống với nhau.

Hắn thường ở vườn trà làm việc, rất ít ở nhà. May mắn mẫu thân thân thể khỏe mạnh, lại không phải là hạ nhân Tô gia, cho nên mỗi ngày cũng không cần phải làm việc, chỉ cần ở nhà chăm sóc hài tử cho hắn là được. Ai ngờ đến lúc nhi tử mười tuổi, hắn muốn cho nhi tử đến trong phủ làm việc – dù sao nhi tử cũng là hạ nhân, không thể cả ngày đều ăn không ngồi rồi được – mới phát hiện nhi tử mình đã bị mẫu thân chiều hư, ham ăn biếng làm, suốt ngày chỉ lo trộm cắp chứ không chịu làm việc đàng hoàng. Hắn muốn dạy con thì Hoàng lão phu nhân lại ra sức bao che.

Đúng lúc này Tô lão thái gia lại mất, Tô Trường Thanh phân gia, để hắn lên làm quản sự vườn trà, việc ngày càng nhiều khiến hắn không còn thời gian và tinh lực tranh cãi với mẫu thân, quản thúc nhi tử nữa. Mà cũng vì con hắn như vậy nên trong phủ cũng không ai nguyện ý nhận, cứ vậy mà lẩn lộn thêm mấy năm, không ngờ lại dẫn tới đại họa như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Nói rõ ngọn ngành

Tô Ngọc Uyển suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Ngươi có đồng ý để hắn tới phủ thành làm việc không? Nếu như đồng ý, ta sẽ thay ngươi trả hết những khoản nợ kia, xem như là ta cho ngươi mượn. Bao giờ ngươi có bạc thì trả lại cho ta cũng được.”

“Cô nương...” Hoàng quân sự lắc đầu, “Tình tình kia của hắn đã không thể sửa được nữa. Để hắn tới phủ thành, chi sợ cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại còn gây ra họa thì khổ. Thôi thì cứ để ta từ chức quản sự, dẫn hắn đến thôn trang làm việc, trông chừng hắn cho thật kỹ, để tránh cho khỏi họa. Còn bạc thì lão nô đành phải mặt dày mượn cô nương trước, rồi sẽ làm trả dần dần ạ.” Hoàng quân sự hơi xấu hổ nói.

“Ngươi nói xem, ngoại trừ ngươi ra, ta còn có thể tìm ai tới quản lý vườn trà này đây? Bây giờ đang là lúc rối loạn, nhà ta lại đang mở rộng buôn bán, đúng là lúc cần người nhất, cho dù muốn hay không thì ngươi cũng không thể không làm được.” Tô Ngọc Uyển nói.

“Lão nô, lão nô xin lỗi cô nương.” Hoàng quân sự lại quỳ xuống.

“Đứng dậy trước đã rồi hãy nói.”

Hoàng quân sự đành phải đứng dậy, cúi đầu xuống đứng ở một bên.

“Là ngươi không muốn để nhi tử chịu khổ hay là có nguyên nhân khác?” Tô Ngọc Uyển kiên nhẫn hỏi.

“Ta làm sao lại không nỡ để hắn chịu khổ được chứ?” Hoàng quân sự cười khổ nói, “Ta chỉ hận không thể đánh chết hắn ngay lập tức. Nhưng mà nếu hắn chết, nương ta cũng không thể sống được, cho nên mới phải để lại cho hắn một mạng...”

Tô Ngọc Uyển ngắt lời hắn hỏi: “Nếu ta mang hắn đi phủ thành, liệu lão phu nhân có đồng ý không?”

“Đồng ý.” Hoàng quân sự nói, “Nương ta bây giờ cũng rất hối hận, cũng nói mình đã hại tôn tử. Nếu ta để hắn đi, bà ấy sẽ hiểu là vì muốn tốt cho hắn, nhất định sẽ không ngăn cản.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu nói: “Vậy thì được. Ngươi yên tâm, đứa con này của ngươi cứ đưa đến phủ thành đi, sẽ không gặp rắc rối gì đâu. Ngươi cũng biết Lý Mãng có phải không? Ta sẽ mang hắn tới phủ thành, lúc đó lại để nhi tử của ngươi bái hắn làm thầy. Dựa vào thủ đoạn của Lý Mãng, nhi tử ngươi sẽ không gây ra sóng gió gì được, nhưng mà sẽ phải chịu khổ đó.”

Vừa nghe là Lý Mãng, Hoàng quân sự đã vui vẻ đồng ý: “Chịu khổ cũng không sao, có thể được Mãng thúc quản thúc, đó là phúc phận của nhi tử nhà ta.”

Nói xong lại quỳ xuống dập đầu với Tô Ngọc Uyển, “Đa tạ đại cô nương. Người có thể an bài như vậy đã là một ân huệ rất lớn với nhà chúng ta, nếu nhi tử của ta có thể sửa đổi, ta nguyện vì cô nương vượt lửa qua sông, có chết cũng không chối từ.”

Hoàng quân sự nói xong lại cảm thấy có chút không ổn. Hắn là nô bộc của Tô gia, cái mạng này của hắn và con hắn cũng đều là của Tô gia. Lời này nói ra lại có vẻ như ban đầu hắn cũng không có trung tâm lắm vậy. Hắn muốn bổ sung thêm vài lời nhưng mà cứ “Ta, ta...” nửa ngày cũng không tìm được lời nào thích hợp để diễn tả tâm trạng kích động của mình.

Tô Ngọc Uyển thấy Hoàng quân sự lại quỳ xuống thì cũng rất bất đắc dĩ, bảo Lập Xuân đỡ hắn dậy rồi mới nói: “Ngươi trung tâm thể nào ta rất rõ ràng. Nhiều năm nay ngươi thay phụ thân ta quản lý vườn trà, cho dù không có công lao cũng có khổ lao. Ta an bài như vậy cũng là vì muốn tốt cho Tô gia mà thôi, ngươi không cần nghĩ nhiều.”

“Vâng.” Hoàng quân sự lau nước mắt, đứng dậy chấp tay nói: “Cô nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ quản lý thật tốt vườn trà, không để người khác chui vào chỗ trống.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, chỉ cái ghế bên cạnh, “Ngồi xuống nói chuyện.”

Sau khi hạ quyết tâm xong thì Hoàng quân sự cũng thu lại cảm xúc trong lòng, ngồi xuống, chậm rãi nhấp một ngụm trà lấy lại bình tĩnh rồi mới hỏi: “Lúc này cô nương nói đến phủ thành, chẳng lẽ cô nương mới mua thêm điền trang ở phủ thành?”

Lúc Tô Trường Thanh vừa mới qua đời, Tô Trường Đình xúi giục người trồng trà đến gây rối, có người đã nhìn thấy hạ nhân của nhị phòng có ra, vào nhà của Hoàng quân sự. Cho nên mặc dù hắn vẫn biểu hiện rất tốt, Tô Ngọc Uyển cũng không hạn chế quyền hành của hắn, nhưng trong lòng vẫn có chút đề phòng. Dù sao Hoàng quân sự cũng có nhược điểm chính là con trai hắn. Cho nên chuyện nàng dùng bí phương sao trà hạy đến phủ thành mua vườn trà cũng đều không nói với hắn. Cho tới vừa rồi hắn nói hết những chuyện trong nhà ra, nàng mới không còn cảnh giác với hắn nữa. Đương nhiên nàng đưa nhĩ tử của hắn đến bái Lý Mãng làm sư phụ cũng là để hắn làm con tin cho mình. Có như vậy, nàng mới yên tâm giao vườn trà trên núi Tùng La này lại cho hắn được.

Hoàng quân sự thông minh nhạy bén như vậy, chắc hắn cũng không thể không biết chuyện này, cho dù bây giờ không nghĩ tới thì sau này lúc bình tĩnh lại nhất định cũng sẽ biết. Có điều Tô Ngọc Uyển cũng không thể quản nhiều như vậy được. Nàng còn ít tuổi nên uy tín không đủ, trong nhà lại đang lúc rối ren, cho dù nàng có cẩn thận đề phòng thế nào cũng không đủ. Mà nàng cũng không lo lắng Hoàng quân sự sẽ vì vậy mà thất vọng buồn lòng, dù sao nàng an bài như thế vẫn tốt hơn là để cả nhà hắn tới thôn trang làm việc.

Lý Mãng chính là binh lính trở về từ trên chiến trường, nhờ cơ duyên xảo hợp được Tô lão thái gia mang về Tô gia làm nô bộc. Hắn giỏi rèn sắt cho nên sức lực rất lớn. Bởi vì mỗi vườn trà khác nhau sẽ cần dùng nồi sắt khác nhau, đây cũng xem như là bí mật của mỗi nhà, cho nên từ trước đến nay nồi sao trà của Tô gia đều do một tay hắn rèn. Bởi vậy mà địa vị của Lý Mãng ở Tô gia cũng rất cao. Nồi bạc lần trước Tô Ngọc Uyển dùng để sao trà cũng do hắn rèn chế tạo cho nàng. Sau khi sao trà xong, Tô Ngọc Uyển đã kêu hắn nung chảy hết số nồi này để xóa dấu vết rồi.

Nhi tử của Hoàng quân sự theo hắn, nhất định sẽ được quản giáo đằng hoàng. Bởi vậy Tô Ngọc Uyển cũng có thể yên tâm nói rõ mọi chuyện với Hoàng quân sự, “Đúng là có mua, nhưng không phải mua điền trang mà là vườn trà.”

“Vườn trà?” Hoàng quân sự khiếp sợ, trong chốc lát dường như nghĩ tới cái gì, kinh hãi nói, “Chẳng lẽ trà bên kia cũng có thể chế được trà Tùng La?”

“Ừ.” Tô Ngọc Uyển gật đầu, “Lần này ta đi phủ thành đã xem xét tình hình dọc đường, tự mình sao thử rồi mới mua vườn trà.” Sau đó nàng kể lại cho hắn nghe chuyện mình mua vườn trà và trà son (núi hoang mà nàng ấy mua để trồng trà á) ở phủ thành.

“Cô nương, cô nương...” Hoàng quân sự còn kích động hơn cả lúc này, nói năng hơi lộn xộn, “Năm đó lão gia vẫn luôn muốn phát triển sự nghiệp, không ngờ... không chờ chuyện ngài ấy còn chưa làm được, chỉ sau mấy tháng cô nương đã có thể làm xong rồi.”

Nhắc tới phụ thân, Tô Ngọc Uyển cũng hơi buồn, im lặng không nói gì.

Hoàng quân sự biết mình lỡ lời, vội vàng đổi đề tài: “Vườn trà ở phủ thành, cô nương định để ai tới quản?”

Tô Ngọc Uyển thở than một tiếng, “Vốn ta còn muốn để người tới quản, Diệp gia viên bên này dù sao cũng đã đi vào ổn định, chỉ cần để nó vận hành như bình thường là được. Nhưng mà vườn trà trên núi Tùng La này chính là căn cơ của chúng ta, chỉ cần nơi này không loạn thì mọi chuyện đều có thể giải quyết được. Cho nên người không thể đi, mà hai vị quân sự dưới trướng của người cũng không thể, chỉ cần điều bọn họ đi, người khác sẽ hoài nghi chúng ta đi mua vườn trà bên phủ thành, chỉ cần theo chân họ điều tra một chút, bí mật gì của chúng ta cũng sẽ bị người ta nắm hết. Cho nên mấy người các người ai cũng không thể đi được. Bên phủ thành vẫn chưa tìm được người quản sự, tạm thời vẫn phải dùng người ở đó.”

Hoàng quân sự nhíu mày, sốt ruột nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu bây giờ cô nương mua người chỉ sợ cũng không ổn, chưa nói năng lực thế nào, bọn họ có trung tâm hay không cũng là cả một vấn đề.”

Chuyện này Tô Ngọc Uyển đã có tính toán trong lòng, hôm nay nói những lời này cốt chỉ để cho Hoàng quân sự biết nàng làm vậy cũng là vì bản thân có tính toán khác chứ không phải là không tín nhiệm hắn, miễn cho hắn lại suy nghĩ lung tung. Một khi nghĩ sai, lâu dần sẽ khó tránh khỏi dị tâm.

Nàng nói: “Xuong ca nhi và Thịnh ca nhi cũng sẽ đi phủ thành. Tuy hai đệ ấy còn nhỏ nhưng cũng đã đến lúc gánh vác trọng trách rồi. Trong khoảng thời gian này Thịnh ca nhi cũng thường xuyên lên núi xử lý vườn trà ở đây. Hoàng quân sự cảm thấy hắn thế nào? Có thể quản lý vườn trà bên kia được không?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Thử trà

Hoàng quân sự thật tình lo lắng giùm cho Tô Ngọc Uyển, này giờ trong đầu vẫn luôn suy nghĩ đối sách. Nghe Tô Ngọc Uyển nói như vậy thì hai mắt sáng lên hỏi: “Ý của cô nương là để tứ thiếu gia quản vườn trà, tam thiếu gia quản trà sạn?”

Tô Ngọc Uyển cười gật đầu: “Chỉ không biết bọn họ có quản tốt được hay không thôi.”

“Cái này thì không thành vấn đề.” Hoàng quân sự cũng yên tâm, cười nói, “Tứ thiếu gia làm việc tuy còn non nớt chút nhưng cũng rất nhạy bén, chỉ cần nhìn qua một chút là biết ngay. Để tứ thiếu gia quản lý vườn trà với một quân sự giàu kinh nghiệm, bên cạnh còn có cô nương trông chừng, hẳn là sẽ không có vấn đề. Còn chỗ tam thiếu gia, lúc trước ta vẫn thường hay nghe Mã chương quây khen hắn làm việc trầm ổn lại tinh tế, suy xét chu toàn, một chút cũng không giống trẻ con, ngược lại càng có vẻ như chương quây lâu năm, rất có phong thái của cô nương năm đó.”

Tô Ngọc Uyển xua xua tay: “Hoàng quân sự lại chê cười ta.”

“Ha ha, ta đang khen cô nương mà.” Phiền não trong lòng đều đã được giải quyết nên Hoàng quân sự cũng có tâm tình nói giỡn.

Tô Ngọc Uyển cũng bó tay với hắn.

Vườn trà đã có Hoàng quân sự quản lý, Tô Thế Thịnh cũng thường xuyên lại đây chăm sóc nên cũng không có gì bất thường. Tô Ngọc Uyển dẫn theo Cốc Vũ và Tiết Sương lên núi đi dạo một vòng, thấy cây trà phát triển không tệ, phân bón đầy đủ, cỏ dại được nhổ sạch sẽ thì cũng an tâm, sau khi xuống núi thì lên xe ngựa, đi về phía Tùng La tự.

Đại Phương đại sư vẫn mặc bộ hạc phát đồng nhan*, tiên phong đạo cốt như cũ, thấy Tô Ngọc Uyển tới thì vui vẻ pha trà, đưa tới trước mặt nàng nói, “Nào, nếm thử trà mới chế của ta thử xem.”

Hạc phát đồng nhan: tóc bạc mặt hồng hào, ý là người già rồi nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh, tráng kiện á. Minh để nguyên cho nó vẫn với về sau.*

Đại Phương đại sư cả đời đều si mê chế trà, cho dù bây giờ đã tám mươi tuổi nhưng vẫn cứ siêng năng như cũ. Mỗi lần Tô Ngọc Uyển lên núi đều có thể nếm được một loại trà mới của đại sư, sau đó phải bình phẩm một phen thì mới được bỏ qua.

Nàng cũng không khách sáo, bung chén trà lên nhìn nhìn màu nước trong chén xong thì đưa lên mũi ngửi một chút, cuối cùng mới nhấp thử một ngụm. Sau khi nuốt xuống, nàng mở mắt ra, nhìn chén trà trong tay nói: “Hương vị trầm, mùi hương lại rất quái lạ, cũng không có vị ngọt và mùi thơm của trà.”

Đại Phương đại sư thở dài một hơi.

Trong khoảng thời gian này đại sư đã thử đem lá trà Tùng La đi rang (bôi hỏa, hong khô bằng lửa), tạo thành rất nhiều hương vị quái lạ như thế này.

Cho dù là rang ít hay rang nhiều cũng đều không được. Xem ra trà Tùng La không thích hợp để rang.” Đại sư nhủ thầm nói.

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Chắc là vậy.

Đại sư đưa ấm trà cho chú tiểu, để hắn đi pha một ấm trà mới, sau đó thở dài một hơi, đáng tiếc nói: “Ngươi có một đầu lưỡi nhạy bén với hương vị, trong nhà lại trồng trà rồi chế trà, vốn dĩ phải nên đi theo lão nạp làm đồ đệ mới đúng. Bây giờ cả ngày đều bận rộn kinh doanh, vì chút lợi mà phải bỏn tẩu phiền não, thật là uổng phí.”

Tô Ngọc Uyển dở khóc dở cười nói: “Đại sư à, ta là tiểu cô nương đó, có thể đi theo người cả ngày để học chế trà được hay sao? Hơn nữa, nếu ta không vội vàng kinh doanh thì cả nhà biết lấy gì mà ăn chứ? Đầu phải ai cũng giống ngài, chỉ cần ngồi yên trong phòng, không cần làm gì vẫn có người mang bạc đến cho.”

“Hừ, ngươi nếu đi theo ta học chế trà, chẳng lẽ sẽ không có người đến cho ngươi bạc hay sao? Lúc trước không phải có rất nhiều người vì cái bí phương kia mà đem bạc đến tặng cho ngươi hay sao?” Đại sư lâm lâm nói.

“Hi, hi, còn không phải do lão nhân gia ngài lợi hại hay sao?” Tô Ngọc Uyển nghiêm mặt cười nói. Nàng biết đại sư đang nói đến chuyện vì bí phương trong tay nàng mà rất nhiều người đã đến cửa cầu thần lúc trước.

Tuy nàng hào phóng hơn rất nhiều vị cô nương khác, nhưng dù sao nói đến chuyện hôn sự của mình với một người không màng thế sự như đại sư thì cũng có chút xấu hổ. Sau khi thu lại biểu tình, Tô Ngọc Uyển hỏi chuyện chính sự: “Những người đó thế nào? Không gây phiền toái cho ngài chứ?”

Đại sư liếc mắt nhìn nàng một cái: “Còn không biết xấu hổ mà nhắc tới? Ngươi không biết vì chuyện này mà ta đã chọn không biết bao nhiêu phiền toái đâu, mấy người kia không tìm thấy thợ sao trà ở vườn trà, trà sạn, nội, ngoại viện nhà ngươi liền kéo tới chỗ này của ta nhòm ngó, có người còn tự mình chạy tới hỏi ta có biết bí phương kia của ngươi hay không. Tính tới hôm nay ta đã thay ngươi đuổi đi khoảng chừng bốn đội nhân mã rồi đó.”

“Cho dù tới nhiều hơn nữa cũng không đủ cho lão nhân gia ngài tiêu khiển mà.” Tô Ngọc Uyển vội vàng cười hi hi nịnh nọt.

“Đó là đương nhiên.” Đại sư đắc ý, vuốt ve chòm râu nói, “Bọn họ muốn moi tin tức ở chỗ này của ta? Hừ, còn non lắm.”

Lúc này chú tiểu đã mang trà mới ra đổi lại cho hai người, đại sư hỏi: “Ngươi đi phủ thành lâu như vậy không có chuyện gì chứ?”

Tô Ngọc Uyển cười tủm tỉm nói: “Ta bận mua mấy trăm mẫu vườn trà, trà sơn bên đó.”

“Hả?” Đại sư hơi nhíu mày một lát, sau đó thì sáng mắt lên hỏi: “Chẳng lẽ lá trà bên đó dùng phương pháp chế biến của trà Tùng La cũng có thể tạo

thành hương vị như vậy?”

Tô Ngọc Uyển giờ ngón cái lên với đại sư khen: “Đại sư một lời trúng đích.”

Đại sư đắc ý vuốt râu nói: “Ta có thể đi từ Hồ Khâu đến Tùng La, tự nhiên cũng biết chuyện này có thể, chỉ là lười nói thôi.”

Tô Ngọc Uyển chớp mắt, bắt lực nhìn đại sư một cái rồi bùng trà lên uống. Đại sư nhìn ánh mắt bắt đắc dĩ kia của nàng thì vô cùng sáng khoái, cũng bùng trà lên nhấp một ngụm.

“Đại sư, ta chuẩn bị chuyển nhà đến phủ thành.” Tô Ngọc Uyển buông chén trà, nghiêm túc nói.

Đại sư sùng sốt hỏi: “Vì sao phải chuyển qua đó?”

Tô Ngọc Uyển đem đầu đuôi sự tình kể lại một lần cho đại sư nghe. Sau khi nghe xong, đại sư trầm mặc thật lâu sau mới nói: “Chuyển đi cũng tốt.”

Mặc dù đại sư không nói nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn thấy được mắt mắt trong mắt ông ấy, nên vội nói: “Tuy chúng ta chuyển sang phủ thành nhưng dù sao cũng cách chỗ này không xa, vườn trà bên này cũng là căn cơ nhà ta, ta cũng không thể buông tay mặc kệ, lâu lâu sẽ trở về thăm một chút, lúc đó ta sẽ đến thăm người, nhất định cũng không ít hơn so trước đây.”

Đại sư năm nay đã hơn tám mươi, tuy thân thể vẫn còn mạnh khỏe, nhưng có một số việc, cho dù là ai cũng không dám nói trước. Tô Ngọc Uyển hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải thường xuyên về thăm đại sư.

Quả nhiên nàng vừa nói như vậy xong thì đại sư liền vui vẻ trở lại, phân phó chú tiểu: “Đi kêu phòng bếp chuẩn bị đồ ăn chay thật ngon, Tô cô nương hôm nay sẽ ở lại dùng cơm.”

Tô Ngọc Uyển vẫn luôn ở lại trên núi tới lúc mặt trời sắp xuống núi mới lên xe trở về nhà.

.....

Chuyện các nàng muốn chuyển nhà cũng không có ai biết, chỉ nói với Tô lão phu nhân là Trần lão phu nhân kêu Ân thị và đám người Tô Thế Xương qua đó ở một thời gian. Sau khi thu thập ít đồ đạc, hai mươi ngày sau khi Tô Ngọc Uyển trở về, cả nhà lại cùng nhau khăn gói lên đường, rời khỏi Hư Ninh đi về hướng Huy Châu phủ.

Ân thị từ nhỏ đến lớn đều chưa từng rời khỏi Hư Ninh, bây giờ vừa đi tâm trạng liền trở nên sa sút. Hơn nửa ngày thường đều sống trong nhung lụa, nay lại phải bốn ba đường dài mệt nhọc, buổi tối đến khách điểm cũng không được, cho nên vừa đến Huy Châu bà đã ngã bệnh. Đoàn người không đến Trần phủ nữa mà cho xe ngựa chạy thẳng về tiểu viện của Tô gia ở phủ thành, chỗ này bây giờ cũng chính là Tô phủ.

Cũng may Mã chương quầy sớm đã cho người tu sửa lại sân viện, trước khi Tô Ngọc Uyển về Hư Ninh cũng để Hứa ma ma ở lại chỗ này, bà cùng mấy nữ nhân trong vườn trà dọn dẹp nhà cửa, lại dựa theo sở thích của mấy vị chủ tử mà mua sắm gia dụng, bài trí phòng ốc. Đám người Tô Ngọc Uyển vừa đến đã có ngay cơm canh nóng hổi chuẩn bị sẵn.

Tô Ngọc Uyển vội kêu Lưu An đi thỉnh đại phu cho Ân thị.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Đi thỉnh an

Cũng may mấy năm nay Ân thị bảo dưỡng tốt, mỗi ngày ăn xong đều đi dạo quanh hoa viên nửa canh giờ để tiêu thực cho nên cơ thể cũng khỏe mạnh. Lại nhìn nhà mới ở phủ thành được dọn dẹp ngăn nắp, bài trí giống hệt ở Hư Ninh, con cái đều ở bên người, nha hoàn bà tử hầu hạ cũng không có ai xa lạ, cảm giác thấp thòm trước kia đã không cánh mà bay. Tinh thần tốt lên, cộng thêm tay nghề của đại phu cũng rất tốt, chỉ uống một thang thuốc, ra mồ hôi xong thì ngày hôm sau đã khá hơn hẳn, không có gì đáng lo nữa.

Nhưng Tô Ngọc Uyển cũng không dám để bà ra cửa, chỉ để Hứa ma ma đến Trần phủ thông báo một tiếng, cũng nói khi nào Ân thị khỏe hơn thì sẽ tới bái phỏng sau.

Tô lão phu nhân nghe xong thì rất cao hứng, bảo Kim thị và Hàn ma ma tới phủ thăm Ân thị.

Kim thị đi theo Tô Ngọc Uyển vào trong, thấp giọng nói: “Phu nhân nhà chúng ta đã nạp thiếp cho đại thiếu gia rồi, là cô nương của Khương gia.”

Tô Ngọc Uyển kinh ngạc nhìn nàng ta, hình như quan hệ của nàng và Kim thị cũng không tốt đến mức có thể nói hết mọi chuyện với nhau mà nhỉ?

Tính tình của Kim thị cũng rất quái dị, nói câu kia xong thì lại trở về bộ dạng cao ngạo, lạnh nhạt trước kia, chỉ im lặng đi bên cạnh Tô Ngọc Uyển, không

nói thêm gì nữa.

Cũng may Tô phủ bây giờ chỉ có hai sân viện, từ cổng lớn vào trong cũng không mất bao nhiêu thời gian. Lúc này đã vào đến chỗ ở của Ân thị, Lê ma ma đã sớm chờ ở đó, thấy Kim thị và Hàn ma ma tới thì tự mình vén màn cửa lên, cười nói: “Đại nãi nãi tới rồi ă? Mời vào trong. Hàn ma ma, đã lâu không gặp.”

Hàn ma ma biết Lê ma ma là nhũ mẫu của Tô Ngọc Uyển, bây giờ lại ở bên cạnh Ân thị, mà lúc nàng đến phủ thành lại dẫn theo Hứa ma ma thì có chút kỳ quái, có điều bây giờ cũng không phải lúc để hỏi han chuyện này cho nên cũng chỉ cười đáp lại: “Lê ma ma, đã lâu không gặp.”

Mấy người vừa vào phòng đã thấy Ân thị nghe được tiếng nói chuyện ra đón.

Tuy ngày thường Kim thị có hơi kiêu căng, nhưng đối với người thuận mắt, nàng cũng đối xử rất tự nhiên, bình đẳng. Nàng rất thương thức Tô Ngọc Uyển nên lúc này cũng rất lễ phép, bước lên vén áo thi lễ với Ân thị: “Kim thị phụng mệnh của lão phu nhân tới thỉnh an biểu thăm, chúc biểu thăm sớm khỏi bệnh.”

Trên đường đi Tô Ngọc Uyển đã cập nhật tình huống của Trần gia cho Ân thị, nên Ân thị cũng biết chuyện của Kim thị. Có điều bà vẫn có chút tự ti của người tình lẻ, nên đừng nói là Kim thị, cho dù là nô bộc như Hàn ma ma bà cũng không dám khinh thường.

Ân thị vội vàng tiến lên đỡ Kim thị: “Mau đứng lên. Ta chỉ bệnh vặt thôi, làm phiền

lão phu nhân nhớ thương, còn khiến người phải tự mình sang đây một chuyến, thật là ngại quá.”

Kim thị đứng dậy, Hàn ma ma cũng bước lên hành lễ.

“Tô phu nhân đừng nói như vậy, chúng ta đều là người một nhà, quan tâm nhau cũng là chuyện nên làm. Là các người khách khứa mới đứng, bị bệnh cũng không nói sớm, chúng ta ở đây đã nhiều năm, biết mấy vị đại phu rất tốt, nếu các người nói sớm chúng ta cũng có thể đề cử một vài người rồi.” Kim thị chu đáo trả lời.

Nàng nói xong thì quan tâm hỏi: “Thỉnh đại phu nào rồi? Đã uống thuốc hay chưa?”

Ân thị trả lời từng câu hỏi của nàng, lại cười nói: “Trước đây Uyển tỷ nhi theo phụ thân đến phủ thành, cũng biết được vài đại phu. Bệnh của ta cũng không nặng, uống thuốc xong ra được mồ hôi là sẽ khỏe thôi, không cần làm phiền quý phu.”

Hàn ma ma cười nói: “Cho nên mới nói đại cô nương là người có bản lĩnh. Cô nương nhà khác tới phủ thành không phải quan tâm chuyện ăn uống thì chính là chỗ có thể chơi, chỉ có đại cô nương nhà chúng ta mới quan tâm những thứ này. Lão phu nhân nhà chúng ta cũng thường khen ngợi, nói năng giỏi giang, còn nhỏ đã có thể chống đỡ một mái nhà, người khác lúc bằng tuổi nàng cũng chỉ biết ăn chơi mà thôi.”

Bà nói xong cũng không đợi Ân thị nói chuyện đã hỏi: “Không biết việc hôn sự của đại cô nương, phu nhân đã có dự định gì chưa?”

“Có thể tính toán gì được chứ, đến đâu hay đến đó thôi.” Ân thị thở dài, “Dù sao nàng cũng còn trong hiếu kỳ, chuyện này cũng không gấp.”

Trên đường đi, Tô Ngọc Uyển đã từng dặn dò qua, cho dù là ai nhắc tới chuyện hôn sự của nàng, Ân thị đều phải lý do nàng còn phải giữ hiếu đạo để thoái thác, không được nói thêm gì nữa. Tính tình Ân thị yếu đuối nhu nhược cũng có cái hay, ít ra bà còn chịu nghe nữ nhi nói, mà không dám tự tiện làm chủ. Cho nên bây giờ bà cũng chỉ qua loa lấy lệ với Hàn ma ma.

“Nói thì nói vậy, nhưng mà cũng không thể cứ chờ như vậy được. Đại cô nương cũng sắp tròn mười sáu rồi, chờ ra hiếu xong mới thu xếp hôn sự chỉ sợ sẽ làm chậm trễ cô nương. Không bằng phu nhân linh động một chút, thấy có nhà nào thích hợp thì lên lút ước định là được, đợi cô nương ra hiếu xong thì có thể thành thân luôn, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?” Hàn ma ma nói.

Tuy Tô Ngọc Uyển đã dặn dò qua, nhưng Ân thị cũng có suy nghĩ này, không nhịn được mà gật đầu nói: “Ma ma nói rất đúng.”

Đợi đến lúc ra hiếu, Tô Ngọc Uyển cũng đã mười chín tuổi, bình thường cô nương mười chín rất khó tìm được nhà thích hợp, trừ phi làm vợ kế cho người ta, nếu không sẽ có rất ít lựa chọn. Tuy thế nhân đều chú trọng hiếu đạo, trong hiếu kỳ phải tuân thủ quy củ. Nhưng mà quy củ là vật chết, người lại sống, có rất nhiều cô nương đang trong hiếu kỳ cũng lên lút tìm nhà thích hợp, chỉ đợi ra hiếu xong thì sẽ thành thân luôn, vừa hợp quy củ lại không làm chậm trễ chuyện chung thân đại sự của cô nương nhà mình, đẹp cả đôi đường. Mà Ân thị cũng tính làm như vậy.

Hàn ma ma thấy Ân thị cũng tán đồng ý kiến của mình thì cười híp cả mắt, nhưng cũng không dây dưa thêm, chỉ hỏi chuyện nhà ở: “Viện này của các người chỉ có hai sân thôi có phải không? Có đủ chỗ ở không? Nếu có gì khó khăn thì cứ nói, lão phu nhân nhà chúng ta rất thích đại cô nương, nếu có gì cần thì cứ nói một tiếng, chỉ cần là việc có thể làm, chúng ta nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

Chuyện nhà ở Tô Ngọc Uyển cũng đã giải thích rõ ràng với Ân thị rồi nên Ân thị chỉ cười đáp: “Đa tạ ý tốt của lão phu nhân, tuy tòa nhà này không lớn nhưng chúng ta cũng không có bao nhiêu người, chủ tử cũng chỉ có bốn mẹ con chúng ta thôi, tạm thời vẫn đủ chỗ ở.”

Hàn ma ma nói vậy cũng chỉ để biểu đạt chút hảo ý thôi chứ cũng không phải thật sự muốn mời người Tô gia đến Trần gia ở lại. Nghe Ân thị từ chối thì cũng không nói thêm gì nữa, chuyển đề tài sang Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh.

Kim thị ngồi ở một bên nghe chứ cũng không nói chen vào. Mặc dù Ân thị sợ vắng vẻ nàng, lúc nói chuyện sẽ tiện thể hỏi nàng một câu, nàng cũng chỉ trả lời ngắn gọn, hoàn toàn không có ý định gia nhập vào nội dung câu chuyện.

Hai người cũng không ở lại lâu, sau khi ăn cơm xong liền lấy có sợ quấy rầy Ân thị nghỉ ngơi rồi cáo từ rời đi.

“Người Trần gia cũng rất hòa khí.” Sau khi tiễn hai người đi, Ân thị quay sang cảm khái một câu với Tô Ngọc Uyển, lại thở dài: “Vị Kim đại nãi nãi này cũng thật đáng thương, ai!”

Tô Ngọc Uyển cười cười, cũng không phụ họa với bà.

Ân thị ở nhà tĩnh dưỡng thêm mấy ngày, đợi đến lúc cơ thể khỏe hoàn toàn mới theo Tô Ngọc Uyển tới Trần gia bái phỏng.

Lúc này, Tô Ngọc Uyển cũng gặp được tiểu thiếp mới của đại thiếu gia – tiểu Khương thị.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Khiêu khích

Tiểu Khương thị không có dung mạo tú lệ như Phó Dung nhưng lại có khí chất của một tiểu thư khuê các, từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười ngồi ở một bên không nói gì. Có vẻ như Khương thị rất thích nàng ta nên đi đâu cũng mang theo bên người, còn tràn ngập yêu thương mà giới thiệu với Ân thị: “Đây là họ hàng xa nhà mẹ đẻ ta, trong nhà nàng đông anh em, nương nàng sinh được tám người con thì còn sống bảy. Nàng là trưởng tỷ trong nhà nên nguyên ý vì phụ mẫu phân ưu, ngày thường cũng phụ giúp cha mẹ làm việc, chăm sóc các em, muốn gả cho một nhà không cần của hồi môn lại có thể giúp đỡ được nhà mẹ đẻ. Vừa lúc đại nãi nãi nhà ta gả vào mấy năm cũng không sinh được con cái, ta muốn nạp thiếp cho nhi tử, thấy tình cảnh của nàng như vậy thì đã nhờ mẫu thân ta đến nhà nàng cầu hôn.” Bà nói xong thì phân phó tiểu Khương thị: “Thanh Liên, còn không nhanh chào hỏi biểu thăm thăm và biểu muội đi?”

Tiểu Khương thị nhàn nhã đứng dậy, bước lên nhún người hành lễ.

Kim thị ngồi ở một bên, trên mặt cũng không có biểu tình gì, tựa như tiểu Khương thị chẳng có quan hệ gì với nàng, mà những lời kia của Khương thị cũng không phải nói nàng vậy.

Tô Ngọc Uyển thấy cảnh này thì thở dài trong lòng.

Kim thị kiêu căng, không được lòng mẹ chồng đó là thất bại của nàng ta. Nhưng Khương thị trước mặt nhiều người lại giấu lên mặt mũi của con dâu như vậy thì cũng hơi quá đáng. Lão phu nhân thấy vậy cũng không nói gì, còn để mặc cho bà tùy ý giấu đậy lên thể diện của trưởng tôn tức như vậy, chẳng khác nào cả nhà đều xúm vào khi dễ Kim thị, này cũng quá thất đức đi. Làm như vậy, người mất mặt không phải là Kim thị, ngược lại còn để lộ nội tình bên trong Trần gia.

Một trưởng bối công đạo từ ái, có giáo dưỡng sẽ không cho phép con cháu làm như vậy. Cho dù là có cũng sẽ giấu cho thật kỹ chứ không phơi hết ra cho người ngoài thấy như này.

Ân thị từ nhỏ đến lớn đều là người thủ lễ, cho nên người Trần gia thấy bình thường thì bà lại cảm thấy xấu hổ, quay đầu nhìn về phía Tô Ngọc Uyển, không biết có nên cho tiểu Khương thị lễ gặp mặt hay không – lúc này mấy tiểu bối Trần gia tới chào hỏi bà đều cho lễ gặp mặt.

Tô Ngọc Uyển tiến lên đỡ Ân thị rồi cười nói với Khương thị: “Nương ta mấy hôm trước mới bệnh một trận, biểu mợ không ngại để ta đỡ bà ngồi xuống nói chuyện chứ?”

“Không ngại, không ngại. Là chúng ta sơ ý.” Khương thị vội chỉ chỉ ghé dựa, “Biểu đệ muội nhanh ngồi xuống nói chuyện đi.”

Tô Ngọc Uyển đỡ Ân thị ngồi xuống, tự mình rót trà, đưa tới tay Ân thị: “Nương, tay người lạnh quá, trước cứ dùng ly trà này ủ ấm tay đi.”

Ân thị đón ly trà nóng rồi giải thích với Trần lão phu nhân và Khương thị: “Tay chân ta rất dễ nhiễm lạnh, mấy hôm trước lại sinh bệnh, tuy đã không còn đáng ngại nữa nhưng tay chân lúc nào cũng lạnh như băng, không thoải mái. Nói thật ta ở nhà vẫn phải dùng lò sưởi tay đó, bởi vì tới làm khách mà như vậy thì có hơi ngại cho nên mới không mang theo.”

“Thân thể quan trọng nhất, chúng ta là thân thích, còn chú ý nhiều như vậy làm gì?” Trần lão phu nhân cười nói, lại quay đầu phân phó nha hoàn, “Nhanh mang lò sưởi tay lên cho Tô đại phu nhân.”

“Không cần, không cần.” Ân thị vội vàng từ chối, “Ta dùng chung trà ấm này áp tay là được rồi, không cần phiền toái như vậy đâu.”

“Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, có phiền toái gì đâu.” Trần lão phu nhân nói.

Nói qua nói lại mấy câu, Ân thị liền trực tiếp bỏ qua chuyện đưa quà gặp mặt cho tiểu Khương thị. Tiểu Khương thị không thu được lễ gặp mặt, cũng không cảm thấy xấu hổ, từ lúc Tô Ngọc Uyển đỡ Ân thị ngồi xuống, Khương thị đã bảo nàng ta lui trở lại phía sau mình, đứng cùng với mấy nha hoàn nơi

đó.

Tô Ngọc Uyển không khỏi lại thầm than ở trong lòng: xem ra tiểu Khương thị này còn lợi hại hơn cả Phó Dung. Tuy Phó Dung có tâm cơ, có thủ đoạn, nhưng dù sao cũng xuất thân hàn môn, thủ đoạn của nàng ta đều không lên được mặt bàn, cho dù có gả vào cũng không được Khương thị yêu thích. Nhưng mà tiểu Khương thị thì khác, nàng ta có tấm lòng rộng lớn, không màng hơn thua và phong phạm đại gia, cho dù có đứng cùng một chỗ với Kim thị cũng sẽ không bị thua kém, hơn nữa còn có Khương thị chống lưng phía sau, nếu nàng ta muốn đạp Kim thị dưới chân cũng không có gì khó.

Nghĩ đến đây, Tô Ngọc Uyển liền không nhịn được mà nhìn về phía Kim thị.

Kim thị vẫn luôn rũ mắt ngồi ở một bên dường như cảm giác ánh mắt được Tô Ngọc Uyển, nên nâng mắt lên nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người gặp nhau ở giữa không trung. Tô Ngọc Uyển hơi gật đầu với Kim thị xong thì thu hồi ánh mắt, bưng chén trà lên hớp một ngụm. Trà vừa vào miệng đã tỏa hương thơm ngát, đúng là trà Xuân trước đây nàng tặng cho Trần gia.

“Uyển biểu tỷ, sao thế, quan hệ của ngươi và đại biểu tẩu hình như có vẻ rất tốt nhỉ?” Giọng nói lạnh lạnh của Trần Hân Nhi bắt ngờ vang lên, bởi vì thanh âm khá lớn nên lần át cả cuộc nói chuyện của Trần lão phu nhân và Ân thị.

Trần lão phu nhân không vui, nhìn về phía Trần Hân Nhi.

Khương thị đang ngồi bên cạnh nghe Trần lão phu nhân và Ân thị nói chuyện, thấy vậy thì vội vàng ra về trách cứ nói: “Hân Nhi, sao lại không lễ phép như vậy? Tổ mẫu đang nói chuyện, ngươi lớn tiếng như vậy làm gì? Thật là càng lớn càng không hiểu chuyện.”

Ân thị có chút mơ hồ không rõ, hơn nữa bà xưa nay đều không muốn người khác vì mình mà sinh ra mâu thuẫn nên vội vàng hòa giải: “Không sao, trẻ con nhất thời kích động nói lớn tiếng chút cũng là bình thường. Với ta mà nói, nữ nhi phải hoạt bát như vậy mới tốt, cứ như Uyển tỷ nhi nhà ta cái gì cũng tốt nhưng lại quá mức trưởng thành, khiến ta đôi khi lại có cảm giác mình còn nhỏ hơn cả nàng đó.”

Lời này của Ân thị khiến Trần lão phu nhân và Khương thị buồn cười. Khương thị đang muốn mở miệng nói chuyện thì Trần Hân Nhi đã vội vàng nói chen vào: “Mẫu thân, vừa rồi ta nhìn thấy Uyển biểu tỷ và đại tẩu mắt qua mây lại, tựa hồ như có rất nhiều chuyện muốn nói, Uyển biểu tỷ còn gật đầu mỉm cười với đại tẩu nữa cho nên mới tò mò hỏi một câu” Nói xong thì đứng lên hành lễ với Ân thị nói: “Là ta thất lễ, còn mong biểu thẩm bỏ quá cho.”

Ân thị há miệng thờ đốc, theo bản năng định nói “Không có gì”, nhưng trong lòng cứ cảm thấy có gì không ổn, lại không biết không ổn ở đâu, đành phải quay đầu nhìn Tô Ngọc Uyển.

Trần lão phu nhân và Khương thị nhíu mày, cũng quay sang nhìn Tô Ngọc Uyển và Kim thị.

Kim thị vẫn mặt than như cũ, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm Trần Hân Nhi, túm chặt khăn trong tay, ngay cả móng tay khảm vào da thịt cũng không biết, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

Tô Ngọc Uyển cười cười, đôi mắt trong veo như nước lạnh nhạt nhìn về phía Trần Hân Nhi.

Không khí trong phòng bỗng dưng vô cùng quý dị.

Vẫn là Trần lão phu nhân từng trải, tâm tư xoay chuyển thật nhanh, quay đầu trách Trần Hân Nhi: “Ngươi lại nói hươu nói vượn cái gì đó? Lần trước Uyển biểu tỷ ngươi đến đây là ta để đại biểu tẩu ngươi chiêu đãi nàng. Bây giờ nàng tới làm khách, gật đầu thi lễ với đại biểu tẩu ngươi là do nàng lễ phép, có gì kỳ quái đâu? Ngươi đứa nhỏ này, càng ngày càng không có quy củ. Khương thị, tuy ngươi bận rộn quản gia nhưng cũng nên bớt chút thời gian dạy dỗ nữ nhi của mình đi. Cũng may hôm nay là biểu đệ muội của ngươi tới làm khách, nếu là người khác, chẳng phải đã khiến chúng ta mất hết mặt mũi rồi hay sao?”

Khương thị vội vàng đứng lên, cung kính nói: “Vâng.” Lại trừng nữ nhi, “Còn không mau xin lỗi Uyển biểu tỷ đi?”

Trần Hân Nhi hừ hống như vậy một phần cũng là do Trần lão phu nhân dung túng, làm sao có thể chịu được chuyện lão phu nhân khiển trách mình trước mặt mọi người? Hai mắt nàng ta đỏ lên, ủy khuất nói: “Ta, ta cũng đâu nói gì, chỉ tò mò một tiếng thôi mà...” Nói xong thì dùng khăn tay che miệng chạy ra ngoài, không thèm để ý chuyện Khương thị muốn nàng xin lỗi Tô Ngọc Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chủ ý ôi thiêu

Khương thị xấu hổ cười cười với Ân thị nói: “Ngại quá, đứa nhỏ này cũng thật là không hiểu chuyện. Ai, lão phu nhân nói đúng, đều tại ta không quản giáo nàng. Sau này phải lập quy củ với nàng cho thật tốt mới được, kẻo sau này nàng lại vô pháp vô thiên.”

“Không sao, không sao, trẻ con đứa nào cũng thế mà.” Ân thị cười cười, nhìn về phía Tô Ngọc Uyển. Bà nhu nhược chứ cũng không ngu, rõ ràng lúc này Trần Hân Nhi có thái độ không tốt với nữ nhi của bà. Kim thị ở Trần gia đã xem như người bị bỏ, không thấy Khương thị trước mặt khách nhân còn

mang tiểu thiếp ra đánh vào mặt nàng ta đó sao? Thế mà cô nương Trần gia lại lớn tiếng nói nữ nhi mình có quan hệ tốt với Kim thị, dường như chỉ sợ mọi người không biết, rõ ràng là muốn kéo nữ nhi mình xuống nước, khiến Uyển tỷ nhi ngang hàng với Kim thị.

Cho nên lúc này bà muốn nhìn xem nữ nhi mình có ý định gì không. Nếu nữ nhi không cao hứng, không muốn nán lại thêm nữa thì bà sẽ nhanh chóng cáo từ.

Không thể không nói, sau khi Tô Trường Thanh qua đời, Ân thị đã được khuyên bảo rất tốt, ít nhất cũng không tự tiện chủ trương, kéo chân sau của Tô Ngọc Uyển, cái này hơn phân nửa là nhờ công lao của Lê ma ma.

Tô Ngọc Uyển cười cười với Ân thị, nàng vốn không quan tâm Trần Hân Nhi có thái độ thế nào. Từ trước đến nay nàng ta làm việc gì cũng xúc động, ấu trĩ, chiều này của nàng ta cũng chẳng làm gì được nàng. Cho dù nàng ta có hạ nàng xuống ngang hàng với Kim thị thì đã sao, nàng lui tới Trần gia cũng chỉ dựa vào lợi ích ràng buộc. Chẳng lẽ Trần lão phu nhân và Trần lão thái gia sẽ vì một Trần Hân Nhi mà thay đổi thái độ với nàng hay sao? Đương nhiên là không, cho nên nàng cần gì phải so đo với nàng ta, dù sao người thất lễ, không có giáo dưỡng cũng không phải nàng.

Thấy nữ nhi không thêm đề ý thì Ân thị cũng yên lòng, tiếp tục nói chuyện với Trần lão phu nhân và Khương thị, Triệu thị. Triệu thị vẫn trầm mặc ít nói như cũ, nếu có ai hỏi đến bà thì bà sẽ đáp lại một hai câu, thời gian còn lại chỉ yên lặng ngồi nghe, với Tô Ngọc Uyển cũng thân thiết như Khương thị, một chút cũng không thấy sự bài xích như lúc phân đôi Tô Ngọc Uyển trở thành nàng dâu của mình trước kia.

Khách chủ hài hòa, Trần lão phu nhân cất lực giữ lại, nói Trần lão thái gia muốn gặp Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh, cho nên Ân thị cũng không về luôn mà ở lại ăn cơm chiều, mãi tới gần tối mới cáo từ rời đi.

Từ lúc Trần Hân Nhi chạy đi liền không trở lại phòng Trần lão phu nhân nữa, chỉ tới lúc ăn cơm chiều mới xuất hiện một lát, không cười cũng không nói lời nào. Trần lão phu nhân và Khương thị biết tính nàng, chỉ sợ nàng nháo lên sẽ càng thêm thất lễ, nên cũng không nói gì. Trần lão phu nhân lấy cớ yêu thích Tô Ngọc Uyển nên kêu nàng tới ngồi bên cạnh mình cùng với Ân thị, không cho Trần Hân Nhi có cơ hội kiểm chuyện nên bữa cơm này cũng xem như hài hòa.

Sau khi lên xe ngựa, Ân thị hỏi Tô Ngọc Uyển: “Lần trước con tới đây, có xích mích gì với Trần cô nương à?”

“Không có.” Tô Ngọc Uyển lắc đầu, “Con cũng không biết vì sao, vừa vào phủ, nàng đã có thái độ thù địch như vậy rồi, con cũng không biết mình từ lúc nào thì đắc tội nàng ta nữa.”

Tính tình nữ nhi nhà mình thế nào, Ân thị rất rõ ràng, trước giờ nàng đều không thích đi gây chuyện thị phi. Nghe Tô Ngọc Uyển nói vậy thì bà cũng an tâm, nói: “Trần lão phu nhân và hai vị phu nhân cũng rất hiền lành.”

Tô Ngọc Uyển cười cười không nói gì.

Lúc ở Trần gia nàng vẫn luôn đoán xem Trần lão phu nhân và Khương thị đang đánh chủ ý gì. Trần gia tuy nói là quy củ, cũng không xấu, nhưng mà sau mấy ngày ở chung nàng cũng hiểu được, Trần lão phu nhân và Khương thị bản chất vẫn là kẻ coi trọng lợi ích hơn cả, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi. Hai người hôm nay lại nhiệt tình với Ân thị quá mức như vậy, Tô Ngọc Uyển không thể không cảnh giác.

Sau khi xuống xe ngựa, Ân thị liền hỏi Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh trên xe ngựa khác: “Bên chỗ các con thế nào? Cữu tử phụ và biểu cữu có tốt không?”

“Đều đối xử với chúng con khá tốt.” Tô Thế Xương nói, “Cữu tử phụ còn cho tụi con hai bộ văn phòng tứ bảo tốt nhất làm lễ gặp mặt nữa ạ.” Hân nói xong thì vẫy tay gọi gã sai vặt đang bung hộp giấy lại đây, mở ra cho Ân thị xem.

Ân thị là nữ nhi tú tài cho nên rất chú trọng việc học hành của nhi tử, cũng từng nghiên cứu qua các loại văn phòng tứ bảo. Nhìn thấy nghiên mực Đoan Khê, bút lông Hồ Châu, và giấy loại tốt nhất trong hộp thì vừa cao hứng vừa chưa xót, sờ sờ đầu nhi tử, thở dài nói: “Mặc dù các con phải kế thừa gia nghiệp, nhưng cũng không thể bỏ bê chuyện học hành được. Dù có phải làm thương nhân thì cũng là nho thương. Mấy thứ này đều rất tốt, các con lấy mà dùng đi, đừng lãng phí.”

“Vâng. Con biết rồi ạ.” Tô Thế Xương đóng hộp lại, đưa cho gã sai vặt.

Từ nhỏ Tô Thế Xương đã biết mình lớn lên phải kế thừa gia nghiệp, mà hân cũng không có thiên phú đọc sách, cho nên phải nghỉ học về xử lý sinh ý cũng không có gì tiếc nuối, có thể nhận ra mặt chữ, hiểu chút lý lẽ là đủ rồi.

Hân nói với Ân thị: “Nương và tỷ tỷ cũng vất vả một ngày rồi, nhanh vào nghỉ ngơi đi ạ.”

Ân thị gật đầu, dẫn Tô Ngọc Uyển và nha hoàn vào nội viện, còn Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh thì ở lại ngoại viện.

.....

Trong đại phòng Trần gia, Khương thị nghiêm khắc nhìn Trần Hân Nhi, không nói gì.

Trần Hân Nhi bị mẫu thân nhìn như vậy thì hơi sợ, cuối cùng không nhịn được mà kêu lên: “Nương, người nhìn con như vậy làm gì? Con cũng đâu có làm gì sai? Chẳng phải chỉ đâm Tô Ngọc Uyển một câu thôi sao? Chỉ là một nữ nhi thương họ, vào phủ chúng ta cũng chỉ xứng làm thiếp, đáng để nương vì nàng mà quở trách con sao?”

“Người làm sao lại không hiểu chuyện như vậy?” Khương thị nhíu mày, nghiêm túc nói, “Cái gì thương họ hay không thương họ, thiếp hay không thiếp? Đó là cháu gái của tổ phụ người, là biểu tỳ của người đó! Nếu lời này của người bị người khác nghe được, truyền tới tai tổ phụ người, đến lúc đó người bị phạt quỳ từ đường thì cũng đừng trách nương không bảo vệ được người.”

Trong nhà này, Trần Hàn Nhi sợ nhất chính là Trần Minh Sinh, nghe mẫu thân nói vậy thì hơi rụt đầu lại, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ trong phòng của nương cũng có người dám truyền lời ra ngoài hay sao?”

Khương thị trừng mắt liếc nàng một cái: “Cho dù ở đâu, lúc nào cũng phải cẩn thận ngôn hành (Lời nói, việc làm), tai vách mạch rừng!”

“Được rồi, được rồi, con biết rồi.” Trần Hàn Nhi không kiên nhẫn nói.

Khương thị thở dài, biết nữ nhi nhà mình đã bị chiều hư, nếu không nói rõ mọi chuyện với nàng, nói không chừng lần sau người Tô gia tới nàng sẽ lại gây chuyện. Khương thị kiên nhẫn giải thích: “Trong tay Uyển biểu tỳ người có bí phương sao trà Xuân mà người thích uống nhất. Bí phương này rất có giá trị, cứ nhìn mấy nhà quyền thế ở Hưu Ninh thành đều tới cửa cầu thân với nàng để lấy được bí phương kia thì biết. Nhà chúng ta tuy cơm áo không lo, nhưng tổ phụ và nhị thúc người muốn thăng quan thì phải có bạc để lót đường khắp nơi. Người thành thân cũng phải chuẩn bị hồi môn phong phú có phải không? Cho nên tổ mẫu người mới muốn cưới Uyển biểu tỳ người vào cửa, đoạt bí phương và trà son của Tô gia tới tay. Ngặt nỗi tam thẩm người lại không đồng ý, muốn cưới tiểu thư quan gia cho tam ca người, mà tổ phụ người lại khoanh tay mặc kệ. Vì chuyện này mà tổ mẫu người còn đang tức giận đó. Người đừng có mà tự mình tìm xui xẻo, nếu không ai cũng không cứu được.”

Lúc này Trần Hàn Nhi mới hiểu tại sao Trần lão phu nhân và Khương thị phải nhiệt tình với Ân thị như thế.

Hai mắt nàng ta đảo quanh một lúc, nghi hoặc hỏi: “Cần gì phải để tam ca cưới nàng ta? Chẳng phải ban đầu nhà ta muốn để nàng làm thiếp cho đại ca hay sao?” Nói tới đây, nàng ta không cao hứng bĩu môi, “Tuy con không thích nàng nhưng nếu để nàng làm thiếp cho đại ca thì cũng có thể chấp nhận được, còn làm tẩu tử, cho dù là tẩu tử khác chi con cũng không muốn.”

Trần Hàn Nhi đến bên cạnh Khương thị làm nũng, lắc lắc cánh tay bà, thanh âm nũng nịu như nước: “Nương, đừng để nàng gả cho tam ca, con không thích.”

Khương thị không chịu được khi nữ nhi làm nũng, chỉ cần Trần Hàn Nhi làm nũng bà liền bại trận ngay tức khắc. Không thể banh mặt được nữa mà bật cười, đưa tay nhéo mũi nữ nhi, yêu thương nói: “Người đó, không thể cứ tùy hứng như vậy được. Chuyện này cũng không phải do ta làm chủ, quan trọng nhất vẫn là tổ mẫu người kia. Không thấy tam thẩm người có nháo thế nào thì bà vẫn muốn cưới Tô Ngọc Uyển vào cửa hay sao?”

“Cho dù có phải cưới cũng không nhất định phải làm chính thê mà. Tuy đại ca đã có Thanh Liên tỷ tỷ, nhưng mà có thêm một thiếp nữa cũng đâu sao, nhà ta cũng không phải không nuôi nổi. Cứ như vậy chẳng phải sẽ tiện nghi cho tam phòng hay sao? Bây giờ tam phòng kiếm được bạc, tam thẩm đã bắt đầu lên mặt, làm giá với tổ mẫu. Nếu còn cưới được một nàng dâu có của hồi môn phong phú, chẳng phải nhà chúng ta đều phải nhìn sắc mặt của tam phòng mà sống à? Chi bằng cứ đem Tô Ngọc Uyển lộng đến trong phòng chúng ta, chẳng phải là vẹn cả đôi đường hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tính toán của khương thị

Khương thị lắc đầu, yêu thương sờ đầu nữ nhi, cười nói: “Như vậy không được. Đừng nói là tổ phụ người không đồng ý, cho dù có đồng ý thì Tô gia cũng sẽ không chấp nhận. Ở Hưu Ninh có biết bao nhà quyền thế nguyện ý cưới nàng làm chính thê, hơn nữa thiếu gia nhà họ cũng là người tuấn kiệt. Chẳng lẽ mẹ con các nàng không muốn làm chính thê lại tới nhà chúng ta làm tiểu thiếp hay sao? Chuyện làm thiếp này, cũng chỉ có loại người sa cơ thất thế như biểu cữu xa kia của người và Phó gia mới nguyện ý vì tiền tài phú quý mà bỏ mặc nữ nhi mới có thể làm được thôi. Tô gia không thiếu tiền, Tô đại phu nhân lại nhu nhược, không thể quản gia, trong nhà đều do một tay Tô Ngọc Uyển định đoạt, chẳng lẽ nàng còn tự mình hạ thấp hay sao? Việc này ngay cả nói cũng không được nói, nếu không với cái tính tình kia của Tô Ngọc Uyển, chỉ sợ cửa thân thích này nàng cũng không muốn nhận nữa.”

“Không nhận thì không nhận, chẳng lẽ chúng ta còn hiếm lạ nàng?” Trần Hàn Nhi bĩu môi.

Khương thị thở dài: “Thật đúng là hiếm lạ! Tổ mẫu người đã nói, cho dù không thành thông gia cũng không thể thành thù được. Nói không chừng chúng ta còn cảm được một chân vào sinh ý của Tô gia. Mặc dù Tô gia có vườn trà và bí phương nhưng lại không có chỗ dựa, nếu không bọn họ cũng sẽ không dọn tới đây. Nếu chúng ta có thể cho nàng chỗ dựa, ai còn dám đánh chủ ý lên nhà nàng nữa có phải không? Bất quá, hợp tác dù sao cũng không có nhiều lợi ích như kết thân.”

Trần Hàn Nhi đảo mắt, ý vị thâm trường cười nói: “Nương, con có một chủ ý rất hay.”

“Chủ ý gì? Khương thị tò mò.

Trần Hàn Nhi đến gần Khương thị, thấp giọng nói vào tai bà mấy câu. Lúc đầu Khương thị hơi sững sốt, sau đó lại nhăn mày, âm tình bất định, dường như đang lưỡng lự.

“Nương, làm đại sự không thể câu nệ tiểu tiết. Cho dù tổ phụ, tổ mẫu biết được cũng sẽ không trách người, dù sao người cũng là vì Trần gia.” Trần Hàn Nhi cổ vũ Khương thị.

Khương thị cũng không nói chuyện mà âm thầm tính toán hồi lâu, sau đó mới nói: “Nếu tổ phụ người không thay đổi thái độ với nàng, việc này còn dễ nói. Nhưng mà ông ấy đã thay đổi, nếu ta còn làm như vậy chính là đánh vào mặt ông ấy. Vậy thì không được, ta phải thương lượng với tổ mẫu người trước đã rồi mới quyết định. Nếu không một khi xảy ra chuyện, tổ mẫu người nhất định sẽ đẩy hết trách nhiệm lên đầu ta. Người cũng nói đây là vì muốn tốt cho Trần gia, nhưng mà bọn họ được hưởng lợi còn ta lại bị trách phạt, chẳng phải là tổn công vô ích hay sao?”

Trần Hàn Nhi gật đầu tán đồng: “Là nương suy nghĩ chu đáo.”

Khương thị đứng lên, sửa sang quần áo rồi đi đến sân viện của Trần lão phu nhân.

Lúc này không còn sớm, Trần lão phu nhân đã thay đổi quần áo, tháo trâm cài tóc, chuẩn bị đi ngủ. Nghe tiếng Khương thị còn tưởng là có chuyện gì gấp nên vội vã ra ngoài hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì lớn.” Khương thị đón chén trà sâm trong tay nha hoàn đưa tới trước mặt Trần lão phu nhân, cười nói: “Chỉ là nghĩ tới một chuyện, muốn bẩm báo với người thôi ạ.”

Giờ này còn tối đây, cho dù không phải đại sự thì cũng là chuyện rất quan trọng. Trần lão phu nhân đón chén trà sâm, uống cạn, đưa cho nha hoàn cái chén không rồi phát tay cho các nàng lui ra ngoài, sau đó mới dùng khăn lau miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Nương cứ ngồi lên giường đi ạ, đừng để cảm lạnh.” Khương thị cầm áo ngoài phủ thêm cho Trần lão phu nhân, lại kéo chăn đắp lên đùi bà xong mới nói: “Sau khi người Tô gia tới đây, con vẫn luôn nghĩ mãi, cảm thấy chúng ta hình như đã đi sai đường rồi.”

“Ồ?” Vừa nghe bà nhắc đến Tô Ngọc Uyển, Trần lão phu nhân liền thả lỏng, nghiêng đầu dựa vào giường, kéo chăn lên cao thêm một chút rồi hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Chúng ta muốn cưới Tô Ngọc Uyển vào cửa là vì nhìn trúng vườn trà và bí phương trong tay nàng ta. Đã vậy, chúng ta còn chấp nhất với tam phòng làm gì? Chỉ cần nàng gả vào Trần gia chẳng phải là xong sao?”

Trần lão phu nhân nhíu mày, không rõ Khương thị có ý gì: “Nhưng mà Trần gia chúng ta ngoại trừ Lăng ca nhi ra thì đâu có ai thích hợp nữa, tuy là nhị phòng cũng có Ích ca nhi còn chưa thành thân, nhưng mà nàng dù sao cũng chỉ là nữ nhi thương họ.” Bà nói tới đây thì hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Khương thị nói, “Hay là người muốn Bằng ca nhi cưới nàng. Chú ý này cũng không tệ.”

Bằng ca nhi trong miệng Trần lão phu nhân chính là con vợ lẽ do tiểu thiếp của đại lão gia sinh ra, năm nay mới mười ba. Bởi vì cơ thể yếu đuối nhiều bệnh, nên nhìn qua còn nhỏ hơn cả Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh. Nếu đứng với người trở mã xinh đẹp như Tô Ngọc Uyển thì giống như hai tỷ đệ vậy. Cũng chính vì vậy cho nên lúc trước bà và Khương thị mới không nghĩ tới Trần Trác Bằng. Bây giờ cẩn thận nghĩ lại, Tô Ngọc Uyển bất quá cũng chỉ mười lăm, chỉ lớn hơn Trần Trác Bằng hai tuổi. Mọi người đều nói nữ đại tam ôm gạch vàng*, Tô Ngọc Uyển lớn hơn Trần Trác Bằng hai tuổi, cũng rất tốt. Trần lão phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy việc này cũng rất có khả năng.”

Nữ đại tam ôm gạch vàng: thế tử lớn hơn 3 tuổi, tương lai sẽ giàu có.*

Nhưng sắc mặt Khương thị lại có chút khó coi. Mẹ ruột của Trần Trác Bằng là Vương di nương, rất được sủng ái, luôn đối nghịch với Khương thị. Nếu để bà ta cưới một con dâu có tiền đồ như Tô Ngọc Uyển, chẳng phải lúc đại phòng cần tiền, Khương thị sẽ phải nhìn sắc mặt của bà ta hay sao? Cho nên Khương thị không muốn để Trần Trác Bằng cưới Tô Ngọc Uyển.

Để Trần Trác Bằng cưới Tô Ngọc Uyển, những người khác đều được lợi, chỉ có bà chịu thiệt. Lúc này Khương thị vô cùng hối hận chính mình không suy xét kỹ càng đã lỗ mạng tới đây.

“Chuyện này...” Bà cười cười nói, “Bằng ca nhi chỉ sợ không thích hợp. Tuy Tô Ngọc Uyển xuất thân không cao, nhưng lại rất có bản lĩnh, ánh mắt tự nhiên cũng sẽ không thấp, nương không thấy mấy kẻ cầu thân ở Hưu Ninh huyện nàng đều chường mắt đó sao? Nếu chúng ta lấy con vợ lẽ tới cầu hôn, chỉ sợ nàng không những không đáp ứng mà sau này cũng sẽ không nguyện ý lui tới với chúng ta nữa.”

Trần lão phu nhân lẩn lộn trong hậu trạch cả đời, làm sao có thể không biết tâm tư của Khương thị. Nhưng mà bà là người cơ trí, cũng đã có tuổi, có thể không quản chuyện trong phòng nhi tử thì sẽ không quản, nhưng mà mặt mũi con dâu thì nhất định phải cho, dù sao già rồi, nam nhân chỉ lo dốc sức bên ngoài, ít khi vào nội viện, bà còn phải dựa vào con dâu hầu hạ. Trần lão phu nhân kéo tay Khương thị, nương theo ý của bà ta nói: “Người nói cũng đúng.” Sau đó lại nâng mắt lên nhìn Khương thị hỏi: “Vậy người lúc nãy nói có chủ ý là chủ ý gì?”

Thấy mẹ chồng cho mình mặt mũi, không kéo Trần Trác Bằng vào nữa thì Khương thị cũng an tâm, đưa tay dịch dịch góc chăn cười nói: “Nương nói xem Côn ca nhi lớn lên thế nào đã thì con mới nói tiếp được”

Trần lão phu nhân gật đầu: “Côn ca nhi nhà chúng ta ngọc thụ lâm phong, tài hoa xuất chúng, vừa thi đã đậu tú tài, đến kỳ thi mùa thu sang năm, muốn trúng cử nhân cũng không khó.”

Nói đến trường tôn, mặt mày Trần lão phu nhân liền trở nên nhu hòa.

Người Trần gia diện mạo không tệ, Trần Trác Côn năm nay hai mươi, đúng là tuổi phong hoa, lại là người đọc sách, trong nhà có tiền, có thế, diện mạo, khí chất cái gì cũng không thiếu, ra ngoài chính là nhân chi long phượng. Hải từ nhà mình bao giờ cũng là tốt nhất, Trần Trác Côn là trường tôn, lớn lên

bên người lão phu nhân, rất được Trần lão phu nhân yêu thích, đương nhiên trong mắt bà hẳn cái gì cũng tốt.

Thấy biểu tình trên mặt của Trần lão phu nhân như vậy thì Khương thị càng thêm đắc ý, nói: “Vậy lão nhân gia người nói xem, để Côn ca nhi và Bằng ca nhi đứng cùng một chỗ, Tô Ngọc Uyển sẽ chọn ai?”

“Này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Côn ca nhi rồi.” Trần lão phu nhân liếc Khương thị trắng mắt, giống như nhìn một kẻ ngốc. Có điều nói tới đây bà cũng hiểu được ý tứ của Khương thị.

P/s: đạo này mình hơi bận, với bệnh cũ tái phát, mắt cũng đau nữa nên không thể đăng thường xuyên được. Lúc nào khỏe mình sẽ đăng nha.

Ài, Trần gia bắt đầu lộ ra bản chất hám tài vô sỉ rồi đây, đọc mà tức gì đâu luôn á. Muốn lấy của người ta còn khinh người ta không xứng, cả nhà từ trên xuống dưới chả có ai tốt lành hết luôn. Mọi người chuẩn bị tâm lý nhá, k lại bức xúc mà bức tức thì toi:).

Cơ mà hông thấy ai bình luận gì về truyện hết trơn, cũng không biết mình edit có xuôi không, có gì cần chỉnh không, nếu có các bạn cứ nói nha, để mai mốt mình còn làm ebook tặng các bạn cho hoàn chỉnh nè :)

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Trà trang 1

Trần lão phu nhân ngừng đầu lên, ngắt lời Khương thị: “Người không cần nói nữa, ta đã biết người có ý định gì rồi. Nhưng mà...” Bà lắc đầu: “Lúc này người cũng nói, Tô Ngọc Uyển là người có chí khí, tất nhiên sẽ không bỏ qua vị trí chính thê mà tới đây làm thiệp cho người được có phải không? Chuyện này không phải lúc lựa chọn Lăng ca nhi để nghị thân chúng ta đã nói qua một lần rồi sao? Sao bây giờ người còn nhắc lại nữa?”

Khương thị hạ giọng xuống thật thấp nói: “Nương không thấy Phó Dung vì tiền đồ của chính mình mà chuyện gì cũng có thể làm đó sao. Chúng ta có phải cũng nên...” Bà không nói hết câu, chỉ dùng ánh mắt đầy thâm ý mà nhìn Trần lão phu nhân. Trần lão phu nhân hí mắt lại suy ngẫm, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nhìn Khương thị hỏi: “Người định làm thế nào?”

Khương thị nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, biết mẹ chồng đã đồng ý với giải pháp của mình nên bước lên mấy bước, kề sát vào tai Trần lão phu nhân nói: “Hai ngày nữa không phải lão phu nhân nhà tri phủ sẽ tổ chức lễ mừng thọ sao? Chúng ta...” Trần lão phu nhân suy nghĩ một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Đừng gây chuyện bên ngoài, chúng ta cứ giải quyết trong phủ thôi, bằng không làm tổn hại thanh danh sẽ khiến cha người mất hứng. Nhưng mà lễ chúc thọ của lão phu nhân tri phủ cũng có thể mang nàng đi cùng.”

Khương thị vội vàng vuốt mông ngựa: “Vẫn là nương suy nghĩ chu đáo, nhà chúng ta có nương chèo chống nhất định sẽ càng ngày càng tốt.”

Trần lão phu nhân được con dâu nịnh hót thì vô cùng thỏa mãn, cười khoát tay nói: “Người chỉ biết đồ ngọt ta. Được rồi, ta cũng phải đi ngủ đây, người ra ngoài kêu các nàng vào đi.”

Khương thị đứng dậy, ra ngoài kêu nha hoàn, bà từ vào trong, lại tự mình hầu hạ Trần lão phu nhân ngủ xong mới ra khỏi chính viện, trở về phòng của mình. Trần Hân Nhi vẫn đang chờ ở trong phòng, thấy mẫu thân về thì ân cần rót nước, đám lưng hỏi thăm: “Nương, tổ mẫu nói thế nào?”

Tuy tay nữ nhi đám lưng không tốt bằng nha hoàn, bà từ nhưng Khương thị cũng rất hưởng thụ. Vừa hí mắt tận hưởng sự chăm sóc của nữ nhi, vừa đáp: “Tổ mẫu người đồng ý rồi. Có điều không cho phép gây chuyện bên ngoài, chỉ có thể làm trong phủ thôi.”

Trần Hân Nhi nghe vậy thì vui vẻ nhảy lên, nắm tay suýt chút nữa đã đụng trúng đầu Khương thị, vội vã sờ sờ đầu của mẫu thân để an ủi.

Khương thị thấy nàng ta kích động như vậy thì bật cười, liếc Trần Hân Nhi một cái nói: “Được rồi, người không cần ở đây ra vẻ hiếu thảo nữa đâu, nhanh về ngủ đi.”

“Còn chuyện này nữa.” Trần Hân Nhi nhìn nhìn bên ngoài, hạ thấp giọng nói với Khương thị: “Con cho người hạ bả đậu Vương di nương, lúc này chắc bà ta đang bận chạy vào nhà vệ sinh rồi.”

Khương thị nghe vậy thì cười cười, vỗ nhẹ Trần Hân Nhi một cái nói: “Nếu cha người biết được, để xem ông ấy thu thập người thế nào?”

“Phụ thân không biết được đâu, con làm rất sạch sẽ.” Trần Hân Nhi kiêu ngạo nói, giơ giơ nắm tay, “Hừ, mấy kẻ làm thiệp này đều cần phải được dạy dỗ cho đàng hoàng.”

Khương thị làm sao không biết tâm tư của nữ nhi mình, miệng thì nói Vương di nương nhưng trong lòng khẳng định là đang nghĩ cách để thu thập Tô Ngọc Uyển. Bà phát phát tay: “Được rồi, người nhanh về phòng đi, ta cũng mệt mỏi rồi.” Nói xong thì ngáp một cái.

“Thế nào lát nữa cha cũng sẽ tới đây, nương đừng có đi ngủ sớm đó.” Trần Hân Nhi dặn lại một câu rồi mới chạy ra ngoài.

“Đứ nhỏ này...” Khương thị đỏ mặt, nhìn theo bóng dáng của Trần Hân Nhi mắg.

.....

Tô Ngọc Uyển cũng không biết mẹ con Khương thị đang suy nghĩ tính kế mình thế nào.

Sáng sớm hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng nàng liền mang theo Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh đến trà trang trong phủ thành của Tô gia.

Trà tràng ở phủ thành này trước giờ vẫn do Trịnh Thiện chường quầy trông nom. Lần trước Tô Ngọc Uyển đến Trần gia làm khách đã gặp qua hần một lần. Trịnh Thiện không giống như Mã chường quầy, hần là lương dân, chuyên làm chường quầy cho người ta. Giữa hần và Tô Trường Thanh chỉ có quan hệ giữa người mướn và người được mướn mà thôi. Mỗi tháng Trịnh Thiện ngoài mười hai lạng bạc tiền công còn được trích thêm nửa thành lợi nhuận của trà trang. Bởi vì hần cũng có chút tài năng, mà Tô Trường Thanh cũng không thể quản lý hết được chuyện bên này, cho nên cơ bản là giao toàn quyền cho Trịnh chường quầy quản lý, đối với hần cũng rất khách khí, lâu dần đã khiến Trịnh Thiện trở nên kiêu ngạo.

Trong xe ngựa, Tô Thế Xương hỏi Tô Ngọc Uyển: “Tỷ, Trịnh chường quầy này làm việc có đáng tin cậy không?”

Tô Ngọc Uyển cười cười đáp: “Tỷ nghe hỏa kế* trong trang nói, hần vốn đã định từ chức rồi, nhưng thấy chúng ta có trà Xuân mới liền đổi ý. Lần trước tỷ tới hần rất khách khí, cũng chưa có gì quá phận.”

Hỏa kế: là người hầu bàn, người làm thuê, làm mướn, thường là nói mấy bạn tiểu nhị á*

Nhắc tới trà Xuân nhà mình, Tô Thế Xương liền đắc ý nói: “Hần cũng thật có mắt nhìn, chúng ta có trà mới trong tay, không sợ không phát triển được. Cho dù hần không làm, đổi một người khác tới thay cũng có thể làm cho phong sinh thủy khởi**. Tỷ, nếu hần không kính trọng tỷ thì tỷ cứ để cho hần cuốn gói chạy lấy người đi.”

*Phong sinh thủy khởi***: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. đại khái chính là buôn bán thuận lợi, nào nhiệt

“Chúng ta bây giờ đang rất thiếu quản sự.” Tô Ngọc Uyển thở dài nói, “Hần có thể quản lý ổn thỏa trà trang cũng xem như đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Nếu bây giờ thay một người mới, cái gì cũng phải đào tạo lại từ đầu thì chúng ta sẽ phải bận tâm rất nhiều.”

Tô Thế Xương nghĩ tới mấy vườn trà mới mua còn cần phải có người tới cai quản và xử lý thì gật đầu.

“Tỷ, bọn đệ cũng có thể giúp tỷ một tay.” Tô Thế Thịnh bỗng đứng lên tiếng.

Tô Ngọc Uyển cười cười, sờ đầu hần nói: “Đó là đương nhiên. Các người đã giúp được không ít rồi.”

Trong nhà gặp phải biến cố lớn đã khiến Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh trưởng thành sớm. Trong khoảng thời gian này vẫn luôn chăm chỉ học tập kinh nghiệm, nâng cao thực lực của mình lên. Tô Ngọc Uyển tin tưởng, không bao lâu nữa bọn họ sẽ có thể tự mình đảm đương một phía.

Từ Tô phủ đến trà trang cũng không xa, trong lúc mấy tỷ đệ còn đang nói chuyện thì xe ngựa đã dừng lại trước cửa trà trang. Ba tỷ đệ vừa xuống xe, đang định vào trong thì Tô Thế Xương đã kinh hi (kinh ngạc và vui mừng) kêu lên: “Thảm công tử, Nhan công tử.”

Tô Ngọc Uyển vừa quay sang đã thấy Thảm Nguyên Gia và Nhan An Lan mang theo gã sai vặt đi về phía này. Thảm Nguyên Gia mặc trường bào nguyệt sắc, còn Nhan An Lan mặc y phục màu thiên thanh, hai người đều cao lớn, anh tuấn, sóng vai nhau đi trên đường như vậy, muốn người ta không chú ý cũng khó.

Hai người nghe thấy Tô Thế Xương thì nhìn sang bên này, tầm mắt Nhan An Lan vừa lúc gặp phải ánh mắt của Tô Ngọc Uyển, hần lễ phép gật đầu với Tô Ngọc Uyển một cái xem như chào hỏi, chứ cũng không nói chuyện.

Ánh mắt của Thảm Nguyên Gia cũng dừng lại trên người Tô Ngọc Uyển, kinh hi nói: “Tô cô nương, Tô thiếu gia, sao các người lại ở đây?”

Tuy Tô Thế Xương đã học quản lý buôn bán với tỷ tỷ và Mã chường quầy được mấy tháng, nhưng thời gian ngắn ngủi, hần vẫn chưa học được cách phòng bị với người ngoài. Nghe Thảm Nguyên Gia hỏi thì nhanh nhẩu đáp: “Chúng ta vừa mới chuyển đến phủ thành, bây giờ đang định đến trà trang nhà mình để xem thử.” Nói xong, hần chỉ chỉ về phía trà trang Diệp gia.

“Ồ? Trà trang này là của Tô gia các người à?” Mặc dù Thảm Nguyên Gia đã sớm biết Diệp gia trà trang này là của Tô gia, lần trước còn cho người tới đây mua trà mới về uống thử, nhưng vẫn làm ra vẻ như bây giờ mới biết, kinh ngạc nói, “Lần trước uống xong trà nhà các người ta vẫn luôn rất thích, muốn mua thêm lại không thu xếp được thời gian để đến Hưu Ninh. Nếu biết chỗ này cũng là trà trang của các người, ta đã sớm cho người đến đây mua rồi.”

Gia nghiệp Thảm gia lớn, nô bộc tự nhiên là không thiếu, nếu hần muốn uống trà của Tô gia, chỉ cần sai người đi mua là được, cần gì phải tự mình ra trận, chẳng qua cũng chỉ là lấy có mà thôi.

Tô Thế Xương cũng không cố chấp tìm tòi sơ hở, chỉ dựa theo ý hần nói: “Nếu Thảm công tử thích trà nhà chúng ta, vậy thì vào trong uống một chung đi. Nhà ta cái khác thì không dám nói chứ lá trà thì không thiếu. Lát nữa ta sẽ bảo hỏa kế gói cho hai vị công tử một bao lá trà.”

“Được, vậy thì ta cũng sẽ không khách khí nữa. Thảm Nguyên Gia nói nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ là tìm có đề đi theo tỷ đệ Tô gia vào trong trà

trang mà thôi. Vừa nghe Tô Thế Xương mời hẳn đã đồng ý ngay lập tức.

Nhan An Lan không nói gì, yên lặng đi cùng Thảm Nguyên Gia vào trà trang.

P/s: Quà trung thu cho mọi người nè, chương này bên wiki không chuyển ngữ nên mình mò mẫm lâu ời là lâu.

Tội nghiệp anh Nhan, lâu lâu tác giả mới cho ngoi lên gặp mặt người ta một xíu mà hông cho anh nói gì, cứ nhìn nhau vậy thôi á, anh xuất hiện còn ít hơn mấy cậu em vợ nữa, :))

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Trà trang 2

Trà trang Tô gia cũng không lớn, chỉ có hai gian thông nhau tạo thành mặt tiền của cửa hiệu, gian nhỏ hơn để bán lá trà, gian lớn gồm hai tầng lầu là nơi để khách nhân tới uống trà. Lúc này vẫn còn sớm cho nên cũng chưa có khách, trong tiệm chỉ có tiểu nhị đang lau dọn bàn ghế và Trịnh chương quây đang gảy đàn tính sau quầy.

Nghe thấy tiếng động, Trịnh chương quây ngẩng đầu lên, nhìn thấy đoàn người của Tô Ngọc Uyển đi vào thì vội vàng bước ra đón, cười chấp tay chào hỏi: “Đại cô nương, tam thiếu gia, tứ thiếu gia.”

Tô Ngọc Uyển đang muốn mở miệng thì Trịnh chương quây đã bước nhanh về phía trước, vái chào thật sâu với Thảm Nguyên Gia: “Ai da, Thảm công tử, thật là vinh hạnh. Ngài có thể quang lâm tiêu điểm, tiêu điểm thật là bằng tất sinh huy*!”. Thái độ của hắn còn nhiệt tình hơn cả khi mấy vị chủ tử Tô Ngọc Uyển, Tô Thế Xương, Tô Thế Thịnh bước vào nữa.

**Bằng tất sinh huy(蓬荜生辉): nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rộng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh...*

Tô Thế Xương tức khắc nghiêng mắt nhìn hẳn một cái. Tô Ngọc Uyển không biết thân phận của Thảm Nguyên Gia, chỉ biết hắn là cháu ngoại của Trần lão phu nhân, thấy Trịnh chương quây a dua nịnh hót như vậy thì không khỏi tò mò hỏi: “Trịnh chương quây biết Thảm công tử sao?”

“Ai nha đại cô nương, ở Huy Châu phủ này có ai mà không biết Thảm đại công tử chứ? Thảm gia là hoàng thượng đó, cửa hàng nhà bọn họ đã trải dài trên khắp lãnh thổ Đại Minh. Thảm đại công tử từ nhỏ đã rất có khả năng, không kém Thảm đại lão gia chút nào. Trong giới thương nhân chúng ta, người khác có thể không biết, chứ không thể nào không biết Thảm đại công tử.” Trịnh chương quây kích động nói.

Thảm Nguyên Gia lại có chút xấu hổ, bởi vì hắn không biết Trịnh chương quây, ngại ngần hỏi Tô Ngọc Uyển: “Tô cô nương, vị này là...”

Tô Thế Xương không nhịn được phì cười ra tiếng, Tô Ngọc Uyển trừng mắt nhìn hẳn một cái xong mới cười nói: “Vị này là chương quây của trà trang chúng ta, họ Trịnh.”

Mình biết người ta, nhưng người ta lại không biết mình, nếu là người khác, chắc hẳn sẽ phải đỏ mặt xấu hổ, nhưng Trịnh chương quây lại không để bụng, chấp tay thi lễ chào hỏi thêm lần nữa: “Trịnh nỗ bất quá chỉ là một chương quây nho nhỏ, làm sao Thảm công tử có thể biết được. Nhị chương quây tiên trang Viên Dân Nghĩa của quý phủ là bằng hữu của tiểu nhân. Năm trước lúc tiểu nhân thay chủ nhân tới tiền trang gửi tiền, có vinh hạnh được nhìn thấy Thảm công tử từ xa, cho nên mới nhận ra công tử.”

Thái độ này của hắn rất được lòng mọi người. Tô Thế Xương cũng thu hồi phần nộ và khinh thường với Trịnh chương quây, quan sát Thảm Nguyên Gia thật kỹ. Lần trước gặp gỡ ở núi Tùng La, hắn đã biết hai người Thảm Nguyên Gia và Nhan An Lan không phú cũng quý, nhưng bởi vì Thảm Nguyên Gia là thân thích với Trần Trác Lăng nên hắn chỉ cho là Thảm gia cũng xấp xỉ như Trần gia. Lại không ngờ tới Thảm gia còn hiển quý hơn những gì hắn biết.

Tô Ngọc Uyển lại không để bụng. Thảm gia thế nào cũng chẳng có quan hệ gì với nàng. Nhưng mà sự coi thường và khinh thị của Thảm đại phu nhân khiến nàng theo bản năng không muốn tiếp xúc quá nhiều với người Thảm gia. Có điều nàng không thích hẳn thế nào đi nữa, nếu đệ đệ đã mời người ta vào làm khách, mình là chủ nhà dù sao cũng phải thu xếp tiếp đón cho đàng hoàng.

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Một lát nữa sẽ có khách nhân tới uống trà, chỗ này không thích hợp để nói chuyện. Chi bằng mọi người hãy dời bước lên nhả thất trên lầu rồi hẵng trò chuyện tiếp có được không?”

Trịnh chương quây vỗ trán, liên thanh nói: “Đúng, đúng, đúng, nhìn ta xem, chỉ lo kích động, ngược lại đã chậm trễ khách quý. Nào, Thảm công tử...” Hắn nhìn sang Nhan An Lan, thấy người này diện mạo và khí chất đều hơn hẳn Thảm Nguyên Gia, mặc dù chỉ khoanh tay đứng phía sau Thảm Nguyên Gia nhưng vẫn rất bình tĩnh, thông dong thì cũng đoán được người này là bằng hữu chứ không phải tùy tùng của Thảm Nguyên Gia, vội vã tươi cười nói: “Còn có vị công tử này nữa, mời lên lầu ạ.”

Hắn nói xong thì quay sang gọi tiểu nhị tới: “A Tường, nhanh mang trà Xuân mới ra pha một bình trà lên đây.”

Tiểu nhị lĩnh mệnh rồi đi.

Thẩm Nguyên Gia lại không đi ngay mà quay sang nhìn Tô Thế Thịnh, hỏi Tô Thế Xương: “Vị này là...”

“À, đây là gia đệ, Tô Thế Thịnh.” Tô Thế Xương đáp.

Tô Thế Thịnh nãy giờ vẫn luôn trầm mặc ở một bên không nói, nghe ca ca mình giới thiệu thì bước lên hành lễ: “Gặp qua Thẩm công tử, Nhan công tử.”

“Huynh đệ hai người rất giống nhau.” Thẩm Nguyên Gia cười đáp lễ, sau đó quay đầu nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Khoảng thời gian trước ta có lên núi Tùng La bái kiến Đại Phưong đại sư. Đại sư có nhắc đến cô nương, nói cô nương có rảnh thì lên núi gặp ông ấy.”

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Chúng ta mới từ Hưu Ninh thành tới đây, trước khi đi ta đã lên núi thăm đại sư rồi. Chắc lúc Thẩm công tử gặp đại sư ta còn chưa trở về Hưu Ninh thành.”

Thẩm Nguyên Gia sờ sờ mũi: “Đúng vậy.” Lại cười, “Mặc dù lúc truyền lời thì đã muộn, nhưng cô nương đã gặp đại sư thì ta cũng có thể xem như mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi có phải không?”

“Cho dù thế nào thì ta vẫn phải cảm ơn Thẩm công tử.” Tô Ngọc Uyển đưa tay mời, “Thẩm công tử, Nhan công tử, mời lên lầu.” Sau đó xin lỗi hai người, cười nói: “Ta còn phải thương lượng vài chuyện với Mã chương quây, đành phải để hai đệ đệ chiêu đãi nhị vị. Hai đệ ấy còn nhỏ, nếu có chỗ nào chậm trễ, mong hai vị bỏ qua cho.”

Tô Thế Xương nghe tý tý nói vậy thì vội vàng đỡ lời: “Thẩm công tử, Nhan công tử, mời.”

“Tô cô nương không cần khách khí.” Thẩm Nguyên Gia gật đầu với Tô Ngọc Uyển xong thì theo Tô Thế Xương lên lầu.

Nhan An Lan nhìn Tô Ngọc Uyển một cái rồi cũng nhắc chân đi theo.

Chỉ có Trịnh chương quây đứng yên tại chỗ, sắc mặt lúc đỏ, lúc trắng, vô cùng xấu hổ.

Lúc này hán vội vã nịnh bợ Thẩm Nguyên Gia, cũng không thèm để ba tỷ đệ Tô Ngọc Uyển vào mắt, cho nên mới bao biện làm thay, chủ động tiếp đón người ta. Ở trong mắt hán, hán là chương quây của trà trang này, lại là người lớn, để hán tới chiêu đãi Thẩm Nguyên Gia là hợp lý nhất. Nào ngờ Thẩm Nguyên Gia lại không cho hán mặt mũi, trực tiếp gạt hán sang một bên, ngược lại còn đối xử lễ độ với tỷ đệ Tô Ngọc Uyển, khiến hán vô cùng buồn bực.

Có điều buồn bực thì buồn bực, hán vẫn luyến tiếc cơ hội có thể kết bạn với Thẩm Nguyên Gia. Nếu có thể được Thẩm Nguyên Gia thương thức, để hán tới Thẩm gia làm chương quây, vậy thì không còn gì tốt hơn. Vì thế hán cũng mặt dày lên theo.

Đợi đến lúc mọi người đều đã lên lầu, Tô Ngọc Uyển mới mang theo Lập Xuân và Cốc Vũ đi vào tiểu viện phía sau trà trang.

Chỗ này là sân sau của thiên viện, có bố trí mấy gian phòng ở. Trước kia mỗi lần Tô Trường Thanh đến trà trang khảo sát, Tô Ngọc Uyển đều sẽ ở lại trong tiểu viện này. Hôm trước Mã chương quây gửi tin nói có chuyện quan trọng cần phải bẩm báo, nên nàng đã bảo gã sai vật nhắn lại cho Mã chương quây đến đây chờ nàng.

Bởi vì nàng không đủ tin tưởng Trịnh chương quây cho nên lần trước đến phủ thành nàng mới không đến trà trang ở, hơn nữa chuyện mua vườn trà ở thôn Quê Lâm cũng không nói cho Trịnh chương quây biết. Bởi vậy thời gian này Mã chương quây vẫn ở lại chỗ vườn trà, không liên hệ gì với Trịnh chương quây. Lúc này ông ấy còn lừa gạt Trịnh Thiện, nói mình mấy hôm trước mới theo Tô Ngọc Uyển đến phủ thành, bởi vì ở Tô phủ không tiện cho nên mới thuê khách điểm bên ngoài. Chuyện này đi theo nấy mẹ con Tô Ngọc Uyển cũng chỉ vì cảm thấy không yên tâm, muốn tận mắt nhìn một cái, ở mấy ngày rồi sẽ về Hưu Ninh luôn.

Mã chương quây là lão bộc của Tô gia, có tình cảm chủ tớ với Tô Trường Thanh rất tốt. Cho nên sau khi gia chủ qua đời, ông ấy có chăm sóc tận tình cho mấy cô nhi quả phụ Tô gia cũng là chuyện nên làm, Trịnh chương quây nghe xong thì cũng không nghĩ nhiều.

.....

Lúc Tô Ngọc Uyển đi vào, Mã chương quây đã đợi được một lúc. Vừa ngồi xuống, Mã chương quây đã trực tiếp nói: “Hoàng Hoài An hình như vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, trong thời gian này vẫn luôn cho người tiếp cận ta, còn muốn dùng bạc để thu mua nữa. Mặc dù ta không để ý bọn họ, nhưng nếu hán vẫn cứ chấp nhất như vậy, đối với chúng ta cũng không phải chuyện gì tốt. Chẳng may hán lại giờ thủ đoạn sau lưng chúng ta thì thật là xui xẻo.”

Mã chương quây nói tới đây thì hơi dừng lại, hỏi: “Cô nương, lúc tất yếu, chúng ta có thể đem Trần gia ra làm lá chắn không?”

Tô Ngọc Uyển không đáp. Nàng hiểu ý của Mã chương quây. Nếu Hoàng Hoài An không có bối cảnh gì, mà nàng có Trần gia chống đỡ, hán tất nhiên sẽ không dám động đến sản nghiệp trên danh nghĩa của nàng. Dù sao Trần Minh Sinh cũng là thông phán phủ nha, dân chúng bình thường tất sẽ không có gan đi trêu chọc quan viên của triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: An bài

Tô Ngọc Uyển nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu nói: “Vẫn là câu nói kia, nếu không có chỗ dựa vững chắc khác, chỉ dựa vào Trần gia thì không ổn. Mặc dù đem Trần gia ra làm lá chắn có thể khiến Hoàng Hoài An thu tay, nhưng một khi Trần gia biết được sẽ rất phiền phức.” Nàng thở dài, “Tạm thời cứ xem khả năng của hã thế nào đã lại tính.”

Mã chương quây gặt đầu: “Vâng.”

Tô Ngọc Uyển bưng chén trà lên nhấp một ngụm rồi hỏi: “Người nói lúc trước có người đến hỏi thăm vườn trà nhà chúng ta, có biết họ là ai không? Sau khi hỏi thăm thì có hành động gì nữa không?”

Nhắc đến chuyện này Mã chương quây liền buông lỏng xuống, bưng trà lên uống, cười nói: “Có lẽ vườn trà bên này chế ra trà thành phẩm cũng không có giá trị như trà Tùng La, nên người tới cũng không có bối cảnh gì.” Hắn cười lắc đầu, sau đó mới nói tiếp, “Người đó họ Uông, là người Kỳ Môn, trong nhà không có nhi tử, chỉ có một nữ nhi đã gả tới phủ Huy Châu. Uông lão thái gia và lão phu nhân thương nhớ nữ nhi nên đã bán gia sản ở Kỳ Môn đi rồi chuyển đến phủ thành ở, vừa có thể ở gần con, lại có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Bởi vì ở Kỳ Môn bọn họ cũng có vườn trà, cho nên tới phủ thành rồi cũng muốn tiếp tục nghề cũ, mua ít vườn trà về chăm sóc. Có điều sau khi hỏi thăm, biết chúng ta không có ý định bán nên cũng không dây dưa nữa.

Tô Ngọc Uyển hơi nhíu mày, nàng còn đang nghĩ, nếu Uông gia cũng là thương gia Huy Châu, Mã Hoàng Hoài An cứ cấn chặt vườn trà nhà mình thì nàng sẽ dùng kế để hai nhà đấu nhau. Đáng tiếc, Uông gia lại không phải người địa phương, cho dù có tranh chấp, hắn cũng sẽ không dám chọc giận Hoàng Hoài An. Xem ra, nàng phải nghĩ cách khác mới được.

Mã chương quây lại bấm bấm tình hình gần đây của vườn trà mới mua. Bởi vì mua của mấy nhà nên vườn trà cũng không nối liền với nhau, bây giờ phải làm cỏ, bón phân rồi trồng trà con vào các khoảng đất trống, nối các vườn trà nhỏ lại thành một vườn lớn. Những vườn trà có cây trà bị bệnh cũng phải chặt bỏ, trồng lại lần nữa.

Cuối xuân, lá trà sinh trưởng rất nhanh, tuy trà phẩm không tốt như dịp thanh minh và cốc vũ, nhưng mà có thể đưa vào thị trường trung lưu, hơn nữa số lượng cũng rất lớn, có thể thu được một khoản kha khá. Nên sau khi mua vườn, Tô Ngọc Uyển đã chuyển hai thợ sao trà từ Hưu Ninh qua đây, dựa theo phương pháp cũ mà sao chế tiên diệp thành trà Tùng La. Chỉ là nàng không tin tưởng Trịnh chương quây nên tất cả trà thành phẩm đều được giữ lại ở vườn trà chứ không đưa về trà trang bán.

Trịnh chương quây làm việc cho Tô gia đã nhiều năm, tự nhiên cũng biết mỗi quý vườn trà trên núi Tùng La của Tô gia có thể cho ra bao nhiêu trà. Bây giờ tự nhiên lại lời ra một lượng trà lớn, nói là trà thu được từ vườn trà trên núi Tùng La thì hẳn chắc hẳn sẽ không tin. Đợi hắn tra được ngọn nguồn xong, cho dù hắn có trung tâm với Tô gia đi nữa thì trong lòng cũng sẽ xuất hiện vết nứt. Bởi vậy Tô Ngọc Uyển mới dứt khoát không bán.

Thị trường của Huy Châu cũng chỉ có chừng đó, nếu sản xuất ra quá nhiều trà Tùng La sẽ khiến giá cả giảm mạnh. Mà chuyện có thể dùng lá trà bên ngoài sao thành trà Tùng La cũng không còn là bí mật nữa. Bởi vậy, Tô Ngọc Uyển vẫn luôn suy nghĩ xem phải làm sao để có thể sản xuất ra một lượng trà lớn mà giá cả vẫn không giảm, có thể bảo vệ được địa vị của trà Tùng La trong thị trường trà. Mà Tùng Giang bên kia chính là nơi mà nàng vẫn luôn hướng đến.

Tô Ngọc Uyển định đợi đến lúc tìm được người quản lý vườn trà bên Huy Châu xong thì sẽ để Mã chương quây đến Tùng Giang tìm đầu ra. Còn trà phẩm thu được từ thôn Quế Lâm sẽ mang qua đó để tiêu thụ.

Kế hoạch là vậy nhưng mà bởi vì có người vẫn luôn nhắm vào vườn trà của nàng cho nên Mã chương quây vẫn chưa thể đi được.

Thấy Tô Ngọc Uyển không nói gì, Mã chương quây bèn nói tiếp: “Đại cô nương, lúc trước cô nương để ta đi theo tới đây mua vườn trà, là bởi vì ta trung tâm lại giỏi mặc cả. Nhưng mà ta cũng chỉ có chút bản lĩnh đó mà thôi, chuyện chăm sóc và quản lý vườn trà này quả thực là ta kham không nổi. Cây trà khi nào thì cần phải diệt trừ sâu bọ, khi nào cần bón phân, lá trà hái xuống có đạt yêu cầu hay không... ta đều không biết. Giai đoạn đầu chỉ cần người đốc thúc nhân công khai phá mặt bằng thì ta còn có thể đảm nhiệm được, nhưng những chuyện tiếp theo đó thì lại không thể nữa rồi. Cô nương xem...”

Mặc dù Mã chương quây còn chưa nói hết nhưng Tô Ngọc Uyển cũng đã hiểu được tâm tư của hắn, nàng cười nói: “Nếu không có Mã chương quây thì ta cũng không thể chống đỡ được đến lúc này, khoảng thời gian này, Mã chương quây cũng đã vất vả nhiều rồi.” Tô Ngọc Uyển đứng lên hành lễ với Mã chương quây, nhưng hắn vội vàng tránh sang một bên nói không được.

Lúc này Tô Ngọc Uyển mới ngồi xuống nói tiếp: “Nhưng mà Mã chương quây đã quen làm chuyện buôn bán, công việc vụn vặt ở vườn trà đúng là không thích hợp với người. Người nói xem, ở Hưu Ninh, ai thích hợp quản lý chuyện này nhất.”

Mã chương quây vuốt râu nói: “Lão nô nghĩ tới một người.”

Hai mắt Tô Ngọc Uyển sáng lên hỏi: “A? Là ai?”

“Nhị chương quây trà sạn, Tô Tắc.”

“Tô Tắc?” Tô Ngọc Uyển âm thầm gật đầu. Bởi vì muốn mở thêm cửa hàng, tự nhiên cũng cần phải có thêm nhiều quản sự, người ngoài lại không thể tin được, cho nên cách tốt nhất là để bọn họ làm việc, tam chương quỳ của trà sạn, vườn trà lên thay.

Tô Ngọc Uyển vốn còn định để Mã chương quỳ quản đại cục, chờ cho vườn trà và trà trang bên Huy Châu đều ổn định sẽ để hắn đi thăm dò thị trường ở nơi khác. Đương nhiên những chuyện tỉ mỉ bên trong cũng không cần hắn làm, chỉ cần an bài cho quản sự khác là được. Còn bên Hưu Ninh sẽ giao cho Hoàng quản sự quản lý, trông nom cả vườn trà lẫn trà sạn.

Tô Tắc mà Mã chương quỳ nói chính là con của một hạ nhân trong phủ Tô gia. Bởi vì hắn tâm tư linh hoạt, cũng có chí tiến thủ nên Tô Trường Thanh để hắn đến trà sạn làm việc. Tô Tắc dựa vào khả năng của mình, chậm rãi tiến lên vị trí nhị chương quỳ như bây giờ. Ngoài hắn ra, Tô Ngọc Uyển cũng đã nhắm đến một người khác là tam quản sự – thủ hạ dưới trướng của Hoàng quản sự.

Nhị quản sự dưới trướng của Hoàng quản sự là một lão nhân đã sáu mươi tuổi, lại không có chí tiến thủ, chuyện gì cũng chỉ dựa theo khuôn phép cũ, không thể đảm đương được trọng trách.

Tam quản sự Lí Lương Thành lại là người trung hậu, thành thật nhưng cũng rất khôn khéo. Lúc nàng ở trên núi sao trà đã từng trông thấy hai mươi vị sư phụ và đệ tử sao trà được hắn quản lý rất tốt, mà bọn họ cũng rất nể phục hắn. Hắn vừa quản lý việc chế trà, vừa chịu trách nhiệm chăm sóc vườn trà cho mùa thu hoạch của năm sau nên rất có kinh nghiệm trồng và quản lý vườn trà, để hắn tới đây quản lý chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Tô gia bây giờ cũng chỉ có Mã chương quỳ mới có thể cùng nàng quyết định việc lựa chọn người, cho nên Tô Ngọc Uyển cũng không giấu giếm suy nghĩ của mình, nàng nói: “Khả năng của Tô Tắc thế nào ta cũng biết, có điều trước giờ hắn cũng chỉ làm việc ở trà sạn, chứ cũng chưa quản lý vườn trà bao giờ. Nếu bây giờ chuyển hắn tới đây, chỉ e hắn sẽ luống cuống tay chân. Mà lúc này cũng không còn thời gian để cho hắn theo Hoàng quản sự học tập nữa, theo ta thì để hắn làm đại chương quỳ trà sạn Hưu Ninh là tốt nhất.”

Mã chương quỳ hơi trợn mắt lên, có chút ngoài ý muốn với an bài này của Tô Ngọc Uyển. Chỉ là trước nay hắn vẫn luôn trầm ổn cho nên rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe Tô Ngọc Uyển nói.

“Còn vườn trà bên này, ta muốn để cho Lí Lương Thành tới quản. Mặc dù hắn vẫn còn trẻ nhưng cũng có năng lực, có thể xem đây là cơ hội để cho hắn luyện tập, cho dù có sai sót thì tổn thất cũng không lớn.”

Mã chương quỳ gật đầu tán thành: “Lí Lương Thành không tệ, chỉ cần rèn luyện thêm nửa năm nữa là có thể gánh vác trọng trách được rồi. Vườn trà bên này tạm thời cũng chưa có thu hoạch gì, để hắn trông coi cũng đủ rồi.” Mã chương quỳ cũng biết Lí Lương Thành, tuy người này chỉ khoảng ba mươi nhưng làm việc lại rất cẩn thận và trầm ổn.

“Truân Khuê bên kia, ta sẽ để Mã Thành đến quản.” Tô Ngọc Uyển mỉm cười nói.

Mã chương quỳ sững sờ: “Mã Thành?” Sau đó xua tay, “Không nên, không nên, hắn không được đâu. Hắn không đủ trầm ổn, lại hay nóng vội, để hắn quản lý vườn trà bên đó, chỉ sợ cô nương sẽ phải hao tổn rất nhiều sức lực đi thu thập cục diện rối rắm của hắn mất.”

Mã Thành chính là con trai thứ hai của Mã chương quỳ, năm nay hai mươi bảy tuổi.

P/s: Bạn chuyển ngữ lại bỏ chương này không làm, ta ngồi hơn ba tiếng chỉ dịch được một chương này thôi á. Vừa đăng vừa ngủ gục luôn nè. :)

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Mời tham gia yến hội

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Mã chương quỳ lại khiêm tốn rồi. Lúc phụ thân ta còn sống vẫn thường hay khen ngợi Mã Thành, nói hắn rất có năng lực. Vườn trà bên Truân Khê đã có sẵn, quản lý nó cũng dễ hơn bên này rất nhiều. Nhưng mà muốn khai hoang trăm mẫu núi kia lại tốn rất nhiều công sức. Mã Thành đương lúc tuổi trẻ nhiệt huyết, để hắn tới thu xếp chuyện này là thích hợp nhất.”

Làm phụ thân có ai lại không muốn nhìn thấy con mình có tiền đồ đâu. Mã chương quỳ nói vậy cũng chỉ là khiêm tốn mà thôi. Năng lực của nhi tử mình thế nào hắn cũng biết rất rõ ràng. Mã Thành cũng rất ổn, khiếm khuyết duy nhất chính là không đủ kinh nghiệm thực tế. Có điều hắn cũng biết vì sao Tô Ngọc Uyển lại an bài như vậy, nàng là nể mặt hắn, muốn đền đáp cho sự trung tâm của hắn thôi. Đã vậy, hắn chỉ cần đốc thúc làm việc cho Tô gia là được, những cái khác không cần phải nghĩ đến nữa.

Hắn gật đầu nói: “Nếu đại cô nương đã cảm thấy hắn tốt thì cứ để cho thử sức một phen. Nếu hắn làm không tốt, cô nương cũng không cần nể mặt ta, nên mắng thì cứ mắng, cần thu hồi lại thì cứ thu hồi.”

“Có lão nhân gia ngời trấn môn, hắn sẽ không phạm phải sai lầm đâu.” Tô Ngọc Uyển cười nói.

Các nơi đều đã sắp xếp xong, lúc này Mã chương quỳ lại tò mò Tô Ngọc Uyển sẽ sắp xếp cho mình làm gì. Hắn cũng không tin Tô Ngọc Uyển sẽ để

hắn về nhà đường lão mà không an bài công việc cho hắn. Tô gia bây giờ đang là lúc cần dùng người nhất, ngay cả tiểu tử Mã Thành không có kinh nghiệm còn phải đảm đương trọng trách thì hắn làm sao lại có thể rảnh rỗi ngồi không được.

“Ta thì sao? Ta phải làm gì?” Mã chương quỳ không nhìn được hỏi, sau đó nửa đùa nửa thật nói: “Nếu cô nương có thể cho ta về nhà an hưởng tuổi già, ta liền cảm tạ cô nương thành toàn.”

Tô Ngọc Uyển vội vàng xua tay cười nói: “Mã chương quỳ vẫn còn rất khỏe mạnh, người trẻ tuổi có khi còn không bằng được người ấy chứ, nếu cho người về nhà an dưỡng, chỉ sợ chính người cũng không quen.”

“Đúng vậy.” Mã chương quỳ cười khô, lắc lắc đầu, thở dài: “Ai, ta chính là mệnh vạt vả mà.”

Tô Ngọc Uyển bật cười.

“Cô nương muốn lão nô làm gì?” Mã chương quỳ tò mò hỏi lại.

“Huy Châu coi trọng quy củ cho nên ta cũng không tiện ra cửa, mà Xương ca nhi và Thịnh ca nhi lại còn nhỏ, ta muốn nhờ người giúp đỡ quản lý vườn trà và trà trang bên này (phủ thành á). Nhất là trà trang, lúc cha ta còn sống thì Trịnh chương quỳ cũng xem như an phận. Nhưng bây giờ cha ta đã qua đời, trong nhà không có trụ cột, ta thấy Trịnh chương quỳ cũng đã có chút khinh mạn rồi. Nếu ta không thể sai sử được hắn nữa thì cũng chỉ có thể để cho hắn rời đi. Đến lúc đó trà trang đành phải nhờ người giám sát một cái, còn công việc cụ thể thì cứ để Tần chương quỳ tới làm.”

Năm đó Tô Trường Thanh mở trà trang ở phủ thành, không có căn cơ và nhân mạch, cho nên không thể không mời Trịnh Thiện đến làm đại chương quỳ. Trịnh Thiện vốn cũng là quản sự ở một trà trang khác, nhưng Tô Trường Thanh trả thù cao hơn nên hắn cũng vui vẻ tới làm. Bởi vì sinh ý khá tốt, cho nên vừa làm đã làm rất nhiều năm.

Nhưng mà Tô Trường Thanh cũng không thể giao hết toàn bộ sinh ý cho người ngoài tới quản, cho nên mới để tâm phúc là Tần Tín đến đây làm nhị chương quỳ. Tần Tín không giỏi giang nhưng lại thẳng ở trung tâm. Đã làm nhị chương quỳ nhiều năm như vậy, muốn xử lý một cái trà trang quen thuộc cũng không có gì khó. Lại có Mã chương quỳ một bên trông chừng, trà trang sẽ không có chuyện gì.

Thấy Tô Ngọc Uyển an bài thỏa đáng mọi chuyện, trong lòng Mã chương quỳ lại càng thêm khâm phục. Hắn chấp tay nói: “Lão nô nguyện dốc sức vì cô nương.”

Tô Ngọc Uyển cũng không nhắc tới chuyện đi tìm thị trường mới ở Tùng Giang. Mấy vườn trà mới mua phải cần ít nhất là một năm mới có thể thu được trà ngon. Hơn nữa, Tô gia cũng chưa tìm được chỗ dựa, nếu lỡ mẫn chạy tới Tùng Giang, bị người có quyền thế dễ mắt tới vậy thì sẽ rất phiền phức. Cho nên chuyện Tùng Giang cứ tạm để đó đã, sau này có cơ hội lại tính tiếp. Đợi đến lúc mọi việc đều đã đi vào quỹ đạo thì Mã Thành cũng đã có thể tự mình đảm đương một phía, lúc đó để hắn theo Mã chương quỳ đến Tùng Giang sẽ hợp lý hơn.

Hai người lại bàn bạc thêm chút việc vặt vãnh, Tô Ngọc Uyển mới đứng dậy rời đi.

Ra tới gian ngoài, thấy trà trang đã có vài khách nhân tới uống trà, nhưng trong tiệm cũng chỉ có một mình tiểu nhị tiếp đón.

Tô Ngọc Uyển nhăn mày, tranh thủ lúc tiểu nhị rảnh rỗi, vẫy hắn tới hỏi: “Trịnh chương quỳ đâu? Vẫn còn ở trên lầu à?”

Tiểu nhị vội vàng hồi bẩm: “Bẩm cô nương, Trịnh chương quỳ vẫn luôn đón tiếp mấy vị công tử trên lầu ạ.”

Ánh mắt Tô Ngọc Uyển lạnh xuống, gật đầu với tiểu nhị: “Một lát nữa hai vị thiếu gia xuống thì nói với bọn họ là ta về trước nhé.”

“Vâng.” Tiểu nhị ứng một tiếng, đưa Tô Ngọc Uyển ra cửa xong mới quay trở lại đón tiếp khách khứa.

.....

Tô Ngọc Uyển về nhà trò chuyện với Ân thị một lúc lâu mới thấy hai người Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh trở về. Tô Thế Xương vừa vào cửa đã hưng phấn nói: “Tỷ, Thẩm công tử và Nhan công tử thật là hòa khí. Thẩm công tử còn nói nếu chúng ta có gì khó xử thì cứ đến tìm hắn, chỉ cần là chuyện hắn có thể làm thì nhất định sẽ giúp.”

Ân thị nói chuyện với Tô Ngọc Uyển cả buổi nên cũng biết Thẩm công tử trong miệng Tô Thế Xương là ai. Xưa nay bà không muốn thiếu nhân tình của người khác, nên nghe Tô Thế Xương nói vậy thì quả trách hắn: “Người ta chỉ khách khí nói vậy mà ngươi cũng tin? Nếu có chuyện gì khó xử, chúng ta không đi tìm Cửu tồ phụ ngươi lại đi tìm Thẩm công tử làm gì? Chưa nói đến chuyện hắn có thể giúp được ngươi hay không, chỉ sợ tồ phụ ngươi biết được sẽ buồn lòng. Tiểu tử này, ngươi không biết cái gì là xa, gần, thân, sơ hay sao?”

Lời này khiến Tô Thế Xương có chút xấu hổ, gãi gãi đầu nói: “Con cũng chỉ nói vậy thôi chứ có đi tìm Thẩm công tử đâu. Chẳng qua con chỉ muốn nói cho tỷ tỷ biết, Thẩm công tử là người tốt, rất có nghĩa khí, bằng lòng giúp đỡ người khác.”

Hiếm khi Tô Ngọc Uyển có cùng suy nghĩ với Ân thị như này, nàng cười cười nói: “Lời hay ai lại không biết nói. Đợi đến lúc gặp chuyện khó xử mà hắn ra tay giúp đỡ thì mới gọi là nghĩa khí, biết giúp đỡ người khác. Nhưng mà tiền đề là hắn phải không có mưu đồ gì mới được.”

Tô Thế Xương sững sờ một chút rồi trở nên nghiêm túc, hơi nhăn mày, nghĩ xem nhà mình có gì đáng giá để người khác mưu đồ. Nghĩ như vậy hắn liền sinh tâm cảnh giác ngay, ngoài trừ vườn trà trên núi Tùng La ra, trong tay tỷ tỷ còn có cả bí phương sao trà, mà hai thứ này đều là thứ mà người ta khát cầu. Nhà Thẩm công tử là hoàng thượng, hắn là cũng có kinh doanh trà. Nếu hắn dụng tâm kín đáo...

Nghĩ tới đây Tô Thế Xương liền đỏ mặt mồ hôi lạnh khắp người, vội vàng nói với Tô Ngọc Uyển: “Tỷ, đệ biết rồi. Trước đây cha vẫn luôn dạy đệ ‘Hại người chỉ tâm không thể có, phòng người chỉ tâm không thể không.’ (Chinh là không được có tâm hại người nhưng mà nhất định phải phòng bị người khác hại mình đó. Mình để nguyên cho nó xuôi). Đệ sẽ không vì gặp được một người tốt với mình mà cái gì cũng nói hết với người ta.”

“Đúng rồi. Nói chuyện chỉ nên nói ba phần, không thể phơi bày toàn bộ ra ngoài được. Mặc dù trên đời này cũng có rất nhiều người tốt, nhưng mỗi người đều có tính toán riêng của mình. Một khi sơ sẩy, mắc mưu người khác, thì sẽ không có thuốc hồi hận để uống đâu.”

Tô Ngọc Uyển thấy đệ đệ chịu nghe lời cha dạy thì vừa lòng gật đầu, hỏi Tô Thế Thịnh vẫn luôn yên lặng một bên: “Thịnh ca nhi có nhớ không?”

Tô Thế Thịnh vội gật đầu: “Đệ nhớ rồi.”

Ân thị đứng lên nói: “Được rồi, nhanh ăn cơm thôi.” Sau đó lại nói với Tô Ngọc Uyển, “Lúc các con ra ngoài, Cữu tổ mẫu có gửi tới một cái thiệp mời, vừa này ta quên mất.” Bà gọi nha hoàn mang thiệp lên cho Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển đón lấy thiệp mời, người viết là Khương thị, trong thiệp nói hai ngày nữa là đại thọ sáu mươi của lão phu nhân tri phủ, Trần lão phu nhân mời nàng cùng đi dự tiệc với Trần gia.

Ân thị đã xem qua nội dung nên trong lòng rất cao hứng. Nhưng mà lúc này nghe nữ nhi nói đến chuyện âm mưu xong thì trong lòng cũng sợ hãi, thấy nữ nhi đọc xong thì hơi bất an hỏi: “Sao Trần gia lại muốn mang người đi tham dự tiệc đại thọ của lão phu nhân tri phủ? Loại yến tiệc mừng thọ này có thể dễ cho người xa lạ tùy ý tiến vào hay sao? Chúng ta và Đồng Tri đại nhân lại không quen thuộc, cho dù có vác tám sào tre cũng không với tới được ý chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Mẹ con huỳnh gia

Tô Ngọc Uyển đưa thiệp mời cho anh em Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh vẫn đang ngẩn cổ nhìn sang bên này rồi cười cười giải thích với Ân thị: “Lần trước con đến đây, lúc trở về Cữu tổ mẫu có giữ lại, nói có một vị phu nhân quan gia chuẩn bị tổ chức lễ mừng thọ, muốn đưa con theo cùng để giới thiệu. Lúc đó con vội trở về nên đã cự tuyệt. Cữu tổ mẫu cũng nói lần sau sẽ mang con theo cùng, thiệp mời này chắc cũng là vì lẽ đó mà có.”

Nói tới đây, Tô Ngọc Uyển lại nói cho Ân thị biết những gì mà Tiết Sương và Hạ Chí hỏi thăm được từ miệng hạ nhân trong phủ Trần gia: “Cữu tổ mẫu trước giờ vẫn thích mang theo thân thích, nếu có thân thích mang theo cô nương tới nhà làm khách mà gặp phải lúc có yến hội thì bà ấy cũng sẽ mang theo cùng.”

Ân thị cảm khái nói: “Tổ mẫu người thật là nhiệt tình.”

Tô Ngọc Uyển cười nhạo trong lòng, cũng chỉ có người ngây thơ như Ân thị mới nói những lời này. Trần lão phu nhân có tâm tư gì, Tô Ngọc Uyển không cần nghĩ cũng biết. Bà ta mang theo những cô nương trẻ tuổi xinh đẹp còn chưa đính thân đi dự tiệc cùng, chẳng qua cũng chỉ hi vọng những quan lại kia có thể nhìn trúng cô nương nhà mình, hoặc là cưới làm chính thê, hoặc nâng làm tiểu thiếp, chỉ cần có qua lại, cho dù là mới đám hỏi đi nữa thì cũng có thể góp phần mở rộng nhân mạch của Trần gia, đối với Trần gia chỉ có trăm lợi mà không hại. Còn cô nương kia có hạnh phúc hay không lại không nằm trong phạm vi lo lắng của bọn họ. Chắc hẳn bọn họ đều sẽ cho là người có thân phận thấp như các nàng có thể gả vào nhà quan thì cho dù làm thê hay thiếp cũng đã may mắn lắm rồi. Lại nghĩ tới việc Trần gia ngay cả hôn sự của con cháu mình cũng có thể dùng để đánh đổi lợi ích thì chuyện này cũng không có gì lạ.

“Tỷ, tỷ có đi không?” Tô Thế Xương hỏi.

Vừa mới được Tô Ngọc Uyển cảnh báo về âm mưu của người ngoài xong nên hẳn cũng mơ hồ cảm giác được chuyện này không đơn giản, còn vấn đề ở chỗ nào thì hẳn lại không rõ.

Tô Ngọc Uyển sợ mẫu thân sẽ ngăn cản, không cho mình đi, cho nên cũng không giải thích rõ lợi hại trong đó cho hai đệ đệ, mà gật đầu nói: “Cữu tổ mẫu đã có lòng, tỷ cũng không thể từ chối được. Chỉ là một bữa cơm thôi, cứ yên lặng theo sau biểu cữu mẫu là được, người ta cũng không cần tỷ lên chúc thọ, hay ngâm thơ chỉ phú gì, tỷ cần gì phải sợ có đúng không?”

Có lời này của Tô Ngọc Uyển, Ân thị cũng yên tâm hơn, cười thúc giục: “Con nhanh ăn cơm đi, ăn cơm xong nương sẽ đi với con lên phố mua vài may y phục mới. Những yến hội nhà quan lại như thế này, nếu ăn mặc không ra gì sẽ khiến người khác chê cười, làm mất mặt mũi của Cữu tổ mẫu người.”

“Lần trước con đến, Cữu tổ mẫu đã làm cho con mấy bộ y phục mới, con mặc cái đó là được rồi ạ.” Tô Ngọc Uyển cũng không muốn ăn mặc quá mức nổi bật làm gì, chỉ e sẽ gây thêm phiền toái.

“Đó là y phục mùa xuân, bây giờ đã sắp hè nóng nực, mặc quần áo dày như vậy cũng không tốt. Vẫn nên đổi mấy bộ mỏng mỏng hơn đi, nương cũng muốn làm.” Ân thị nói.

Tô Ngọc Uyển bắt đầu đi dành phải ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một lát rồi theo Ân thị ra cửa, đến Cẩm Vân Hiên.

Chường quây Cẩm Vân Hiên vẫn còn nhớ nàng, vừa thấy Tô Ngọc Uyển đến đã cười đón: “Tô cô nương tới đây à?” Sau đó đưa mắt đánh giá Ân thị một chút, hỏi: “Vị này chính là...”

“Mẫu thân của ta.” Tô Ngọc Uyển giới thiệu.

“Tô phu nhân.” Tô chường quây thì lễ với Ân thị xong thì vừa cười nói “Phu nhân chỉ đến đây làm khách hay định cư luôn ở phủ thành ạ?” vừa dẫn hai mẹ con Tô Ngọc Uyển vào trong phòng, ra hiệu cho nha hoàn dâng trà lên xong lại nói tiếp: “Nếu là định cư ở phủ thành, thì hãy chiếu cố cho cửa hàng nhà chúng ta nhé.”

“Nhất định, nhất định.” Ân thị cười xã giao, sau đó theo chân Tô chường quây vào phòng trong, ngồi xuống đánh giá bài trí và vài vóc trong tiệm. Cửa hàng này cũng khá lớn, bên trái đặt tơ lụa đủ màu, tỏa ra hào quang lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời khiến cho không gian bên trong cửa hàng càng trở nên xa hoa. Bên trái là y phục đã may xong, tất cả đều được may bằng tơ lụa đắt tiền, bên trên còn có thêu hoa tinh xảo. Trong đó có một bộ y phục màu lam thêu mây chim ẩn vô cùng sống động, khiến người ta vừa nhìn một cái đã không dời được mắt.

Ân thị vừa thấy bộ y phục này thì hai mắt sáng lên, không đợi nha hoàn dâng trà lên đã tự mình đi về phía đó, hết nhìn lại sờ sờ chất vải, sau đó hỏi Tô chường quây: “Bộ y phục này giá bao nhiêu?”

“Bốn mươi lượng bạc.”

“Bốn mươi lượng sao?” Ân thị hơi chần chờ. Bốn mươi lượng cũng đủ cho một nhà bình thường trang trải trong hai năm. Tô gia tuy cũng có chút của cải nhưng cũng không phải giàu có gì cho cam. Cả Tô Trường Thanh và Ân thị đều là người tiết kiệm, một năm Ân thị cũng chỉ tiêu chừng năm mươi lượng bạc để may y phục và đánh thêm trang sức mới. Vậy mà ở đây một bộ y phục đã bốn mươi lượng, chuyện này khiến Ân thị có chút lú lờ, nhưng mà rất nhanh đã lấy lại tinh thần, vẫy tay gọi Tô Ngọc Uyển: “Uyển tỷ nhi, mau lại đây xem có thích không?”

Tô Ngọc Uyển biết dự định của Trần lão phu nhân nên đã hạ quyết tâm lúc đi dự tiệc sẽ ăn mặc chừng chạc một chút, không để cho người khác chú ý, huống hồ là y phục quý giá như thế này. Bởi vì phải mở rộng kinh doanh nên trong nhà cũng không còn bao nhiêu tiền, nàng sẽ không đem bạc ném vào chuyện ăn mặc một cách phung phí. Có điều trước mặt người khác, nàng cũng không thể làm mẫu thân mất mặt, cho nên bước tới đánh giá một chút.

Sau khi nhìn xem hoa văn, lại sờ sờ chất vải, Tô Ngọc Uyển đang định nói không thích thì Tô chường quây đã nói: “Chắc Tô cô nương cũng biết bộ y phục này được may bằng gấm Vân Nam, sản xuất ở Kim Lăng, bởi vì màu sắc rực rỡ như ráng mây trên trời nên mới có tên là Vân cẩm.” Tô chường quây nói tới đây thì đưa tay nâng lên vấy kia lên, dưới ánh sáng mặt trời nó càng trở nên lấp lánh và rực rỡ. Sau đó nàng nói tiếp: “Bởi vì Vân cẩm rất quý, danh xưng ‘tắc cẩm tắc kim’ cho nên bộ y phục này mới có giá cao như vậy. Vì Tô cô nương là họ hàng của phủ thống phán lão gia cho nên ta mới hạ giá đó, nếu là người khác, không có năm mươi lượng thì đừng mong lấy được nó.”

“Cái gì tốt mà phải đòi năm mươi lượng vậy?” Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng người nói vọng vào, sau đó là một phụ nhân khoảng chừng ba bảy, ba tám tuổi đi đến, phía sau còn có một tiểu cô nương mười lăm, mười sáu tuổi. Hai người có dung mạo giống nhau, chắc là hai mẹ con.

“Hình phu nhân.” Tô chường quây kính lễ, vội vàng tiến lên đón, sau đó cười trả lời, “Ta dùng Vân cẩm mới đến dệt trước làm mấy bộ y phục, mới đề cử với khách nhân một chút thôi ạ.” Sau đó lại quay sang tiểu cô nương hỏi: “Hình cô nương, vài lần trước lấy về may y phục có được không?”

“Ừ.” Hình cô nương rầu rĩ không vui nói, “Chất liệu không tệ, nhưng có lẽ là do thợ may làm không khéo nên không được đẹp lắm.”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi đến chỗ Tô Ngọc Uyển. Hình cô nương nhìn thấy bộ y phục trước mặt Tô Ngọc Uyển thì hai mắt sáng lên, bước lên sờ sờ chất vải, đánh giá một phen, có vẻ như rất thích, hỏi: “Tô chường quây, bộ y phục mà người nói lúc nãy chính là nó sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Nhường nhịn

Tô chường quây còn chưa nói gì thì Hình phu nhân đã lên tiếng khiển trách nữ nhi: “Nghien tỷ nhi, sao con lại không hiểu quy củ như vậy? Là vị cô nương này đến trước, hỏi trước. Người ta còn chưa nói không mua con đã hỏi mua như vậy là vô lễ lắm có biết không? Còn không mau xin lỗi vị cô nương này đi!”

Hình cô nương bị mẫu thân khiển trách thì đỏ mặt, vội vàng hành lễ với Tô Ngọc Uyển: “Xin lỗi, lúc nãy ta chỉ lo xem y phục, không chú ý xung quanh, xin lỗi cô nương nha.”

Nàng là thực tình xin lỗi, chứ cũng không có miễn cưỡng hay oán hận gì cả.

“Không sao, không sao.” Tô Ngọc Uyển vội đỡ Hình cô nương lên, cười nói, “Bởi vì nó quá mức quý giá cho nên ta cũng không định mua. Nếu cô

nuong thích thì cứ mua, không cần để ý tới ta.” Nàng cũng rất có cảm tình với hai mẹ con nhà này.

Ân thị vừa nghe vậy thì nóng nảy, vội vàng kéo áo Tô Ngọc Uyển, nhỏ giọng nói: “Uyển tỷ nhi, muốn tìm được quần áo thích hợp trong hiếu kỳ rất khó. Bộ y phục này tuy quý chút nhưng mà lại rất thích hợp với con, kích thước cũng rất phù hợp. Dù sao đi dự tiệc cũng phải ăn mặc chỉnh chu chút, nếu không sẽ bị khinh thường. Con đi dự tiệc cùng với Cửu tổ mẫu, cũng không thể làm cho lão nhân gia bà mất mặt được, hay là cứ mua nó đi.”

Nếu là ngày thường, Ân thị nhu nhược tự nhiên sẽ không dám tranh đoạt với người khác, nhưng mà nữ nhân đối với y phục và trang sức mình thích vẫn luôn có một chấp niệm khó nói. Hơn nữa Hàn ma ma vẫn luôn nói Trần lão phu nhân muốn thu xếp một mối hôn sự tốt cho Tô Ngọc Uyển, bà nghĩ ngày mai chính là một cơ hội tốt, nói không chừng nữ nhi mình càng xinh đẹp thì càng dễ được các phu nhân nhìn trúng. Mẹ con Hình gia dễ nói chuyện như vậy, bà cũng hy vọng nữ nhi có thể mua được bộ y phục này.

“Nuong.” Có mấy lời Tô Ngọc Uyển không tiện nói trước mặt người ngoài, nhưng Ân thị đã nói tới mức này, nàng cũng không thể không nói, đành phải đè thấp giọng xuống mà khuyên nhủ: “Có thể diện hay không không phải do quần áo quyết định, mà là thân phận và địa vị của người đó. Phu nhân nhà vương công quý tộc cho dù có mặc vải bố đi nữa thì người khác cũng không dám coi thường các nàng. Gia cảnh chúng ta không có, nếu con còn mặc y phục này đi dự tiệc, đoạt nổi bật của các vị tiểu thư quan gia, nuong cảm thấy đây là chuyện tốt hay xấu? Làm người quan trọng nhất chính là bản phận, phải ghi nhớ thân phận và địa vị của chính mình ở đâu mới không rước họa vào mình.”

Nàng nói xong thì hơi xin lỗi, nhìn về phía Hình phu nhân và Hình cô nương cười cười nói: “Bộ y phục này chúng ta không mua đâu, mời hai vị cứ tự nhiên.” Nói xong lại kéo Ân thị một cái.

Ân thị nghe Tô Ngọc Uyển nói như vậy thì trên mặt lúc đỏ lúc trắng, lâu lâu nói: “Vẫn là con suy nghĩ chu đáo, là nuong không có kiến thức, may mà con không nghe ta.” Vừa nghĩ đến hậu quả nếu Tô Ngọc Uyển mặc bộ y phục này đi dự tiệc, Ân thị đã không rét mà run.

“Nuong ít khi ra cửa, cho nên thiếu suy xét cũng là bình thường. Sau này ở phủ thành chậm rãi kết giao với nhiều người, tự nhiên sẽ hiểu được thôi.” Tô Ngọc Uyển an ủi.

Cầm Vân Hiên bán toàn hàng cao cấp, cho nên ngày thường khách nhân cũng không nhiều, hôm nay cũng chỉ có hai mẹ con Tô Ngọc Uyển và hai mẹ con Hình gia, nên trong phòng cực kỳ an tĩnh. Mặc dù Tô Ngọc Uyển đã đè thấp giọng nhưng lời nàng vẫn lọt vào tai hai mẹ con Hình gia.

Hình phu nhân cười hỏi Tô chương quây: “Hai vị này là...”

Bởi vì Tô Ngọc Uyển là thân thích nhà Trần thông phán, nên Tô chương quây cũng muốn giới thiệu hai bên với nhau. Chỉ là còn chưa kịp mở miệng thì đã xảy ra chuyện vừa rồi, nàng lo lắng hai bên sẽ tức giận nên cũng không dám nhiều lời.

Bây giờ Hình phu nhân chủ động hỏi thì nàng cũng thoải mái giới thiệu: “Đây là Tô phu nhân và Tô cô nương. Các nàng là thân thích của nhà Trần đại nhân. Lần trước đại nãi nãi Trần gia và nhị cô nương, tam cô nương có dẫn Tô cô nương đến đây chọn vải. Bây giờ mẹ con nàng đã chuyển từ Hưu Ninh thành đến phủ thành ở rồi nên Tô cô nương mới dẫn mẫu thân mình tới đây mua chút đồ.”

Lúc này Tô Ngọc Uyển hạ thấp giọng rồi mà hai mẹ con bà còn nghe thấy được, bây giờ hai người nói chuyện thoải mái như vậy thì hai mẹ con Tô Ngọc Uyển tự nhiên cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Hình phu nhân thoải mái hỏi thăm, nghe Tô chương quây giới thiệu xong thì cười cười với hai mẹ con Tô Ngọc Uyển nói: “Lúc này Tô phu nhân nói ngày mai đi dự tiệc, không biết có phải là tiệc của tri phủ Hình gia hay không?”

Mẹ con Tô gia đã là thân thích của Trần gia, lúc này Ân thị lại nói “đi theo Cửu tổ mẫu”, còn muốn “thể diện”, người có thể xứng với y phục năm mươi lượng ở phủ thành này cũng không có mấy nhà, cho nên Hình phu nhân mới đoán là nhà tri phủ.

Tô Ngọc Uyển nghe thấy bốn chữ “Tri phủ Hình gia” thì hơi giật mình, đưa mắt nhìn Hình phu nhân và Hình cô nương một cái.

Hình phu nhân mặc áo vật cân không tay màu hồng cánh sen, phối với váy dài màu xanh đá, trên đầu chỉ cài một cây trâm và một đóa châu hoa đơn giản, nhưng dựa theo chất liệu và độ lớn của hạt châu trên đầu cũng có thể đoán được là người không phú cũng quý. Hình cô nương mặc rực rỡ hơn chút nhưng cũng không rườm rà, y phục trên người được may bằng loại vải mà Trần Hân Nhi muốn mua lần trước, bên hông đeo ngọc bội trong suốt ôn nhuận, vừa nhìn đã thấy xa xỉ.

Hai người lại họ Hình, nên Tô Ngọc Uyển cũng lờ mờ đoán được thân phận của họ. Mà bên kia Ân thị thấp thòm đáp “Đúng vậy”, trong lòng bà cũng đoán hai người này chính là người Hình gia.

Quả nhiên Hình phu nhân nghe xong thì cười nói: “Cái này cũng thật là khéo. Ngày mai chính là lễ mừng thọ của lão phu nhân nhà chúng ta.”

Tô chương quây đúng lúc giới thiệu với Ân thị: “Vị này chính là phu nhân nhà Hình tri phủ, Hình phu nhân, còn Hình cô nương chính là hôn ngọc quý trên tay của Tri phủ đại nhân đó.”

Tuy trong lòng đã có suy đoán nhưng ngoài mặt Tô Ngọc Uyển vẫn lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, kèm theo chút sợ hãi nói: “Không biết là Hình phu nhân và Hình cô nương nên vừa rồi đã mạo phạm, nếu như có chỗ nào thất lễ, còn thỉnh phu nhân thứ lỗi cho.” Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng nàng lại cân nhắc xem Hình phu nhân có ý lộ ra thân phận của mình như vậy là có dụng ý gì.

Ân thị cũng vội vàng hành lễ, hơi lắp bắp nói: “Gặp...gặp qua Hình phu nhân, Hình cô nương.”

Bà thật sợ hãi. Mới gặp một Trần lão phu nhân đã bất an cả buổi, nay bỗng đứng lại gặp phải một phu nhân Tri phủ, hơn nữa lúc này còn muốn tranh đoạt quần áo với người ta thì trong lòng càng thêm bất an, chỉ sợ Hình phu nhân và Hình cô nương ghi hận chuyện này mà làm chuyện bất lợi với Tô Ngọc Uyển.

Hình phu nhân thấy vậy thì cười nói: “Không cần đa lễ. Lúc này là chúng ta thất lễ trước. Nếu Tô cô nương đã nói vậy, chúng ta cũng nên xin lỗi cô nương mới phải.” Bà nói xong thì vẫy vẫy nữ nhi.

Hình cô nương cũng biết mẫu thân mình đang nói đùa nên cũng rất phối hợp mà chuẩn bị hành lễ.

Tô Ngọc Uyển làm người trầm ổn, hơn nữa hai mẹ con Hình gia cũng rất nho nhã lễ độ, một chút cũng không kiêu ngạo ương ngạnh gì, trực giác của nàng cảm thấy Hình phu nhân cố ý lộ ra thân phận cũng không phải muốn trách tội mà là đối với nàng có cách nhìn khác. Lúc này nàng chỉ giả vờ sợ hãi, nếu không thì hình như có vẻ không tôn trọng cái danh xưng “Tri phủ” này lắm. Nhưng mà Hình phu nhân thân thiết như vậy, nàng cũng nhanh chóng bước tới đỡ tay Hình cô nương, ngại ngừng cười nói: “Hình phu nhân thật biết nói giỡn.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Trò chuyện vui vẻ

Hình phu nhân bật cười, chỉ qua bàn nói: “Nào, chúng ta qua kia nói chuyện đi.”

Ân thị thấy Hình phu nhân thân thiết, dường như cũng không định gây bất lợi gì với mình thì cũng thoáng an tâm, để mặc Tô Ngọc Uyển lôi kéo tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Tô chương quỳ cũng vội vàng bước sang nịnh nọt giới thiệu: Hình phu nhân là người lương thiện, năm nào cũng dựng lều phát cháo cho người nghèo, đối xử với mọi người rất hòa khí, chưa bao giờ dùng thân phận để áp đặt người khác. Ở phủ thành này không ai là không khen bà ấy hết. Người như chúng ta nếu gặp cũng có thể nói đùa vài câu với Hình phu nhân, cho nên Tô phu nhân và Tô cô nương cũng không cần quá mức câu nệ. Đừng nói giữa các người cũng không có tranh chấp gì, cho dù là có thì Hình phu nhân đại nhân đại lượng cũng sẽ không so đo với các người đâu.”

“Ai da, Nghiên tỷ nhi, chúng ta nhanh đi thôi, Tô chương quỳ nói thế này, ta xấu hổ quá đi mất, nếu còn không đi thì biết phải giấu mặt vào đâu.” Hình phu nhân thích nói giỡn, nghe Tô chương quỳ nịnh nọt như vậy thì lấy tay áo che mặt, giả vờ đứng dậy rời đi.

Tô chương quỳ cười khanh khách lôi kéo tay bà ấy khiến cả phòng bật cười.

Hình phu nhân buông tay áo, nghiêm mặt nói với Tô chương quỳ: “Mấy lời như vậy sau này cô cũng đừng nói nữa, nếu không ta cũng không dám tới đây nữa đâu.”

“Vâng, vâng.” Tô chương quỳ biết Hình phu nhân cũng không giận thật cho nên vui vẻ đáp ứng, còn thành thật phúc thân hành lễ: “Là ta sai rồi, bây giờ bồi tội với phu nhân có được không?”

Hình phu nhân hơi mất tự nhiên tiếp nhận lễ của Tô chương quỳ, sau đó phát tay áo nói: “Được rồi, tha cho cô lần này đó.”

Cả phòng đều cười vui vẻ, sau đó Hình phu nhân lôi kéo tay Tô Ngọc Uyển, cẩn thận đánh giá nàng một phen, quay đầu hỏi Ân thị: “Nàng bao nhiêu tuổi rồi, đã đính hôn chưa?”

Hình phu nhân bắt ngờ hỏi tới chuyện này khiến Ân thị hơi căng thẳng.

“Phu nhân đừng lo lắng, ta chỉ là cảm thấy nàng còn nhỏ đã thấu tình đạt lý như vậy thì rất thích, không giống như nữ nhi của ta suốt ngày chỉ biết nghịch ngợm cho nên mới không nhận được mà hỏi thôi, chứ cũng không định thu xếp hôn sự cho nàng đâu.” Hình phu nhân cười cười giải thích.

Hình Dư Nghiên khẽ oán trách đẩy nẫu thân một cái, nói: “Nương thích Tô cô nương thì cứ nói, cần gì phải kéo con vào làm bè chứ?” Nói xong lại quay sang chớp chớp mắt với Tô Ngọc Uyển, thấp giọng nói: “Nhưng mà ta cũng rất thích người.”

Nàng mắt ngọc mày ngài, hai mắt trong suốt, đơn thuần, vừa nhìn đã biết là người ngay thẳng, được cha mẹ bảo hộ vô cùng tốt. Tô Ngọc Uyển cũng thích kết giao với những người như vậy, nên hướng về phía Hình cô nương, cười cười nói: “Ta cũng vậy. Người tên gì, tên của ta là Tô Ngọc Uyển.”

“Ta là Hình Dư Nghiên.”

Thấy hai tiểu cô nương vui vẻ chụm đầu vào nói chuyện với nhau thì Hình phu nhân cũng an tâm, quay sang trò chuyện với Ân thị.

Tô chương quỳ thấy vậy thì yên lặng đứng dậy vào phòng trong bưng ít điểm tâm ra, lại châm thêm trà cho bốn người.

Hình phu nhân làm phu nhân Tri phủ, tuy ngày thường rất hòa đồng nhưng cũng không phải là người không có tâm nhãn, gặp ai cũng moi tìm móc phởi ra

mà đối đãi. Bà cảm thấy những lời Tô Ngọc Uyển nói với Ân thị rất có kiến giải, hơn nữa nàng còn chủ động nhường lại y phục cho Nghiên tỷ nhi, cũng có thể xem như mình đã thừa nhận một phần tình cảm của nàng, bởi vậy mới thể hiện chút thiện ý. Sau lại biết hai người là thân thích của Trần Minh Sinh thì mới đặt các nàng ở địa vị ngang bằng mà đối đãi.

Về phần Ân thị, bởi vì Tô Trường Thanh lo lắng người ngoài sẽ lợi dụng tính tình mềm yếu của bà mà tính kế này nọ cho nên rất ít khi để bà ra ngoài xã giao, ngay cả chỗ của Tô lão phu nhân cũng hạn chế đi, cho nên tâm tư của bà cũng chẳng hơn Hình Dư Nghiên là bao. Thấy Hình phu nhân hòa khí, thân thiết thì cũng vui vẻ trò chuyện con cái trong nhà với bà.

Tô Ngọc Uyển vừa tán gẫu với Hình Dư Nghiên, vừa lắng nghe cuộc nói chuyện của mẫu thân với Hình phu nhân, thấy mẫu thân không có tâm nhân như vậy cũng không ngăn cản, chuyện này của nhà nàng cũng không có gì không thể cho người khác biết, chỉ cần người có tâm muốn nghe ngóng là sẽ biết được thôi. Mặc dù mẹ con Hình phu nhân nhân phẩm không tệ, nàng cũng có lòng muốn tiến thêm một bước, hỏi thăm tình huống nhà Hình gia, xem thử họ có thể làm đối tác thích hợp hay không. Nhưng mà nàng cũng biết, chuyện này không thể gấp, cũng không thể lợi dụng Hình Dư Nghiên làm chuyện gì được, chỉ cần nàng lộ ra chút tâm cơ nào trước mặt Hình phu nhân thì cho dù bà ấy có độ lượng, không so đo với nàng đi chăng nữa thì cũng sẽ tuyệt đường lui tới sau này của nàng với nhà họ.

Sau khi hàn huyên chốc lát, hỏi thăm tình huống nhà Tô gia xong, Hình phu nhân mới quay sang hỏi Tô chương quỳ vẫn đang ân cần hậu hạ một bên: “Bộ y phục kia Nghiên tỷ nhi nhà ta mặc có vừa không? Nếu không vừa thì cô cho người sửa lại cho tốt xong rồi mang đến phủ cho ta nhé.” Nói xong cũng không đợi Tô chương quỳ lên tiếng đã nói thêm: “Còn nữa, định giá bốn mươi lượng nhé, người mà đòi năm mươi lượng thì ta cũng sẽ không trả đâu” khiến mấy người trong phòng cười rộ lên.

Tô chương quỳ cũng cười nói: “Ai da, có cho ta ăn gan hùm mật gấu đi nữa thì ta cũng không dám chiếm tiện nghi của Hình phu nhân ngài.”

Hình phu nhân “xì” một cái nói: “Chả lẽ người kiếm bạc của ta còn ít hay sao hả?”

“Tiểu nhân không dám” Tô chương quỳ lại khoa trương đứng lên làm bộ sợ hãi, khiến mọi người được một trận cười nghiêng ngả.

“Được rồi, sáng mai là đại thọ của lão thái gia nhà chúng ta, Tô chương quỳ có rảnh thì cũng đến uống một ly rượu đi. Đạo này ta bề bộn nhiều việc quá, mãi mới tranh thủ ra ngoài được một lúc, bây giờ phải trở về đây.”

Hình phu nhân đứng lên, nói với Ân thị và Tô Ngọc Uyển: “Ngày mai lại có thể gặp rồi nên hôm nay chỉ nói tới đây thôi. Ngày mai các người nhớ đến sớm nha.” Sau đó lại chỉ vào Ân thị nói: “Người nhớ đến đây nhé.”

Ân thị vội đứng lên đáp lời: “Ta chỉ là thôn phụ nơi cửa nhỏ nhà nghèo, không quen những chuyện xã giao thế này, cho dù có tới thì cũng không biết phải để tay để chân đâu cho phải cho nên ta sẽ không đi. Đề Uyên tỷ nhi đi theo Cửu tổ mẫu của nàng đến học hỏi là được rồi.”

Hình phu nhân thấy bà nói vậy thì cũng không miễn cưỡng. Trước nay giao tế đều luẩn quẩn trong một vòng cố định. Phu quân bà là Tri phủ nên bà cũng chỉ tương giao với mấy phu nhân quan gia, hoặc là thê tử của tiểu lại trong nha môn. Ân thị là phu nhân thương gia, đi tham gia yến hội cũng có chút không tiện. Bà lên tiếng mời chẳng qua vì Tô Ngọc Uyển cũng đi mà Ân thị cũng có thể xem như là thân thích của Trần gia.

Thấy Ân thị cự tuyệt thì cười nói: “Nào có nghiêm trọng như người nói chứ? Chỉ là mọi người tụ lại một chỗ tâm sự, cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, có cái gì mà quen với không quen. Nhưng mà nếu người đã không thấy thoải mái thì để Tô cô nương đi cũng được, nàng đi theo Cửu tổ mẫu cũng có thể quen biết thêm vài người.”

Bà nói xong thì cáo từ, xoay người rồi đi.

Tô chương quỳ tiễn hai mẹ con Hình gia ra tới cổng, còn hứa hẹn sẽ đem bộ y phục kia chỉnh lại cho thật tốt, buổi chiều sẽ mang qua Hình phủ xong mới quay về đón tiếp mẹ con Tô Ngọc Uyển.

Lần này Ân thị không kiên trì bắt Tô Ngọc Uyển phải chọn tơ lụa sang quý nữa, chỉ chọn mấy khúc vải điều thấp chút nhưng vẫn không làm mất thân phận, sau đó cùng nhau lên xe ngựa về phủ.

Nữ hồng của Ân thị rất tốt, ngày thường lại không mấy khi ra cửa, cũng không có chuyện gì làm nên phần lớn thời gian đều dùng để may y phục cho nhi, nữ mình. Bởi vì có thiên phú, lại bỏ thêm nhiều tâm tư cho nó nên chuyện may vá này bà làm còn tốt hơn cả tú nương trong phủ.

Sau khi mua vải vóc trở về, Ân thị cũng không giao cho tú nương. Ăn cơm chiều xong thì bảo nha hoàn thấp thêm đèn, tự mình cắt vải may y phục.

Tô Ngọc Uyển cũng để tùy bà, sau khi ăn cơm xong thì đi bộ trong sân một lúc để tiêu thực, đọc thêm hai trang sách rồi tháo tóc đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tính toán của thẩm nguyên gia

Sau khi trở về từ trà tràng Tô gia, Thẩm Nguyên Gia nghi hoặc nói với Nhan An Lan: “Người Tô gia đều dọn tới phủ thành rồi vậy vườn trà bên kia của bọn họ phải làm sao nhỉ? Tô cô nương khôn khéo như vậy, chắc là sẽ không vì tránh né mấy người kia mà bỏ mặc gia nghiệp. Bằng không nàng đã chẳng dùng đến bí phương rồi. Có khi nào... nàng cũng biết chuyện lá trà bên này có thể dùng để chế thành trà Tùng La không?”

Nhan An Lan trầm tư gật gật đầu: “Rất có khả năng.”

Hắn quay sang phân phó Lận Trí: “Đến chỗ quan phủ tra thử xem Tô gia có mua vườn trà bên phủ thành không đi.”

Lận Trí lĩnh mệnh rồi đi.

Hai mắt Thẩm Nguyên Gia sáng lên: “Cách này hay.” Sau đó lại nhú mồm, vẩy tay gọi gã sai vặt vào nói: “Đi gọi Hoàng Hoài An tới đây.”

Chỉ một lát sau Hoàng Hoài An đã tới. Hắn vừa vào cửa, còn chưa hành lễ xong thì Thẩm Nguyên Gia đã hỏi: “Bảo người đi mua vườn trà, đã làm đến đâu rồi?”

Trong khoảng thời gian này Hoàng Hoài An vẫn luôn chạy khắp Huy Châu để lo liệu việc này nên cả người cũng đen đi một vòng. Nghe Thẩm Nguyên Gia hỏi thì vội vàng nói: “Ta cũng đang định hai ngày nữa sẽ đến đây bẩm báo với hai vị công tử chuyện này đây. Ở Huy Châu phủ này chỉ có vườn trà ở thôn Quế Lâm kia là tốt nhất, đáng tiếc đã bị người ta mua mất. Ta vẫn luôn tìm kiếm chung quanh xem có chỗ nào tốt nữa không, bên Truân Khê cũng có, có điều đường xa xa xôi mà diện tích vườn lại không lớn. Muốn khai hoang núi để trồng trà thì ít nhất cũng phải hai, ba năm mới có thu hoạch, vậy thì lâu quá, không đáp ứng được yêu cầu của hai vị công tử. Ta vẫn đang thử xem có thể thương lượng với chủ nhân vườn trà bên Quế Lâm để mua lại được hay không.”

“Chủ nhân vườn trà bên này là ai? Thẩm Nguyên Gia hỏi.

Hoàng Hoài An xấu hổ nói: “Bởi vì người ta không muốn bán nên ta cũng không thể ép buộc người ta được, định đi nơi khác tìm xem cho nên cũng không hỏi thăm chi tiết. Hôm nay đang định cho người đi tra thì hai vị đã gọi tới đây rồi.”

Trong chuyện làm ăn buôn bán, Nhan An Lan đã quy định thuộc hạ dưới trướng không được cường thủ hào đoạt*, làm chuyện cầu thả. Cho nên từ trước tới giờ Hoàng Hoài An chưa bao giờ dám mượn danh nghĩa hay quyền thế của Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia để hoành hành ngang ngược.

**Cường thủ hào đoạt: dùng cường lực hay quyền thế để cướp đoạt của người khác.*

Thẩm Nguyên Gia nói: “Tra xong rồi cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, đưa thông tin cho chúng ta trước đã rồi tính.”

“Vâng.” Hoàng Hoài An đáp.

“Được rồi, người lui ra đi.” Thẩm Nguyên Gia xua xua tay.

Hoàng Hoài An đang muốn cáo lui thì Nhan An Lan lại nói: “Sau khi tra xét chủ nhân vườn trà kia xong, thử tìm cách gây khó dễ cho bọn họ xem sao.”

Thẩm Nguyên Gia kinh ngạc, quay đầu nhìn Nhan An Lan: “Công tử, người...”

Nhan An Lan cũng không giải thích cho Thẩm Nguyên Gia, xua xua tay với Hoàng Hoài An nói: “Đi đi.”

Sau khi Hoàng Hoài An đi rồi, hắn mới nói với Thẩm Nguyên Gia: “Ta muốn nhìn xem năng lực của nàng tới đâu. Nếu có thể thì đem nàng kéo vào trận doanh bên này của chúng ta cũng rất tốt.”

Thẩm Nguyên Gia mở to hai mắt nhìn Nhan An Lan cả nửa ngày cũng không nói được lời nào. Lúc trước hắn nói với Nhan An Lan mình muốn cưới Tô Ngọc Uyển, thuận tiện đem vườn trà và bí phương trong tay nàng cùng thu vào chẳng qua cũng chỉ vì muốn mượn danh nghĩa của Nhan An Lan để gây áp lực cho mẫu thân mà thôi. Thẩm gia là cấp dưới của Nhan An Lan, cho dù Thẩm đại phu nhân có tính toán khác cũng không dám chống lại mệnh lệnh của hắn. Hơn nữa Nhan An Lan cũng có thể lấy cớ là vì suy nghĩ cho lợi ích của Đại hoàng tử. Nào ngờ Nhan An Lan lại trực tiếp rút cùi dưới đáy nồi, kéo luôn Tô Ngọc Uyển vào trận doanh bên này.

“Nàng... nàng tuy cũng có chút bản lĩnh, nhưng mà cũng không đủ điều kiện để gia nhập với chúng ta đi?” Hắn ngập ngừng nói.

Nhan An Lan nhàn nhạt liếc hắn một cái, không nói gì.

Thẩm Nguyên Gia trầm mặc một lát, cuối cùng cũng không nhịn được, nói với Nhan An Lan: “Này, mặc dù thân phận chúng ta khác nhau, nhưng tốt xấu gì cũng cùng nhau lớn lên, ít ra cũng có chút tình nghĩa huynh đệ mà, người không thể vì ta mà nói với mẫu thân ta một lần sao? Chỉ cần người chịu nói, bà ấy nhất định sẽ đồng ý. Ta vừa có thể cưới được người mình thích, lại có thể mang vườn trà và bí phương thu vào túi, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao? Vì sao người lại không chịu giúp ta?”

Nhan An Lan liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Không có biện pháp.”

“Vì sao?” Thẩm Nguyên Gia điên mắt.

“Thêm một thời gian nữa người sẽ biết.”

Thẩm Nguyên Gia cúi đầu, một lát sau mới rầu rĩ nói: “Vậy được rồi.”

Hắn biết tính tình của Nhan An Lan, nếu Nhan An Lan đã không muốn nói thì cho dù có hỏi thêm nữa cũng không hỏi được gì.

Hắn đứng dậy, đang chuẩn bị trở về viện của mình thì Nhan An Lan lại nói: “Hôm nay mẫu thân ngươi về tới có phải không?”

“Ừ.” Nhắc tới chuyện này, Thẩm Nguyên Gia lại càng thêm buồn bực.

Thời gian trước Thẩm đại phu nhân lên kinh, tới hôm qua mới cho người truyền tin về nói hôm nay sẽ về tới. Bà đi chuyến này chính là để tìm tức phụ cho Thẩm Nguyên Gia, lúc này trở về có nghĩa là chuyện hôn sự của hắn cũng phải định ra rồi.

Nghĩ tới chuyện này, Thẩm Nguyên Gia liền đau đầu.

“Đại ca à, xem như ta cầu ngươi có được không? Ngươi giúp ta nói với mẫu thân một tiếng, để ta cưới Tô cô nương đi mà.” Hắn giống như người sắp chết đuối, vừa tuyệt vọng vừa van xin Nhan An Lan cứu giúp.

Nhưng Nhan An Lan vẫn bất vi sở động**, lạnh nhạt nói: “Không được.”

*** Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.*

“Vì sao?”

Nhan An Lan bị hắn hỏi tới hỏi lui hoài thì mất kiên nhẫn, liếc hắn nói: “Ta lại không phải cha ngươi!”

“...” Thẩm Nguyên Gia sững sờ một lát, có điều cũng hiểu được ý tứ của Nhan An Lan.

Hôn nhân từ trước tới nay đều là “lệnh cha mẹ, lời mai mối”, hôn sự của hắn dĩ nhiên phải do cha mẹ hắn tới làm chủ, cho dù Nhan An Lan có là cấp trên của bọn họ đi nữa thì cũng không thể tự tiện nhúng tay vào chuyện này.

Thẩm Nguyên Gia rầu rĩ trở về sân viện của mình, vừa mới ngồi xuống đã có hạ nhân tới báo, nói Thẩm đại phu nhân đã trở lại rồi, mời hắn tới chính viện.

Lúc Thẩm Nguyên Gia tới chính viện thì đám nha hoàn, bà tử vẫn đang ngược xuôi hồi hả khiêng hành lý hòm xiềng vào nhà. Thẩm đại phu nhân cũng vừa mới vào cửa, vừa cởi áo choàng vừa nói chuyện với Thẩm đại lão gia.

Phụ thân của Thẩm Nguyên Gia là Thẩm Hoành Nguyên cũng vừa mới trở về từ bên ngoài, ngồi một bên, mỉm cười nghe thê tử nói chuyện, không khí trong phòng rất hài hòa.

Thẩm Nguyên Gia bước tới hành lễ với cha mẹ xong mới nói với mẫu thân: “Nương, người về rồi.”

Thẩm đại phu nhân vừa thấy nhi tử đến thì vỗ tay, cười nói: “Ài da, nhi tử của ta, con đoán xem nương ở kinh thành đã tìm được cho con một mối hôn sự thế nào?”

Thẩm Nguyên Gia vừa nghe được lời này thì trong lòng liền lộp bộp một chút, thầm kêu không tốt. Trên đường tới đây hắn vẫn còn ôm chút may mắn, hy vọng mẫu thân mình chừng mất mấy vị cô nương trong kinh kia, vậy thì hôn sự của hắn với Tô Ngọc Uyển vẫn còn có khả năng xoay chuyển. Nhưng Thẩm đại phu nhân vừa nói như vậy thì hắn biết mình xong đời rồi, hôn sự của hắn nhất định đã được định đoạt.

Thẩm đại phu nhân không biết suy nghĩ trong lòng của nhi tử mình, chỉ lo cười nói: “Lần này ta vừa vào kinh đã gặp được Vĩnh An hầu phu nhân, bà ấy còn gửi bái thiếp tới mời ta tham dự yến hội. Ở đó ta đã gặp được chất nữ của Hộ bộ tư vụ thính lang trung Viên đại nhân mà bá mẫu ngươi nhắc tới. Nàng kia dung mạo xinh đẹp, hành vi cử chỉ đoan trang, lúc nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ, ôn nhu. Mấy tiểu thư khuê các ở phủ Huy châu này cũng không có mấy người có thể so được với nàng. Sau khi từ yến hội trở về, ta liền phái người tới cửa lộ ý muốn kết thân. Bên kia còn muốn châm chước một phen. Ta nghĩ đây cũng là do bọn họ coi trọng hôn sự của nữ nhi mình, dù sao chúng ta cũng cách xa kinh thành, bọn họ lại không biết tình huống nhà chúng ta, cần có thời gian để phái người đi tìm hiểu một chút. Với năng lực, tướng mạo và nhân phẩm của ngươi, bọn họ tất nhiên cũng không thể soi mói cái gì được. Ta dám nói chuyện này hết tám chín phần là sẽ thành.”

Bà nói xong thì đi qua vỗ vỗ vai của Thẩm Nguyên Gia, cười đắc ý: “Nhi tử ngoan, chẳng mấy mà ngươi sẽ cưới được một thê tử là tiểu thư quan gia vào cửa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thất bại

Càng nghe tâm trạng của Thẩm Nguyên Gia càng trở nên nặng nề, hắn biết chuyện này đã không còn đường vặn hỏi nữa rồi. Nhà mình phái người tới

cửa cầu hôn, Viên gia mặc dù không lập tức đáp ứng nhưng cũng không thoái thác, thì sáu bảy phần đã thành rồi. Giống như mẫu thân hân nói vậy, chỉ cần nhà họ cho người đến Huy Châu hỏi thăm tình huống xong, thấy hân cũng không có chỗ nào xấu tự nhiên là sẽ đồng ý. Hôn nhân là lợi ích của hai nhà, nhà mình tuy là hoàng thượng, nhưng trong mắt quan lại kinh thành cũng không là gì, chẳng qua là nhờ lấy danh chút ánh sáng của Đại hoàng tử và thế tử phủ Vĩnh Yên hầu nên người ta mới bằng lòng cho mấy phần mặt mũi. Hân ôm theo chút may mắn hỏi: “Nương, nhà bọn họ đứng về phe ai, người cũng đừng hồ đồ kết thân với người của Tam hoàng tử đó.”

Thẩm đại phu nhân giận dữ liếc mắt nhìn hân: “Nương có hồ đồ như vậy sao? Đến cả điểm này cũng không biết mà cha ngươi còn yên tâm để ta đi kinh thành?” Bà vừa nói vừa liếc trượng phu một cái.

Thẩm đại lão gia tuy là người nắm quyền Thẩm gia, nhưng tình cảm phu thê hai người rất tốt, thậm chí còn hơi sợ vợ. Nghe thế tử nói vậy thì vội vàng phụ họa: “Còn không phải sao, nương ngươi làm việc gì cũng đều có chừng mực, làm sao có thể phạm phải hồ đồ như vậy được chứ? Nhà kia thế nào, đại bá ngươi đã sớm hỏi thăm rõ ràng rồi, bọn họ cũng là người theo phái Đại hoàng tử. Nếu không người ta làm sao có thể đề ý chúng ta?”

Thẩm Nguyên Gia cúi đầu rầu rĩ “Vâng” một tiếng.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Thẩm đại phu nhân vừa nhìn Thẩm Nguyên Gia như vậy đã biết hân đang nghĩ gì, bà hơi trầm mặt quát: “Gia ca nhi, nương nói cho con biết, hôn sự này con không được phép lựa chọn. Nếu Viên gia không cự tuyệt, vậy thì cửa hôn sự này sẽ không thay đổi. Còn nha đầu Tô gia kia, nếu con thật sự thích nàng, thì chờ Viên tiểu thư vào cửa xong lại nghĩ biện pháp cho nàng làm thiếp là được. Nếu muốn làm chính thê vậy thì cả đời này nghĩ cũng đừng nghĩ. Con là đích trưởng tôn của Thẩm gia, phải gánh vác trọng trách của gia tộc, hôn nhân đại sự há có thể mang ra đùa giỡn hay sao? Muốn thú ai thì thú, trên đời này nào có chuyện dễ dàng như thế?”

Thẩm Nguyên Gia rùng mình đáp “Vâng.”

Thẩm đại lão gia vội vã tiến lên hòa giải: “Được rồi, được rồi, hân đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ chút chừng mực này cũng không hiểu hay sao? Nàng đừng tức giận, nhìn xem, đi cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, nhanh ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi thôi. Để ta cho người dọn cơm.”

Lúc này Thẩm đại phu nhân mới dịu sắc mặt, hưởng thụ quan tâm của trượng phu, ôn nhu nhìn hân nói: “Cũng chỉ có lão gia quan tâm ta, đứa con này sinh ra chính là để chọc tức ta mà.”

Thẩm Nguyên Gia không ngồi nổi nữa, đứng lên hành lễ với cha mẹ nói: “Nương vất vả rồi, con trở về phòng trước đây, cơm chiều con còn phải bồi Nhạn công tử nên sẽ không tới đâu.”

Thẩm đại phu nhân biết nhi tử mình không thoải mái, cũng không nói gì thêm, phất phất tay: “Được rồi, đi đi.”

Thẩm Nguyên Gia thi lễ, lui ra ngoài, ra khỏi cửa chính viện còn quay đầu nhìn lại phòng cha mẹ một cái, nặng nề trở về sân viện của mình, cơm cũng không ăn đã lên giường đi ngủ.

.....

Hôm sau trong Tô phủ, sáng sớm Ân thị đã gọi Tô Ngọc Uyển tới đưa cho nàng bộ y phục mới được bà cắt may đêm qua nói: “Nào, con nhanh thử xem có vừa không?”

Tô Ngọc Uyển nhìn bộ y phục mới, lại nhìn đôi mắt đỏ bừng của mẫu thân thì hơi trách cứ nói: Quần áo con chưa mặc tới còn nhiều lắm, nương tội gì phải thức cả đêm để làm mấy thứ này làm gì, người vừa mới khỏi bệnh không lâu, nếu lại bệnh nữa thì phải làm sao?”

Ân thị cười nói: “Nương không sao, một lát ăn cơm xong lại đi ngủ bù là được. Con nhanh mặc thử xem có chỗ nào không vừa không, để nương sửa lại cho.”

Tô Ngọc Uyển hết cách đành phải thay quần áo, Ân thị đánh dấu chỗ còn hơi rộng xong thì kêu nàng cởi ra, cũng không ăn sáng mà ngồi xuống sửa luôn. Tô Ngọc Uyển biết tính tình của mẫu thân nhà mình, nên cũng tùy bà.

Cũng may không phải sửa nhiều, chỉ một lát đã xong, Ân thị để Tô Ngọc Uyển thử thêm lần nữa sau đó mới vừa lòng gật đầu: “Ừm, không tệ, rất vừa vặn.” Nói xong lại sờ sờ mặt Tô Ngọc Uyển, vui mừng nói: “Nữ nhi của ta càng lớn càng xinh, mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Lời này của Ân thị cũng không phải không có lý, lúc Tô Ngọc Uyển chọn vải đã cố ý chọn tông màu hơi trầm của trúc xanh, chỉ có lão phu nhân hoặc là nha hoàn mới hay dùng, cô nương trẻ tuổi mặc vào sẽ có cảm giác già dặn. Nhưng mà da Tô Ngọc Uyển trắng nõn, đôi mắt sáng như sao, hai má ửng hồng, môi đỏ răng trắng, mặc y phục kia lên lại càng tôn thêm vẻ trắng nõn của làn da, vừa trang trọng lại xinh đẹp tao nhã. Giống như trần châu giữa cát, có muốn giấu thế nào cũng không che hết được hào quang của nó.

Tô Ngọc Uyển nhìn mình trong gương xong cũng không biết nói gì cho phải, nhũn mày nói: “Bộ này vẫn không nên mặc thì hơn, để con về phòng tìm bộ khác.”

Ân thị biết suy nghĩ trong lòng Tô Ngọc Uyển, nhưng lại không cam tâm nữ nhi nhà mình xinh đẹp như vậy lại cứ cố tình chìm xuống, khiến người ta bỏ qua rồi khinh thị. Bà nói: “Hôm qua chúng ta đã chọn khúc vải này trước mặt Hình phu nhân, nếu hôm nay con không mặc không biết bà ấy sẽ nghĩ như thế nào nữa.”

Tô Ngọc Uyển nghĩ nghĩ thấy cũng đúng nên thỏa hiệp: “Thôi được, vậy cứ mặc bộ này đi.”

Ân thị kéo kéo tay áo nàng nói: “Con nhanh cởi ra đi, để nương cho người thêu thêm mấy đóa hoa lên tay áo, vừa đẹp lại không quá mức phô trương.

Tô Ngọc Uyển vẫn đang trong hiếu kỳ, không thể ăn mặc quá mức cầy kỳ rục rờ, nhưng chỉ thêu mấy đóa hoa ở ống tay áo thì không sao. Tú nương trong phủ tay nghề cũng rất tốt, tay chân lại lạnh lẽ, thêu mấy đóa hoa cũng không mất bao nhiêu thời gian. Tô Ngọc Uyển vừa dùng bữa sáng với Ân thị xong thì tú nương đã mang y phục đến.

Ân thị cầm lên xem thử một chút nói: “Ồn rồi, con nhanh mặc vào đi. Hạ Chí nhanh búi tóc, trang điểm cho cô nương.”

Trong bốn nha hoàn, Hạ Chí khéo tay nhất, bình thường chuyện chải tóc và chọn lựa y phục này đều do nàng đảm nhiệm.

Tô Ngọc Uyển cũng biết nếu mình còn chưa thu thập thỏa đáng thì mẫu thân sẽ lo lắng không ngủ được, cho nên đành phải thay y phục, rồi gọi Hạ Chí tới búi tóc cho mình.

Chuẩn bị thỏa đáng xong cũng sắp tới giờ, nên Tô Ngọc Uyển lên xe đến Trần phủ luôn.

Đội nữ nhi đi rồi Ân thị mới yên tâm đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Thanh danh bên ngoài

Mặc dù sáng sớm đã bị mẫu thân lần qua lộn lại một lúc nhưng lúc Tô Ngọc Uyển tới Trần phủ vẫn còn rất sớm, người Trần gia cũng chỉ mới dùng xong bữa sáng.

Trần lão phu nhân liếc mắt đánh giá Tô Ngọc Uyển, cười nói: “Sao lại mặc quần áo trầm như vậy? Hân tỷ nhi, nhanh đưa biểu tỷ đến phòng con chọn một bộ y phục khác đi.”

Trần Hân Nhi xưa nay vẫn luôn ganh ghét Tô Ngọc Uyển, thấy nàng mặc dù mặc một thân quần áo không tươi sáng vẫn không che lấp được mỹ mạo thì trong lòng càng thêm khó chịu. Nhưng tổ mẫu đã phân phó, nàng cũng không dám vi phạm, chỉ đành phải nhịn xuống ứng một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài.

Tô Ngọc Uyển vội vàng nói: “Hân nhi biểu muội chờ một lát.”

Nàng quay đầu nói với Trần lão phu nhân: “Ta vẫn còn đang trong hiếu kỳ, không thể mặc quần áo tươi sáng được. Mặc một thân tổ y thì lại có vẻ không may mắn. Dù sao cũng là đi mừng thọ lão nhân gia, phải cố kỵ một chút, cho nên mới chọn y phục tối màu như vậy.”

Trần lão phu nhân nghĩ nghĩ cũng thấy có lý, gật đầu nói: “Vẫn là người suy nghĩ chu đáo. Được rồi, cứ mặc vậy đi.”

Bà đã từng này tuổi, cái nào nặng, cái nào nhẹ cũng rất rõ ràng. Mặc dù bà có tư tâm mới mang Tô Ngọc Uyển đi dự tiệc, nhưng nếu vì vậy mà đắc tội phu nhân tri phủ thì lại không có lợi. Hơn nữa Tô Ngọc Uyển mặc bộ y phục này cũng không giấu hết được vẻ mỹ mạo của nàng, cho nên cứ để vậy cũng không sao.

Khương thị ở một bên cười nói: “Cũng không còn sớm, mọi người thu thập một chút rồi xuất phát thôi.” Trần lão phu nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là đã không còn sớm nữa, liền kêu nha hoàn thay y phục cho mình.

Bởi vì còn phải ăn sáng, nếu trang điểm sớm sẽ làm lem lóp trang điểm, cho nên mọi người vẫn còn đang để mặt mộc. Khương thị, Triệu thị và Trần Hân Nhi cũng tự mình trở về trang điểm chải chuốt một phen, ước chừng lại tốn thêm nửa canh giờ nữa mới lên xe ngựa đi đến Hình phủ.

Trần lão thái gia mặc dù chỉ là thông phán, nhưng hần đã ở Huy Châu này nhận chức nhiều năm, cũng có chút căn cơ và địa vị. Tri phủ đại nhân lại đến từ kinh thành, ngày thường vẫn luôn cho Trần Minh Sinh chút mặt mũi, bởi vậy Trần lão phu nhân mới làm giá, không đến sớm cũng không đến muộn. Lúc bọn họ tới, trong Hình phủ đã có rất nhiều người đang ngồi rồi.

Thấy Trần lão phu nhân mang theo tức phụ và chất nữ (cháu gái) đi vào, có rất nhiều người đứng lên. Hình phu nhân cũng bước ra đón, lời kéo tay Trần lão phu nhân nói: “Trần lão phu nhân tới rồi ạ, mời vào trong.”

Hình lão phu nhân ngồi trên ghế chủ vị cũng vẫy vẫy tay với Trần lão phu nhân, để bà tới ngồi bên cạnh mình, nói chuyện hết sức thân thiết. Khương thị cũng dẫn mấy người Tô Ngọc Uyển vào trong ngồi xuống.

Huy Châu cũng chỉ có bấy nhiêu lớn, ngày thường lại có không ít yến hội lớn nhỏ, cho nên mọi người cũng xem như quen biết lẫn nhau. Lúc này thấy Khương thị dẫn theo một cô nương xa lạ phía sau, dung mạo tú lệ, khí chất xuất chúng thì không khỏi tò mò hỏi Khương thị: “Cô nương này là ai vậy?”

Khương thị kéo tay Tô Ngọc Uyển, giới thiệu với mọi người: “Đây là cháu gái của đại cô thái thái nhà chúng ta, họ Tô, gần đây mới chuyển tới Huy

Châu. Mong mọi người chiều cố nàng một chút.”

Chuyện này cũng hết sức bình thường ở nhà quan lại, một khi có thân thích muốn tới Huy Châu ở, thì sẽ mang theo đến yến hội cho mọi người gặp mặt làm quen, tránh cho sau này ra đường bị va chạm, nháo lên lại khó coi. Mặt khác nếu thân thích có cô nương trẻ tuổi muốn tới Huy Châu chọn rể, thân phận cũng đủ cao thì các phu nhân quan lại cũng sẽ dẫn tới yến hội lộ mặt, tìm cơ hội biểu hiện một chút.

Mọi người thấy dung mạo và khí chất của Tô Ngọc Uyển thì cũng rất có thiện cảm. Một phu nhân lên tiếng hỏi: “Tô cô nương là từ đâu tới đây?”

Không đợi Tô Ngọc Uyển nói chuyện, Khương thị đã đáp thay: “Nàng là người Hưu Ninh thành, bởi vì phụ thân qua đời, lão thái gia nhà ta thương cánh nhà nường cô nhi quả phụ nên mới đưa bọn họ tới đây, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

Mọi người nghe xong lời này thì biết Trần gia cũng rất coi trọng Tô gia, nếu không cũng sẽ không đón một nhà bọn họ tới đây.

Phu nhân kia cảm khái: “Hưu Ninh cũng rất tốt, cây trà bạt ngàn, địa linh nhân kiệt. Mấy ngày trước ta còn mua được một ít trà, so với mấy loại trà trước kia còn ngon hơn rất nhiều.”

Khương thị vừa nghe được lời này thì trong lòng đã có chút hối hận. Hối hận vì hôm nay đã mang Tô Ngọc Uyển theo.

Lần này mang Tô Ngọc Uyển theo thứ nhất là vì lần trước Trần lão phu nhân muốn giữ Tô Ngọc Uyển lại thêm mấy ngày để viện lý do muốn đưa nàng đi dự tiệc mừng thọ, mà chuyện này Trần lão thái gia cũng biết, Trần lão phu nhân không muốn mình mang tiếng lừa gạt tiểu cô nương trước mặt trượng phu nên đành phải mang nàng theo. Thứ hai, lúc Trần lão phu nhân mời Tô Ngọc Uyển đi dự tiệc cũng không biết tính toán trong lòng của mẹ con Khương thị, chỉ nghĩ hôn sự của Tô Ngọc Uyển với Trần Trác Lăng đã không thành, chỉ bằng nhìn xem có thể tìm được một nhà quan lại nào tốt để gả Tô Ngọc Uyển qua đó không. Nếu có thể gả vào nhà quyền quý, ít ra cũng có thể giúp Trần gia tăng thêm một ít nhân mạch.

Trần lão thái gia dưới tình huống không có bối cảnh gì, có thể bò lên địa vị hôm nay cũng là nhờ chăm rài kinh doanh mà có. Tô Ngọc Uyển có bản lĩnh xuất chúng, vừa vào cửa đã khiến cho các vị phu nhân chú ý, thấy tính toán của Trần lão phu nhân chẳng bao lâu đã có thể trở thành hiện thực thì trong lòng Khương thị lại càng không thoải mái.

Nếu là trước đây, Tô Ngọc Uyển không thể gả cho Trần Trác Lăng thì gả cho người khác cũng chẳng sao, nhưng mà mấy hôm nay Trần Hân Nhi vẫn luôn thủ thi bên tai, khiến Khương thị cảm thấy để Tô Ngọc Uyển làm thiếp cho con mình mới là tốt nhất, tình hình trước mắt này không phải cái mà bà ta muốn thấy.

Bà ta cũng không tiếp lời vị phu nhân kia, chỉ cười cười nói: “Đúng vậy, Hưu Ninh rất tốt.” Sau đó thì ngồi xuống, không nói gì thêm nữa, quay sang ném cho Tô Ngọc Uyển một ánh mắt, ý bảo nàng không được nhiều lời.

Tô Ngọc Uyển cũng không muốn bị người ta chú ý, cho nên cũng không nói trà kia là của nhà mình chế ra, hơn nữa bí phương còn nằm ở trong tay nàng cho người ngoài biết.

Nhưng mà Khương thị không nói, Tô Ngọc Uyển không nói thì vẫn còn Hình phu nhân, chỉ nghe bà hỏi người kia: “Lá trà mà người nói là của Diệp gia trang à?”

Phu nhân kia quay đầu lại cười nói: “Đúng vậy, Hình phu nhân cũng mua ở đó sao?”

Hình phu nhân hơi mỉm cười, chỉ Tô Ngọc Uyển nói: “Chắc, chủ nhân của Diệp gia trà trang đang ở ngay đây này.”

Mọi người kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Tô Ngọc Uyển. Diệp gia trà trang gần đây rất nổi danh. Đặc biệt là mấy nhà quan lại đối với chuyện ăn mặc đều đòi hỏi thứ tốt nhất mà nói, Huy Châu xuất hiện một loại trà mới ngon hơn hẳn các loại trà khác, bọn họ làm sao có thể không tranh, nếu không làm sao có thể biểu hiện đẳng cấp của nhà mình ra được có phải không?

Nay lại nghe trà đó xuất xứ từ Tô phủ, sao có thể không kinh ngạc? Phu nhân kia tiến lên kéo tay Tô Ngọc Uyển hỏi: “Diệp gia trà trang là của nhà cô nương?”

Tô Ngọc Uyển không muốn nổi bật, nhưng Hình phu nhân đã nói vậy, nàng cũng chỉ có thể đứng lên hành lễ với vị phu nhân kia, đáp: “Đa tạ phu nhân đã chiều cố cửa hàng nhà chúng ta.”

Hình phu nhân lại đứng một bên giới thiệu: “Tô cô nương, vị này là nhị nãi nãi của Đồng tri Hà đại nhân.”

Tô Ngọc Uyển thăm nói “Khó trách”, sau đó vội vàng hành lễ với người kia: “Hà nhị nãi nãi.”

Trong phủ nha, quan lớn nhất chính là Tri phủ – chính tứ phẩm, tiếp theo là Đồng tri – chính ngũ phẩm, thứ ba mới là thông phán – chính lục phẩm.

Hà nhị nãi nãi khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, là người hoạt bát, thích nói chuyện. Bởi vì muốn tìm kiếm đối tác nên Tô Ngọc Uyển cũng có thăm dò qua tình huống của quan viên Huy Châu. Đồng tri Hà đại nhân nhỏ hơn Trần lão thái gia vài tuổi, năm nay khoảng chừng năm mươi mấy. Chính thể Hà phu nhân mấy năm trước đã qua đời vì bạo bệnh, Hà đại nhân cũng không có ý định tục huyền. Hà gia đại lão gia còn chưa đón dâu đã bị bệnh cấp tính qua đời, bây giờ Hà phủ do Hà nhị nãi nãi quản lý, chắc là vị đang đứng trước mặt này đây.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Giáp mặt lúng túng

Hà nhị nài nài vội đỡ nàng, cười nói: “Không cần đa lễ.” Sau đó liếc mắt đánh giá Tô Ngọc Uyển một chút, “Không ngờ vừa nhắc tới trà ngon đã gặp ngay chính chủ. Cũng may lúc này ta không có nói xấu gì.”

Mọi người đều cười vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía Tô Ngọc Uyển cũng đã thay đổi.

Kinh doanh lá trà lợi nhuận rất phong phú. Vườn trà trên núi Tùng La được người ta săn đón như vậy cũng là vì nó cho lợi nhuận rất lớn, đám người quyền quý muốn chen chân vào để chia một chén canh thời.

Hơn nữa lúc mọi người uống trà, quân gia cũng giới thiệu một chút về trà trang sản xuất ra loại trà đó: trà này dùng lá trà trên núi Tùng La và phương pháp riêng để sao chế, nguyên liệu hoàn mỹ, chế tác thích đáng, hương vị thanh thuần, ngọt sáng cho nên giá cả mới cao như vậy. Trên thị trường số lượng cũng có hạn, may mắn lắm mới có thể mua được một ít, qua một thời gian nữa, chỉ e muốn mua cũng không có mà mua.

Lúc đó mọi người còn tò mò muốn biết chủ nhân của nó là ai, năm nay bao nhiêu tuổi, một năm bán trà không biết kiếm được bao nhiêu bạc. Ai ngờ người ta lại ở ngay trước mắt mình.

Nghĩ tới số tiền hàng năm Tô gia kiếm được, một vị phu nhân khoảng chừng năm mươi tuổi không nhận được mà hỏi: “Tô cô nương, bí phương này là do ai nghiên cứu ra vậy? Là thúc thúc, bá bá hay là do tổ tiên truyền xuống?”

Lời này chính là muốn bóng gió hỏi thăm mỗi năm nhà Tô Ngọc Uyển kinh doanh được bao nhiêu lợi nhuận. Nếu lợi nhuận phong phú sẽ tính xem có nên cưới vị cô nương có hồi môn phong phú này vào cửa không? Mặc dù Tô gia thân phận không cao, không xứng với nhi tử nhà bọn họ thì cũng có thể gả cho con vợ lẽ, hoặc cháu trai trong tộc cũng được, dù sao thì phù sa cũng đều chảy vào nhà mình.

Hôm qua Hình phu nhân được Ân thị nói hết chuyện trong nhà cho nghe nên bà biết Diệp gia trà trang là của Tô gia, có điều tình hình cụ thể trong đó thế nào thì bà cũng không rõ. Bà quay sang nhìn Khương thị.

Chuyện đã đến mức này, Khương thị cho dù có muốn giấu cũng không thể giấu được, đành phải thuận nước đẩy thuyền, làm người tốt một phen, chỉ vào Tô Ngọc Uyển nói: “Các người cũng không ngờ tới có phải không? Trà mà các người đang uống chính là của nhà nàng, phương pháp sao chế cũng do chính nàng nghĩ ra. Nhà bọn họ sớm đã phân gia rồi. Mười năm trước sau khi tổ phụ nàng qua đời đã chia gia sản ra làm ba phần cho phụ thân nàng và hai vị thúc thúc. Vị cháu ngoại này của chúng ta rất có bản lĩnh, sau khi phụ thân nàng qua đời, mẫu thân thân thể không tốt, hai đệ đệ còn nhỏ, gánh nặng trong nhà đều do một mình nàng gánh vác. Nàng không những xử lý vườn trà, trà trang gọn gàng ngăn nắp, còn có thể nghiên cứu ra phương pháp sao trà mới này, khiến cho việc kinh doanh ngày càng phát triển mạnh, không ít nam tử còn không bằng được nàng đâu!”

Tô Ngọc Uyển là cháu gái của muội muội Trần lão thái gia, thân thích này cũng có hơi xa chút, hơn nữa nàng còn đến từ một huyện nhỏ như Huru Ninh, hẳn cũng không phải là nữ nhi nhà giàu có gì. Cho dù trong tay nàng có vườn trà đi nữa thì cũng chưa chắc lọt được vào mắt của mấy vị phu nhân quan gia kia. Nhưng mà nàng có bí phương độc nhất thì lại khác. Chỉ cần có thể sử dụng tốt là sẽ có thể kiếm được một khoản tiền rất lớn. Những người này tuy không phải xuất thân thế gia, trong tay cũng không thiếu bạc, nhưng mà có ai lại chê bạc nhiều đâu, nếu có thể cưới Tô Ngọc Uyển vào cửa, cuộc sống sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ như vậy nên mấy vị phu nhân kia liền trở nên thân thiết, kéo tay nàng hỏi han đủ thứ, hỏi nàng đang ở đâu? Mẫu thân vì sao hôm nay không tới? Đệ đệ còn đi học hay là giúp đỡ nàng quản lý gia nghiệp vân vân...

Trần Hân Nhi bên cạnh thấy vậy thì bĩu môi, nhưng nàng biết dụng ý định của mẫu thân và tổ mẫu mình nên cho dù trong lòng có khó chịu đi nữa cũng không dám đối nghịch, chỉ có thể đen mặt ngồi ở một bên.

Mọi người còn đang nói chuyện với nhau thì bỗng dưng có một vị cô nương đi về phía Tô Ngọc Uyển hỏi: “Tô cô nương tới rồi à?”

Tô Ngọc Uyển quay sang thì thấy Hình Dư Nghiên đi tới. Hôm nay nàng ấy mặc bộ y phục tinh xảo màu lam mua ở Cẩm Vân Hiên ngày hôm qua, vừa xinh đẹp lại tao nhã.

Tô Ngọc Uyển cũng không dám tỏ vẻ thân thiết, chỉ đứng dậy hành lễ, gọi một tiếng: “Hình cô nương.”

Hình Dư Nghiên xua tay: “Không cần khách khí như vậy.” Sau đó nói với mấy vị phu nhân, “Con đưa mấy vị cô nương ra ngoài chơi.”

Hình phu nhân cười nói: “Đi đi, mấy tiểu cô nương ở chung với nhau mới thoải mái.”

Tô Ngọc Uyển quay sang nhìn Khương thị. Bà ta thấy chuyện này cũng không có gì ngoài ý muốn. Vừa rồi Hình phu nhân cũng đã nói hôm qua hai mẹ con bà mới gặp Ân thị và Tô Ngọc Uyển ở Cẩm Vân Hiên.

Khương thị cười cười nói: “Các người đi chơi đi. Hân tỷ nhi, con cũng đi cùng đi.”

Trần Hân Nhi sớm đã không kiên nhẫn, chỉ là Tô Ngọc Uyển không đi, nàng ta cũng không thể đi trước, nghe Khương thị nói vậy thì như được đại xá, đứng dậy theo Hình Dư Nghiên và Tô Ngọc Uyển ra ngoài.

Bây, tám vị cô nương đang ríu rít nói chuyện với nhau trong thiên sảnh (sảnh bên) bỗng dung trông thấy sau lưng Hình Dư Nghiên có một vị cô nương lạ mặt thì quay sang hỏi nàng: “Đây là ai vậy?”

Hình Dư Nghiên nói: “Đây là Tô cô nương, là thân thích trong nhà Trần đại nhân.”

Trần Hân Nhi này giờ vẫn ghen một bụng khí mà không có chỗ phát tác. Nghe Hình Dư Nghiên nói vậy thì khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Bất quá chỉ là một người bà con xa, không có cha tới nương nhờ nhà chúng ta mà thôi.”

Mấy tiểu cô nương xấu hổ liếc nhau.

Hôm qua Hình Dư Nghiên gặp gỡ Tô Ngọc Uyển cũng có ấn tượng rất tốt, thấy Trần Hân Nhi vô lễ như vậy thì hơi trầm mặt, không vui liếc nàng ta một cái.

“Tô cô nương, cô nương theo ta sang bên này đi.” Nàng lời kéo Tô Ngọc Uyển đến bên kia ngồi xuống, tự mình rót cho Tô Ngọc Uyển một chén trà hỏi: “Ồ phủ thành có quen không?”

Tô Ngọc Uyển biết Hình Dư Nghiên dùng cách này để biểu đạt bất mãn của mình với Trần Hân Nhi, nên cũng không khách khí, mỉm cười đón chén trà, cười cười nói: “Cũng tạm, dù sao chỗ này cách Hưu Ninh cũng không xa, thói quen sinh hoạt cũng không khác lắm. Có điều chỗ này nhiều người quá, náo nhiệt hơn bên kia rất nhiều.”

Thấy Hình Dư Nghiên thân thiết với Tô Ngọc Uyển như thế, mấy cô nương kia không khỏi liếc mắt nhìn Trần Hân Nhi một cái, sau đó cũng ào ào đi qua chỗ hai người ngồi xuống.

Chỗ này ngoại trừ Hình Dư Nghiên và em chồng của Hà nhị nãi nãi có thân phận cao hơn Trần gia ra, gia thế của những người còn lại đều thấp hơn rất nhiều. Mặc dù Trần Hân Nhi là cháu gái của Trần lão phu nhân, bình thường mọi người cũng sẽ cho nàng ta mấy phần mặt mũi, thậm chí còn nịnh bợ chút. Nhưng mà so với Hình Dư Nghiên, thì thân phận và địa vị của nàng vẫn kém hơn một bậc. Thấy Hình Dư Nghiên thân thiết với Tô Ngọc Uyển lại bất mãn với Trần Hân Nhi như vậy, mọi người tự nhiên đều sẽ đứng về phía bên này. Hơn nữa ngày thường Trần Hân Nhi cũng khiến người ta không thích nổi, chỉ là sợ hãi quyền thế của tổ phụ nàng ta nên mới không dám đắc tội mà thôi. Hình Dư Nghiên muốn hạ mặt mũi của Trần Hân Nhi, mọi người tự nhiên cũng vui vẻ làm nê.

Hình Dư Nghiên thấy mấy nàng lại đây thì vô cùng cao hứng, giới thiệu từng người với Tô Ngọc Uyển.

Trần Hân Nhi thấy vậy thì và tức vừa ngại, vò nát cả khăn tay. Hai vị cô nương có quan hệ tốt với nàng ta, thấy nàng ta như vậy thì nhìn qua nhìn lại hai bên, khó xử một lúc mới bước sang kéo tay áo của nàng ta nói: “Hân nhi, chúng ta cùng nhau qua đó đi.”

p/s: Ui mấy nay nhà có khách, xong gửi nàng bạn vật vờ. Tường xong rồi đang đủ đôn thì khách bảo thiếu của tui rồi bà ơi. Mai mà Đà Lạt không mưa thì tui lại đi hái hồng, mưa thì sẽ edit tip cho mọi người đọc nhé. À, bên Wiki dịch lại bình thường rồi nên sẽ đỡ mất thời gian hơn. Mọi người đọc truyện vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Tâm sinh cảnh giác

Trần Hân Nhi không dám đắc tội Hình Dư Nghiên, cũng không dám chọc giận nhiều người, đã có bậc thang đi xuống, nào dám ra về gì nữa, im lặng theo hai người kia sang bên này ngồi.

Lúc này mọi người đã giới thiệu lẫn nhau xong rồi, đang ríu rít bàn luận về vài vóc và kiểu dáng y phục.

Tô Ngọc Uyển cũng không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười ngồi nghe mọi người nói, nếu có ai hỏi tới thì sẽ ngắn gọn trả lời một hai câu. Trần Hân Nhi còn tưởng nàng sợ hãi mấy vị tiểu thư quan gia ở đây nên trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, định châm chọc vài câu rồi lại sợ Hình Dư Nghiên không vui nên đành nhin xuống.

Mọi người trò chuyện thêm một lát, thấy đã sắp sửa đến lúc khai tiệc, Trần Hân Nhi liền đảo mắt, đứng dậy nói với Tô Ngọc Uyển: “Ta muốn đi thay y phục, Uyển biểu tỷ, tỷ đi với ta đi.”

Có chuyện lúc này, Tô Ngọc Uyển càng thêm ghét Trần Hân Nhi. Chỉ là bây giờ vẫn còn đang ở Hình gia, mà nàng lại là bà con xa do Trần lão phu nhân mang đến. Mặc dù là Trần Hân Nhi vô lễ trước, nhưng nếu nàng cự tuyệt sẽ khiến mấy vị cô nương kia nghiêng về phía Trần Hân Nhi, dù sao trong mắt bọn họ, nàng cũng chỉ là kẻ mồ côi cha, phải đến đây ăn nhờ ở đậu, Trần Hân Nhi trước mặt mọi người giờ thói đại tiểu thư ra về tình về lý đều có thể tha được, nhưng nếu nàng cự tuyệt yêu cầu của nàng ta sẽ khiến bọn họ nghĩ rằng nàng ghi hận chuyện lúc này, là người lòng dạ hẹp hòi. Địa vị của hai

người vốn đã khác nhau, nếu lòng dạ còn hẹp hòi thì ai còn muốn kết giao với nàng nữa?

Tô Ngọc Uyển liền đứng dậy nói với mọi người “Thất lễ rồi”, sau đó cũng chuẩn bị đi cùng với Trần Hân Nhi.

Hình Dư Nghiên không thích Trần Hân Nhi đối xử với Tô Ngọc Uyển như nha hoàn, nhưng nàng dù sao cũng là người ngoài, không tiện ngăn cản tỷ muội người ta thân thiết, bèn vẫy tay gọi nha hoàn tới phân phó: “Người dẫn hai vị cô nương này tới hậu viện thay quần áo đi.”

Nha hoàn lĩnh mệnh, lễ phép dẫn Tô Ngọc Uyển và Trần Hân Nhi đi về phía hậu viện.

Ra khỏi sân, đi dọc theo hành lang gấp khúc được chừng mấy chục bước, Trần Hân Nhi bỗng dừng “Ài da!” một tiếng, rồi ngồi xuống ôm bụng. Tô Ngọc Uyển và nha hoàn kia giật mình, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía nàng ta.

Trần Hân Nhi đỏ mặt, xấu hổ ôm bụng dưới nói với nha hoàn kia: “Vị tỷ tỷ này, ta, quý thủy (Kinh nguyệt á) của ta tới. Tỷ có cái đó (bvs cổ đại ý) để dùng không? Quý thủy của ta luôn lộn xộn, cho nên hôm nay cũng không có chuẩn bị.” Nàng ta quay sang trừng mắt với Nguyệt Cầm. Nguyệt Cầm theo nàng ta đã lâu, chỉ có thể úy khuất cúi đầu, nắm lấy mép váy không dám lên tiếng.

Tuy Trần Hân Nhi không nói rõ nhưng mọi người đều biết nàng ta có ý gì. Nữ tử mỗi khi quý thủy tới đều dùng vải bọc tro lót bên trong. Mà Trần Hân Nhi không dự đoán được hôm nay quý thủy tới, tự nhiên cũng sẽ không có mấy thứ này. Bây giờ cũng sắp tới lúc yến hội bắt đầu rồi, nếu rời khỏi đây để về nhà thì rất không lễ phép, nàng ta nhờ nha hoàn giúp đỡ cũng là chuyện bình thường.

Nha hoàn kia cũng rất đồng tình với nàng ta, tới nhà người khác dự tiệc lại gặp phải chuyện như vậy cũng thật là xui xẻo.

Nàng gật đầu nói: “Có, mọi người theo nô tỳ qua đó lấy đi, có điều chỗ nha hoàn ở rất đơn sơ, chi sợ sẽ úy khuất cô nương.”

Trần Hân Nhi ôm bụng lắc đầu: “Bụng ta đau lắm, ta muốn đến nhà xí. Tỷ tỷ có thể về lấy đồ rồi mang qua nhà xí bên này giúp ta có được không? Tỷ yên tâm, ta đã đến đây nhiều lần rồi, sẽ không lạc đường đâu.”

Sau đó lại chỉ vào nha hoàn của mình nói: “Huyền Tranh, người đi cùng tỷ tỷ này đi.”

Nha hoàn của Hình phủ nghe Trần Hân Nhi nói vậy, lại nghĩ dù sao cũng còn Tô Ngọc Uyển ở đây, Trần Hân Nhi lại biết đường, sẽ không có vấn đề gì nên cũng gật đầu đáp ứng, mang theo Huyền Tranh bước nhanh về phía hậu viện nơi mình ở.

Tô Ngọc Uyển thâm ý nhìn Trần Hân Nhi một cái.

Lúc này Trần Hân Nhi kêu nàng bồi nàng ta đi cùng nàng đã thấy không thích hợp rồi. Trần Hân Nhi cũng có bằng hữu, chính là hai vị cô nương lúc này. Nàng ta muốn đi nhà xí sao không gọi hai người kia, kêu nàng làm gì? Nếu nói trong này không có trả nàng cũng sẽ không tin.

Bây giờ Trần Hân Nhi lại đẩy nha hoàn Hình phủ đi chỗ khác thì Tô Ngọc Uyển lại càng thêm cảnh giác. Sờ đi nàng dám đi theo Trần Hân Nhi tới chỗ này là vì tin tưởng vào thân thủ của Cốc Vũ. Mười mấy nam tử bình thường đều không thể tới gần Cốc Vũ, huống hồ là ba chủ tớ Trần Hân Nhi, người nào cũng như cộng giá, còn không đủ một lòng tay của Cốc Vũ. Trước mặt thực lực, muốn giờ chiều trò yêu ma quý quái gì cũng đều tổn công. Tô Ngọc Uyển không sợ Trần Hân Nhi sẽ tính kế mình, chỉ muốn nhìn thử xem nàng ta sẽ làm gì mà thôi.

Nha hoàn Hình phủ đi rồi, Trần Hân Nhi liền ôm bụng rên hừ hừ, đi thẳng về một phía mà nàng nói là nhà xí. Tô Ngọc Uyển ra hiệu với Cốc Vũ rồi cũng theo sau nàng ta.

Phu thê Hình tri phủ đều xuất thân thế gia nên cũng không thiếu tiền, tòa nhà này còn to hơn cả Trần phủ, trong nhà cũng chỉ có khoảng bốn sân viện, nhưng mà hoa viên thì rất lớn, bên trong còn điểm tuyết đình đài, lầu các vô cùng ý vị.

Bọn họ theo hàng lang gấp khúc đi một hồi, lại theo đường nhỏ băng qua hoa viên, Tô Ngọc Uyển đi sau Trần Hân Nhi, đôi mắt thâm trầm nhìn nàng ta.

Lại đi thêm một lúc nữa, Tô Ngọc Uyển thấy xa xa trong đình hóng gió có hai nam tử đang đánh cờ thì không nhận được, hỏi Trần Hân Nhi: “Hân nhi biểu muội, muội chắc chắn đây là đường đến nhà xí sao?”

Trần Hân Nhi ngẩng đầu lên nhìn khắp nơi một lượt, thấy hai nam tử kia thì hơi ngừng lại, hoảng loạn một lát liền cười cười xin lỗi: “Lúc này ta đau bụng quá, chỉ lo cúi đầu nên không nhìn kỹ, rẽ nhầm đường mất.”

Nàng chỉ chỉ về đường nhỏ bên cạnh: “Chúng ta đi bên này.” Nói xong thì vội vàng đi về phía đó.

Ba người Tô Ngọc Uyển, Lập Xuân và Cốc Vũ nhìn nhau, nhún vai một cái rồi cũng đi theo nàng ta.

Tô Ngọc Uyển biết Trần Hân Nhi giờ trò quý nhưng cũng không thể không đi chung với nàng ta. Nàng không quen thuộc Hình phủ, nếu tự mình rời đi lại gặp phải chuyện gì, cho dù nàng có mười cái mệnh cũng không thể nói rõ được. Với chí số thông minh và lá gan của Trần Hân Nhi sẽ không thể nháo ra chuyện gì lớn, nàng chỉ cần cẩn thận đề phòng là sẽ không sao. Quan trọng nhất là, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng đã có Trần Hân Nhi gánh trách nhiệm, nàng có gì mà phải sợ đâu.

Mấy người lại theo đường nhỏ đi về phía trước thêm một lúc nữa. Tô Ngọc Uyển thấy phía trước có một hồ nước rất lớn, bên trong trồng đầy sen, giữa hồ có đình hóng gió, cạnh bờ hồ còn có một con thuyền nhỏ, cảnh sắc vô cùng đẹp.

Nhưng mà Tô Ngọc Uyển lại không có tâm trạng nào mà ngắm cảnh. Từ xưa đến nay, hồ nước vẫn là nơi dễ xảy ra chuyện nhát, mấy tiểu thư khuê các vẫn thích cái trò đẩy người ta xuống nước, sau đó để cho nam tử xuống cứu, phát sinh da thịt chi thân, rồi buộc phải thành thân. Không lâu trước đây Phó Dung cũng dùng cách này đó thôi. Hại mệnh người thì Trần Hân Nhi chắc cũng không dám, nhưng mà đẩy nằng vào nước để thao túng hôn sự của nằng thì rất có khó năng.

Tô Ngọc Uyển điểm qua danh sách nam tử trong Trần phủ một lượt, đoán thử xem Trần Hân Nhi muốn đẩy nằng vào tay ai? Làm thê hay thiếp? Cũng ra hiệu cho Cốc Vũ. Cốc Vũ gật đầu, xác nhận mình đã chuẩn bị tốt rồi, nhất định sẽ canh chừng Trần Hân Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Tính kế thất bại

Trần Hân Nhi nhìn thấy hồ nước thì vô cùng phấn chấn, giống như bụng đã không còn đau nữa, chân bước nhanh như bay, còn không quên thúc giục Tô Ngọc Uyển: “Đi nhanh chút, ta sắp không nhịn được nữa rồi.”

Tô Ngọc Uyển thấy nằng ta đi thẳng về phía hồ thì ngừng lại hỏi: “Hân nhi biểu muội, muội chắc chắn nhà xí của Hinh gia được xây dựng bên cạnh hồ nước này sao?”

Bên kia rừng cây đã có động tĩnh, mơ hồ còn nghe được giọng nói chuyện của nam tử. Trần Hân Nhi thấy Tô Ngọc Uyển dừng bước thì tức sôi máu, quay người lại lôi kéo Tô Ngọc Uyển về phía hồ, nói: “Đừng vậy, ở ngay bên kia kia, chúng ta đi nhanh đi.”

“Nếu đã vậy, ta sẽ ở đây canh chừng cho người, người đi đi, ta sẽ không theo người vào đó nữa.” Tô Ngọc Uyển gạt tay Trần Hân Nhi ra.

“Ai nha, người đi cùng ta đi, nhanh lên.” Tiếng nói chuyện của nam tử càng gần thì Trần Hân Nhi càng thêm sốt ruột, nằng ta dùng hết sức bình sinh kéo Tô Ngọc Uyển, đồng thời quát nha hoàn Nguyệt Cầm của mình: “Còn không mau tới giúp một tay? Người là người chết à?”

Nguyệt Cầm vội bước lên lôi kéo cánh tay còn lại của Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển nghe thấy tiếng bước chân đã gần kề, có thể nghe rõ cả tiếng nói chuyện thì ra hiệu cho Lập Xuân và Cốc Vũ, để các nằng dừng ra tay, hai chân liều mạng dùng sức bám chặt vào mặt đất, không để cho chủ tớ Trần Hân Nhi lôi về phía trước, trong miệng còn không ngừng kinh hoàng la lên: “Hân nhi biểu muội, người muốn làm gì? Chẳng lẽ muội muốn đẩy ta vào trong hồ nước thật sao?”

Lập Xuân và Cốc Vũ rất nhanh đã hiểu ý của Tô Ngọc Uyển, Cốc Vũ hoảng loạn chạy đến bên người Tô Ngọc Uyển, khóc nức nò: “Hân Nhi cô nương, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng hại tính mạng cô nương nhà chúng ta.”

Lập Xuân giả bộ chạy đi tìm người: “Ta, ta đi gọi người...”

Tô Ngọc Uyển cao gầy, hàng năm lại leo lên leo xuống núi không biết bao nhiêu lượt, ngay cả Hứa ma ma còn phải tán thưởng thể lực của nằng. Mà Trần Hân Nhi và Nguyệt Cầm thì đều là tượng bột, một khi Tô Ngọc Uyển dùng sức chống cự, hai người đó làm sao có thể kéo nằng đi được? Đã vậy Lập Xuân và Cốc Vũ còn ở một bên vừa khóc vừa la khiến Trần Hân Nhi càng thêm hận, chỉ muốn đẩy cả ba người xuống nước cho xong.

Mấy nam tử kia vốn đã đến gần, nghe thấy tiếng la kinh hoàng của Tô Ngọc Uyển và hai người Lập Xuân, Cốc Vũ thì có một người vội vàng nhảy ra hét lớn: “Dừng tay.”

Trần Hân Nhi cứng đờ cả người, Nguyệt Cầm cũng không khá hơn là mấy, vội buông tay Tô Ngọc Uyển ra.

“Các người đang làm gì vậy?” Nam tử kia nhíu mày hỏi, ánh mắt sắc bén dừng trên mặt Trần Hân Nhi.

Người này khoảng chừng mười mấy tuổi, mặt mày nghiêm khắc, có mấy phần tương tự với Hinh Dư Nghiên, chắc cũng là người Hinh gia.

Thấy Trần Hân Nhi và Tô Ngọc Uyển đều không nói gì, người đó lại hỏi tiếp: “Các người là nữ quyến nhà ai? Không có nha hoàn nhà chúng ta dẫn đường làm sao lại tự ý đi lại lung tung như thế này? Nếu không nói gì, ta sẽ cho người đi mời phu nhân nhà ta tới, rồi kể lại tình huống lúc này cho bà ấy nghe đó.”

Trần Hân Nhi nghe người kia nói vậy thì vô cùng sợ hãi. Nam tử này nằng biết, hẳn chính là đại ca của Hinh Dư Nghiên, tên là Hinh Chấn Võ, sớm đã thành thân với một vị tiểu thư thế gia kinh thành, có điều gả qua đây không bao lâu nằng kia đã bệnh chết. Hắn vừa ra khỏi thê hiếu, mấy phu nhân trong thành còn đang tranh nhau để gả con gái cho hắn tục huyền. Trần Hân Nhi nghe người ta nói, Hinh đại công tử trước giờ rất nghiêm khắc, nếu nằng còn không nói lời nào, thì khó mà nói được là hắn có làm như vậy hay không?

Gia phong của Hinh gia rất nghiêm khắc, cũng không cho phép kẻ khác tính kế trong nhà mình. Nếu Hinh phu nhân tới đây, bà ấy nhất định sẽ mời tổ mẫu và mẫu thân của nằng tới, đưa người về Trần phủ. Chuyện này có liên quan đến thể diện của Trần gia, tổ mẫu cũng không giám giấu diếm tổ phụ. Làm mất thể diện, còn liên quan tới Tô Ngọc Uyển, khiến tổ phụ nổi trận lôi đình thì nằng cũng chết chắc. Cho dù tổ mẫu và mẫu thân có yêu thương nằng đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không thể bảo vệ nằng được một kiếp này.

Bởi vậy Trần Hân Nhi vội vàng hoảng loạn giải thích: “Ta, chúng ta lạc đường, nha hoàn nhà người đi lấy chút đồ rồi. Ta đau bụng khó chịu nên muốn kéo biểu tỷ tới bên cạnh hồ đi dạo một lát, nhưng nàng không chịu, còn đang lôi kéo thì công tử đã tới.” Nàng ta nói xong lời này thì gục đầu xuống, hai mắt hồng hồng, lỗ mũi chực khóc.

Trần Hân Nhi biết cho dù thế nào đi nữa, một đại nam nhân đều sẽ không làm khó xử một tiểu cô nương trước mặt mọi người, huống chi hôm nay còn là lễ mừng thọ của Hinh lão phu nhân. Hinh công tử biết hôm nay trong nhà bày tiệc đón khách, chắc hẳn cũng biết nàng là nữ quyến đến dự tiệc. Nàng vốn đã an bài rất tốt, nếu chủ tớ hai người nhanh tay hơn một chút, đẩy Tô Ngọc Uyển xuống hồ xong rồi thì cho dù Hinh đại công tử có tới trước cũng không thể làm được gì, chỉ có đại ca Trần Trác Côn của nàng ta mới có thể xuống nước cứu Tô Ngọc Uyển. Dù sao hai người cũng là biểu huynh muội, quan hệ cũng gần gũi hơn so với người ngoài. Đại đại ca cứu Tô Ngọc Uyển xong, lại để Trần lão phu nhân gây áp lực cho Ân thị, bên ngoài lại tung ra mấy lời đồn, Tô gia cho dù có muốn hay không cũng chỉ có thể chấp nhận hôn sự này.

Nào ngờ Tô Ngọc Uyển cứ dây dưa mãi, tựa hồ đã sớm đề phòng, tới phút cuối cùng đã không chịu đi về phía trước còn không ngừng kêu la, chẳng những làm hỏng tính toán của nàng ta, còn đẩy nàng ta vào tình cảnh khó khăn này.

Trần Hân Nhi trong lòng lại càng thêm hận, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra chút nào.

“Hân tỷ nhi, có chuyện gì vậy?” Giọng nói mà Trần Hân Nhi mong chờ này giờ cuối cùng cũng xuất hiện.

Kế hoạch này của Khương thị và Trần Hân Nhi đã sớm nói qua với Trần Trác Côn, dù sao cũng phải có hân phối hợp thì chuyện này mới có thể thành được. Cho nên lúc này Hinh Chấn Võ nhảy lại đây, hẳn cũng muốn nhảy theo, không ngờ lại bị Nhan An Lan kéo lại.

Nhan An Lan cũng không biết người gặp chuyện phía trước là Tô Ngọc Uyển, chỉ theo bản năng ngăn mọi người qua đó. Hân xuất thân từ thế gia vọng tộc, cũng biết hậu trạch có rất nhiều chuyện xấu xa. Hân nghe thấy tiếng nữ tử kêu cứu, còn loáng thoáng nghe thấy mấy chữ “Đẩy vào hồ nước”, “Hại tính mạng” thì đã biết có người lợi dụng đại thọ nhiều người, lén lút ở chỗ này làm chuyện xấu. Hơn nữa cũng có thể là nữ quyến của Hinh gia. Nếu bọn họ cùng nhau qua đó, biết được chuyện riêng tư của Hinh gia, Hinh Chấn Võ sẽ không thể xuống đài được mà Hinh lão phu nhân cũng không vui vẻ. Bởi vậy xuất phát từ bản năng của mình, hân liền ngăn mấy nam tử lại phía sau.

Vừa khéo lúc nha hoàn Huyền Tranh nghĩ cách tách ra khỏi nha hoàn Hinh phủ, đến mặt báo cho Trần Trác Côn để hân đi về phía bên này thì ba người Hinh Chấn Võ, Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan cũng đang ở cùng hân. Hinh Chấn Võ là con cháu thế gia trong kinh, lúc nhỏ vẫn lưu lại kinh thành nên cũng quen biết Nhan An Lan. Hơn nữa bọn họ đều là người đi theo Đại hoàng tử, lúc Nhan An Lan tới Huy Châu cũng có tới chào hỏi Hinh tri phủ. Hinh tri phủ muốn tổ chức lễ mừng thọ tự nhiên cũng không thể bỏ qua Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia, mà Trần Trác Côn và Thẩm Nguyên Gia là anh em họ, cho nên mấy người mới đi cùng nhau.

Nếu không thể trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, lao vào hồ nước cứu biểu muội, tiếp xúc da thịt với nhau trước mặt mọi người, thì hân cũng không thể bức Tô Ngọc Uyển làm thiếp cho mình được. Cho nên Trần Trác Côn nhận được mặt báo của nha hoàn xong liền nói với Hinh Chấn Võ là mình muốn đi ngắm cảnh trong hoa viên Hinh phủ một chút, vì thế mấy người mới cùng nhau đi qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Lại một lần

Mãi tới khi nghe thấy tiếng của Trần Hân Nhi, Trần Trác Côn mới có lý do để nói với Nhan An Lan: “Hinh như là tiếng của bào muội.” Sau đó vội vàng vọt lại đây, gọi Trần Hân Nhi một tiếng. Có điều hân nhìn thấy tình cảnh trước mắt xong thì cũng không biết phải nói gì cho phải.

Tô Ngọc Uyển vẫn bình an vô sự đứng đằng kia, mà muội muội mình thì lại kinh hoàng, bất an đứng trước mặt Hinh Chấn Võ, giống như người làm chuyện xấu bị bắt quả tang vậy.

“Đại ca.” Trần Hân Nhi nhìn thấy hân thì lao thẳng tới, bắt lấy tay áo của hân khóc như mưa.

Trần Trác Côn thấy sắc mặt Hinh Chấn Võ không tốt thì cũng biết sự tình không ổn. Hân tự nhiên cũng sẽ không ngờ đến mức hỏi muội muội có chuyện gì ngay trước mặt Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan, chỉ chấp tay nói với Hinh Chấn Võ: “Hinh huynh, xá muội còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu có chỗ nào thất lễ, mong huynh bỏ qua cho.” Nói xong lại cúi người vái một cái.

Hinh Chấn Võ nhìn Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan, cũng biết ý tứ của Trần Trác Côn. Hân cũng không phải người đồ kỵ hiên tài, không biết tốt xấu. Trần Trác Côn đã muốn giấu giếm, hân cũng không tiện làm to chuyện thêm nữa, chỉ nói: “Cũng không có gì, chỉ là lệnh muội lạc đường, nên luan quần ở chỗ này thôi.”

Bởi vì hôm nay yến khách, nên Hinh gia cũng chia hoa viên này thành mấy khu, khu phía sau dùng để chiêu đãi nữ quyến, còn phía trước để chiêu đãi nam khách, hai bên cách nhau một cái hồ nước, còn cử thêm mấy bà tử trông chừng, sợ nam nữ nháo ra chuyện gièm pha. Không ngờ Trần Hân Nhi vẫn có thể xông qua được vòng tuyến đó mà tới chỗ này, còn thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện.

Trần Trác Côn tới Hình phủ nhiều lần, tự nhiên cũng biết quy củ của Hình phủ, thấy Hình Chấn Võ không vui thì vội vàng khiển trách Trần Hân Nhi: “Hân tỷ nhi, sao muội lại lỗ mạng như vậy? Còn mang theo cả Uyển biểu muội nữa, trở về ta nhất định sẽ nói với mẫu thân, để bà phạt muội thật nặng.”

Hân nói xong lại chấp tay hành lễ với Hình Chấn Võ: “Ngại quá, làm phiền huynh cho nha hoàn hoặc bà tử dẫn các nàng đi về chỗ của nữ quyến.”

Hình Chấn Võ khẽ gật đầu, dặn dò gã sai vặt, hân chạy như bay ra ngoài một lát liền dẫn theo một bà tử tới.

Hình Chấn Võ phân phó bà ấy: “Người nhất định phải đưa hai vị cô nương này an toàn về chỗ nữ quyến, giao lại cho phu nhân đó.”

“Vâng.” Bà tử hành lễ, đưa tay mời Tô Ngọc Uyển và Trần Hân Nhi, “Mời hai vị cô nương đi theo ta.”

Tô Ngọc Uyển và Trần Hân Nhi cũng hành lễ với mấy vị công tử rồi dẫn nha hoàn đi theo bà tử kia về hậu viện. Trần Hân Nhi cũng không ôm bụng hay kêu đau gì nữa.

Đi không bao lâu đã thấy nha hoàn lúc trước đang lo lắng tìm kiếm, nàng vừa nhìn thấy Trần Hân Nhi đã kêu lớn: “Trần cô nương, sao cô nương lại ở chỗ này? Khiến ta tìm thật là lâu. Sao cô nương lại tới đây? Đây là nơi Hình gia chuyên môn dùng để tiếp đãi nam khách, cũng không phải là nơi cô nương có thể tới.

Bà tử dẫn đường tự tiểu phi tiểu liếc Trần Hân Nhi một cái.

Đại công tử nhà bà muốn gia thế có gia thế, muốn tài hoa có tài hoa, muốn dung mạo cũng có dung mạo tốt, cho nên cho dù là tục huyền cũng có thể khiến các cô nương ở Huy Châu đua nhau tranh đoạt, cô nương nào tâm cơ thâm trầm, da mặt dày một chút sẽ tìm cách tiếp cận với đại công tử, bà nghĩ Trần Hân Nhi chắc cũng không ngoại lệ.

Trần Hân Nhi giỏi nhất là diễn trò, nên rất nhanh đã làm ra vẻ xin lỗi mà nói với nha hoàn kia: “Xin lỗi tỷ tỷ, ta cứ tưởng mình biết đường, ai ngờ lại đi nhầm mất.”

Nha hoàn kia chửi thầm trong lòng: “Chỗ này cách bên kia rất xa, cho dù người có đi nhầm đường cũng không thể đi tới được chỗ này. Huống chi còn đi xa như vậy, nếu đã biết nhầm đường, sao không đứng lại chờ ta mà cố tình tới đây làm gì, hại ta đi tìm cả nửa ngày trời.

Có điều nàng chỉ là hạ nhân, Trần Hân Nhi có thể nào cũng không tới lượt nàng giáo huấn, đành phải cười cười, dẫn mấy người Trần Hân Nhi đến nhà xí, đưa món đồ kia cho nàng ta.

Trần Hân Nhi vào trong thu thập một lát rồi cũng theo mọi người đi về hậu viện, nơi nữ quyến đãi tiệc.

Lúc này yến hội đã bắt đầu, mọi người đều đã ngồi vào vị trí. Lúc Trần Hân Nhi và Tô Ngọc Uyển vào, Khương thị và Hình phu nhân đều lo lắng đi tới hỏi: “Sao lại đi lâu như vậy?”

Hình phu nhân lại trách cứ Hình Dư Nghiên: “Nghiên tỷ nhi, con chiều có tỷ muội kiểu gì thế?”

Hình Dư Nghiên thấy hai người Tô Ngọc Uyển đi lâu như vậy thì trong lòng cũng bất an, bèn tìm mẫu thân thương lượng. Hình phu nhân phái nha hoàn, bà tử đi tìm cũng không tìm được. Bây giờ thấy hai người bình an trở về thì bà cũng yên tâm, xin lỗi Trần Hân Nhi và Tô Ngọc Uyển: “Xin lỗi, là chúng ta chiều cổ không chu toàn.” Sau đó mới quay sang trách cứ nha hoàn: “Sao lại thế này, có chút chuyện cũng làm không xong, sao lại khiến hai vị cô nương đi lâu như vậy?”

Nha hoàn vội vàng kể lại mọi chuyện một lần, vô cùng ủy khuất nói: “Nô tỳ đã dặn Trần cô nương ở đó chờ, nhưng cô nương ấy nói mình biết đường. Ai ngờ nàng ấy lại chạy tới chỗ tiền viện phía trước.”

Bà tử kia cũng tiến lên bẩm báo: “Hai vị cô nương lạc đường, đúng lúc gặp được đại công tử, cho nên đại công tử mới phái lão nô đưa hai vị cô nương về đây.”

Trần Hân Nhi vội vàng giải thích: “Xin lỗi, là tại ta cậy mạnh, cứ nghĩ mình biết đường, ai ngờ lại rẽ nhầm mất.” Sau đó áy náy hành lễ với Hình phu nhân: “Xin lỗi Hình phu nhân, đã khiến phu nhân nhân lo lắng rồi.”

“Được rồi, các người không có chuyện gì là tốt rồi, cũng tại Nghiên tỷ nhi không đón tiếp chu đáo. Nha đầu này làm việc không ổn trọng gì cả, ta nhất định sẽ phạt nàng. Hai người nhanh ngồi xuống dùng bữa đi, các người đi lâu như vậy, Trần đại phu nhân lo lắng lắm đấy.” Hình phu nhân cười nói.

Bà xuất thân từ thế gia, chút thủ đoạn nhỏ nhoi này của đám nữ quyến cũng gặp không ít. Bà biết chuyện hôm nay sẽ không chỉ đơn giản như vậy. Trần Hân Nhi không tính kế nhử từ của bà thì cũng tính kế Tô Ngọc Uyển. Chỉ là lúc này đang còn khách khứa, bà không tiện truy cứu. Đương nhiên nếu nàng ta không tính toán nhử từ của bà, thì bà cũng sẽ không truy cứu nữa. Dù sao đây cũng là chuyện của Trần gia, người ngoài như bà không tiện nhúng tay vào.

Khương thị vội vàng nói: “Là Hân tỷ nhi hồ đồ phạm sai, làm sao lại trách Hình cô nương và hạ nhân trong phủ được? Nếu phu nhân muốn phạt, ta cũng sẽ kêu Hân tỷ nhi đến nhà phu nhân chịu đòn nhận tội.”

Hình phu nhân vội vàng cười nói: “Được rồi, vậy thì không phạt nữa. Chúng ta ngồi vào bàn thôi.”

Hình Dư Nghiên nói: “Trần cô nương, Tô cô nương mời đi theo ta.”

Trần Hân Nhi và Tô Ngọc Uyển hành lễ với Hình phu nhân và Khương thị rồi đi theo Hình Dư Nghiên tới sảnh bên ngoài xuống dùng cơm với mọi người.

Trần Hân Nhi vốn là người lòng dạ hẹp hòi, hôm nay muốn tính kế Tô Ngọc Uyển lại không thành, còn để lại ấn tượng xấu trong lòng Hình Chấn Võ và Hình phu nhân thì trong lòng lại càng thêm tức giận, không có tâm trạng ăn uống gì. Phần hận không ngừng sinh sôi trong lòng nàng ta, chỉ một lát sau bát canh nóng đã bị nàng ta “không cần thận” làm đổ lên người Tô Ngọc Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Oán trách

Tô Ngọc Uyển cũng biết mình hôm nay nhất định phải diễn tốt vai trò của một cái túi trút giận mới được. Chỉ cần nàng chống đối hay bất mãn với Trần Hân Nhi thì mấy vị tiểu thư này nhất định sẽ nhìn nàng bằng một con mắt khác. Làm một kẻ ăn nhờ ở đậu phải tự biết thân biết phận của mình, không thể mạnh mẽ chống lại cô nương nhà gia chủ được. Nàng vốn dĩ vẫn có thể tránh đi, nhưng cuối cùng lại ngưng lại, lãnh nguyên cả bát canh lên người.

Hình Dư Nghiên hoảng hốt chạy qua chỗ Tô Ngọc Uyển, kéo nàng đứng dậy, dùng tay phui thức ăn trên người nàng xuống xong mới quay sang quát nha hoàn đứng cạnh Tô Ngọc Uyển: “Người hầu hạ kiểu gì vậy hả?”

Nha hoàn trong lòng vô cùng ủy khuất, biết tiểu thư nhà mình chỉ là giận chó đánh mèo cho nên cũng chỉ có thể quỳ xuống nhận lỗi: “Là nô tỳ hầu hạ không chu toàn, xin tiểu thư thứ lỗi.”

Nhưng mà mọi người đều thấy rõ bát canh này là do Trần Hân Nhi hất lên vấy Tô Ngọc Uyển. Hôm nay Trần Hân Nhi hết buông lời ác ý lại hất canh lên người Tô Ngọc Uyển như vậy, nếu nói là vô ý, chỉ sợ cũng không có ai tin.

Một vị tiểu thư không quen nhìn Trần Hân Nhi ngang ngược, cũng muốn nịnh bợ Hình Dư Nghiên một chút nên mở miệng cầu tình cho nha hoàn: “Chuyện này không phải là lỗi của nha hoàn, là Trần cô nương không cẩn thận trượt tay, cô nương cũng đừng trách nàng.” Sau đó quay sang hỏi Tô Ngọc Uyển: “Tô cô nương không sao chứ? Có bị bỏng không?”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Không nóng, canh không nóng, ta không sao, chỉ cần đổi một cái váy khác là được.” Nàng lại chỉ chỉ Lập Xuân phía sau: “Ta có mang theo y phục.”

Mọi người nhìn tay nải trong tay Lập Xuân, bên trong hiển nhiên là y phục dự phòng của Tô Ngọc Uyển, không khỏi lau mắt mà nhìn.

Các tiểu thư khuê các tham gia yến hội đều có thói quen để nha hoàn mang theo một bộ y phục dự phòng. Chẳng may trong yến hội có chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng có y phục để đổi lại. Nếu không mặc quần áo bị bẩn chẳng những thất lễ với gia chủ, mà gia chủ không lấy ra được y phục phù hợp để thay thì cũng không hay lắm.

Nhưng mà thói quen này cũng chỉ có những tiểu thư thường xuyên tham gia yến hội mới có, cô nương gia bình thường, một năm chỉ có thể tham dự ít ỏi mấy lần yến hội sẽ không có thói quen này.

Nhưng bây giờ Tô Ngọc Uyển lại mang theo, cho nên mọi người liền không nhìn được mà suy đoán thân phận của nàng, càng nghĩ thì ánh mắt nhìn Trần Hân Nhi càng thêm kỳ lạ.

Trần Hân Nhi cũng muốn giữ lại thể diện, mấy vị tiểu thư quan gia này bởi vì địa vị của tổ phụ nàng nên trước đây vẫn thường hay nịnh hót nàng, ngay cả Hình Dư Nghiên cũng rất thân thiện, nếu tham gia yến hội bên ngoài có gặp nhau thì cũng sẽ cùng nhau chơi đùa vui vẻ. Nhưng hôm nay vì Tô Ngọc Uyển, ánh mắt của bọn họ nhìn nàng đã khác trước, nếu nàng còn buông lời ác độc, ấn tượng của mấy vị tiểu thư này về nàng sẽ càng thêm xấu, sau này cũng sẽ không đối đãi với nàng như trước đây nữa.

Vì vậy Trần Hân Nhi vội vàng làm ra vẻ tươi cười, vô cùng xin lỗi mà nói với Tô Ngọc Uyển: “Xin lỗi Uyển biểu tỷ, ta không cố ý đâu, chỉ tại canh nóng quá, ta muốn bùng lên lại không cẩn thận làm trượt tay, làm bẩn áo của biểu tỷ. Trở về ta sẽ nói với nương đền cho người một cái váy mới.”

Lời này của nàng ta mặc dù là xin lỗi nhưng cũng không mất đi vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng bên trong. Hơn nữa lúc này Tô Ngọc Uyển nói canh không nóng, bây giờ nàng ta lại nói canh quá nóng cho nên mới trượt tay, trước sau mâu thuẫn như vậy, ngay cả người ngoài cũng nghe không nổi.

Tô Ngọc Uyển lại cười cười, xua tay không thèm để ý nói: “Không sao, ta biết Hân Nhi biểu muội không cố ý mà.”

Nàng nói xong thì quay sang nói với Hình Dư Nghiên: “Hình cô nương, có thể cho ta mượn phòng để thay y phục một chút được không?”

Có chuyện lúc này nên Hình Dư Nghiên cũng không dám để nha hoàn dẫn Tô Ngọc Uyển đi nữa, nàng đứng lên nói: “Thật là khéo, ta cũng muốn về phòng thay y phục đây, chúng ta cùng đi đi.”

Sau đó lại xin lỗi mọi người: “Mọi người cứ tự nhiên dùng bữa nha.” Rồi quay sang dặn dò một vị biểu muội khác: “Muội giúp ta chiêu đãi mọi người

nhé.”

Chỗ Hình Dư Nghiên ở cách chỗ này cũng không xa, hai người đi không bao lâu đã tới nơi. Tô Ngọc Uyển theo Hình Dư Nghiên vào phòng, để nha hoàn hầu hạ thay đổi y phục rồi mới trở lại yến hội. Dọc theo đường đi, Hình Dư Nghiên cũng chỉ nói với Tô Ngọc Uyển một ít chuyện ăn mặc và chơi đùa, còn quan hệ của Trần gia, Trần Hân Nhi với Tô Ngọc Uyển thế nào thì một chữ cũng không nhắc đến. Tô Ngọc Uyển cảm thấy Hình gia rất có quy củ, dạy dỗ con cái cũng rất tốt. Nếu muốn tìm người hợp tác làm ăn, nàng vẫn nghiêng về phía Hình gia hơn.

Có điều nàng cũng biết chỉ dựa vào mặt này để đánh giá thì vẫn chưa đủ, phải hỏi thăm thêm mới có thể quyết định được.

Chuyện của Trần Hân Nhi bên này tự nhiên là không thể giấu được Trần lão phu nhân. Bà vốn đã không đồng ý tính kế Tô Ngọc Uyển trong yến hội của Hình gia. Lúc này mưu kế của Trần Hân Nhi lại bị bại lộ thì vô cùng mất hứng, gọi Khương thị đến trách cứ một phen: “Hân tỷ nhi càng ngày càng không có quy củ, lời của ta mà nó cũng không thèm để vào tai. Người trở về dạy dỗ nó cho thật tốt đi, nếu không dạy được thì nói với ta, để ta tự mình dạy.”

Khương thị cũng oán trách nữ nhi hành sự bất lực, làm hỏng chuyện tốt của bà. Nếu sau chuyện này mà Tô Ngọc Uyển sinh tâm cảnh giác, muốn tính kế nàng lần nữa cũng không dễ dàng. Có điều trước mặt lão phu nhân, bà vẫn phải che chở nữ nhi nhà mình: “Hân tỷ nhi cũng biết mình sai rồi, lúc này chắc vẫn đang khóc ở trong phòng đó. Nàng vẫn còn nhỏ nên làm việc không được chu toàn, con dâu sẽ dạy dỗ nàng cho thật tốt.”

“Hừ, thêm một hai năm nữa là gả cho người ta rồi mà vẫn còn trẻ sao?”

Khương thị cúi đầu, không dám cãi lại.

“Được rồi, đi xuống đi.” Trần lão phu nhân tức giận không nhẹ, nhìn Khương thị lại càng thêm không vừa mắt, phát tay cho bà lui xuống, mắt không thấy, tâm không phiền.

.....

Tô Ngọc Uyển về đến nhà, Ân thị lôi kéo tay nàng hỏi: “Yến hội thế nào? Có nhiều người không? Có ai khi dễ con không?”

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Cũng được ạ, người tới đều là quan lại, không nhiều cũng không ít. Nghe nói có rất nhiều nhà danh giá trong thành muốn đến cửa chúc thọ nhưng Tri phủ đại nhân không đồng ý, sợ người ta nói ra nói vào. Chỉ là một bữa tiệc nhỏ, không quá mức phô trương.”

“Cũng phải, dù sao cũng là quan gia, chú ý dư luận cũng là chuyện bình thường.”

Ân thị thấy nữ nhi có vẻ mệt mỏi thì vội nói: “Được rồi, con cũng nhanh về phòng nghỉ ngơi đi. Nói là đi dự tiệc nhưng mà chuyện gì cũng phải hao phí tinh thần ứng đối, cẩn thận ngôn hành cử chỉ hết mực, chỉ sợ đi sai một bước liền làm hỏng cả đại sự, cho dù có ăn, uống chơi đùa thì cũng rất mệt mỏi.”

Lê ma ma cười nói: “Còn không phải sao? Phu nhân cũng thật là có kinh nghiệm.”

“VẬY nữ nhi về nghỉ ngơi trước đây.” Tô Ngọc Uyển cũng không khách khí, đứng lên hành lễ cáo lui, trước khi đi còn dùng mắt ra hiệu cho Lê ma ma.

Lê ma ma hiểu ý, quay sang nói với Ân thị: “Đi dự tiệc cũng không thể ăn uống thoải mái như ở nhà được. Chắc cô nương cũng chưa ăn được bao nhiêu. Để lão nô tới phòng bếp hâm canh tổ yến rồi tự mình mang sang cho cô nương ăn. Cô nương mỗi khi mệt mỏi liền không muốn ăn gì, lão nô không tận mắt nhìn thì không thể yên tâm được.”

Ân thị biết Lê ma ma rất thương yêu Tô Ngọc Uyển nên cũng không ngăn cản, chỉ phát tay: “Đi đi, có ma ma nhìn ta cũng yên tâm.”

Lê ma ma ứng một tiếng rồi ra ngoài.

P/s: Chcek, một ngày xui xẻo lắm luôn, tối thì hư đồng hồ điện, cúp nguồn, bài đang đánh dở chưa lưu. Chờ sửa xong điện thì đến máy tính chép cheng, vật vờ mãi mới xong được hai chương nên đăng muộn. Mọi người đọc truyện vui về nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Không hiểu

Lê ma ma vừa ra khỏi cửa viện, thấy Tô Ngọc Uyển đang cố ý thả chậm bước chân chờ mình thì vội vàng tiến lên, đỡ cánh tay Tô Ngọc Uyển hỏi: “Cô nương, trong yến hội đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, kể lại chuyện Trần Hân Nhi tính kế mình cho Lê ma ma nghe, sau đó nói: “Ta còn đang lưỡng lự, không biết có nên nói cho mẫu thân biết hay không? Nói thì sợ bà không giấu được tâm sự, sau này tới Trần phủ lại oán trách thì sau này chúng ta và Trần phủ cũng khó ở chung, nhưng mà nếu không nói, nương cứ đơn thuần như vậy, chỉ sợ sau này sẽ bị người khác tính kế.”

Chuyện này Tô Ngọc Uyển cũng rất oán trách phụ thân. Ân thị vốn cũng không ngốc, chỉ là bà thiện tâm, dễ mềm lòng chút thôi. Nếu bắt đầu từ lúc thành thân, Tô Trường Thanh không nhốt bà trong phủ, không cho tiếp xúc với người ngoài mà từ từ dạy dỗ thì Ân thị đã không đến mức này, hơn bốn mươi tuổi rồi còn phải để con cái mình tới bảo hộ.

“Cô nương yên tâm, cứ giao chuyện này cho lão nô, lão nô sẽ nói cho phu nhân nghe, cũng phân tích lợi hại trong đó, từ từ phu nhân sẽ biết phải làm thế nào thôi.” Lê ma ma cười nói.

Tô Ngọc Uyển ôm tay Lê ma ma, dựa đầu vào vai bà, thờ dãi: “May mà có ma ma, nếu không ta cũng không biết phải làm sao nữa!”

Lê ma ma đau lòng sờ đầu Tô Ngọc Uyển, hai mắt cũng đỏ lên.

Người khác đều chỉ biết nói Tô Ngọc Uyển tài giỏi, chỉ có bà mới biết, cô nương nhà mình có bao nhiêu vất vả. Còn nhỏ như vậy đã phải quán xuyến mọi việc trong ngoài, lúc nào cũng sợ mình sơ xuất mà dấy mầu thân và đệ đệ vào khốn cảnh.

Hai người không nói gì nữa, chậm rãi đi về Trúc Thanh viện của Tô Ngọc Uyển. Bởi vì viện này được trồng rất nhiều trúc, nên Tô Trường Thanh mới đặt tên là Trúc Thanh viện. Trước đây mỗi lần Tô Ngọc Uyển theo phụ thân đến Huy Châu đều ở lại chỗ này, cho nên bây giờ nàng cũng lấy nó làm sân viện của mình.

Lê ma ma tự mình hầu hạ Tô Ngọc Uyển tắm gội, nhìn nàng ăn hết bát cháo tỏ yên kia rồi đi ngủ mới an tâm trở về.

Nhưng mà Tô Ngọc Uyển chưa nằm được bao lâu đã bị Lập Xuân đánh thức: “Cô nương, Mã chương quây tới đây, nói là muốn gặp cô nương. Nô tỳ thấy thân sắc của ông ấy không tốt lắm cho nên không dám trì hoãn, đành phải gọi cô nương dậy.”

Tô Ngọc Uyển cũng không mệt lắm, chỉ muốn Lê ma ma an tâm nên mới nhắm mắt dưỡng thần một lát, không ngờ lại ngủ quên mất, bây giờ đã không sao nữa. Nàng ngồi dậy, vừa mặc quần áo vừa nói: “Bảo ông ấy đợi ta ngoài sảnh, ta tới ngay.”

Lập Xuân lĩnh mệnh rồi đi. Tô Ngọc Uyển rửa mặt xong rồi cũng đi tới tiền sảnh.

Mã chương quây lo lắng, đi tới đi lui trong phòng. Thấy Tô Ngọc Uyển bước vào thì vội chấp tay thi lễ.

Tô Ngọc Uyển khoát tay, ngồi xuống hỏi: “Bên vườn trà có chuyện gì sao?”

Mã chương quây thờ dãi nói: “Những người chúng ta mướn bên đó đều đồng loạt thôi việc, không chịu đi làm nữa. Ta còn tưởng bọn họ giờ chút thu hoạch để tăng tiền công, khuyên bảo, giải thích nhiều lần không được bèn đề nghị tăng lương, nhưng mà bọn họ cũng không đồng ý, hôm nay không có ai đi làm hết.”

“Ồ?” Tô Ngọc Uyển hơi kỳ quái.

Mặc dù mua vườn trà xong thì nàng đã trở về Hưu Ninh, sau đó lại chuyển nhà đến Huy Châu, Ân thị sinh bệnh phải hầu tạt (chăm sóc), nhưng mà chuyện của vườn trà nàng đều biết rất rõ. Lúc Mã chương quây thuê người nàng cũng biết.

Thôn Quế Lâm cũng xem như là thôn lớn, ban đầu người dân trong thôn cũng chỉ làm ruộng hoặc giúp đỡ người khác chăm sóc vườn trà. Nhưng mà núi nhiều việc ít, có rất nhiều lao động nhàn rỗi, không có việc để làm, cuộc sống vô cùng khốn khổ. Có điều bọn họ cũng rất thành thật.

Lúc Mã chương quây tiếp quản vườn trà, cần nhiều nhân lực để khai khẩn núi hoang cho nên đã thuê đám thôn dân này tới làm việc, bọn họ còn rất vui mừng. Mã chương quây cũng chọn ra trong đó mấy người chăm chỉ, phẩm hạnh đoan chính đến vườn trà giúp đỡ xử lý vườn trà.

Hiện tại đám người này không biết là muốn chơi trò gì mà lại bãi công tập thể như vậy nữa.

“Lão có điều tra thử không? Vì sao lại như vậy?” Tô Ngọc Uyển hỏi.

“Có.” Mã chương quây gật đầu, “Cô nương còn nhớ Hoàng Hoài An không?”

“Nhớ.” Tô Ngọc Uyển vẫn nhớ người này. Mã chương quây đã từng nói qua, người này là thương nhân Huy Châu, làm buôn bán không tệ, nhưng cũng chỉ là một thương nhân bình thường. Lúc trước hắn muốn mua vườn trà ở thôn Quế Lâm nhưng bị Mã chương quây cự tuyệt.

“Chính là hắn ở sau lưng phá rối, hắn bỏ một số tiền lớn ra để những thôn dân đó không làm việc cho chúng ta nữa. Mặc dù hắn không ra mặt, mà để một tiểu thương hộ trong thành đứng ra thu mua thôn dân, nhưng ta để hạ nhân lên đi theo tiểu thương kia vài lần, cuối cùng cũng phát hiện hắn gặp mặt Hoàng Hoài An. Chuyện này ngoài trừ Hoàng Hoài An ta cũng không nghĩ ra được người nào khác.”

Tô Ngọc Uyển nhíu mày hỏi: “Lúc mướn người làm, lão có ký khế ước với thôn dân không?”

“Có.” Mã chương quây gật đầu, “Ta đều làm theo phân phó của cô nương, có điều mấy thôn dân đó nói, Hoàng Hoài An nói hắn sẽ gánh chịu mọi tổn thất, nếu chúng ta muốn bồi tiền thì hắn sẽ bồi tiền.”

“Ha ha.” Tô Ngọc Uyển bật cười, nói với Mã chương quây, “Không cần lo lắng, cứ kêu Hoàng Hoài An bồi tiền là được.”

“Hả?” Mã chương quây ngạc nhiên, “Mặc dù làm vậy có thể kiếm được ít tiền, nhưng mà vườn trà không có ai làm việc, tổn thất sẽ lớn hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ chúng ta không nên đánh trả Hoàng Hoài An sao?”

“Không cần thiết. “ Tô Ngọc Uyển xua tay, “Hắn mang tiền tới cho chúng ta, chúng ta cảm kích còn không hết, sao lại đánh trả chứ?”

Mã chương quây nhủu mày, vẫn chưa hiểu ý của Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển đành nói tiếp: “Ta hỏi lão, lúc trước lão đi hỏi mua mấy ngọn núi hoang gần thôn Quế Lâm kia cần bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm năm mươi lượng bạc.” Mã chương quây đáp, trong lòng cũng ần ần suy đoán được ý tưởng của Tô Ngọc Uyển.

“Hoàng Hoài An phải bồi thường giúp đám nhân công kia bao nhiêu tiền?”

Mã chương quây tính nhẩm một lúc mới đáp: “Khoảng ba trăm lượng.”

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Vậy không phải xong rồi sao? Chúng ta mang tiền bồi thường đi mua mấy đỉnh núi kia, nói thế nào thì cuộc mua bán này chúng ta vẫn là người được lợi.”

Lúc thuê thôn dân, Tô Ngọc Uyển đã nói Mã chương quây nhất định phải để thôn dân ký kết hiệp ước, trong đó quy định trừ phi nhân công bị thiên tai, nhân họa hoặc bởi vì sinh bệnh mà mất khả năng lao động, nếu không thôn dân phải làm việc cho vườn trà 3 năm, nếu không ngoại trừ tiền lương bị mất còn phải bồi thường phí vi phạm khế ước. Đương nhiên, Tô Ngọc Uyển cũng cho thôn dân ứng trước ba tháng lương cơ bản.

Mấy thôn dân này ngoại trừ làm ruộng ra thì ngày thường cũng không có việc gì để làm. Chỉ sợ Tô gia đòi ý không thuê bọn họ chứ có bao giờ nghĩ tới chuyện mình vi phạm khế ước đâu, cho nên cũng không để ý tới chuyện phải bồi thường hợp đồng, cứ vậy mà kí vào khế ước.

Cũng vì việc này mà Mã chương quây còn thăm oán trách Tô Ngọc Uyển một đoạn thời gian. Tô gia muốn mua vườn trà và núi hoang, còn chuyển nhà đến Huy Châu, cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ tích cóp trong nhiều năm rồi, tiền bạc đã không còn nhiều, hắn cũng không dám thuê nhiều nhân công một lúc, cho nên mới kéo dài thời gian khai phá núi hoang đến vậy. Tô Ngọc Uyển lại khen ngược, cho thôn dân ứng trước ba tháng tiền lương, khiến hắn vô cùng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Cho nàng một cái giao đãi

Có điều Mã chương quây cũng biết Tô Ngọc Uyển bị nông dân trồng chè trên núi Tùng La chơi một vỏ, phải dựa vào tiền bồi thường hợp đồng để vượt qua cửa ải khó khăn, khiến nhị thúc của nàng trộm gà không được còn bị mất năm gạo. Nàng bị rần rần một lần sợ dây thừng mười năm, cho nên mới phải dùng tới biện pháp này để phòng ngừa cũng là điều dễ hiểu. Bởi vậy cho nên mặc dù hắn không tán đồng cũng không có ra mặt phản đối quyết định này của Tô Ngọc Uyển.

Bây giờ Tô Ngọc Uyển nhắc tới chuyện này, Mã chương quây lại càng thêm xấu hổ vì suy nghĩ nông cạn trong lòng của mình lúc trước.

“Vẫn là cô nương nhìn xa trông rộng, để thôn dân ký hiệp ước trước, nếu không chúng ta bây giờ cũng chỉ có thể chịu thiệt.” Nghĩ tới đây, tâm tình buồn bực lúc này của Mã chương quây cũng tan đi ít nhiều.

Mặc dù không thuê được nhân công thì việc khai khẩn vườn trà sẽ bị kéo dài vô thời hạn, nhưng mà có thể khiến cho Hoàng Hoài An xuất ra thật nhiều ngân lượng để bồi thường hợp đồng thì vẫn rất vui sướng. Huống hồ tổn thất của Tô gia cũng không lớn, ngược lại còn có thể mua thêm một ngọn núi khác nữa.

“Hơn nữa tổn thất từ những công thợ đó cũng không lớn.” Tô Ngọc Uyển nói tiếp, “Trước đây vì muốn mua vườn trà chúng ta cũng đã đi qua không ít nơi phụ cận, có những nơi còn nghèo hơn cả thôn Quế Lâm nữa có phải không? Cho dù chúng ta có thuê nhân công ở đó với giá rẻ hơn ở đây thì bọn họ cũng sẽ vui vẻ tới đây để làm việc. Còn chỗ ăn ở của bọn họ cũng không khó giải quyết, chỉ cần để bọn họ dùng một ngày để dựng lều tranh đơn giản là xong. Bây giờ đang là mùa hè, không cần phải làm quá mức kiên cố làm gì, chỉ cần có thể che gió che mưa là được rồi. Chuyện ăn uống thì lại càng đơn giản, cứ thuê thêm mấy phụ nhân trong thôn xóm bọn họ, tốt nhất là thuê luôn mấy cặp vợ chồng tới đây, để những phụ nhân đó chăm lo việc bếp núc, sau khi đã ổn định là có thể làm việc, tới lúc đó sẽ càng thuận tiện hơn so với trước kia.”

Thôn dân trong thôn Quế Lâm đều tự mình về nhà ăn cơm, có mấy người bởi vì quá nghèo, cơm canh không đủ thì chỉ làm được nửa buổi đã không còn sức lực nữa. Hơn nữa đi qua đi lại như vậy cũng mất rất nhiều thời gian. Bây giờ ăn cơm tập trung, mặc dù Tô gia sẽ phải tốn thêm tiền thức ăn, nhưng mà có thể giảm bớt tiền công xuống, lại rút ngắn thời gian khai hoang thì cũng không thiệt đi đâu.

Mã chương quây nghe xong thì vô cùng cao hứng, liên tục khen Tô Ngọc Uyển: “Ý kiến này rất hay. Lần này Hoàng Hoài An phải ngậm bồ hòn làm ngọt rồi. Ha ha...”

Tô Ngọc Uyển cũng nhoen miệng cười. Mã chương quây đã một bó tuổi rồi mà lại cứ như trẻ con, thấy người ta nuốt không trôi liền cười vui vẻ như

vậy.

“Bây giờ Lý Tân Thành cũng đã tới rồi, lão cứ giao hết mấy chuyện vặt vãnh cho hắn làm đi, lão nhân gia ngài chỉ cần làm người trấn ải là được rồi, không cần phải ôm hết việc vào mình nữa đâu.” Tô Ngọc Uyển dặn dò.

“Ai, có hắn rồi ta liền rảnh rồi, lúc trước bận rộn quen rồi, bây giờ nhàn rồi, ăn không ngồi rồi cả ngày ta có chút không quen.” Mã chương quỳ tới đây thực ra cũng không phải chỉ vì chuyện của Hoàng Hoài An. Hắn là người từng trải, chỉ có chút chuyện này thì vẫn có thể tự mình tìm ra cách giải quyết được, đến lúc đưa ra quyết sách giải quyết vấn đề thì để Tô Ngọc Uyển thông qua là xong. Hôm nay cố tình đi một chuyến tới chẳng qua là muốn tiện thể hỏi Tô Ngọc Uyển xem có chuyện gì cho hắn làm không thôi.

“Yên tâm, chắc cũng không lâu nữa là lão sẽ có việc để làm rồi.” Tô Ngọc Uyển cười nói.

.....

Lúc này ở Thẩm gia, Thẩm Nguyên Gia đang ngồi trên ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt hơi khép, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nhan An Lan ngồi phía đối diện, không đọc sách mà bưng một chén trà chậm rãi thưởng thức, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, tựa hồ cây ngọc lan trong viện hôm nay bỗng dưng trở nên mê người vậy.

Không lâu sau đã thấy Mã Bưu vội vàng chạy vào, bước nhanh lên cầu thang rồi đến trước cửa phòng, chấp tay hành lễ: “Công tử.”

Tĩnh thần Thẩm Nguyên Gia run lên, ngồi thẳng người nhìn chằm chằm Mã Bưu định hỏi gì đó, cuối cùng vẫn nhịn xuống, ho nhẹ một tiếng nói: “Vào đi.”

Nhan An Lan cũng đặt chén trà xuống, ngồi thẳng dậy.

Mã Bưu vào cửa xong lại hành lễ với hai người thêm lần nữa. Thẩm Nguyên Gia không kiên nhẫn nói: “Được rồi, mau nói đi, tra được cái gì rồi?”

“Vâng.” Mã Bưu theo Thẩm Nguyên Gia lâu như vậy, tự nhiên cũng biết công tử nhà mình quan tâm cái gì, bèn nói ngay: “Tiểu nhân đã điều tra xong. Lúc nhị cô nương Trần gia và Tô cô nương đến Hình gia làm khách, Trần nhị cô nương trước mặt mọi người đã buông lời ác ý, muốn hạ mặt mũi của Tô cô nương, nói năng chỉ là bà con thân thích xa, phụ thân mất rồi nên đành phải đến cậy nhờ Trần gia. Sau đó lại làm bộ... Khụ.”

Hắn nói tới đây thì hơi đỏ mặt, không biết phải nói chuyện của Trần Hân Nhi với hai vị công tử còn chưa thanh thân này như thế nào cho phải.

Thấy thần sắc của Mã Bưu không được tự nhiên, Thẩm Nguyên Gia cũng đoán chuyện này chắc là có liên quan đến chuyện riêng của mấy cô nương nên khoát tay nói, “Nói điếm mẩu chốt thôi.”

“Vâng.” Mã Bưu thở phào nhẹ nhõm rồi nói tiếp, “Nàng già vò thân mình không thoải mái, để Tô cô nương bồi nàng đi thay y phục. Nửa đường lại tìm có tách nha hoàn Hình gia ra, sau đó mang theo Tô cô nương đi về phía tiền viện Hình gia, rồi gặp mấy người công tử. Tiểu nhân hỏi thăm tùy tùng Hình An của Hình công tử thì được biết, lúc Hình công tử nghe được tiếng động chạy tới thì Trần nhị cô nương đang muốn đẩy Tô cô nương xuống hồ nước...”

“Cái gì?” Thẩm Nguyên Gia cả kinh, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Đúng là Hình An đã nói như vậy với tiểu nhân.”

Thẩm Nguyên Gia vừa tức vừa sợ, theo bản năng quay đầu liếc Nhan An Lan một cái, thấy Nhan An Lan cũng đang trầm mặt, trong mắt lóe lên lạnh lẽo thì biết Nhan An Lan cũng nổi giận rồi, hắn hơi căng thẳng, quay đầu lại nhìn Mã Bưu, lại không biết phải nói gì mới tốt.

Mặc dù Trần Hân Nhi là biểu muội của hắn, nhưng từ trước đến giờ hai người cũng không có tiếp xúc gì, trong ấn tượng của hắn, vị biểu muội này vẫn luôn ương ngạnh, thường ngầm khi dễ Trần Mật Nhi. Bởi vậy hắn cũng không có ấn tượng tốt. Lúc nhìn thấy nàng ở Hình phủ, hắn cũng không nhớ tới thân phận biểu muội này của nàng. Cho nên nghe thấy nàng hại Tô Ngọc Uyển thì phản ứng đầu tiên chính là vô cùng tức giận, chỉ hận không thể đem Trần Hân Nhi bắt lại đánh cho một trận.

Nhưng bây giờ nhìn thấy sắc mặt của Nhan An Lan, lửa giận của hắn lại giống như bị tạt cho một gáo nước lạnh, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nhan An Lan là thế tử phủ Vĩnh An hầu, là thư đồng của Đại hoàng tử. Trần Minh Sinh mặc dù là thông phán của phủ nha, nhưng với Nhan An Lan mà nói, muốn thắng hay hàng cũng chỉ cần một câu nói là xong. Tuy Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan cũng có thể coi là huynh đệ, tình như thủ túc, nhưng nếu nghiêm túc mà nói thì hắn chẳng qua cũng chỉ là nô tài dưới trướng của thế tử gia mà thôi.

Nếu Trần gia bởi vì Trần Hân Nhi hãm hại Tô Ngọc Uyển mà chọc giận Nhan An Lan, ngoại tổ phụ của hắn chỉ e...

Nghĩ tới đây thì sự phẫn nộ vì Tô Ngọc Uyển bị ám toán đã dần dần bị lo lắng áp chế.

“Công tử...” Hắn muốn giải thích cho Trần Hân Nhi vài câu, nhưng lời đã ra đến miệng lại không thể xuất khẩu.

Nhan An Lan liếc hắn.

“Ta, ta sẽ nói chuyện này cho ngoại tổ phụ biết.” Hắn lắp bắp nói.

Đây chính là biện pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra. Hắn biết ngoại tổ mẫu và đại cữu mẫu rất cưng chiều Trần Hân Nhi, nếu không tính tình nàng ta cũng không đến mức như vậy. Hắn là ngoại chắt từ (Cháu trai của ông bà ngoại) chạy đến trước mặt đại cữu mẫu nói chuyện cũng không thích hợp. Chỉ có thể mượn danh Nhan An Lan nói chuyện này với ngoại tổ phụ, Trần Hân Nhi nhất định sẽ bị giáo huấn nghiêm khắc, cũng xem như có thể cho Tô Ngọc Uyển một cái giao đãi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Trừng phạt

Nhan An Lan gật đầu: “Đó là tốt nhất.” Hắn nói xong thì đứng lên, cầm quyển sách đi về phía sạp, nghiêng người dựa vào đó đọc sách.

Nhìn thấy Nhan An Lan như vậy, Thẩm Nguyên Gia rút cuộc cũng có thể thở ra một hơi, đứng dậy nói: “Vây công tử, bây giờ ta tới nhà của ngoại tổ phụ luôn đây.”

Nhan An Lan không lên tiếng, chỉ phát tay, ánh mắt vẫn dừng trên quyển sách, mãi tới khi Thẩm Nguyên Gia ra khỏi cửa rồi, hắn mới buông quyển sách trong tay, nhìn chăm chăm vào bốn hoa trong góc, yên lặng xuất thần, cũng không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

Thẩm Nguyên Gia không đến Trần gia mà tới thẳng nha môn. Sau khi tìm được Trần Minh Sinh thì nói lại mọi chuyện cho hắn nghe một lần, sau đó nói: “Ngoại tổ phụ, chuyện này vốn cũng không lớn, không đến mức phải kinh động đến lão nhân gia người. Biểu muội có làm sai chuyện gì thì cũng đã có ngoại tổ mẫu và đại cữu mẫu tới dạy dỗ nàng rồi. Nhưng mà chuyện này lại xảy ra ở Hình phủ, Hình đại công tử còn tận mắt trông thấy biểu muội muốn đẩy Uyển biểu muội xuống hồ nước. Không may chính là Nhan công tử cũng ở đó, sau khi trở về còn cho người đi thăm dò ngọn nguồn một phen. Con thấy ngài ấy hình như rất không cao hứng, con chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng tới khẩu hạch của ngoại tổ phụ, cho nên mới vội vàng tới đây nói với người một tiếng.”

Mặc dù hôm nay là lễ mừng thọ của mẫu thân Hình tri phủ, nhưng mà lại không phải là ngày hưu mộc (Ngày nghỉ, kiểu như chủ nhật á), cho nên đám người Trần Minh Sinh vẫn phải ở nha môn làm việc. Tiệc mừng thọ được chia làm hai lần, cơm trưa sẽ chiêu đãi nữ quyến thân thích và công tử, tiểu thư các phủ; cơm chiều mới chiêu đãi đồng liêu trong nha môn. Lúc này Trần Minh Sinh còn đang chờ hết giờ làm rồi theo chân đồng liêu tới Hình phủ uống rượu, cho nên cũng không biết chuyện phát sinh của buổi sáng.

Hắn nghe Thẩm Nguyên Gia nói xong thì tức đỏ mặt, vỗ bàn mắng: “Cái đồ nghiệt súc này...”

Thẩm Nguyên Gia thờ dài nói: “Sau khi ngoại tổ phụ về, phải dạy dỗ nhị biểu muội cho thật tốt mới được.”

“Trở về ta phải đánh gãy chân của nàng.” Trần Minh Sinh oán hận nói.

Thẩm Nguyên Gia thấy hắn tức xanh mặt thì cũng biết ngoại tổ phụ mình rất tức giận, chỉ sợ ông giận quá mất khôn bèn vội vàng an ủi: “Dù sao cũng là tranh cãi của mấy tiểu cô nương với nhau, Hình đại công tử chắc cũng sẽ không nói với Hình đại nhân chuyện này đâu. Còn chỗ Nhan công tử, chỉ cần ngoại tổ phụ nghiêm trị biểu muội, hắn cũng sẽ không đánh giá kém cho người. Cho nên ngoại tổ phụ cũng đừng tức giận quá, hồng thân mình lại không hay.”

Trần Minh Sinh chìm nổi trong quan trường mấy chục năm, có khó khăn gì mà chưa thấy đâu? Chẳng mấy chốc đã có thể tự mình điều chỉnh tâm trạng, từ từ bình tĩnh xuống.

Hắn gật đầu nói: “Người yên tâm, ta không sao. Chỗ Nhan công tử đành nhờ người, ta sẽ tự mình giải thích vài câu với Hình đại nhân. Hình đại công tử đã bắt gặp, ta cũng không thể làm như không biết, dù sao cũng phải công đạo vài lời mới được.”

“Ngoại tổ phụ nói phải.”

Chuyện cần nói đã nói xong, chỗ này lại là nha môn, không phải nơi thích hợp để nói chuyện phàm nên Thẩm Nguyên Gia cũng không tiện ở lâu, đứng lên cáo từ.

Trần Minh Sinh ngồi trong nha môn cũng không an ổn, thấy canh giờ đã không còn sớm, chẳng mấy là đến giờ hạ nha. Bây giờ cũng không có chuyện gì cần giải quyết, đi sớm một chút cũng không sao thì đứng dậy nói với thuộc hạ mình về nhà thay quần áo trước, sau đó vội vàng trở về nhà, trên đường cũng phái người gọi Trần Bá Hồng về theo, sau đó ở trên xa ngựa mắng hắn một trận tới tấp. Sau khi trở về phủ lại phát thêm một trận lửa giận với Trần lão phu nhân nữa rồi mới đổi quần áo đến Hình phủ dự tiệc.

Bởi vì Tô gia cũng không phải người quan trọng gì, cho dù Tô Ngọc Uyển có bất mãn hơn nữa thì cũng không dám bầy sặc mặt với Trần gia nên Trần lão phu nhân cũng không để chuyện này trong lòng. Bây giờ thấy trượng phu có ý trở về con phát thêm một trận hỏa, đem sự tình nói thành nghiêm trọng thì cuống lên, gọi Khương thị tới, nói lại ý tứ của Trần Minh Sinh một lần, để Khương thị mang Trần Hân Nhi đến Phật đường quỳ, “Người cũng đừng có lừa gạt ta, để nàng nghiêm chỉnh quỳ một đêm đi, một ngày một đêm không được ăn cơm, ta sẽ cho người đi nhìn. Chuyện này mà nháo lớn lên sẽ làm ảnh hưởng tới chức quan của công công (cha chồng) người. Người còn che chở nàng nữa, nói không chừng cái nhà này cũng sẽ bị nàng phá hỏng mất.”

Khương thị hoảng hồn, cũng không dám bằng mặt không bằng lòng, thành thật đưa Trần Hân Nhi đến tiểu Phật đường của Trần lão phu nhân quỳ.

Trần Hân Nhi không chịu, vừa khóc vừa nháo. Khương thị vội vàng nói: “Tiểu tử tông của ta ời, người muốn cả nhà đều biết mới chịu hay sao? Ta đã sớm nói với người rồi, đừng ở Hình gia làm chuyện thiếu suy nghĩ, nhưng người không chịu nghe, bây giờ còn nháo đến mức Hình đại nhân và thế tử phủ Vĩnh An hầu cũng biết, chỉ cần bọn họ gán cái tội gia phong không nghiêm lên người tổ phụ người, người còn có ngày lành nữa sao? Mau ngậm miệng lại cho ta, quỳ cho đảng hoàng vào. Nếu không để tổ phụ người biết được, người cũng đừng mong có trái ngon để mà ăn nữa.”

Trần Hân Nhi bị dọa sợ, thành thật quỳ gối trong Phật đường, cũng không dám gào thét gì nữa.

“Sau khi quỳ xong rồi phải tới chỗ tổ phụ và tổ mẫu người nhận sai có biết không?” Khương thị lại dạy dỗ.

“Vâng.” Trần Hân Nhi cũng biết nếu mình còn không chịu nhận sai, tổ phụ nhất định sẽ không tha cho nàng, chỉ cần tổ phụ tùy tiện gả nàng cho một thương gia thì nàng cũng coi như xong.

Cô nương không hiểu chuyện nếu gả vào nhà quyền quý, không những không giúp được gì cho gia tộc, có khi còn gây thêm họa. Để phòng ngừa chuyện này phát sinh, trưởng bối sẽ xem nàng như một con cò chết. Trước kia mấy biểu tỷ muội của nàng ta cũng đã từng có chuyện như vậy rồi. Trần Hân Nhi không muốn bị gia tộc từ bỏ mà phải gả vào thương hộ, cho nên quyết định phải biểu hiện cho thật tốt, hạ thấp tư thái, mong tổ phụ tha thứ.

.....

Không nói Trần gia thế nào, Hoàng Hoài An lúc này còn đang than ngắn thở dài với một lão đầu trong tiệm. Người này là chủ quầy của Hoàng Hoài An, họ Trương, tên là Phương Nham. Hắn gầy bần tnh nói: “Vườn trà còn chưa lấy được đã mất toi ba trăm lượng, lão gia à, người nhất định phải làm chuyện này sao?”

Hoàng Hoài An thở dài: “Ta cũng đâu có cách nào, công tử không nói sớm, bây giờ lại muốn ta phải tìm mọi cách lấy được vườn trà, cho nên ta chỉ cũng có thể ra hạ sách này. Nếu là lúc trước khi Tô gia còn chưa mua xong mà cạnh tranh với hắn thì chỉ cần chúng ta ra giá cao hơn là có thể mua được rồi. Bây giờ có nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể dùng mưu kế thôi. Chỉ cần ta ép cho bọn họ không thể ở lại chỗ này được nữa, bọn họ sẽ phải bán vườn trà đi thôi. Tồn thất tiền bạc cũng không sao, chỉ cần có thể lấy được vườn trà vào tay là tốt rồi.”

“Nhưng mà Tô gia có Trần gia chống lưng, chỉ sợ cũng không dễ lấy.” Trương Phương Nham vuốt râu nói.

“Ta cũng đã hỏi thăm chuyện này rồi, lúc Tô gia mua vườn trà, vẫn do Mã chương quầy tự mình đến nha môn xếp hàng làm thủ tục sang tên, không hề đi cửa sau của Trần gia. Ta đoán chắc bọn họ cũng không muốn có quá nhiều liên quan với Trần gia.”

Trần Minh Sinh là thông phán phủ nha, nếu Tô gia lấy danh là thân thích của Trần gia, chẳng lẽ tiểu lại chăm lo việc đăng ký mua bán đồng ruộng lại dám để bọn họ phải xếp hàng đứng chờ sao? Nhất định là bọn họ sẽ tự mình hoàn tất thủ tục, rồi tự mình đưa đến tay chủ nhân của Tô gia, ngay cả phí sang tên cũng không thu nữa mới đúng. Nhưng mà Hoàng Hoài An hỏi thăm một lượt trong nha môn thì cũng không có ai biết thân thích Trần gia mua đồng ruộng, đình núi ở Huy Châu, chứng tỏ hoặc là Tô gia không muốn Trần gia biết, sợ bị chia lợi nhuận, hoặc là quan hệ của hai nhà Tô – Trần cũng không thân cận như vẻ bề ngoài, Trần gia không muốn Tô gia mượn danh của mình để hành sự.

Với Hoàng Hoài An mà nói thì đây đúng là tin tức tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Khởi ngoại tâm

“Hơn nữa ta cũng không phải chỉ có một cách này.” Hoàng Hoài An tiếp tục nói, “Nếu công tử đã giao cho ta một vấn đề khó như thế thì chắc là cũng sẽ không quá để ý tới cách làm của ta, chỉ cần ta không làm chuyện thương thiên hại lý là được.”

Làm ăn mua bán dù sao cũng không tránh khỏi phải dùng chút thủ đoạn. Ngoài những chuyện mà Nhan An Lan không cho phép làm ra thì chỉ cần không giẫm lên điểm mấu chốt, hắn cũng sẽ không trách tội.

“Vậy lão gia định an bài mấy thôn dân đó thế nào?” Trương Phương Nham hỏi.

Hoàng Hoài An đã phải bỏ ra nhiều ngân lượng như vậy để bồi thường cho Tô gia để kéo hết mấy thôn dân trong thôn Quế Lâm tới Hoàng gia thì phải kiếm việc gì đó cho bọn họ làm mới được, nếu không cho dù có cho không tiền công đi nữa thì bọn họ cũng sẽ không an tâm. Chỗ này không có việc, bọn họ lại chạy về giúp Tô gia làm việc, vậy thì kế hoạch của Hoàng Hoài An cũng đi tong, chẳng những không trốn được gà còn mất thêm nắm gạo.

Hoàng Hoài An thở dài: “Ta mới mua một ít đất đai ở phụ cận, chuẩn bị trồng trà.”

Ruộng đất có sẵn đất hơn núi hoang rất nhiều, nếu mua ruộng đất thì tự nhiên sẽ không có lời. Nhưng bù lại, đất đai phì nhiêu hơn, trong thời gian ngắn vẫn có hiệu quả rất tốt, ít nhất cũng không cần phải tốn thời gian và công sức đi khai khẩn nữa. Ở nơi khác cũng có núi hoang, nhưng để thuận tiện cho

mấy thôn dân của thôn Quế Lâm, Hoàng Hoài An cũng chỉ có thể mua một mảnh đất cần ở phụ cận. Nhưng mà chủ nhân của mảnh đất kia biết Hoàng Hoài An đã mướn rất nhiều thôn dân rồi bây giờ mới đi mua đất cho nên đã nâng giá lên thật cao. Hoàng Hoài An tính tính, vì chuyện này, hẳn đã tốn không ít bạc.

Có điều hẳn đã làm ăn buôn bán nhiều năm, trước mặt người ngoài thì cũng không có danh tiếng gì nổi bật, nhưng mà đi theo Đại hoàng tử, cho dù chỉ có chút com thừa cạnh cận thì cũng đủ để hẳn no căng bụng rồi, mấy trăm lượng bạc này vẫn không đáng để hẳn đặt vào mắt. Chỉ là bản tính của thương nhân khó bỏ, nay biết việc có hại mà vẫn phải cố lao vào thì không khỏi buồn bực, chỉ có thể tìm ông bạn già phòng thu chi để than thở một lát.

“Thôi không nói với người nữa, ta ra ngoài làm việc đây.” Than thở xong rồi, Hoàng Hoài An cũng lấy lại tinh thần, đứng dậy chỉnh trang quần áo một chút rồi mang theo tùy tùng ra cửa.

Không bao lâu sau hẳn đã có mặt trong một quán rượu nhỏ gần Diệp gia trang, gọi một ít rượu và thức ăn xong cũng không động đũa, dường như còn chờ ai đó.

Chỉ một lát sau đã có thêm một người lén lút đi vào. Ban đầu hẳn ngồi ở tầng dưới, nhìn trước nhìn sau không thấy ai theo dõi mới lên lầu, tới phòng của Hoàng Hoài An gõ cửa.

“Mời vào.” Tùy tùng của Hoàng Hoài An ra mở cửa, liếc mắt nhìn người ngoài cửa, chấp tay chào hỏi xong liền đưa tay mời, “Lão gia nhà chúng ta đợi đã lâu rồi.”

“Ai nha, để lão gia chờ lâu thật là không phải, thất lễ thất lễ rồi.” Người tới vội vàng chấp tay xin lỗi.

Nếu Tô Ngọc Uyển và Mã chương quỳ có ở đây tất nhiên sẽ nhận ra ngay người mặc áo lụa màu xanh đá này chính là chương quỳ Trịnh Thiện của Diệp gia trà trang.

Hoàng Hoài An đứng lên chấp tay đáp lễ, cười nói: “Ta cũng mới đến không lâu, Trịnh chương quỳ không cần đa lễ. Mời ngồi.”

Sau đó cả hai cùng ngồi xuống chỗ của mình.

“Rượu và thức ăn đã dọn lên rồi, chúng ta vừa dùng vừa nói chuyện đi.” Hoàng Hoài An tự mình rót cho Trịnh chương quỳ một ly rượu.

“Ai da, sao dám làm phiền Hoàng lão gia?” Trịnh Thiện nói vậy nhưng thân mình cũng không động, đợi đến lúc Hoàng Hoài An rót rượu xong rồi ngồi xuống, hẳn mới bung ly rượu lên cười nói, “Làm phiền rồi. Nào, để ta kính Hoàng lão gia một ly.”

Hai người cũng không nói chuyện chính sự, chỉ chuyên tâm uống rượu dùng bữa, mãi tới khi ngà ngà say rồi Trịnh Thiện mới lên tiếng hỏi: “Không biết hôm nay Hoàng lão gia mời ta đến đây là vì chuyện gì?”

“Trịnh chương quỳ làm việc ở Tô gia đã nhiều năm, bây giờ Tô đại lão gia đã mất, chỉ có thể để nữ tử khuê các đương gia, không biết Trịnh chương quỳ có nghĩ tới chuyện thay đổi chủ nhân không?” Hoàng Hoài An mặc dù uống rượu đỏ cả mặt, nhưng mà thần chí vẫn rất rõ ràng, trực tiếp hỏi.

“Đổi chủ tử?” Trịnh Thiện hơi híp mắt, cười như không cười mà nhìn Hoàng Hoài An, “Hay là Hoàng lão gia muốn mời chào ta về bên đó?”

Hoàng Hoài An gật đầu: “Ta đúng là có ý này.”

Từ khi nhận được lời mời của Hoàng Hoài An, Trịnh Thiện đã suy đoán rất nhiều, mà có khả năng nhất cũng chỉ có chuyện này, có điều hẳn cũng không có nắm chắc, bởi vì mấy năm nay hẳn làm chương quỳ ở Diệp gia trà trang cũng chỉ tuân theo lễ cũ, không có công trạng gì xuất sắc cả. Lúc Tô Trường Thanh vừa tạ thế, hẳn nghe nói Tô Trường Đình hạ ngáng chân ở vườn trà Diệp gia viên thì đã định đổi chủ, còn thông qua nhân mạch của mình đi tiếp xúc với mấy nhà phú quý trong thành. Nhưng mà những người này đều có người trọng dụng rồi. Thương nhân Huy Châu coi trọng nhất là tín nghĩa, trừ phi là sinh lão bệnh tử, hoặc là chủ nhân cất tiền công, chương quỳ thủ đoạn dối trên lừa dưới, nếu không chủ nhân đều sẽ coi trọng. Cho dù có chỗ trống thì cũng sẽ do nhị chương quỳ lên thay, dù sao cũng là người của mình, phẩm hạnh tốt xấu thế nào cũng có thể nắm được rõ ràng rồi, chứ không ai lại đi mướn người ngoài tới làm chương quỳ cả.

Mà Trịnh Thiện ở Diệp gia trà trang làm đại chương quỳ đã quen, bây giờ bảo hẳn đi làm nhị chương quỳ, tam chương quỳ, suốt ngày phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống thì hẳn lại không chịu được.

Cũng may Tô Ngọc Uyển có bản lĩnh, chẳng những có thể ổn định vườn trà, còn nghiên cứu ra bí phương, sao chế ra trà Tùng la thượng hạng, khiến cho thanh danh của Diệp gia trà trang lan rộng, lợi nhuận thu được cũng không kém. Trịnh Thiện nhờ đó cũng có thể xuôi gió xuôi nước, cho nên tạm thời không muốn đi nữa. Chỉ là Tô Ngọc Uyển kiểm tra sổ sách còn nghiêm ngặt hơn cả phụ thân của nàng, đã chỉ ra mấy lỗ hổng trong trưởng mục, khiến hẳn đã không vớt được chút gì, còn bị giáo huấn vài câu. Hẳn xưa nay vẫn rất kiêu ngạo, cho rằng mình là người lão luyện, còn Tô Ngọc Uyển chỉ là một tiểu cô nương chưa xuất giá mới bắt đầu tập tễnh kinh thương, muốn cậy nhờ hẳn thì sẽ phải nịnh nọt lấy lòng hẳn nhiều hơn mới phải, ai ngờ nàng lại quay sang khiển trách hẳn, khiến hẳn càng thêm bất mãn. Chỉ là vẫn chưa tìm được chỗ để đi, cho nên thời gian này hẳn cũng chỉ có thể trút giận lên mấy tiểu nhị trong tiệm.

Hôm nay tự nhiên lại được Hoàng Hoài An mời tới, còn nói muốn mời hẳn về làm chương quỳ cho mình thì Trịnh Thiện cũng có chút động tâm. Sinh ý của Hoàng Hoài An lớn hơn Tô gia rất nhiều, cho dù Tô Ngọc Uyển có chế ra được trà mới thì cũng không thể so với Hoàng Hoài An được.

Chỉ là Trịnh Thiện đã làm buôn bán hơn nửa đời, tự nhiên cũng có mấy phần khôn khéo, hẳn biết vội vàng sẽ không ăn được đậu hũ nóng, nếu mình quá mức cao hứng, Hoàng Hoài An sẽ không cho mình vị trí tốt, ngược lại còn bớt xén tiền công. Cho nên hẳn cũng không trả lời ngay mà gặp một ít đại

phòng cho vào miệng nhai mấy cái rồi mới hỏi: “Không biết Hoàng lão gia muốn ta qua đó làm cái gì?”

Hoàng Hoài An bảo tùy từng rót rượu cho Trịnh Thiện xong mới nói: “Ta vừa mua mấy chục mẫu ruộng, đang tính trồng trà, Trịnh chương quầy có thể tới giúp ta được không?”

Trịnh Thiện nhú mày hỏi: “Muốn ta đi xử lý vườn trà sao?”

“Không phải.” Hoàng Hoài An xua tay, “Vườn trà đã có người quản lý rồi, ta muốn Trịnh chương quầy quản lý trà trang giúp ta. Mặc dù vườn trà nhà chúng ta chưa có trà bán ngay, nhưng mà chúng ta vẫn có thể đến Hưu Ninh mua về mà, cứ giành một chân trước đã rồi tính.”

Hoàng Hoài An nói thì nói vậy nhưng trong lòng cũng rất buồn bực.

Nhan An Lan muốn kinh doanh lá trà, tự nhiên là phải mở một cái trà trang, này cũng không có gì, chỉ cần lấy một cửa hàng của mình ra, lại điều thêm mấy tiểu nhị tới đó, mua trà từ Hưu Ninh thành về bán lẻ là sẽ kiếm được lợi nhuận. Đã là thương nhân, chỉ cần có thể kiếm tiền thì bán cái gì mà không được? Bởi vậy chuyện mua vườn trà, mở trà trang với hắn cũng không có gì to tát.

Duy nhất chỉ có chuyện liên quan tới người này là hắn không thể cao hứng nổi.

Hoàng Hoài An đã làm buôn bán nhiều năm, thủ hạ tâm phúc bồi dưỡng cũng không ít, có rất nhiều nhị chương quầy có năng lực còn đang chờ hắn đề bạt lên làm đại chương quầy, chọn đại một người cũng tốt hơn kẻ này gấp mấy lần. Trong mắt Hoàng Hoài An, Trịnh Thiện chính là kẻ mà hắn chương mắt nhất, đã không có năng lực, cũng không trung tâm, nhà khác vừa chiêu mộ đã muốn rồi bỏ chủ nhân cũ, một chút cũng không nghĩ tới ân tình trước đây của Tô Trường Thanh với hắn.

Nhưng mà Nhan An Lan lại cứ cố tình hạ mệnh lệnh này cho hắn, vì nhiệm vụ hắn cũng không thể không tự mình tới cửa mời chào cái kẻ cận bã này về dưới trướng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Phản bội

Trịnh Thiện vừa nghe được lời kia thì hai mắt hơi lóe lên. Hắn bụng lý rượu lên chậm rãi nhấp một ngụm, thờ dãi nói: “Theo lẽ thường, Hoàng lão gia hậu đãi với ta như vậy, ta sẽ nguyện vì Hoàng lão gia mà máu chảy đầu rơi mới phải. Chỉ là Tô đại cô nương đối với ta cũng không tệ, mấy hôm trước còn tặng thêm tiền công cho ta, nói chỉ cần ta làm ở trà trang, nàng sẽ cho ta nửa thành lợi tức, cuối năm cộng chung vào tiền hoa hồng. Nếu bây giờ mà bỏ Tô gia đi, ta cũng thấy ngại...” Hắn nói xong còn thờ dãi một hơi, rất có dáng vẻ trung nghĩa.

Hoàng Hoài An âm thầm khịt mũi khinh thường. Cái gì mà “Ái ngại”, chẳng qua hắn muốn tặng thêm đãi ngộ từ chỗ Hoàng Hoài An mà thôi, còn Tô Ngọc Uyển có tặng tiền công, hay cho hắn thêm nửa thành lợi tức không thì Hoàng Hoài An cũng rất hoài nghi.

Bởi vì muốn đối nghịch với Tô Ngọc Uyển nên Hoàng Hoài An cũng từng cho người đến Hưu Ninh thành hỏi thăm về Tô Ngọc Uyển, hắn biết vị cô nương này tuy còn trẻ tuổi nhưng rất thông minh tháo vát. Người cố chấp bảo thủ không chịu thay đổi còn thích gió chiều nào theo chiều đó như Trịnh Thiện, nàng không cho nghĩ việc đã là may mắn rồi, sao còn có thể cho hắn thêm tiền chứ?

Nghĩ tới đây, Hoàng Hoài An lại có chút không tin tưởng vào kế hoạch của mình. Liệu hắn lôi kéo một người như Trịnh Thiện về phía mình có thể đã kích được Tô Ngọc Uyển, khiến nàng biết khó mà lui hay không?

Có điều chuyện đã đến nước này, Hoàng Hoài An cũng không muốn thay đổi chủ ý nữa. Cho dù kế hoạch này có thất bại, cùng lắm thì hắn bỏ Trịnh Thiện chạy lấy người là được. Tên kia làm người bất trung, ruồng bỏ chủ cũ, sau này có bị chủ mới vứt bỏ cũng là xứng đáng.

Hoàng Hoài An nghĩ vậy nên cũng không có hứng thú có kẻ mặc cả với Trịnh Thiện, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Nếu ta cũng cho Trịnh chương quầy đãi ngộ như vậy thì sao?”

Hơi thở của Trịnh Thiện liền trở nên dồn dập.

Hắn chỉ chém bừa một cái lý do như vậy để nâng giá trị của mình lên, từ đó kiếm thêm chút chỗ tốt từ Hoàng Hoài An chứ trong lòng hắn cũng không kỳ vọng Hoàng Hoài An có thể cho mình đãi ngộ như vậy. Chủ nhân sẽ không lấy cổ phần danh nghĩa cho chương quầy, trừ phi chương quầy đó đã vì chủ nhân cống hiến cả đời, có nhiều thành tựu, chủ tử vì muốn ngợi khen mới lấy cổ phần danh nghĩa ra cho. Hắn bây giờ mới chân ướt chân ráo vào Hoàng gia, người ta làm sao có thể cho hắn đãi ngộ như thế được?

Không ngờ Hoàng Hoài An lại sáng khoái đáp ứng như vậy.

Trịnh Thiện bước lên mấy bước, vén áo quỳ xuống, chấp tay thi lễ: “Trịnh mỗ nguyện ra sức vì chủ nhân, cả đời tận tụy, đến chết mới thôi.”

Hoàng Hoài An vô cùng hải lòng, gật đầu, đỡ Trịnh Thiện lên, nói: “Sau này trà trang của ta đành phải nhờ Trịnh chăm sóc quây chiếu cố.”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi ngồi xuống, Hoàng Hoài An lại rót cho Trịnh Thiện một chén trà hỏi: “Trịnh chăm sóc quây có biết trà mới kia của Tô gia sao chế thế nào không?”

Tâm Trịnh Thiện vừa động, cho là mình đã biết được lý do vì sao Hoàng Hoài An lại có thể cho mình nhiều lợi ích như thế. Trong khoảng thời gian này cũng có rất nhiều người tìm hán để dò hỏi tin tức, kẻ dùng lợi để mua chuộc cũng không ít. Có điều hán cũng không biết trà kia phải sao chế thế nào. Hán là người Huy Châu, được Tô Trường Thanh mướn tới làm chăm sóc quây, cho nên cũng không thân quen với mấy người bên vườn trà. Huống hồ Tô Ngọc Uyển còn bảo mật chuyện này kín kẽ đến như vậy, ngay cả Tô Trường Đình và đám người trong Hưu Ninh thành còn không dò la được, hán ở tận Huy Châu làm sao mà biết? Khiến hán nhìn thấy bạc dâng tới trước mặt nhưng lại không thể chạm vào nên hán càng thêm bất mãn với Tô Ngọc Uyển.

Lúc trước Hoàng Hoài An lấy vị trí chăm sóc quây và lợi ích đến dự đồ hán, sau đó mới hỏi tới chuyện bí phương, nếu bây giờ hán nói không biết, lời Hoàng Hoài An lúc trước có phải cũng không tính nữa hay không?

Hán thở dài nói: “Nếu Hoàng lão gia vì việc này mới mời ta về chấp chăm sóc trà trang, vậy thì không cần nói nữa. Trà mới là do cô nương tự mình nghiên cứu, sau đó tự tay sao chế mà thành, cho dù là người ở trên núi Tùng La cũng không biết cách sao chế, huống hồ là ta. Hôm nay đa tạ Hoàng lão gia đã thịnh tình khoản đãi, trong tiệm ta còn có việc, không thể ra ngoài quá lâu, xin cáo từ trước.” Hán nói xong liền giả bộ đứng dậy rồi đi.

Hoàng Hoài An vội vàng giữ hán lại nói: “Trịnh chăm sóc quây nói gì vậy chứ? Ta trọng trọng mời ngươi tới chấp chăm sóc trà trang là vì coi trọng năng lực của Trịnh chăm sóc quây, có liên quan gì tới bí phương sao trà đâu chứ. Lúc này ta cũng chỉ tò mò nên thuận miệng hỏi một câu thôi, Trịnh chăm sóc quây đừng nghĩ nhiều.

Trịnh Thiện cũng chỉ là giả vờ thử một phen thôi. Nếu Hoàng Hoài An thật sự vì bí phương kia mà đến thì cho dù hán có làm chăm sóc quây của Hoàng Hoài An đi nữa mà không cho Hoàng Hoài An được tin tức hán cần, thì cũng không thể làm chăm sóc quây lâu dài ở đó được. Không bằng cứ ngồi ở Diệp gia trà trang vẫn hơn.

Đã đào góc tường thành công rồi nên Hoàng Hoài An cũng lười dây dưa với Trịnh Thiện, chỉ ngồi thêm một lát liền cáo từ rồi đi. Chỉ có Trịnh Thiện cao hứng ở lại, uống thêm không ít rượu nữa rồi mới ra ngoài đi dạo một vòng, sau đó mới quay trở về Diệp Gia trà trang.

Trở lại trà trang rồi, Trịnh Thiện lại đứng ngồi không yên. Hoàng Hoài An đã giao hẹn với hán, để hán trong năm ngày phải nghĩ việc bên này, qua đó giúp Hoàng Hoài An thu xếp chuyện mở trà trang. Trước kia Tô Trường Thanh và Trịnh Thiện đã từng ký kết hiệp ước, nhưng cũng đã hết hạn rồi. Lúc Tô Trường Thanh còn sống đã định ký kết hiệp ước thêm lần nữa, có điều còn chưa kịp ký thì người đã bệnh nặng qua đời rồi.

Sau khi Tô Ngọc Uyển tiếp nhận sinh ý cũng không tìm hán gia hạn hiệp ước. Nếu Trịnh Thiện muốn rời đi, chỉ cần nói với Tô Ngọc Uyển một tiếng là được. Nhưng mà hán lại không cam lòng.

Gần quan thì được ban lộc, người người đều mơ ước bí phương của Tô gia. Bây giờ hán đang ở trong địa bàn của Tô gia, muốn có được bí phương dù sao cũng dễ hơn người khác rất nhiều. Nhưng mà hán phải làm sao mới có được bí phương đây?

Hán đi qua đi lại trong phòng hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một chủ ý.

Sáng sớm hôm sau, hán vừa từ nhà tới trà trang không lâu đã nói với tiểu nhị: “A Tường, ta có việc phải ra ngoài một chuyến, tới giờ cơm chiều mới trở về. Nếu tam thiếu gia có qua đây thì ngươi nói với hán một tiếng. Nếu tam thiếu gia không tới, trong tiệm phát sinh chuyện gì thì ngươi cứ tìm nhị chăm sóc quây mà hỏi.”

Bởi vì trà trang này được phân làm hai bên, một bên để bán trà, bên còn lại thì dùng làm quán trà. Mặc dù Trịnh Thiện làm đại chăm sóc quây, quản lý cả hai bên, nhưng bình thường hán đều ngồi ở bên quán trà, gian bán lá trà bên kia đều do nhị chăm sóc quây quản lý. Nếu hán có việc hoặc cơ thể không khỏe thì Tiền chăm sóc quây bên kia cũng sẽ coi chừng bên này giúp hán.

Tam thiếu gia mà Trịnh Thiện nói đến chính là Tô Thế Thịnh. Đây là do Tô Ngọc Uyển an bài, nàng cảm thấy Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh cần phải học đầy đủ mọi mặt, không thể chỉ làm những việc quen thuộc được. Lúc còn ở Hưu Ninh, Tô Thế Xương lo chuyện trà sạn, còn Tô Thế Thịnh quản chuyện vườn trà. Mặc dù hai người vẫn còn nhỏ, nhưng quân sự hai, ba tháng cũng có thể biết đại khái rồi, có quân tiếp cũng học không được bao nhiêu. Cho nên sau khi tới Huy Châu, Tô Ngọc Uyển liền bắt hai đệ đệ đối việc với nhau, Tô Thế Xương đi quản vườn trà, còn Tô Thế Thịnh tới quản trà trang. Bởi vậy trong khoảng thời gian này ngày nào Tô Thế Thịnh cũng tới đây nhìn một chút.

Chuyện này khiến Trịnh Thiện vô cùng bất mãn.

Hán cảm thấy mình đã ngần này tuổi rồi còn phải nhìn sắc mặt của một tiểu tử mười hai, mười ba tuổi, phải nghe theo lệnh của tiểu tử đó mà làm việc, quả thật là rất nhục nhã. Hán không giống như Mã chăm sóc quây và Hoàng quân sự luôn xem mấy tỷ đệ Tô Ngọc Uyển như con cháu trong nhà mà đối đãi, còn dốc lòng dạy dỗ, kỳ vọng bọn họ có thể trưởng thành, vực dậy Tô gia, để cho đám hạ nhân có thể bình yên sinh hoạt dưới bóng cây đại thụ Tô gia này.

Thân phận bất đồng, tình cảm bất đồng cho nên lòng trung thành cũng không thể giống nhau được.

Trịnh Thiện làm người nghiêm khắc, tính tình lại hơi cổ quái. A Tường nghe hán nói vậy thì cũng không dám nhiều lời, chỉ cung kính ứng một tiếng.

Trịnh Thiện ra khỏi trà trang, mướn một chiếc xe ngựa rồi chạy tới Hưu Ninh thành. Hán định tới Diệp gia viên thám thính một chút.

Bay giờ cả nhà Tô Ngọc Uyển đều ở Huy Châu, vườn trà trên núi Tùng La cũng không có ai chủ sự. Mặc dù Hoàng quân sự không thân với hần, nhưng hai người đều làm việc cho Tô gia, cho nên cũng biết nhau. Có lẽ Hoàng quân sự sẽ không phòng vệ hần, nói không chừng hần sẽ tìm được một ít manh mối có liên quan tới bí phương cũng nên.

Còn chuyện Tô Trường Đình là chủ tử Tô gia, vẫn ở Hưu Ninh nhưng lại không thể tìm được chút manh mối nào của bí phương thì hần không thèm nghĩ tới. Bởi vì từ trước đến nay ở Tô gia, nhị phòng vẫn luôn bất hòa với đại phòng, cho nên người của đại phòng tự nhiên cũng sẽ sinh ra phòng bị với Tô Trường Đình.

Nhưng mà đối với chương quây của trà trang đại phòng như hần thì khác, chỉ cần bọn họ không cố ý phòng vệ, hần sẽ có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Tương kế tựu kế

Lúc Trịnh Thiện rời đi cũng không chú ý tới A Tường ngày thường vẫn luôn cung kính, nói gì nghe nấy đang lén lút đi theo phía sau hần tới tận cổng thành, chờ hần lên xe ngựa đi rồi mới quay về bẩm báo chuyện mọi chuyện với Tiền chương quây.

Lúc trước Tô Trường Thanh ở Huy Châu mở trà trang, bởi vì không có nhân mạch nên không thể không mượn Trịnh Thiện tới làm chương quây, nhưng mà dù sao cũng không yên tâm, cho nên phái Tiền chương quây tới làm nhị chương quây, kiểm soát việc ở phòng thu chi. Lần trước Tô Ngọc Uyển đến Huy Châu đã bí mật hẹn riêng Tiền chương quây ra để kí hiệp ước mới, biết Trịnh Thiện không trung tâm với Tô gia nên cũng không gia hạn hiệp ước với hần nữa. Nàng cũng dặn Tiền chương quây phải theo dõi Trịnh Thiện thật chặt, sợ hần muốn rời khỏi Tô gia mà làm chuyện bất lợi cho Diệp gia trà trang. Bây giờ xem ra phòng bị của nàng vẫn rất cần thiết.

Tiền chương quây nhận được tin báo cũng không dám tự mình quyết định, vội vã chạy đến Tô phủ cầu kiến Tô Ngọc Uyển, kể lại mọi chuyện cho nàng nghe.

Hai mắt Tô Ngọc Uyển lạnh lẽo, nàng để Tiết Sương đi gọi A Cửu tới, dặn dò hần: “Người cưỡi ngựa chạy về Hưu Ninh một chuyến, xem thử Trịnh Thiện tới đó để làm gì.”

A Cửu lĩnh mệnh rời đi.

Tô Ngọc Uyển nói với Tiền chương quây: “Thực lòng mà nói, nếu Trịnh chương quây không muốn ở Tô gia làm việc nữa, nể tình hần đã cống hiến nhiều năm cho Tô gia, không những ta sẽ để cho hần rời đi mà còn đưa thêm một phần tạ lễ nữa, coi như là hảo tự hảo tán. Nhưng mà hần lại muốn gây bất lợi cho Tô gia, vậy thì cũng không thể trách chúng ta được.”

“Nên như vậy.” Tiền chương quây cũng tán đồng nói.

Hần là nô bộc ký tên bán đứt của Tô gia, cả đời đều chỉ có thể dựa vào gốc đại thụ này mà sống. Nếu đại phòng Tô gia suy tàn, hần và con cháu của mình cũng không tốt được đến đâu. Nếu Trịnh Thiện dám làm chuyện bất lợi cho Tô gia thì Tiền chương quây sẽ là người đầu tiên không tha cho hần.

Tiền chương quây thấy Tô Ngọc Uyển tựa hồ cũng không để ý hành vi của Trịnh Thiện thì nóng nảy hỏi: “Cô nương, nếu Trịnh chương quây đi nhà khác thì phải làm sao?”

“Đi thì đi thôi, cho dù có giữ được người cũng không giữ được tâm, nếu hần đã muốn đi thì cứ kệ hần.” Tô Ngọc Uyển xua tay không thèm để ý nói.

“Nhưng mà lão nô sợ một mình mình sẽ không quản nổi trà trang.” Tiền chương quây u sầu nói.

Hần vốn xuất thân từ phòng thu chi, năm nay cũng đã sáu mươi, năng lực quản lý cũng còn hơi kém. Lúc trước Tô Trường Thanh nhìn trúng lòng trung thành của hần nên mới để hần tới đây. Hần làm nhị chương quây, ghi nhớ trưởng mục còn có thể, chứ nếu bảo hần làm đại chương quây, chấp chương toàn bộ trà trang, giao tiếp với đủ các thể loại người thì hần lại không thể đảm đương nổi. Mà hần cũng không có hùng tâm tráng chí, muốn bò lên trên gì cả, chỉ cần có thể an ổn qua ngày, đến lúc không làm nổi nữa thì về nhà ngâm kẹo đùa cháu là được rồi.

Tô Ngọc Uyển cũng biết tình cảnh của hần nên cười cười an ủi: “Tiền chương quây không cần lo lắng, nếu Trịnh chương quây đi thì ta sẽ phái người khác tới lo liệu, sẽ không để lão nhân gia người phải mệt nhọc đâu.”

Tiền chương quây nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Hần không hỏi Tô Ngọc Uyển sẽ phái ai tới, bởi chuyện này cũng không liên quan gì tới hần. Hần chỉ cần quản lý tốt trưởng mục của trà trang là được rồi, những chuyện khác không nằm trong phạm vi lo lắng của hần.

Hai người lại trao đổi thêm một chút về tình hình gần đây của trà trang, sau đó Tiền chương quây mới cáo từ.

Đội hấn đi rồi, Tô Ngọc Uyển liền gọi Ngô Chính Hạo tới nói: “Ngươi đi tra thử xem hai ngày gần đây Trịnh Thiện có liên lạc gì với Hoàng Hoài An không?”

Ngô Chính Hạo chỉ đi một lát đã trở lại bẩm báo: “Hôm qua Trịnh Thiện và Hoàng Hoài An cùng nhau ăn cơm ở một tửu quán, hai người ở trong phòng nói chuyện nửa canh giờ, nhưng không biết là nói gì.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, xem ra những hành vi khác thường này của Trịnh Thiện đều có liên quan tới Hoàng Hoài An.

Đội Ngô Chính Hạo đi rồi, Lập Xuân mới rót cho Tô Ngọc Uyển một chén trà, nhủ mảy nói: “Cô nương, Hoàng Hoài An này hình như đang cố tình nhắm vào chúng ta thì phải. Nếu chỉ vì chúng ta không bán vườn trà cho hắn mà hắn làm như vậy thì cũng quá mức nhỏ mọn đi?”

Nếu hấn quang minh chính đại gây khó dễ bên vườn trà kia thì còn có thể nói là cạnh tranh bình thường. Dù sao Hoàng Hoài An muốn mua vườn trà lại bị Tô Ngọc Uyển đoạt trước, hấn bỏ tiền ra kéo hết thôn dân về làm việc cho mình, thứ nhất là có nhân lực, thứ hai có thể khiến Tô Ngọc Uyển phải kéo dài thời gian khai hoang ruộng đất, cũng xem như có thể xả giận. Nhưng mà Trịnh Thiện lại chỉ là một chương quây bình thường trong giới, ngần ấy năm cũng không có công lao gì to lớn, nếu nói Hoàng Hoài An nhìn trúng năng lực của Trịnh Thiện thì cũng không ai tin. Hấn muốn lôi kéo Trịnh Thiện qua đó, chẳng qua là muốn làm cho Diệp gia trà trang rối loạn, trả thù Tô Ngọc Uyển mà thôi. Người này cũng thật là nhỏ nhen.

Tô Ngọc Uyển cười cười nói: “Một hạt gạo đường trăm loại người, trên đời này có loại người nào mà không có đâu.”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ cho hấn khi dễ như thế sao ạ?” Tiết Surong hỏi. Tính tình của nàng vẫn luôn nóng nảy, ai chọc giận nàng, nàng nhất định sẽ đánh hấn một trận, “Hay là để nô tỳ lên bắt hấn lại, tấn cho một trận nhé?”

Cốc Vũ trừng mắt liếc nàng: “Ngươi ngoại trừ đánh đấm ra còn biết gì nữa không hả?” Sau đó lại quay đầu, hai mắt lấp lánh nói: “Có điều cô nương, ta thấy, mặc dù cách làm của Tiết Surong có hơi ngốc một chút, nhưng cũng có thể thử một phen.”

Tính tình Cốc Vũ mặc dù ổn trọng nhưng từ trong xương cốt nàng vẫn là một cô nương bạo lực, chuyện gì cũng muốn dùng nắm đấm để giải quyết.

Tô Ngọc Uyển nghe nàng nói vậy thì vừa tức vừa buồn cười, đưa tay đánh khẽ nàng một cái nói: “Ta thấy ngươi cũng chẳng khác gì Tiết Surong.”

Tiết Surong nghe vậy thì đắc ý nhìn về phía Cốc Vũ, khiến Cốc Vũ hận nắm chặt cả tay, chỉ muốn đánh cho nàng hai cái để hả giận.

“Được rồi, các ngươi không cần lo lắng, ta đã có chủ trương rồi.” Tô Ngọc Uyển xua xua tay nói.

Xưa nay Tô Ngọc Uyển vẫn luôn quan niệm biết người biết ta trăm trận trăm thắng nên lúc biết Hoàng Hoài An muốn mua vườn trà nhà mình, nàng đã cho người đi hỏi thăm tin tức của Hoàng Hoài An. Sau đó Hoàng Hoài An bắt đầu hạ ngáng chân vườn trà thì nàng để một hộ vệ đặc lực của mình là Thạch Kien theo dõi hành động của hấn, cho nên Ngô Chính Hạo mới có thể điều tra được chuyện Hoàng Hoài An và Trịnh Thiện gặp nhau ở đâu nhanh như vậy.

Bây giờ muốn nhắm vào Hoàng Hoài An nên Tô Ngọc Uyển liền gọi luôn Thạch Kien tới dặn dò hấn một số việc chừng mười lăm phút rồi cho hấn ra ngoài đi làm việc.

Tô Ngọc Uyển lại gọi Ngô Chính Hạo vào dặn: “Ngươi tới vườn trà hỏi Mã chương quây Hoàng Hoài An đã bồi thường tiền vi phạm khế ước cho thôn dân chưa? Nếu chưa thì tới đòi, không được nữa thì cáo trạng lên quan phủ. Còn nữa, bảo ông ấy hỏi thăm xem miếng đất mà Hoàng Hoài An nhìn trúng kia hấn đã cùng chủ cũ lên phủ nha đăng ký làm thủ tục sang tên hay chưa. Nếu chưa thì để Mã chương quây đi nói với họ, Hoàng Hoài An ra giá bao nhiêu, chúng ta sẽ ra giá cao hơn để mua.”

“Vâng.” Ngô Chính Hạo cũng không thắc mắc, thấy Tô Ngọc Uyển không phân phó gì thêm thì cáo lui, tới vườn trà truyền lời.

Một canh giờ sau hấn trở về bẩm: “Mã chương quây theo lời của cô nương đến gặp chủ nhân của miếng đất đó rồi. Mã chương quây nói Hoàng Hoài An đã thương nghị xong giá cả với Ngô viên ngoại rồi, đang chuẩn bị tới quan phủ đăng ký. Mã chương quây nói với Ngô địa chủ sẽ ra giá cao hơn thì ông ta liền nói mình và Hoàng Hoài An vẫn chưa thỏa thuận xong, hơn nữa cái giá mà chúng ta ra ông ấy cũng không hài lòng, nói là muốn châm chước thêm một chút. Sau đó Mã chương quây tới phủ của Hoàng Hoài An đòi tiền bồi thường, Hoàng Hoài An cũng sẵn khoái giao tiền luôn tại đó cho Mã chương quây.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu nói: “Tốt quá.” Sau đó phân phó Ngô Chính Hạo: “Ngô thúc, thúc đi chọn một hộ vệ lạ mặt nhanh nhẹn tới đây, ta có việc cần dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 139: Bổ cục

Ngô Chính Hạo đi ra ngoài một lát rồi dẫn một nam tử khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi vào giới thiệu: “Hắn à Vương Đại Hữu, là người Hấp huyện, cũng khá nhạy bén.”

Tô Ngọc Uyển đánh giá nam tử trước mặt, thấy diện mạo của hắn cũng thuộc diện bình thường, chỉ cần lần vào trong đám người là tìm không thấy nữa, hơn nữa tướng mạo cũng rất thành thật trung hậu, vừa nhìn đã có thể khiến người khác tin phục ngay thì vừa lòng nói với Ngô Chính Hạo, “Ừm, chọn hắn đi.”

Từ sau khi chịu thua thiệt ở tiêu cục cũ rồi vào Tô gia, nếu không phải chuyện chủ tử phân phó mình thì Ngô Chính Hạo sẽ không hỏi nhiều. Thấy Tô Ngọc Uyển không dằn dò gì thêm thì hắn liền hành lễ rồi ra ngoài, không hề tò mò Tô Ngọc Uyển sẽ dùng Vương Đại Hữu làm gì.

Vương Đại Hữu hơi bất an, toát cả mồ hôi trán. Tô Ngọc Uyển mỉm cười, chỉ vào ghế dựa bên cạnh nói: “Ngươi ngồi xuống nói chuyện đi.”

Hắn vội vàng cúi đầu, chấp tay thi lễ: “Tiểu nhân không dám.” Xong cũng không dám ngồi xuống.

Lập Xuân đứng một bên đành phải lên tiếng: “Cô nương kêu ngồi thì người cứ ngồi xuống đi.”

Vương Đại Hữu đành phải ngồi xuống, có điều cũng chỉ ngồi nửa mông, eo đĩnh thẳng tắp, hai mắt nhìn chăm chăm xuống đất, không dám nhìn loạn, chỉ sợ mạo phạm Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển nhìn thấy bộ dạng này của hắn thì không khỏi nhũn mày, hỏi: “Trong nhà ngươi còn có những ai? Vì sao lại đến đây làm hộ vệ?”

Bởi vì nhà cũ bên Hưu Ninh vẫn cần phải có người trông coi nên lúc Tô Ngọc Uyển cùng với mẫu thân và đệ đệ tới Huy Châu chỉ mang theo một bộ phận hộ vệ, sau khi an trí thỏa đáng rồi mới kêu Ngô Chính Hạo chiêu mộ thêm một số hộ vệ ở Huy Châu. Vương Đại Hữu chính là một trong số đó. Hắn vừa mới tới Tô phủ được mấy ngày cho nên cũng không quen thuộc với chủ tử Tô gia.

Hắn thấy Tô Ngọc Uyển hỏi tình huống trong nhà mình thì càng thêm khản trương, nói chuyện cũng không được trôi chảy: “Tiểu nhân, nhà tiểu nhân còn có một mẹ già và một muội muội mười tuổi. Từ nhỏ tiểu nhân đã theo cha học chút công phu quyền cước. Nhưng vì trong nhà quá mức túng thiếu, muội muội lại bị bệnh, cần phải có nhiều tiền để khám chữa bệnh, nếu chỉ dựa vào làm ruộng thì không đủ sống cho nên tiểu nhân mới phải đến phủ thành tìm việc. Đúng lúc trong phủ cần người, đãi ngộ lại rất tốt cho nên tiểu nhân mới tự mình bán thân, vào phủ làm hộ vệ.”

Tô Ngọc Uyển thấy hắn ban đầu còn hơi khản trương mà nói lắp, nhưng sau đó đã có thể nói năng rõ ràng liền mạch. Hơn nữa một nam tử sẵn sàng bán mình, từ bỏ tự do vì muội muội hắn cũng là người có tình nghĩa, chút không hài lòng ban nãy cũng dần dần tiêu tán.

Nàng nói: “Quy củ trong phủ của ta chắc Ngô thúc cũng đã nói với ngươi rồi có phải không? Chỉ cần mỗi ngày đều làm tốt công việc của mình thì sẽ nhận được tiền công đầy đủ. Nếu như chủ nhân có thêm phân phó gì khác, chỉ cần ngươi có thể làm cho chủ tử vừa lòng, sẽ được thêm tiền thưởng.”

“Vâng, Ngô đại thúc đã nói rồi ạ.” Vương Đại Hữu hơi thả lỏng nói.

“Bây giờ ta có một việc định để cho ngươi làm, ngươi có muốn làm không?”

Vương Đại Hữu ngẩng đầu lên nhìn Tô Ngọc Uyển, nhưng mới nâng mắt lên một nửa lại nhớ tới chuyện này không ổn thì lại cúi đầu xuống, lắp bắp nói: “Nhưng mà, việc đó là việc gì ạ?”

Tô Ngọc Uyển biết những người có lương tâm như Vương Đại Hữu, nếu không nói rõ ràng mọi chuyện với hắn, để hắn tưởng mình muốn hắn đi làm chuyện hại người thì hắn nhất định sẽ không làm.

Nàng trầm ngâm, sắp xếp lại ý tưởng trong đầu một lát rồi mới nói: “Chuyện trong phủ chúng ta chắc ngươi cũng biết rồi. Phụ thân ta mới qua đời không bao lâu, thúc thúc đã muốn tìm cách chiếm đoạt gia sản, bởi vì đau khổ tương bức, chúng ta không còn cách nào mới phải chuyển nhà tới phủ thành. Ta lại là một nữ tử nhu nhược, chỉ muốn xử lý tốt gia nghiệp, chớ đệ đệ trưởng thành rồi giao lại cho hắn. Cho nên làm việc gì cũng phải cẩn thận, không dám khinh người, chỉ sợ bị người ta khi dễ. Nhưng mà vẫn có người không chịu buông tha cho chúng ta...”

Nàng kể cho Vương Đại Hữu nghe chuyện Hoàng Hoài An từng bước bức bách Tô gia như thế nào xong mới nói: “Mặc dù ta chỉ là nữ tử nhu nhược nhưng ta cũng không muốn bị người ta khi dễ trắng trợn như vậy. Hoàng Hoài An đã muốn ép buộc chúng ta, nếu ta còn không tỏ thái độ, sẽ khiến hắn cho là chúng ta dễ khi dễ, sau này còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa đâu. Cho nên, ta muốn ngươi đi giúp ta làm một chuyện.”

Vương Đại Hữu là người chính trực, lòng mang chính nghĩa, thấy Hoàng Hoài An khi dễ một nữ tử nhu nhược như vậy thì cũng nổi giận. Hắn đứng lên chấp tay cúi đầu thi lễ với Tô Ngọc Uyển: “Có thể được cô nương sử dụng chính là vinh hạnh của Vương Đại Hữu ta. Ta nguyện dốc hết sức mình để làm việc cho cô nương.”

“Rất tốt.” Tô Ngọc Uyển rất hài lòng, nhìn qua cửa sổ thấy Cốc Vũ đã tự giác canh giữ ngoài cửa rồi bèn nói tiếp: “Ngươi đến thôn Quê Lâm một chuyến, sau đó thì làm như thế này...”

“Tiểu nhân nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh.” Vương Đại Hữu kích động chấp tay, lĩnh mệnh rồi đi.

Đợi cho bóng dáng của hắn biến mất bên ngoài cửa viện rồi, Tô Ngọc Uyển mới thở ra một hơi, đi vào phòng trong, ngồi xuống cạnh cửa sổ, cầm sách lên đọc.

Chỉ là nàng còn chưa đọc được mấy tờ đã thấy Tô Thế Xương vội vàng đi vào, còn chưa tới cửa đã cao giọng hỏi: “Tỷ, tỷ có ở nhà không?”

Tô Ngọc Uyển vén rèm ra ngoài cười nói: “Mã chương quây bảo đệ trở về à?”

Mấy ngày nay Tô Thế Xương đều đi sớm về trễ, cả ngày đều ngâm mình ở vườn trà, chưa tới giờ cơm chiều thì sẽ không về. Bây giờ còn chưa tới buổi trưa mà hắn đã trở lại, nhất định là vì mấy lời nàng đề Ngô Chính Hạo đến truyền lại cho Mã chương quây.

Quả nhiên Tô Thế Xương nói: “Còn không phải sao? Tỳ, trong hồ lô của tỳ rốt cuộc là đựng cái gì thế? Tỳ không chịu nói rõ, báo hại ta và Mã chương quây nghiền ngẫm cả nửa ngày vẫn không sao hiểu được.”

“Không vội, đợi thêm mấy ngày nữa là đệ sẽ biết kết quả thôi.” Tô Ngọc Uyển cũng không chịu nói rõ, “Đệ chỉ cần nói với Mã chương quây đi nói với Ngô viên ngoại, Hoàng Hoài An ra giá bao nhiêu, chúng ta sẽ ra giá cao hơn hẳn, nhưng cũng đừng vội ký khế ước với hắn, sau khi nói xong thì cứ nói với Ngô viên ngoại là phải về bẩm báo với chủ nhân, để chủ nhân tới định đoạt.”

Tô Thế Xương năn nỉ, làm nũng cả nửa ngày mà Tô Ngọc Uyển vẫn không chịu lộ ra nửa chữ, hết cách hắn đành phải lui xui trở về viện của mình.

Trước khi đi hắn còn nói thêm: “À quên, tỳ, Mạnh di nương lại bị bệnh, nói muốn gặp tam đệ.”

Tô Ngọc Uyển xua tay nói: “Đệ nói với Thịnh ca nhi đi, còn muốn đi hay không thì cứ để đệ ấy tự quyết định.”

Mạnh di nương cũng đi theo bọn họ đến phủ thành, có điều không ở đây mà bị đưa đến thôn trang ở gần vườn trà. mấy ngày đầu bà ta còn thành thật chút, nhưng sau đó liền liên tục giả bệnh, dụ Tô Thế Thịnh đến gặp bà ta. Nhưng mà cái gì dùng nhiều quá cũng sẽ mất tác dụng, Tô Thế Thịnh đã rất phản cảm với hành vi này của bà. Phỏng chừng thêm vài lần nữa, chính hắn cũng không muốn đi gặp bà ta nữa.

Tô Ngọc Uyển biết Mạnh di nương không cam lòng, nhưng mà nàng cũng sẽ không làm gì bà ta. Người không muốn tìm đường chết thì sẽ không chết, nàng không cần làm gì, tự Mạnh di nương cũng sẽ rơi vào đường chết thôi. Cho nên Tô Thế Thịnh có muốn đi gặp Mạnh di nương hay không, nàng cũng không thêm để ý. Nàng chỉ quan tâm tình huống của vườn trà bên thôn Quế Lâm và Trịnh Thiện thôi.

Mấy ngày kế tiếp đều không có động tĩnh gì, ngay cả Trần phủ, bởi vì chuyện lần trước nên Trần lão phu nhân cũng không cho người qua mời mẹ con nàng qua đó ăn cơm nữa, Tô Ngọc Uyển được thanh nhàn thì lại càng vui vẻ. Nàng bây giờ có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, làm gì có thời gian rảnh mà đi dây dưa với đám người Trần phủ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Trịnh thiện

Hôm đó Trịnh Thiện rời khỏi phủ thành cũng không thấy trở về, mãi tới ngày thứ năm hắn mới mang theo khuôn mặt xanh tím xuất hiện ở Diệp gia trang.

A Tường vừa thấy hắn về thì vội la lên: “Chương quây, ngài đi đâu vậy? Hôm đó ngài còn nói chỉ đi tới tối là về mà, tiểu nhân đợi mãi mà không thấy người về, còn tưởng chương quây đã xảy ra chuyện gì rồi chứ. Tiểu nhân đến nhà của ngài hỏi thì phu nhân ngài lại nói không biết. Ngài bỗng dưng mất tích cô nương lo lắng lắm đấy, còn cho người đi khắp nơi tìm ngài nữa đó.”

Trịnh Thiện xua tay, không kiên nhẫn nói: “Ta không sao. Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi. Còn không mau đi làm việc đi!”

A Tường xấu hổ rời đi, đến chỗ không có ai hắn mới lau bầu phi nhỏ: “Người hung hăng cái gì chứ? Không tự nhìn lại mình xem, đáng đời. Hừ, cũng không biết là kẻ nào chịu ơn của lão gia, lão gia vừa mất đã vội vàng ruồng bỏ chủ nhân, còn muốn làm chuyện thương thiên hại lý nữa. Người như người phải bị quả báo táng gia bại sản mới phải.”

Trịnh Thiện muốn đến Hưu Ninh để tìm hiểu tin tức, có điều đến nơi rồi lại không tìm thấy túi tiền của mình, không có tiền trả tiền xe nên bị xa phu đánh cho một trận toí bởi hoa lá. Vất vả lắm mới tìm được nhà cũ của đại phòng Tô gia thì mấy hạ nhân ở đó lại không thêm để ý tới hắn, chỉ nói mình không quen biết hắn mà chủ tử cũng không có căn dặn gì, nhất quyết không chịu tin lời hắn nói, ngược lại còn kêu hắn là kẻ lừa đảo, cho họ vệ ra đánh hắn một trận.

Hắn không còn cách nào đành phải nhịn đói ngồi bên ngoài một đêm, sáng hôm sau mới đi bộ lên núi Tùng La. Mãi tới khi trời sắp tối hắn mới lên tới nơi, nhưng mà bộ dạng của hắn quá mức nhếch nhác cho nên thủ vệ không cho hắn vào, cũng không thông báo cho Hoàng quân sự. Trịnh Thiện đã nhịn đói hai ngày, ngay cả nước cũng không có một giọt, tinh bị lực tẫn, tức giận công tâm mà ngất xỉu tại chỗ.

Chờ đến lúc hắn tỉnh lại thì đã thấy mình được nâng vào trong Diệp gia viên, còn gặp được Hoàng quân sự – Hoàng Diệp Tổ.

Hoàng quân sự cũng rất tốt, cho hắn ăn cơm rồi còn đưa y phục của mình cho hắn mặc, cuối cùng còn cho hắn chút lộ phí để về thành. Đáng tiếc, Trịnh Thiện ăn no mặc ấm rồi lại bắt đầu hỏi đông hỏi tây, chọc giận Hoàng quân sự, hắn lột quần áo của Trịnh Thiện rồi đuổi ra ngoài, còn định thu hồi bạc đã cho lúc nãy nhưng Trịnh Thiện liều mạng ôm vào trong ngực, cho nên Hoàng quân sự đành phải thôi, chỉ đuổi hắn xuống núi cho khuất mắt.

Chỉ có một đồng bạc, nếu hấn còn không nhanh chóng trở về phủ thành thì cũng chỉ có thể ăn bờ ngủ bụi dọc đường. Hơn nữa Hoàng Hoài An cũng chỉ cho hấn năm ngày để thu xếp việc từ chức bên Diệp gia trà trang cho nên Trịnh Thiện cũng không dám lưu lại nữa, mua tạm mấy cái màn thầu lót dạ rồi thuê xe ngựa chạy về Huy Châu. Nào ngờ giữa đường lại gặp phải bọn cướp, Trịnh Thiện không có bạc để nộp nên bị bọn chúng đánh cho một trận rồi mới chịu thả ra.

Cũng may chỗ kia cách Huy Châu không xa cho nên hấn cũng có thể khập khiễng mà đi bộ về, có điều một trận lăn lộn này cũng khiến hấn mất nửa cái mạng.

Nhưng mà hấn cũng không dám trì hoãn thêm, vội vàng về nhà thay đổi quần áo, ăn một chút rồi tới Diệp gia trà trang ngay. Hấn thu thập hết tất cả đồ đạc của mình ở trà trang xong thì viết một phong thư giao cho A Tường: “Người giao phong thư này cho cô nương.” Nói xong thì cầm lấy túi đồ, vội vã rời đi.

A Tường cũng không cản hấn, chờ hấn đi khỏi rồi mới đi tìm Tiền chương quây giao thư.

Tiền chương quây mang thư tới Tô phủ cho Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển đọc thư, cười cười, đưa lại cho Tiền chương quây nói: “Hấn đã muốn đi thì cứ để cho hấn đi thôi.”

Lá thư kia chính là thư từ chức của Trịnh Thiện.

“Nhưng mà như vậy cũng quá tiện nghi cho hấn đi.” Tiền chương quây oán hận nói.

Tô Ngọc Uyển cũng không nói với Tiền chương quây chuyện nàng phái A Cửu đi theo Trịnh Thiện, dọc đường còn đánh hấn mấy trận, chỉ nhân nhặt nói: “Yên tâm, Hoàng Hoài An sẽ không giữ hấn lại lâu đâu.”

Vốn dĩ chỉ cần để lộ chuyện Trịnh Thiện thất tín bội nghĩa, không chào hỏi gì đã bỏ chủ cũ, đến cạy nhờ chủ mới ra thì ở cái đất Huy Châu này cũng không ai dám muốn loại chương quây như hấn nữa.

Thương nhân ở đây đều chú trọng tới uy tín của cửa hàng, cho nên nhân phẩm của chương quây cũng rất được quan tâm. Hành vi của Trịnh Thiện đã phạm vào kiêng kỵ của bọn họ, chỉ cần nàng lộ ra chút tiếng gió, thì hấn cũng đừng mơ làm chương quây nữa.

Có điều Tô Ngọc Uyển cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Nếu Trịnh Thiện đã ruồng bỏ chủ cũ, thì cứ để cho Hoàng Hoài An đuổi việc hấn lại là được, đến lúc đó chẳng cần nàng xuống tay, tự hấn cũng không thể lăn lộn thêm được nữa.

Lúc Trịnh Thiện vội vàng đuổi tới phủ của Hoàng Hoài An trước khi trời tối thì Hoàng Hoài An cũng đang nổi trận lôi đình: “...Vương bát đản, lòng người không đủ răn nuốt voi, sớm muộn gì hấn cũng bị nghiền chết. Mảnh đất kia chúng ta không mua nữa, cứ để cho Tô Ngọc Uyển ra giá cao mua đi. Hừ, có nhiều tiền như vậy, ta đã mua được không biết bao nhiêu ruộng tốt rồi, cần gì phải mua mảnh đất cần kia của người chứ?”

Hoàng Hoài An buôn bán nhiều năm đã luyện được khả năng khống chế cảm xúc, cho dù Thái Sơn có sập xuống thì trên mặt cũng không có gì thay đổi. Nhưng mà lần này hấn lại không thể khống chế.

Tô gia muốn tranh mảnh đất cần kia với hấn, nhưng mà chuyện khiến hấn tức nhất chính là Ngô viên ngoại làm ăn thất đức, đã thương nghị xong còn có thể đổi ý, để cho hai nhà cạnh tranh nhau còn mình thì ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Vốn Hoàng Hoài An cũng định từ bỏ rồi, nhưng mà hấn đã đoạt trên tay Tô gia nhiều thôn dân như vậy, nếu không mua miếng đất này thì đám thôn dân đó sẽ không có việc gì để làm, tất sẽ nháo loạn lên. Đương nhiên hấn cũng có thể mua chỗ khác, giống như Tô Ngọc Uyển kéo thôn dân từ nơi khác về đây làm việc vậy. Nhưng mà lúc lừa đám thôn dân này tới đây, hấn đã nói rằng mình sẽ để cho bọn họ làm việc ở gần thôn Quế Lâm, nếu bây giờ hấn lật lọng, đám thôn dân đó không nháo lên mới là lạ. Quan trọng nhất chính là Hoàng Hoài An hấn không thiếu tiền. Hấn muốn dùng tiền đánh cho Tô gia hôn mê mới hả dạ, hừ, dám lấy tiền ra để cạnh tranh với hấn sao? Nếu mà hấn bị Tô gia dùng tiền bức cho phải bỏ chạy thật thì những người khác sẽ nhìn hấn thế nào? Hấn còn mặt mũi nào mà tới gặp Nhan công tử nữa chứ? Cho nên hấn mới cần chặt cho tới bây giờ, một mực nâng giá lên theo Tô gia.

Nhưng mà nha đầu Tô Ngọc Uyển kia cũng không biết là lên cơn điên gì mà vẫn luôn không thuận theo không buông tha, nhất định phải tranh với hấn.

Nếu chuyện chỉ có vậy thì cũng thôi, dù sao hấn cũng không thiếu tiền, hoặc là dùng thật nhiều tiền đánh cho Tô gia bỏ chạy, hoặc là bỏ miếng đất kia, tới chỗ khác mua lại là được. Nhưng mà không biết Tô Ngọc Uyển đã dùng thủ đoạn gì mà trong thôn Quế Lâm đã nhanh chóng lan truyền tin đồn nói hấn không thật tình mua vườn trà, cố tình kéo hết thôn dân qua đó chỉ để trả thù chuyện Tô gia không chịu bán vườn trà cho hấn thôi. Chỉ sau một thời gian nữa là hấn sẽ rút lui, mặc kệ mọi chuyện. Đám thôn dân kia nghe được lời này thì nháo loạn lên, còn nói nếu hấn không an bài công việc cho bọn họ làm hoặc là không cho bọn họ tạm ứng tiền công thì bọn họ sẽ quay về làm việc cho Tô gia.

Nghĩ tới đây Hoàng Hoài An càng thêm tức giận, run rẩy nói: “Thật là buồn cười, thủ đoạn như vậy mà nha đầu Tô gia kia cũng có thể dùng được. Còn nữa, muốn người tới làm việc, ai lại kí kết hiệp ước? Còn tới quan phủ thông báo nữa! Cũng chỉ có nàng mới làm những chuyện thế này. Thật là... thật là... Buồn cười!”

Trương Phương Nham trầm mặc ngồi bên cạnh hấn, vô cùng muốn nhắc nhở một câu: Nếu không phải người gây chuyện trước, Tô gia sẽ dùng thủ đoạn kia để đối phó với người sao? Thương trường như chiến trường, người đánh người ta được chẳng lẽ người ta không biết đánh trả lại à?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Cố ý

Chuyện đã đến nước này, cho dù có nổi giận cũng không thể giải quyết được. Trương Phương Nham hỏi: “Bây giờ lão gia định xử lý chuyện này thế nào?”

“Còn xử lý như thế nào nữa? Chỉ có thể ra giá cao hơn để mua mảnh đất kia thôi. Điều kiện của mấy thôn dân cũng phải đáp ứng hết.” Hoàng Hoài An nghẹn khuất nói.

Trương Phương Nham gầy bàn tính vài cái, sau đó nặng nề thở dài.

Nếu phải dùng giá cao để mua khối đất kia, còn cho thôn dân ứng tiền công, Hoàng gia sẽ tổn thất khoảng chừng bốn, năm trăm lượng bạc, đó là còn chưa kể số bạc lần trước bồi thường cho Tô Ngọc Uyển.

“Nha đầu Tô gia kia cũng thật là lợi hại.” Hần nghĩ thầm trong đầu, có điều cũng không dám nói ra miệng. Bằng không Hoàng Hoài An sẽ nổi điên mất. Đã buôn bán cả đời, cuối cùng lại té ngã trên người một tiểu nha đầu, cho dù là ai cũng sẽ cấp hỏa công tâm.

Nhưng mà hần cũng không biết tư vị trong lòng Hoàng Hoài An lúc này.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi, mất tiền thì mất tiền, chỉ cần không nói ra ngoài thì ai cũng không biết, hần có mất chút bạc cũng không sao. Nhưng mà chuyện này lại do thể tử phân phó xuống, cho dù thành hay bại đều phải báo cáo với thể tử một tiếng.

Có điều chuyện đã thành ra như vậy, kêu hần phải nói với thể tử gia thế nào đây?

Hoàng Hoài An còn định kéo thêm mấy ngày nữa rồi mới đi bẩm báo với Nhan An Lan thì ngoài cửa đã có hạ nhân tới báo: “Lão gia, Thảm công tử cho người tới nói Nhan công tử bảo người qua đó một chuyện.”

Thật là sợ cái gì, cái đó tới mà!

Hoàng Hoài An thở ngắn than dài, kêu hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, rồi đi về phía Thảm phủ.

Lúc Hoàng Hoài An tới thư phòng của Thảm Nguyên Gia thì Thảm Nguyên Gia và Nhan An Lan đang chơi cờ, hần không dám nói chuyện, chỉ yên lặng đứng ở một bên chờ hai người đánh xong.

Ai ngờ Nhan An Lan thả quân cờ trong tay xuống, hỏi hần: “Chuyện lúc trước ta bảo ngươi đi làm, ngươi làm thế nào rồi?”

“Tiểu nhân vô dụng, đã làm hỏng hết rồi ạ.” Hoàng Hoài An đau khổ nói.

“Ồ?” Nhan An Lan ngẩng đầu lên nhìn hần. Còn Thảm Nguyên Gia lại vô cùng hứng thú hỏi: “Làm sao lại hỏng? Ngươi nhanh nói thử xem.”

Hoàng Hoài An đành phải kể hết những chuyện đã phát sinh trong thời gian qua cho hai người nghe.

Hai mắt của Thảm Nguyên Gia trừng lớn: “Kí hiệp ước với thôn dân? Sao nàng lại nghĩ đến chuyện này chứ? Chẳng lẽ lúc thu mua thôn dân, không có ai nói chuyện này với ngươi sao?”

“Không ạ.” Hoàng Hoài An chán nản lắc đầu, “Nếu tiểu nhân biết nàng còn có chiêu này thì đã không dùng cách đó rồi.”

Những thôn dân đó đều không được đi học, đa số đều dốt đặc cán mai, lúc Tô Ngọc Uyển kí hiệp ước với bọn họ, bọn họ chỉ chú ý tới tiền công cao và được dự chi ba tháng tiền lương mà thôi, đâu có ai chú ý tới chuyện vi phạm hiệp ước thì phải bồi thường tiền bạc đâu. Mà những người có tri thức thì đã tự mình buôn bán, hoặc là tiểu địa chủ, sẽ không tới làm thuê cho vườn trà. Bởi vậy Mã chương quỳ có giải thích nội dung hiệp ước với bọn họ thì bọn họ cũng không để ý, tự nhiên cũng không để ở trong lòng.

Cho nên lúc Hoàng Hoài An xúi giục thôn dân, mãi tới khi đám thôn dân đó theo hần đi rồi, Mã chương quỳ mới đem hiệp ước ra, Hoàng Hoài An cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà bồi thường thôi.

“Ha ha ha, nhất định là tại vì ngươi không chịu điều tra rõ ràng trước khi đối phó với nàng.” Thảm Nguyên Gia cười vui vẻ nói, “Lúc trước nàng cũng dùng chiêu này để đối phó với nhị thúc tham lam ích kỷ của mình đó.”

“Tiểu nhân làm sao biết một tiểu cô nương lại có thể lợi hại như vậy? Là tiểu nhân khinh địch.” Hoàng Hoài An cười khổ lắc đầu.

Thảm Nguyên Gia liếc mắt nhìn Nhan An Lan một cái, thấy hần cũng không tỏ vẻ gì thì không khỏi sờ cằm, nói: “Hay là để ta đánh với nàng một trận.”

Hoàng Hoài An hào hứng hỏi: “Công tử định làm như thế nào?”

“Cái này...” Thảm Nguyên Gia nhíu mày suy nghĩ.

“Không thể đoạt vườn trà với nàng nữa.” Nhan An Lan nói.

“Hả?” Thảm Nguyên Gia kinh ngạc nhìn Nhan An Lan.

“Nhưng mà không đoạt vườn trà thì ta còn có thể làm gì?”

“Tự mình nghĩ đi.” Nhan An Lan nhàn nhạt nói.

Thảm Nguyên Gia nghi hoặc nhìn Nhan An Lan một lát rồi mới quay đầu nhìn về phía Hoàng Hoài An: “Nếu không đoạt vườn trà thì còn có gì có thể tranh được với Tô cô nương không?”

Hoàng Hoài An nghĩ nghĩ: “Trà trang có được không?”

“Trà trang?” Thảm Nguyên Gia nhíu mày, “So bán trà? Nhưng mà nàng dùng bí phương để sao, chúng ta làm sao mà so lại được?”

Bởi vì muốn mở trà trang nên Hoàng Hoài An cũng đã nghiên cứu qua điểm này, hơn nữa bây giờ hắn còn có Trịnh Thiện ở trong tay.

Hắn nói: “Tô cô nương chỉ dùng bí phương để sao ra một loạt trà Xuân, sau đó lại không dùng nữa. Tới bây giờ trà Xuân đã bán gần hết rồi, trà mới vận chuyển tới đều được sao bằng phương pháp cũ. Nếu Thảm công tử muốn so bán trà với nàng cũng không phải không thể.”

Thảm Nguyên Gia giãn mày ra nói: “Được, vậy thì so bán trà.”

Hắn chỉ Hoàng Hoài An nói: “Chuyện này ta không tiện ra mặt, cho nên vẫn sẽ do người đi làm, ta sẽ chỉ đạo phía sau.”

“Sao cơ?” Hoàng Hoài An đau khổ, “Ta... Nếu chuyện này lại thất bại nữa, chẳng phải thanh danh của ta cũng sẽ đi quét rác sao?”

“Làm sao mà thất bại được?” Thảm Nguyên Gia tự tin nói, “Tốt xấu gì ta cũng theo cha buôn bán từ khi mới bảy, tám tuổi, chẳng lẽ còn không thắng nổi một tiểu cô nương?”

Hoàng Hoài An thở dài: “Lúc trước tiểu nhân cũng nói như vậy, kết quả...” Hắn xua tay bắt đắc dĩ nói.

“Hừ, người nghĩ ta cũng ngốc giống người sao?” Thảm Nguyên Gia hừ lạnh.

“Vâng, vâng, Thảm công tử là kỳ tài ngút trời, tiểu nhân làm sao có thể so được với ngài chứ?” Hoàng Hoài An thay đổi sắc mặt, nịnh nọt Thảm Nguyên Gia.

“Người lần đi!” Thảm Nguyên Gia cười, giả vờ đập hắn.

Đã muốn đấu với Tô Ngọc Uyển, hơn nữa hai nhà cũng đã kết oán với nhau, Hoàng Hoài An cũng không ngại đắc tội thêm chút nữa, dứt khoát mở trà trang bên cạnh Diệp gia trà trang, còn nhân dịp khai trương mà hạ giá, trong một thời gian ngắn cũng đoạt được không ít mồi làm ăn của Diệp gia trà trang.

Mã chương quây tức giận không nệ: “Cái tên Hoàng Hoài An đê tiện này, hừ, nhìn cái bản mặt của Trịnh Thiện kia, ta thấy hắn vẫn chưa nhận đủ giáo huấn đâu.”

Hoàng Hoài An mở trà trang xong liền để Trịnh Thiện làm chương quây. Trịnh Thiện được Hoàng Hoài An trọng dụng thì vô cùng đắc ý, thành thạo lại đến Diệp gia trà trang khoe khoang, khiến cho mọi người chỉ hận không thể cho hắn một bạt tai.

“Không cần vội.” Tô Ngọc Uyển vẫn bình thản nói, “Bọn họ cũng chỉ có thể làm vậy trong mấy ngày khai trương này thôi. Nếu không cứ tiếp tục như vậy Hoàng Hoài An cũng không thể lấn lộn ở đây được nữa.”

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện gì cũng có luật lệ của nó. Buôn bán trà cũng có thương hội ra mặt định đoạt phẩm chất và giá cả ưng ứng. Nếu không mỗi nhà đều muốn cạnh tranh khốc liệt, bất chấp lời lãi đẩy mạnh tiêu thụ chẳng phải sẽ dẫn tới rối loạn, tự mình hại mình hay sao?

Cho nên Hoàng Hoài An cũng chỉ có thể sáng khoái được mấy ngày này, sau đó sẽ bị đánh trở lại nguyên hình ngay thôi. Còn Trịnh Thiện chỉ là một tên tiểu nhân duy lợi. Hoàng Hoài An dùng hắn làm chương quây thì sớm muộn gì cũng phải nhận phải quả đắng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Đối sách

“Nhưng mà bọn họ mở trà trang ngay bên cạnh như này ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới sinh ý của chúng ta.” Mã chương quây thở dài nói.

Tô Ngọc Uyển cũng nhíu mày.

Thị trường cũng chỉ có bấy nhiêu, nếu ở cùng một khu mà có nhiều trà trang, khách đã mua của Hoàng gia trà trang thì sẽ không mua của Tô gia nữa. Quan trọng nhất chính là lúc trước Hoàng Hoài An hùng hổ dọa người bên vườn trà nhưng không thành cho nên bây giờ mới định chuyển sang chen ép trà trang. Tô Ngọc Uyển cũng không phải người nhu nhược, bị người ta đánh chỉ biết nén giận. Nếu là người khác tới mở trà trang thì cũng thôi, nàng sẽ cố gắng nghĩ thêm cách để thu hút khách nhân, hai bên cùng chia sẻ thị trường. Nhưng mà Hoàng gia rõ ràng là muốn nhắm vào nàng, nếu không phá hỏng sinh ý của Hoàng gia trà trang thì nàng không phải là Tô Ngọc Uyển.

“Lão đừng vội, ta để nghĩ cách.” Nàng nói.

Mã chương quây nghe cô nương nhà mình nói vậy thì hai mắt sáng lên. Hắn làm chương quây đã mấy chục năm, có kiểu cạnh tranh gì mà chưa thấy. Chút thủ đoạn này của Hoàng gia vẫn chưa đủ để cho hắn phải than ngắn thở dài như vậy. Chẳng qua hắn muốn dùng cách này để ép Tô Ngọc Uyển, xem nàng có đưa ra được biện pháp nào hay ho để đánh bại Hoàng Hoài An không thôi.

Chỉ một lát Tô Ngọc Uyển đã giãn mày ra nói: “Nếu bọn họ dùng thủ đoạn ti tiện để cạnh tranh giống như vườn trà bên kia vậy thì còn dễ, chúng ta chỉ cần ăn miếng trả miếng là xong. Nhưng mà bây giờ bọn họ chỉ cạnh tranh bình thường, nếu chúng ta dùng thủ đoạn chen ép sẽ không hay. Sau khi khai trương xong bọn họ sẽ phải buôn bán bình thường theo giá đã định thời, chúng ta cứ quan sát tình hình thêm đã rồi tính.”

Mã chương quây biết trong lòng Tô Ngọc Uyển đã có chủ ý nên cũng không vội vã, vuốt râu gật gật đầu nói: “Cũng phải. Cứ quan sát trước đã. Cửa hàng chúng ta mở đã lâu, danh tiếng còn ở đó, nếu phải nghĩ cách cũng nên là Hoàng gia trà trang nghĩ cách mới đúng. Nếu bọn họ muốn dùng thủ đoạn, vậy thì chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến, nước tới đất ngăn là được.”

Tô Ngọc Uyển cười: “Đúng vậy.”

Chuyện này tạm thời cứ vậy nên Tô Ngọc Uyển hỏi sang chuyện vườn trà: “Lý Tân Thành làm việc thế nào rồi?”

Nửa tháng trước, Lý Tân Thành và Tô tắc đã bắt đầu đảm đương công việc mới của mình, Lý Tân Thành làm quản sự vườn trà thôn Quế Lâm còn Tô Tắc làm chương quây trà sạn ở Hư Ninh. Hai người được Tô Ngọc Uyển cất nhắc lên vị trí này thì rất cảm động, càng thêm ra sức làm việc. Chỗ Tô Tắc còn đỡ, trước khi Mã chương quây bàn giao lại công việc cho hắn đã dặn dò kỹ càng, chuyện gì cũng phải lấy “Ôn” làm đầu, tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân mà làm việc là được, không cần liều lĩnh. Nhưng mà chỗ Lý Tân Thành thì phải vung tay dốc sức ra mà làm, cả ngày hắn đều ở lại vườn trà, ăn ở cùng với người làm, thức khuya dậy sớm, tu chỉnh toàn bộ vườn trà xong lại còn khai hoang thêm được không ít núi hoang xung quanh.

Mã chương quây tán thưởng nói: “Tiểu tử kia làm tốt hơn ta rất nhiều. Dù sao bao nhiêu năm qua ta cũng chưa quản sự vườn trà bao giờ, cho nên có rất nhiều chuyện làm không tới. Sau khi tiểu tử kia tới liền an bài mọi chuyện gọn gàng ngăn nắp, mỗi người đều có việc của mình, chỉ cần nhìn là hiểu ngay. Nếu không phải cô nương cất nhắc hắn lên, hắn cứ làm việc dưới cái bóng của Hoàng Diệu Tổ cũng không thể hiện được bản lĩnh của mình. Bây giờ xem ra hắn cũng không thua kém Hoàng quản sự bao nhiêu.”

Mã chương quây nói xong lại cười nói thêm: “Hắn vì muốn khích lệ nhân công làm việc mà đem cả tiền tiêu vặt của mình ra khen thưởng cho bọn họ. Nếu cứ tiếp tục với khí thế như vậy, chẳng mấy mà vườn trà nhà chúng ta sẽ khai hoang xong, nối tiếp các mảnh với nhau thành một dải lớn.”

Bởi vì lúc mưa mấy vườn trà này cũng không nối liền với nhau mà ở giữa còn ngăn cách bởi núi hoang, cho nên bây giờ mới cần phải khai phá, trồng trà xuống để tạo thành một mảng liên tục, như vậy mới dễ quản lý.

“Như vậy sao được? Ta cũng không buồn xin tới mức phải để quản sự của mình phải xuất tiền túi ra để khích lệ nhân công.” Tô Ngọc Uyển oán trách nói.

Mã chương quây vội vàng giải thích: “Ta cũng nói vậy. Sau khi biết chuyện này còn hung hăng răn dạy Lý Tân Thành một trận, rồi vội vàng bám với cô nương để cô nương bảo phòng thu chi hoàn tiền lại cho hắn đây.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu, quay sang dặn dò Hạ Chí: “Người đi kêu phòng thu chi hoàn tiền lại cho Lý Tân Thành. Cũng lấy ra một khoản dùng làm tiền thưởng cho nhân công. Bên Truân Khuê cũng vậy.”

“Vâng.” Hạ Chí lĩnh mệnh đi.

Hạ Chí trời sinh rất mẫn cảm với số liệu cho nên Tô Trường Thanh đã bồi dưỡng nàng người quản lý thu chi của Tô Ngọc Uyển. Phòng thu chi của vườn trà, trà trang, trà sạn bây giờ đều do nàng quản, trực tiếp nghe lệnh Tô Ngọc Uyển. Nguyên tắc quản lý sản nghiệp của Tô Ngọc Uyển chính là phải nắm chặt tiền và sổ sách trong tay mình. Một khi đã không có quyền tự chủ về tiền bạc thì cho dù quản sự, chương quây có phản bội đi nữa thì thiệt hại cũng không lớn.

Mà quản nhiều sản nghiệp như vậy, Tô Ngọc Uyển tự nhiên cũng sẽ không ôm hết mọi việc vào người rồi tự mình làm, giống như bây giờ vậy, nàng chỉ cần ra lệnh, Hạ Chí sẽ thuê xe ngựa tới thôn Quế Lâm đi làm, còn Lập Xuân sẽ lấy sổ sách ra ghi chép lại mệnh lệnh của nàng, cuối tháng kiểm kê sổ sách sẽ mang ra cho Tô Ngọc Uyển đối chiếu.

Bốn nha hoàn này chính là cánh tay đắc lực nhất của Tô Ngọc Uyển.

Lúc này có một tiểu nha hoàn từ bên ngoài đi vào, đến bên cạnh Lập Xuân thì thầm vài câu. Mã chương quây thấy vậy thì biết Tô Ngọc Uyển có chuyện cần xử lý, và lại chuyện của hắn cũng đã giải quyết xong rồi nên không nán lại nữa, đứng lên cáo từ luôn.

Đội Mã chương quây đi rồi, Lập Xuân mới tiến lên bẩm: “Cô nương, Hàn ma ma của Trần phủ tới, đang ở chỗ của phu nhân, phu nhân bảo cô nương nhanh qua đó ạ.”

“Hử?” Tô Ngọc Uyển nhướn mày.

Từ sau khi dự tiệc ở Hình phủ về, Trần gia vẫn luôn trầm mặc, không cho người tới tạ lỗi, cũng không tỏ vẻ gì cả. Nên Tô Ngọc Uyển và Ân thị tự nhiên cũng không thèm đến bên kia.

Nàng đứng yên nhứ mày nghĩ xem Trần gia phái Hàn ma ma tới làm gì một lúc rồi mới ra ngoài nói: “Đi thôi.”

Lúc Tô Ngọc Uyển tới sân của Ân thị, từ xa nàng đã nhìn thấy đại nha hoàn Ngọc Lê của Ân thị thấp thóm đứng ở cửa. Ngọc Lê nhìn thấy Tô Ngọc Uyển thì hai mắt sáng lên, liếc vội vào phòng một cái rồi nhẹ tay nhẹ chân lui xuống, thấp giọng nói: “Cô nương, phu nhân nói Trần gia có chuyện muốn nói với cô nương, cho nên mới phải mời cô nương tới một chuyện.”

Tô Ngọc Uyển nhứ mày nhưng cũng không nói gì, bảo Lập Xuân vén rèm lên rồi đi vào.

Hàn ma ma đang ngồi nói chuyện với Ân thị, thấy Tô Ngọc Uyển đi vào thì vội vàng đứng lên, hành lễ với nàng, cười nói: “Đạo này cô nương bận gì mà không thấy sang phủ chúng ta chơi, lão phu nhân vẫn luôn nhớ thương cô nương đó.”

“Chỉ là chút việc vặt trong nhà thôi.” Tô Ngọc Uyển cũng cười đáp lời, ra hiệu cho Hàn ma ma ngồi xuống còn mình thì ngồi bên cạnh Ân thị, hỏi: “Cửu tổ phụ và Cửu tổ mẫu có khỏe không?”

“Khỏe, đều rất khỏe. Hàn ma ma nói. Bà hơi dừng lại một chút rồi mới nói với Tô Ngọc Uyển: “Hôm nay lão nô tới là muốn thay mặt lão phu nhân nói vài lời với cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Kiên cường

Tô Ngọc Uyển đứng lên: “Hàn ma ma nói đi ạ.”

Hàn ma ma đại diện cho Trần lão phu nhân nói chuyện, cho nên không đứng dậy, chậm rãi nói: “Mấy ngày nay phu nhân và cô nương không sang bên kia, hẳn là do trong lòng vẫn đang trách nhị cô nương hôm đó muốn đẩy cô nương xuống hồ, mà Trần phủ vẫn không có thái độ gì, cho nên trong lòng mới không thoải mái. Hôm nay lão phu nhân sai lão nô lại đây cũng là vì chuyện này. Lão phu nhân nói chuyện này chỉ sợ là cô nương hiểu lầm rồi, mặc dù nhị cô nương ngày thường được nuông chiều nên hơi kiêu ngạo chút, nhưng vẫn là người tâm địa thiện lương, đối với hạ nhân cũng hiếm khi khiển trách, làm sao có thể làm chuyện hại người được? Lại nói, nàng và cô nương cũng không có thù oán gì, vì sao lại phải đẩy cô nương xuống hồ nước, hại tính mạng của cô nương có phải không? Chuyện này thực sự là cô nương nghĩ nhiều rồi, giữa biểu tỷ muội với nhau, nếu có hiểu lầm gì thì cứ nói rõ ràng với nhau là được, đừng giữ trong lòng rồi không thêm lui tới với nhau nữa.”

Tô Ngọc Uyển nâng mắt lên, nhìn Hàn ma ma. Mà Hàn ma ma cũng nhìn lại nàng, ánh mắt hai người chạm vào nhau, giao đầu một phen, sau đó lại thống nhất dời đi. Tô Ngọc Uyển rũ mắt xuống, thu liễm sắc bén trong mắt, còn Hàn ma ma quay sang liếc Ân thị, làm như không có gì mà ôn hòa cười nói tiếp: “Bởi vậy lão phu nhân mới sai lão nô tới đây, đón phu nhân và cô nương qua đó ăn cơm chiều. Nếu Uyển cô nương và nhị cô nương có khúc mắc gì cũng có thể gặp mặt giải thích cho rõ ràng.”

Mặc dù ngày ấy sau khi Tô Ngọc Uyển trở về, Lê ma ma đã cẩn thận nói lại mọi chuyện với Ân thị một lần, còn nói rõ dụng tâm kín đáo của Trần phủ. Nhưng Ân thị dù sao vẫn là người nhu nhược mềm lòng, thấy Trần phủ xuống nước, phái Hàn ma ma lại đây đón người, mặc dù lời của Hàn ma ma cũng không xuôi tai, không thừa nhận Trần Hân Nhi cố ý đẩy Tô Ngọc Uyển, nhưng mà có nhà ai lại không bênh vực người mình, bảo vệ hài tử của chính mình đâu. Hôm nay Hàn ma ma có thể tới một chuyện, chứng tỏ Trần phủ đã chịu nhượng bộ rồi. Nếu muốn Trần gia phải thừa nhận Trần Hân Nhi là kẻ không có đạo đức, mưu hại tính mạng hoặc là tính kế hôn sự của Tô Ngọc Uyển chỉ sợ là không có khả năng.

Oan gia nên giải không nên kết, hướng chỉ mẹ con bà vẫn còn phải dựa vào Trần gia, Ân thị cảm thấy Tô Ngọc Uyển vẫn nên có chừng mực thì hơn, không nên nháo với Trần gia nữa.

Thấy Tô Ngọc Uyển cúi đầu không nói gì thì bà vội vàng mở miệng khuyên nhủ: “Đã là hiểu lầm, vậy Uyển tỷ nhĩ hãy qua bồi tội với Cửu tổ mẫu và biểu cửu mẫu đi. Hai người là trưởng bối, tự nhiên cũng sẽ không so đo với con.”

Tô Ngọc Uyển nhấp miệng không nói.

Mặc dù nàng biết chỉ cần mình đi nhận sai, chữa trị mối quan hệ này với Trần gia, khiến cho Trần lão phu nhân vui vẻ, thì cho dù sau này không hợp tác với Trần gia đi nữa, chỉ dựa vào phần thân thích với Trần gia này, nàng muốn làm ăn buôn bán cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, ít nhất Hoàng Hoài An cũng sẽ không dám dùng mấy thủ đoạn bỉ ổi như bây giờ để ngăn chân nàng. Cứ nhìn thái độ của mấy vị thiên kim hôm mừng thọ ở Hình gia là biết.

Nhưng mà Tô Ngọc Uyển dù sao vẫn chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, từ nhỏ đã được phụ thân yêu thương cưng chiều, chưa bao giờ phải chịu ủy khuất lớn như vậy. Và lại, ngay cả ở Hình phủ mà Trần gia còn dám giờ trò như vậy, nếu nàng đến Trần phủ, nói không chừng lúc trở về đã thành thị thiếp của Trần đại thiếu gia rồi cũng nên.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tô Ngọc Uyển ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói với Hàn ma ma: “Nếu đã là hiểu lầm, vậy ma ma hãy thay ta xin lỗi Cửu tổ mẫu và đại biểu Cửu mẫu, nói thân thể ta không khỏe, sợ qua đó sẽ lây bệnh cho hai người nên mới không đi thỉnh an. Chờ khi nào thân thể ta khỏe rồi sẽ đi.”

Hàn ma ma thấy mặt mày Tô Ngọc Uyển hồng nhuận, ngồi lâu như vậy rồi mà một tiếng ho cũng không có, chẳng có đáng về gì của người bệnh cả. Chẳng qua nàng vẫn đang giận Trần gia cho nên không muốn đi thôi.

Hàn ma ma cũng bực bội.

Ở trong mắt Trần gia, cho dù Tô Ngọc Uyển có bản lĩnh, trong tay còn có bí phương sao trà đi nữa thì cũng chỉ là một người bà con xa phải đến cậy nhờ bọn họ mà thôi. Nếu đại phòng Tô gia muốn đứng vững bước chân ở phủ thành thì không thể không dựa vào Trần gia. Không nói đâu xa, chỉ trong yến hội hôm trước, Tô Ngọc Uyển muốn làm quen với mấy vị tiểu thư quan gia cũng phải nhờ vào Trần gia và Trần Hân Nhi, nếu không cũng chỉ có thể bị người ta khi dễ.

Bây giờ Tô Ngọc Uyển lại không biết xấu hổ mà lên mặt, Trần gia đã cho một cái bậc thang, Tô Ngọc Uyển lại sống chết không chịu bước xuống, vậy cũng không thể trách Trần gia không nể tình thân thích.

Bà đứng lên, nói với Ân thị: “Nếu biểu cô nương đã nói như vậy thì ta sẽ về bẩm báo lại với lão phu nhân. Cáo từ.” Nói xong cũng không đợi Ân thị nói gì đã phát tay áo ra cửa.

“Ai, Uyển tỷ nhi con...” Ân thị thấy Hàn ma ma sinh khí thì có chút lo lắng, muốn đuổi theo lại biết căn nguyên mọi chuyện vẫn là Tô Ngọc Uyển, cho dù bà có đi nói cũng không có tác dụng gì, chỉ đành cầu xin nhìn nữ nhi.

Nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn ngồi bất động, chỉ phân phó: “Quan ma ma, thay chúng ta tiễn Hàn mà ma đi.”

Quan ma ma “Vâng” một tiếng rồi ra ngoài.

“Uyển tỷ nhi...” Ân thị thấy nàng vẫn không thêm đề ý thì ai oán kêu.

Tô Ngọc Uyển thấy mẫu thân vẫn không hiểu được nông sâu trong đó thì đành thở dài, giải thích với bà: “Con chỉ sợ vừa đi một chuyến, trở về đã không còn là nữ nhi của nương nữa, mà đã là tiểu thiếp của Trần đại thiếu gia rồi kia.”

Ân thị mở to hai mắt, lắp bắp nói: “Không, không phải chứ?”

“Phải.” Tô Ngọc Uyển gật đầu, “Bọn họ thèm muốn gia sản và bí phương nhà chúng ta, nhưng mà lại không muốn mang danh phận ra đổi, cho nên mới dùng loại thủ đoạn ti tiện như vậy.”

Ân thị không nói được lời nào. Lê ma ma đỡ tay bà nói: “Phu nhân, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của cô nương và danh dự nhà chúng ta, cho nên không thể không phòng.”

Ân thị trầm mặc một lúc rồi thở dài nói: “Thế đạo này, ta càng lúc càng không thể hiểu nổi.”

Bà đi đến bên cạnh Tô Ngọc Uyển, kéo nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ vào lưng nàng nói: “Con làm đúng lắm, chúng ta cũng không cần đại phú đại quý, chỉ cần có thể bình an trôi chảy cả đời là tốt rồi. Nương cũng không kỳ vọng con phải gả vào hào môn thế gia gì cả, chỉ cần người kia có thể đối tốt với con, mỗi ngày đều có thể vui vẻ mà sống là ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

Mũi Tô Ngọc Uyển hơi cay cay, nàng khẽ gật đầu không nói.

Lê ma ma nhìn hai mẹ con ôm nhau nửa ngày, sắc mặt cũng dịu xuống rồi mới cười nói: “Cô nương muốn về viện mình chưa, để lão nô tiễn cô nương một đoạn nhé?”

Tô Ngọc Uyển biết Lê ma ma có chuyện cần nói với mình cho nên gật đầu đáp: “Cũng được.”

Hai người chậm rãi rời khỏi sân viện của Ân thị, sau đó Lê ma ma mới nói: “Cô nương, lão nô biết chuyện lần này là cô nương phải chịu ủy khuất. Nhưng mà trên đời này làm gì có ai mà không phải chịu ảm ức đâu, cho dù là hoàng đế cũng có lúc không tránh khỏi bị đại thần chọc giận, huống hồ là những dân chúng bình thường, thấp cổ bé họng như chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tỉnh lại

“Ma ma, ta biết người muốn nói gì.” Nàng thờ dãi, “Cũng không phải ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với Trần gia, nhưng mà ta không muốn mình cứ phải làm người ăn nhờ ở đậu, bị người ta tính kế vẫn phải câm nín nhẫn nhịn. Sắp tới ta sẽ không đến Trần gia nữa, có điều ngày mai nương ta có thể mang theo ít lễ vật qua đó trò chuyện với Trần lão phu nhân, cũng coi như là chúng ta đã tiếp nhận bậc thang của họ, không đến mức nháo cuồng mối quan hệ này. Ngày mai ma ma cũng đi theo phu nhân đi, nếu Trần gia trút giận lên bà ấy thì hai người lập tức trở về.”

Tô Ngọc Uyển ngẩng đầu nhìn lên không trung xanh thẳm: “Ta sai rồi, ban đầu ta muốn dựa vào Trần gia nên mới chuyển nhà tới Huy Châu. Sau đó phát hiện Trần gia không đáng tin cậy thì lại muốn tìm một nhà khác có năng lực chống lại Trần gia mà phẩm đức cũng không tệ để hợp tác làm ăn. Nhưng mà bây giờ ta lại thấy mình sai rồi. Làm cái gì cũng phải dựa vào chính mình mới là chính đạo, cứ nhìn Thẩm gia mà xem, mặc dù bọn họ cũng là thương hộ, nhưng mà có thể trở thành hoàng thượng thì Trần gia cũng không thể không ghé mắt mà nhìn bọn họ. Từ giờ trở đi ta sẽ cố gắng phát triển gia nghiệp hơn nữa, phát triển đến mức mà ngay cả Trần gia cũng không dám động đến một sợi lông tơ của chúng ta mới thôi.”

Lê ma ma vỗ vỗ tay nàng: “Yên tâm, ma ma vẫn luôn đứng ở phía sau người.”

Sau đó hai người cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng đi về phía sân viện của Tô Ngọc Uyển. Tòa nhà này vốn cũng không lớn, chỉ đi một lát đã tới cửa viện, Tô Ngọc Uyển dừng lại, đang muốn kêu Lê ma ma trở về đi thì lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, tiếp đó là thanh âm của trẻ con đang kỳ vờ giọng vang lên: “Tỷ tỷ.”

Tô Ngọc Uyển vừa quay đầu lại đã thấy Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh chạy tới, lúc chạy tới trước mặt nàng thì mặt mũi hai người đã đỏ hết cả lên, hơi thở dồn dập, trên trán còn đổ mồ hôi.

Tô Ngọc Uyển móc khăn tay ra lau mồ hôi cho hai đệ đệ xong mới hỏi: “Chuyện gì mà vội vàng như vậy?”

“Tỷ, tỷ bị người Trần gia khi dễ sao?” Tô Thế Xương hỏi.

Tô Ngọc Uyển thu hồi khăn tay trên mặt Tô Thế Thịnh, cười hỏi: “Đệ nghe ai nói vậy?”

Mấy ngày nay Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh đi vườn trà bên Truân Khuê, vừa mới trở lại.

“Nương nói.” Tô Thế Xương kéo tay Tô Ngọc Uyển, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi mới hỏi, “Tỷ không sao chứ?”

“Không sao.” Tô Ngọc Uyển bật cười nói, “Bọn họ cũng không đánh ta, đệ nhìn ta như vậy làm gì?”

Tô Thế Xương ngượng ngùng sờ đầu: “Còn không phải vì lo lắng cho tỷ sao?”

Tô Ngọc Uyển vẫy vẫy tay: “Được rồi, đừng đứng bên ngoài nữa, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Đoàn người vào phòng, Tô Thế Xương vội vàng hỏi: “Tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đệ vừa về đến nhà, nghe nương nói tỷ bị người ta khi dễ xong thì đã chạy luôn tới đây, chưa kịp hỏi là có chuyện gì nữa.”

Lê ma ma liền nói: “Là Trần gia...” Bà kể lại chuyện phát sinh ở Trần gia một lượt, sau đó mới nói: “Đã làm chuyện như vậy mà mấy ngày nay Trần gia vẫn không có động tĩnh gì, hôm nay mới phái Hàn ma ma qua đây nói chuyện một hồi, còn nói là do cô nương nhà chúng ta hiểu lầm, Trần nhị cô nương tâm địa thiện lương, không có khả năng làm chuyện hại người, bảo cô nương nhà chúng ta qua đó nhận lỗi. Phu nhân vừa nãy còn khuyên cô nương đi Trần phủ, nhưng cô nương vẫn đang do dự...”

Tô Ngọc Uyển và Lê ma ma gắn bó với nhau nhiều năm, hành sự rất ăn ý, Lê ma ma vừa nói, Tô Ngọc Uyển liền biết bà đang có ý thử hai đệ đệ của mình. Nếu hai người sợ đắc tội Trần gia mà khuyên nàng đi nhận lỗi, thì nàng hao tâm tổn sức tính toán vì Tô gia như vậy quả thật là không đáng. Tô gia này cuối cùng vẫn là của hai huynh đệ Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh họ. Của hồi môn của nàng, Tô Trường Thanh sớm đã chuẩn bị tốt rồi. Cho nên Tô Ngọc Uyển lao tâm lao lực như vậy, cũng chỉ vì muốn kiếm thêm gia sản cho hai người họ thôi.

May mà Lê ma ma còn chưa nói xong, Tô Thế Xương đã cắt lời: “Tỷ, tỷ không thể đi.”

Tô Thế Thịnh cũng gật đầu tán đồng: “Đúng vậy, không thể đi.”

Tô Ngọc Uyển an lòng, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ rồi rầm nói: “Nếu không đi chẳng phải sẽ đắc tội Trần gia? Chúng ta còn muốn đứng vững gót chân ở phủ thành, nếu không có Trần gia làm chỗ dựa chỉ sợ sẽ càng thêm khó khăn.”

“Cho dù có khó khăn thế nào đi nữa cũng không thể để tỷ tỷ phải chịu ủy khuất được!” Tô Thế Xương chém đinh chặt sắt nói.

“Đúng vậy.” Tô Thế Thịnh cũng dùng sức gật đầu.

Tô Thế Thịnh ít nói không phải vì hắn không quan tâm Tô Ngọc Uyển, mà là bởi vì hắn nhỏ hơn Tô Thế Xương, lại là con vợ lẽ, từ nhỏ đã là cái đuôi nhỏ của huynh trưởng, phạm là có chuyện gì cũng đều do Tô Thế Xương xuất đầu nói chuyện, hắn chỉ cần bày tỏ thái độ của mình vào lúc mâu thuẫn là được rồi.

Trong lòng Tô Ngọc Uyển âm ỉ, cảm thấy những chuyện mình làm trước nay đều đáng giá.

“Hơn nữa, chúng ta cũng không phải là không sống được, cùng lắm thì lại về Hưu Ninh thôi.” Tô Thế Xương bổ sung thêm.

“Vậy thì không cần.” Tô Ngọc Uyển nghiêm mặt nói, “Có điều tỷ muốn mở rộng gia nghiệp, chắc hẳn sau đó sẽ có rất nhiều nguy hiểm và phiền toái, các đệ có ý kiến gì không?”

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh liếc nhau, cùng đứng lên chấp tay với Tô Ngọc Uyển: “Mọi chuyện trong nhà đều do tỷ tỷ làm chủ.”

.....

Hôm sau Ân thị mang theo Lê ma ma thu thập lễ vật đến Trần phủ. Tô Ngọc Uyển biết có Lê ma ma đi cùng, Ân thị nhiều nhất cũng chỉ bị nói vài câu mà thôi, sẽ không đến mức bị người ta gây khó dễ, cho nên cũng không lo lắng. Quả nhiên, Ân thị chỉ đi nửa canh giờ đã trở lại, nói với Tô Ngọc Uyển: “Cửu tổ mẫu của con cũng chưa nói gì, chỉ là thái độ có chút lạnh nhạt. Cho nên nương cũng chỉ ngồi một lát liền cáo từ.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Cứ như vậy đi. Sau này ngoại trừ lễ tết hoặc là Trần lão phu nhân phái người tới ra, chúng ta cũng đừng nên qua đó.”

Ân thị gật đầu.

Bà trời sinh chỉ thích an tĩnh, sau khi gả cho Tô Trường Thanh thì bị nhốt cả ngày trong nhà, rất ít khi lui tới với bên ngoài. Sau khi tới Huy Châu rồi, mỗi lần đến Trần phủ bà đều thấy áp lực rất lớn, chỉ sợ mình làm không đúng chỗ nào đó mà đắc tội Trần gia. Bây giờ Tô Ngọc Uyển bảo bà ít đi Trần gia, bà lại càng vui vẻ.

Với bà mà nói, chỉ cần trong nhà có đủ cơm ăn áo mặc, con cái an khang thuận lợi, sau khi trưởng thành có thể cưới gả như ý, cả nhà đóng cửa sống cuộc sống gia đình của mình là tốt rồi. Còn chuyện chấn hưng gia nghiệp, vinh hoa phú quý gì đó, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, bà chưa bao giờ hy vọng xa vời vào mấy thứ đó.

“Cô nương, cô nương...” Tiết Sương vội vã chạy vào, trong tay còn cầm một tấm thiệp mời, khuôn mặt đỏ hồng, có vẻ rất kích động.

Cốc Vũ trầm mặt quát: “Người ồn ào cái gì?”

Tô Ngọc Uyển tò mò nhìn tấm thiệp hỏi: “Có chuyện gì?”

Mặc dù Tiết Sương tính tình bộp chộp nóng nảy nhưng mà đối với chuyện quan trọng vẫn rất đáng tin cậy. Bây giờ nàng ngay cả bầm cũng không bầm đã trực tiếp mang thiệp chạy vào, hẳn là chuyện rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Thiếp mời

“Cô nương, là Hinh cô nương. Hinh cô nương gửi thiệp mời, mời cô nương qua đó ngắm hoa.” Tiết Sương quơ quơ tấm thiệp trong tay, vui vẻ nói.

Khó trách Tiết Sương lại vui mừng như vậy. Nếu là ngày thường, cho dù Hinh Dư Nghiên là tiểu thư tri phủ gửi thiệp mời cho Tô Ngọc Uyển đi nữa thì mấy nha hoàn các nàng cũng không thấy có gì ghê gớm. Ở trong mắt các nàng, cô nương nhà mình chính là nhân tài, năng lực thượng đẳng, người gặp người thích, nếu không thích mới là kỳ quái.

Nhưng mà bây giờ nhà nàng và Trần gia đã nháo thành như vậy, mặc dù Tô Ngọc Uyển có năng lực thì cũng không thể tránh khỏi lo lắng, sợ Trần gia thẹn quá thành giận mà cho cô nương nhà mình đẹp mặt, đến lúc đó thì ai cũng không giúp được cô nương.

Lúc này thiệp mời của Hinh Dư Nghiên chính là cọng rom cứu mạng của bọn họ cho nên Tiết Sương mới vui mừng như vậy.

Nếu Tô Ngọc Uyển và Hinh Dư Nghiên có thể kết giao với nhau, thậm chí được Hinh phu nhân coi trọng, Trần gia tất sẽ không dám bãi sắc mặt cho Tô Ngọc Uyển xem nữa.

Quả nhiên Ân thị vừa nghe xong lời Tiết Sương thì trên mặt cũng tỏa sáng, đưa tay lấy thiệp: “Đề ta nhìn xem.”

Xác định thật là tiểu thư tri phủ mời nữ nhi nhà mình, Ân thị mới hơi thả tâm: “Tốt quá, nếu Trần gia biết Hinh cô nương chủ động kết giao với con, chắc hẳn cũng sẽ không dám động tâm tư gì với chúng ta nữa.”

Tô Ngọc Uyển xoay xoay chén trà trên tay không nói.

“Sao thế? Chẳng lẽ có gì không ổn sao?” Ân thị cả ngày đều bị Lê ma ma tẩy não nên cũng ý thức được thế gian hiểm ác. Bây giờ thấy Tô Ngọc Uyển không hề vui vẻ như mình thì trong lòng lại thốt lên một cái, lo lắng hỏi.

Tô Ngọc Uyển hồi thần lại, nhìn bà cười nói: “Không có gì không ổn, chỉ cảm thấy Hình gia dường như cố ý đợi cho quan hệ của chúng ta với Trần gia lạc định rồi mới gửi thiệp tới, trong đó chắc là còn có dụng ý khác.” Nàng hơi dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Cũng có thể là do con nghĩ nhiều.”

Lê ma ma cũng có chút suy tư.

Ân thị lại nghĩ đơn giản: “Cho dù bọn họ có ý gì đi nữa thì đối với chúng ta vẫn là chuyện tốt, con chỉ cần đi là được.”

“Đó là đương nhiên.” Tô Ngọc Uyển cũng gật đầu tán đồng, cầm lấy thiệp mời đọc một chút, nói: “Là ba ngày sau.”

Nàng bỏ thiệp xuống, đứng lên nói: “Đợi ba ngày sau xem Hình phủ có mời Trần Hân Nhi không là biết.” Sau đó lại nói, “Nương, con đến trà trang một chuyện.”

“Sắp tới giờ cơm rồi, ăn xong hãy đi.”

“Không được, bên trà trang còn có chuyện cần phải xử lý. Lúc này lo lắng cho nương nên con mới ở nhà chờ nương về.” Tô Ngọc Uyển đội mũ sa lên nói tiếp, “Buổi trưa mọi người cứ ăn trước đi, không cần chờ con.”

Ân thị nhìn nữ nhi vội vàng đi xa, không khỏi thở dài một hơi: “Quá vất vả...”

“Phu nhân và hai vị thiếu gia đối với cô nương tốt, cô nương mới toàn tâm toàn ý vì cái nhà này tính toán.” Lê ma ma đưa bát canh sâm cho Ân thị, “Cô nương có bận, muốn phu nhân mỗi ngày uống một bát.”

Ân thị xua tay: “Đề dành cho cô nương đi, nàng mới cần phải bồi bổ.”

“Cô nương còn trẻ, thân thể vẫn rất tốt mà, không cần phải bồi bổ. Hướng hồ người trẻ tuổi ăn thứ này nhiều cũng không tốt.” Lê ma ma nhét bát canh sâm vào tay Ân thị, “Thân thể phu nhân có tốt thì cô nương và thiếu gia mới có thể an tâm lo chuyện bên ngoài. Nếu ngài bị bệnh rồi, các nàng làm sao còn có tâm tư mà làm việc nữa.”

Ân thị nghe vậy cũng không từ chối nữa, chậm rãi uống hết bát canh sâm, hai mắt lại cay cay. Uống canh xong rồi, bà đặt chén lên bàn, đứng lên nói: “Ta đi làm xiêm y mới cho Uyển tỷ nhì.”

.....

Ở trà trang, Mã chương quây đã sớm chờ ở hậu viện. Chỗ này là do Mã chương quây cố ý tách ra một gian, để tiện cho Tô Ngọc Uyển tới bàn bạc công việc.

Thấy Tô Ngọc Uyển vào, hần liền rót cho nàng một chén trà, cười nói: “Hôm nay trời nóng, cho nên ta tuân theo lời dặn của đại phu, pha một bình trà hoa cúc, cô nương nếm thử xem.”

“Ngay cả lão cũng khen thì ta nhất định là phải thử rồi.” Tô Ngọc Uyển cũng cười, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, hai mắt sáng lên nói: “Ngọt nhẹ thanh nhã, còn có mùi thơm, đặc sắc hơn cả trà Tùng La nhà chúng ta, nhưng mà lại không giống thuốc, ngược lại càng giống trà hơn.”

“Tới cuối thu, lấy hoa cúc làm trà, có thể mát gan giải nhiệt, uống nhiều rất có lợi cho cơ thể.” Mã chương quây bưng chén trà lên chậm rãi uống.

“Lão nói xem, chúng ta có thể bỏ thêm hoa cúc vào trong trà để tạo hương thơm hay không?” Tô Ngọc Uyển đột nhiên nghĩ tới hỏi.

Lúc Tô Trường Thanh còn trên đời, nàng vẫn thường hay nghiên cứu cách chế tạo trà, nếu không cũng không trở thành bạn vong niên của Đại Phương đại sư. Chỉ là gần đây bận rộn nhiều việc, cho nên nàng mới không rảnh để nghiên cứu nữa. Chén trà hoa cúc này lại khơi dậy hứng thú của nàng, khiến nàng muốn tìm tòi đến cùng.

Mã chương quây nhíu mày, dường như đang cố nhớ tới cái gì, một lát sau mới nói: “Hình như ta từng nghe nói bên Phúc Kiến có người lấy hoa bỏ vào trà, nhưng mà cũng không biết là nghe người ta nói lúc nào nữa, cho nên cụ thể thế nào ta cũng không nghĩ ra.” Hần cười lắc đầu, “Ài, già rồi, càng lúc càng hay quên.”

“Thật không?” Hai mắt Tô Ngọc Uyển càng thêm sáng rõ, nàng nhìn chăm chăm Mã chương quây hỏi: “Lão còn nhớ là ai đã nói với lão chuyện này không?”

Mã chương quây lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Tô Ngọc Uyển hơi thất vọng.

Mã chương quây trước giờ vẫn xem nàng như cháu gái, thấy nàng thất vọng thì lại không đành lòng, cũng hối hận khi không mình lại nhắc tới chuyện này làm chi để cô nương không vui, vì vậy bổ sung thêm: “Cô nương đừng vội, mấy hôm trước ta còn nghe Lý chương quây phở trên nói muốn đi Phúc Kiến một chuyến. Nếu cô nương hứng thú, ta nhờ hần đi hỏi thăm cho nhé?”

Tô Ngọc Uyển cười xán lạn hỏi: “Thật không? Vậy thì tốt quá. Mã chương quây, lão nhất định phải nhớ chuyện này đấy.”

“Nhất định không quên.” Mã chương quây thấy nàng cao hứng thì trong lòng cũng vui vẻ, vuốt râu cười nói.

Hai người nói chuyện phím thêm một lát, Tô Ngọc Uyển mới nói tới chính sự: “Chuyện ta bảo lão đi hỏi thăm tin tức thế nào rồi?”

Mã chương quây nghiêm túc lên: “Đúng như cô nương nói, mấy thương nhân kia chuẩn bị một tháng nữa sẽ vận chuyển trà tới đại Mạc.”

Tin tức này là Tô Ngọc Uyển nghe được từ một cô nương trong yến hội Hình gia, cô nương kia chỉ xem như một chuyện hay ít người biết kể cho mọi người nghe nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn luôn nhớ kỹ, sau khi trở về liền nhờ Mã chương quây đi hỏi thăm thật giả.

Đã xác định là thật, Tô Ngọc Uyển càng thêm hưng phấn, nói với Mã chương quây: “Lão nói xem nếu chúng ta cũng vận chuyển trà tới đại Mạc, có thể thu lợi được hay không?”

Lúc Tô Ngọc Uyển bảo Mã chương quây đi thăm dò chuyện này, hẳn đã đoán được Tô Ngọc Uyển đánh chủ ý lên con đường này rồi. Cho nên mấy hôm nay hẳn vẫn luôn cân nhắc chuyện này có khả thi hay không.

Mã chương quây vuốt râu, gật đầu nói: “Có thể thử một lần.”

“Vậy phải phái ai đi mới tốt?” Tô Ngọc Uyển hơi nhăn mày hỏi.

Chuyến này đi đường xa xa xôi, trời xa đất lạ, trên đường còn có nhiều nguy hiểm, phái ai đi mạo hiểm cũng không ổn.

“Ta thấy, chỉ bằng cứ thả tin tức này ra, nói cô nương cần một người như vậy. Chắc hẳn sẽ có người nguyện ý đứng ra nhận trọng trách này thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Suy nghĩ chu toàn

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Tô Ngọc Uyển gật đầu.

“Chuyến này xem như đi dò đường, mặc kệ bên kia có bán được trà hay không, ta đều thưởng hai trăm lượng bạc. Nếu như chẳng may gặp phải chuyện xấu, không thể trở về, ta sẽ cho nhà hắn thêm ba trăm lượng nữa, hơn nữa cũng xóa nợ tịch cho hài tử trong nhà.”

“Trọng thưởng cao tất có dũng phu, ta tin nhất định sẽ có người đủ năng lực đứng ra nhận chuyện này.” Mã chương quây nói xong lại hỏi, “Vậy chúng ta có thu trà không?”

“Thu đi, thời gian gấp gáp, có thể thu được bao nhiêu thì thu bấy nhiêu.”

Ngoại trừ núi Tùng La ở Hưu Ninh, các nơi khác cũng có đặc sản trà riêng của mình. Trà ngon thì sẽ đưa đến tiêu thụ ở vùng kinh thành Giang Chiết, mùa thu lá trà già rồi sẽ chế thành trà bánh, vận chuyển đến đại Mạc bán. Tô gia vốn sản xuất trà Tùng La, cho dù lá trà chất lượng có kém chút thì vẫn có thể bán cho dân chúng uống, không cần lo lắng đầu ra. Nhưng mà bây giờ Tô Ngọc Uyển mua rất nhiều vườn trà, mỗi vụ đều thu được rất nhiều trà mới. Hơn nữa vì thiếu nhân công sao trà, cho nên cũng chỉ có thể dùng trà mầm sao chế thành trà Tùng La, những lá trà già liền không rảnh chiếu cố, chỉ có thể giao lại cho nhóm trà công cũ của vườn trà, dùng phương pháp chưng thanh chế thành trà bánh. Loại trà bánh này dùng nguyên liệu già, hương vị cũng không tốt, cho nên chủ yếu vẫn tiêu thụ ở Mạc Nam.

Trước đây Tô gia ở Hưu Ninh, trà Tùng La lại không cần phải lo lắng chuyện tiêu thụ, cho nên Tô Trường Thanh cũng chỉ chú trọng khai thác thị trường ở Huy Châu, chưa bao giờ nghĩ tới Mạc Nam. Những nguyên liệu già đều chế thành trà sô bán cho bá tánh nghèo khó hoặc là trà thương từ nơi khác đến thu mua. Còn bọn họ mua xong tiêu thụ chỗ nào thì hẳn lại không chú ý tới.

Ban đầu Tô Ngọc Uyển cũng không nghĩ tới chuyện này, dù sao thì đường xa xa xôi, có rất nhiều chuyện không thể kiểm soát được, quá mức nguy hiểm. Nàng chỉ định mở rộng sinh ý xong thì vận chuyển trà tới Tùng Giang tiêu thụ mà thôi.

Nhưng mà bây giờ nàng muốn Tô gia nhanh chóng lớn mạnh, không cần phải phụ thuộc người khác nữa, cho nên không thể không làm cộc sinh ý này. Thật ra thì chỉ cần suy nghĩ cẩn thận sẽ thấy nguy hiểm cũng không lớn như tưởng tượng, chỉ là vì đường đi phía trước chưa rõ, cho nên phải người đi sẽ có nguy hiểm nhất định. Còn lá trà đều do nhà mình sản xuất, nếu trên đường vận chuyển có bị mất thì cũng sẽ không tổn thất bao nhiêu. Chỉ cần có thể thăm dò được đường đi, mở thêm một nơi tiêu thụ bên đó, có thể vận chuyển trà qua đó bán lâu dài thì lợi nhuận sẽ rất lớn. Hơn nữa bởi vì bây giờ trà Tùng La chưa phát triển mạnh, lượng trà ở Huy Châu cũng không lớn, nên con đường này cũng không quan trọng. Nhưng mà một khi mọi người biết lá trà nơi khác cũng có thể chế thành trà Tùng La, thì sẽ như ong vỡ tổ, mỗi người đều mua trà sô, làm sinh ý, dẫn tới cạnh tranh khốc liệt. Nếu nhà mình có thể đi trước, mở ra một cửa khẩu tiêu thụ bên Mạc Nam, vậy thì có thể chiếm được tiên cơ, Tô gia cũng sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Mấu chốt nằm ở chỗ có dám làm hay không mà thôi.

Tô Ngọc Uyển đã định xong chủ ý rồi nhưng Mã chương quây vẫn còn do dự. Dù sao hẳn cũng đã có tuổi, an nhàn lâu rồi tự nhiên sẽ không có gan đi

mạo hiểm nữa. Bởi vậy nhìn Tô Ngọc Uyển lựa chọn con đường đầy rẫy nguy hiểm như vậy thì có chút lo lắng. Nếu người đứng đầu Tô gia là Tô Trường Thanh, vậy thì hẳn chỉ cần làm theo là được. Nhưng nếu là Tô Ngọc Uyển thì khác, tự thân hẳn vẫn luôn mang theo trách nhiệm giám sát, bảo hộ nàng. Nếu chuyện này thất bại, khiến Tô gia gặp phải tổn thất, hẳn sẽ rất tự trách.

Mã chương quỳ do dự một lát rồi khuyên nhủ: “Cô nương, thực ra thì nếu chúng ta muốn mở rộng sinh ý cũng không cần phải đi theo con đường nguy hiểm này. Người khác muốn mở rộng gia nghiệp thì khó, nhưng mà chúng ta chỉ cần dùng bí phương để sản xuất trà là được rồi. Cùng là trà xanh đẳng cấp như nhau, giá cả giống nhau nhưng hương vị nhà chúng ta tốt hơn thì không lo không bán được, chỉ sợ cung không đủ cầu nữa ấy chứ. Với sản lượng của tất cả những vườn trà chúng ta có bây giờ, không đến một năm, gia sản của chúng ta đã có thể tăng lên gấp đôi rồi. Lão nô không hiểu vì sao đường lớn cô nương không đi mà lại muốn đi mạo hiểm?”

“Ta hỏi lão, nếu ta dùng bí phương để chế trà thì một năm có thể sản xuất được bao nhiêu trà thành phẩm?”

Mã chương quỳ tính nhẩm trong đầu một lát rồi nói: “Khoảng bốn, năm trăm cân.”

“Lượng trà sản xuất ra ở Huy Châu lại có bao nhiêu?”

Mã chương quỳ hơi chần chờ: “Khoảng chừng hơn ba ngàn cân.”

“Vậy lão nói xem, nếu chúng ta dùng bí phương sản xuất trà hàng loạt có đánh sâu vào thị trường hay không? Nơi khác không nói, chỉ riêng trà trang ở phủ thành, bọn họ sẽ không vì chúng ta mà ế hàng chứ?”

“Đó là đương nhiên. Thị trường chỉ lớn chừng đó, nếu chúng ta sản xuất ra nhiều, lại cung không đủ cầu thì trà nhà khác khẳng định sẽ rất khó bán.” Mã chương quỳ nói tới đây thì cũng đã hiểu được ý của Tô Ngọc Uyển, không khỏi thở dài, “Nói đi nói lại cũng là vì chúng ta không có chỗ dựa đủ mạnh, nếu không mua bán chính là dựa vào bản lĩnh ăn com, cần gì quản chuyện sống chết của người khác.”

Tô Ngọc Uyển cười khỏ: “Không phải chúng ta vẫn không có chỗ dựa sao? Hơn nữa, đoạn tài lộ của người cũng như giết cha mẹ người ta, cho dù có chỗ dựa thì người ta cũng có thể mua sát thủ tới xử lý chúng ta. Quá mức tham lam sẽ dẫn tới họa sát thân. Cho nên vẫn nên thành thật, phát triển từng bước mới là chính đạo.”

Lời này của Tô Ngọc Uyển khiến Mã chương quỳ đỏ mặt hơi lạnh cả người, sau đó lại càng thêm tự trách, cảm thấy mình không những không giúp được gì cho Tô Ngọc Uyển, suýt chút nữa còn đẩy nàng vào con đường vạn kiếp bất phục.

Sau khi bình tĩnh lại rồi hẳn lại thấy không cam lòng: “Chẳng lẽ bí phương kia chúng ta cứ phải giấu mãi như vậy sao?”

Tô Ngọc Uyển lắc đầu: “Chúng ta chỉ dùng bí phương để sản xuất trà Minh Tiền và trà Xuân thôi. Lượng không lớn, giá lại cao, lợi nhuận phong phú cũng không gây ảnh hưởng lớn tới thị trường là thích hợp nhất.”

Mã chương quỳ bội phục, thờ dài nói: “Vẫn là cô nương suy nghĩ chu đáo.

“Nói vậy tức là lão cũng đồng ý để ta phái người đi Mạc Nam.”

Mã chương quỳ gật đầu: “Cô nương suy nghĩ chu toàn, ta hồ thẹn không bằng. Cô nương đã cảm thấy cần thiết phải mở ra cánh cửa tiêu thụ này thì cứ làm là được. Lão không có bản lĩnh gì, chỉ có thể giúp cô nương trông chừng vườn trà và trà trang, còn lại đều phải dựa vào cô nương.”

“Có Mã chương quỳ làm hậu thuẫn, ta mới yên tâm đi làm.” Tô Ngọc Uyển cười nói.

Thương lượng thỏa đáng xong rồi, Tô Ngọc Uyển liền mang theo Lập Xuân và Cốc Vũ rời đi.

Mã chương quỳ là người lão luyện, chỉ cần hẳn ra mặt hỏi thăm liền có thể thu được thông tin cần thiết. Chỉ cách một ngày đã thấy hẳn tới phủ, bẩm báo với Tô Ngọc Uyển: “Bọn họ gồm có ba người hợp tác với nhau, đứng đầu là Lục Nghĩa Minh, nguyên quán ở Kỳ Môn, tới Huy Châu làm ăn buôn bán kiếm được chút tiền bèn rủ thêm hai huynh đệ tốt vận chuyển trà tới Mạc Nam buôn bán. Ta phái người đi nói chuyện với hẳn, hẳn cũng đồng ý cho chúng ta đi cùng, còn nói nhiều người cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau. Chỉ yêu cầu một việc đó là mọi chuyện đều phải nghe theo an bài của hẳn, không được tự tiện làm chủ, nếu không xảy ra chuyện gì hẳn cũng sẽ không quản.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Một con đường khác

Tô Ngọc Uyển gật đầu, biết Mã chương quỳ vẫn còn lời chưa nói, nhưng mà cũng không ngoài chuyện phải cho Lục Nghĩa Minh một ít chỗ tốt, thì hẳn mới nguyện ý mang theo người đi lại cùng.

Nàng hỏi: “Đã tìm được người đi Mạc Nam chưa?”

“Tìm được rồi ạ.” Mã chương quỳ nói, “Ta thả tin tức ra không bao lâu đã có bốn, năm người trẻ tuổi tìm tới, muốn lập nghiệp một phen. Trong đó ta vừa ý nhất là Lư Bình, đệ đệ của Lư An. Từ trước đến giờ hắn vẫn luôn là ngoại quân sự, giúp đỡ xử lý điền trang. Năm nay bốn mươi tuổi, tâm tư khá nhạy bén, có sức khỏe tốt, còn biết chút công phu. Đặc biệt là hắn rất giỏi giao tiếp, xây dựng mối quan hệ với người khác. Lúc còn ở điền trang Hư Ninh, hắn quen biết rất rộng rãi, tam giáo cửu lưu gì cũng có. Ta nghĩ cô nương đã muốn tìm đầu ra bên Mạc Nam, vậy thì để hắn đi là thích hợp nhất.”

“Hắn nguyện ý đi à?” Tô Ngọc Uyển kinh ngạc hỏi.

Lư Bình nàng cũng biết. Bởi vì Lư An là đại quân gia của đại phòng Tô gia, nên Lư Bình cũng thường xuyên tới phủ thăm ca ca, tẩu tẩu, lúc tới dĩ nhiên cũng sẽ đi thỉnh an chủ tử. Đó là một nam tử đen gầy nhưng rắn chắc, nói chuyện dí dỏm, hài hước, lúc tới phủ vẫn thường mang theo một ít thú bông, tượng đất nho nhỏ làm quà cho đám trẻ con trong phủ, cho nên rất được bọn chúng yêu mến.

Điều Tô Ngọc Uyển kinh ngạc chính là Lư An làm đại quân gia, Lư Bình là quân sự điền trang, cha nàng cũng là một chủ tử khảng khái, cho nên cuộc sống của Lư gia cũng rất sung túc, no đủ, ngoại trừ thân phận nô bộc ra thì cuộc sống của bọn họ cũng chẳng khác gì mấy tiểu địa chủ trong Hư Ninh thành. Trong nhà không thiếu ăn, không thiếu địa vị, Lư Bình đã trung niên, trên có mẹ già, dưới có thể tử, nhi nữ, vì sao còn cam nguyện mạo hiểm, rời xa cố thổ để đến đại Mạc chứ?

Mã chương quỳ gật đầu: “Hắn nói mỗi người sống trên đời đều có một lý tưởng riêng, hắn thích cưỡi ngựa giang hồ, ngắm phong cảnh khắp nơi.

“Người nhà hắn cũng đồng ý sao?”

Đầu năm nay vẫn chú trọng “Cha mẹ còn, không đi xa”. Mẫu thân Lư Bình vẫn còn tại thế, nhất định cũng sẽ không muốn để cho nhi tử mình phải đi xa.

“Người nhà hắn cũng đã khuyên rồi nhưng hắn vẫn cứ khẳng khái muốn đi, muốn khuyên cũng khuyên không được. Hắn còn nói với Lư An, nếu không cho hắn đi, nói không chừng hôm nào đó hắn cũng sẽ chạy mất.”

Tô Ngọc Uyển không biết phải nói gì cho phải. Đây chính là uy hiếp trắng trợn đó. Có một nhi tử và đệ đệ như vậy, mẫu tử Lư An cũng đủ nhọc lòng.

“Nếu hắn đã nguyện ý đi, ngay cả người nhà cũng không ngăn được, ta làm gia chủ cũng không có đạo lý nào không cho hắn đi, trừ phi Lư An tới đây cầu ta.” Tô Ngọc Uyển nói.

“Vâng.” Mã chương quỳ gật đầu, sau đó lại cười nói, “Có điều Lư An cũng sẽ không tới cầu cô nương đâu. Thực lòng mà nói thì hắn cũng không khác đệ đệ của mình lắm, chỉ vì thân là trưởng tử trong nhà cho nên mới không thể tùy tâm sở dục, buông tay làm chuyện mình thích mà thôi. Chắc hẳn chính hắn cũng ngầm đồng ý cho Lư Bình đi chuyến này.”

“Ừm, vậy thì cứ để Lư Bình đi Mạc Nam đi.” Mấy ngày nay Tô Ngọc Uyển vẫn luôn lo lắng chuyện này, bây giờ cũng có thể yên tâm được rồi.

Lư An là gia chủ Lư gia, một khi hắn đã không phản đối thì nương của hắn cũng không thể nói gì được. Lư Bình có năng lực, làm việc lại trầm ổn, có hắn đi Mạc Nam, con đường tài lộ này của Tô gia nhất định sẽ càng thêm thuận lợi.

Sau khi thương nghị xong chuyện đi Mạc Nam, Tô Ngọc Uyển liền hỏi tới chuyện của Hoàng Hoài An: “Hoàng gia trà trang đã buôn bán bình thường lại chưa?”

Mã chương quỳ cười nói: “Cô nương không hỏi thì ta cũng muốn nhắc tới chuyện này đây. Hôm qua Hoàng gia đã hết kỳ khai trương, khôi phục lại giá cả bình thường rồi. Bọn họ cũng không dám chọc giận nhiều người cho nên giá cả bán ra cũng không chênh lệch bao nhiêu, có điều đối với khách hàng quen sẽ được hưởng thêm chiết khấu ưu đãi. Tính ra thì mua hai lượng trà bên đó sẽ rẻ hơn chúng ta khoảng mười văn tiền. Mặc dù cũng có những khách nhân không để ý như cũ, nhưng mà cách làm này của hắn vẫn khiến cho khách nhân vui vẻ, nguyện ý mua trà nhà hắn. Cho nên nên mặc dù đã qua thời kỳ khai trương nhưng mà vẫn có rất nhiều khách lưu lại bên đó, chúng ta cũng bị ảnh hưởng một chút.

Tô Ngọc Uyển nhướng mày.

“Đây cũng xem như là cạnh tranh bình thường, chúng ta cứ mặc kệ hắn đi. Sau này trà trang ở Huy Châu sẽ càng ngày càng nhiều, không có Hoàng gia cũng sẽ có Lý gia, Vương gia tới mở trà trang thôi. Chỉ cần bọn họ không lạm dụng thủ đoạn, chúng ta cũng không cần thiết phải xen vào.”

Mã chương quỳ cũng gật đầu tán đồng: “Ta cũng nghĩ vậy, nếu chúng ta cứ mãi chạy theo bọn họ, bọn họ hạ giá chúng ta cũng hạ, bọn họ tăng chúng ta cũng tăng theo chỉ sợ chẳng những không thể lôi kéo được khách trở về, ngược lại còn làm hỏng thanh danh. Kinh doanh phải chú trọng tới lợi ích lâu dài, chỉ cần trà nhà chúng ta tốt, khách cũ vẫn sẽ nguyện ý tới đây mua. Hướng hồ bán lẻ cũng chỉ là nguồn lợi nhỏ, chỉ cần mấy đại khách thương không đi thì chúng ta cũng sẽ không có bao nhiêu ảnh hưởng.”

“Đúng vậy.” Tô Ngọc Uyển nói, “Chúng ta phải nhìn xa một chút, sau này trà trang nhà chúng ta không chỉ bán trà ở Huy Châu, mà còn phải bán ở Tùng Giang bên kia nữa. Lão cũng lưu ý một chút, nhìn xem trong mấy người ứng cử đi Mạc Nam còn có người nào thích hợp không, khi nào chúng ta thu hồi đủ vốn rồi sẽ bắt đầu thăm dò bên Tùng Giang. Đó mới là nơi chúng ta có thể thu lợi nhiều nhất.”

Hai mắt Mã chương quỳ sáng lên: “Cô nương thật là quyết đoán.”

Lúc Tô Trường Thanh còn sống vẫn luôn muốn khai thác thị trường bên Tùng Giang, chỉ vì sản lượng trà trên núi Tùng La không lớn, chỉ đủ để cung cấp cho Hư Ninh và Huy Châu phủ nên cũng không nhất thiết phải mở rộng thêm thị trường, bởi vậy mới trì hoãn tới tận bây giờ.

Lúc Tô Ngọc Uyển mua vườn trà bên Truân Khuê và Quế Lâm, Mã chương quây đã nghĩ tới Tùng Giang rồi. Chỉ là gần đây tài chính eo hẹp, sản lượng trà cũng chưa nhiều cho nên mới không nhắc tới. Ai ngờ Tô Ngọc Uyển đã sớm tính tới rồi.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện Tô gia không chỉ vận chuyển trà tới Mạc Nam, mà còn muốn mở rộng sang cả Tùng Giang, thậm chí là tới cả kinh thành thì Mã chương quây đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào rồi. Mặc dù hần đã già nhưng hùng tâm vẫn còn, chỉ cần Tô Ngọc Uyển dám nghĩ, hần cho dù có phải liều cả cái mạng già cũng sẽ bồi nằng điên tới cùng. Nói không chừng thêm mười năm nữa là hần đã có thể nhìn thấy Tô gia trở thành đại thương của Huy Châu, thậm chí còn có thể trở thành hoàng thương cũng nên.

Bản bạc công việc xong rồi Tô Ngọc Uyển liền dẫn nha hoàn về phủ.

Chạng vạng hôm sau, Lư An dẫn Lư Bình tới Tô phủ bái kiến Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển khảo sát Lư Bình một phen, chủ yếu là thăm dò sự hiểu biết của hần về Mạc Nam, khả năng ứng đối trên đường và tính toán sổ sách. Lư Bình đã có chuẩn bị trước nên trả lời rất trôi chảy. Tô Ngọc Uyển cũng rất vừa lòng. Nằng đem ý tưởng của mình tinh tế truyền đạt lại cho Lư Bình nghe, sau đó để hần đi giúp Mã chương quây thu gom trà. Chỉ chờ Lục Nghĩa Minh xác định ngày xuất phát xong là lên đường luôn.

Đương nhiên Tô Ngọc Uyển cũng sẽ không để cho hần đi một mình, sau khi hỏi ý kiến Lư Bình xong thì an bài thêm cho hần một nam tử biết công phu quyền cước làm tùy tùng và một hộ viện, khi nào lên đường sẽ điều thêm mấy người kiểu phu vận chuyển trà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Làm khó

Những lúc bận rộn công việc thế này, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến ngày Hình Dư Nghiên mở tiệc chiêu đãi.

Tô Ngọc Uyển mặc bộ y phục Ân thị mới may cho nằng, mang theo Lập Xuân và Tiết Sương tới Hình phủ. Bình thường lúc ra ngoài Tô Ngọc Uyển đều sẽ mang theo Lập Xuân và Cốc Vũ. Lập Xuân là cánh tay đắc lực nhất của nằng, chuyện gì giao cho Lập Xuân cũng đều có thể làm được thỏa đáng, rất ít khi thất bại. Mà võ công của Cốc Vũ cũng tốt hơn Tiết Sương rất nhiều, làm việc lại ổn trọng, có thể bảo vệ an toàn cho Tô Ngọc Uyển.

Nhưng hôm nay nằng lại mang theo Tiết Sương đi cùng, bởi vì Tiết Sương có khả năng thám thính tin tức mà Cốc Vũ không có. Mặc dù Tô Ngọc Uyển đã quyết tâm không dựa vào bất kỳ kẻ nào, nhưng mà chỉ dựa vào sức mình để mở rộng sinh ý cũng rất khó khăn, phải có quan phủ phía sau làm chỗ dựa thì mới có thể vững chắc được.

Cho nên nằng muốn Tiết Sương đi hỏi thăm tình hình của Hình gia một chút.

Bởi vì muốn mời mấy tỷ muội đến phủ ngắm hoa, cho nên ước hẹn vào buổi sáng. Tô Ngọc Uyển đi thỉnh an Hình lão phu nhân và Hình phu nhân xong mới theo nha hoàn đến hoa viên, lúc này đã có hai cô nương ngồi sẵn ở đó. Hai người này nằng cũng đã gặp qua rồi, một người là nữ nhi của Thôi quan đại nhân phủ Huy Châu, tên là Lâm Vũ Vi, người còn lại là nữ nhi của di Hình Dư Nghiên, tên là Trương Thanh Viện, đi theo mẫu thân tới đây mừng thọ Hình lão phu nhân xong vẫn lưu lại trong phủ làm khách. Hai cô nương này đều là người khiêm tốn, lễ nghĩa, giống hệt Hình Dư Nghiên, cho nên cũng rất dễ ở chung.

Bốn người hành lễ với nhau xong thì ngồi xuống cùng nhau uống trà, ăn điểm tâm, nói chuyện phím. Cứ vậy thêm nửa canh giờ nữa cũng không thấy ai tới nữa, Tô Ngọc Uyển không nhịn được bèn tò mò hỏi Hình Dư Nghiên: “Hôm nay chỉ có bốn người chúng ta thôi à?”

Hình Dư Nghiên cười nói: “Ta buồn nên muốn tìm người nói chuyện thôi. Hôm nay cũng chỉ mời người và Lâm cô nương tới, không mời ai khác nữa.”

Tô Ngọc Uyển kinh ngạc.

Trương Thanh Viện đang ở trong Hình gia, là thân tỷ muội của Hình Dư Nghiên, cảm tình của hai người tự nhiên là không cần phải nói, mà Lâm thối quan là người của Hình tri phủ, bởi vì quan hệ của trưởng bối nên ngày thường Lâm Vũ Vi và Hình Dư Nghiên vẫn thường hay qua lại thân thiết. Nhưng mà nằng chỉ mới gặp Hình Dư Nghiên hai lần, luận giao tình địa vị, đều không thích hợp với mấy người ở đây. Vì sao hôm nay Hình Dư Nghiên lại cố tình mời nằng tới đây một chuyến?

Mặc dù trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt của nằng cũng không có biểu hiện gì, tiếp tục cười nói với ba người kia.

“Chúng ta ở chỗ này nói chuyện phím cũng không thú vị. Bây giờ đang là mùa sen nở, chi bằng chúng ta thi làm thơ đi. Ai làm hay nhất sẽ được thưởng, các tỷ muội thấy có được không?” Hình Dư Nghiên bỗng nghiêng đề nghị.

“Được đó.” Phụ thân của Lâm Vũ Vi vốn là thám hoa, trong nhà cũng là dòng dõi thư hương, nên ngày thường nằng cũng rất thích ngâm thơ, làm phú, vừa nghe Hình Dư Nghiên đề nghị đã vui mừng tán đồng.

Khuê trung nữ tử gặp nhau nếu buồn chán cũng sẽ chơi trò này. Phụ thân Trương Thanh Viện làm quan ở kinh thành, nên nằng cũng không thấy có gì lạ,

nhấp miệng đồng ý: “Được.”

Sau đó cả ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tô Ngọc Uyển.

Tô Ngọc Uyển suy nghĩ thật nhanh, không biết vì sao Hình Dư Nghiên lại đưa ra kiến nghị như vậy. Mặc dù chỉ mới gặp nhau hai lần, nhưng ấn tượng lẫn nhau cũng không tệ, ít nhất cũng sẽ không làm chuyện gì khiến người kia khó xử. Vì sao bây giờ Hình Dư Nghiên lại cố tình muốn làm thơ?

Tô lão thái gia vốn cũng là tú tài, Tô Trường Thanh từ nhỏ đã đọc sách, cũng có mấy phần tài học, chỉ vì bản thân là trưởng tử trong nhà, không thể không gánh vác gia nghiệp, cho nên mới không đi theo con đường khoa cử. Từ nhỏ Tô Ngọc Uyển đã thông tuệ, lại là con dâu, cho nên Tô Trường Thanh dạy dỗ nàng còn nhiều hơn cả hai người Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh. Tô Ngọc Uyển được phụ thân tỉ mỉ dạy dỗ cho nên cũng biết làm thơ, rất có linh tính, còn giỏi hơn rất nhiều nam tử đọc sách khác. Bởi vậy nàng cũng không có gì phải sợ.

Nhưng mà đối với bên ngoài, nàng chỉ là một nữ nhi thương hồ, lại đến từ một nơi nhỏ bé, có thể biết được vài chữ đã là không tệ, làm sao có thể làm thơ? Hình Dư Nghiên làm vậy, không phải là đang làm khó nàng sao?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn cười cười đáp: “Ta chỉ là tục nhân, không biết làm thơ. Có điều nếu mọi người đã cùng nhau làm, vậy ta cũng đành phải đi theo bêu xấu một phen vậy.”

Ba người lúc đầu nghe nàng nói còn tưởng nàng sẽ từ chối, ai ngờ cuối cùng lại đáp ứng.

Hình Dư Nghiên vui mừng nói: “Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Nha hoàn, bà tử đã dọn điểm tâm trên bàn xuống rồi mang văn phòng tứ bảo lên. Bốn cô nương không nói chuyện nữa, tự mình đi vòng quanh hồ sen suy nghĩ làm thơ.

Chỉ một lát sau, Lâm Vũ Vi đã cười hi hi nói: “Ngại quá, ta đã làm xong rồi.” Sau đó liền chép bài thơ của mình ra giấy.

Hình Dư Nghiên có thể giao hảo với người thích làm thơ như Lâm Vũ Vi tự nhiên cũng có chút bản lĩnh, bản thân lại có mấy phần hiếu thắng, không muốn thua Lâm Vũ Vi, cho nên Lâm Vũ Vi còn chưa viết xong nàng cũng đã cầm bút đề thơ của mình.

Trương Thanh Viện nhìn Tô Ngọc Uyển: “Tô cô nương thì sao?”

Tô Ngọc Uyển cười nói: “Ta chỉ góp vui cho đủ quân số thôi, Trương cô nương không cần để ý tới ta, tranh thủ viết thơ của mình đi.”

“Vậy ta viết trước nhé.” Trương Thanh Viện thấy nàng nói vậy thì cũng không khách khí nữa, bước lên cầm bút viết thơ của mình ra giấy.

Trong bốn người Tô Ngọc Uyển vừa không có thân thế, lại không biết khả năng làm thơ của mấy người kia thế nào, trước cứ khiêm tốn vài câu, lại kéo thêm chút thời gian, chờ mọi người viết xong rồi mới viết. Có điều nàng có thành thực tới đâu đi nữa thì cũng chỉ là một tiểu cô nương, dù sao vẫn có mấy phần hiếu thắng, không muốn để người ta xem thường mình. Bởi vậy nàng cũng không dám giấu dốt, dùng hết tinh lực ra đề làm, chỉ sợ thơ của mình kém người khác quá xa sẽ bị người ta chê cười.

Ba người kia giao tình không cạn, khả năng của ai tới đâu đều hiểu rất rõ, chỉ có Tô Ngọc Uyển là không thể biết được. Hơn nữa Hình Dư Nghiên mời Tô Ngọc Uyển tới phủ, lại kêu mọi người làm thơ, tự nhiên trong lòng cũng có dụng ý riêng, cho nên nàng cũng rất tò mò thơ của Tô Ngọc Uyển. Bất quá lúc trước Tô Ngọc Uyển đã nói như vậy, nàng cũng không thể cố ý đi xem được, chẳng may thơ của Tô Ngọc Uyển không tốt sẽ khiến nàng ấy khó xử. Trong lúc chờ đợi, Hình Dư Nghiên liền gọi nha hoàn mang trà và điểm tâm lên mời hai người Trương, Lâm.

Đợi đến lúc Tô Ngọc Uyển viết xong rồi nàng mới cười nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta cùng nhau bình phẩm đi.”

Trương Thanh Viện cười nói: “Chúng ta viết xong lại tự mình bình thơ của mình thì không công bằng lắm. Chi bằng mời đi lại đây bình thơ đi.”

Nói xong nàng lại giải thích với Tô Ngọc Uyển và Lâm Vũ Vi: “Di ta trước đây cũng là tài nữ trong kinh, thơ của di được rất nhiều người khen ngợi đó. Bây giờ di cũng thường hay viết lăm, chỉ là sợ người ta đàm tiếu nói di đã từng này tuổi rồi còn thương xuân bi thu cho nên mới không lộ ra thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Kinh Ngạc

“Cái này...” Hình Dư Nghiên nhìn Lâm Vũ Vi và Tô Ngọc Uyển nói: “Nương ta tới đây chỉ sợ các ngươi sẽ không được tự nhiên.”

“Có gì mà không được tự nhiên?” Lâm Vũ Vi cười nói, “Bá mẫu hiền lành, lại thích nói giỡn, ta cũng rất thích bà.”

“Nương ta mà biết ngươi khen bà như vậy, chắc là sẽ cao hứng lắm.” Hình Dư Nghiên nhấp môi cười.

Lâm Vũ Vi đã nói vậy, Tô Ngọc Uyển cũng không thể không nói gì, vì vậy nàng nói: “Mời Hình phu nhân đến đây đi, để cho chúng ta được dạy dỗ kẻ cũng tốt.”

“Vậy ta cho người đi mời.” Hình Dư Nghiên thấy mọi người đều đồng ý thì quay sang phân phó nha hoàn đi mời Hình phu nhân tới.

Chỉ một lát đã thấy người tới rồi. Hình phu nhân năm nay đã bốn mươi, nhưng vì được bảo dưỡng tốt cho nên thoạt nhìn cũng chỉ như ba mươi thôi, mặc trên người một thân quần áo đỏ rực lại càng thêm tươi trẻ.

Vừa tới hoa viên bà đã cười nói: “Các người cũng thật biết chọn chỗ, nơi này gần nước, vừa mát mẻ lại vừa có hương sen thanh nhã, ở chỗ này làm thơ tự nhiên là sẽ bất phạm”

Bà bước đến trước bàn, cầm mấy trang thơ lên đọc:

“Ngũ nguyệt ky hà hoa,

Thất nguyệt ky hà diệp.

Hoa diệp bất tương y,

Vân thủy bất tương tiếp.

Cổ nhân vạn lý dư,

Điều điều hồng nhạn tích.

Bất cảm cổ nhân hoài,

Oán thử thanh thu tiết.”

“Triều thái phù dung hoa

Mộ thái phù dung diệp.

Phù dung bất kiến nhân,

Lâm phong thư tiểu diệp”

“Xuất thủy phù cừ ánh lục ba,

Thanh lương thai tạ văn hương đa.

Hung trung tự tín vô phiên nhiệt

Môn ngoại hà phương hữu tước la.”

“Đình đình thúy cái phúc hoa tri,

Độc lập thủy liên tuyết thể tư.

Nhất kính thanh ba đề chiếu ảnh

Nguyệt minh phong tĩnh lộ lương thì.”

Bài thơ cuối cùng là của Tô Ngọc Uyển, Hình phu nhân vừa đọc xong, Lâm Vũ Vi đã lên tiếng trước: “Tô cô nương còn nói mình là tục nhân, không biết làm thơ nữa chứ. Nếu người mà còn không biết làm thơ, vậy chẳng phải chúng ta ngay cả chữ cũng không biết đọc sao?”

“Đúng đó.” Hình Dư Nghiên cũng chen vào, “Thơ của ta còn kém xa của Tô cô nương nữa. Như này mà người còn nói là không biết làm thơ, nếu biết chẳng phải sẽ càng thêm kinh tài tuyệt diệu ư?”

“Các vị quá lời rồi.” Tô Ngọc Uyển được khen mà ngại, xấu hổ nói: “Ta sắp ngại tới mức không biết trốn vào đâu rồi đây.”

Nàng thật sự cảm thấy thơ của mình không kém, nhưng cũng không tính là tốt, cũng chỉ xấp xỉ bọn họ mà thôi, thật sự là không dám đương nổi lời khen này của các nàng. Chỉ vì lúc trước nàng quá khiêm tốn khiến mọi người tin rằng nàng không biết làm thơ thật, cho nên cũng không đặt kỳ vọng vào nàng, bây giờ nhìn thấy thơ của nàng mới nhìn không được mà khen ngợi.

Nhìn Tô Ngọc Uyển thật sự ngại ngùng chứ không phải làm bộ làm tịch nên mọi người lại càng thêm hảo cảm. Cô nương này thật sự cảm thấy thơ của mình không ra gì, chứ không phải chỉ giả vờ khiêm tốn.

Trương Thanh Viện hỏi: “Trước kia cô nương cũng chưa từng tham gia hội thơ sao?”

“Hội thơ?” Tô Ngọc Uyển tròn mắt kinh ngạc, “Là tụ lại cùng nhau làm thơ giống như hôm nay à?”

“Đúng vậy, nhưng mà quy mô lớn hơn nhiều, cũng chính quy hơn.”

“Vậy à...” Tô Ngọc Uyển nhún mày, “Hội thơ không phải chỉ có nam tử mới được tham gia sao? Nữ tử cũng có thể à?”

Trương Thanh Viện biết Tô Ngọc Uyển hiểu lầm nên cười cười giải thích: “Cũng không phải kiểu thơ hội chính quy của mấy tú tài, cử nhân. Mà là thú vui tao nhã của mấy tiểu thư khuê các lúc rảnh rỗi thôi. Thơ của chúng ta cũng không có truyền ra bên ngoài, chỉ để tự mình tiêu khiển.”

“À.” Tô Ngọc Uyển hiểu ra, nàng lắc đầu nói: “Trước khi ta được mười hai tuổi, phụ thân có mời một lão tiên sinh đến dạy ta đọc sách, viết chữ, lúc rảnh phụ thân cũng sẽ dạy ta. Sau khi ta mười hai tuổi liền đi theo phụ thân xử lý sự vụ trong nhà, rất ít khi ra ngoài chơi. Hơn nữa...” Nàng nghĩ nghĩ, “Trong huyện của chúng ta cũng không có hội thơ kiểu này.”

Trương Thanh Viện và Hình Dư Nghiên nhìn nhau một cái. Một huyện thành nhỏ nhỏ không có hội thơ như này cũng rất bình thường, huống hồ Tô Ngọc Uyển còn là nữ nhi thương hộ, cho dù có hội thơ thì nàng cũng không có tư cách tham gia, cho nên nàng không nghe thấy cũng là bình thường.

“Chưa từng tham gia thơ hội mà Tô cô nương còn có thể làm thơ tốt như vậy, chứng tỏ trời sinh đã có linh tính.” Hình phu nhân khen.

Lời này cũng không giả. Phải là người thường xuyên tham gia hội thơ hoặc là trời sinh đã yêu thích viết thơ làm phú mới có thể viết được thơ hay. Dù sao thì muốn làm được thơ hay thì tất phải bỏ công sức ra nghiên cứu học tập, có người giám sát, so tài mới có thể tiến bộ được. Nhưng Tô Ngọc Uyển vừa không tham gia thơ hội, vừa bận rộn công việc, không có thời gian để nghiên cứu lĩnh vực này, tựa hồ nàng cũng không mấy hứng thú với nó, cho nên mới không biết khả năng làm thơ của mình tới đâu, bằng không chỉ cần nàng ấy xem thêm vài cuốn thi tập, hoặc là có người chỉ điểm, tự nhiên là sẽ biết rõ.

Vậy mà thơ nàng làm ra cũng không kém ba vị tiểu thư quan gia có tài học danh tiếng, ngược lại còn có phần tinh hơn chút, biểu hiện của nàng hôm nay quả thật là không thể chê vào đâu được.

Hình Dư Nghiên cũng gật đầu: “Đúng vậy, thơ của Tô cô nương, còn hay hơn cả của ta.”

“Hình cô nương khiêm tốn rồi, Hình phu nhân muốn cổ vũ ta cho nên mới nói như vậy thôi.” Tô Ngọc Uyển lại quay sang cười nói với Hình phu nhân: “Phu nhân cũng đừng châm chọc, nên như thế nào thì cứ như thế ấy. Chúng ta mời người đến làm giám khảo, cho nên người nhất định phải công bằng đó.”

Trong lòng Tô Ngọc Uyển cũng rất tò mò muốn biết Hình phu nhân sẽ xếp hạng bốn bài thơ này như thế nào.

“Ta tự nhiên là sẽ bình phẩm công bằng.” Hình phu nhân cười nói: “Đã bình thơ thì sẽ không bận tâm tới mặt mũi của ai hết.”

Bà sắp mấy trang thơ lên bàn thành hàng, sau đó chỉ vào bài thơ đầu tiên nói: “Thơ của Lâm cô nương xem như là thủ khoa, từ hoa nhắc đến người, từ cảnh sinh tình, rất xuất sắc.”

Sau đó cầm bài thơ thứ hai lên nói tiếp: “Bảng nhãn chính là thơ của Tô cô nương. Ý cảnh sâu xa, mặc dù trong thơ không nhắc tới hoa sen nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ đẹp băng thanh ngọc khiết của sen, thực ra thì ý cảnh trong thơ còn tốt hơn Lâm cô nương một chút.”

“Thăm hoa là Viện tỷ nhi. Thơ của Viện tỷ nhi cũng là từ cảnh sinh tình, biểu đạt tâm hồn rộng rãi, cam nguyện cô đơn, tịch mịch. Đứng cuối cùng chính là thơ của khuê nữ nhà ta, thơ của nàng khiết thiếu tâm ý.”

Trương Thanh Viện vừa định nói thơ của Hình Dư Nghiên hay hơn nàng, nhưng vừa nhìn sang Tô Ngọc Uyển liền nhịn xuống.

Lâm Vũ Vi là người cuồng thơ, ngày thường thích nhất chính là viết thơ, đọc thơ, nhìn thấy thơ hay liền vui mừng như nhặt được bảo vật. Đối với đánh giá của Hình phu nhân, nàng rất tán đồng, cũng không cảm thấy bà đánh giá mình đứng nhất thì mình phải khiêm tốn nhún nhường vài câu mới phải. Với nàng mà nói thơ hay chính là thơ hay, không có gì phải nhún nhường hết.

Nàng hành lễ với Hình phu nhân, nghiêm túc nói: “Vũ Vi đa tạ phu nhân thưởng thức.”

Hình phu nhân cười cười đỡ Lâm Vũ Vi dậy nói: “Được rồi, các người chơi tiếp đi, ta còn có chút chuyện, không ở đây với các người nữa.”

Bà nói xong lại phân phó bà tử tới phòng bếp làm thêm chút đồ ăn, buổi trưa giữ mấy vị cô nương lại dùng cơm.

P/s: Mấy bài thơ này ta không đủ trình dịch nghĩa, dịch thơ, tìm trên gg không ra nên để nguyên hán việt, ai biết thì có thể nhắn ta để ta bổ sung nha.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Vừa ý

Lâm Vũ Vi là khách quen của Hình gia, cho nên cũng không cảm thấy chuyện này có gì không ổn, bởi vậy cũng không từ chối, hào phóng đáp ứng: “Đa tạ phu nhân.” Sau đó mới xoay người nói với Tô Ngọc Uyển: “Tay nghề của đầu bếp Hình gia thế nào, hôm yến hội cô nương cũng đã được nếm qua rồi đó. Hôm đó nhiều người cho nên cũng không làm được mấy món phức tạp. Bây giờ ít người, chúng ta đừng khách khí, cứ ở lại nếm thử món sở trường của hân đi.”

“Được rồi, ta sẽ kêu hân làm mấy món người nhớ mãi không quên kia thêm nhiều chút.” Hình phu nhân cười, véo yêu má Lâm Vũ Vi một cái rồi dẫn theo nha hoàn bà tử rời đi.

Thời gian sau đó, mấy người lại chơi trò ném thẻ vào bình rượu một lát, cũng không trở về nội viện mà để hạ nhân dọn cơm trong đình hóng gió, bốn người vui vẻ dùng cơm xong mới chia tay nhau ra về.

Tiền Lâm Vũ Vi và Tô Ngọc Uyển về rồi, lại nhìn nha hoàn bồi Trương Thanh Viện về sân của nàng xong, Hình Dur Nghiên mới vội vàng đi tới sân viện của Hình phu nhân. Nàng vừa vào cửa đã thấy mẫu thân của Trương Thanh Viện đang ngồi trong phòng nói chuyện phím với Hình phu nhân, nàng cười hành lễ nói: “Biểu tỷ vừa mới trở về đây ạ.”

“Ừ. Lại đây ngồi đi.” Trương phu nhân hỏi: “Tiếp khách cả buổi sáng có mệt không?”

Hình Dur Nghiên cười nói: “Không mệt ạ, đều là mấy tỷ muội hợp ý, nói chuyện với nhau rất vui nên cũng không thấy mệt ạ.”

“Con thấy Tô cô nương thế nào?” Trương phu nhân không nhịn được hỏi.

“Con thấy nàng rất tốt.” Hình Dur Nghiên nói, “Tự nhiên, hào phóng, không giống mấy người xuất thân tiểu môn hộ khác. Hơn nữa nàng còn có mấy phần tài học. Con cố ý hàn huyên với nàng một ít thơ từ ca phú, dường như nàng đọc rất nhiều thứ, mặc dù không chuyên sâu nhưng cái gì cũng biết một ít.” Nàng nói xong còn quay sang nhìn mẫu thân.

Hình phu nhân cũng gật đầu tán đồng: “Con nói không sai, nàng rất có tài học và linh tính, rất xứng đôi với đại ca con.”

Thấy hai mẹ con tựa hồ đã muốn định chuyện hôn sự, Trương phu nhân vô cùng bất đắc dĩ nhắc nhở: “Muội đừng quên, nàng còn đang trong hiếu kỳ, phải hai năm rưỡi nữa mới ra hiếu. Võ ca nhi cũng không còn nhỏ nữa, vì một nữ tử như vậy đáng để nó phải chờ hai, ba năm sao?”

Bà không hài lòng với thân phận của Tô Ngọc Uyển. Hình Chấn Võ là đích trưởng tử của tri phủ, con nhà thế gia, tướng mạo anh tuấn, còn là cử nhân, cho dù có tục huyền cũng có cả bố tiểu thư quan gia muốn gả cho hân. Hân có điều kiện như vậy, cưới ai mà không được, cần gì phải cưới một cô nương xuất thân thương hộ.

Nhưng mà vị muội muội này của bà, tuổi trẻ tài cao nhưng lại không kiên nhẫn xử lý việc nhà. Lúc trước gả cho Hình đại nhân cũng là vì nhìn trúng hân có tài học lại không phải trưởng tử, thành thân xong có thể không cần phải quản lý gia sự. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, con đường làm quan của Hình đại nhân vô cùng thuận lợi, làm quan nhiều nơi, Hình phu nhân không ở nhà chồng, lại có nhi nữ, không thể không tự mình lo liệu chuyện trong nhà. Thật vất vả và ngóng trông con dâu và cửa, nghĩ mình cuối cùng cũng có thể thoát khỏi mấy việc vất vả này, ai ngờ vị thiên kim kia lại là mỹ nhân đăng, chỉ đẹp chứ không xài được, gió thổi một cái liền ngã. Chẳng những không thể giúp đỡ bà quản gia, còn suốt ngày đau ốm không dậy nổi. Thành thân được hai năm, ngay cả con cũng chưa có đã buông tay về trời.

Hình phu nhân vô cùng hối hận, còn thề là nếu chọn con dâu lần nữa, sẽ không xem gia thế, không nhìn tài danh, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, thông minh tháo vát là được, miễn cho nhi tử vô duyên vô cớ bị nói là khắc thê.

Cho nên gặp mặt hai lần, bà liền nhìn trúng Tô Ngọc Uyển. Tô Ngọc Uyển mặt mày hồng nhuận, dáng người cao gầy, vừa nhìn đã biết là người khỏe mạnh, vừa chân thành lại thông minh tháo vát, ngôn hành cử chỉ ưu nhã, phong dung: dung mạo xuất sắc, rất xứng với nhi tử của bà. Quan trọng nhất là, nhà Tô Ngọc Uyển mặc dù chỉ là thương hộ phụ thuộc Trần gia nhưng lại rất có cốt khí, sau khi bị Trần Hân Nhi ám toán xong thì không thềm tới cửa Trần gia nữa, Trần gia cho hạ nhân tới mời nàng cũng không lập tức đi ngay, tính cách này rất hợp ý Hình phu nhân.

Hình phu nhân chỉ lo lắng học thức của Tô Ngọc Uyển. Nếu nàng là người dốt đặc cán mai, hoặc là chỉ biết mấy chữ, đủ để nhìn xem sổ sách, còn thơ từ ca phú lại không biết gì thì nhi tử bà sẽ rất thiệt thòi. Không cần phải cưới tài nữ, nhưng mà ít nhất cũng phải có cùng chí hướng với Hình Chấn Võ, thì giữa hai người mới có đề tài chung để nói với nhau.

Bởi vậy mới có cuộc gặp gỡ hôm nay.

Có điều Hình phu nhân lại quên mất chuyện hiếu kỳ của nàng. Bà nhủ mảy nghĩ nghĩ, xoa tay nói: “Chuyện này vẫn nên nói với Võ ca nhi, để nó tự quyết định đi.”

“Chỗ mẹ chồng của muội. . .” Trương phu nhân nhắc nhở.

Hình gia lão phu nhân mặc dù chỉ ở tạm chỗ này một thời gian rồi sẽ hồi kinh. Nhưng mà dù sao Hình Chấn Võ cũng là tôn tử của bà, bây giờ bà đang ở Huy Châu, nếu bà chưa gặt đầu mà Hình phu nhân đã tự tiện quyết định, tự nhiên là sẽ không cao hứng.

Hình phu nhân cười nói: “Tỷ yên tâm, tức phụ kia của Võ ca nhi là do mẹ chồng ta tự chọn, bây giờ bà cũng hối hận xanh ruột rồi, khi không lại khiến Võ ca nhi tuổi nhỏ đã thành người góa vợ. Chỉ cần nhắc tới hôn sự của Võ ca nhi, bà ấy liền không còn tự tin nữa. Huống hồ lúc bà mới tới Huy Châu cũng đã đồng ý để muội tự mình lựa chọn con dâu tục huyền cho Võ ca nhi rồi.”

Nói đến cùng thì hôn sự này vẫn là chuyện của người Hình gia, Trương phu nhân cũng chỉ có thể nhắc nhở một câu vậy thôi. Muội muội đã nói như vậy, ngay cả mẹ chồng nàng còn không quản, thì bà cũng không tiện nhiều lời thêm nữa, bèn đứng dậy cáo từ trở về sân viện của mình.

Sau khi Tô Ngọc Uyển ra khỏi Hình phủ liền phân phó: “Đi trà trang.”

Ngô Chính Hạo “Vâng” một tiếng rồi quay đầu xe chạy về phía Diệp gia trà trang.

Lúc sắp đến trà trang, từ xa đã thấy một đám người vây quanh trước cửa, bên trong dường như còn có người đang tranh cãi, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Chính Hạo không dám chạy tiếp, nắm dây cương, dừng xe lại, nói với Tô Ngọc Uyển: “Cô nương, phía trước nhiều người, để tiểu nhân kêu Cốc Vũ đi trước xem thử.”

Tô Ngọc Uyển gật đầu với Cốc Vũ.

Cốc Vũ xuống xe, đi tới trước thăm dò một lát rồi trở về bẩm báo: “Có một nam nhân không biết từ đâu tới, mang theo một bao trà mốc meo, nói là lá trà sáng nay chúng ta bán cho hắn, hắn mang về nhà mới phát hiện lá trà bị mốc, vì vậy mới mang tới đây đòi công đạo, nhưng mà tiểu nhị trong trà trang không nhận cho nên mới nháo lên. Nô tỳ hỏi tiểu nhị thì hắn nói Mã chương quây và Lưu Bình đều đã ra ngoài rồi ạ.”

Tô Ngọc Uyển nhíu mày.

Diệp gia trà trang từ trước đến nay đều thành thật buôn bán, chưa bao giờ làm những chuyện gian dối, cho dù là Trịnh Thiện làm chương quây cũng không dám vi phạm mệnh lệnh của Tô Trường Thanh mà gian lận trong lá trà, bây giờ Mã chương quây làm chương quản trà trang thì lại càng không thể có.

Hơn nữa, Diệp gia trà trang buôn bán rất tốt, ngay cả trần trà (trà cũ) còn không có, lấy đâu ra trà mốc? Hơn nữa, từ khi tiếp nhận trà trang, Mã chương quây rất khi rời khỏi nơi này, trừ phi là vì chuyện Lưu Bình đi Mạc Nam hoặc là tìm nàng thương nghị công việc.

Nhưng mà làm sao có thể khéo như vậy, hắn vừa không có trong tiệm, người này liền tới cửa gây chuyện?

Hiển nhiên là có người cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Có người gây chuyện

Tô Ngọc Uyển nhìn sang Hoàng gia trà trang. Mấy tiểu nhị và chương quây Trịnh Thiện bên đó đang đứng ở cửa nhìn sang bên này. Khóe miệng Trịnh Thiện còn treo một nụ cười thiếu đôn, hết sức khả nghi.

Tô Ngọc Uyển trầm tư một lát rồi đứng dậy nói: “Ta xuống xem thử.”

“Cô nương, hay là cứ chờ Mã chương quây về đã.” Lập Xuân vẫn đứng yên trước cửa xe ngựa.

Chuyện này không dễ giải quyết, nếu không tiểu nhị cũng không để cho người kia nháo lên thành như vậy. Cho dù Tô Ngọc Uyển có qua đó cũng không có bao nhiêu tác dụng, ngược lại còn đẩy mình vào tình huống khó khăn. Quan trọng nhất là, chuyện Tô Ngọc Uyển xuất đầu lộ diện đấu khẩu với nam nhân sẽ bị lan truyền ra ngoài, ảnh hưởng rất lớn tới thanh danh của nàng.

Lập Xuân làm đại nha hoàn của Tô Ngọc Uyển cho nên mới ngăn cản nàng. Nhưng Tô Ngọc Uyển lại không nghĩ vậy. Xe ngựa nhà nàng có kí hiệu riêng, người quen chỉ cần nhìn thấy là sẽ biết ngay nàng đã tới. Nếu nàng ở nhà, không biết chuyện này thì cũng thôi. Nhưng đã gặp lại không xuống xe, mặc kệ người ta hắt nước bẩn lên cửa tiệm của mình, một khi lộ ra sẽ càng tệ hơn.

“Tránh ra, ta tự có chủ trương.” Nàng quát.

Lập Xuân đành phải nhích người tránh sang một bên. Tô Ngọc Uyển thấp giọng nói với Cốc Vũ mấy câu rồi mới xuống xe.

Cốc Vũ không đi theo nàng mà chạy sang chỗ Ngô Chính Hạo nói gì đó rồi mới nhắc váy đuổi theo Tô Ngọc Uyển, đẩy người xung quanh ra mở đường.

Đầu phố bên kia, Nhan An Lan nghe người đi đường nghị luận, lại nhìn cả đám người chen chúc trước cửa Diệp gia trà trang thì nhủ mảy, quay sang nhìn Thẩm Nguyên Gia hỏi: “Đây là tác phẩm của người?”

“Không phải.” Thẩm Nguyên Gia hô lên, “Từ lúc mười ba tuổi bắt đầu kinh thương tới giờ, ta đã bao giờ dùng loại thủ đoạn hèn hạ như vậy đâu? Huống chi còn dùng với Tô cô nương?”

Nhan An Lan tin hẳn.

“Đi thôi, tới đó nhìn xem thử.” Nhan An Lan nhắc mình xe ngựa lên, xuống xe.

Hai người vốn là nhân trung chi phượng, mặc một thân cảm y, bên người còn có hộ vệ và nô bộc, cho nên ai thấy cũng vội vã tránh sang một bên để nhường đường. Đợi tới lúc nhìn thấy rõ ràng tình hình trước cửa, Nhan An Lan không khỏi ngẩn ra, dừng bước lại.

Thẩm Nguyên Gia đi sau Nhan An Lan, bị người ta đẩy một cái, suýt nữa đã đụng phải hẳn. Có điều vừa nghe được giọng nói quen thuộc của Tô Ngọc Uyển hẳn liền sờ mũi, cũng không thêm trách tội, đi tới đứng cạnh Nhan An Lan, nhìn vào giữa sân.

Hôm nay Tô Ngọc Uyển mặc một thân váy lụa màu xanh biếc, hơn nửa người đã khuất sau mũ sa, nhưng vẫn không che lấp được khí chất nhã nhặn của nàng, đứng giữa một đám người vẫn có thể bình tĩnh hỏi kẻ gây sự kia: “...Người nói trà này là của trà trang chúng ta, vậy có chứng cứ gì không?”

Mấy người vây xem xung quanh nhỏ giọng nghị luận: “Người này là ai?”

“Người không biết sao? Nàng chính là chủ nhân của Diệp gia trà trang – Tô cô nương.”

“Sao lại để một cô nương làm chủ? Nhà nàng không có nam nhân sao?”

“Người chưa mua trà nhà nàng bao giờ à? Ai, nói ra thì cũng thật đáng thương, đại lão gia Tô gia vừa mới qua đời, hai đệ đệ trong nhà chỉ mới mười hai, mười ba, không thể gánh vác cho nên mới phải để Tô đại cô nương ra mặt xử lý gia nghiệp.”

Thẩm Nguyên Gia lấy lại bình tĩnh, không thêm nghe mấy người xung quanh nghị luận nữa, chỉ tập trung tinh thần lắng nghe nam nhân tới nháo giữa sân.

“Chứng cứ? Chứng cứ gì? Ta đến trà trang mua trà, chẳng lẽ còn phải đòi chứng nhận hay sao? Cho dù ta muốn, nhà các người có sao?” Nam nhân kia khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc vài sam mịn, bên người còn có một gã sai vặt. Nhìn cách ăn mặc của người này cũng không giống kẻ có tiền lắm, nhiều nhất cũng chỉ hơi có điều kiện mà thôi.

“Hắn nói cũng đúng.” Mấy người xung quanh cũng rất tán đồng.

Người đến mua trà, tiền trao cháo múc, nhiều nhất cũng chỉ ghi vào sổ sách, rồi cuối tháng kê tiền sinh trưởng phòng tới thanh toán. Nhưng nhìn bộ dạng này của hắn lại không giống như tiền sinh trưởng phòng được mời đến.

Nam nhân kia nói xong lại đưa bao trà trong tay ra nói: “Các vị hương thân phụ lão, xin các vị hãy giúp ta phân xử. Trong nhà ta chỉ có mấy chục mẫu ruộng, người lại nhiều cho nên ngày thường vẫn luôn cần kiệm. Cha ta bình sinh rất thích uống trà nhưng ngày thường cũng không nỡ tiêu pha, chỉ dám mua trà thô về uống. Sắp tới là mừng thọ ông ấy, cho nên ta mới bỏ bạc ra mua mấy lượng trà, về hiếu thuận lão nhân gia, cho ông ấy nếm thử tư vị của trà Tùng La một lần. Ai ngờ lại mua phải lá trà mốc meo, mất tiền thì cũng thôi, nhưng mà lỡ như cha ta uống phải lá trà mốc này mà gặp phải chuyện không may, chẳng phải ta sẽ thành tội nhân thiên cổ hay sao? Sao các người có thể buôn bán một cách không có lương tâm như vậy?”

“Ai nha, vị này cũng thật là có hiểu.”

“Đúng vậy. Không nghĩ tới trà trang này lại là gian thương, ngay cả hiếu tử cũng hố, sau này đừng đến đây mua trà nữa.”

.....

Mọi người nghị luận sôi nổi bên tai, khiến Thẩm Nguyên Gia không nhịn được lo lắng. Người trong thiên hạ đều coi trọng hiếu đạo, nếu là chuyện khác thì cũng thôi, nhưng mà liên quan tới chữ hiếu, vậy thì trà trang của Tô gia chỉ có nước chịu thiệt.

Hắn quay sang nói với Mã Bưu: “Người đi hỏi Hoàng Hoài An xem chuyện này có liên quan tới hắn không?”

“Vâng.” Mã Bưu xoay người rồi đi.

Trong sân, Tô Ngọc Uyển cũng không hoang mang, quay sang phân phó Lập Xuân mấy câu, Lập Xuân chạy vào bên trong trà trang rồi, Tô Ngọc Uyển mới nhìn mọi người, cao giọng hỏi: “Không biết trong số các vị ở đây có ai là khách quen của trà trang nhà chúng ta không? Có thể đứng ra làm chứng giúp chúng ta được không?”

Diệp gia trà trang mở ở phố này cũng đã ba, bốn năm, khách quen tự nhiên là không ít. Mặc dù người ở phố này không phú cũng quý, có thể tới cửa hàng uống trà đều không là chủ tử, mà chỉ là quản gia trong phủ hoặc là người đảm nhận công việc chọn mua bên ngoài. Nhưng bây giờ đã quá trưa, đúng là lúc nhàn rỗi sau giờ cơm, cho nên cũng có không ít quản gia hoặc người chọn mua vật liệu lặt vặt trên phố, chỉ cần là người từng mua trà ở đây có ấn tượng không tệ với trà trang, chắc hẳn sẽ nguyện ý đứng ra giúp đỡ.

Quả nhiên, Tô Ngọc Uyển vừa nói xong, đã có ba nam tử bước ra, có người còn tự báo luôn cả gia môn: “Ta là quản sự trong phủ Hà đồng tri, thường ghé qua đây mua trà. Từ trước đến nay Tô gia vẫn luôn buôn bán thành thật, chưa bao giờ treo đầu dê bán thịt chó hết. Lão gia nhà chúng ta vẫn rất thích trà nhà họ đó.”

Tô Ngọc Uyển nhìn Hà quản sự. Nàng trước nay làm gì cũng luôn cẩn thận, lúc mới đến Huy Châu đã nắm rõ những khách quen lâu nay của trà trang. Trước đây Hà quản sự cũng không mua trà ở đây, sau khi nàng dùng bí phương sao trà Xuân, Hà gia mới đến mua mấy lần. Trà Xuân hết rồi, bọn họ thì thoáng vẫn ghé trà trang mua ủng hộ, chắc hẳn là vì Hà nhị nãi nãi biết nàng có quan hệ với Trần gia. Mặc dù Hà đồng tri không thân thiết với Trần lão thái gia, nhưng dù sao cũng làm chung một chỗ, còn có quan hệ cấp trên cấp dưới, chiếu cố sinh ý của Tô gia một chút cũng không phải không được, dù sao cũng phải mua trà, mua nhà ai mà không được có đúng không?

Hôm nay Hà quản sự ra mặt làm chứng chắc hẳn cũng là vì tăng quan hệ này đi. Mặc dù nàng đã nói phải dựa vào chính mình, không muốn dựa vào Trần gia, nhưng gặp gỡ phiên toái vẫn phải mượn ánh sáng của Trần gia để giải quyết.

Một người khác cũng lên tiếng: “Ta là quản gia Trần cử nhân, bởi vì trà của Diệp gia trà trang ngon, giá cả lại phải chăng, cho nên nhà chúng ta đã mua của nhà họ ba, bốn năm nay rồi, chưa bao giờ nghe nói bọn họ làm chuyện gì mờ ám cả.”

Người còn lại khoảng chừng năm mươi tuổi, mặc y phục bằng lụa màu xanh xám, trong tay cầm quạt xếp, bên hông giắt ngọc bội, phía sau còn có tùy tùng. Hẳn cũng là gia chủ chứ không phải quản gia này nọ. Lão chấp tay với mọi người, cười nói: “Ta là Trịnh Khôn, mười năm trước đã may mắn thi đỗ tú tài, trong nhà cũng có chút sản nghiệp. Bởi vì ham mê uống trà cho nên vẫn thường hay tự mình tới Diệp gia trà trang mua về, cũng gặp được Tô đại lão gia mấy lần. Cách làm người của Tô đại lão gia không có gì để nói, ai gặp qua hẳn rồi cũng đều khen hẳn tốt. Cửa hàng này buôn bán rất có uy tín.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Thông dong ứng đối

Quần chúng vây xem thấy người đứng ra làm chứng đều có thân phận địa vị, hơn nữa cũng khen ngợi Diệp gia trà trang không dứt thì lại càng thêm sôi nổi bàn tán: “Xem ra cửa hàng này cũng không tệ nha.”

“Đúng đó, trà ở đây ta cũng từng mua qua rồi, hương vị ngon, giá lại vừa phải, đôi khi còn được tặng kèm thêm vài thứ, rất là thích.”

“Nếu vậy, chẳng lẽ nam nhân kia sai rồi?”

Kẻ gây chuyện dường như đã dự đoán được chuyện này, cho nên trên mặt cũng không hoang mang chút nào, chấp tay hành lễ với đám đông, cao giọng nói: “Ta cũng là nghe bằng hữu nói trà trang này không tệ cho nên mới tới mua. Chỉ là Tô đại lão gia qua đời rồi, bây giờ do Tô đại cô nương lên thay, chương quầy cũng bị thay đổi. Một nữ tử nhu nhược, một chương quầy mới, người khác muốn chui chỗ trống cũng không khó. Nề mặt Hà đồng tri, ta sẽ không kiện cáo gì nữa, chỉ cần trả lại tiền cho ta là được.”

“Ai, yêu cầu này cũng không quá phận.”

“Đúng vậy, một cô nương gia quản hậu trách thì được, chứ làm sao biết quản lý sản nghiệp bên ngoài? Bị người khác qua mặt cũng là bình thường...”

Mọi người lại tiếp tục bình luận. Còn Thẩm Nguyên Gia lại càng thêm sốt ruột.

Nếu Tô Ngọc Uyển trả lại bạc cho kẻ kia chính là thừa nhận chuyện này, danh dự trà trang xây lên thì khó nhưng muốn hủy lại chỉ cần một khoảnh khắc mà thôi. Một khi nàng thừa nhận sẽ đồng nghĩa với việc Diệp gia trà trang bán trà mốc, mà đã có lần đầu tiên rồi, ai biết lại có lần thứ hai, thứ ba hay không? Chỉ sợ sau này khách nhân đến mua trà cũng sẽ e ngại chuyện này. Khách mới không tới, khách cũ chỉ sợ cũng giữ không được.

Nhan An Lan lại không có biểu tình gì, chỉ chăm chú nhìn Tô Ngọc Uyển, muốn xem thử nàng sẽ xử lý chuyện này thế nào?

Lập Xuân đã quay trở lại, trong tay còn cầm một cái đĩa cạm bẫy sứ. Tô Ngọc Uyển bình thản nói với kẻ gây rối: “Người có thể đổ trà trong túi ra cho mọi người xem không?”

Lập Xuân nhanh chóng đem đĩa sứ tới trước mặt hắn.

Kẻ kia hơi do dự một lát rồi mới mở túi trà, trút ra đĩa.

Tô Ngọc Uyển nhìn là trà kia xong mới khoát tay nói: “Mời mọi người quan sát trà này một chút.”

Lập Xuân bưng đĩa trà đi một vòng, để cho mỗi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Ai da, đúng là trà mốc này.”

“Lá trà này, uống vào sẽ không sinh bệnh chứ?”

“Kê bán loại trà này cũng thật là thất đức.”

Mọi người ồn ào bàn tán. Nhưng Tô Ngọc Uyển vẫn không nói lời nào.

Đội mọi người đều đã nhìn rõ trà trên đĩa, Tô Ngọc Uyển mới nhìn về phía Hà quân sự, Trịnh Khôn và quản gia của Trần cử nhân, hành lễ nói: “Không biết ba vị có thể làm chứng cho Diệp gia trà trang không?”

Lúc này ba người chủ động đứng ra chính là vì muốn giúp Diệp gia trà trang, cho nên bây giờ liền đồng ý ngay.

Tô Ngọc Uyển lại nhìn về phía đám đông. Trông thấy Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan thì hai mắt sáng lên, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bình tĩnh trở lại, nói nhỏ với Lập Xuân mấy câu.

Lập Xuân gật đầu, đi đến bên cạnh một vị lão bá hiền lành khoảng chừng sáu mươi tuổi nói: “Vị lão bá này có thể làm chứng cho chúng ta cùng với Hà quân gia, Trần quân gia và Trịnh lão gia không?”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Lão bá kia cũng rất sáng khoái đáp ứng.

Lập Xuân được Tô Ngọc Uyển coi trọng là bởi vì nàng làm việc ôn trọng, tâm tư vừa linh hoạt lại cẩn thận. Lúc Tô Ngọc Uyển nhìn về phía đám đông, nàng cũng nhìn theo, cho nên cũng nhìn thấy biểu hiện của Tô Ngọc Uyển khi nhìn thấy Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia. Lúc nhìn thấy hai người, hai mắt của Lập Xuân cũng sáng lên không kém, nàng cũng hiểu được ý tứ của cô nương nhà mình. Các nàng không biết thân phận thật sự của Nhan An Lan, nhưng lại biết rõ thân phận của Thẩm Nguyên Gia. Nhà hần là hoàng thượng, chỉ cần nhìn Trịnh Thiện mỗi khi thấy hần liền a dua nịnh hót cũng biết nhà hần rất có địa vị trong thương giới. Nếu có thể nhờ hần đứng ra làm chứng, rồi lộ ra chút giao tình của hai nhà, sau này sẽ không ai dám tới đây gây sự nữa.

Bất quá việc này lại không thể làm quá mức rõ ràng. Nàng là nha hoàn của Tô Ngọc Uyển, nếu nàng quá mức quen thuộc với hai người này sẽ làm hỏng thanh danh của cô nương nhà mình.

Cho nên sau khi nàng mời vị lão bá kia xong mới nhìn về phía đám đông, tựa hồ tìm kiếm thêm người tới làm chứng. Lúc nhìn thấy Thẩm Nguyên Gia thì hơi dừng lại, nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, rồi lại nháu mày nhìn hần một cái, sau đó lại nhìn sang bên cạnh, chuẩn bị tìm người khác.

Thẩm Nguyên Gia và Lập Xuân gặp nhau đã mấy lần, mấy ngày trước Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan tới Diệp gia trà trang nàng còn hành lễ với hần, đương nhiên hần cũng không tin nha đầu này không quen biết mình. Chỉ là vì sao nàng lại cố tình làm vậy?

“Nàng là nha hoàn của Tô cô nương, còn phải bận tâm thanh danh của cô nương nhà mình. Nếu người muốn giúp, thì cứ chủ động bước lên đi.” Nhan An Lan nói nhỏ vào tai hần.

Thẩm Nguyên Gia hiểu ra, thấy Lập Xuân đã mời thêm một người nữa, tựa hồ đã muốn thu tay thì vội vàng tiến lên nói: “Vị cô nương này, không biết cô nương có phải là nha hoàn của Tô nhị công tử không?”

“Công tử là...” Lập Xuân hơi chần chờ, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, hai mắt sáng lên: “Công tử là bằng hữu của nhị thiếu gia nhà ta, họ...” Nàng đưa tay gõ gõ đầu.

“Họ Thẩm.” Thẩm Nguyên Gia tiếp lời nàng.

“À, đúng, đúng. Thẩm công tử.” Lập Xuân cười vui vẻ.

Nàng nhìn Nhan An Lan và hai gã sai vặt, hành lễ với Nhan An Lan nhưng chỉ lễ phép cười cười chứ không lên tiếng.

Thẩm Nguyên Gia dùng quạt chỉ Nhan An Lan: “Chắc người cũng không nhớ hần họ gì có phải không? Hần họ Nhan.”

“Nhan công tử.” Lập Xuân hành lễ thêm lần nữa.

Tô Ngọc Uyển chờ Lập Xuân hành lễ với hai người Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan xong mới nhìn sang hai người hành lễ. Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia cũng chấp tay hoàn lễ với nàng.

Thẩm Nguyên Gia biết trước mặt nhiều người cũng không tiện nhiều lời với Tô Ngọc Uyển, cho nên chỉ nói với Lập Xuân: “Chúng ta là bằng hữu của nhị công tử, tự nhiên cũng không thể nhìn cửa hàng nhà các người bị người ta hắt nước bẩn. Ta và Nhan công tử cũng sẽ tham gia làm chứng.”

“Vậy thì làm phiền hai vị.” Lập Xuân cao hứng nói.

Lúc nhìn thấy Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan, Hà Trung liền nhăn mày một cái, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh. Chờ hai người nói chuyện với Lập Xuân xong rồi mới bước lên thi lễ: “Nhan công tử, Thẩm công tử, thật là khéo, không ngờ lại có thể gặp được hai vị ở đây.”

Nhan An Lan gật đầu với hần, không nói gì. Thẩm Nguyên Gia chấp tay hoàn lễ rồi mới đáp: “Đúng là rất khéo.” Trên mặt còn mang theo nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Chào nhau xong rồi hai người liền không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía Tô Ngọc Uyển.

Lúc này Lập Xuân đã được Tô Ngọc Uyển phân phó, cười nói với mấy người: “Bây giờ chúng ta sẽ vào bên trong trà trang lấy trà, để tránh các vị nói chúng ta chỉ lấy trà ngon không lấy trà kém, cho nên làm phiền mấy vị cũng vào cùng để chứng kiến.”

Sáu người gật đầu rồi cũng đi theo Tiền chương quỳ vào trong trà trang cùng nhau lấy trà.

Còn Tô Ngọc Uyển ngồi xuống cái ghế mà Cốc Vũ vừa mới mang ra.

Chỉ một lát sau mấy tiểu nhị trong trà trang đã nối đuôi nhau mà ra, trong tay mỗi người đều bung một mâm sứ trắng nhỏ đựng trà.

Đội mấy người làm chúng ra hết rồi, Tô Ngọc Uyển mới phân phó: “Mang trà nhà chúng ta tới cho mọi người cùng xem đi.”

Mấy tiểu nhị bung mâm sứ đi một vòng để cho mọi người đều có thể nhìn tận mắt. Xong xuôi rồi Tô Ngọc Uyển mới nói: “Các vị có thấy trà nhà chúng ta với lá trà mốc kia có gì khác nhau không?”

Dụng ý của Tô Ngọc Uyển rất rõ ràng, bởi vậy mấy người ở đây đều không nhận được mà tự giác so sánh hai loại với nhau. Cho nên nàng vừa mới hỏi xong đã có người lên tiếng: “Trà của Diệp gia trà trang, cho dù là trà cao cấp hay trà thường thì sợi trà cũng đều rất đều đặn ngay ngắn, màu sắc đồng nhất, không có trà vụn, cành trà, hạt trà hay vụn gỗ, vôi, đất bụi lẫn vào.” Sau đó hần lại chỉ vào đĩa sứ đựng trà mốc trong tay Lập Xuân nói tiếp: “Nhưng mà trà kia lại khác, cành trà rất nhiều, bên trong còn lẫn hạt trà và mảnh trúc.”

“Đúng vậy.” Những người khác cũng sôi nổi phụ họa. nói, ai gặp qua hần rồi cũng đều khen hần tốt. Cửa hàng này buôn bán rất có uy tín.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Giải quyết

“Mang lá trà lại cho mấy vị nhân chứng nhìn một chút.” Tô Ngọc Uyển tiếp tục phân phó.

Mấy tiểu nhị bung mâm trà lại cho đám người Nhan An Lan và Hà Trung xem. Bọn họ cũng có nhận định y hệt những người kia.

Lúc này Tô Ngọc Uyển mới bước ra phía trước hành lễ tạ lỗi với mấy người họ: “Để các vị xem sau cùng thật là không phải. Nhưng mà tiểu nữ làm như vậy cũng không phải là vì không tôn trọng các vị, mà là vì thân phận của các vị quá tôn quý, nếu có người cảm thấy bởi vì mấy vị nói trà trang của chúng ta tốt những người khác dù không đồng tình nhưng ngại thân phận địa vị của các vị mà nhầm lẫn nói theo thì sẽ không công bằng, cho nên mới phải đảo ngược trình tự một chút. Nếu có chỗ nào thất lễ mong các vị bỏ qua cho.”

Ban đầu Hà Trung thấy Tô Ngọc Uyển làm như vậy thì trong lòng cũng có chút không thoải mái, bây giờ Tô Ngọc Uyển đã tự mình giải thích đầu đuôi thì chút khúc mắc kia cũng tiêu tan hết. Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia đã biết cách hành sự của Tô Ngọc Uyển, đoán nàng hần là có dụng ý khác cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Thẩm Nguyên Gia chấp tay thi lễ đáp lời: “Tô cô nương tâm tư cẩn trọng, tại hạ bội phục.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Tô cô nương suy xét rất chu đáo.” Hà Trung cũng phụ họa theo.

Tô Ngọc Uyển nói tiếp: “Lúc nãy trà của trà trang chúng ta đều được lấy thẳng từ trong phòng lưu trữ hần là mọi người cũng thấy tận mắt rồi?”

“Phải, tất cả đều được lấy từ trong vại chứa, hơn nữa mỗi loại trà đều lấy ra một ít, không hề bỏ sót bất cứ loại nào.” Mấy người sôi nổi gật đầu.

“Đa tạ các vị.” Tô Ngọc Uyển lại nhún người hành lễ với mấy người họ thêm lần nữa, sau đó mới xoay về đám đông nói: “Ta nghĩ đến lúc này chắc mọi người cũng đoán được chuyện này từ đầu mà có rồi. Ta cũng muốn nói thêm một câu, bởi vì vườn trà trên núi Tùng La của Diệp gia trà trang chúng ta không quá lớn, cho nên lá trà mỗi quý cũng không nhiều, cũng chỉ đủ bán ở Huy Châu và Hưu Ninh huyện mà thôi. Hơn nữa giá cả vừa phải, chất lượng không kém nên gần đây năm cũng chưa từng trừ hàng, chỉ cần ba, bốn tháng là đã bán hết rồi. Ví dụ như trà Xuân nhà chúng ta hiện tại đã không còn nữa, trà trong tiệm đều mới được sản xuất hồi tháng năm, cho nên giá cả cũng thấp hơn. Chuyện này chắc hần những khách hàng lâu năm của chúng ta đều biết.”

“Tô cô nương nói không sai. Ta mua trà ở Diệp gia trà trang đã nhiều năm, trà nhà bọn họ từ trước đến nay bán rất chạy, hơn nữa trà cũng luôn mới mẻ, chưa bao giờ có trần trà.” Trịnh Khôn túi túi gạt đầu xác nhận.

“Đúng là như thế.” Mấy khách hàng cũ không ra làm chứng cũng gật đầu đồng ý.

“Trà trang chúng ta ngay cả trần trà còn không có thì làm sao có trà mốc để bán cho khách được chứ?” Tô Ngọc Uyển cao giọng hỏi.

“Này, người muốn chạy đi đâu?” Cốc Vũ bỗng đứng hô lên, sau đó xách theo một người từ trong đám người đi ra, đúng là kẻ tới cửa gây sự lúc này.

Kẻ này nhân lúc Tô Ngọc Uyển hành lễ với mấy người Nhan An Lan và Hà Trung đã len lút dịch người vào trong đám người, lặng lẽ chuẩn bị. Cốc Vũ đã sớm đề phòng hấn, nhưng cũng không hành động ngay, chờ tới lúc hấn chuẩn bị giờ chân lặn mất mới bắt người lại.

“Nói, là ai phái người tới?” Cốc Vũ quát hỏi.

“Ta không có, ta, ta đi nhầm trà trang.”

“Ồ?” Tô Ngọc Uyển đi qua, đứng trước mặt nam nhân kia, thông thả hỏi lại: “Đi nhầm trà trang? Lá trà kia người mua ở đâu, sao lại đi nhầm đến cửa trà trang nhà chúng ta?”

Mọi người không nhìn được mà quay đầu nhìn sang Hoàng gia trà trang bên cạnh.

Trên phố này chỉ có hai cái trà trang, hơn nữa còn được mở gần nhau. Nam nhân này nói là đi nhầm nơi, nếu hấn không nói dối thì đúng là ban đầu hấn đã mua trà từ bên chỗ của Hoàng gia trà trang rồi.

Ngoài cửa nháo lớn như vậy, người của Hoàng gia trà trang không thể nào không biết. Huống hồ Trịnh Thiện từ nãy tới giờ vẫn luôn đứng ở cửa xem náo nhiệt, trên mặt còn giấu không được vẻ vui sướng khi người gặp họa. Thấy nam nhân kia tự nhiên lại chìa mũi giáo vào Hoàng gia trà trang thì hơi hoảng hốt nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, chỉ vào nam nhân kia nói: “Người đừng có mà bịa chuyện, ngậm máu phun người. Trà trang chúng ta mới khai trương được mấy ngày, lấy đâu ra trà mốc?”

“Mau nói đi, là ai sai sử người tới?” Cốc Vũ không đợi Trịnh Thiện nói xong đã đá nam nhân kia một cái thật mạnh, khiến hấn quỵ rạp xuống đất.

“Ta, ta không có mà...” Nam nhân kia còn đang định giãi bày thì Tô Ngọc Uyển đã lên tiếng trước: “Hà quân sự, không biết chuyện này nếu như báo lên quan phủ thì quan phủ có thụ lý hay không?”

Ban đầu Hà Trung đứng ra làm chứng là vì muốn cấp cho Trần gia một cái ân tình, hơn nữa trước mặt nhiều người như vậy, có thể biểu hiện Hà phủ công chính thì cũng có thể tăng thêm thanh danh cho Hà đồng tri. Lời này của Tô Ngọc Uyển rất hợp ý của hấn, cho nên hấn liền cười nói: “Quan phủ chính là người làm chủ cho dân chúng. Người này vô duyên vô cớ vu oan hãm hại trà trang các người, làm sao có thể bỏ qua được? Các người cứ áp giải hấn đến nha môn, đại nhân sẽ xét xử cho.”

Nam nhân kia nghe Hà Trung nói xong thì hô to: “Tô cô nương tha mạng, ta cũng là bị ép buộc. Ta trên còn có mẹ già bệnh tật, dưới còn con nhỏ phải chăm sóc, cho nên lúc người kia tìm tới ta, muốn ta đi hãm hại nhà các người, ta mới bị mê hoặc. Người nọ là nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, cho ta một bao lá trà mốc, hai mươi lượng bạc và bộ y phục này rồi đi ngay cho nên ta cũng không biết hấn là ai. Ta nói đều là sự thật, không dám dối gạt nửa lời. Xin cô nương thương xót cho hoàn cảnh của ta mà tha cho ta đi.”

Thẩm Nguyên Gia nghe mọi người bàn luận sôi nổi, người nói muốn nghiêm trị, kẻ lại đồng tình hấn là vì bất đắc dĩ, gia cảnh hấn cũng đáng thương, mà Tô gia cũng không phải tổn thất gì, không cần quá mức truy cứu, thì trong lòng quỳnh lên.

Việc này một khi không xử lý tốt thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn. Nếu dễ dàng buông tha kẻ kia thì sau này Diệp gia trà trang sẽ không được yên bình nữa, lâu lâu lại bị người ta tới nháo. Dù sao Tô gia cũng không có nam nhân chống đỡ, chỉ có một cô nương trẻ tuổi mềm lòng, nếu không tới kiểm soát chút đỉnh làm sao đảm bảo lưu manh vô lại có thể cam lòng? Nhưng nếu nghiêm trị, những người vây xem sẽ nói Tô Ngọc Uyển là người lòng dạ sắt đá, không biết thương người, chuyện này đối với thanh danh của nàng cũng không tốt.

Ai ngờ bên kia Tô Ngọc Uyển vẫn không chút hoang mang nói: “Mặc dù người cũng là bất đắc dĩ, nhưng mà một khi ta buông tha cho người, chẳng phải sau này người khác chỉ cần trong nhà nghèo khó thì sẽ có lý do để đi làm chuyện xấu hãm hại người khác hay sao?”

“Đúng nha, cô nương nói rất đúng.” Mấy người vây xem cũng gật đầu tán đồng.

Cho dù nam nhân này có thảm đến đâu đi nữa thì việc hấn làm cũng là sai. Mà nếu đã sai thì phải chịu trừng phạt.

Tô Ngọc Uyển chờ cho tiếng nghị luận lắng xuống rồi mới nói tiếp: “Bởi vậy nhất định phải đưa tới quan phủ. Còn nhà người, chẳng phải người cũng nhận được hai mươi lượng bạc làm thù lao hay sao? Ta có thể cho người đưa bạc về nhà trước. Có hai mươi lượng này thì mẫu thân người cũng có tiền xem bệnh mà hải tử cũng có tiền để mua gạo ăn rồi.”

Nàng nói xong cũng không đợi người khác bàn ra tán vào thêm nữa, hành lễ với Thẩm Nguyên Gia: “Tô gia và Thẩm gia cũng xem như là có chút thân thích, cho nên ta đành mặt dày nhờ Thẩm công tử phái theo một hộ vệ đi cùng với tiểu nhị và Tiền chương quỳ của chúng ta tới nhà của hấn rồi sau đó đưa hấn đến nha môn.”

Sau đó nàng quay sang đám người còn lại nói: “Hà đại nhân làm quan trong nha môn cho nên không thể để Hà quân gia phái người đi khiến người ta đàm tiếu được. Còn hai vị hấn là trong nhà cũng còn có việc, cho nên mới không dám phiền hai vị.”

Thẩm Nguyên Gia thấy Tô Ngọc Uyển chủ động nhờ mình giúp một tay thì vô cùng cao hứng, vội vàng chấp tay đáp lễ nói: “Đây là chuyện nên làm.” Đoạn gọi Mã Bưu tới, tiếp nhận nam nhân trong tay Cốc Vũ.

Tiền chương quỳ là chương quỳ của trà trang, đi nha môn cáo trạng là đương nhiên, còn tiểu nhị chính là nhân chứng.

Sắp xếp xong rồi Tô Ngọc Uyển mới hành lễ với mọi người nói: “Cũng xin vị thúc thúc, bá bá, hay đại thẩm nào có rảnh thì cũng đến nha môn làm chứng giúp chúng ta, Tô gia ta ắt sẽ tạ ơn.”

P/s: Ta biến mất lâu thế mà hok có ai vào hỏi truyện luôn.:)) Bệnh xong đâm lười, lười xong lại xì trét. Hôm nay mới vực được tinh thần ngồi edit đây. Chúc mọi người tuần mới vui vẻ nhé

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Quấy rầy

Người vốn rảnh rồi mới đến xem náo nhiệt, có nhiệt tâm thì lập tức đứng ra nhận lời. Cũng có những kẻ muốn chiếm chút tiện nghi, vừa nghe thấy có tạ lễ thì cũng ào ào đứng dậy, tổng thể cũng được bày, tám người.

“Cô nương, chúng ta đi đây.” Tiền chương quấy chào Tô Ngọc Uyển một cái xong liền dẫn mọi người đến nha môn.

Tô Ngọc Uyển đợi đám người vây xem đều đã đi theo Tiền chương quấy và Mã Bưu rồi mới quay đầu lại, đang định nói vài câu với mấy người Hà Trung và Thẩm Nguyên Gia thì nghe thấy tiếng kêu khê: “Biểu ca, sao huynh lại ở đây?”

Mọi người quay đầu lại liền thấy Trần Hân Nhi mang theo nha hoàn, vui vẻ chạy sang bên này.

Thẩm Nguyên Gia hơi nhú mày rồi cũng tươi cười chào đón: “Hân nhi biểu muội, sao muội cũng tới đây?”

“Muội đến Cẩm Vân Hiên may y phục, đi ngang qua đây thấy có đám đông vây xem, không biết có chuyện gì nên mới dừng lại xem thử.” Trần Hân Nhi nhìn trái, nhìn phải, thấy Tô Ngọc Uyển thì trong mắt không giấu được chán ghét, trên mặt lại làm ra vẻ kinh hi: “Uyển biểu tỷ cũng ở chỗ này sao?”

Nàng ta nhìn sang Diệp gia trà trang liền làm ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ: “Đây là trà trang của người?”

Tô Ngọc Uyển gật đầu: “Đúng vậy.” Sau đó nàng quay sang nói với mấy người Hà Trung, Trịnh Khôn, “Hôm nay đã làm phiền các vị rồi, hay là các vị vào trong uống trà, nghỉ chân một lát nhé?”

Mấy người kia hôm nay may mắn có thể cùng làm chứng với quản sự nhà đồng tri thì trong lòng vô cùng vui sướng, cũng muốn ngồi xuống lời kéo Hà Trung một phen, nghe Tô Ngọc Uyển đề nghị xong thì không hẹn mà cùng nhìn về phía Hà Trung, đợi hần quyết định.

Hà Trung muốn giao hảo với Trần gia cho nên mới chủ động đứng ra giúp đỡ, lúc này Trần Hân Nhi lại xuất hiện nói chuyện với Thẩm Nguyên Gia thì hần lại càng không thể nào cự tuyệt, chấp tay nói với Tô Ngọc Uyển: “Vậy thì đành quấy rầy.” Nói xong mới quay sang nhìn mấy người Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan hỏi: “Thẩm công tử, Nhan công tử, Trịnh lão gia cũng đi cùng chứ?”

Từ nhỏ Thẩm Nguyên Gia đã không thích biểu muội Trần Hân Nhi này, thấy ánh mắt nàng dán chặt trên người Nhan An Lan thì lại càng không muốn ở chung, cười nói với Hà Trung: “Được, vậy thì cùng vào trong uống trà đi.” Sau đó mới quay sang nói với Trần Hân Nhi: “Biểu muội cũng đi Cẩm Vân Hiên đi, đứng ra ngoài lâu quá sẽ khiến ngoại tổ mẫu và cửu mẫu lo lắng.”

Trước đây lúc Trần Hân Nhi tới Thẩm phủ, đa từng thấy Thẩm Nguyên Gia ân cần khách khí với Nhan An Lan, còn gọi hần là “Thế tử gia”, cho nên nàng đoán thân phận của người này chắc hần cũng không đơn giản. Hơn nữa diện mạo của Nhan An Lan còn tuấn lãng hơn cả Thẩm Nguyên Gia. Nàng rất tự tin vào mỹ mạo của mình, muốn thu hút sự chú ý của Nhan An Lan, từ đó trở thành thế tử phu nhân. Có điều Nhan An Lan không muốn mấy cô nương Thẩm gia dây dưa nên đã dứt khoát dọn ra khỏi hoa viên Thẩm gia, chuyển sang thư phòng bên ngoại viện của Thẩm Nguyên Gia, Trần Hân Nhi cũng không thể nào gặp được hần.

Bây giờ Nhan An Lan muốn vào trà trang uống trà, nàng tự nhiên cũng không muốn rời đi, bèn liếc Tô Ngọc Uyển một cái, nói với Thẩm Nguyên Gia: “Trà trang của Uyển biểu tỷ muội cũng chưa tới bao giờ, biểu tỷ, muội có thể vào uống chén trà không?”

Trước mặt mọi người, cho dù Tô Ngọc Uyển không thích thì cũng không tiện xé rách mặt, đành phải cười nói: “Đương nhiên là được.”

Thẩm Nguyên Gia nghĩ Tô Ngọc Uyển cũng ở trà trang, nàng lại là người vô cùng quy củ, tự nhiên cũng sẽ không để Trần Hân Nhi đi theo quấy rầy bọn họ, cho nên cũng không nói thêm gì nữa, thấy Nhan An Lan không thêm nhìn Trần Hân Nhi một cái đã đi vào trà trang trước thì cũng vội vàng chạy theo.

Mấy người Hà Trung nhìn nhau một cái rồi cũng vào theo.

Tô Ngọc Uyển nói với tiểu nhị: “Người chạy nhanh về phủ xem có nhị thiếu gia, tam thiếu gia ở nhà không, nếu có nhà thì gọi bọn họ tới đây tiếp khách.” Cũng phân phó một tiểu nhị lanh lẹ khác: “Lấy trà Minh Tiền ra chiêu đãi khách nhân, nói ta là nữ tử không tiện chiêu đãi, nếu có chỗ nào chậm trễ thì mong thứ lỗi. Pha trà xong thì gói cho mỗi vị một cân trà Minh Tiền để tạ ơn.”

Hai tiểu nhị vội vàng rời đi.

Xong xuôi rồi Tô Ngọc Uyển mới quay sang nói với Trần Hàn Nhi: “Biểu muội, chúng ta cũng tới hậu viện dùng trà thôi.”

Trần Hàn Nhi thấy Nhan An Lan đến liếc mình một cái cũng ngại, đi thẳng vào trà trang, phía sau còn có cả một đám nam nhân xa lạ theo cùng. Hơn nữa bọn họ lên lầu hai, Tô Ngọc Uyển lại muốn đưa nàng tới hậu viện, chỉ sợ sẽ không có cơ hội nói chuyện với Nhan An Lan nữa. Nàng đã định rời đi, nhưng ngẫm lại bây giờ mà đi thì sau này muốn tìm được cơ hội gặp gỡ Nhan An Lan cũng khó, chỉ bằng cứ vào trà trang, tùy thời hành động, biết đâu chừng sẽ có cơ hội cho nên cũng không chối từ, xụ mặt đi vào.

Sau khi vào trà trang, nàng ta nhìn trái nhìn phải một lượt, thấy cầu thang dẫn lên lầu hai thì định bước lên. Tô Ngọc Uyển vội ngăn lại: “Biểu muội, phía sau có viện tử, chúng ta qua đó đi. Trên lầu là chỗ nam nhân nói chuyện, chúng ta lên đó không tiện.”

Trần Hàn Nhi đang định nổi giận thì nghe thấy bên trên hô lên: “Người đâu hết rồi, nhanh chơm thêm trà.”

“Tới ngay đây.” Tiểu nhị lúc này đang đứng ở cửa vội vàng chạy vào, thấy Tô Ngọc Uyển và Trần Hàn Nhi thì vội vàng dừng lại hành lễ với Tô Ngọc Uyển: “Cô nương.”

Tô Ngọc Uyển kéo Trần Hàn Nhi lùi sang một bên, phát tay nói: “Đi nhanh đi, đừng để khách nhân phải chờ.”

“Vâng.” Tiểu nhị hơi khom người ứng một câu rồi bước nhanh lên lầu.

Giọng nam nhâm kia vừa lên thì Trần Hàn Nhi cũng biết lầu trên là nơi tụ tập của nam khách, cũng không phải chỉ có mỗi đám người Thẩm Nguyên Gia lúc này. Nàng ta nhìn chung quanh một lượt rồi đặt mông ngồi xuống tầng một: “Vậy thì ta ngồi ở đây.”

Tô Ngọc Uyển đỡ khóc, đỡ cười: “Hàn nhi biểu muội, chỗ này là nơi chiêu đãi nam khách bình thường, người buôn bán nhỏ, tam giáo cửu lưu gì cũng có, không phải là nơi nữ tử có thể ở lại. Chúng ta vẫn nên đến hậu viện thì hơn.”

Trần Hàn Nhi đang muốn trợn mắt cự tuyệt thì trông thấy một đám người vọt vào, trong miệng vẫn còn đang nghị luận chuyện lúc này. Có người đi thẳng đến bàn bên kia ngồi bưng trà lên uống, cũng có người lên lầu. Chắc là khách uống trà trong trà trang lúc này nghe thấy ồn ào ra ngoài xem náo nhiệt, bây giờ mới trở lại uống trà tiếp.

Có mấy nam nhân trông thấy các nàng thì nhìn qua, có người chỉ Tô Ngọc Uyển nói: “Đây không phải là Tô đại cô nương sao? Lúc này nàng thật là lợi hại.” Còn mấy người khác lại nhìn thẳng vào Trần Hàn Nhi.

Tô Ngọc Uyển vẫn đội mũ sa, che kín từ đầu tới chân, cho dù có nhận ra trang phục của nàng cũng không để lộ thân hình, cho nên cũng không tổn hại thanh danh của nàng được. Nhưng mà Trần Hàn Nhi vừa thấy Nhan An Lan đã phi xuống xe ngựa, mũ cũng không kịp mang, dung mạo và y phục đều lộ hết ra ngoài, bị người ta nhìn chăm chăm như vậy thì cả người đều không được tự nhiên, vội vàng trốn ra phía sau Tô Ngọc Uyển, dậm chân nói: “Tiểu viện ở chỗ nào? Người còn không mau dẫn ta qua đó.”

Thanh danh Trần Hàn Nhi bị hao tổn, còn là ở trong quán trà của nàng, nếu để Trần lão phu nhân và Khương thị biết được không biết sẽ tính sổ với nàng thế nào nữa cho nên Tô Ngọc Uyển cũng không dám chậm trễ, nhắc màn sa của mình lên cho Trần Hàn Nhi vào nói: “Đi theo ta.” Rồi đẩy Trần Hàn Nhi đi vào bên trong.

Cũng may nàng cao còn Trần Hàn Nhi lại thiên về nhỏ xinh, Lập Xuân và Cốc Vũ đứng chắn chung quanh hai người, chặn hết tầm mắt của mấy người ở đó, nhanh chóng xuyên qua đại đường vào hậu viện.

Trong lúc rối ren như vậy mà Trần Hàn Nhi vẫn không quên “Nhan công tử của mình”, vội vàng dặn: “Trần Kỳ người chờ ở đây. Lúc nào đại biểu ca xuống thì ra hậu viện báo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Phỏng đoán

Trần Hàn Nhi là tiểu thư quan gia nên mỗi khi ra ngoài đều sẽ mang theo hộ viện, mà Trần Kỳ chính là một trong hai người đi theo nàng hôm nay. Hắn năm nay khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, làm việc cũng khá trầm ổn. Trần Kỳ đang định che chở Trần Hàn Nhi vào hậu viện xong thì sẽ đứng lại gác cửa, không để kẻ xấu thừa cơ gây rối, nhưng Trần Hàn Nhi đã phân phó như vậy hắn cũng chỉ đành phải dừng lại ứng một tiếng rồi quay sang phân phó hộ viện trẻ tuổi kia: “Người tới đây canh cửa, đừng để người khác va chạm với cô nương.”

Tô Ngọc Uyển vừa dẫn Trần Hàn Nhi vào hậu viện ngồi xuống thì Tiết Sương đã vào bẩm báo: “Cô nương, nhị thiếu gia và tam thiếu gia đã lên lầu tiếp đãi khách nhân rồi ạ.”

Tô Ngọc Uyển yên tâm, quay sang nhìn Trần Hàn Nhi một cái. Có điều nàng ta mặc dù hai tay bưng trà nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa thất thần, một lòng nhớ kỹ khách nhân trên lầu kia.

Tô Ngọc Uyển tưởng Trần Hân Nhi thích Thắm Nguyên Gia nên trong lòng cũng có chút tò mò, hai nhà Thắm, Trần vốn là họ hàng, địa vị cũng có thể xem như tương đương, nếu Trần Hân Nhi thích Thắm Nguyên Gia thật thì chỉ cần Thắm đại phu nhân ở trước mặt Trần lão phu nhân nói mấy câu là xong, vì sao tới bây giờ vẫn chưa đính hôn?”

Có điều dù sao đây cũng là chuyện của bọn họ, huống hồ Trần Hân Nhi cũng không phải là bằng hữu của nàng, hôn sự của nàng ta thế nào nàng cũng không có hứng thú, chỉ tò mò một lát đã ném ra sau đầu.

“Lập Xuân, đi lấy hai đĩa điểm tâm tới đây.” Tô Ngọc Uyển phân phó.

Lúc đói bụng mà uống trà thì rất dễ bị say, cho nên trong quán trà luôn có sẵn điểm tâm, hơn nữa còn rất ngon miệng. Ngồi không ở chỗ này cũng rất nhàm chán, nàng và Trần Hân Nhi lại không hợp nhau, nói nửa câu cũng ngại nhiều, chỉ bằng mỗi người tự mình uống trà, thưởng thức điểm tâm của mình, ít nhiều cũng đỡ xấu hổ.

Mấy người Hà Trung đều phải về làm việc, cho nên cũng không thể ở lâu, chỉ ngồi một lát đã thấy hộ viện Trần Kỳ của Trần Hân Nhi tới bẩm: “Cô nương, bọn họ xuống rồi ạ.”

Trần Hân Nhi vội vàng đứng lên, cũng không thèm chào Tô Ngọc Uyển đã nhấc váy chạy ra ngoài.

Tô Ngọc Uyển đành phải đợi mãi sa lên rồi ra ngoài theo.

Đã có hai đệ đệ chiêu đãi nên nàng không cần ra mặt cũng được. Ai ngờ Trần Hân Nhi lại vội vàng xông ra, chuyện nàng vẫn đang con ở trà trang cũng không giấu được. Nếu nàng còn không chịu ra ngoài tiễn khách thì rất không lễ phép.

Ra tới đại đường liền trông thấy mấy người đã xuống dưới, đang cáo từ với Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh ở cửa. Trần Hân Nhi vội vàng chạy tới trước mặt Thắm Nguyên Gia, nũng nịu gọi: “Biểu ca.”

Thắm Nguyên Gia quay đầu, nhún mày nói: “Sao ngươi vẫn còn ở chỗ này? Chỗ này là nơi người có thể ở lại sao? Thật là hồ nháo!”

Trần Hân Nhi liếc mắt đưa tình với Nhan An Lan xong mới dẩu miệng lên ủy khuất nói: “Muội ở phía sau hậu viện với Uyển biểu tỷ mà, đâu có ngồi ở chỗ ngư long hỗn tạp này đâu mà biểu ca lại mắng ta.”

Thắm Nguyên Gia nhìn Trần Hân Nhi xong lại quay sang nhìn Nhan An Lan, âm thầm lắc đầu. Biểu muội này của hắn thật đúng là si tâm vọng tưởng. Thế tử Vinh An hầu là người mà nàng có thể mơ ước được sao?

Ở bên kia đám người Hà Trung đã rời đi. Tô Thế Xương đang nói chuyện với Tô Ngọc Uyển: “Tỷ, chúng ta có cần phải tới nha môn nữa không?”

“Không cần, có đi cũng vô dụng. Chắc hẳn cũng không moi thêm được tin tức gì từ hắn nữa đâu.” Tô Ngọc Uyển lắc đầu, hỏi hai vị đệ đệ, “Hai đệ còn chuyện gì phải làm nữa không? Nếu không có thì ở lại chỗ này giúp đỡ một chút đi. Hôm nay khách nhân nhiều, hai chương quầy lại không có mặt, chỉ sợ sẽ nhiều loạn.”

“Bọn đệ cũng không có chuyện gì.” Tô Thế Xương nói: “Tỷ về nhà trước đi, chỗ này có đệ và Thịnh ca nhi là được rồi. Đệ đã bảo Thu Sinh tới nha môn nghe ngóng rồi, nếu có tin tức gì sẽ báo hắn về thông báo với tỷ ngay.”

Trần Hân Nhi thấy Thắm Nguyên Gia không mặn mà với mình thì cũng không tự tìm mặt mặt nữa, tự động nhích sang chỗ Tô Ngọc Uyển. Thấy nàng phải đi thì vội vàng hô lên: “Biểu tỷ, phu của tỷ ở chỗ nào thế? Ta có thể đến đó chơi một chút không?”

Tô Ngọc Uyển kinh ngạc quay đầu nhìn nàng ta một cái, nghĩ nghĩ một lát liền hiểu ra, đưa mắt nhìn sang Thắm Nguyên Gia rồi lại quay sang cười nói với Trần Hân Nhi: “Được, có điều hàn xá đơn sơ, chỉ sợ ủy khuất biểu muội thôi.”

Lúc cả nhà Tô Ngọc Uyển mới chuyển đến phủ thành cũng có mời nữ quyến của Trần gia tới nhà làm khách, đáng tiếc Tô phủ chỉ có hai tiểu viện, điều kiện sơ sài, Trần lão phu nhân không thoải mái, Khương thị còn phải hầu tạt, cho nên chuyện này cũng bị bỏ qua. Bây giờ Trần Hân Nhi chủ động nhắc tới trước mặt của Thắm Nguyên Gia và Nhan An Lan, vừa này còn nhận ân tình của người ta nên Tô Ngọc Uyển cũng không thể cự tuyệt được.

Thắm Nguyên Gia và Nhan An Lan còn chưa đi, Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh làm gia chủ cũng thể đi trước. Trần Hân Nhi đã lên tiếng, bọn họ cũng không thể làm như không biết, đành phải mời hai người: “Hay là Thắm công tử, Nhan công tử cũng đến hàn xá ngồi một lát?”

Nếu là nhà khác, Thắm Nguyên Gia và Nhan An Lan tự nhiên là sẽ không đi. Thắm Nguyên Gia vẫn luôn không có hảo cảm với Trần Hân Nhi, chỉ hận không thể cách xa nàng một chút, miễn cho nàng nháo lên, đại cữu mẫu lại đem chuyện chung thân của nàng xả lên người hắn. Nhưng nếu là Tô gia thì khác, đây chính là nhà của Tô Ngọc Uyển đó. Hắn cũng rất muốn biết nhân gia như thế nào lại có thể dưỡng ra một người như Tô Ngọc Uyển vậy.

Thắm Nguyên Gia liếc Nhan An Lan hỏi ý hắn. Nhan An Lan hơi hơi gật đầu.

Trần Hân Nhi thấy cảnh này thì lại càng chắc chắn thân phận của Nhan An Lan không hề đơn giản. Vị biểu ca này của nàng tuy chỉ là nhi tử thương hộ, nhưng từ nhỏ đã rất thông minh, hành sự bất phàm, từ trước đến nay mắt đều cao hơn đình đầu, không mấy khi chịu hạ mình. Nay chỉ có chút chuyện nhỏ này cũng phải xin chỉ thị của vị Nhan công tử kia, chứng tỏ địa vị của Nhan công tử kia còn cao hơn hắn rất nhiều.

“Được, đúng lúc chúng ta cũng đang rảnh rồi.” Thắm Nguyên Gia cười nói với Tô Thế Xương.

Mấy người đều đến đây bằng xe ngựa riêng cho nên bây giờ cũng dùng xe ngựa của chính mình để đến Tô phủ.

Chỉ một lát, xe ngựa đã lần lượt dừng lại trước cửa Tô phủ. Trước khi xuất phát, Tô Ngọc Uyển đã cho A Cửu về phủ thông báo nên Quan ma ma đã thay mặt Ân thị ra ngoài tiếp đón, điếm tâm, trái cây cũng chuẩn bị tốt. Chỉ là nam nữ khác biệt nên sau khi xuống xe ngựa, Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh liền dẫn Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan tới tiền viện, còn Tô Ngọc Uyển dẫn Trần Hân Nhi tới nội viện, tới sân của Ân thị, cho dù hai nhà có quan hệ và địa vị thế nào đi nữa thì Trần Hân Nhi là vẫn bối, đã đến phủ làm khách thì phải đi thỉnh an trưởng bối.

Trần Hân Nhi cũng rất ngoan ngoãn, mặc dù nàng ta không nói chuyện, tâm hồn cũng lang thang đi đâu mất, nhưng ít ra cũng không bày ra bản mặt khó ở hay mở miệng chàm chọc Tô gia, ngược lại còn thành thật thỉnh an Ân thị, nghiêm túc trả lời mấy câu hỏi thăm của bà. Ân thị thấy nữ nhi ra hiệu liền khéo léo nói: “Hiếm khi được ra ngoài thoải mái, người cũng đến viện của biểu tỷ ngồi một lát đi.”

Tô Ngọc Uyển dẫn Trần Hân Nhi ra cửa, đang định dẫn nàng ta về viện của mình thì Trần Hân Nhi lại nói: “Biểu tỷ, ta muốn đi tìm biểu ca.”

“Hân nhi biểu muội.” Tô Ngọc Uyển nghiêm túc nói: “Tuy người và Thẩm công tử là biểu huynh, biểu muội, nhưng mà cũng phải kiêng kỵ một chút. Huống hồ bên đó còn có Nhan công tử, cũng là chỗ của nam tử nói chuyện, nữ tử không nên qua đó. Nếu cứ tỏ mẫu và đại biểu cứ mẫu biết ta dẫn người tới tiền viện, người nói xem bọn họ sẽ như thế nào?”

Trần Hân Nhi vốn được nuông chiều mà lớn lên, hôm nay phải đóng vai dịu dàng cả ngày đã sớm không nhịn được. Thấy Tô Ngọc Uyển được cho chút màu sắc đã muốn mở phường nhuộm, lấy tư thái biểu tỷ ra giáo huấn mình thì trầm mặt xuống: “Người không nói, ta không nói thì ai biết? Hay là người định tới nhà của ta cáo trạng?”

Tô Ngọc Uyển lười tranh chấp với nàng ta, nhàn nhạt nói: “Người muốn nói chuyện cùng với biểu ca của người ở đâu cũng được, nhưng mà ở trong phủ chúng ta thì không.”

Trần Hân Nhi nhìn Cốc Vũ và Tiết Sương bên cạnh, trên đường còn có hai bà tử, Tô Ngọc Uyển trước giờ vẫn luôn lạnh nhạt với nàng, muốn vút lại Tô Ngọc Uyển rồi chạy tới tiền viện tìm Thẩm Nguyên Gia là không thể nào. Trần Hân Nhi muốn phát tay áo bỏ đi rồi nhưng lại luyến tiếc cơ hội đành phải giậm chân lâu bầu nói: “Sao người lại giống như bà cụ non vậy, cái gì cũng muốn nhúng tay vào quản.”

Tô Ngọc Uyển không nói gì, chỉ đi trước dẫn đường, đi về phía sân viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Điều tra

Dường như Cốc Vũ sợ Trần Hân Nhi sẽ tìm cơ hội tách khỏi Tô Ngọc Uyển mà chạy loạn nên từ đầu đến cuối đều nhắm mắt đi theo phía sau Trần Hân Nhi khiến nàng ta hận đến nghiến răng.

Đến sân viện rồi Tô Ngọc Uyển cũng không dẫn nàng ta tới khuê phòng của mình, mà đi vào tiểu thính, kêu nha hoàn mang nước trà điếm tâm lên, tiếp tục an tĩnh uống trà như lúc ở trà trang.

Chỉ là Trần Hân Nhi nhịn không được, chỉ ngồi một lát đã lên tiếng: “Biểu tỷ cho người đợi ở tiền viện canh chừng đi, lúc nào biểu ca của ta rời khỏi thì báo cho ta một tiếng, ta muốn biểu ca hộ tống ta về phủ.”

“Được.”

Tô Ngọc Uyển cũng không làm khó dễ, kêu Tiết Sương tới tiền viện chờ. Cũng không biết Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan nói chuyện gì với hai huynh đệ Tô Thế Xương mà ngồi hơn nửa canh giờ mới rời đi.

Tiền bọn họ đi rồi, Tô Ngọc Uyển mới thở ra một hơi, quay sang hỏi Tô Thế Xương: “Tiền chừng quây đã về lại cửa hàng chưa, hân có nói gì không?”

Lúc này Tiền chừng quây đã trở lại, nhưng vì có Trần Hân Nhi ở đây nên hạ nhân cũng không dẫn hân tới chỗ của Tô Ngọc Uyển mà dẫn sang chỗ của Tô Thế Xương. Thẩm Nguyên Gia và Nhan An Lan là người chứng kiến chuyện này, cũng rất muốn biết ai là hung thủ sau màn, cho nên kêu Tiền chừng quây vào báo cáo chuyện ở nha môn luôn.

Lúc này Cốc Vũ đã nói qua với Tô Ngọc Uyển, nhưng cụ thể thế nào thì nàng cũng không biết, cho nên bây giờ mới hỏi Tô Thế Xương.

“Trong tiệm không có người chủ sự nên đệ bảo hân về trước rồi. Hân nói đại nhân trong nha môn mặc dù đã phạt trọng, cũng dụng hình nhưng người nọ vẫn chỉ nói như cũ. Diện mạo và trang phục của người kia cũng không có gì đặc biệt, lẫn vào đám đông là không thể nhận ra được nữa. Lời này chắc cũng là thật, hơn nữa kẻ đó cũng đã bị giam lại, một tháng sau mới được thả ra.”

“Ài, ta biết ngay là sẽ như vậy mà.” Tô Ngọc Uyển lắc đầu.

“Tỷ, tỷ nói xem, rốt cuộc là ai phải người tới hãm hại nhà chúng ta?” Tô Thế Thịnh tò mò hỏi.

Tô Ngọc Uyển đang định nói thì Tiết Sương đã tới bẩm: “Cô nương, Mã chương quây tới.”

“Bảo ông ấy tới tiền sảnh đi, chúng ta sẽ tới ngay.” Tô Ngọc Uyển đứng dậy nói với hai đệ đệ, “Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Lúc ba người đến tiền viện, Mã chương quây đang đi qua đi lại trong sảnh, vừa thấy ba người liền vội vàng khom người hành lễ.

“Mã chương quây ngồi đi. Tô Ngọc Uyển nhìn Mã chương quây phong trần mệt mỏi, đoán là ông ấy từ vườn trà tới thẳng đây, còn chưa ghé qua trà trang cho nên hỏi: “Lão biết chuyện có người tới gây chuyện ở trà trang rồi?”

“Vâng, Tiền chương quây đã nói với ta.” Mã chương quây đáp.

“Lão cảm thấy chuyện này là do ai làm?” Tô Ngọc Uyển hỏi.

“Chúng ta từ trước tới nay đều giúp đỡ mọi người, ngoại trừ Hoàng Hoài An ra thì cũng không đắc tội ai khác. Còn nữa, nếu tin đồn chúng ta bán trà mốc lan ra ngoài thì cũng chỉ có một mình hắn là người được lợi. Cho nên ta nghĩ việc này tám chín phần là do hắn làm.” Mã chương quây nói, hơn nữa sau khi trở về ta đã đến trà trang trước rồi mới đến đây, cũng nghe tiểu nhị ở trà trang nói lúc người kia tới gây chuyện, Trịnh Thiện còn ra đứng trước cửa xem náo nhiệt, trên mặt còn không giấu được vui sướng khi thấy chúng ta gặp họa – đương nhiên hắn nháo với chúng ta thành như vậy, quan hệ Hoàng gia trà trang với chúng ta cũng không tốt, có người đến gây chuyện, hắn vui sướng cũng là chuyện bình thường, không thể nói lên cái gì, bọn họ đương nhiên là hận chúng ta xui xẻo nhiều thêm chút rồi.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Tô Ngọc Uyển gật đầu.

.....

Thẩm Nguyên Gia cũng nghĩ như Mã chương quây và Tô Ngọc Uyển. Sau khi rời khỏi nhà Tô Ngọc Uyển, hắn liền về thẳng phủ đệ của mình, chưa kịp ngồi xuống đã phân phó tùy tùng: “Bảo Hoàng Hoài An tới đây gặp ta.”

Chỉ một lát đã thấy Hoàng Hoài An đi theo tùy tùng vào cửa, không đợi Thẩm Nguyên Gia hỏi chuyện đã trực tiếp quỳ xuống đất: “Nhị vị công tử minh giám, chuyện này không phải là tiểu nhân làm.”

Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia sùng sốt.

Thẩm Nguyên Gia nói: “Không phải người thì là ai?”

“Công tử, tiểu nhân oan uổng, thật sự không phải là tiểu nhân làm.” Hoàng Hoài An vô cùng ủy khuất, “Mọi chuyện tiểu nhân đều nghe theo phân phó của công tử, không hề tự mình chủ trương làm gì hết. Hơn nữa tiểu nhân đi theo công tử lâu như vậy, cũng biết quy tắc của công tử là gì, thủ đoạn nào có thể dùng, cái nào không tiểu nhân đều biết rõ ràng. Lúc trước chúng ta giảm giá trà đã đoạt đi không ít sinh ý của Diệp gia trà trang, nhưng Tô gia cũng không làm gì, chỉ cạnh tranh công bằng với chúng ta. Người như vậy tiểu nhân bội phục không hết, làm sao có thể dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để hãm hại bọn họ?”

Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia trọng dụng Hoàng Hoài An một phần cũng là vì hắn là người chính trực, cũng không thích tự mình chủ trương cái gì. Cho nên nghe hắn nói vậy hai người cũng không hoài nghi hắn nữa.

“Vậy thì là ai chứ?” Thẩm Nguyên Gia nhíu mày suy nghĩ.

“Lận Trí, người đi tra đi.” Nhan An Lan bỗng nhiên mở miệng nói.

“Vâng.” Lận Trí chấp tay vái một cái rồi lui ra ngoài. Còn hai người Thẩm Nguyên Gia và Hoàng Hoài An lại vô cùng khiếp sợ.

Lận Trí là cao thủ Vĩnh An hầu phái tới bảo hộ Nhan An Lan, võ công cao cường không nói, còn rất đa mưu túc trí. Ngay cả Nhan An Lan cũng không xem hắn như tùy tùng Lưu Toàn, Cao An của mình, ngược lại còn có mấy phần khách khí, rất ít khi phân phó hắn đi làm chuyện gì đó.

Vậy mà bây giờ chỉ vì một chút chuyện nhỏ của Diệp gia trà trang lại phái Lận Trí đi tra, thực là giết gà dùng dao mổ trâu.

Trong lòng Thẩm Nguyên Gia rất kỳ quái, cứ thấy không đúng nhưng lại không biết không đúng ở đâu, bèn hỏi dò: “Công tử, chút chuyện nhỏ này chắc cũng không cần phải làm phiền Lận đại thúc chứ? Đề ta phái Mã Bưu đi tìm hiểu là được mà.”

Nhan An Lan nhìn hắn: “Vậy người đi kêu Lận Trí về?”

“Ặc.” Thẩm Nguyên Gia cứng họng.

Lận Trí là cao thủ, từ trước tới nay đều thích đi lại bên ngoài, hắn vừa ra khỏi cửa đã không biết chạy tới chỗ nào rồi, hộ vệ Thẩm phủ làm sao có thể tìm được hắn? Huống hồ Lận Trí đã đi rồi, hắn còn phái hộ vệ tìm về chẳng phải còn nháo lớn hơn nữa sao, hắn ăn no rảnh rồi mới đi làm chuyện vô vị như vậy. Cho nên chỉ ngượng ngùng nói: “Vậy thì không cần.”

Nhan An Lan cũng không thèm để ý tới hắn, cầm sách tới bên giường đọc.

Nhan An Lan thích an tĩnh, trước giờ đều không thích bị người khác vây quanh. Nếu là trước đây, Thẩm Nguyên Gia hẳn là sẽ nhẹ tay nhẹ chân trở về sân viện của mình rồi. Nhưng mà hắn biết bản lĩnh của Lận Trí, muốn tra chút chuyện nhỏ này không cần bao nhiêu thời gian, chỉ một lát sẽ trở lại ngay, mà hắn cũng muốn biết chủ mưu đằng sau nên vẫn nán lại chờ, cầm một quyển sách ngồi vào ghế xem.

Hoàng Hoài An muốn đi không được, ở lại cũng không xong, vô cùng xấu hổ. Cũng may Thẩm Nguyên Gia đã lên tiếng trước: “Lận đại thúc sẽ tra ra nhanh thôi, ngươi cứ ở lại chờ đi, nghe xong rồi lại đi cũng được, đỡ mất công phải cho người báo lại với ngươi.” Nói đoạn chỉ chỉ vào ghế dựa: “Nào, ngồi xuống uống miếng nước đi.”

“Vâng.” Hoàng Hoài An cảm kích chấp tay, tới ghế ngồi xuống.

Quả nhiên chưa tới thời gian một bữa cơm, Lận Trí đã trở lại, bẩm báo với Nhan An Lan: “Công tử, đã tra xong rồi, là Trịnh Thiện sai người đi làm việc này.”

“Gi cơ?” Thẩm Nguyên Gia và Hoàng Hoài An đồng thanh kêu lên.

“Này, này...” Hoàng Hoài An đỏ mặt hỏi lạnh cả người, vội vàng đứng dậy quỳ xuống trước mặt Nhan An Lan, “Công tử, thật sự không phải tiểu nhân sai sử, tiểu nhân cũng không cảm kích.”

Nếu việc này là do hắn làm, lúc Thẩm Nguyên Gia hỏi hắn thừa nhận thì cũng không có gì. Nhan An Lan trước giờ đối xử với thuộc hạ cũng không khắc nghiệt, chỉ cần biết sai mà sửa thì sẽ cho cơ hội để sửa đổi. Nhưng mà nếu hắn là người chủ mưu nhưng lại cần chết không nhận vậy thì sẽ thành tội lớn. Không được trọng dụng không đáng sợ, đáng sợ nhất là hậu quả sau đó của nó. Hắn vừa nghĩ tới đây đã cảm thấy bất an.

Nhan An Lan liếc Hoàng Hoài An một cái, nói với Lận Trí: “Tới chỗ Trịnh Thiện một chuyến.” Rồi quay sang nói với Hoàng Hoài An, “Nếu muốn mình oan cho mình thì đi theo Lận Trí tới đó, người ở ngoài sáng hắn ở trong tối.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Cút cho ta

“Vâng, tiểu nhân đi ngay.” Hoàng Hoài An chỉ hận không thể tìm Trịnh Thiện ngay lập tức để hỏi cho ra lẽ, vì sao lại hãm hại hắn như vậy. Mặc dù hắn cũng chường mặt Trịnh Thiện, nhưng bởi vì muốn ứng phó với Tô Ngọc Uyển và Mã chương quỳ nên thời gian này hắn vẫn chiều cổ có thừa, ai ngờ tên tiểu nhân kia lại đi đào hố mình thế này.

Hoàng Hoài An ngồi xe ngựa chạy tới Hoàng gia trà trang, vừa vào cửa đã hỏi ngay: “Trịnh Thiện, chuyện hôm nay có phải do ngươi làm không?”

Trịnh Thiện đang ngồi sau quầy tính toán sổ sách, bị Hoàng Hoài An hù cho giật cả mình, vội vàng buông bàn tính ra, quỳ xuống nói: “Chủ nhân, tiểu nhân cũng chỉ muốn bêu xấu thanh danh của Diệp gia trà trang, khiến bọn họ không còn chỗ đứng ở đây nữa, vậy thì sinh ý chỉ có thể thuộc về một nhà chúng ta. Đáng tiếc...” Hắn lau nước mắt, đau khổ nói, “Quản gia nhà Đồng tri đại nhân lại ra mặt giúp đỡ bọn họ, nếu không cho dù nhà đầu Tô gia có giới nguy biến đến đâu đi nữa, tiểu nhân cũng sẽ khiến cho nàng chọc phải một thân tanh, phá hỏng sinh ý nhà nàng, để nó xuống dốc không phanh mới hả.” Càng nói hắn lại càng thêm oán hận.

Hoàng Hoài An há hốc miệng. Hắn không ngờ vậy mà lại do Trịnh Thiện làm thật.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Hoàng Hoài An chỉ tay về phía Trịnh Thiện nhưng cả nửa ngày vẫn không nói được lời nào.

“Chủ nhân yên tâm, chuyện này tiểu nhân làm rất kín kẽ, đảm bảo thần không biết, quỷ không hay, ngay cả kẻ đến cửa gây chuyện kia cũng không biết chủ mưu là ai.” Trịnh Thiện vô cùng đắc ý nói, “Chuyện này do tiểu nhân tự mình làm, đợi tới khi trời tối đen mới đến, còn dịch dung che mặt, thân hình cũng ẩn giấu trong áo to và guốc gỗ, bên dưới còn bọc bao bố để cách âm, sau đó mặc áo khoác thật dài để gian lận chiều cao. Lúc nói chuyện tiểu nhân còn dùng giọng giả nữa, cho nên cho dù có kéo hắn đến trước mặt tiểu nhân thì hắn cũng không nhận ra đâu.”

“Ngươi, ngươi, ngươi... ngươi thực là ngu xuẩn.” Hoàng Hoài An không nhịn được, vung tay cho Trịnh Thiện một bạt tai. Nếu hắn đã có thể làm kín đáo như thế, vì sao Lận Trí vẫn có thể điều tra ra được. Có điều Trịnh Thiện cũng đã thừa nhận chuyện này do chính hắn tự mình chủ trương chứ không phải do Hoàng Hoài An sai sử.

Bỗng dưng bị Hoàng Hoài An tát một cái, Trịnh Thiện cũng ngây ngốc. Hắn làm như vậy cũng không phải vì hận Tô Ngọc Uyển, mà chỉ vì muốn lấy lòng vị chủ nhân mới này mà thôi, bởi lẽ hắn cảm thấy Hoàng Hoài An cũng không coi trọng hắn như về bề ngoài, đôi lúc Hoàng Hoài An cũng sẽ lộ ra sự chán ghét và khinh thường khiến hắn lạnh cả người. Hắn biết Hoàng Hoài An vì chuyện vườn trà mà kết thù oán với Tô gia, nay mở trà trang này cũng chỉ muốn chen ép Tô Ngọc Uyển, nhằm chiếm đoạt khách nhân trên tay của nàng.

Nếu đã như vậy thì chỉ cần hắn sử dụng chút mưu kế, bôi nhọ thanh danh của Diệp gia thì sẽ chứng minh được năng lực của mình, để Hoàng Hoài An

coi trọng hấn. Mặc dù chuyện hôm nay không thành, nhưng mà Hoàng gia trà trang cũng đâu có tổn thất gì, vì sao chủ nhân lại tức giận đến mức tát hấn như vậy?

“Ngươi... vì sao lại đánh ta?” Trịnh Thiện nổi giận. Tính hấn trước nay vốn vẫn cao ngạo, không cam lòng hạ thấp trước mặt người khác, trước đây Tô Trường Thanh vẫn luôn đối xử lễ ngộ với hấn khiến hấn càng thêm tự mãn. Vậy mà từ lúc tới Hoàng gia trà trang, thỉnh thoảng Hoàng Hoài An vẫn lộ ra ánh mắt ghét bỏ và khinh thường khiến hấn nhìn không được mà muốn phát áo bỏ đi cho xong. Chỉ tiếc ngoài Hoàng gia trà trang ra, hấn cũng không tìm được chỗ nào để làm đại chương quầy, cho nên mới nhẫn nhịn tới tận bây giờ, chứ không thì hấn đã bật lại Hoàng Hoài An rồi phát áo bỏ đi luôn rồi.

“Vì sao lại không thể đánh ngươi? Ai cho ngươi tự mình chủ trương? Trà trang này là ngươi làm chủ hay ta làm chủ?” Hoàng Hoài An rít lên, “Nếu để cho người khác biết được chuyện này, Hoàng Hoài An ta còn có mặt mũi nào mà làm người nữa chứ? Làm sao ta còn có chỗ đứng trong cửa hàng này nữa?”

“Việc này chẳng phải cũng giống như thủ đoạn mà chủ nhân dùng với vườn trà Tô gia hay sao? Huống hồ ta còn làm kín kẽ như vậy, cho dù người Tô gia có đoán được cũng không tìm được chứng cứ. Không, không giống...” Hấn liếc Hoàng Hoài An một cái, không dám nói thêm gì nữa.

Mặt Hoàng Hoài An hết đỏ lại xanh, hết xanh lại đen, nghẹn họng cả nửa ngày vẫn không nói được lời nào.

“Ngươi, ngươi... rút cho ta!” Mãi một lúc sau Hoàng Hoài An mới găm lên.

“Gi cơ?” Trịnh Thiện không nghĩ tới Hoàng Hoài An lại đuổi hấn đi, có chút không dám tin nhìn Hoàng Hoài An hỏi lại.

“Đi, đi mau đi, ta cũng không dám lưu loại người tự ý chủ trương như ngươi ở lại.” Mặc dù Hoàng Hoài An làm ăn buôn bán cả đời, nhưng đa số vẫn chỉ dùng dương mưu, rất ít khi dùng thủ đoạn hạ lưu như lúc ở vườn trà. Việc này đã khiến hấn không thoải mái cả một thời gian rất dài. Cho nên bây giờ chỉ cần nhìn thấy Trịnh Thiện, hấn lại nhớ tới bộ mặt xấu xí khiến người ta không muốn liếc mắt thêm lần nữa của mình lúc đó.

Trịnh Thiện xác nhận Hoàng Hoài An thật sự không cần mình nữa thì vô cùng tức giận, chỉ vào mũi Hoàng Hoài An mắng: “Ngươi đừng có mà tá ma giết lừa, trở mặt không biết người. Lúc trước ngươi muốn đánh ngã Diệp gia trà trang liền dụ dỗ ta, bây giờ đạt được mục đích rồi lại muốn đuổi ta đi sao? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Chẳng lẽ ta dễ bắt nạt như vậy sao? Ngươi đã muốn ta đi, ta cũng sẽ không ăn vạ ở đây, bắt quá ta cũng không dám cam đoan mình sẽ không đem những chuyện xấu xa của ngươi nói ra cho cả Huy Châu phủ này biết, để bọn họ nhìn xem thử một chút Hoàng Hoài An ngươi là hạng người như thế nào.”

Hấn nói xong liền nhấc chân rời đi.

“Ngươi...” Hoàng Hoài An chán nản.

Trịnh Thiện cũng không ngừng lại, đi thẳng ra ngoài cửa viện.

“Lão gia, có cần...” Tùy tùng của Hoàng Hoài An vội vàng hỏi.

“Không cần cứ để hấn đi đi.” Hoàng Hoài An nói.

Hấn cũng không sợ Trịnh Thiện đi bêu xấu thanh danh của mình. Hấn làm người như thế nào, những người lui tới làm ăn bao nhiêu năm qua cũng rất rõ ràng, chỉ dựa vào một chương quầy nhỏ nhỏ không ai biết tới cũng không thể bôi bẩn hấn được. Nhưng mà nếu hôm nay hấn vì chút thanh danh đó mà thỏa hiệp với Trịnh Thiện, sau này nhất định sẽ bị tên đó cười lên đầu lên cổ, cần gì cứ lấy. Hơn nữa, Trịnh Thiện còn quen đường cũ, sau này còn không biết sẽ tự mình chủ trương cái gì nữa, nói không chừng còn kéo theo tai họa tới cho hấn.

Hấn thân là người của Đại hoàng tử, một chút hành động cũng có thể rút dây động rừng, cho dù hấn có giữ người như Trịnh Thiện ở lại thì thế từ gia Nhan An Lan cũng sẽ không đồng ý. Đừng quên, Lận Trí vẫn còn đang nhìn chằm chằm chỗ này của hấn đó.

Huống hồ năng lực của Trịnh Thiện cũng chẳng ta làm sao, hấn làm đại chương quầy của Diệp gia trà trang lâu như vậy, chất lượng lá trà thế nào cũng biết rất rõ ràng. Vậy mà lúc này lại vội vàng mua lá trà mốc meo, phẩm chất cực kém tới lừa gạt, người ngoài chỉ cần nhìn một cái là có thể phát hiện ra sự khác biệt ngay, cái này còn không đủ ngu ngốc hay sao?

Nếu mà Trịnh Thiện biết được suy nghĩ này của Hoàng Hoài An nhất định sẽ kêu to oan uổng cho mà xem. Hấn cũng muốn dùng lá trà mốc có phẩm chất tương tự với trà của Diệp gia lắm chứ, nhưng mà trà ngon làm gì có chuyện bán không hết đâu? Trà Tùng La lại vô cùng đắt khách, mà giá cả cũng cao, chỉ cần trà để hơi lâu một chút thì chủ tiệm đã nhanh chóng hạ giá xuống bán cho bằng hết rồi, làm gì có ai giữ lại nữa chứ? Dù sao bọn họ mua vào cũng không thấp. Huống hồ từ lúc nghĩ ra mưu kế này tới lúc thực hiện cũng chỉ có mấy ngày, trong khoảng thời gian ngắn như vậy hấn biết đi đâu mà tìm được lá trà ngon bị mốc, còn không được để cho người ta biết là hấn mua đây? Hơn nữa nếu hôm nay Tô Ngọc Uyển không tự mình tới đây, và đám người Hà Trung, Thẩm Nguyên Gia không đứng ra giúp đỡ thì Diệp gia trà trang cũng không thể nào thoát thân dễ dàng như vậy được.

Trịnh Thiện đi nhanh như bay, cũng không thèm quay đầu nhìn lại thêm một lần nào nữa, bởi vì hấn biết rõ Hoàng Hoài An nhất định sẽ cho người tới dò hấn trở lại. Huy Châu là nơi địa linh nhân kiệt, cho dù là làm ăn buôn bán cũng có rất nhiều người đọc sách, bởi vậy bọn họ rất chú trọng thanh danh. Nếu thanh danh hỏng rồi thì sẽ không có ai hợp tác làm ăn buôn bán với người đó nữa. Ai ngờ hấn ra tới đường cái rồi mà vẫn không thấy ai đuổi theo.

“Hừ, đợi thêm mấy ngày nữa cũng chẳng sao. Lúc này các ngươi không mời ta quay lại, đợi thêm mấy ngày nữa thì sẽ không có dễ như vậy nữa đâu.” Trịnh Thiện hừ lạnh trong lòng, chấp tay sau lưng đi về phía đầu phố, chuẩn bị mượn xe la về nhà.

“Ừa, sao chỗ này lại có nhiều người như vậy?” Lúc hấn đi ngang qua Diệp gia trà trang, nhìn thấy kẻ đến người đi tấp nập trước cửa thì không khỏi sùng

sốt.

Người vào tay không nhưng khi ra lại mang theo một túi giấy, đúng là túi gói trà của Diệp gia trà trang. Chắc là bọn họ đến mua trà, hơn nữa gia cảnh cũng không tệ, đều là quân sự hoặc là người chịu trách nhiệm ra ngoài mua sắm.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Hiệu quả tốt

“Vì sao bọn họ buôn bán còn tốt hơn cả lúc trước vậy nhỉ? Chẳng lẽ là giảm giá?” Trịnh Thiện cảm thấy bất an.

Hắn cũng bất chấp gì đó, nhìn thấy một nam tử trung niên mặc quần áo tơ lụa tới gần thì vội vàng tiến lên chấp tay thi lễ hỏi: “Xin hỏi đại ca, vì sao trà trang này lại náo nhiệt như thế?”

Người kia nhìn Trịnh Thiện một cái, thấy hắn cũng mặc y phục bằng lụa, bên hông còn đeo ngọc bội, tuy không biết chất ngọc thể nào nhưng mà có thể lấy ra làm đồ trang sức thì chắc hẳn hoàn cảnh cũng khá giả, bèn khách khí vãi lại đáp: “Trước đây trà trang này bị hãm hại huynh đài có biết không?”

“Có nghe nói.” Trịnh Thiện gật đầu.

“Đã nghe nói đến chuyện này thì chắc hẳn huynh cũng biết trà ở Diệp gia trà trang đều là của vườn trà nhà bọn họ tự sản xuất lấy chứ không mua lậu bên ngoài, cho dù là trà bình dân thì cũng dùng nhị, tam điệp mà sao chế thành chè xô, sau đó còn sàng lọc, loại bỏ hết tạp vật, ngay cả cọng trà cũng rất ít có, có thể nói là phẩm chất vô cùng tốt, đã vậy giá cả còn rất vừa phải. Mặc dù cửa hàng này đã mở được mấy năm nhưng chưa nghe thấy chuyện lừa gạt khách nhân bao giờ. Cửa hàng tốt như vậy, có mua đồ gì cũng rất yên tâm. Trước kia là ta không biết, bây giờ biết rồi, chỉ cần trà này uống ngon thì sau này ta cũng sẽ trở thành khách quen của bọn họ.”

Nam nhân kia nói xong còn khuyên Trịnh Thiện: “Vị huynh đài này chắc cũng là người yêu trà hả? Chi bằng huynh cũng vào đó mua một, hai lượng trà về uống thử đi, nói không chừng còn có thể tìm được nơi để mua trà lâu dài đó.”

Hắn nói xong thì chấp tay cáo từ rồi đi.

Nhìn trà trang buôn bán nhộn nhịp, ngay cả quán trà cũng chật kín chỗ ngồi, Trịnh Thiện tức muốn thổ huyết. Hắn vẫn đang hi vọng hôm nay Diệp gia trà trang chỉ có thể giăng lưới bắt chim (ý là không có khách á), nếu Hoàng Hoài An biết được, hết giận rồi sẽ nghĩ tới hắn, sau đó nhanh chóng cho người tới mời hắn trở lại, vậy thì hắn cũng dễ dàng lên giá hơn, buộc Hoàng Hoài An phải cấp thêm đãi ngộ cho hắn, nếu không hắn sẽ không thêm trở lại nữa. Ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Bây giờ thì hay rồi, cho dù Hoàng Hoài An hết giận, muốn hắn quay về đi nữa thì chỉ cần nhìn thấy bộ dạng này của Diệp gia trà trang chỉ sợ cũng sẽ thay đổi chủ ý, khiến hắn phải rút đi thật xa, không bao giờ có thể trở lại được nữa.

Trịnh Thiện nặng nề rời khỏi con phố náo nhiệt kia.

.....

Lúc này bên chỗ Nhan An Lan, Lận Trí cũng đã trở lại bẩm báo tình hình với chủ tử, sau đó nói thêm, “Lúc ta trở về, thấy Diệp gia trà trang rất đông khách khứa, trong đó có rất nhiều người vì ngưỡng mộ danh tiếng mà tới mua trà.”

Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia nhìn nhau, nói không nên lời.

Thẩm Nguyên Gia cười khò: “Xem ra ván này chúng ta lại thua rồi. Cả một ván này đều là chúng ta đuổi theo đánh, Tô cô nương thậm chí còn không thèm để ý tới chúng ta. Nhưng mà trưa nay nàng chỉ cần ra tay một cái, chúng ta liền tan rã toàn đội, thất bại thảm hại. Còn sinh ý của Tô gia lại càng thêm phát đạt.”

Mắt Nhan An Lan hơi lóe lên.

“Hừ, ta cũng không tin, ta ở thương trường lăn lộn gần ấy năm chẳng lẽ còn không bằng một tiểu cô nương cửa trước không ra, cửa sau không tới.” Không bao lâu sau Thẩm Nguyên Gia đã hừng hực ý chí chiến đấu, đứng lên đi lại mấy lượt trong phòng, nói: “Ta lại giao đấu với nàng thêm một phen nữa vậy.”

“Không cần.” Nhan An Lan nói.

“Công tử?” Thẩm Nguyên Gia tròn mắt.

Nhan An Lan liếc hắn.

Thẩm Nguyên Gia nghĩ nghĩ một lát liền gật đầu, cười nói: “Như vậy cũng được.” Nói xong lại tò mò hỏi Nhan An Lan, “Này có nghĩa là công tử cũng vừa ý với năng lực của Tô cô nương?”

Nhan An Lan gật đầu.

Thẩm Nguyên Gia vô cùng phấn khởi chờ mong có thể cùng Tô Ngọc Uyển trở thành người cùng một trận doanh với mình. Vậy thì sau này hai người cũng sẽ có thêm nhiều cơ hội để gặp mặt.

Bất quá nghĩ đến thái độ của mẫu thân nhà mình đối với Tô Ngọc Uyển và mối hôn sự kia thì hẳn lại suy sụp xuống.

.....

Buổi tối, sau khi Trần lão thái gia Trần Minh Sinh từ nha môn trở về liền đến thẳng sân viện của Trần lão phu nhân, hỏi bà: “Gần đây Uyển tỷ nhi có thường tới phủ nữa không? Quan hệ của Hân tỷ nhi với nàng thế nào rồi?”

Trần lão phu nhân cứng đờ cả người. Bởi vì Trần lão thái gia bận rộn việc trong nha môn, cho nên rất ít khi hỏi tới chuyện nội trạch. Hơn nữa hai nhà Tô, Trần có chút khúc mắc là bởi vì Trần Hân Nhi ám hại Tô Ngọc Uyển không thành mà ra, cho nên Trần lão phu nhân vẫn không dám kể lại những chuyện đã phát sinh trong thời gian này với hân.

Lúc này bỗng dưng nghe hân hỏi vậy, bà còn tưởng là Trần lão thái gia đã nghe được chuyện gì, bởi vậy cũng không dám giấu diếm: “Nàng không thường tới. Chuyện kia... Sau khi xảy ra chuyện kia ở Hình phủ, Uyển tỷ nhi tức giận nên khoảng thời gian này rất ít tới. Ta phái Hân ma ma tới xin lỗi nàng, gọi nàng lại đây ăn cơm, muốn giải thích với nàng một hai câu, nhưng các nàng lại không tới. Sau đó ta lại để Hân ma ma qua đó giải thích với Ân thị và Uyển tỷ nhi nhưng mà tính tình các nàng lớn, không muốn lui tới với nhà chúng ta nữa, cho nên cũng không có tới đây.” Càng nói Trần lão phu nhân càng thấy đúng lý hợp tình, bức bối: “Lão gia nói xem, ta đường đường là trưởng bối, chẳng lẽ còn phải đi dỗ mẹ con các nàng hay sao? Bởi vậy trong khoảng thời gian này ta cũng lười kêu các nàng tới, mặc kệ các nàng.”

Trần lão thái gia cau mày.

Có điều Tô Ngọc Uyển là văn bối mà hân coi trọng trước, nếu nói nàng không tốt, này chẳng phải cũng chứng minh là ánh mắt của hân có vấn đề?

Hân dừng lại một chút hỏi: “Ta thấy tính tình của Uyển tỷ nhi cũng không phải là người keo kiệt, có phải trong đó còn có nguyên nhân khác hay không?”

Thấy Trần lão thái gia nguyên ý tin tưởng người ngoài cũng không tin mình, Trần lão phu nhân liền tức giận, hơi lớn tiếng nói: “Có thể có nguyên nhân gì nữa? Hân ma ma là người làm việc lão luyện, ban đầu cũng là nàng ở trước mặt ta nói tốt cho Tô Ngọc Uyển, cho dù nàng có đi Tô phủ thì cũng không thể nói cái khó nghe với hai mẹ con Tô gia được. Nếu lão gia không tin thì cứ tự mình tới cửa mà xin lỗi ngoại thất tử, thất nữ của mình đi. Hân tỷ nhi nhà chúng ta cũng không phải muốn hại nàng thật, chỉ là chút hiểu lầm, vậy mà nàng cứ cắn chặt không nhả, chẳng lẽ lão gia còn muốn trách ta hay sao?”

Trần lão thái gia cứng ngắc quát: “Nói bậy bạ cái gì vậy? Ta đi xin lỗi cái gì? Thật là không thể nói lý.”

Trần lão phu nhân xụ mặt không nói.

Trần lão thái gia nề mặt cổ muối muối mới nguyên ý quan tâm một chút tới đại phòng Tô gia, nhưng mà người Tô gia có thân tới đâu cũng không qua được thê tử và thất nữ ruột thịt của mình. Nghe Trần lão phu nhân nói vậy, hân cũng rất tức giận, cũng hận Tô Ngọc Uyển không chịu cho hân mặt mũi.

Bất quá cũng chỉ là họ hàng xa tới cậy nhờ Trần gia mà thôi, có tư cách gì nói chuyện tôn nghiêm trước mặt bọn họ?

Nhưng nghĩ tới chuyện hôm nay, hân đành phải áp chế bất mãn trong lòng xuống nói với lão thê tử: “Người có biết chuyện cô nương Hình gia có ý gửi thiệp mời Uyển tỷ nhi qua phủ chơi không?”

“Hà?” Trần lão phu nhân kinh hãi, nhìn về phía trưởng phu, “Sao lại mời nàng đi? Ta không thấy Hân tỷ nhi nói gì. Nhưng mà hôm nay Hân tỷ nhi cũng ra ngoài, nói là đến Cẩm Vân Hiên, sau giờ Ngọ mới đi, chỉ đi một canh giờ đã trở lại. Không phải là đến Hình phủ đó chứ?”

“Hình tiểu thư mở tiệc buổi sáng.” Trần lão thái gia nói, “Hơn nữa chỉ mời nữ nhi của Lâm thái quan, Uyển tỷ nhi và khuê nữ của Hộ bộ kinh thành Viên ngoại lang Trương đại nhân, là thân thích của Hình gia.” Hân nói tới đây liền ý vị thâm trường mà nhìn Trần lão phu nhân: “Hộ bộ viên ngoại lang Trương đại nhân là đích tử của Trần quốc công.”

Trần lão phu nhân hít vào một hơi.

Trần gia bọn họ tìm cách móc nối với kinh thành chính là vì muốn leo lên hào môn huân quý ở đó. Bây giờ lại trở mắt nhìn người Trương gia xuất thân hào môn huân quý xuất hiện bên người, thế nhưng lại chẳng có liên quan gì tới mình.

Trần lão phu nhân nhíu mày: “Hôm Hình gia chiêu đãi tiệc, ta không gặp tỷ muội của Hình phu nhân.” Nếu không bà cũng sẽ tìm cách bắt chuyện với người ta để kiếm chút giao tình rồi.

“Chuyện này ta cũng không biết, hôm nay ta tình cờ nghe Lâm đại nhân vô ý nói nên mới biết chuyện Hình tiểu thư mở tiệc thôi.” Trần lão thái gia dựa lưng vào ghế, híp mắt lại: “Nếu không phải Uyển tỷ nhi cũng được mời thì hẳn cũng không nói với ta chuyện này đâu.”

Chương 159: Trần minh sinh phân tích

Tuy Trần lão phu nhân chỉ là phụ nhân nội trạch nhưng cũng biết Lâm thôi quan là người của Hình tri phủ. Lúc trước Trần lão thái gia cũng được cấp trên thưởng thức, muốn nâng đỡ, đáng tiếc người đã sớm qua đời từ hai năm trước. Mấy năm nay Trần lão thái gia vẫn muốn móc nối với người có bối cảnh thâm hậu, chỉ là nếu người ta không chán ghét hắn thì chính hắn cũng chường mắt người ta cho nên tới giờ vẫn chưa thành công. Hình tri phủ mới tới này hắn rất thương thức, người ta vừa tới nhậm chức hắn đã đưa một cảnh ô liu sang, ai ngờ Hình tri phủ lại không tiếp, không mượn sức cũng không chen ép hắn, khiến hắn đoán không ra rốt cuộc vị đại nhân này có ý gì.

Vốn dĩ Trần lão thái gia muốn Trần lão phu nhân, Khương thị, và cả Trần Hân Nhi đi theo con đường nội trạch, để mấy người họ giao hảo với nữ quyền của Hình gia, nhưng mà không biết là do nữ quyền Trần gia làm không tốt nên không lọt được vào mắt Hình phu nhân hay là Hình tri phủ đã giao đãi chuyện gì với thê tử mà Hình phu nhân đối với Trần lão phu nhân và Khương thị cũng không nóng không lạnh, mặc dù không thất lễ nhưng vẫn rất xa cách.

Nhưng mà hôm nay cô nương Hình gia mở tiệc, không mời ai lại chỉ mời Tô Ngọc Uyển, khiến cho Trần lão thái gia phải suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

“Có khi nào Hình đại nhân muốn mượn sức lão gia nhưng lại không muốn hạ mình nên mới phải đi đường vòng như vậy không?” Trần lão phu nhân nói xong rồi lại phủ định ngay, “Cũng không đúng, cho dù có như vậy thì Hình cô nương cũng nên mời Hân tỷ nhi mới đúng, mắc gì phải mời Uyển tỷ nhi chứ?”

Trần lão thái gia không nghĩ ra nguyên nhân bèn quay về điểm xuất phát, “Uyển tỷ nhi có quan hệ gì với Hình gia?”

“Ta nghe Ân thị nói trước khi đến Hình gia dự tiệc, hai mẹ con nàng có gặp Hình phu nhân và Hình cô nương ở Cẩm Vân Hiên. Lúc đó Uyển tỷ nhi và Hình cô nương cùng thích một bộ y phục, nhưng sau đó Uyển tỷ nhi lại nhường cho Hình cô nương.”

“Nếu chỉ có vậy thì Hình gia cũng sẽ không nhìn hai mẹ con nàng với con mắt khác được.” Trần lão thái gia vuốt râu nói, “Ngày ấy đi dự tiệc ở Hình phủ, không có chuyện gì phát sinh nữa sao?”

Trần lão phu nhân ngẫm nghĩ một lát liền lắc đầu: “Không có.”

“Người hãy tỉ mỉ kể lại chuyện hôm đó cho ta nghe xem.” Trần lão thái gia nói, nghiêm khắc nhìn Trần lão phu nhân cảnh cáo: “Sự việc quan trọng, người cũng đừng vì nàng là cháu gái mình mà giấu giếm ta cái gì. Nếu người muốn tốt cho nhi tử, tôn tử của mình thì phải nói cho rõ ràng, không được phép giấu diếm.”

Trần lão phu nhân rùng mình, cũng không dám giấu diếm nữa, tỉ mỉ kể lại mọi chuyện.

Trần lão thái gia vừa nghe thê tử nói là vì tính kẻ Tô Ngọc Uyển, buộc nàng làm thiếp cho Trần Trác Côn thì tức run người, chỉ vào Trần lão phu nhân nói: “Chẳng phải ta đã nói là không được làm thiếp rồi hay sao? Lời của ta mà người cũng không nghe?”

“Còn không phải vì muốn tốt cho Trần gia hay sao? Nếu tức phụ ngoan của tam phòng nguyện ý để Lãng ca nhi cưới Uyển tỷ nhi thì ta cần gì phải đưa ra hạ sách này?” Trần lão phu nhân cãi lại.

“Được rồi, chuyện đã đến nước này, có tranh cãi cũng vô dụng.” Trần lão thái gia vung tay lên, không muốn truy cứu nữa. Thê tử cũng là vì cái nhà này, hơn nữa cũng là Trần Hân Nhi tự mình làm chủ, cho nên cũng không thể trách được.

Trần lão thái gia lạnh lùng nói: “Còn một chuyện nữa, hôm nay có người tới trà trang của Tô gia gây chuyện, đúng lúc quản sự của Hà đồng tri đi ngang qua nên đã giúp Uyển tỷ nhi một phen, đứng ra làm chứng cho nàng. Ngoài hắn ra còn có Gia ca nhi nhà Thẩm gia và bằng hữu là Nhan công tử nữa. Ta nói cho người biết chừng, kéo sau này có ai hỏi lại không biết thì lại quá bất cận nhân tình.

Trần lão phu nhân đã một bó tuổi, nhi tử, tôn tử cũng rất có tiền đồ, hôm nay bị trượng phu khiển trách thì trong lòng rất không thoải mái, nghe không được lời hay về Tô Ngọc Uyển, cười lạnh một tiếng: “Hà đồng tri và Gia ca nhi chịu quản việc này còn không phải là vì mặt mũi của lão gia sao. Vậy mà nha đầu Tô gia kia còn phách lối, trong thành này nếu không có chúng ta, xem nàng còn buôn bán thế nào?”

“Người còn nói!” Trần lão thái gia thấy thê tử chỉ biết soi mói sai lầm của Tô Ngọc Uyển mà không biết nhìn xa trông rộng thì vô cùng tức giận, “Uổng cho người đã sống đến chừng này tuổi, có chút chuyện như vậy mà cũng nghĩ không thông. Cô nương Hình gia vì sao mời Uyển tỷ nhi tới dự tiệc? Quản sự nhà Hà đồng tri vì sao phải ra mặt hỗ trợ? Chỉ vì nể mặt của ta hay sao? Chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy. Người có biết Hình phu nhân mấy ngày nay vẫn luôn muốn lựa chọn thê tử tục huyền cho Hình đại thiếu gia hay không?”

Trần lão phu nhân nhớ tới chuyện gì, trong lòng cũng chấn động không thôi, biến sắc hỏi: “Ý của lão gia là Hình đại thiếu gia coi trọng Uyển tỷ nhi ư?”

“Ngoài cái này ra còn có cách giải thích nào khác sao?” Trần lão thái gia quát, “Hôm đó Hình đại thiếu gia gặp được Uyển tỷ nhi, sau đó cô nương Hình

gia liền thay đổi thái độ, có ý mở tiệc mời Uyển tỷ nhi tới dự, này còn không phải là vì muốn thử năng lực của Uyển tỷ nhi sao? Lâm cô nương được mời cùng thì cũng là người đã đính thân rồi. Ta nói này đầu óc của người có thể nào đúng ngu như vậy có được không hả?”

Nếu là trước đây, bị Trần lão thái gia mắng như vậy thì Trần lão phu nhân sẽ cãi lại vài câu, nhưng bây giờ tâm trí của bà đã bị lời nói lúc nãy của Trần lão thái gia chiếm cứ hết cả rồi.

“Hình đại thiếu gia coi trọng nàng ta ư?” Trần lão phu nhân lẩm bẩm trong miệng.

“Hừ!” Trần lão thái gia hừ một tiếng nhưng cũng không châm chọc nữa. Thực lòng mà nói thì ngay cả hần nói xong cũng bị giật mình một phen, lo lắng hậu quả sau này không thôi. Chỉ là hần làm quan đã nhiều năm, lòng dạ thâm sâu, lại muốn thể hiện bản lĩnh trước mặt của thế tử cho nên mới không lộ ra ngoài.

“Vậy... Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thật lâu sau Trần lão phu nhân mới hồi thần lại, hỏi Trần lão thái gia.

“Chuyện này người không cần phải xen vào. Ngày mai đưa thiệp mời cho Ân thị, kêu mẹ con nàng tới dùng cơm.” Trần lão thái gia ý vị thâm trường nhìn thế tử. “Người cũng đừng có khiến cho mối quan hệ này trở nên căng thẳng. Từ khi Hình đại nhân tới Huy Châu tới giờ, ta phải tìm mọi cách để về dưới trướng của hần như thế nào chắc người cũng biết rồi. Bây giờ đã có sẵn cơ hội trước mắt, nếu Uyển tỷ nhi gả vào Hình gia thì sau này chúng ta cũng sẽ có chỗ dựa. Ta già rồi, thế nào cũng được, nhưng mà quan lộ (Đường làm quan) của nhi tử lại còn rất dài. Một khi có người ở trên quan tâm, muốn thăng quan chẳng phải sẽ rất dễ dàng hay sao? Đến lúc đó người liền chờ được phong cáo mệnh đi.”

“Yên tâm, nếu ta đã biết chuyện này, tự nhiên là sẽ nghĩ cách để lung lạc mẹ con Tô gia. Chỉ là...” Ích lợi trước mặt, Trần lão phu nhân cũng không để ý chút chuyện nhỏ của Tô Ngọc Uyển nữa, bà hơi do dự một lát liền hỏi: “Ta nghe nói trong kinh thành Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đang tranh đấu rất gay gắt có phải không? Nếu chúng ta tìm chỗ dựa vào lúc này, nhờ đâu Hình gia là người của Đại hoàng tử hoặc Tam hoàng tử, bọn họ tranh quyền thất bại có thể liên lụy tới chúng ta hay không?”

“Người thì biết cái gì?” Trần lão thái gia trừng mắt, “Chức quan của ta ở đất Huy Châu này không nhỏ nhưng nếu vào kinh thì ngay cả quyền được lên tiếng cũng không có, đến cả cửa hoàng cung cũng tìm không ra. Cho dù tranh quyền thất bại đi nữa, chúng ta cũng không phải là người dẫn đầu, đối thủ cũng chẳng biết chúng ta là ai thì ai lại kiên nhẫn gây khó dễ với chúng ta đây? Nhưng một khi thành công thì chúng ta sẽ có tòng long chi công, bèo lấm thì cũng được thăng lên một hai cấp. Chuyện có lời như vậy chỉ có kẻ ngu mới không làm. Người nhìn Lâm gia mà xem, mặc dù chức quan không cao nhưng người ta ở trong nha môn nói chuyện còn có phân lượng hơn lão gia nhà người nhiều. Chỉ cần thêm hai năm nữa, con đường làm quan của hần cũng sẽ thăng tiến rất nhanh cho mà xem.”

“Vi sao lại vậy?” Trần lão phu nhân tò mò hỏi.

“Còn không phải vì có người ở trên diu đất hay sao?” Trần lão thái gia nghĩ đến chính mình mấy năm nay đều đứng yên một chỗ không thể tăng tiến liền tức nổi.

Làm phu thế nhiều năm, Trần lão phu nhân cũng biết tâm bệnh của trượng phu mình, bất chấp lúc này mình vẫn còn đang tức giận, vội vàng khen ngợi hần: “Vẫn là lão gia lợi hại, những chuyện này nếu không có lão gia phân tích cho ta thì ta cũng không thể nào biết được.”

Trần lão thái gia đắc chí vuốt râu.

“Vậy chúng ta phải đối đãi với đám người Tô gia thế nào? Chẳng lẽ phải hạ mình đi lấy lòng các nàng thật sao?” Trần lão phu nhân không thoải mái hỏi.

Rõ ràng Tô gia mới là người tới đây cạy nhờ chính mình, bây giờ mình lại phải đi lấy lòng Ân thị và Tô Ngọc Uyển, nghĩ thế nào cũng không dễ chịu.

Trần lão thái gia lắc đầu: “Không, làm vậy quá mức lộ liễu, sẽ khiến bọn họ khinh thường.” Hần nhủ mảy trăm tư một lát, đang định mở miệng nói chuyện thì nghe thấy tùy tùng bên ngoài hô lên: “Lão thái gia, lão phu nhân, nhị thiếu gia và tam thiếu gia Tô gia tới.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Hòa hoãn

“Tô gia...” Trần lão thái gia còn đang nghĩ xem đây là hài tử trong phủ nhà ai thì bỗng nhiên nhớ ra hai người này chính là đệ đệ Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh của Tô Ngọc Uyển.

Hần nhếch miệng cười, nói với Trần lão phu nhân: “Xem đi, người ta tới cửa cảm ơn đó. Ta đã nói nha đầu Uyển tỷ nhi kia là đứa hiểu chuyện mà. Chuyện lúc này người đừng xen vào, ta tự có chủ trương.” Hần nói xong liền đứng lên nói với người bên ngoài, “Dẫn bọn họ tới chính sảnh ở tiền viện ngồi đi.” Sau đó quay lại nói với Trần lão phu nhân: “Ta đi ra ngoài, cơm chiều không cần chờ ta, ta sẽ ăn cơm với hai đứa nó ở tiền viện.”

Trần lão phu nhân đứng lên đi theo trượng phu ra ngoài, cũng phân

phó hạ nhân: “Chuẩn bị một bàn tiệc thật ngon mang đến tiền viện đi.”

Trần lão thái gia ra tới cửa nghe được lời này cũng rất hài lòng.

Lúc Trần lão thái gia tới tiền viện hai người Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh đang ngồi ngay ngắn chờ hấn. Vừa thấy hấn vào hai người đã vội vàng đứng lên hành lễ.

Trần lão thái gia đã gặp hai huynh đệ Tô Thế Xương hai lần. Mới không đến một tháng mà hai người đã cao lên không ít, hơn nữa khí độ trầm ổn, cử chỉ thõa đáng thì không nhận được cảm khái: Trong nhà không có trụ cột, mẫu thân không được việc, hai đứa nhỏ này cũng bị ép phải trưởng thành như tỷ tỷ của mình.

Hai huynh đệ Tô Thế Xương tất nhiên là nghe theo lời tỷ tỷ tới đây tạ ơn. Tô Ngọc Uyển đã biết Hà Trung chủ động ra mặt giúp đỡ mình là vì nể mặt ai thì cho dù trước đó có nháo với Trần phủ thế nào đi nữa cũng sẽ tới cửa tạ ơn.

Bởi vì quan hệ hai nhà gần đây không mấy thân nên hai huynh đệ còn tưởng là mình sẽ phải bị ghê lạnh một thời gian, Trần lão thái gia cũng sẽ không mấy mặn mà. Ai ngờ Trần lão thái gia chẳng những tới ngay còn đối xử hết sức thân thiết, không chỉ hỏi han tình hình gần đây trong phủ mà còn quan tâm tới cả chuyện học hành của bọn họ.

Cuối cùng hấn còn nói: “Tuy các ngươi muốn giúp đỡ việc nhà nhưng dù sao tuổi tác cũng còn quá nhỏ, nếu lúc này không tranh thủ học thêm mấy thứ, sau này lớn rồi, ra ngoài kết giao với người khác chỉ sợ sẽ bị người ta xem nhẹ. Lúc người khác nói chuyện ngươi không thể chen vào, lời người nói người ta lại không muốn nghe, đến lúc đó muốn bù vào cũng không kịp nữa. Ta biết các ngươi không có nhiều thời gian, nhưng mỗi ngày vẫn có thể rút ra được một, hai canh giờ mà đúng không? Ta có một môn sinh là cử tử, trong nhà cũng không dư dả, muốn tìm một chỗ sống tạm để đọc sách. Hấn không những tinh thông tứ thư ngũ kinh mà lịch sử kinh tế gì cũng có đọc qua. Ta để hấn đến dạy cho các ngươi, sáng nửa canh giờ, chiều nửa canh giờ đọc sách cũng sẽ không làm chậm trễ chuyện chính sự của các ngươi.”

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh liếc nhau, sau đó đứng lên vái Trần lão thái gia: “Đa tạ Cữu tổ phụ quan tâm.”

Ân thị và Tô Ngọc Uyển cũng rất đau đầu vì chuyện học của hai người bọn họ. Huy Châu là đất địa linh nhân kiệt, trong giới thương nhân cũng có rất nhiều nho thương, không ít người còn đỗ tú tài. Nếu hai người chỉ lo học buôn bán mà bỏ bê chuyện học hành thì sinh ý sau này cũng không thể phát triển rộng rãi được.

Ban đầu bọn họ cũng đã đọc sách được mấy năm, xem như cũng có chút căn bản, nếu tìm một tú tài dạy bọn họ tứ thư ngũ kinh thì cũng không có bao nhiêu tác dụng, mà phải là người uyên bác, thông hiểu mọi mặt mới được. Nhưng mà người như vậy làm sao có thể để ý tới người xuất thân thương hộ như bọn hấn? Cho dù có trả giá cao cũng chưa chắc người ta đã nhận lời. Cho nên chuyện này vẫn cứ kéo dài tới hôm nay.

Bây giờ Trần lão thái gia đã tìm được người, đương nhiên là không thể tốt hơn được nữa. Cho nên hai người cũng rất cảm kích.

Chuyện này quyết định xong rồi Trần lão thái gia mới chuyển chủ đề tới chuyện phát sinh hôm nay, sau đó làm bộ vô tình nói: “Hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, các ngươi không nghĩ tới phải thay đổi cái gì hay sao?”

Tô Thế Xương sững sốt, quay sang nhìn Tô Thế Thịnh một cái mới hỏi: “Không biết Cữu tổ phụ là đang nói đến phương diện nào?”

“Chính là trà tràng nhà các ngươi.” Trần lão thái gia nói, “Chuyện hôm nay hấn cũng không phải là ngẫu nhiên. Đồng hành là oan gia, sẽ có người nhìn không vừa mắt các ngươi mà dùng chút thủ đoạn, các ngươi không nghĩ tới sẽ ứng đối thế nào sao?”

“Tỷ tỷ nói làm ăn buôn bán gặp phải chuyện như vậy là bình thường, có thể coi trọng nó nhưng cũng không cần quá mức e sợ. Sau này nên làm thế nào thì cứ làm thế ấy, chỉ cần đảm bảo chất lượng lá trà, quản lý chặt chẽ cửa tiệm không để xuất hiện lỗ hổng thì sẽ không sợ người khác lợi dụng sơ hở.” Tô Thế Xương đáp. Mặc dù trong lòng của hấn cũng mơ hồ đoán được ý của Trần lão thái gia, nhưng mà hấn không muốn thuận theo cho nên mới dùng lời này để chặn miệng.

Đáng tiếc Trần Minh Sinh đã chìm nổi trong quan trường mấy chục năm, một đứa trẻ như hấn làm sao có thể phòng bị được. Trần lão thái gia nói thẳng: “Lúc đó là vì có quân sự của Hà đồng tri và Thảm gia biểu huynh của ngươi đứng ra giúp đỡ cho nên mới không có chuyện gì. Nếu như không có bọn họ, cho dù các ngươi chiếm lý thì cũng không thể giải quyết dễ dàng như vậy. Ta thấy các ngươi vẫn nên tìm chỗ dựa mới được.”

Tô Thế Xương tròn mắt nhìn Trần lão thái gia, tựa hồ như rất ngoài ý muốn, gãi đầu, mờ mịt nói: “Cái này... Cái này ta cũng không biết tỷ tỷ tính thế nào nữa. Lúc nào trở về ta sẽ hỏi tỷ ấy.

“Ngươi, đứa nhỏ này.” Trần lão thái gia dùng ngón tay chỉ chỉ hấn, giống như trưởng bối đang chỉ bảo cho mấy tiểu hài tử, sâu xa nói: “Thời xưa Cam La mười hai tuổi vì tướng, ngươi bây giờ ngươi đã mười hai tuổi rồi rồi cũng nên học quân sự đi thôi, đừng có chuyện gì cũng ỷ vào tỷ tỷ. Tỷ tỷ ngươi dù sao cũng phải xuất giá, đến lúc đó ngươi còn có thể dựa vào ai hả? Phải tự lập dần đi.”

“Vâng, Thế Xương thụ giáo.” Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh đều đứng lên, khom mình hành lễ.

Đối với hai đứa nhóc không thể quyết định, Trần Minh Sinh cũng không có hứng thú nói thêm gì nữa, chỉ hàn huyên vài câu, hỏi chuyện sinh ý của bọn họ xong thì bảo hạ nhân dọn cơm. Tô Thế Xương muốn chối từ hấn liền trừng mắt nói: “Sao vậy? Ngay cả bồi Cữu tổ phụ dùng cơm cũng không muốn?”

Huynh đệ Tô Thế Xương đành phải ở lại dùng cơm, mãi tới giờ Dậu mới trở về.

Về đến nhà Tô Thế Xương liền kể lại cho Tô Ngọc Uyển nghe một lượt, sau đó lo lắng nói: “Tỷ, đệ thấy Cửu tở phụ hân là muốn chúng ta cầu hân chống lưng cho. Đương nhiên cũng phải cho hân chút lợi ích mới được. Nhưng mà đức hạnh của Trần gia như vậy khiến người ta không thể thích nổi, đệ thật sự không muốn liên quan gì với bọn họ hết.”

Tô Ngọc Uyển thở dài: “Không muốn liên quan tới bọn họ cũng không được. Nói đến cùng thì chuyện hôm nay cũng là vì nể mặt chúng ta là thân thích của Trần gia nên bọn họ mới bằng lòng giúp đỡ. Chỉ cần là thân thích thì chúng ta cũng không thể phủi sạch quan hệ với họ được.”

Nàng quay sang phân phó Cốc Vũ: “Đi mời Mã chương quây đến đây, nói là ta có chuyện cần phải thương nghị.”

Bây giờ đã là chạng vạng, cũng may mùa hè trời tối muộn, hơn nữa trà trang cách chỗ này cũng không xa nên chỉ một lát Mã chương quây đã vội vàng đi vào.

“Cô nương, đã xảy ra chuyện gì sao?” Mã chương quây lo lắng hỏi. Hắn biết Tô Ngọc Uyển từ trước đến nay làm việc đều rất trầm ổn, nếu không có chuyện gấp thì nàng sẽ không cho người đi mời hắn vào lúc này.

“Xương ca nhi, đệ đem lời của Cửu tở phụ đã nói hôm nay lặp lại một lần nữa đi.”

Tô Thế Xương liền kể lại thêm lần nữa.

Mã chương quây nhíu mày, nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Cô nương, người xem, ngày mai có thể tới Hình phủ một chuyến, nói thẳng với Hình phu nhân có được không? Trước kia cô nương không thân thiết với bọn họ, cho nên không tiện nói. Nhưng mà bây giờ cô nương và Hình cô nương cũng có thể xem như là bằng hữu, nếu nói thẳng ra chắc cũng không quá mức đường đột nhỉ?”

Trước khi Tô Thế Xương trở về nói chuyện này, Tô Ngọc Uyển cũng đã có chủ ý rồi, bây giờ chỉ muốn thông khí với Mã chương quây thôi.

Nàng lắc đầu nói: “Không thể. Trước khác nay khác. Trước kia chúng ta và Trần gia là thân thích, cũng không có quá nhiều gút mắc lợi ích. Nhưng bây giờ thì khác, chúng ta có quen biết với Hình gia cũng là nhờ Trần gia dẫn dắt. Nếu Cửu tở mẫu không mang ta đi dự tiệc thì ta cũng không thể nào quen biết Hình phu nhân và Hình cô nương. Cho dù trước đó ở Cẩm Vân Hiên chúng ta đã gặp nhau một lần, nhưng mà nếu như không có mối quan hệ với Trần gia này thì giữa chúng ta cũng sẽ không có giao thoa gì.

Chuyện hôm nay cũng vậy, nếu chúng ta không có quan hệ gì với Trần gia thì quân sự Hà gia và Thảm công tử cũng sẽ không đứng ra giúp đỡ. Cho dù chúng ta muốn phủi sạch quan hệ với Trần gia thì cũng không thể phủ nhận rằng chúng ta đã nhận của họ rất nhiều ân tình. Huống hồ Cửu tở phụ còn mời tiên sinh cho cả Xương ca nhi và Thịnh ca nhi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuyết Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Về chuyện hôn sự

Tô Ngọc Uyển hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp: Nếu đã nhận ân tình của người ta, hơn nữa chuyện này còn nháo lớn đến nỗi ai cũng biết, nếu bây giờ chúng ta không muốn liên quan đến bọn họ, chưa nói người khác sẽ nghĩ thế nào, tự chúng ta cũng không cảm thấy thỏa đáng có phải không? Cho nên lúc này không thể nghĩ tới chuyện hợp tác với Hình gia trước rồi cho Trần gia một phần lợi được. Cho dù Cửu tở phụ không nói thì ngày mai ta cũng sẽ chủ động đi nói với người, để cho bọn họ hai phần lợi nhuận danh nghĩa.”

“Cô nương nói đúng.” Mã chương quây thở dài, “Nhưng mà cứ như vậy chúng ta sẽ trở thành người bị động.”

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh cũng rất lo lắng. Trước đây Tô Ngọc Uyển đã từng nói qua với bọn họ vì sao Tô gia không thể hợp tác với Trần gia rồi.

Nhưng mà Tô Ngọc Uyển lại cười nói, “Lúc này ta đã nói là nhất thời, Xương ca nhi và Thịnh ca nhi có biết vì sao lại là nhất thời không?”

Hai huynh đệ Tô gia tròn mắt nhìn tỷ tỷ, sau đó nhíu mày trầm tư. Mã chương quây vuốt râu ngẫm nghĩ, đột nhiên hai mắt sáng lên, nhìn về phía Tô Ngọc Uyển.

Tô Thế Xương thông minh hơn đệ đệ một chút, lại được tỷ tỷ nhắc nhở cho nên chỉ trong chớp lát cũng đã thông suốt, nhìn Tô Ngọc Uyển nói: “Đệ hiểu rồi.”

“Suyt.” Tô Ngọc Uyển ra hiệu cho hắn yên lặng, chỉ chỉ Tô Thế Thịnh, nhẹ nhàng nói: “Đừng nói vội, để Thịnh ca nhi suy nghĩ cẩn thận đã.”

Tô Thế Thịnh cảm kích nhìn nàng, tiếp tục tĩnh tâm suy nghĩ. Sau nửa nén hương cuối cùng hắn cũng đã nghĩ thông, vỗ tay nói: “Tỷ, đệ cũng nghĩ ra rồi.”

“Ừ, vậy đệ nói đi.”

“Tỷ nói chuyện này chỉ là nhất thời là bởi vì mặc dù gần đây quan hệ của chúng ta với Trần gia có kém hơn trước nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến

chuyện hợp tác. Nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thêm một Hinh gia. Hôm nay Cửu tổ phụ thay đổi thái độ với chúng ta chắc hẳn cũng là vì tỷ tỷ được Hinh cô nương mời tới phủ tham gia yến hội. Chỉ cần tỷ tỷ và Hinh cô nương quan hệ tốt, thì sau này Cửu tổ phụ cũng sẽ không dám khi dễ chúng ta quá mức.” Tô Thế Thịnh nói xong thì nhìn về phía Tô Ngọc Uyển, một bộ cầu khen ngợi.

Tô Ngọc Uyển cười gật đầu, “Đúng là như vậy.”

Nàng nhìn thoáng qua Mã chương quỳ, đối diện với ánh mắt của lão, sau đó mới quay sang nói với Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh, “Được rồi, chuyện này các đệ không cần lo lắng nữa, đệ tỷ và Mã chương quỳ thương lượng là được. Còn nữa, Cửu tổ phụ đã mời tiên sinh đến dạy học cho các đệ rồi thì các đệ cũng nên dọn dẹp thư phòng đi, bằng không lúc tiên sinh tới mà chúng ta không có thư phòng thì lại có vẻ không tôn trọng tiên sinh đấy. Tỷ thấy thư phòng nên đặt ở tiểu khóa viện bên cạnh tường vậy đi, trong sân kia có trồng trúc, nhìn rất tao nhã, lại còn nằm ở ngoại viện, dùng làm thư phòng là thích hợp nhất. Hai đệ đi xem trước đi, sau đó kêu hạ nhân tới quét dọn cho sạch sẽ, mai tỷ sẽ đến khổ phòng tìm ít đồ bài trí cho.”

Tô Thế Xương vội vàng nói, “Tỷ bận rộn nhiều việc như vậy, cứ để đệ và Thịnh ca nhi tự mình thu thập cho. Đợi đến lúc xong xuôi rồi tỷ lại tới xem xem có chỗ nào không ổn không để sửa lại là được.”

“Vây cũng được, hai đệ đã lớn rồi, cũng nên tự quyết định chuyện của mình.” Tô Ngọc Uyển cũng không kiên trì, gọi nội quân sự là Lữ ma ma vào dặn dò một lát, bảo bà mang theo chìa khóa tới mở khổ phòng cho hai thiếu gia chọn ít đồ.

Đội hai huynh đệ và Lữ ma ma đi rồi, Tô Ngọc Uyển mới nói với Mã chương quỳ: “Lão nói xem vì sao Hinh cô nương lại mời ta đến dự tiệc?”

Nàng và Mã chương quỳ đều biết chuyện này không đơn giản như lời của Tô Thế Thịnh. Trần lão thái gia thay đổi thái độ với Tô gia chắc hẳn cũng không phải vì Hinh Dur Nghiên mời nàng đi dự tiệc, mà vì ân ý đằng sau của hành động này. Nếu không mấy cô nương kết giao với nhau cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới thái độ của Trần Minh Sinh đối với Tô gia, sau đó còn muốn góp một chân vào sinh ý của Tô gia như bây giờ. Nếu chỉ được Hinh gia mời mà quan trọng đến vậy thì Trần gia sớm đã đi theo con đường nội trạch, để Trần lão phu nhân và Khương thị có ý giao hảo với Hinh phu nhân rồi, mà Trần Hân Nhi cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy ở Hinh gia.

Nhưng mà rốt cuộc chuyện này lại đại biểu cho cái gì mới được chứ?

Mã chương quỳ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, tròn tròn mắt lên nói: “Cô nương, ta nghe nói Hinh phu nhân vẫn đang muốn thu xếp chuyện hôn sự cho Hinh đại thiếu gia.”

Từ khi Tô Ngọc Uyển chọn Hinh gia làm đối tượng hợp tác làm ăn, Mã chương quỳ đã đi thăm dò tin tức Hinh gia khắp nơi. Cho nên hẳn biết rõ hơn Tô Ngọc Uyển rất nhiều.

“Chuyện hôn sự?” Tô Ngọc Uyển cảm thấy không ổn, không thể tin được mà nhìn Mã chương quỳ, “Ngươi...” sau đó lại lắc đầu, “Không, chuyện này không có khả năng.”

“Ta lại thấy rất có khả năng.” Mã chương quỳ mỉm cười, hơi ngả người dựa vào ghế, thông thả nói, “Ta nghe nói lúc trước thê tử của Hinh đại công tử là người ốm yếu bệnh tật, sau khi cưới vào cửa liền triều miên trên giường bệnh, không giúp được gì cho Hinh phu nhân. Cho nên bây giờ bà ấy chọn con dâu chỉ cần thân thể khỏe mạnh, phẩm hạnh tốt, dung mạo xinh đẹp, làm người khôn khéo tài năng là được. Còn gia thế địa vị thì Hinh tri phủ đứng thứ tư, gia chủ là thân huynh trưởng của hắn, bản thân hắn cũng không có tham vọng tranh quyền đoạt lợi trong gia tộc, cho nên cũng không coi trọng lắm.”

Còn có một nguyên nhân nữa mà Mã chương quỳ không nói, Hinh gia không coi trọng xuất thân là bởi vì đây là tục huyền chứ phải tìm nguyên phối. Những tiểu thư thế gia đại tộc đều không phải có chút khiếm khuyết gì đó thì sẽ không gả vào làm kế thê cho người ta. Một khi đã vậy, chỉ bằng Hinh phu nhân chọn người xuất sắc mọi mặt khác ở nhà có địa vị kém hơn bọn họ một chút còn tốt hơn, cho nên Tô Ngọc Uyển mới lọt được vào mắt của bà.

Mã chương quỳ đánh giá Tô Ngọc Uyển: “Ta thấy cô nương cho dù là phương diện nào cũng đều phù hợp với yêu cầu của Hinh phu nhân.”

Mặc dù trước giờ Tô Ngọc Uyển vẫn luôn tự nhiên hào phóng, nhưng bị Mã chương quỳ nói như vậy cũng không nhịn được đỏ mặt mắng: “Hôm nay Mã chương quỳ uống nhiều quá rồi có phải không? Ngay cả ta mà lão cũng muốn trêu ghẹo.”

“Ha ha ha...” Mã chương quỳ vuốt râu cười ha hả, “Cô nương nói ta uống nhiều thì chính là uống nhiều đi.” Tâm tình của hắn vô cùng tốt.

Tô Ngọc Uyển cúi đầu nhìn chung trà trong tay, trong lòng cũng đang suy xét khả năng mà Mã chương quỳ vừa nói. Mặc dù nàng không muốn nghĩ theo chiều hướng đó, nàng không tin mình có thể lọt được vào mắt xanh của Hinh phu nhân. Nhưng mà lý trí lại nói với nàng, Mã chương quỳ nói cũng rất có lý, có lẽ chuyện này thực như lời ông ấy nói vậy.

Nhưng mà nếu là thật, vậy thì nàng phải làm thế nào đây? Hôn sự này thích hợp sao? Nếu cự tuyệt sẽ có hậu quả gì, ảnh hưởng thế nào tới đại phòng Tô gia?

Nàng càng nghĩ càng xuất thần, chân mày hơi chau lại.

Mã chương quỳ biết cô nương nhà mình không phải người hay xấu hổ, cho nên hắn chỉ cần đưa ra khả năng có thể xảy ra để cho nàng tự mình phân tích lợi hại trong đó, còn mình thì yên lặng ở một bên chờ đợi quyết định của nàng.

Không lâu sau, Tô Ngọc Uyển thở dài một hơi, đặt chung trà trong tay lên bàn. Mã chương quỳ lập tức hỏi: “Cô nương định làm thế nào?”

Tô Ngọc Uyển liếc xéo hắn: “Làm thế nào cái gì?”

“Chuyện hôn sự đó, cô nương cũng đừng giả vờ hồ đồ với ta.”

“Chuyện hôn sự? Nay chắc chỉ có mình lão nghĩ vậy thôi đi?” Tô Ngọc Uyển cười nhạo hần, “Lão đề cao ta quá rồi. Hình gia làm sao có thể nhìn trúng nhà chúng ta được chứ?”

Mã chương quỳ nóng nảy: “Cô nương, cho dù chỉ có phần vận khả năng thì chúng ta vẫn phải suy tính tìm ra đối sách mới được. Dù sao cũng không thể để chuyện xảy ra rồi mới cân nhắc định đoạt có phải không?”

Tô Ngọc Uyển đang định đứng dậy, lại ngồi trở về.

“Vậy theo lão thì phải làm sao?”

Mã chương quỳ chửi thầm trong lòng: “Là ta hỏi ngươi nghĩ thế nào, sao lại thành ngươi hỏi ngược lại ta rồi.” Nhưng mà cũng không thể không thoải hiệp nói: “Theo lão nô thì Hình gia cũng không tệ. Không nói thân phận và địa vị của bọn họ – cô nương cũng không coi trọng cái này – chỉ cần nhìn xem cách hành xử của Hình phu nhân và Hình cô nương là có thể thấy được gia phong nhà họ rất nghiêm chỉnh, mẹ chồng và em chồng dễ ở chung, mà Hình đại thiếu gia cũng rất tốt. Hình tri phủ làm quan thanh liêm, Hình đại thiếu tuổi trẻ đã đỡ cử nhân, sau này tiền đồ vô lượng. Hôn nữa...” Mã chương quỳ nhìn Tô Ngọc Uyển. “Cô nương tới Hình phủ cũng đã gặp Hình đại thiếu gia rồi có phải không? Chắc hẳn cũng là người bộ dạng chính trực, xem thủ đoạn của hần hôm đó cũng thấy là người xuất chúng, xử sự công bằng chứ không phải loại người chỉ biết nghe lời nói của một phía.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Lại vào trần phủ

Tô Ngọc Uyển nhớ lại chuyện hôm đó, mặc dù nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn lâu nhưng cũng có chút ấn tượng với Hình Chấn Võ, là người có thân hình cao lớn. Hôn nữa dung mạo của nàng và Trần Hân Nhi cũng xem như là xuất chúng, nhưng mà hần cũng không nhìn các nàng mấy lần, hần cũng là người tâm tư thanh chính, chứ không phải kẻ trầm mê sắc đẹp.

Nàng cũng không có quá nhiều ảo tưởng với phu quân tương lai của mình. Thời đại này nữ tử sống rất gian nan, nàng chỉ cần có thể gả cho một người chính trực, cần cù chịu khó, có thể đối xử tốt với nàng là tốt lắm rồi. Còn thân phận địa vị hay dung mạo gì đó nàng cũng không dám nghĩ tới.

Mã chương quỳ thấy nàng cúi đầu không nói thì lại tiếp tục: “Ngoại trừ những cái này ra còn có sinh ý nhà chúng ta nữa. Nếu cô nương có thể gả vào Hình gia làm thiếu nữ nãi nãi, vậy thì sinh ý nhà chúng ta muốn không phát triển cũng không được. Tới lúc đó ở Huy Châu phủ này còn có ai dám không cho chúng ta mặt mũi, gây khó dễ với chúng ta nữa? Ngay cả Trần gia cũng phải nịnh bợ chúng ta đi. Cô nương cũng thấy bọn họ vừa mới thấy chút manh mối đã vội vàng thay đổi thái độ với chúng ta rồi đó. Đến lúc đó cô nương muốn mở rộng sinh ý tới Tùng Giang, Mạc Nam hay hải ngoại cũng đều có thể.”

Tô Ngọc Uyển nghe câu “Gả vào Hình gia làm Hình gia đại thiếu nữ nãi nãi” xong thì cười cười, xua đi mấy ý nghĩ linh tinh trong đầu, đứng dậy nói: “Được rồi, lão cũng đừng mơ mộng nữa. Ta còn phải giữ đạo hiếu ba năm. Hình đại thiếu gia đã tang thê, chắc tuổi cũng không còn nhỏ. Hình phu nhân còn chờ ôm tôn tử, làm sao có thể để nhi tử chờ thêm ba năm. Huống hồ ta cũng không phải là nhân vật khó lường gì. Sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa, miễn cho người khác nghe được lại chê cười.”

Mã chương quỳ đang nói hứng khởi, bỗng dung bị Tô Ngọc Uyển tạt cho một gáo nước lạnh, đầu óc cũng thanh tỉnh lên, không khỏi thở dài: “Ài, lão gia sao lại đi vào lúc này chứ? Một mối hôn sự tốt đẹp như vậy...”

Tô Ngọc Uyển biết hần cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy tiếc cho nàng mà thôi. Nhưng mà lời này nàng lại không thích nghe. Nàng nhàn nhạt nói: “Nếu phụ thân ta còn sống, Lý Giác Minh sao có thể từ hôn?” Nói xong cũng không đợi Mã chương quỳ nói gì đã xoay người rời đi.

Mã chương quỳ ngơ ngác một hồi lâu mới thở dài, thu dọn đồ đạc rồi khỏi Tô gia, trở về trà trang.

Từ trước tới nay những chuyện không nằm trong phạm vi khống chế của mình thì Tô Ngọc Uyển sẽ không để ở trong lòng. Nàng thấy chuyện này không có khả năng cho nên cũng không nghĩ nhiều. Sau khi trở về thì xem sổ sách nửa giờ, cân nhắc xem nên cho Trần gia bao nhiêu cổ phần thì thích hợp. Cuối cùng nàng quyết định chỉ lấy hai thành của vườn trà thôn Quê Lâm cấp cho Trần gia, còn những cái khác sẽ không nhắc tới. Như vậy thì Trần gia cũng có chút lợi ích mà nhà nàng cũng không quá mức thiệt thòi.

Suy nghĩ mãi tới giờ tỵ, Hứa ma ma thúc giục nhiều lần nàng mới nhắm mắt ngủ.

.....

Hai huynh đệ Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh làm việc nhanh chóng, chưa đến ngày thứ hai đã bố trí thư phòng thỏa đáng. Tô Ngọc Uyển và Ân thị nhìn thoáng qua, thấy cũng không tệ, chỉ sửa lại một chút là ổn thỏa.

Trần lão thái gia cũng rất dứt khoát, bọn họ vừa thu thập thư phòng xong hẳn đã cho người đưa thiệp tới, nói huynh đệ Tô Thế Xương ngày mai tới phủ dùng cơm chiều, Trần lão phu nhân cũng mời cả Ân thị và Tô Ngọc Uyển.

“Uyển tỷ nhi, chúng ta có đi không?” Ân thị lo lắng hỏi.

Nếu theo tính tình của bà thì sẽ không nháo đến mức không thoải mái như vậy. Nhất là với Trần gia, trước kia bọn họ cũng coi như là quan tâm tới mẹ con các nàng. Bây giờ người ta lại năm lần bảy lượt tới mời, nếu Tô Ngọc Uyển lại không đi nữa thì cũng không thỏa đáng. Nhưng mà Tô Ngọc Uyển nói cũng không sai, chỉ cần Tô Ngọc Uyển vừa đi, chỉ sợ không cẩn thận liền trở thành người Trần gia.

“Không đi cũng không tốt.” Tô Ngọc Uyển nói.

Tô Ngọc Uyển cũng biết Trần gia chịu thay đổi thái độ là bởi vì bọn họ cũng nghĩ như Mã chương quỳ, cảm thấy Hình phu nhân coi trọng nàng, để nàng gả cho Hình đại thiếu làm kế thế. Nếu đã vậy, Trần gia sẽ không đánh chủ ý lên người của nàng nữa. Để nàng làm đại thiếu nãi nãi của Hình gia sẽ có nhiều lợi ích hơn là làm tiểu thiếp của Trần Trác Côn. Trần lão thái gia là người thông minh, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào.

“Vậy bọn họ...” Ân thị lại không yên tâm.

“Không sao, bọn họ sẽ không đánh chủ ý lên người của con nữa đâu.” Tô Ngọc Uyển mỉm cười.

Ân thị nghi hoặc nhìn nữ nhi: “Vì sao?” Thấy nữ nhi không nói gì lại hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Ngọc Uyển cũng không thể nói với mẫu thân chuyện phỏng đoán của mình được, đành lác đầu nói: “Nương đừng hỏi. Người chỉ cần biết bọn họ sẽ không làm chuyện gì xấu với con là được.”

Trước kia Ân thị chỉ như thiên lôi, trượng phu sai đâu thì đánh đó, Tô Trường Thanh kêu bà đi bên trái bà sẽ không đi qua phải, hơn nữa một câu cũng sẽ không hỏi, đã quen với việc có người vì mình mà tính toán hết thảy. Sau khi trượng phu mất đi, Tô Ngọc Uyển tiếp quản tất cả, nàng lại thông minh, hành xử công chính, không tàng tư tâm, chỉ cần nghe nàng thì sẽ không sai. Vì vậy Ân thị lại tiếp tục làm thiên lôi của nữ nhi.

Tô Ngọc Uyển đã nói vậy thì Ân thị cũng không hỏi nữa, lo lắng ban đầu cũng tan biến hết, chỉ cần Trần gia không đánh chủ ý xấu lên người nữ nhi là được, cái khác bà không cần phải biết.

Mẫu thân thì dễ nhưng hai đệ đệ thì khác. Tô Ngọc Uyển chỉ đành phải dùng đạo lý để thuyết phục: “Tỷ đoán Cửu tồ phụ cũng không biết chuyện mà Trần Hân Nhi đã làm. Bây giờ ông ấy đã nói muốn cùng chúng ta hợp tác, Cửu tồ mẫu và đại biểu Cửu tồ mẫu tất sẽ không dám làm những chuyện xấu xa đó nữa. Hơn nữa tỷ cũng sẽ mang theo Cốc Vũ và Tiết Sương đi cùng, chỉ cần có các nàng thì ai cũng không dám ám toán được tỷ.”

Lúc này Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh mới yên lòng, có điều vẫn dặn dò Cốc Vũ nhiều lần: “Các người lúc nào cũng phải đi theo bên cạnh tỷ tỷ, một bước cũng không được rời đi đâu đấy.”

“Vâng, nhị vị thiếu gia xin yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ cô nương chu toàn.” Cốc Vũ đành phải đảm bảo nhiều lần, hai người mới chịu rời đi.

Trần phủ cũng hay đi cho nên không cần phải cố ý chuẩn bị cái gì. Buổi sáng Tô Ngọc Uyển còn đến trà trang một chuyến, ăn trưa nghỉ tạm một lát xong mới thay đổi quần áo, theo Ân thị tới Trần phủ.

Trần lão phu nhân và Khương thị đối xử với các nàng giống như hồi mới tới Huy Châu, hơi có chút trượng giả nhưng cũng không xa cách, dường như trước đó không hề có đoạn thời gian không thoải mái kia vậy, khiến Tô Ngọc Uyển vô cùng bội phục. Lúc Trần Hân Nhi tới bưng trà nhận lỗi, chắc là đã bị mẫu thân gõ qua cho nên mặc dù nàng ta vẫn có chút không tình nguyện nhưng thái độ cũng xem như ổn thoả. Trần lão phu nhân và Khương thị lại khua môi múa mép thêm một lát, Ân thị liền mềm lòng.

Đã định hợp tác với Trần gia nên Tô Ngọc Uyển cũng không nín lấy sai lầm của Trần Hân Nhi, vẫn luôn tỏ vẻ mình cũng không trách cứ gì nàng ta.

Xốc được lớp giấy ngăn cách này lên rồi thì không khí trong phòng cũng trở nên hòa thuận vui vẻ hơn rất nhiều. Mấy người trò chuyện vui vẻ tới tận lúc Trần lão thái gia từ nhà môn về mới dọn cơm. Ăn cơm xong Trần lão thái gia liền kêu Tô Ngọc Uyển tới thiên đình nói chuyện.

Lúc Tô Ngọc Uyển tới thì trong thiên đại sảnh chỉ có Trần lão thái gia và hai huynh đệ Tô Thế Xương, Tô Thế Thịnh. Nàng bước lên hành lễ: “Cửu tồ phụ.”

Trần lão thái gia bận rộn công việc ở nhà môn, hơn nữa nam nữ khác biệt nên ngày thường hẳn chỉ kêu thế tử chiêu cố người Tô gia, còn chính mình sẽ không ra mặt cho nên hẳn cũng chỉ gặp Tô Ngọc Uyển hai, ba lần. Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt giống như đúc cổ muối muối mình của nàng thì trong lòng hẳn vẫn rất nhiều cảm xúc, giọng điệu cũng nhu hòa hơn hẳn: “Khoảng thời gian trước là Hân Nhi biểu muội của người không hiểu chuyện, người cũng đừng so đo với nàng.”

“Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi.” Tô Ngọc Uyển cười, “Còn khiến Cửu tồ phụ nhọc lòng là ta không phải.”

Trần lão thái gia cho Tô Ngọc Uyển ngồi xuống rồi lại hỏi nàng chuyện sinh ý, biết nàng mua được không vườn trà không nhỏ ở thôn Quế Lâm thì không khỏi cảm khái: “Lúc trước nghe người ta nói người có khả năng, nhưng mà cũng không nghĩ tới người lại có khả năng đến mức này, còn giỏi hơn cả mấy biểu ca của người nữa.”

“Cửu tồ phụ quá khen.” Tô Ngọc Uyển cười nói, “Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ không lên được mặt bàn mà thôi.”

Chương 163: Tô trần hợp tác

“Mọi người đều coi trọng sĩ nông công thương mà hạ thấp thân phận của thương nhân, nhưng mà ta lại thấy nếu như không có thương nhân thì hàng hóa làm sao có thể lưu thông. Đại Minh sao có thể phồn thịnh được như bây giờ?”

Tô Ngọc Uyển cũng không ngờ Trần lão thái gia còn có thể nghĩ được như vậy. Nàng gật đầu nói: “Nếu mỗi người đều nghĩ được như Cữu tổ phụ thì những người làm ăn buôn bán như chúng ta cũng có thể sống tốt hơn một chút.”

“Ta nghe nói có người tới cửa gây sự với các ngươi?” Trần lão thái gia lại hỏi, “Sao lúc trước mua vườn trà mà ngươi không nói với ta một tiếng? Để ta cho người nói trước với nha dịch, bọn họ biết ngươi là thân thích của ta tự nhiên cũng sẽ không đi tìm các ngươi gây phiền toái.”

Tô Ngọc Uyển xấu hổ nói: “Lúc đó con chỉ nghĩ làm sao để bớt gây thêm phiền toái cho Cữu tổ phụ. Người bận trăm công nghìn việc như vậy, con sao có thể vì chút việc nhỏ đó mà đi làm phiền Cữu tổ phụ được? Lúc đó con cũng không nghĩ nhiều như vậy, ai biết trên đời còn có kẻ tiểu nhân như vậy đâu.”

“Ngươi còn nhỏ, không nghĩ tới cũng là bình thường.” Trần lão thái gia thở dài nói, “Vườn trà ở thôn Quê Lâm cũng có thể chế thành trà Tùng La sao?”

“Con đã thử qua rồi, mặc dù hương vị không thể sánh bằng nhưng mà cũng không kém hơn bao nhiêu, ít ra vẫn ngon hơn trà chưng thanh nhiều, cho nên giá cả cũng tương đối.”

“Ồ?” Hai mắt của Trần lão thái gia sáng lên. Ban đầu hẳn còn tính góp một phần vào vườn trà trên núi Tùng La, nhưng nghe Tô Ngọc Uyển nói xong hẳn lại đổi ý – tiền lãi vừa nhiều, vừa không bị mang tiếng, tự nhiên vẫn là tốt nhất.

Hắn nói: “Ta làm quan nhiều năm, trong tay cũng có dư chút đỉnh. Chỉ là ngươi cũng biết nhị biểu cửu chuẩn bị thăng chức, bổng lộc đã ít lại thương dân như con, thấy dân chúng khổ cực lại không nhìn được mà đưa tay giúp đỡ, cho nên cũng tiêu tốn không ít. Mấy biểu ca của ngươi cũng đã lớn, ta còn phải mưu tính tiền đồ cho bọn hắn, rồi chuẩn bị của hồi môn cho hai biểu muội, việc nào cũng cần dùng đến tiền, nếu chỉ dựa vào bổng lộc của ta thì không đủ. Cho dù ta có tiết kiệm đi nữa cũng không được. Ta thấy mua vườn trà cũng không tệ, ngươi thấy có được không?”

“Này đương nhiên là tốt.” Tô Ngọc Uyển nghe hắn nói vậy thì trong lòng cũng buồn lòng. Chỉ cần người Trần gia không quá tham lam thì nàng cũng nguyện ý đi giúp đỡ, “Cữu tổ phụ yên tâm, người mua vườn trà xong con sẽ đưa hai thợ sao trà lão luyện cho ngươi. Đến lúc đó để bọn họ mang đồ đi theo cùng, Cữu tổ phụ sẽ không phải lo lắng chuyện tìm sư phó sao trà nữa. Có điều vườn trà ở phụ cận rất khó tìm, phải đi xa hơn một chút, tới Hứa thôn, Hoàng Điền, Khê Đầu mới có. Lúc trước Mã chương quỳ đã đi khảo sát khắp nơi một vòng rồi, nơi nào có vườn trà, giá cả ra sao hẳn đều biết. Con sẽ cho ông ấy dẫn tam biểu cửu đi nhìn thử xem có ưng ý hay không.”

Đây là muốn nói sẽ đưa bí phương sao trà, cũng giúp tìm kiếm vườn trà. Có thể giúp đỡ được đến mức này cũng xem như trả đủ ân tình của Trần gia.

Trần lão thái gia gật đầu: “Cũng được, có các ngươi giúp đỡ, miễn cho hắn bị người ta lừa gạt còn không biết.”

“Cữu tổ phụ lại nói đùa rồi, tam biểu cửu khôn khéo như vậy làm sao có thể bị lừa được chứ? Huống hồ ở Huy Châu này ai mà dám lừa ông ấy đây?” Tô Ngọc Uyển cười nói.

“Hắn chỉ được về bề ngoài thôi chứ thật ra cũng vụng về lắm.” Trần lão thái gia lắc đầu, “Sau này chuyện vườn trà còn phải làm phiền ngươi giúp đỡ một chút.”

“Chuyện gì con có thể giúp được thì nhất định sẽ tận lực.” Tô Ngọc Uyển cũng bày tỏ thái độ.

Trần lão thái gia nghĩ nghĩ một lát lại nói, “Nhưng mà chỉ mua vườn trà không cũng không ổn, còn phải tìm được đầu ra nữa. Ngoại trừ Huy Châu phủ và Hưu Ninh thành, Uyển tỷ nhi còn tiêu thụ ở đâu nữa không?”

Tô Ngọc Uyển thấy hắn như vậy cũng yên lòng hơn, cười nói: “Chắc Cữu tổ phụ cũng biết chúng ta chế trà Tùng La đều chỉ dùng trà mầm, từ ngũ diệp trở đi rất ít dùng tới. Hương vị trà và giá cả bất đồng đều là do mùa vụ khác nhau mà ra. Những lá trà già bỏ đi thì rất đáng tiếc, cho nên trước đây đều chế thành chè sô, bán cho thương lái. Nhưng mà gần đây con nghe nói bên Đại Mạc thiếu thốn rau xanh mới mẻ, cho nên nhu cầu sử dụng lá trà cũng rất lớn, từ đó mới có câu: “Thà ba ngày không ăn chứ không thể một ngày không có trà.” Bởi vậy con liền nghĩ tới chuyện chế biến chè sô rồi vận chuyển tới Đại Mạc để bán. Nửa tháng trước con đã phái một quân sự trong nhà đi theo mấy thương nhân qua đó xem thử một chuyến, xem xem có thể phát triển sinh ý bên đó được không, nếu làm thì lợi nhuận thế nào rồi. Tiếc là hắn vẫn chưa về nên con cũng không biết con đường này có thể đi được hay không nữa.”

Lúc này Trần lão thái gia đã nhìn Tô Ngọc Uyển bằng ánh mắt khác.

Có rất nhiều thương nhân bảo thủ không chịu thay đổi, rất ít khi tìm kiếm thị trường mới. Người có dã tâm, có năng lực muốn mở rộng thương lộ thì đều là người tài giỏi, có thể khiến gia tộc phát triển phồn thịnh. Con thứ ba của hần là Trần Thúc Khanh cũng được người ta khen ngợi là người có khả năng, nhưng thực chất cũng chỉ là mua ít đồng rộng rồi cho người ta thuê, thu địa tô hoặc mở mấy cửa hàng bán chút lương thực, tơ lụa này nọ mà thôi, căn cơ trầm ổn nhưng lại không thể phát triển xa được.

Mà Tô Ngọc Uyển chỉ là một tiểu cô nương mười lăm lại có ánh mắt và quyết đoán như vậy, trước thì tìm ra được phương pháp chế trà Tùng La, bây giờ lại còn cho quân sự đến Đại Mạc tìm kiếm thị trường, đại phòng của Tô gia mới vào tay nàng có nửa năm đã lớn mạnh gấp hai lần trước kia, bản lĩnh này còn hơn hẳn cả phụ thân nàng nữa. Khó trách Hinh gia lại chú ý tới nàng.

Lại nghĩ tới chuyện thế tử của mình còn muốn tính kế Tô Ngọc Uyển, để một nữ tử giỏi giang như vậy vào cửa làm tiểu thiếp, Trần lão thái gia chỉ cảm thấy thật vô vãn.

Một nữ tử mưu lược như Tô Ngọc Uyển, làm sao có thể không nhìn thấu chút tính toán nhỏ nhen này? Chẳng qua người ta nể mặt hần cho nên mới không so đo mà thôi.

Vừa mới bắt đầu Trần lão thái gia còn muốn chia chút lợi ích của Tô gia, nhưng bây giờ hần đã không còn nghĩ tới nữa, có điều Tô Ngọc Uyển có tài kinh thương bất phàm như vậy, nếu bỏ qua hần cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Cho nên nghĩ nghĩ một lát liền nói: “Uyển tỷ nhi, người thấy như vậy được không. Ta đem hết của cải tích góp và tiền lời của cửa hàng này nọ gom lại cũng được khoảng ba ngàn lượng bạc, người hãy bảo Mã chương quây giúp ta đi mua vườn trà, cũng nhờ hần quan tâm giúp đỡ xử lý bên đó một chút, trà thu được chế ra cũng giao cho các người bán, ngay cả vườn trà cũng treo trên danh nghĩa của đại phòng các người, tiền lời chúng ta sẽ chia đôi?”

Trần gia không những không chiếm tiện nghi của mình, ngược lại còn có thể chia tiền lời cho mình như này khiến Tô Ngọc Uyển có chút ngoài ý muốn. Trong lòng nàng vẫn đang suy đoán xem Trần lão thái gia rốt cuộc là có ý gì, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Chuyện mua vườn trà con có thể cho Mã chương quây đi cùng với tam biểu cửu để xem xét, tam biểu cửu không biết xử lý vườn trà con cũng có thể bảo ông ấy chỉ điểm một, hai, lộ trình đều đã có sẵn, tam biểu cửu chỉ cần đi theo là được. Cửu tổ phụ và Cửu tổ mẫu có ơn với nhà con, đây đều là chuyện con nên làm cho nên Cửu tổ phụ không cần phải khách khí như vậy. Nếu người còn thấy băn khoăn thì cuối năm cứ cho Mã chương quây một cái hồng bao là được rồi. Chuyện chia đôi lợi tức thì Cửu tổ phụ cũng đừng nhắc lại nữa, nếu không thì chính là người cũng không xem con là vẫn bối trong nhà. Còn chuyện vườn trà đặt dưới danh nghĩa của Tô gia, nếu Cửu tổ phụ đã yên tâm giao phó thì con tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.”

Mình triều dựa vào thủ đoạn mưu sinh để phân biệt sĩ, nông, công, thương. Tô lão thái gia vốn là tú tài, trong nhà cũng có chút ruộng đất, nhưng lại bị xếp vào nhóm thương hộ cũng là vì lợi nhuận mà Tô lão thái gia buôn bán thu được lớn hơn rất nhiều lần so với tiền mà Tô lão thái gia dùng công danh để kiếm và lợi tức thu được từ điền sản của mình.

Bởi vậy có rất nhiều người dù biết buôn bán có thể kiếm rất nhiều tiền nhưng cũng không làm, chỉ vì sợ mình sẽ bị gán vào cái danh “Thương hộ.” Bọn họ có tiền thì sẽ mua ít ruộng đất và mấy cửa hiệu mặt tiền rồi cho người ta thuê lại, như vậy thì sẽ được xếp vào dạng “Nông hộ”, cũng có thể gọi là “Người vừa đi học vừa làm ruộng.”

Trần lão thái gia và Trần nhị lão gia đều là tiến sĩ, còn đang nhậm chức quan cho nên sẽ không thể để nhà mình gán cái mác thương hộ này được. Trần Thúc Khanh quản lý việc vật, nhưng chủ yếu vẫn chỉ là ruộng đất, có rất ít cửa hàng, mặc dù vẫn có thể kiếm được tiền nhưng lợi nhuận lại không lớn được như trà thương. Trần gia nếu muốn kiếm tiền, đẩy vườn trà sang cho Tô gia gánh là đương nhiên, cũng không có gì phải sợ, dù sao đại phòng Tô gia là người thân cô thế cô, nay lại ở trong địa bàn quản hạt của Trần lão thái gia, cho dù Tô gia có muốn chiếm đoạt làm của riêng cũng không được. Vừa có thể kiếm tiền, vừa không bị hạ thấp thân phận thì sao lại không làm?

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Bên trong hình phủ

Tô Ngọc Uyển đã định là phải hợp tác với Trần gia, nếu Trần lão thái gia đã nói như vậy thì nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Nếu Trần lão thái gia chỉ đơn giản muốn kiếm chút tiền thì cứ làm như lời Tô Ngọc Uyển là được rồi. Dù sao cũng là sản nghiệp nhà mình, cho dù có treo trên danh nghĩa của Tô gia thì sự thực vẫn không thay đổi. Mặc dù như vậy cũng chiếm tiện nghi của Tô Ngọc Uyển, nhưng chỉ cần ngày lễ tết cho Mã chương quây một cái hồng bao, rồi lại kêu Trần lão phu nhân thưởng chút trang sức cho Ân thị và Tô Ngọc Uyển là xong.

Nhưng mà hần lại muốn đánh chủ ý lên tài năng của Tô Ngọc Uyển, muốn cột sản nghiệp của Trần gia vào nàng cho nên không thể làm như lời nàng nói được. Huống hồ, trối Tô Ngọc Uyển vào với nhà mình chẳng những có thể kiếm thêm được nhiều lợi nhuận mà còn có thể móc nối được với Hinh gia bên kia.

Hần có thể từ một chức quan nhỏ nhò lên tới vị trí này đều nhờ vào khả năng hành xử hơn người của mình. Hần biết với tính tình của Tô Ngọc Uyển, chỉ có thẳng thắn thành khẩn mới có thể khiến nàng thần phục. Vì vậy liền xua tay: “Uyển tỷ nhi nói xem vì sao ta phải đề nghị như vậy? Đó là vì ta nhìn trúng khả năng kinh thương của người. Những ý tưởng của người đều khiến ta phải lau mắt mà nhìn, có rất nhiều nam nhân còn không làm được như người đó. Vườn trà nếu giao vào tay tam biểu cửu người thì cũng chỉ có thể theo khuôn phép cũ, mỗi năm thu được hai, ba trăm lượng là cùng. Nhưng nếu giao cho người thì sẽ càng được nhiều hơn.

Tô Ngọc Uyển cười khỏ. Buôn bán nào có dễ dàng kiếm lợi như vậy. Trần lão thái gia chỉ nghĩ tới kiếm tiền mà không nghĩ tới nguy hiểm. Hẳn như vậy chẳng lẽ là muốn có lợi thì lấy, có lỗ thì bắt nạt phải tự bù vào hay sao? Cái này cũng khôn quá đi.

Nhưng nàng còn chưa suy tính xong, Trần lão thái gia đã nói tiếp: “Người đừng hiểu lầm, không phải ta kêu người chỉ được phép lời mà không lỗ, rồi bắt người bù tiền. Có ai làm ăn buôn bán mà không lỗ đâu? Tiền kiếm được càng nhiều thì nguy hiểm càng lớn, cho nên cứ bình đạm mà kinh doanh giống như tam biểu cửu người cũng là một cách an toàn. Ta nghĩ những sản nghiệp trong nhà cứ làm theo cách cũ cũng được, còn phần này ta muốn giao cho người, người muốn làm thế nào thì làm thế ấy, có thiệt hại cũng sao, là ta cho phép người làm cho nên Trần gia sẽ không dám nói gì người đâu, người cứ yên tâm.”

Hắn ngồi thẳng lên: “Cho nên năm phần này người nhất định phải lấy, không được từ chối nữa. Ta không thể để người gánh hết nguy hiểm mà không có tiền lời được.” Thấy Tô Ngọc Uyển còn muốn từ chối, hắn liền trừng hai mắt nói, “Ta là Cửu tổ phụ của người, ta nói thì người phải nghe.”

Tô Ngọc Uyển đành phải đứng lên ứng: “Vâng. Nhưng mà năm phần thì nhiều quá, con lấy ba phần thôi là được rồi, nhiều hơn nữa thì con cũng không dám lấy.”

“Vậy cũng được.” Trần lão thái gia chỉ muốn trối Tô Ngọc Uyển lên thuyền của mình là được, những cái khác không cần phải để ý, nếu Tô Ngọc Uyển lấy ít đi thì sau này kêu Trần lão phu nhân đưa thêm cho nàng mấy thứ nữa để bồi thường là được.

Bàn bạc xong xuôi rồi tâm tình của Tô Ngọc Uyển cũng rất tốt. Sản nghiệp của nàng ít, sản lượng của vườn trà cũng không lớn. Muốn ra ngoài mở thêm thị trường tiêu thụ cũng không dễ, ai lại nhìn trúng chút sản lượng này của nàng đâu. Hơn nữa tiêu phí nhiều cũng sẽ không có lời. Nhưng có thêm một phần của Trần lão thái gia thì lại khác. Sản lượng có sung túc thì mới có tự tin làm ăn lớn, huống hồ có thêm Trần gia tham dự vào thì sau này chuyện vận chuyển trà ra ngoài cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh ngồi một bên nghe Trần lão thái gia và tỷ tỷ của mình bàn bạc ổn thỏa rồi mới dám thả tâm xuống. Hai người cũng thấy Trần lão thái gia thay đổi thái độ rất rõ ràng sau khi tỷ tỷ nói đến chuyện vận chuyển lá trà đến Đại Mạc, chứng tỏ hẳn rất thương thức tỷ tỷ, bởi vậy hai người lại càng thêm bội phục tỷ tỷ nhà mình.

Canh giờ đã không còn sớm nên Tô Ngọc Uyển và đệ đệ cáo từ Trần lão thái gia, tới hậu viện hội họp với Ân thị, chào hỏi Trần lão phu nhân và Khương thị rồi cùng nhau trở về nhà.

.....

Lúc này ở chính viện của Hình gia, Hình phu nhân đang bàn bạc chuyện hôn sự của Hình Chấn Võ với Hình tri phủ: “Đạo gần đây ta đã xem xét mấy nhà nhưng vẫn chưa tìm được người ưng ý lắm. Tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi đã bắt đầu đính thân rồi, tới mười lăm, mười sáu tuổi mà vẫn còn chưa đính hôn thì chỉ có người khiêm khuyết gì đó khiến người ta chướng mắt, hoặc là trong nhà treo giá quá cao thôi. Chẳng hạn như vị cô nương Trâu gia kia trước đó cũng đã đính hôn nhưng người còn chưa qua cửa, hôn phu đã nhiễm bệnh cấp tính mà qua đời, ai cũng e ngại nàng có mệnh khắc phu. Mặc dù lời này cũng có chút hoang đường nhưng ta chỉ có một nhi tử là Võ ca nhi cho nên cũng không dám mạo hiểm. Còn cô nương nhà Lưu gia thì lúc nào cũng ốm đau bệnh tật thì ta lại càng sợ. Nếu cưới về rồi, chẳng may nàng lại bệnh chết, Võ ca nhi chẳng phải sẽ thực sự trở thành người có mệnh khắc thể hay sao? Tới lúc đó ai còn dám gả cho hắn nữa? Còn có cô nương nhà Vương gia, bởi vì khuê nữ có chút mỹ mạo nên tới bây giờ đã mười sáu tuổi vẫn chưa đính hạ việc hôn nhân. Loại người này nếu làm thông gia thật thì không biết sẽ nháo thành cái dạng gì nữa đâu. Chẳng may hắn lại kêu lão gia cho con cháu trong nhà chức vụ gì đó trong nha môn thì lão gia phải làm sao?”

Hình tri phủ nghe thế từ nói xong cũng không nhận được mà cau mày. Chuyện tục huyền này lúc nào cũng khó khăn hơn.

Hình phu nhân đạo đầu xong rồi mới bắt đầu nhắc tới chuyện chính: “Thực ra ta cũng chọn được một cô nương rồi, nhưng mà nàng cũng có chỗ không được như ý lắm.”

Hình tri phủ vội hỏi: “Là cô nương nhà ai? Có chỗ nào không ổn?”

“Là cháu gái của muội muội Trần thông phán, họ Tô.” Hình phu nhân nói, “Nàng có dung mạo xuất chúng, tính tình vừa mềm dẻo lại không kém phần cương quyết, cử chỉ rộn ràng, hào phóng, tài học cũng có thiên phú, cả ta và Nghiên tỷ nhi đều rất thích nàng. Hơn nữa thân thể nàng cũng rất khỏe mạnh, tự bản thân cũng rất có bản lĩnh. Phụ thân trong nhà qua đời, đệ đệ còn nhỏ cho nên sản nghiệp trong nhà đều do một mình nàng quản lý, mà còn quản lý rất tốt nữa ấy. Năm nay nàng mới mười lăm, cũng đã từng đính thân, nhưng vì ăn cá bị dị ứng phát ban, vị hôn phu kia tưởng nàng bị hủy dung cho nên hủy hôn. Đáng tiếc thân phận hơi thấp, chỉ là thương hộ mà thôi, mà nàng cũng còn phải giữ hiếu đạo hai năm nữa, không thể lập tức thành thân ngay được.”

Hình tri phủ nhíu mày: “Thương hộ thì cũng thôi, chúng ta cũng không coi trọng cái đó lắm, hai năm hiếu đạo cũng không thành vấn đề, Võ ca nhi cũng không gấp, nhưng mà nàng...” Hắn nhìn thế tử, “Vốn là có thể hưởng phúc thanh nhàn, nay lại phải lo liệu việc nhà, nàng chờ được hai năm nữa sao?”

“Lo thêm hai năm nữa cũng không sao, chừng ấy năm không phải vẫn do ta gánh vác đó thôi?” Được trượng phu chăm sóc, trong lòng Hình phu nhân cũng rất an ủi. Nghĩ nghĩ một lát bèn nói: “Hay là ta đi hỏi Võ ca nhi thử nhé?”

Vốn dĩ chuyện đón dâu cho nhi tử này là chuyện của người làm mẫu thân bà. Nhưng mà bà và trượng phu cả đời cảm sát hòa mình, cho nên cũng muốn nhi tử có thể tìm được một người tri kỷ làm bạn cả đời.

“Nàng cứ xem rồi làm đi.” Hình tri phủ biết thế tử xưa nay làm việc ổn thỏa, người mà nàng đã chọn thì nhất định sẽ không sai. Chỉ cần hai mẹ con nàng nguyện ý chờ thêm hai năm rưỡi, hẳn tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.

“Có cần phải nói trước một tiếng với lão phu nhân không?” Hình phu nhân hỏi.

“Đề ta đi nói cho. Có điều nương ta nói chuyện trước giờ đều rất giữ lời, nếu đã nói chuyện tục huyền của Võ ca nhi do nàng quyết định rồi thì sẽ không thay đổi chủ ý nữa đâu.” Hình tri phủ nói.

Hình phu nhân an tâm gật đầu.

Hình tri phủ là nhi tử nhỏ nhất của Hình lão phu nhân, cho nên từ nhỏ đã rất được sủng ái. Bây giờ mặc người đã bốn mươi nhưng Hình lão phu nhân vẫn rất yêu thương hắn. Chỉ cần Hình tri phủ ra mặt thì sẽ không có vấn đề.

Nhắc đến Hình lão phu nhân, Hình tri phủ liền thở dài: “Nương ta nói nửa tháng nữa sẽ về lại kinh thành.”

“Sao nhanh vậy?” Hình phu nhân nhíu mi.

Hình lão phu nhân cũng là người thú vị, mặc dù đã một bó tuổi nhưng lại không muốn nhốt mình ở nhà, xuân đến liền mang theo một đám hạ nhân tới Huy Châu chơi. Vốn còn tưởng bà sẽ ở lại một hai năm, ai ngờ lúc này lại đòi trở về.

“Trong nhà có người nào khiến lão nhân gia mất hứng sao?” Hình phu nhân cũng rất quan tâm vị bà bà này.

Hình tri phủ lắc đầu: “Không phải. Là đại ca gửi thư tới nói Dụ ca nhi sinh được một nhi tử mập mạp, cho nên lão phu nhân muốn trở về xem tôn tử thôi.”

Hình phu nhân bật cười.

Hình tri phủ lại nói: “Sức khỏe nương vẫn còn tốt, người muốn về thì cứ để người về thôi. Nàng cũng thu thập dần mấy thứ đi, tới lúc đó ta sẽ phái người đưa nương trở về.”

“Vâng.” Hình phu nhân gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Nói chuyện hôn sự

Trong lúc phu thê Hình tri phủ vẫn còn đang bàn bạc thì Hình Dư Nghiên đã không nhận được mà nói với Hình Chấn Võ trước rồi. Lúc này hắn đang ngồi trong tiểu viện uống rượu với Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia.

“Kinh doanh trà Tùng La lợi nhuận lợi phong phú nên Tam hoàng tử cũng muốn đuổi tay vào rồi. Qua thêm một đoạn thời gian nữa hẳn sẽ phái người đến Hưu Ninh xem thử.” Nhan An Lan gắp một hạt đậu phộng rang bỏ vào miệng nhắm nháp.

Hình Chấn Võ và Thẩm Nguyên Gia nghe xong lại nhíu mày, quay sang nhìn nhau một cái.

“Công tử, vậy chúng ta phải làm sao?” Hình Chấn Võ hỏi.

“Cho người tản ra thu mua vườn trà và núi hoang có thổ nhưỡng thích hợp, khi nào mua đủ rồi thì tung tin trà nơi khác cũng có thể chế biến thành trà Tùng La được ra ngoài, để cho những thương hộ kia cùng nhau tranh đoạt. Bây giờ đang là lúc tranh quyền máu chó, cho dù Tam hoàng tử có muốn mua vườn trà cũng sẽ không dám cướp đoạt trắng trợn, dù sao thì cái thanh danh hoàng tử tranh lợi với dân cũng không dễ nghe, nếu hắn dám làm thì ta cũng có thể khiến người khác dăng tấu chương tố hắn.”

Hình Chấn Võ và Thẩm Nguyên Gia đứng lên, cung kính khom người ứng: “Vâng”, sau đó hưng phấn ngồi xuống.

Nhìn bề ngoài Hình gia là đáng trung lập, nhưng thực chất bọn họ cũng là người của Đại hoàng tử, mà người đại biểu cho Hình gia tới bàn bạc với người của Đại hoàng tử chính là vị tiểu bối còn chưa có quan chức Hình Chấn Võ này.

Bàn xong chính sự rồi ba người mới thoải mái uống rượu. Hình Chấn Võ vốn lớn lên ở kinh thành, tuổi tác còn xấp xỉ Nhan An Lan, trước kia cũng rất hay cùng nhau ra ngoài chơi đùa, cho nên bây giờ cũng không câu nệ lễ tiết gì đó, vui vẻ uống rượu dùng bữa.

Nói chuyện một lát ba người liền nhắc tới chuyện học hành và gia sự của Hình Chấn Võ. Tử lượng của Hình Chấn Võ không lớn, lúc này cũng đã uống hơi nhiều, Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia lại là bằng hữu chơi thân từ bé, bây giờ còn là người ở cùng trận doanh cho nên cũng không có tâm lý đề phòng gì. Hắn bỗng nhiên nhớ tới Thẩm Nguyên Gia và Trần gia là họ hàng thân thích, có khi người tên Tô Ngọc Uyển mà muối mè nhắc tới Thẩm Nguyên Gia cũng có quen biết, vì vậy liền gơ tay vỗ vỗ vai Thẩm Nguyên Gia hỏi: “Người có thường lui tới nhà ngoại tổ phụ mình không?”

Thẩm Nguyên Gia gật đầu: “Có.”

“Ngoại tổ phụ ngươi có một cửa thân thích họ Tô, ngươi có biết không?”

Thẩm Nguyên Gia ngưng thần nhìn Hình Chấn Võ nói: “Biết. Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Hình Chấn Võ ợ một cái: “Nương ta nói đã tìm được cho ta một mối hôn sự tốt rồi, chính là vị Tô cô nương đó.”

“Gi cơ?” Thẩm Nguyên Gia sừng sốt, “Tô Ngọc Uyển á?”

“Cạch!” Hạt đậu phộng trên đĩa Nhan An Lan rơi xuống bàn, lăn tới chỗ Hình Chấn Võ và Thẩm Nguyên Gia mới dừng lại. Hình Chấn Võ mở to đôi mắt đã chênh choáng say nhìn Nhan An Lan.

Nhan An Lan từ bé đã là người trầm ổn, cho dù Thái Sơn có sập xuống thì sắc mặt của hắn cũng sẽ không thay đổi. Lúc hắn mới chín tuổi, có kẻ giết người ở ngay trước mặt hắn, đầu kẻ kia lăn lông lốc, máu văng cả lên mặt của hắn nhưng hắn cũng không hoảng hốt chút nào. Kế mẫu của hắn nhìn hắn như vậy cũng bị dọa sợ một thời gian, sau đó rất lâu cũng không dám chọc vào hắn. Nhưng mà cũng nhờ đó hắn mới lọt được vào mắt của Hoàng thượng, để người gõ Vĩnh An hầu một phen, khiến hắn phải phong Nhan An Lan làm thế tử. Sau này Nhan An Lan vào cung, làm thư đồng của Đại hoàng tử, có Hoàng thượng chống lưng nên Nhan An Lan mới có thể sống tới bây giờ.

Huống hồ Nhan An Lan đi theo Đại hoàng tử cũng từng luyện qua võ nghệ, cưỡi ngựa, bắn cung không ít, cho nên công phu của hắn cũng rất cao cường. Có một lần ở hội săn hoàng gia có một con hổ xông ra trước mặt Đại hoàng tử, cũng nhờ có Nhan An Lan dốc hết sức hộ vệ, chém đầu con hổ xuống mới bảo vệ được người.

Một người như vậy làm sao có thể ngay cả đậu phộng cũng không thể gấp được?

Nhưng Nhan An Lan cũng không có biểu hiện gì, chỉ gấp một hạt đậu khác bỏ vào miệng nhai xong mới bung chung rượu lên nhấp một ngụm.

Hình Chấn Võ chỉ nghĩ là Nhan An Lan uống nhiều rượu nên cũng không để ý nữa, quay sang hỏi Thẩm Nguyên Gia: “Ngươi biết vị Tô cô nương kia sao? Nàng là người thế nào?”

Thẩm Nguyên Gia bị câu nói lúc này của Hình Chấn Võ dọa cho ngốc rồi nên cũng không chú ý tới sự khác thường của Nhan An Lan. Hắn nhìn chăm chăm Hình Chấn Võ hỏi: “Lúc này ngươi mới nói cái gì? Nương ngươi muốn cưới vị Tô đại cô nương là cháu gái của ngoại tổ phụ ta vào cửa sao?”

“Ừ.” Hình Chấn Võ gật đầu.

“Ngươi, ngươi làm sao có thể có tâm tư này với nàng?” Thẩm Nguyên Gia căm giận nhìn Hình Chấn Võ.

“Ta? Khỏi tâm tư gì cơ?” Đầu óc Hình Chấn Võ vốn đã có mấy phần mụ mị vì say, lúc này lại càng không thể hiểu được vì sao Thẩm Nguyên Gia tức giận với mình, bèn giải thích: “Chuyện này nương còn chưa nói với ta, là muội muội ta nói.” Hắn nhắc cánh tay, gác khuỷu tay lên trên vai Thẩm Nguyên Gia, khe khẽ nói, “Muội muội ta nói hôm mừng thọ của tổ mẫu ta, chúng ta đã gặp nhau một lần ở bên cạnh hồ nước rồi. Trong mấy vị cô nương đứng ở đó, có hai người ăn mặc như tiểu thư, ta không tiện nhìn chăm chăm người ta nên cũng không biết ai là Tô cô nương.” Hắn dùng sức vỗ Thẩm Nguyên Gia, “Ngươi biết nàng đúng không? Vậy ngươi nói xem nàng là vị nào?”

Thẩm Nguyên Gia hất tay hắn xuống, tức giận nói: “Không quen biết, người nào cũng không phải.”

“Ngươi không biết?” Hình Chấn Võ thất vọng thu tay về, dựa lưng vào ghế, nhìn về khoảng không phía trước, “Xem ra ta phải tìm người hỏi thăm một chút mới được”

“Có gì hay mà hỏi thăm?” Thẩm Nguyên Gia nói, “Nàng sẽ không gả cho ngươi, người ta còn phải giữ hiếu đạo hai năm rưỡi nữa.”

Hình Chấn Võ gật đầu, “Ta biết. Có điều nếu như nàng tốt như lời muội muội ta nói thật thì ta chờ thêm hai, ba năm nữa cũng không sao.” Nói đoạn lại bung ly rượu lên mời Nhan An Lan và Thẩm Nguyên Gia, “Nào, uống. . .” Nhưng mà lời còn chưa nói xong đã ngơ ngác, quay sang hỏi Thẩm Nguyên Gia, “Công tử đi đâu rồi?”

Thẩm Nguyên Gia quay người lại mới phát hiện Nhan An Lan đã biến mất từ lúc nào. Có điều hắn cũng không để bụng, chỉ nghĩ là Nhan An Lan đi vệ sinh, ngoắc gã sai vặt tới hỏi: “Nhan công tử đâu?”

“Tiểu nhân đang định bẩm báo với thiếu gia đây, công tử vừa mới ra khỏi cổng lớn rồi.”

“Gi cơ?” Thẩm Nguyên Gia và Hình Chấn Võ cùng đứng bật dậy.

“Công tử có nói đi ra ngoài làm gì không?” Thẩm Nguyên Gia hỏi gã sai vặt.

Gã sai vặt lắc đầu, “Công tử không có dặn dò gì cả, cũng không mang theo ai, có điều Lận thúc cũng đã đuổi theo rồi.”

Có Lận Trí đi cùng nên Thẩm Nguyên Gia cũng an tâm, quay lại nhìn chăm chăm Hình Chấn Võ, cầm lấy quạt xếp trên bàn, sải bước đi ra cửa: “Đi đây.”

Tiểu viện này là biệt viện riêng của Thẩm gia, từ trước đến nay đều dùng để gặp mặt Hình Chấn Võ bàn bạc chính sự. Nay chủ nhân đều đã đi hết rồi,

Hình Chấn Võ cũng không tiện ngồi lại nữa, ngoảnh nhìn theo bóng lưng của Thẩm Nguyên Gia biến mất ngoài cổng, rượu cũng tỉnh hơn phân nửa, quay sang phân phó hạ nhân của mình: “Chuẩn bị ngựa đi, chúng ta cũng hồi phủ thôi.”

.....

Lúc này Nhan An Lan đã đứng ở ngõ nhỏ phía sau Tô gia, nhìn chăm chăm đầu tường một lát mới thả người nhảy lên đầu tường, nhìn xung quanh xác định phương hướng xong liền đi về phía hậu viện.

Lận Trí vừa mới xoay người xuống ngựa đã trông thấy công tử nhà mình trèo tường nhà người ta, hơn nữa còn chạy về phía nữ quyến ở lại thì kinh ngạc đến rớt cằm.

Công tử nhà hần năm nay đã mười tám, ở kinh thành là nhân vật chạm tay là bóng, cũng là rể hiển trong mắt của các vị phu nhân. Nhưng mà mấy vị cô nương kia tìm mọi cách tiếp cận công tử đều bị người cự tuyệt. Vị phu nhân trong phủ Vĩnh An hầu kia mấy năm nay vẫn luôn không ngừng giúp công tử thu xếp “thỏa đáng” chuyện hôn sự nhưng mà trước sau gì đều bị công tử cự tuyệt hết. Lâu dần liền có tin đồn thể tử Vĩnh An hầu không thể được, nếu không sao đã lớn như vậy còn chưa thành thân, trong phòng ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có chứ?

Ai ngờ hôm nay người lại mượn hơi rượu mà bò lên nóc nhà người ta thế này.

Lận Trí vừa lo lắng lại vừa kinh hãi, nghĩ mình đi theo cũng không thỏa đáng, huống hồ chỗ này cũng không có gì nguy hiểm, dứt khoát kéo con ngựa của Nhan An Lan lại, đứng ở trong ngõ nhỏ làm hộ pháp cho công tử nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Trèo tường qua phủ

Trời nhá nhem tối, nhà nhà đều đã lên đèn, thỉnh thoảng còn có mấy bà tử nha hoàn vội vàng lui tới. Nhà cửa ở thời đại này cơ bản đều phân bố thành một dạng, nam ở tiền viện, nữ ở hậu viện, chủ mẫu ở chính viện. Hơn nữa Tô gia cũng chỉ có hai sân viện, tiểu viện đơn cũng không nhiều, sân hậu viện cũng chỉ có ba cái, Ân thị ở chính giữa, còn hai thiên viện ở phía đông và phía tây chỉ có sân phía đông là còn sáng, trước cửa có nha hoàn, bà tử ra vào, Tô Ngọc Uyển chắc hẳn là ở chỗ này.

Nhan An Lan ngồi trên nóc nhà quan sát một lát, lắng nghe tiếng nói chuyện của các nha hoàn, xác định sân phía đông đúng là của Tô Ngọc Uyển, hơn nữa còn có nha hoàn oán hận một câu, “Cô nương lại thấp đèn đọc sách nữa rồi.” Nhan An Lan nhìn nhìn, hình như nha hoàn mặt tròn, nói chuyện hoạt bát kia hẳn đã từng gặp qua, tên là Tiết Sương thì phải.

Biết Tô Ngọc Uyển vẫn còn đang xem sách, Nhan An Lan vui vẻ, thả người chạy về phía thiên viện phía đông.

Nhan An Lan từng được đại nội thị vệ chỉ điểm nên công phu vượt xa cả Ngô Chính Hạo và tỷ muội Tiết Sương, Cốc Vũ. Bởi vậy mãi tới lúc Nhan An Lan đứng trên nóc nhà Tô Ngọc Uyển rồi vẫn không có ai phát hiện ra hẳn.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Tô Ngọc Uyển đang ngồi trên giường, dựa vào gối đọc sách. Nàng mới tắm gội xong được một lúc, cho nên mái tóc dài đen mượt còn chưa khô hẳn đang thả tự do phía sau đầu, mặc quần áo ở nhà màu nguyệt bạch, dưới ánh đèn càng thêm chói mắt. Nàng có đôi mắt to, con ngươi vừa đen vừa tròn, mũi cao, nước da trắng nõn, môi hồng no đủ. Dung mạo mỹ lệ ngày thường dưới ánh đèn lại càng thêm kinh diễm.

Nhan An Lan đỡ mái ngói nhìn thấy cảnh này cũng không nhìn được mà nuốt nước bọt, trái tim bỗng chồm nhảy lên trong lồng ngực. Hẳn đang ngồi xỏm trên nóc nhà, tâm tình kích động nên không thể kiểm soát được lực đạo dưới chân, dẫm lên mái ngói phát ra tiếng động nhỏ.

Cốc Vũ đang đứng trong góc lập tức ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, sau đó bước ra cửa.

Nhan An Lan thầm kêu không ổn, đứng lên nhảy ra phía sau nhà, rồi nương theo bóng cây nhảy ra khỏi tường viện của Tô gia.

Lúc này Cốc Vũ mới chạy ra tới cửa viện đằng xa nhìn lên nóc nhà nhưng lại chẳng thấy gì, chỉ có tiếng mèo kêu phát ra từ chỗ ở của hạ nhân.

“Đồ mèo chết giẫm!” Cốc Vũ thấp giọng mắng một tiếng rồi trở về phòng.

“Sao vậy?” Tô Ngọc Uyển ngẩng lên nhìn Cốc Vũ hỏi.

“Không có gì, chỉ là mèo hoang chạy loạn thôi ạ.” Cốc Vũ nói.

Tô Ngọc Uyển không nói gì nữa, tiếp tục đọc sách của mình.

Còn Nhan An Lan đứng ở chân tường nơi ngõ nhỏ ảo não không thôi. Cũng không phải hẳn ảo não mình suýt chút nữa bị phát hiện, mà ảo não vì đêm nay mình hành sự quá mức lỗ mãng.

Nếu vừa rồi bị người ta phát hiện tung hô lên, cùng lắm thì hấn bị mang cái danh phong lưu là xong, nhưng mà Tô Ngọc Uyển sẽ bị thế nhân trách móc nặng nề, cho dù Tô Ngọc Uyển vô tội đi nữa thì thanh danh cũng sẽ bị ảnh hưởng, sau này muốn nghị thân sẽ rất khó khăn. Mặc dù hấn biết sự thật, cũng không thêm để ý lời nghị luận của người khác, nhất định muốn cưới Tô Ngọc Uyển vào cửa, nhưng người khác sẽ lấy đó làm cớ cản trở, tăng thêm phiền toái và trở ngại.

“Đều tại uống rượu mà ra.” Hấn gõ gõ trán than.

Chỗ mà Nhan An Lan đang đứng cũng không phải là nơi hấn đi vào lúc này, cũng may võ công của Lận Trí cao cường, nghe được động tĩnh liền dắt ngựa tới tìm.

“Công tử, thế nào rồi?” Lận Trí nghi hoặc. Công tử chỉ đi vào một lát đã trở ra, hấn là vẫn chưa nói chuyện với cô nương người ta.

Nhan An Lan không nói gì, nhanh chóng xoay người lên ngựa, vung roi giục ngựa chạy về chỗ ở của mình. Lận Trí đành phải vội vàng đuổi theo phía sau.

Vừa trở lại chỗ ở, thấy Nhan An Lan muốn vào phòng, Lận Trí liền mở miệng hỏi: “Công tử, có cần phái người tới Tô gia cầu hôn không?”

Nhan An Lan dừng bước, bất quá cũng không quay đầu lại, nhìn mảnh cửa một lát mới nói: “Không cần” rồi vén rèm vào phòng.

Hôn sự của hấn vốn vào năm mười lăm tuổi bị kẻ mẫu tính kế, hấn liền lấy độc trị độc, phơi bày tất cả trước mặt Vĩnh An hầu, Hoàng thượng biết được xong liền cho hấn quyền tự quyết định hôn sự của mình. Cho nên bây giờ hấn có cho người tới cửa cầu hôn Tô Ngọc Uyển cũng không sao, càng không cần phải về kinh xin ý kiến của phụ thân và kẻ mẫu.

Chỉ là hấn không muốn làm như vậy. Hấn là người kiêu ngạo, cho nên đối với thế tử cũng có yêu cầu rất cao. Hấn hy vọng thế tử là thực tâm muốn gả cho hấn chứ không phải vì “Lệnh cha mẹ, lời mai mối”, chỉ cần người tới cửa cầu hôn có thể đáp ứng được yêu cầu liền đáp ứng.

Đương nhiên nếu thật sự là như vậy thì cũng không sao. Hấn nguyên ý cưới Tô Ngọc Uyển, mà nàng cũng nguyên ý gả lại đây, cho dù bây giờ nàng không hiểu gì về hấn, chỉ nhìn trúng điều kiện nhà hấn thì sau này ở chung lâu rồi cũng sẽ có lúc nàng coi trọng hấn hơn những điều kiện bên ngoài kia thôi.

Nhưng mà hấn lại lo là nàng sẽ không đáp ứng. Mặc dù hấn không tiếp xúc trực tiếp với Tô Ngọc Uyển nhiều nhưng mà dựa vào những gì điều tra được về nàng hấn cũng biết rất rõ nàng là dạng người gì, nếu không cũng sẽ không động tâm tư với nàng như vậy.

Tô Ngọc Uyển tuyệt đối không phải là người hám lợi, cầu vinh, chỉ cần dựa vào thái độ thu liễm, điệu thấp của nàng ở Hình gia, và thái độ của nàng đối với Trần gia sau sự việc kia là biết. Chính vì vậy hấn mới lo lắng nếu mình trực tiếp tới cửa cầu hôn, Tô Ngọc Uyển vừa không biết hấn là người thế nào, cũng không biết hấn vì sao lại tới cửa cầu hôn, tất nhiên là sẽ cự tuyệt, đến lúc đó muốn挽回 cũng rất khó khăn.

Cho nên hấn mới muốn tự mình đi một chuyến, đối mặt với nàng để bày tỏ tâm ý của mình, cũng để nàng nhìn rõ hấn là người như thế nào. Chỉ cần lấy được sự đồng ý của nàng, chuyện cầu hôn sẽ không thành vấn đề, dù sao ở Tô gia, mọi chuyện đều do nàng làm chủ. Chỉ là hôm nay đi lại không thích hợp.

Nhan An Lan còn đang nhíu mày trầm tư suy nghĩ xem phải làm sao để khéo léo gặp được Tô Ngọc Uyển thì Lận Trí đã hô lên: “Công tử, Thảm công tử tới.”

Nhan An Lan nâng mắt lên: “Cho hấn vào đi.”

Chỉ một lát sau Thảm Nguyên Gia đã vén rèm đi vào, thấy Nhan An Lan ngồi ở trên ghế, trên người vẫn mặc bộ y phục lúc này, sắc mặt bình thường, không hề giống như người say chút nào thì không nhịn được hỏi: “Công tử, sao người đang uống rượu nửa chừng lại chạy mất thế?”

Nhan An Lan xua xua tay không trả lời, hấn liền quay sang nhìn Lận Trí. Lận Trí lại không rên một tiếng, xoay người ra ngoài.

Thảm Nguyên Gia cũng không để bụng hai chủ tớ, ngồi xuống ghế hô lên: “Mau dâng trà.”

Lận Trí chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là bảo vệ an toàn cho Nhan An Lan, những chuyện khác chưa bao giờ động tay tới, ngược lại còn có hạ nhân hầu hạ hấn, cho nên chuyện dâng trà tự nhiên là sẽ có người khác tới làm.

Không bao lâu sau đã thấy gã sai vặt mang trà lên, rót trà cho hai người xong thì lui sang một bên đứng chờ.

Nhưng Thảm Nguyên Gia còn chưa kịp bung trà lên uống, Nhan An Lan đã nhìn hấn đầy ghét bỏ mà nói: “Cũng không còn sớm nữa, người mau trở về đi, ta muốn đi nghỉ tạm”

Chung trà trong tay Thảm Nguyên Gia run lên, nước nóng sánh ra bóng cả ngón tay, hấn vội vàng đặt chung trà xuống đưa tay lên thổi. Làm huynh đệ qua lại mấy năm, tính tình của Nhan An Lan thế nào, Thảm Nguyên Gia hiểu rất rõ. Hôm nay người bỗng dưng thất thường như này quả thực là rất kỳ lạ.

Thảm Nguyên Gia xoa xoa ngón tay, nhíu mày nhìn Nhan An Lan, kỳ quái hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta trâu chọc gì người sao?”

Nhưng Nhan An Lan lại không thêm nói lời nào, đứng dậy đi vào phòng trong nói: “Ngày mai ta có việc cần làm, người không cần qua đây đâu.” Sau đó đóng luôn cửa phòng lại.

Thẩm Nguyên Gia ngồi yên tại chỗ, nghĩ mãi vẫn không nhớ ra lúc uống rượu mình đã nói gì chọc tới Nhan đại công tử, đành lắc đầu, trở về sân viện của mình, cũng dặn dò hạ nhân: “Về nói với phu nhân hôm nay ở lại chỗ này, sẽ không về phủ nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Bắt đầu thu xếp

Từ khi Nhan An Lan dọn ra khỏi Thẩm phủ, thỉnh thoảng Thẩm Nguyên Gia cũng sẽ ở lại bên này không về. Thẩm lão gia và Thẩm phu nhân biết hẳn đi theo Nhan An Lan làm việc nên cũng không để ý.

Tô Ngọc Uyển hoàn toàn không biết chuyện này, nên ngày thứ hai ăn sáng xong liền cho người mời Mã chương quỳ tới, sau đó tường thuật lại những chuyện hôm qua mình và Trần lão thái gia đã bàn bạc cho lão nghe.

Mã chương quỳ ban đầu cũng nghĩ như Tô Ngọc Uyển, tưởng Trần gia muốn đào một phần lợi ích thật lớn. Ai ngờ không những không mất tiền mà còn có thể chiếm được tiện nghi.

Hắn không khỏi chần chờ hỏi: “Cô nương đã làm gì mà Trần lão thái gia lại hành động như vậy?”

Tô Thế Xương ngồi bên cạnh cười kể lại tỉ mỉ đoạn đối thoại hôm qua của tỷ tỷ với Cữu tổ phụ cho Mã chương quỳ nghe xong mới nói: “Mã chương quỳ biết không, tỷ tỷ vừa nói chuyện vận chuyển trà tới Đại Mạc, Cữu tổ phụ ta liền thay đổi ngay. Lúc đầu ông ấy vẫn ra về trường bối lăm, sau đó lại thân thiện hơn rất nhiều.”

Bởi vì Trần lão thái gia cũng có mấy phần quan tâm nhà mình, còn là trường bối, đáng ra những lời không tốt thế này Tô Thế Xương cũng không nên nói thẳng ra mới đúng. Nhưng mà ở trong lòng hắn cũng không có bao nhiêu để ý với Trần lão thái gia.

“Cô nương thật lợi hại.” Mã chương quỳ giờ ngón tay lên.

“Khụ, sao qua miệng các người lại cứ như là ta có ý nói những lời kia vậy?” Tô Ngọc Uyển ngại ngần nói.

Nàng khoát tay, nghiêm mặt nói với Mã chương quỳ: “Nếu Cữu tổ phụ đã giúp đỡ chúng ta như vậy thì chúng ta cũng không nên làm lão nhân gia thất vọng, nhất định phải làm cho thật tốt mới được. Mấy ngày nay đành phải làm phiền Mã chương quỳ vất vả một chuyến, dẫn tam biểu cữu của ta đi chọn vườn trà đi.”

Mã chương quỳ đứng lên, vái Tô Ngọc Uyển nói: “Cô nương yên tâm, mặc dù lão nô đã lớn tuổi nhưng thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh. Có thể nhìn thấy cô nương phát triển gia nghiệp lớn mạnh chính là chuyện may mắn nhất, tự nhiên là sẽ dốc hết sức để an bài thỏa đáng.”

“Tỷ, đệ và Thịnh ca nhi có thể đi cùng hay không?” Tô Thế Xương hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Tô Ngọc Uyển cười nói, “Các đệ còn phải học xem nơi nào thích hợp để làm vườn trà, thổ nhưỡng có phù hợp hay không, địa thế có thích hợp hay không, làm sao để mặc cả với người khác nữa mà. Cho dù đệ không nói thì tỷ cũng sẽ cho hai đệ đi theo để rèn luyện.”

Tô Thế Xương và Tô Thế Thịnh liền vui vẻ: “Đa tạ tỷ tỷ.”

“Nhưng mà tiên sinh vừa tới rồi, chuyện công khóa các đệ cũng không được chậm trễ đâu đấy. Cho dù có muốn đi theo ra ngoài thành xem xét thì cũng phải sắp xếp thời gian nghe tiên sinh giảng bài cho thỏa đáng, bài tập mà tiên sinh giao cho cũng phải làm cho xong, nhất định không được qua loa.”

“Vâng. Tỷ yên tâm, bọn đệ sẽ không bỏ bê công khóa đâu.” Tô Thế Xương đảm bảo.

Trước kia hắn đọc sách cũng không thấy đọc sách có gì đáng quý. Nhưng từ khi phụ thân qua đời, phải bỏ sách vở xuống đi theo chương quỳ học xử lý sinh ý, hai người mới thấy trước kia có thể thanh thản đọc sách, chuyện gì cũng không cần phải lao tâm thực là tốt đẹp biết bao. Đồng thời cũng thấy mình vẫn học được rất ít, trong lòng lại càng thêm hối hận trước kia không biết quý trọng thời gian.

Bây giờ có cơ hội đọc sách, hơn nữa tiên sinh vừa khéo lại có thể giúp bổ khuyết những phần còn thiếu kia cho nên hai người cũng rất quý trọng cơ hội này, thế nhất định sẽ học tập cho thật tốt, không bao giờ lười biếng như trước kia nữa.

Trong nhà gặp phải biến cố lớn buộc hai tiểu hài tử này phải trưởng thành lên thật nhanh, trở nên vô cùng hiểu chuyện.

Tô Ngọc Uyển lại cùng Mã chương quỳ thương nghị thêm một lát xem nên đi tới vườn trà chỗ nào trước rồi mới phái quản sự tới Trần phủ: “Người tới hỏi xem bao giờ thì tam biểu cữu có thời gian để ta và Mã chương quỳ tới bái kiến.”

Bây giờ nàng là người chương quản Tô gia, phải để nàng đưa Mã chương quỳ đi thì mới thể hiện được sự tôn trọng với Trần phủ.

Chỉ một lát sau quán sự đã trở về bình: “Tam lão gia nói bây giờ ngài ấy có nhà.”

Tô Ngọc Uyển dẫn Mã chương quay tới Trần gia một chuyến, giới thiệu Mã chương quay với Trần Thúc Khanh.

Trước kia Trần Thúc Khanh cũng không có ấn tượng gì với Tô Ngọc Uyển, gặp qua một lần, chỉ cảm thấy nàng là một cô nương lớn lên không tệ. Nhưng mà nói chuyện với nhau được một lúc, hẳn liền phát hiện nàng vô cùng thông minh, còn rất có khả năng buôn bán. Tuổi còn nhỏ nhưng năng lực và thủ đoạn còn có phần nhìn hơn cả hẳn.

Hắn vô cùng kinh hãi, trở về liền nói với tam phu nhân: “Chúng ta thế mà lại bỏ lỡ một nàng dâu có khả năng như vậy. Cho dù xuất thân nàng thấp nhưng chỉ cần dựa và năng lực của nàng, nhất định có thể trợ giúp cho Lăng ca nhi của chúng ta đi được xa hơn nhiều.”

Triệu thị thấy Trần lão thái gia đưa ba ngàn lượng bạc cho Tô Ngọc Uyển mua vườn trà, còn giao cho nàng toàn quyền xử lý, coi trọng năng lực của Tô Ngọc Uyển hơn cả phu quân mình thì trong lòng càng thêm tức giận, cười lạnh nói: “Người ta đã đoạt quyền trong tay ngươi rồi, ngươi còn ở đó mà khen nàng có khả năng, thật không biết phải nên khen ngươi lòng dạ rộng rãi hay là nói ngươi không có đầu óc nữa.”

Trần Thúc Khanh từ trước đến nay rất ít khi tranh chấp với thê tử, nhưng hôm nay lại không nhịn được mà sinh khí nói: “Cha đã kêu ta qua phân tích những lợi hại trong đó rồi. Tô gia có kinh nghiệm xử lý vườn trà, cũng có đường tiêu thụ, nếu giao vào tay ta, phí công sức không nói, bị thua lỗ sẽ khiến cho đại phòng, nhị phòng chê cười. Sao ngay cả ngươi cũng chỉ nhìn tới chút ích lợi này vậy?”

“Ta chỉ biết nhìn tới chút ích lợi trước mắt sao? Ta là vì ngươi kêu oan. Lão thái gia chính là không thèm để ngươi vào mắt đó ngươi không biết?” Triệu thị thấy thượng phụ trách cứ mình thì đỏ mặt lên ủy khuất: “Còn có, nhị tử của ta cưới tiểu thư quan gia mới có thể giúp đỡ hẳn trên khoa cử và quan trường được. Một tiểu cô nương thương hộ có thể so sánh sao? Ta thấy có mà ngươi nhìn trúng nàng thì có.” Nói xong liền vung tay áo ra cửa.

“Ngươi nói hưu nói vượn cái gì vậy? Đang nói tới chuyện cưới tức phụ, sao ngươi lại xả tới trên người ta? Nếu để người ngoài nghe được, một phòng chúng ta cũng đừng nghĩ ở lại đây nữa.” Trần Thúc Khanh bức bối nói. Thấy Triệu thị vẫn còn muốn đi ra ngoài liền giữ người lại, “Sao ngươi càng lúc càng nóng nảy, còn hay nghĩ ngờ linh tinh vậy?”

Triệu thị lau nước mắt: “Nếu ngươi đã ghét bỏ ta thì ta đi là được. Ta nói nàng hai câu liền không thể ở lại cái nhà này, xem ra trong lòng ngươi còn coi trọng nàng hơn cả ta.”

“Ai ghét bỏ ngươi? Là ngươi châm chọc ta kia mà.” Trần Thúc Khanh thấy thê tử càn quấy thì trong lòng cũng rất bức bối nhưng vẫn nhẫn nại giải thích, chỉ sợ nàng càng nói càng khó nghe, “Ngươi có biết vì sao nhà ta phải hợp tác với Tô gia hay không? Đó là bởi vì Hình gia muốn cưới Tô đại cô nương về làm Hình đại thiếu nữ nãi. Nếu chuyện này thành, chỉ cần kẻ có lòng đem lời của ngươi vừa nói lúc nãy nói ra ngoài thì đừng nói là ngươi, ngay cả ta và nhị tử cũng chẳng có trái cây ngon mà ăn ấy. Ngươi còn ở đó mà ủy khuất!”

“Cái gì?” Triệu thị hoảng lên, “Hình gia muốn cưới nàng làm đại thiếu nữ nãi? Là Hình gia nào? Không phải là...” Bà dúi tay che miệng, tròn mắt nhìn thượng phụ, không tin tưởng hỏi.

Trần Thúc Khanh hừ một tiếng: “Không sai, chính là Hình gia mà ngươi đang nghĩ tới đó.”

“Này, làm sao có thể?”

Một nữ nhân bị nhà mình ghét bỏ, lại được nhà tri phủ nhìn trúng, hơn nữa còn là chính thê trưởng tử. Tuy chỉ là tục huyền, nhưng mà đó vẫn là con dâu của quan tứ phẩm, hơn nữa Hình gia vẫn là hào môn thế gia trong kinh. Hình đại thiếu gia còn là thanh niên tài俊, tuổi tác đã không lớn, còn là cử nhân. Nếu so với Trần Trác Lăng thì chính là sự khác nhau giữa trăng và sao trên trời đó.

“Chẳng lẽ ta đã nhìn lầm thật rồi? Nàng thực sự tốt như vậy sao?” Triệu thị lẩm bẩm.

Thấy thê tử thất thần ở cửa, Trần Thúc Khanh thở dài, đỡ bà vào phòng, ấn lên ghế ngồi rồi mới nói: “Đúng là chúng ta đã nhìn lầm. Sau khi nghe cha nói xong ta cũng rất bội phục nàng. Tô cô nương còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có rất có khả năng, đã mua hết những vườn trà phụ cận phủ thành rồi, sau đó còn cho người tới Mạc Nam tìm đường tiêu thụ. Ngay cả ta cũng không thể quyết đoán được như vậy. Không những ta mà ngay cả phụ thân cũng rất thường thức nàng.”

Triệu thị lúc này mới hồi phục tinh thần, nhìn xung quanh một lát, hoảng hốt kéo áo Trần Thúc Khanh: “Lời ta nói lúc nãy không có ai nghe được chứ?”

Nhà này do Khương thị chương quản, đương nhiên trong viện hai người cũng có tai mắt của bà ta. Sau vài lần Triệu thị cũng đoán được, nhưng ngặt nỗi vẫn không tìm được người, chỉ đành phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, ngày thường cũng rất trầm mặc kiệm lời. Chỉ là thân phận của Tô Ngọc Uyển quá mức thấp kém cho nên bà mới không thèm để vào mắt, nghĩ cho dù Trần lão phu nhân và Khương thị nghe được cũng sẽ không thế nào, cho nên mới cố tình ôn ào lên. Đương nhiên bà cũng có một phần cố ý làm vậy để bày tỏ bất mãn của chính mình nữa.

P/s: Thực ra thì mình rất chán ghét cái nhân vật Triệu thị này bà ấy được xây dựng đúng kiểu một người càn quấy không hiểu chuyện, không biết tự lượng sức mình, suốt ngày chỉ biết cạnh khỏe mà không tự nhìn lại mình. Rõ ràng bà ấy cũng là người xuất thân thương hộ, may mắn được gả vào nhà quan lại đi xem thường cô nương thương hộ khác và cả những tiểu thư quan lại địa vị thấp hơn cha chồng mình.

Cứ edit đến đoạn nào có bà ta là mình lại bức bối, nhiều lúc nản muốn dẹp luôn, sau này còn có những phân đoạn quá hơn nữa, hui hui, hy vọng mình không đập bàn phím.

Còn có tác giả không quá buff cho nữ chính, nhưng lại hơi quá đà cho nhân vật phụ theo hướng cực đoan, kiểu như mình thấy hơi vô lý ấy, nhưng mà như vậy mới có cớ để xây dựng nữ chính, làm mình nhiều lúc ảm ức:((

Vật vãi mấy tháng rồi mà vẫn chưa được nửa chặng đường, lâu lâu lướt qua mấy trang web copy chùa của mình đăng xem bình luận của mọi người về truyện, thấy có bạn nói mình edit chán quá nên phải mò bản convert đọc, rồi edit chậm, mãi mới được một chương linh tinh tự dưng thấy nản ghê gớm, xong lười luôn. He he, chả biết sao dạo này toàn gặp xui xẻo, đến hít thở cũng khó khăn, ăn cơm xong còn phải nằm vật ra vì choáng váng, nên là có đăng chậm thì mọi người cũng đừng kêu nha, nói miết lại thành blog hay than nên mình chỉ nói nốt lần này thôi, hi hi, không thấy ai bình luận truyện gì cũng buồn, mà nhìn lướt đọc tăng lên cũng coi như an ủi chút chút.

Thoai tui đi ngủ đây, Đà lạt mưa gió bão bùng cả ngày, ừ ề quá xá, tui đã nằm bẹp đúm nguyên cả buổi sáng, chiều mới lần mò lên edit bộ này và bộ Sau khi bị bỏ của Hồ Điệp Seba, mai nếu khỏe sẽ làm bộ đam kia nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Nói nhỏ

Tiểu Đông là nữ nhi của đại nha hoàn thiếp thân Triệu thị, vẫn có thể tin được nên Triệu thị liền yên lòng, ngại ngừng nói: “Ta, ta nhiều ngày vẫn luôn phiên long chuyện hôn sự của Lăng ca nhi, cho nên mới nóng nảy như vậy.”

Hôn sự của Trần Trác Lăng đúng là tây không được, đông cũng không xong. Tuy Trần lão thái gia là quan lục phẩm, nhưng Trần Thúc Khanh lại không có quan chức, hơn nữa còn là con vợ lẽ, Trần Trác Lăng cũng mới chỉ là tú tài. Với điều kiện như vậy, muốn cưới tiểu thư quan gia cũng không khó, ví dụ như cô nương nhà huyện lệnh không có bối cảnh, muốn ninh bộ Trần lão thái gia để thăng chức này nọ cũng không thiếu. Nhưng mà những người có quyền thế thấp hơn Trần Minh Sinh như vậy Triệu thị lại thấy chướng mắt – Khương thị còn muốn để nữ nhi gả vào nhà đại quan trong kinh, nhi tử duy nhất của bà tự nhiên cũng không thể kém hơn được – Nhưng mà bà lại chẳng quen ai trong kinh, tiểu thư nhà Hình trị phủ và Hà đồng tri thị nhi tử nhà mình lại không với tới, cho nên bà cũng không dám mở miệng nói với Trần lão phu nhân.

Bởi vậy gần đây Triệu thị mới phiền lòng nóng nảy tới mức miệng cũng rộp cả lên.

Trần Thúc Khanh cũng biết gần đây thế từ lo lắng chuyện gì cho nên cũng không có trách cứ, chỉ thờ dài nói: “Tương đối là được rồi. Ta thấy tiểu thư nhà Lưu huyện lệnh Tích Khê cũng không tệ.”

Triệu thị lại không hài lòng: “Nàng mới mười bốn, người cũng nhỏ, gầy, không thể sinh dưỡng được. Huống hồ Lưu huyện lệnh cũng chỉ là đồng tiến sĩ xuất thân hàn môn, để nữ nhi gả tới nhà chúng ta cũng chỉ vì muốn lão thái gia diu đất hân, chẳng thể trợ giúp gì cho nhà chúng ta cả. Thông gia của đại phòng, nhị phòng còn có thể giúp được lão thái gia, tới phiên chúng ta lại phải giúp đỡ ngược lại, chẳng phải sẽ rất mất mặt hay sao?”

Trần Thúc Khanh cũng không có cách nào. Với năng lực của hai vợ chồng hân thì có thể mưu cầu được hôn sự như thế nào nữa? Lưu huyện lệnh đã là lựa chọn tốt nhất rồi.

Hắn trầm mặc một lát mới nói: “Thôi, việc này cũng không gấp, dù sao Lăng ca nhi cũng không lớn, không chừng sang năm hân còn có thể đậu cử nhân, đến lúc đó hôn sự tốt sẽ tự tìm tới cửa thôi.”

“Không nhỏ, qua năm hân đã mười bảy rồi. Chúng ta cũng chỉ có một nhi tử như vậy, ta còn phải trông cậy vào hân để khai chi tán diệp đó.”

“Nhưng mà không thể tìm được hôn sự thích hợp thì ngại phải làm sao? Chẳng lẽ cả ngày ở nhà sốt ruột nóng nảy thì có thể thành ả?” Trần Thúc Khanh bực bội nói, “Cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Triệu thị vịn khăn tay áp ứng nói, “Hay là ngại nói với tỷ tỷ một câu, để nàng giúp Lăng ca nhi lưu ý một chút. Nàng bây giờ vẫn đang giúp Gia ca nhi tìm hôn sự trong kinh mà, biết đâu nhà nàng không vừa ý lại thích hợp với lăng ca nhi nhà chúng ta thì sao. Dù sao giúp chúng ta cũng là giúp Trần gia, Trần gia có tốt thì nàng mới có thể thăng thất lưng đứng không?”

Trần Thúc Khanh nghe vậy thì đen mặt.

Thẩm đại phu nhân là nữ nhi thân sinh của Trần lão phu nhân, thế thiếp từ trước đến nay chính là thiên địch, Trần lão phu nhân không thích mẹ ruột hân nên Thẩm đại phu nhân cũng chán ghét thứ đệ này, từ trước tới nay đều không muốn nói nhiều. Nay bỗng dưng tới cửa cầu xin người ta, còn không phải là đuổi mặt ra cho người ta đánh? Hơn nữa, không cần hỏi cũng biết Thẩm đại phu nhân cũng sẽ không giúp hân. Trong cùng một phủ, không phải đồng phong thổi bạt tây phong thì chính là tây phong áp đảo đông phong. Thứ phòng có thể vươn lên thì đích phòng sẽ bị áp xuống. Chẳng lẽ Thẩm đại phu nhân có thể giúp thứ phòng chen ép mẹ ruột và thân ca ca của mình hay sao?

“Ta không đi, ngại cũng đừng đánh chủ ý này nữa.” Hắn chém đinh chặt sắt nói.

Triệu thị cũng biết Thẩm đại phu nhân tâm cao khí ngạo, trước giờ vẫn khinh thường bọn họ chỉ là thứ xuất. Lúc này cũng chỉ muốn thử một chút thôi, bây giờ thấy thượng phu không cao hứng thì trong lòng cũng rất hối hận.

“Thực ra thì từ chuyện của tỷ tỷ cũng có thể thấy chỉ cần thương hộ đủ lớn mạnh thì vẫn có tiền đồ.” Trần Thúc Khanh thờ dài.

Thẩm đại phu nhân gả vào Thẩm gia, ban đầu bắt quả cũng chỉ là một đại thương nhân của Huy Châu phủ mà thôi, mặc dù trong nhà có tiền nhưng địa vị lại vô cùng thấp. Lúc trước sở dĩ Trần lão thái gia chịu gả nàng qua đó cũng là vì trong nhà thiếu tiền, gặp được cơ hội có thể thăng quan lại không có tiền chuẩn bị cho nên mới kết thân với thương hộ.

Nhưng mà nàng gả vào không bao lâu, Thẩm lão gia lại có thể kết nối với hoàng gia, trở thành hoàng thương. Mặc dù vẫn là thương, nhưng địa vị lại cao hơn hẳn, còn có thể móc nối với không ít hào môn thế gia trong kinh. Từ đó Thẩm lão thái gia liền có thể ngồi cùng bàn với Trần lão thái gia, mà địa vị của Thẩm đại phu nhân ở nhà mẹ đẻ cũng là nước lên thuyền lên, lời nói cũng rất có phân lượng.

Cho nên Trần Thúc Khanh mới nói những lời này.

“Chỉ một Tô gia nho nhỏ chẳng lẽ còn có thể so với Thẩm gia hay sao? Không lẽ Tô Ngọc Uyển cũng có thể trở thành hoàng thương? Người cũng quá xem trọng năng đi. Chẳng qua vị tỷ tỷ kia của người cũng nhờ vào vận khí mà thôi chứ tự bản thân nàng cũng đâu có bản lĩnh gì?” Triệu thị cười lạnh.

Tóm lại bà ghét bỏ Tô Ngọc Uyển không xứng với nhi tử của mình, bây giờ lại có người còn tốt hơn cả nhà bà nhìn trúng Tô Ngọc Uyển thì trong lòng liền không thoải mái. Chỉ có Tô Ngọc Uyển không thể gả được vào chỗ tốt mới chứng minh được ánh mắt của bà độc đáo, còn Thẩm đại phu nhân kia thì trước giờ bà vẫn luôn thấy chướng mắt.

Trần Thúc Khanh cũng lười tranh cãi với thê tử, đưa tay cầm lấy bình trà tự rót cho mình một ly, nhưng còn chưa kịp uống Triệu thị đã đoạt lại nói: “Trà lạnh hết rồi, để ta cho người pha bình khác.”

Trần Thúc Khanh bật cười, để tùy bà.

Triệu thị đưa ấm trà cho nha hoàn xong bỗng dừng quay đầu lại cười trên nỗi đau của người khác: “Nếu hôn sự này thành, chúng ta cũng không có gì phải tiếc, nhưng mà đại phòng chắc là sẽ ảo não không thôi đi.”

Trần Thúc Khanh không rõ nguyên do, nâng mắt lên hỏi.

Triệu thị ngồi xuống, dùng khăn tay che miệng, nhỏ giọng nói, “Đại phòng không phải vẫn đang tìm kiếm hôn sự cho Hân tử nhi đó sao? Tìm người trong kinh không được, tự nhiên sẽ nghĩ tới Hình gia, còn gọi người qua đó ngõ lời nữa kia, có điều Hình gia lại không thèm để ý, chỉ nói tang kỳ của Hình đại thiếu nãi nãi còn chưa hết cho nên cũng không tính tới chuyện này. Ai ngờ mới chỉ một tháng, người ta lại chọn trúng Tô đại cô nương.”

Bà bĩu môi, lắc đầu, “Đại tâu của người lúc này chắc cũng không dễ chịu gì, đường đường là đích tôn nữ của đại phòng nhà thông phán còn không bằng một tiểu cô nương thương hộ tang cha.”

Trần Thúc Khanh liếc thê tử một cái, trong lòng cũng không tán thành thái độ vui mừng khi người khác gặp họa của bà.

Nói đến cùng thì Trần gia vẫn là một thế, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Đại phòng có thể kết được một mối hôn nhân tốt, chẳng khác nào có thể giúp cho Trần gia nhiều thêm một phần trợ lực, vậy thì chính thế cũng có thể tiến thêm một tầng. Trần gia tốt thì tam phòng cũng được thom lây, ngay cả việc hôn sự của nhi tử cũng sẽ không còn khó khăn như vậy nữa.

Bất quá hẳn cũng có thể hiểu được tâm tư của thê tử, cho nên cũng không tranh cãi với bà, uống trà xong thì đứng dậy, chuẩn bị rửa mặt đi nghỉ.

.....

Tô Ngọc Uyển không ngờ mình chỉ đến Hình gia ăn một bữa cơm, làm một bài thơ mà cũng có thể khiến cho mọi người phản ứng lớn như vậy. Mặc dù Mã chương quầy cũng suy đoán như vậy nhưng nàng vẫn cảm thấy chuyện này là không thể nào, cho nên vẫn bình tĩnh qua ngày như trước, không hề vướng bận chút nào.

Ở trong mắt của người khác, có thể kết thân với Hình gia chính là chuyện tốt đến không thể tốt hơn, nhưng mà Tô Ngọc Uyển lại không nghĩ vậy. Hình gia đương nhiên là không tệ, gia phong nghiêm chính, cách làm người của Hình phu nhân và Hình Dư Nghiên cũng không tệ, có lẽ Hình đại thiếu gia cũng không kém đi đâu. Nhưng mà này cũng chỉ là Hình gia ở Huy Châu mà thôi, trong kinh người ta vẫn còn một đại gia tộc nữa đó. Những thế gia đại tộc như vậy lúc nào cũng rất phức tạp, trên đã có mấy tầng trường bối, dưới còn có đủ loại chị em dâu, hoặc là tiểu bối cùng tuổi, nhân số đông đảo không nói, mẫu tộc của từng người cũng đều có xuất thân không giống nhau, quan hệ vô cùng rối rắm phức tạp. Phải sống trong một môi trường như vậy rất hao tâm tổn lực, nhất là với người có xuất thân thấp như nàng, tới đâu cũng bị người ta xem thường, chỉ có thể giả vờ tìm đường sống trong kẻ hở. Cuộc sống như vậy, nàng tránh còn không kịp, làm sao có thể xông vào?

Nàng chỉ muốn chọn một nhà có gia cảnh không tệ, tốt nhất là sau khi gả vào có thể làm đương gia, không cần phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Môn Khuê Tú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

